ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΓΙΑΣ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

Τόμος Δεύτερος

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

ΒΕΡΟΙΑ 2015

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΩΣ ΠΑΡΟΝ
ΕΝΑ ΕΚ ΒΑΘΕΩΝ ΘΕΡΜΟ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟ

Ήδη οδεύω προς τα Ενενήντα τέσσερα μου χρόνια και έχοντας πίσω μου, μια μεστή από γεγονότα ζωή, αν και νοιώθω ακόμα τον εαυτό μου και τις δυνάμεις υπό διανοητικό έλεγχο. Θεωρώ όμως πως ήρθε η ώρα να ευχαριστήσω, από καρδιάς όλους τους Εκδότες του Τοπικού Τύπου, για την προθυμία με την οποία φιλοξένησαν επί δεκαετίες τα όποια κείμενά μου.

Το ίδιο ευχαριστώ από καρδιάς όλους τους Αναγνώστες του Τοπικού Τύπου, που με τίμησαν με αγάπη και καρτερία διάβασαν επί χρόνια τα γραπτά μου..

Ένα μεγάλο, παμμέγιστο ευχαριστώ στη Σύζυγό μου, που με καρτερία και υπομονή βίωσε τη βάσανο του χρόνου για να γραφούν τα κείμενα. Τον Διευθυντή και το Διοικητικό Συμβούλιο της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας, για την αναγραφή, καταγραφή και ένταξη που συνόλου των κειμένων στην Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας, καθώς και το προσωπικό, για την όποια συμβολή του στην υλοποίηση της προσπάθειας δεν θα καρποφορούσε και τον κ Γιάννη Γρηγοριάδη για την τεχνική και συμβουλευτική του βοήθεια.

Μ' Αγάπη και Εκτίμηση στους Εκδότες που φιλοξένησαν τα 678 άρθρα μου και μεστός από συγκίνηση, από τους Αναγνώστες του τοπικού τύπου και ειδικά σε όσους μου έκαναν κριτική και όσου διαβάσουν τα κείμενά μου που είναι ήδη αναρτημένα στα ράφια της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας

Κόγιας Νίκος, Φεβρουάριος 2014

ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΥΤΆ ΓΡΑΦΤΗΚΑΝ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΔΕΚΑΕΞΑΧΡΟΝΗ ΚΑΙ ΠΛΕΟΝ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΛΥΣΗ ΜΟΥ ΑΠΟ ΤΡΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΕΞΟΡΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΘΕΝΙ ΤΗΣ ΛΕΡΟΥ ΟΠΟΥ ΝΕ ΕΚΤΟΠΙΣΕ Η ΧΟΥΝΤΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΏΝ ΤΗΝ ΑΥΓΗ Της 21^{ΗΣ} ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΤΟΥ 1967

Η καλύτερη αξιοποίηση αυτής της μικρής, μοναδικής και ανεπανάληπτη ζωής, είναι να την αφιερώσεις σε κάτι που θα διαρκέσει περισσότερο από αυτήν. Και τα γραφτά όσο λίγα και ανούσια και αν είναι διαρκούν, περισσότερο από την Ζωή του γράφοντα

Ασφαλώς, όποιος αποφασίσει να διαβάσει κάποιο από τα κείμενά μου, θα αναρωτηθεί ποιος είναι ο γράφων:

Γεννήθηκα στη Βέροια στις 23 Ιουνίου το 1923 ΣΤΙΣ **23 ΤΟΥ ΙΟΥΝΗ 2013 ΜΠΗΚΑ ΣΤΑ ΕΝΝΕΝΙΝΤΑ ΤΡΙΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ.**

Πριν συμπληρώσω τα δεκατρία μου χρόνια. Οι γονείς μου, Γεώργιος Κόγιας και Μαρία Γκόγια το γένος παλικάρια. Δυο αξιοθαύμαστοι ανθρωποι, αφού τα τρία μου αδέρφια: Αντώνης, Στέφος και Στέργιος μαζί με τον Πατέρα μου κάλυπτα την γεωργό-κτηνοτροφική δουλειά. Μετά την διαπίστωσαν ότι η χώρα άρχισε να αστικοποιείται με έστειλαν να μάθω την τέχνη του Τσαγκάρη. Εκεί γνωρίστηκα με τις αριστερές ΙΔΕΕΣ και του τρόπου σκέπτεστε ανθρώπινα και κοινωνικά.

Εντάχθηκα στο Αριστερο-κομμουνιστικό κίνημα πριν από τη Βασιλο-Μεταξική δικτατορία. Και το Μάρτη του 1938 πήρα μέρος στην Απεργία που έκαναν οι τσαγκάρηδες στη Βέροια.

Και σε συνέχεια μαζί με τον Βασίλη και τον Μαργατίτη Ζιώγα παιδιά της αδερφής του Θωμά Λιόλιου (<u>Αργότερα Καπετάν Μπαρούτα</u>), αποτελούσαμε την τριάδα, που διακινούσε τα κοπόνια της Εργατικής Αλληλεγγύης. Επικεφαλής στους τσαγκάρηδες στην εργατική αλληλεγγύη ήταν ο Τσαγγάρης Λεωνίδας Παπαδόπουλος

Έτσι, πριν καν προλάβει να διαμορφωθεί το «εγώ» μου. Ο εαυτό μου είχε ήδη ταυτιστεί με το συλλογικό, αριστερό υποκείμενο.

Η ψυχολογία της Γενιά μου και ειδικά στην κατοχή, όσοι συμμετείχαμε σημαδεύτηκε, ανεξίτηλα από τις αξίες της ισότητας, της συντροφικότητας και τη ρήξη με τις κατεστημένες νοοτροπίες.

Τον Σεπτέμβρη του 40 η τριάδα μας: κριθήκαμε και θα είχαμε ενταχθεί στην Οργάνωση: Κομμουνιστική Νεολαία Ελλάδας (ΟΚΝΕ). Με την κήρυξη πολέμου όμως δεν επέτρεψε την ολοκλήρωση της ένταξης, αφού ο εντεταλμένος να κάνει την ένταξη επιστρατεύτηκε.

Το σπίτι μας ήταν στη Βερμίου 22. Τα κεντρικά γραφεία της ΕΟΝΝ ήταν στο Ηγουμενιό απέναντι από την Εκκλησία του Αγίου Αντωνίου Κάποιο πρωί πηγαίνοντας για τη δουλεία, με σταμάτησε ο Βαθμοφόρος Φαλαγγίτης κ Κατσάνος. Δεν θυμάμαι του μικρό του όνομα και μου είπε: «ο Πατέρα σου ήταν ένας από τους βασικούς συνδέσμου του Μακεδονικού αγώνα για αυτό πρέπει να έρθεις και εσύ στην ΕΟΝ για να διατηρηθεί η παράδοση». Και σε συνέχεια: Μου είπε να πάω την Κυριακή στη συγκέντρωση να γνωρίσω και άλλους βαθμοφόρους ΕΟΝΙτες. Παρά την προσπάθεια και το χώσιμο στη μασχάλη μου του δέματος με τα ρούχα της ΕΟΝ. Και την πίεση που άσκησαν, δεν εντάθηκα στην ΕΟΝ. Όσο για το είδαν και από είδα που λέει ο λαός ήρθαν και το πήραν το δέμα.

Την Αυγή της 28ης επιστρατεύτηκαν τα τρία μου Αδέρφια και τα όποια ζώα είχε ο Πατέρας μου και τα αδέρφια μου. Και εγώ εντάχθηκα στην Αεράμυνα.

Η Βέροια κατακτήθηκε στις 11 Απριλίου 1941 Στις αρχές του Ιούνη του 1941 εντάχθηκα στην Εθνική Αλληλεγγύη και σε συνέχεια στο ΕΑΜ-ΝΕΩΝ, Το Φλεβάρη του 1943 στην ΕΠΟΝ και ένα χρόνο μετά στον ΕΛΑΣ.

Στις αρχές του 1948 με συνέλαβαν για δεύτερη φορά. Καταδικάστηκα σε 20 χρόνια από το έκτακτο στρατοδικείο- το ποινικό μου Μητρώο είναι Λευκό. Ύστερα από 16,5 και αποφυλακίστηκα τον Μάρτη του 1963. Μετά την αποφυλάκιση εκλέχθηκε μέλος της Νομαρχιακής Επιτροπής της ΕΔΑ και σε συνέχεια επαγγελματικό στέλεχος της ΕΔΑ και μέλος της Περιφερειακής της Επιτροπής Μακεδονίας- Θράκης. Διατέλεσε και Ανταποκριτής της «ΑΥΓΗΣ» Έγραψα όπως γράφω και πιο πάνω 676 άρθρα στις τοπικές εφημερίδες στην ΑΥΓΗ και το περιοδικό ΕΑΜ

Στις 16 Αυγούστου του 1964 με ειδική Άδεια της Ασφάλειας που την είχα σε απόσταση αναπνοής, παντρεύτηκα την Πασχαλίνα Τόσου του Κωσταντίνου και της Καλλιόπης το Γένος Θεοδώρου και στις 22/2/66 νεννήθηκε η Κόρη μας καλλιόπη. της δώσαμε το όνομα της Πεθεράς μου.

Την Αυγή της 21ης Απριλίου του 1967 με ξανά συνέλαβαν και με έστειλαν πρώτα για τρίτη φορά μαζί 8000 και πλέον στη Γυούρα και μετά στο Παρθένι της Λέρου, από όπου απολύθηκα σαν άρρωστος τον Μάρτιο του 1970 Τον Απρίλη του1971 γεννήθηκε το δεύτερο παιδί αγόρι και πήρε το όνομα του πατέρα μου Γεώργος. Εργάστηκα επί 18 χρόνια Ιατρικός επισκέπτης, στη Φαρμακευτική Εταιρεία ΦΑΡΑΝ-ΧΕΜΙΚΑ, και σε συνέχεια Λογιστής και προδιαλογιτής φρούτων στην Εταιρεία ΒΕΝΟΥΣ

Τον Αύγουστο του 1968 το ενιαίο ΚΚΕ διασπάστηκε σε ΚΚΕ και σε ΚΚΕ ες. Μετά την απόλυσή μου εντάχθηκα στο Αντιδικτατορικό Μέτωπο.

Την άνοιξη του 1975, μαζί με τον Δημήτρη Τασινόπουλο και τον Σωτήρη Μπίσμπα εκλέχθηκα από την Ν Επιτροπή, αντιπρόσωπος για το Ιδρυτικό Συνέδριο του ΚΚΕ ες που έγινε στην Αθήνα στο Θέατρο Αλίκης και με συγκρότηση του ΚΚες η Νομαρχιακή Επιτροπή του Νομού Ημαθίας με εξέλεξε Γραμματέας του ΚΚΕ ες και σε συνέχεια της Ελληνικής Αριστεράς (ΕΡΑ) και αργότερα του Συνασπισμού.

Το 1977 διατέλεσα Υποψήφιος Βουλευτής του Νομού Ημαθίας με το ΚΚΕ ες και το 1981 υποψήφιος στο συνδυασμό ΣΥΜΜΑΧΙΑ.

Διατέλεσε για πολλά χρόνια μέλος της Διοίκησης της Στέγης Γραμμάτων και Τεχνών του Δήμου Βεροίας. Μέλος του Εθνικού Συμβουλίου για τις Γερμανικές επανορθώσεις, αποζημιώσεις που πρόεδρος της ήταν ο Μανώλης Γλέζος και την επιστροφή του Δανείου 3,5 δις. Αρθρογράφησα επί δεκαετίες στον τοπικό τύπο και κατά καιρούς περιοδικό «ΕΑΜ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ» και Την Εφημερίδα «ΑΥΓΗ»

Κόγιας Νίκος του Γεωργίου

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ
ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΤΟΜΟΣ

Αγαπητέ Αναγνώστη καλημέρα
Τα γράμματα τα έμαθα στη φυλακή

Οσοι δεν ξέραμε γράμματα, αφού δεν είχαμε μολύβι, χαρτί και βιβλία, τα έμαθα δια ζώσης από τους αξιόλογους Δασκάλους, καθηγητές, Επιστήμονες, λόγιους και Ποιητές που είχαμε στη Φυλακή. Και κάτι ακόμα: «ότι η συνείδησή μας παραμένει αλάνθαστος κριτής όταν δεν την έχουμε δολοφονήσει» Και όταν είναι όρθια: Αντέχει στη βάσανο της ζωής και της αλήθειας.

Μερικές φορές η συγκινησιακή φόρτιση δεν σε αφήνει να σκεφτείς καθαρά. Να σταθείς απέναντι στα γεγονότα με την απόσταση που πρέπει για να μην επιτρέψεις στα συναισθήματα να διαμορφώσουν την κρίση σου. Όχι πως χρειάζεται να σκέφτεσαι πάντα «ψυχρά και υπολογισμένα», και εν θερμώ στάση απέναντι στα γεγονότα έχει τη γοητεία της επηρεάζοντας την ορθολογική προσέγγιση των πραγμάτων.

Γι' αυτό και τα όποια γραφτά μου δεν είναι σε σειρά και τάξη. Και ειδικά στα σημεία στίξης που δεν ήταν νοητά- κατανοητά χωρίς την αποτύπωση. ζητώ εκ των προτέρων συγνώμη, για τις όποιες ελλείψεις, παραλείψεις και επικαλύψεις και επαναλήψεις θα υπάρξουν

Υπόθηκαν και γράφτηκαν πολλά γύρο από αυτό το θέμα ποιος πολέμησε ποιον και ποιος συνεργάστηκε με ποιόν. Ας μη χρησιμοποιούν οι αντίπαλοι τη φράση Κασσάνδρα.

Η Κασάνδρα, η κόρη του Πριάμου και της Εκάβης, ιέρεια του Απόλλωνα, η «Μάγισσα», δεν είχε διαψευστεί ποτέ. Προφήτευε τα πάντα με ακρίβεια και επιβεβαιωνόταν απολύτως . Είχε προειδοποιήσει για τα δεινά που θα φέρει ο Πάρις στη Τροία, από την γέννηση του ακόμα. Επρεπε να διώξουν τη Ελενή για να γλυτώσουν τη χώρα τους. Γι' αυό και Φώναζε να μη βάλλουν μέσα στο κάστρο τον Δούριο Ιππο.

Είχε προβλέψει τον φρικτό θάνατο του Αγαμέμνωνα, αλλά και της ίδιας στις Μυκίνες. Φαίνεται πως έσερνε την κατάρα του Απόλλωνα (επειδή δεν του έκατσε λένε!), να μην την πιστεύει κανείς, γι' αυτό και δεν τολμούν να γίνει η συζήτηση για την κατοχική περίοδο, τον εμφύλιο και τα 40 πέτρινα χρόνια

Το πώς μπορέσαμε και επιζήσαμε απ αυτήν την αποκάλυψη ειναι ενα θέμα...οσοι ελπίζαμε πέρα από κάθε ελπίδα. Φοβερό, αλλα ετσι ειναι. Τα μάτια των αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης γενικά, και των συλληφθέντων ειδικά, μέχρις ότου καταγράψουν την ύπαρξή μας σε κάποιο βιβλίο...Να φτάσει στη φυλακή, γιατί πολλοί δεν έφταναν ποτέ στην Ασφάλεια... ή από την Ασφάλεια στον ανακριτή... Αλλα και

μέσα στη φυλακή είδαν και έζησαν πολύ φρίκη, πολύ θάνατο και κυνισμό...Πολλά και ποικίλα πειράματα εχουν γίνει προκειμένου να διαπιστωθούν τα όρια της ανθρώπινης αντοχής και κυρίως τη θέληση του Ανθρώπου να ζήσει.
Πειράματα εχουν γίνει πολλά και με πολλές μεθόδους, ανάλογα με το αντικείμενο και με την κατάσταση που ήθελαν να μετρήσουν την επίδρασή της. Οπως οι χημικοί-μηχανικοί ερευνούν και μελετούν πόση αντίσταση-αντοχή παρουσιάζουν στις καταπονήσεις τα μέταλλα και τα διάφορα αλλα δομικά υλικά στις διάφορες κατασκευές κλπ. Ετσι οπως οι χημικοί-μηχανικοί στο εργαστήριο τους δοκιμάζουν τα μέταλλα, οι δικοί μας ερευνητές, αντί για τα μέταλλα μελετούσαν το ανθρώπινο σώμα και τις διανοητικές αντιδράσεις. Οπως στα επιστημονικά εργαστήρια, τα δείγματα δοκιμάζονται στη θερμοκρασία, τη ψύξη στην πίεση, στην κρούση, την έλξη, την υγρασία, στα καυστικά οξέα και όποια αλλη δοκιμασία απαιτεί η μελέτη. Το ίδιο οι δικοί μας ερευνητές μετρούσαν την αντοχής και τις αντιδράσεις του ανθρώπινου σώματος, τις πνευματικές, τις ψυχικές και τις συναισθηματικές του αντιδράσεις. Μετρούσαν τα όρια οχι μόνο την αντοχή της ζωής αλλα και της θέλησης και κυρίως αυτήν.
Πειραματόζωα ηταν το σύνολο των πολιτικών κρατουμένων. Τα ειδικά πειράματα ομως, γίνονταν με τους τιμωρημένους στα πειθαρχία και κατά κύριο λόγω με τους μελλοθανάτους, που τους έκλειναν πολλές μέρες πριν απ την εκτέλεση. Ενα απ τα διαβρωτικά οξέα ηταν η απομόνωση, η σιωπή και η αδιαφορία στην αρχή. Εφαρμόζεται ή μόνη της ή μαζί με άλλες «μηχανικές καταπονήσεις»: κρούσης (ξύλο) αφόρητη πίεση (για δήλωση), δυσμενείς συνθήκες πάντα όρθιος (στη συκιά κρεμασμένος η στο λαμαριναίνιο πειθαρχείο στη Γυούρα), με πείνα και δίψα, με ύπνο ή χωρίς ύπνο (χτυπούσαν το αντίσκηνο, τη λαμαρίνα και την πόρτα του πειθαρχείου στις φυλακές). Εφαρμόζεται και η παραλλαγή με απομόνωση, γιατί καθώς λένε, τίποτε δεν ειναι πιό δυσβάστακτο απ τον έναστρο ουρανό και το ταβάνι του κελιού ή του πειθαρχείου στις φυλακές.
Στο ομαδικό πείραμα το φαγητό ειναι ανάλογο με τη δοκιμασία (το ψωμί εκατόν δέκα δράμια μείον τη φήρα και ...νερό χλιαρό το πρωί, φακές ή κουκιά, που το κάθε ενα εχει από τρία εως δέκα μαμούδια, πατάτες, χόρτα και παστή σαρδέλα το βράδυ ή μερικές ελιές και το νερό υφάλμυρο). Στα μεμονωμένα ανάλογα με το είδος του πειράματος. Μετά από μερικές μέρες μειώνουν ή κόβανε το φαγητό, και αργότερα το νερό όπως πρόβλεπε το πείραμα-τιμωρία. Η κατάσταση του κρατουμένου γίνεται δύσκολη. Ατονεί αποσυνδέεται, παύει να σαλεύει. Παρακολουθούν να μην πεθάνει. Κάποια στιγμή τον θεωρούν πεθαμένο. Διαπιστώνανε ομως οτι παίρνει κάποια μικρή αναπνοή. Το φαγητό ξαναρχίζει. Ειναι ομως ανάλογο με τη δοκιμασία. Αφήνεται τη νύχτα, αθόρυβα, οταν το δείγμα βρίσκεται σε ύπνο βαθύ ή σε λύθαργο. Το αφήνουν και φεύγουν. Δεν το ενοχλούν, τον αφήνουν να σκεφθεί πιό θα ειναι το τέλος. Οι ερευνητές παρακολουθούν συνεχώς, αλλα από μακριά για να μήν επηρεάσουν το δείγμα με την παρουσία τους. Κοιτούν το πειραματόζωο σιωπηλά χωρίς να κάνουν θόρυβο απ το ανοικτό φιλιστρίνι του κελιού. «Ζεί ακόμα...» και στα αργοσάλευτα μάτια τους γυαλίζει κάτι σαν θαυμασμός. Ενα δέος απροσδιόριστό, ενα δέος ακατανόητο!
Οταν έρθει το πλήρωμα του χρόνο ενας φύλακας, με πολιτικά που δεν ανήκει στη δύναμη της φυλακής που γίνεται το πείραμα, προσπαθεί να ανοίξει ενα διάλογο ανάμεσα στο όργανο και το δείγμα : -«Πώς τα πάς, φιλαράκο»; -Καμιά απάντηση. -«Σε ρώτησα πώς τα πάς», ξαναρώτησε το όργανο. -«Τί σε νοιάζει;» -«Θα επιμένεις ακόμα; Νομίζεις δηλ οτι μπορείς να...» -Αφού επιμέτε και εσείς...» -«Εμείς δεν κουραζόμαστε απλώς σε βλέπουμε ενώ εσύ». «Σ αρέσει η απομόνωση και τα βασανιστήρια...» -«Ναί πολύ ωραία,». -«Με κοροϊδεύεις;» - «Καθόλου ή οσο και εσύ.» -«Θα υπογράψεις τη δήλωση που ειναι δίπλα σου;» -«Αυτό δεν το συζητήσουμε άλλοτε;.» -« Πότε άλλοτε; δεν θα αντέξεις.» -«Αυτό ειναι δικό μου ζήτημα...» -«Θα σου κάνουν και άλλα» -«Τί άλλα;» Το όργανο δεν ήξερε τι άλλα θα του κάνουν και έφυγε.
Την επόμενη μέρα μας είπε οτι πήγε κάποιος άλλος και η πρώτη ερώτηση ηταν: -«Τι νέα; Πόσο θα κρατήσει το πείσμα σου; » -«Δεν τα είπατε με τον άλλο που...» Καθόλου. -Εμένα οταν με φέρανε εδώ δεν ηταν κανένας...» -Καλά ομως θα ήταν να συντομεύουμε, να ησυχάσεις και εσύ...» -«Βιάζεσαι;» -« Ελα τώρα... Θαρείς πως θα νικήσεις το σύστημα;» «Εγώ θα κάνω ό,τι μπορώ ...εσείς με βάλατε εδώ...» -« Δεν σου φαίνεται λίγο δύσκολο, ε;...» -«Πές μου τί άλλο θα μου κάνουν ;» -«κανείς δεν ξέρει ακόμα. -Θα εξαρτηθεί από εσένα. Αν δεν ήσουν πεισματάρης, θα ειχες ξεμπλέξει...» και πολλά άλλα παρόμοια...

Υστερα από πολλές μέρες τον επισκέφθηκε ενας απ τους πολλούς ειδικούς που παρακολουθούσαν τα πειράματα, στις διάφορες φυλακές. Τον ρώτησε με ενδιαφέρον διάφορα πράγματα: «Πως αισθάνεται, τί νοιώθει, που και πόσο πονάει, αν σκέφτηκε σ όλη την έκταση το πρόβλημα κλπ». Το δείγμα απάντησε χωρίς θυμό, ήρεμα και με κάποια δυσκολία. -«Ειμαι αρκετά καλά...Δεν παραπονέθηκα...Δεν χρειάζομαι τίποτε...Το πρόβλημα το εχω προ πολλού λυμένο».
«Μα είσαι-ειναι καταπληκτικό! Σε θαυμάζω!» έλεγε κάθε τόσο ο ειδικός. -«Η αρμοδιότητά μου εδώ ειναι εντελώς καθαρά υπηρεσιακή. Δεν εχω καμιά σχέση με τη σωφρονιστική διαδικασία και με ό,τι γίνεται. Λυπάμαι...» -« Δήλωση δεν κάνω, θα μου πείτε τι άλλο ζητάτε;» -«Η θέση σου θα ηταν απελπιστική, αν δεν συναίβενε αλλο ενα περιστατικό. Τα όργανα εφάρμοσαν την ίδια διαδικασία σ έναν αλλον, αλλα αυτός ο ατυχής τους έμενε στα χέρια... Υπέκυψε, χωρίς να τους δώσει τη δυνατότητα να εξασφαλίσουν την έγκριση...» -«Υπάρχει δηλαδή ενα έλλειμα ...και ενα...ενας συμψηφισμός. Μια μετακίνηση...Μόνο ετσι θα τελειώσει το...Σκέψου το και θα τα ξαναπούμε...» -«Δεν εχω να σκεφθώ τίποτε ειπε αμέσως το δείγμα». -«Σκέψου το καλύτερα...» -«Δεν χρειάζεται. Το σκέφθηκα», απάντησε ξερά το δείγμα...
Στην ίδια φυλακή που γινόταν το πείραμα ηταν καταδικασμένος σε θάνατο και ο Πατέρα του παιδιού, πάνω στο οποίο γινόταν το πείραμα. Ο ειδικός μετά τη συζήτηση με το δείγμα, ζήτησε να μιλήσει και με τον πατέρα του δείγματος : «Θέλησε να μάθει αν το παιδί αυτό ηταν ατίθασο απ τα μικρά του χρόνια και γιατί πιστεύει σε αυτά τα πράγματα που τελικά αν δεν κάνει δήλωση, θα τον οδηγήσουν στο απόσπασμα και ζήτησε απ την διεύθυνση να επιτρέψει στον πατέρα να επισκεφθεί μαζί του το δείγμα.
Ο πατέρας οταν συναντήθηκαν θέλοντας να ανταλλάξει τη ζωή του παιδιού με τη δική του μόλις τον είδε είπε-« Παιδί μου, πρέπει να ζήσεις. Σε πήρα στο λαιμό μου, εξαιτίας μου μπλέχτηκες. Δεν πρέπει να πεθάνεις, πρέπει να βγείς ζωντανός απ αυτήν την κόλαση. Ο αλληλοσπαραγμός κάποτε θα τελειώσει, ο χρόνος θα κλείσει τις πληγές και στα σφιγμένα χείλη των ανθρώπων θα ξαναγυρίσει το χαμόγελο». Και το δείγμα μπροστά στον έκπληκτο ειδικό ακούει να λέει στον πατέρα του: Πατέρα, του λέει με ήσυχη και οσο πιο ήρεμη και γλυκιά γίνεται φωνή. «Ο πόνος σε κάνει να ξεχνάς τα οσα με δίδαξες παιδί. Θέλω να γίνεις αξιότερός μου κάποτε, να εχεις το κούτελο ψηλά και να μήν ανταλλάξεις την ντροπή ούτε με τη ζωή σου. Δεν με εχεις λοιπόν, άξιο να κρατήσω εναν όρκο που έδωσα σε σένα και την πατρίδα σαν ΕΛΑΣίτης;». Και γυρνώντας προς τον ειδικό ο Πατέρας του παιδιού είπε: «Εμένα, βάλτε, εμένα στη θέση...και αφήστε το παιδί μου». Και το δείγμα : «Υπομονή Πατέρα σε αγαπώ πολύ» και ο Πατέρας: «στην ευχή παιδί μου». Φιλάει αμέτρητες φορές το παιδί του, ενώ οι φύλακες τον τραβάνε για να τον κλείσουν και αυτόν στο πειθαρχείο. Ο γέροντας προσπαθεί να πεί κάτι, τον πνίγουν ομως οι λυγμοί...
Μπροστά σε αυτό το μεγαλείο-δράμα με χαμένη την αίσθηση του χώρου και χρόνου και με βέβαιη την αποτυχία του πειράματος, ο ειδικός ερευνητής έφυγε απαγοητευμένος. Ο Πατέρα και ο γιός εκτελέστηκαν στις φυλακές της Κέρκυρας. Σεβόμενος την μνήμη και τη θέλησή τους δεν θα κάνω αναφορά στο όνομά τους...
Αλήθεια, πόσο άραγε αντέχει το νευρικό σύστημα του ανθρώπου; Η αναμονή και η αβεβαιότητα για το τί θα σου συμβεί σε λίγο, αύριο. Αυτό το ανθρωποκτόνο εργαλείο της αβεβαιότητας, η εξουσία το χρησιμοποιούσε οχι μόνο οταν έκανε τις ανακρίσεις και οταν καταδίκαζε, αλλά και να εκδικηθεί στη συνέχεια τους ανθρώπους που ειχε ήδη καταδικάσει. Ηθελε να σπάσει το ηθικό, να σμπαραλιάσει το νευρικό σύστημα να καταστρέψει τη συνοχή. Χωρίς να είσαι σε απόγνωση, νοιώθεις σαν τον Αετό παγιδευμένο από ενα αμείλικτο κυνηγό, έτοιμο να σε κατασπαράξει. Κατά διαστήματα οι αρμοί χαλαρώνουν, σπάνε, κόβονται, χάνουν τη συνοχή τους. Τότε το κούτελο υδρώνει, τα μάτια πετάγονται έξω απ τις κόγχες. Πετιέσαι επάνω και ορμάς να σπάσεις την πόρτα με το κεφάλι και αφού σε προλάβουν οι συναγωνιστές σου ταράζεσαι ολόκληρος, σπαρταράς για αρκετό διάστημα σαν ψάρι. Στην αγκαλιά τους ουρλιάζεις, βγάζεις αφρούς απ το στόμα και μετά χαλαρώνεις. τα μάτια γίνονται γυάλινα μοιάζεις πεθαμένος. Σε αυτές τις συνέπειες της απομόνωσης στήριζαν τις ελπίδες οι «αρμόδιοι» να αποσπάσουν την περιβόητη δήλωση.
Μετά την καταδίκη εκτός απ τους κατάδικους σε θάνατο, το τίμημα δεν ηταν ακριβώς η ζωή, αυτήν την άφηναν στο χρόνο, αλλά να διαφθείρουν, να υποτάξουν και να εξαγοράσουν αυτό που την έκανε τη ζωή να αξίζει: Να κουρελιάσουν την Ανθρώπινη αξιοπρέπεια.

Και επειδή και παλιά και κυρίως μετά απελευθερωτικά το καθεστώς προκειμένου να δικαιολογήσει για ποιό ακριβώς λόγω καταδίκαζε πεντάκις και δεκάκις σε θάνατο τους ΕΑΜίτες. Τους αγωνιστές, που οχι μόνο καταδίκαζε αλλα την «Τρίτη Μέρα Κατά τα Γραφάς» τους έστελνε στο Αγιο Πέτρο. Προκειμένου λοιπόν, να κουρελιάσει την Ανθρώπινη Αξιοπρέπεια και να δώσει άφεση αμαρτιών στον εαυτό του για το προ μελετημένο έγκλημα, οχι μόνο καθιέρωσε, αλλα ταύτισε τη ζωή με τη δήλωση, οπότε όποιος δεν έκανε δήλωση και εκτελέστηκε ενώ μπορούσε να σωθεί, δεν φταίει τα καθεστώς αλλα αυτός που δεν θέλησε να ανταλλάξει τη ζωή του με τη δήλωση.
Σε παρόμοιες περιπτώσεις ο λαό μας λέει : Και γαλάτα και μαλλάτα και το αρνί θηλικό. Και καταδικάζουμε χωρίς να δικάσουμε, και σκοτώνουμε και τον εαυτό μας απαλάσουμε απ την ευθύνη!!! Οι μετά απελευθερωτικές κυβερνήσεις εκτός απ τα τόσο αλλα εγκλήματα που χρέωσε στο ΚΚΕ, θεώρησε οτι και η άποψη που διατύπωσε το ΚΚΕ σαν αρχή οτι η : «δήλωση» δεν ειναι συνώνυμο του Ανθρώπου, που θεωρεί τον εαυτό του αγωνιστή για τα Ανθρώπινα κοινωνικά και ατομικά δικαιώματα, για Δημοκρατία, Ελευθερία και Αυτοδιάθεση. Για ίσες ευκαιρίες, κοινωνική Δικαιοσύνη, για αλληλεγγύη, συλλογικότητα, ειρήνη και σοσιαλισμό. Θεώρησε οτι μπορούσε να το μεταφράσει και αυτό σε έγκλημα και το χρέωσε σαν έγκλημα των εγκλημάτων και αυτό στο ΚΚΕ.
Και επειδή υπάρχουν πολλοί και από ανάμεσά μας ακόμα, που λένε οτι το κόμμα, η ομάδα ή και ατομικά ακόμα η απόφαση-εντολή να μην κάνουν δήλωση τα μέλη του κόμματος ηταν εγκληματική, γιατί εκτός των αλλων συνεπειών που αυτή η απόφαση συνεπάγεται, ειχε έστειλε αρκετούς θανατοποινίτες που αρνήθηκαν να κάνουν δήλωση στον Αγιο Πέτρο, ενω κάνοντας δήλωση μπορούσαν να σωθούν. Οτι το ίδιο ισχύει και για τους γονείς και κυρίως τις γυναίκες που ειχαν αφήσει στους πέντε δρόμους τα παιδιά τους, ενώ αν επιτρέπονταν σε αυτές τις μωμομάνες εστω, να κάνουν δήλωση δεν θα στερούνταν τα παιδιά τους την χαρά των γονιών. Η αρνηση των γυναικών και ειδικά αυτών που άφησαν πίσω μωρά παιδιά, μα και αυτές που τα πήραν μαζί τους, γέννησαν στην εξορία ή τη φυλακή και ηταν πολλές, αφού δεν έκαναν δήλωση να πάνε να προστατεύσουν τα παιδιά τους, τους αποδώθηκε η μομφή οτι δεν «νοείται να είσαι Μάνα να αγωνίζεσαι για τα παιδιά του κόσμου και να αδιαφορείς για τα δικά σου»! Για τους άσχετους με το κοινωνικό γίγνεσθαι, θα έλεγα και με όλο τους το δίκιο καλά έκαναν και το έλεγαν. Οσο για τους γνώστες, θα έλεγα οτι πριν πιστέψουν οτι αυτό αποτελεί «έγκλημα» ας το ξανά σκεφτούν
Αλλωστε αυτό ηταν το Σλόγκαν οταν μας βασάνιζαν: «δεν λυπάσε τα παιδιά και τη γυναίκα σου», στον παντρεμένο, «τη Μάνα και την γκόμενα στον ανύπαντρο» ή το «κόμμα ρέ δεν σε άφησε να παντρευτείς», ενώ έπεφταν οι βουρδουλιές και περνούσαν την φάλαγγα στα πόδια. Οσο για την γυναίκα που τόσο πολύ την επικαλούνταν σαν δεδομένο να συνεργαστούμε μαζί τους στην ασφάλεια, το στρατοδικείο και τη φυλακή για να κάνουμε δήλωση, άφηναν πάντα και τις αντίστοιχες αιχμές οτι...
Με αυτό ακριβώς το σκεπτικό οι μεταπολεμικές κυβερνήσεις, έχοντας την πείρα από την κατασκευασμένη πτωματολογία που η μετά κύλησή της στην Αριστερα ηταν ενα τεράστιο πλήγμα στο βασικό όπλο της Αριστερά, την ηθική που δεν ειχαν οι κατασκευαστές της πτωματολογίας, προκειμένου να θίξουν ηθικά και ιδεολογικά την Αριστερά, το συνέδεσαν και με το Ανθρωπιστικό και Δημοκρατικό περιεχόμενο που η Αριστερά δείνει στο αγώνα. Η απαγόρευση λένε απ το κόμμα της δήλωσης απ μόνο της διαψεύδει οχι μόνο το περιεχόμενο αλλά και τον ισχυρισμό οτι ο αγώνα της Αριστεράς αποβλέπει στη Δημοκρατία γενικά και στην προσωπική ειδικά. Αυτό σε ό,τι αφορά την εξουσία και τον ιδεολογικό αντίπαλο ειναι κατανοητό και αποδεκτό. Ιδεολογικός αντίπαλος ειναι. Αυτά έλεγε και θα λέει. Παλιά συνελλάμβανε, βασάνιζε, έστελνε εξορία, καταδίκαζε και εκτελούσε. Τωρά που οι αγώνες του λαού και η παγκόσμια κοινή γνώμη της στέρησαν αυτό το απάνθρωπο μέσο κάνει προπαγάνδα. Προσπαθεί να πείσει τον κόσμο οτι η Αριστερά, δεν ειναι αυτά που λέει, αλλα αυτά που κάνει. Και ανάμεσα σε αυτά ειναι και το γεγονός οτι δεν επιτρέπει στα μέλη να κάνουν «δήλωση μετανοίας» ούτε και σε αυτούς τους μελλοθάνατους για να σώσουν με τη δήλωση το κεφάλι τους, μα ούτε και τις μωρομάνες να κάνουν για να πάνε κοντά στα απορφανισμένα παιδιά τους.
Ακούγοντάς τα αυτά οι απλοί άνθρωποι (γι' αυτούς άλλωστε τα λένε) με το δίκαιο τους τα πιστεύουν. Δεν μπορούν να καταλάβουν πολύ περισσότερο να δικαιολογήσουν, πως ειναι δυνατόν να ισχυρίζεσαι οτι αγωνίζεσε για τους αλλους και να θυσιάζεις τη δική σου λευτεριά και τη ζωή σου ακόμα. Να αγωνίζεσαι

για τα παιδιά του κόσμου, που ειναι μια αφηρημένη έννοια και να αγκαταλλείπεις τα σπλάχνα σου απροστάτευτα στους πέντε δρόμους;
Μετά το πέρασμα της κοινωνίας των ανθρώπων στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, έκανε την εμφάνισή του το φαινόμενο του πολέμου. Ιστορικά οι πόλεμοι χωρίζουν βασικά σε : αμυντικούς, σε επιθετικούς-κατακτητικούς και σε απελευθερεωτικούς. Εκτοτε η κάθε μορφή εξουσίας, προκειμένου να προστατεύσει τον εαυτό της και τα σύνορα του χώρου που εχει υπό την καταχή της (αμυντικός) ή προκειμένου να επικτείνει τα σύνορα (κατακτήτικός) δημιουργούσε ένοπλα ιδιωτικά τμήματα στην αρχή και αργότερα επιστρατεύει υποχρεωτικά και εκπαιδεύει στα όπλα την Νεολαία, ετσι ωστε να ειναι έτοιμη γι αυτού του είδους των πολέμων. Συμβαίνε ομως κάποια λαότητα να ειναι υπόδουλη μακρόχρονα. Και οταν με την πάροδο του χρόνου συνειδητοποιήσει τη σκλαβιά, τότε αρχίζει να οργανώνεται μια Ενθική Απελευθερωτική οργάνωση (απελευθερωτικός). Τέτοιος ηταν το 1821 ο πόλεμος των Ελλήνων. Το ίδιο συμβαίνει και οταν μια χώρα κατακτηθεί απ μια άλλη. Ο λαός της κατακτημένης χώρας οργανώνει τον Εθνικό-Απελευθερωτικό του αγώνα, με σκοπό και στόχο να ξανά αποκτήσει τη λευτεριά του. Τέτοιος ηταν ο Εθνικό, Απελευθερωτικό αγώνας του 1941.
Οταν στις 28/10/1940 η Ιταλία (κατακτητικός), μας κήρυξε τον πόλεμο σύσωμος ο λαός, έκανε αμυντικό πόλεμο. Και επειδη η Ιταλία δεν μπόρεσε λόγω της δικής μας σταθερής άμυνας προκειμένου να βγάλει την Ιταλία απ τη δύσκολη θέση, η Γερμανία για να σώσεί τον συνεταίρο της απ την ντροπή της ήττας, στις 6/4/1941, μας κήρυξε και αυτή τον πόλεμο και απ τις 30/5/41, που κατακτήθηκε και η Κρήτη, ολοκληρώθηκε η κατοχή της χώρας απ τα γερμανικά, Ιταλικά και αργότερα και απ τα βουλγαρικά στρατεύματα. Την ίδια μέρα 30/ προς 31/5/41 και πριν καλά καλά (όπως γράφω και σε αλλο σημείο) γιορτάσουν οι Γερμανοί τη νίκη, δυό ελληνόπουλα κατεβάζοντας τον αγγιλωτό σταυρό-σβάστικα απ την Ακρόπολη, εκφράζοντα τον πόθο και τη θέληση των Ελλήνων για απελευθέρωση. Με την πράξη τους αυτή σηματοδοτούν την απαρχή της οργάνωσης του Εθνικού Απελευθερωτικού πολέμου και στις 27/9/41 ιδρύεται το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο το (ΕΑΜ) και πολλές άλλες οργανώσεις οπως ο ΕΔΕΣ, η ΕΕΚΑ, η ΠΕΑΝ κλπ. (απελευθερωτικός πόλεμος).
Οι άνθρωποι συνεπώς, σαν ελεύθερα όντα επιστρατεύονται υποχρεωτικά μόνο απ το κράτος προκειμένου να εκπαιδευτούν στη χρήση των όπλων για την διεξαγωγή ενος αμυντικού ή επιθετικού πολέμου. Στους απελευθερωτικούς πολέμου και τους κοινωνικούς αγώνες συμμετέχουν εθενοντικά. Στα ίδιο εθελοντικά συμμετέχουν και στα κόμματα, τους συνεταιρισμούς, τους συλλόγους και τις κοινωφελείς οργανώσεις. Συνεπώς τα περί απαγόρευσης απ την πλευρά ενος κόμματος να απαγορεύσει στα μέλη του, που συμμετέχουν εθελοντικά στο κόμμα και στη συγκεκριμένη περίπτωση του ΚΚΕ, να προτιμήσουν να εκτελεστούν και να μην κάνουν δήλωση, ειναι κάτι το ακατανόητο με την έννοια οτι δεν μπορούσαν τα μέλη του ΚΚΕ να παραβλέψουν την εντολή. Και ειναι ακατανόητο γιατί όπως εντάχθηκε στο κόμμα εθελοντικά, το ίδιο μπορεί και να φύγει οποιαδήποτε ώρα θεωρεί οτι στο εξής τα πιστεύω του κόμματος αυτού δεν τον εκφράζουν, πόσο μάλλον οταν μπορεί να σώσει με μια δήλωση τη ζωή του. Και ομως προκείμενου να μειώσουν το μεγαλείο των Ανθρώπων, που ενώ αγωνίστηκαν για την απελευθέρωση της χώρας για συγκεκριμένους πολιτικούς λόγους τους έστειλαν στον Αγιο Πέτρο, δεν δίστασαν και οταν ακόμα ειναι φανερό, οτι τους δολοφόνησαν να τους συκοφαντίσουν και να χρησιμοποιήσουν σαν επιχείρημα προκειμένου να δικαιολογήσουν αυτά τα ιδεολογικό-πολιτικά εγκληματα, που εν ψυχρώ διέπραψαν, σαν ενα ακόμα απ τα «εγκλήματα» που διέπραξε το ΚΚΕ και γενικότερα της Αριστεράς.
Επειτα στις εξορίες και τις φυλακές δεν ηταν μόνο κομμουνιστές. Υπήρχαν σοσιαλιστές και δημοκράτες πατριώτες, που προτίμησαν την εξορία, τη φυλακή και το εκτελεστικό ακόμα απ την ταπείνωση και τον εξευτελισμό της δήλωσης. Και αν ακόμα δεχθούμε οτι υπήρχε η θέση να μην κάνουν δήλωση τα μέλη, εκείνο που εχει σημασία ειναι αν η θέση αυτή για άρνηση της δήλωσης, βοήθησε ή έβλαψε το Αριστερό κίνημα και ειδικά τους συλληφθέντες, τους εξόριστους, τους φυλακισμένους και ειδικά τους θανατοπινίτες.
Εκείνο που δεν μπόρεσαν να καταλάβουν οι «Νικήτες» ειναι οτι ακριβώς αυτή η θέση για άρνηση της δήλωσης, η δήλωση απέκτησε την ανταλλακτική αξία που της απέδιδε η εξουσία. Αν δεν υπήρχε αυτή η θέση για άρνηση, αυτή η πολύφερνη νύφη για το καθεστώς, δεν θα ειχε αυτήν την ανταλλακτική αξία να : τελειώνει στην ασφάλεια το θέμα, να οδηγείτε στο στρατοδικείο, να απολύεται ο κρατούμενος απ την

εξορία, να μειώνεται η ποινή, να αποφυλακίζεται και να μήν εκτελείτε ο σε δεκάκις σε θάνατο θανατοποινίτης. Με τη «δήλωση» και μόνο εκατοντάδες άνθρωποι έσωσαν τη ζωή τους και χιλιάδες ηταν αυτοί που απολύθηκαν απ τα στρατόπεδα και αποφυλακίστηκαν. Και ηταν αυτοί που παρά την παράγραφο του ειχε η δήλωση «οτι δεν θα ξαναπάρω μέρος στην πολιτική» πρωτοστάτησαν να ανασυγκροτηθεί το λαϊκό κίνημα και να φτάσει σε λίγα χρόνια η ΕΔΑ, να γίνει αξιωματική αντιπολίτευση το 1958. Συνεπώς η θέση για άρνηση της δήλωσης ειχε θετικά αποτελέσματα, ενεξάρτητα απ την πολύπλευρη εκμετάλλευση που της έγινε απ την πλευρά του καθεστώτος.

Για το μελλοθάνατο οι κανονισμοί των φυλακών όλου του κόσμου εχουνε προβλέψει ορισμένα ευεργετήματα. Ενα απ τα «ευεργετήματα» ειναι οτι και την τελευταία στιγμή ρωτάνε τον μελλοθάνατο:«Ποιά ειναι η τελευταία σου επιθυμία»; Ίσως ειναι ειρωνεία. Ίσως ειναι μια μετάνοια της Πολιτείας πριν ολοκληρώσει το έγκλημά της. Ίσως τύψεις συνείδησης του νομοθέτη, που θέσπισε αυτή τη κτηνώδη συμπεριφορά του κράτους, απέναντι στον πολίτη και ειδικά σε αυτόν που καταδικάστηκε εις θάνατο για ιδεολογικούς και μόνο λόγους. Αν η καταδίκη σε θάνατο ενός ανθρώπου, που δεν συμφωνεί με το είδος της ζωής και τον τρόπο διακυβέρνησης της χώρας, δεν αποτελεί εκ προμελέτης και ειδεχθή έγκλημα, τότε το ερώτημα που μπαίνει ειναι τί σημαίνει έγκλημα; Και το πιό τραγικό καταδίκη σε θάνατο χωρίς αποδεδειγμένο με στοιχεία αντράνταχτα, που να επιβεβαιώνουν το έγκλημα, αλλα μια καταδίκη σε θάνατο με κατασκευασμένους και πολλές φορές πληρωμένους με το κομμάτι ψευδομάρτυρες και από έκτακτα στρατοδικεία που καταδίκαζαν χωρίς να δικάσουν. Την περίοδο αυτή εκτός απ ολα τα αλλα τραγελαφικά, παρουσιάστηκε έντονα και το φαινόμενο του δικαστικού φόνου. Καταδικάστηκαν και εκτελέστηκαν για φόνο ανθρώπων που ζούσαν ή και ίσως ζούν ακόμα αυτοί για τους οποίους καταδικάστηκαν και εκτελέστηκαν οι «κατηγορούμενοι» για τον φόνο τους. Αν αυτός δεν ειναι δικαστικός φόνος τότε ποιός ειναι;

Ακόμα από την διαμόρφωση του Αριστερού κινήματος στην Ελλάδα και ειδικά μετά την μετατροπή του ΣΕΚΕ σε ΚΚΕ, το καθεστώς αντικατέστησε τον πολιτικό λόγο με το μίσος την βία και εκδίκηση. Αυτή η κοινωνιολογία της βίας, η έλλειψη συγκροτημένου λόγου και επιχειρημάτων να αντικρούσει τους ιδεολογικούς της αντιπάλους, κατέφυγε στους κατασταλτικούς μηχανισμούς. Τους μηχανισμούς που μοναδικό τους έργο ηταν να σπάζουν κόκαλα και να αλέθουν συνειδήσεις. Με βασικό σύνθημα «θα λυγίσετε ή θα πεθάνετε» ήταν οι ίδιοι και οχι το ΚΚΕ που έδωσαν εκείνη την ξεχωριστή ανταλλακτική αξία στη δήλωση. Βέβαια το Αριστερό κίνημα και ειδικά το ΚΚΕ διαπαιδαγωγούσε τα μέλη του να υπερασπίζονται τις κομμουνιστικές ιδέες και αξίες

Ηταν τόση η βιασύνη να οδηγηθεί η χώρα στον εμφύλιο, που πριν ακόμα μπούν σε ισχύ τα έκτακτα μέτρα, οι Ασφάλειες και τα δικαστήρια ειχαν ήδη καταργήσει-ακυρώσει στην πράξη το Νομικό θέσφατο : «Ενοχος ένοχον ου ποιεί ένοχο» και τις όποιες αλλες αρχές του δικαιϊκού συστήματος, που ηταν υπέρ του κατηγορουμένου ειχε απομείνει απ την βασιλο-μεταξική δικτατορία και τη δικαστική κατοχική δικαιοσύνη.

Ενας αποδεδειγμένος εγκληματίας του ποινικού δικαίου, που εγκλημάτησε έκανε κάτι σε βρασμό ψυχής. Πιθανόν, γιατί θόλωσε το μυαλό του. Πάντως, οπως και να εχει διαπράχθει το έγκλημα την ώρα που έγινε το κακό, ο ανθρωπος δεν ηταν στα καλά του. Δεν έλεγχε τον εαυτό του. Το κατεστημένο ομως γιατί συνειδητά εκδικείται; Η πολιτεία οταν σκοτώνει «νόμιμα και παράνομα», δεν τα εχει χαμένα, ούτε ειναι εκτός εαυτού. Ο,τι κάνει το κάνει με νηφαλιότητα και με πλήρη γνώση των πράξεών της. Με μελέτες, σχέδια και αποφάσεις. Τα πάντα ειναι προ μελετημένα εκ των προτέρων και στην εντέλεια: Ο «Νόμος» ο καταδότης, η σύλληψη, ο βασανιστής, ο δικαστής. Τα πάντα λειτουργούν στην εντέλεια : ο Εισαγγελέας στην αρχή και ο Βασικός Επίτροπος αργότερα, ο Παπάς το εκτελεστικό απόσπασμα, «χαριστική» βολή και νεκροθάφτες. Ακόμα και το τυπικό, τη Ληξιαρχική πράξη θανάτου, την εχει προβλέψει η Πολιτεία!!! Ολα αυτά για εναν κατάδικό του ποινικού δικαίου. Πόσο μάλλον για εναν πολιτικό αντίπαλο. Εναν ιδεολόγο. Εναν Ανθρωπο με ιδέες, όνειρα και οράματα, αφού αγώνες, και βήματα μπροστά χωρίς ιδέες, όνειρα και οράματα δεν γίνονται. Εναν αγωνιστή αλβανομάχο ή της Αντίστασης κατά της εχθρικής τριπλής κατοχής.

Και ολα αυτά γιατί δεν ήθελαν να αναγνωρίσουν στο ΕΑΜ και την Αντίσταση συμμετοχικό πολιτικό ρόλο στις μεταπολεμικές πολιτικές εξελίξεις και κυρίως να του αμφισβητήσουν την προσφορά. .

Η εμφύλια τύφλωση δικαιολογεί άραγε, τα εκ των προτέρων αποφασισμένα και οργανωμένα ομαδικά εγκλήματα Ανθρώπων, που όρθωσαν το αναστημά τους και πρόταξαν τα στήθη τους στους Ιταλούς επιδρομείς και τους Ούννους κατακτητές, μα και σε αυτούς που οχι μόνο καθοδηγούσαν τους κατακτητές, αλλα συμμετείχαν και αυτοπροσώπως στο αποδεκάτισμα των Ελλήνων και το ξεθεμελίωμα της Ελλάδας και σε συνέχεια ηταν αυτοί που αντιτάχθηκαν στην εκ νέου κατοχή της χώρας απ τους Αγγλους

Θα έχει το θάρρος άραγε αύριο η πολιτεία να αποκαταστήσει τη μνήμη, αυτών που έστειλε άδικα στα εκτελεστικά αποσπασματα; Αν κρίνει κανείς απ τον τρόπο και τον σκοπό για τον οποίο μας οδήγησαν στη δίκη, (οσοι βέβαια έφτασαν ώς εκεί) το μίσος και τη βιασύνη που έδειχνα να φτάσουν στο ποθητό αποτέλεσμα, που στόχο ειχε την εκδίκηση και εξόντωση αμφιβάλω. Αυτό θα μπορούσε ίσως να το κάνει η ιστορία αν την αφήσουν...Και αυτό γιατί το κράτος, που ειναι άλλοτε η ανοικτή και άλλοτε η συγκεκαλυμένη προσωποποίησης της βίας και τους εγκλήματος, δεν θα επιτρέψει στον εαυτό του να το παραδεχθεί... Μακάρι να βγώ ψεύτης. Και το λέω αυτό γιατί το μεταπολεμικό κράτος, λειτούργησε με ενα και μόνο σκεπτικό την : καταπολέμηση του κομμουνισμού οχι με δημοκρατία και κοινωνικά μέτρα, αλλα με την εκδίκηση και την εξόντωση. Γι' αυτό και ταύτισε τον Αντιστασιακό με τον κομμουνιστή και τον κομμουνιστή με το έγκλημα.

Για να πετύχουν το σκοπό τους οι μεταπολεμικές κυβερνήσεις λειτούργησαν κανονικά το δίκαιο του ισχυρού, του νικητή και του επιλεκτικού ταξικού εγκλήματος. Σαν ισχυροί οι εκπρόσωποι του καθεστώτος, επέβαλλαν τους κανόνες του παιχνιδιού και αναγορεύτηκαν σε κριτές και τιμωροί. Αυτό αποδεικνύεται με τον ποιό τραγικό, μα και αληθινό τρόπο με την ανύπαρκτη τιμωρία αυτών που βαρύνονταν για τα κατοχικά και μετά κατοχικά εγκλήματα που διέπραξαν υποτίθεται «αυτόνομα», αλλα στην ουσία υπο την καθοδήγηση του κράτους εφάρμοσαν στην πράξη την εξόντωση και διέπραξαν εγκλήματα που για τους ίδιους λόγους έμειναν ατιμώρητα. Ενώ διαπράχθηκαν όλων των ειδών και μορφών εγκληματικές πράξεις, δολοφόνησαν «νόμιμα» και παράνομα» χιλιάδες ανθρώπους και χιλιάδες ψευδομάρτυρες παρέλασαν απ τις αίθουσες των στρατοδικείων για να «στηρίξουν το «Νόμιμο» έγκλημα, δεν καταδικάστηκε μα ούτε δικάστηκε κάποιος για ψευδορκία και για φόνο απ αυτούς που «υποτίθεται» οτι λειτούργησαν «αυτόνομα» «αυτόδικα» και για «αντίποινα».

Τα αντίποινα ειναι μιά αλλη μορφή της αυτοδικίας. Αποκτούν βέβαια ασύγκριτα μεγαλύτερη αξία, οταν τα εκτελεί δύναμη κρατική και μάλιστα ανεξέλεγκτη και κυρίως ατιμώρητη. Ειναι και αυτός ενας τρόπος που μας δίνει τη δυνατότητα να δούμε πως ακριβώς λειτουργεί στην πράξη το δίκαιο του ισχυροτέρου, ο οποίος «γράφει» και την ιστορία και μέσο της «ιστορίας» μεταμορφώνει τους συνεργάτες των κατακτητών στην κατοχή και δράσαντες «αυτόνομα» και «αυτόδικα» μετά απελευθερωτικά σε σωτήρες και ήρωες και τους αγωνιστές Εθνικής Αντίστασης προδότες!

Τα αυτόνομα, τα αυτόδικα και τα εγκλήματα που γίνονται για αντίποινα, οχι μόνο υπάγονται στην έλεγχο, αλλά και τιμωρούνται πιό αυστηρά απ τα όποια αλλα εγκλήματα, και αυτό γιατί εκτός του οτι περιέχουν πρόθεση και δόλο, δεν αναζητούν τον πραγματικό φτέχτη. Σκοτώνουν για το φόνο και μόνο, αφού αυτόνομα και αυτόδικα κάνουν αντίποινα. Αυτού του είδους τα εγκλήματα υπάγονται στα ασύγνωστα και σαν τέτοια δεν επιδέχονται συγνώμη και ατιμωρησία, πολύ περισσότερο αυτοί που αυτόδικια κάνουν αντίποινα δεν μπορούν να γίνουν «ήρωες».

Η εντολή του Τσιώρτσιλ ομως ηταν σαφής : «Οχι ειρήνη χωρίς νίκη», που στην απλοελληνική σημαίνει οτι αποκλείει το διάλογο, την συμφιλίωση και την αφομίωση ακόμα.

Ο Τσέχωφ σε κάποιο σημείο λέει :«Πρέπει να εξελεώσεις το παρελθόν για να μπορέσεις να ζήσεις το παρόν και το μέλλον». Το κράτος των Γιές Μάν, δεν διαθέτει αυτήν τη λεβεντιά που χρειάζονται αυτές οι ιστορικές πράξεις και αποφάσεις. Ποτέ δεν στάθηκε υπεύθυνο για τις όποιες πράξεις που ευθύνεται έναντι των πολιτών. Ποτέ δεν ευθύνεται για κάτι. Το ότι λειτουργεί και δρά ταξικά ειναι αναμφισβήτητο. Πως να δικαιολογήσει ομως κανείς την προσχεδιασμένη δολοφονία ανθρώπων που δεν συμφωνούν με τη χαμώ ζωή και τη μορφή διακυβέρνησης;

Ολα τα χρόνια της φυλακής, προσπαθούσα να ερμηνεύσω από πού πηγάζει τόσο μίσος, τόση βία, τέτοια κτηνωδία, τόση βαρβαρότητα και τέτοιος μισά ανθρωπισμός, και δεν μπόρεσα και ουτε μπορώ ακόμα να εντοπίσω την πηγή του. Αλήθεια που φώλιαζε τόσο μίσος, τόση κτηνωδία, τόση απανθρωπιά; Οι ανθρωποι που έδιναν αυτές τις διαταγές που επικαλούνταν οι βασανιστές μας οταν μας βασάνιζαν «κάτ' εντολή». Το

ίδιο δεν μπόρεσα να εξηγήσω γιατί τον τελευταίο πυροβολισμό εξ επαφής τον ονομάζουν «χαριστική βολή». Αλήθεια που φώλιαζε όλο αυτό το μίσος για τον συνάνθρωπο; Στις εγκληματικές φυλακές μόλις φτάσεις και περάσεις την εξώπορτα, σε παραχώνουν στους τάφους κελιά-κλουβιά και σου απαγορεύουν τα πάντα: χαρτί, μολύβι, βιβλία και όποια αλλά προσωπικά αντικείμενα. Ο ήλιος δεν περνάει από πουθενά, το φώς μέρα νύχτα αναμμένο σε στραβώνει, και η μαργαρίτα στο ταβάνι του κελιού αν την κοιτάξεις λίγη ώρα σε τρελαίνει. Το φαινόμενο αυτό δεν μπορέσαμε να το εξηγήσουμε, γιατί έβαλαν αυτή τη μαργαρίτα στο ταβάνι και γιατί η μαργαρίτα, οταν την κοίταζες μερικά λεπτά άρχιζε να γύριζε σαν τρελή,

Οι πολιτικοί μηχανικοί, οι αρχιτέκτονες, οι διάφοροι και οι γιατροί και ειχαμε πολλούς, έδωσαν ο καθένας τη δική του εξήγηση. Οι πολιτικοί μηχανικοί και οι αρχιτέκτονες ειπαν πως ειναι σκόπημα κατασκευασμένη, ενω οι γιατροί εκτός απ την κατασκευή παίζει ρόλο και ο υποσιτισμός. Το κρύο σου τρυπάει τα κόκαλα, τουρτουρίζεις, δεν μπορείς να σταθείς όρθιος τρέμεις. Τα ρούχα ελάχιστα, αυτά που σου έφεραν απ το σπίτι και μια ή το πολύ δυό κουβέρτες της υπηρεσίας σαν τούλι. Οι ώρες του εγκλεισμού στο κελί πολλές, ο χώρος να κινηθείς ελάχιστος: Ενα δυό βήματα όλο κιόλα και αυτό οταν εισαι μόνος. Ομως τα στρατοδικεία δούλευαν ασταμάτητα και στο χώρο που ηταν για έναν, μέναμε τρείς και μερικές φορές τέσσεροι. Η μούχλα, ο συνοστισμός και η υγρασία, έκαναν τη ανάσα βαριά, αποπνικτική και δύσκολη

Αντί για παράθυρα τα κελιά ειχαν από ένα «αεραγωγό» στο δάπεδο και ενα στο ταβάνι. Ενα μέτρο μήκος και δεκαέξη εκατοστά ύψος. Τα κελιά τσιμεντένια και εντελώς γυμνά. Χωρίς θέρμανση, χωρίς κανέναν αλλο εξοπλισμό, καρέκλα, νιπτήρα ούτε και ενα καρφί να κρεμάσεις το σακάκι. Ο αέρας που δύσκολα ανανεώνονταν. Βρωμούσε απαίσια, οι βούτες (τουαλέτες-γκαζοτενεκέδες) που τις είχαμε μέσα στο κελί μέρα νύχτα, έκαναν την ατμόσφαιρα φρικτή. Και τα ζωϊφια, οι κορίοι, οι κατσαρίδες οι σκίπες, οι σάβρες και τα ποντίκια. Οταν έρχεται η ώρα για το κλείσιμο και πλησιάζει το βράδυ, τότε έρχονται και οι μαύρες σκέψεις για τη νύχτα που πλησιάζει. Η ξενιασιά της ημέρας και για τους μή θανατοποινίτες, δίνει τη θέση της στην αγωνία που κρύβει το σκοτάδι που έρχεται. Κάνεις μεγάλη προσπάθεια να απαλλαγής απ αυτές τις σκέψεις και όποιες αλλες σκουτούρες, αλλα δεν τα καταφέρνεις πάντα.

Οταν φωλιάζουν οι σκέψεις αυτές που εχουν σχέση με την ίδια τη ζωή δεν φεύγουν, παρά μονάχα οταν έρθει το φώς της ημέρας. Ενας πρόσθετος λόγος του δεν φεύγουν ειναι γιατί ξέρεις πως το πρωϊ, δύο, τρείς, πέντε και κάποτε και δέκα συναγωνιστές σου θα στηθούν στον τοίχο και αυτό σε πληγώνει σου σχίζει και ματώνει την καρδιά. Σου κάνει και την ημέρα τη ζωή αβίωτη. Και αν ακόμα δεν εισαι θανατοποινίτης, στις εγκληματικές φυλακές η ζωή ειναι έξ ίσου δύσκολη. Τη νύχτα ο χάρος ειναι παρών, τον νοιώθεις δίπλα σου, εκεί που κοιμάται ο καταδικασμένος σε θάνατο συμπολεμιστής σου ή στο διπλανό κελί, που κάθε Βράδυ περιμένουν... Τη νύχτα και το σκοτάδι τα ζείς αγκαλιά με το χάρο, που από ώρα σε ώρα θα χτυπήσει την πόρτα...

Δεν υπάρχει πιό γλυκό πράγμα απ τον ύπνο. «Το ύπνο δεν εχόρτασα και τώρα αποσταμένος», τραγουδάει με καημό ο Γεροδήμος. Λίγο ύπνο αποζητάει ο πολιτικός κρατούμενος και ο θανατοποινίτης, ξένοιαστο και ήσυχο για να ξαποστάσει ψυχικά. Να ανανεώσει τις δυνάμεις για την επόμενη μέρα. Στο μυαλό του θανατοποινίτη κονταροχτυπιούνται μέρα νύχτα η ζωή με το θάνατο. Η τιμή με την ατίμωση, το παλικάρι με τον κιοτή, ο απροσκύνητος με τον ταπεινωμένο. Με δυό λόγια ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ, που θα πεί το μεγάλο ΝΑΙ ή το μεγάλο ΟΧΙ. Και αυτό το νιώθεις, το ζείς και συμπάσχεις μαζι τους. Οπως έγινε και αμέσως μετά την κατάκτηση της χώρας που ο κάθε Ελληνας, έπρεπε να πεί το μεγάλο Ναι ή το μεγάλο Οχι. Η σύγκρουση ειναι τραγική, τιτάνια και υπεράνθρωπη. Και ηταν υπεράνθρωπη, γιατί έπρεπε να κάνεις οπως και τότε την επιλογή. Και το πιό τραγικό ηταν, οτι οπως τότε υπήρχε τρόπος να διαφορήσεις ή να συνεργαστείς και να είσαι με τους «νικητές» και τώρα μέσω της δήλωσης «μετανοίας» να μην εκτελεστείς α) Να ανασταλεί η προσδιορισμένη για αύριο εκτέλεσή του. β) Να μειωθεί η ποινή του και γ) Σε λίγες μέρες να διαταχθεί η αποφυλάκισή του :«Να ζήσεις». Βέβαια το ίδιο ισχύε και για όλες τις άλλες ποινές.

Οσο ζείς ελπίζεις, ανασαίνεις, και κάθε μέρα κάνεις την ίδια συζήτηση με τον εαυτό σου, με την ύπαρξή σου. Το πρέπει ή δεν πρέπει να κάνεις «δήλωση», ειναι ενα θέμα που κάθε μέρα το συζητάς με τον εαυτό σου και ανανεώνεις την απόφασή σου. Προχωράς, δεν κοιτάς πίσω. Κάποιοι κουράζονταν λύγιζαν τα πόδια και πέφτανε. Η φάλαγγα των αόπλων αγωνιστών αραίωνε, ευτυχώς με μικρές απώλειες. Στέκεσε, τους απλώνει το χέρι, το αρνούνται. Κουράστηκε ο συναγωνιστής, νικήθηκε απ την αγωνία και την

επιμονή του χάρου. Φεύγει με σκυφτό το κεφάλι, με τα γόνατα λυγισμένα και χαμηλά το βλέμμα. Ο φόβος, το άγχος και η αγωνία του θόλωσε προς στιγμή τη σκέψη και το Νού. Οι καθημερινές εκτελέσεις σε αντίθεση με τις ομαδικές δεν άφηναν το χρόνο στο μελλοθάνατο να μεταθέσει το θέμα για αύριο, να το ξανασκεφθεί.

Δυό ή τρις μέρες και πολλές φορές περισσότερες, πριν απ την εκτέλεση τον καλούν στη διεύθυνση, και του ανακοινώνουν οτι ο Υπουργός, υπέγραψε την εντολή εκτέλεσης με την «ένδειξη» οτι αν κάνει δήλωση δεν θα εκτελεστεί και ο Διευθυντής, τον διαβεβαιώνει οτι οχι μόνο δεν θα γίνει, αλλά οτι και ο ίδιος θα κάνει μια ευμενέστατη έκθεση και πολύ σύντομα θα βρεθεί κοντά στους δικούς του. Η πάλη ανάμεσα στην ζωή και τον βέβαιο θάνατο ειναι άνιση. Αδυσώπητη, Τραγική. Αρνιέσαι την πίστη σου στις Ανθρώπινες αξίες και τα ιδανικά σου. Κλαίει που τα πρόδωσε, αλλά δεν μπορεί. Το κόστος που πρέπει να πληρώσει ειναι μεγάλο. Το νίκησαν ο χρόνος, η αγκούσα και ο θάνατος. Δεν μισείς αυτήν την ώρα, πονάς, πονάς ακόμα πιό πολύ. Πονάς για τους εκτελεσμένους. Λυπάσε γι' αυτούς που έγιραν το κεφάλι και αυτοκτονούν. Στη Γυάρο υπήρξαν αρκετές αυτοκτονίες...

Η λαχτάρα της ζωής ειναι τόσο μεγάλη, που και στις πιό φρικτές συνθήκες ο Ανθρωπος κάνει ό,τι μπορεί για να μη τη χάσει. Ελπίζει. Η ελπίδα ειναι η μόνη παρηγοριά για τον κατάδικο. Ειναι αυτή που πεθαίνει τελευταία. Αυτή τον κάνει να θέλει να κρατηθεί στη ζωή, οσο άθλια και αν ειναι και αυτό, γιατί πάντα ελπίζει σε κάτι καλύτερο. Αυτό φυσικά ισχύει και για τον θανατοποινίτη. Γιατί αυτός δεν ελπίζει μόνο, αλλα ειναι βέβαιος πως αύριο η ζωή θα ειναι πολύ καλύτερη απ τη άθλια, τη σημερινή, αφού γι αυτήν την καλύτερη ζωή αγωνίστηκε, ζεί και παλεύει. Για να υλοποιηθεί ο πόθος για καλύτερη, πρέπει και εδώ στον προθάμο του Αδή να αγωνιστείς για ανθρώπινους όρους διαβίωσης και για Ζωή.

Οι διαμαρτυρίες με το χουνί προς το λαό, παραστάσεις προς τη διεύθυνση και τα υπομνήματα στους άρμόδιους δεν φέρνουν κανένα αποτέλεσμα. Ο υπαρχιφύλακας Γραμμένος των φυλακών Κέρκυρας κυνικός και σαδιστής καθώς ειναι, δεν κατορθώνει να κρύψει τις σκέψεις και τις αποφάσεις των ανώτερων του. Και όταν ανακοινώσαμε οτι αν δεν λυθούν τα αιτήματα που θέσαμε για βελτίωση των όρων κράτησης και ζωής, θα κάνουμε απεργία πείνας, ανέλαβε-του αναθέσανε να απαντήσει αυτός στα αιτήματά μας. Ο θάνατος κάθε πρωϊ βρυχάται. Οι μελλοθάνατοι ειναι ζωντανοί Νεκροί και να η απάντηση :

«...Κύριοι, τί τα θέλετε όλα αυτά, αφού πρόκειται να σας εκτελέσουν . Σαν υπαρχιφύλακας σας το λέω: δεν θα μείνει ρουθούνι απ τους θανατοποινίτες και οι ισοβίτες, μα και οι εικοσάριδες θα τελειώσουν τη ζωή τους σε κάποιο κελί. Αν δεν κάνετε δήλωση είστε προγραμμένοι. Επειτα, ξέρετε κανένα χασάπη που πρόκειται να σφάξει τα αρνιά του την άλλη μέρα, και να τα ταϊζει παραπάνω απ ό,τι πρέπει να διατηρηθούν στη ζωή μέχρι την ημέρα της σφαγής; Ασφαλώς οχι, γιατί η τροφή θα πάει χαμένη. Το ίδιο συμβαίνει και με σάς. Θέλετε βελτίωση σισητίου, λουτρό και είδη καθαριότητας να το κάνετε τί; Ζητάτε να ανοιχθούν παράθυρα στα κελιά για πιό λόγο; Είδη υγιεινής. Ολα αυτά ειναι αρλούμπες. Αφου λίγες μέρες ζωής μένουν στον καθένα, τί τα θέλετε αυτά. Οσον αναφορά το συνοστισμό που πράμγατι υπάρχει, με το ρυθμό που γίνονται οι εκτελέσεις, και που από πληροφορίες που μας έρχονται, ο ρυθμός θα επιταχυνθεί αυτό τουλάχιστο το αίτημα θα λυθεί...Το καλό που σας θέλω πάρτε την Αγία Γραφή και διαβάστε οσο σας μένει καιρός αφού, ετσι και αλλιώς χωρίς τη δήλωση, δεν μπορήτε να γλυτώσετε το άχρηστο σαρκίο σας, σώστε τουλάχιστο την τελευταία στιγμή την ψυχή σας. Αλλά εσείς είσαστε άθεοι και αντίχριστοι, γι αυτό και ο θεός θα σας στείλει στην κόλαση».

Τις προθέσεις αυτές των αρμοδίων και κυρίως των πολιτικών μας αντιπάλων, δε χρειαζότανε ο κυνισμός του υπαρχιφύλακα Γραμμένου και όποιου αλλου αρχιφύλακα για να τις διαπιστώσουμε. Τις βλέπαμε κάθε μέρα, τις ζούσαμε στο πετσί μας. Μόνιμος υποσιτισμός, ξυλοδαρμοί, βασανισμοί, μύριες απαγορεύσεις και ο μακρόχρονος εγκλεισμό στο κελί ηταν η ζωή μας. Και με το παραμικρό : μιά λέξη ενα στραβοκοίταγμα στο πειθαρχείο. Μερικές μόνο ώρες έξω για τις ανθρώπινες ανάγκες. Τις αλλες θαμένοι ζωντανοί στο κελί χωρίς χαρτί, χωρίς μολύβι, δίχως βιβλίο και ξυραφάκια. Πριν βγούν οι νυχοκόπτες τρίβαμε τα νύχια το τσιμέντο. Το μόνο γραμμένο χαρτί που έβλεπαν τα μάτια μας ηταν δύο γράμματα το μήνα που μας επετρεπαν να πάρουν οι μελλοθάνατοι και βαρυποινίτες και τόσα να στείλουμε. Υπάρχαν και αυτοί, που ούτε αυτά τα δύο δεν τα έπαιρναν, γιατί οι δικοί τους βρίσκονταν σε ανταρτοκρατούμενες περιοχές. Κανένα γράμμα δεν έφτανε στα χέρια μας ολόκληρο. Δέκα αράδες έλεγε η διαταγή και σε κόλλα μικρή, σε αυτές που αυτοί προσδιόριζαν το μέγεθος και πουλούσε η Διεύθυνση. Κι όμως ούτε τις μισές σειρές δεν

μας άφηναν να διαβάσουμε. Ο,τι δεν άρεζε στον στενοκέφαλο λογοκριτή τα έσβηνε με μαύρο παχύ μελάνι, και αυτό ηταν ενα ακόμα μαρτύριο. Να μαντέψεις, να αποκριπτογραφίσεις σαν τί να έγραφαν άραγε οι δικοί σου σε αυτές τις σβησμένες σειρές, που αυτούς δεν τους άρεζε και το έσβησαν. Και αυτό το μαρτύριο κταρούσε μέχρις ότου έρθει το επόμενο γράμμα. Και αν το επόμενο έφτανε ολόκληρο στα χέρια.
Εμείς δεν μπορούσαμε να στείλουμε περισσότερα από δυό, οι οικογένειες όμως, παρά τη σφραγίδα που ειχαν οι φάκελοι, οτι και αυτοί δικαιούνται μόνο δύο, μπορούσαν να γράψουν και τρίτο αν ήθελαν. Εμας μας έδιναν μόνο δύο και αυτά ηταν πάντα τα δυό, που περιείχαν οικογενειακές δυσκολίες, στενοχώριες και βάσανα. Τα μόνα γράμματα που μας τα δίνανε ατόφια, ηταν αυτά που μιλούσαν για δήλωση η κατηγορούσαν τον αγώνα και το κόμμα. Τα γράμματα αυτά εκτός του οτι ειχαν την προτεραιότητα στην επίδοση, μας τα δίνανε χωρίς να τα υπολογίζουν, με τα αιτιολογικό οτι «Ανθρωποι είμαστε κι εμείς και συγκινούμεθα απ το δράμα των δικών σας»!
Εκεινο που δεν μπορούσαν να δούν οι ιδεολογικοί μας αντίπαλοι και οι άμεσα βασανιστές μας, ηταν οτι εμεις που είχαμε αρχίσει και συμμετείχαμε στο εσωτερικό ταξίδι του λαού μας προς τη Γή της επαγγελίας, με δημοκρατία και για να ανήκει η Ελλάδα στους Ελληνες, δεν ήμασταν σε αντιπαράθεση με τον εαυτό μας. Επειτα δεν νοιώθαμε ένοχοι. Δεν μπορούσαν να δούν ακόμα οτι είχαμε καταπιαστεί με ενα εθνικό-κοινωνικό θέμα απ τα πιό σοβαρά που απασχολούσε απ το 21 ακόμα το λαό μας, οτι ηταν επόμενο να δεχθούμε οχι μόνο την αβεβαιότητα της επιτυχίας, αλλα και τις συνέπειες που αυτή η προσπάθεια συνεπάγεται να αλλάξουν μερικά πράγματα στη χώρα μας. Πως ηταν δυνατόν να μήν υπομένουμε και τα όποια μαρτύρια προϋπόθεται αυτή η προσπάθεια, οσο σκληρά και απάνθρωπα και ηταν; Δεν μπορούσαν να καταλάβουν οτι είχαμε επίγνωση ως ενα βαθμό οταν είπαμε το μεγάλο ΝΑΙ και ξεκινήσαμε.
Οπως κάθε ταξίδι μπορεί να εχει κάποιες συνέπειες, ετσι και αυτό το μοναχικό και εθελοντικό ταξίδι στον αγώνα για τη λευτεριά, ειναι ενα ταξίδι στο εσωτερικό σου κόσμο. Ξέρεις οτι σε τυχόν αποτυχία του αγώνα θα ειχε συνέπειες. Αντιλαμβάνεται κανείς τη συνέβαινε τώρα στο μακρόχρονο μοναχικό ταξίδι της φυλακής. Η απόσταση απ τις συνηθισμένες ασχολίες, σε οδηγεί πάντα σχεδόν, εστω και άθελα στην αναψιλάφηση της ζωή σου, την εξερεύνηση του παρελθόντος και στην επισήμανση των όποιων λαθών, ελλείψεων, παραλείψεων και άστοχων ενεργειών.
Με τον καιρό είχαμε συμφιλιωθεί με τη ζωή. Στη μνήμη ομως καθημερινά καταγράφονταν με τρόπο ανεξίτηλο το είδος της ζωής που μας πρόσφερε οι πολιτικοί μας αντίπαλοι. Απ την ημέρα της σύλληψης, για τον καθένα σήμαινε οτι το καλύτερο κομμάτι της ζωής του, το πιό δημιουργικό, το πιό γόνιμο σε δυναμισμό και δράση τελείωσε. Ο κόσμος του και το μέλλον έγινε μια πένθιμη έρημο.
Στα πέτρινα χρόνια του ανελέητου διωγμού μας, τότε που όσοι επιζήσαμε απ αυτήν την καταστροφική αντι κομμουνιστική λαίλαπα, που έπληξε τους αντιστασιακούς μα και το λαό, οσοι βρισκόμαστε στις φυλακές ή στην εξορία, αναπολώντας τα περασμένα και τα συγκλονιστικά εκείνα γεγονότα, δεν μπορούσαμε να συμφιλιωθούμε με την άποψη, οτι για όλα φταίνε μόνο οι άλλοι και οι ξένοι. Τις ατελείωτες μέρες και νύχτες, αυτών των ανείπωτων δοκιμασιών, συνειδητοποιήσαμε οτι συνέβησαν τότε πολλά και ανορθόδοξα πράγματα, πολλές ανεπίτρεπτες ενέργειες και ασυγχώρητες παραλείψεις, που βάραιναν αποκλειστικά εκτός απ τους άλλους και τη δική μας ηγεσία, και τον καθένα από εμάς χωριστά. Ομως την εποχή εκείνη μας έλλειπαν τα στοιχεία. Αυτο μας δυσκόλευε να τεκμηριώσουμε τις αναμφισβήτητα σωστές εκτιμήσεις μας. Ομως πάντα στις συζητήσεις καταλήγαμε στο συμπέρασμα, οτι δεν ηταν τα λάθη εκείνα που έκριναν την έκβαση του αγώνα. Και κανένα, μα κανένα λάθος και αν δεν ειχε κάνει η ηγεσία, πάλι το ίδιο θα ηταν το αποτέλεσμα.
Βέβαια η Σταλινική διδασκαλία, που μπόλιασε μ όλα τα αρνητικά στοιχεία της την πιό ανθρώπινη ιδεολογία και νόθευσε ή ακύρωσε ανεπανόρθωτα τα σοσιαλιστικά ιδεώδη, φέρνει ακέραια την ευθύνη για την κατάρρευση του «σοσιαλιστικού κόσμου», που μας συγκλόνισε όλους και μας άφησε άφωνους η πτώση του. Ολα τα αρνητικά αυτής της διδασκαλίας, μεταφυτεύτηκαν και στο δικό μας κόμμα. Αυτή η συγκεντρωτική λειτουργία του ΚΚΕ, δεν παρουσιάστηκε απ τη μιά μέρα στη άλλη, αλλά ειναι βαθιές και μακρόχρονες οι ρίζες της. Ξεκίνησε αμέσως μετά την προσχώρησή του στην Κ.Δ και σε συνέχεια αποδέχθηκε τους 21 όρους της. Το άρθρο 12 σε ό,τι αφορά την εσωτερική του λειτουργία καθιέρωνε τον όρο: «το κάθε ΚΚ για να εκπληρώσει το ρόλο του, πρέπει να ειναι οργανωμένο κατά τον πιό

συγκεντρωτικό τρόπο, να εφαρμόζει σιδερένια πειθαρχία παρόμοια προς τη στρατιωτική και ο κεντρικός οργανισμός του να ασκεί μια αναμφισβήτητη επιβολή».
Ο όρος αυτός, ακύρωσε τον δημοκρατικό συγκεντρωτισμό, που ειναι η βασική αρχή λειτουργίας των Κ,Κ και στην πορεία του ολοκλήρωσε την αντιδημοκρατική του λειτουργία, έχοντας σαν πρότυπο το ΚΚ της ΕΣΣΔ, όπως το ειχε διαμορφώσει ο Στάλιν. Με αποτέλεσμα.
α) Η ηγεσία του ΚΚΕ, έδειξε μια πολιτική ανωριμότητα και μια πρωτοφανή έλλειψη και της πιό στοιχειώδους πολιτικής ευελιξίας. Απ την αρχή ακόμα φάνηκε ολοφάνερα οτι ο τρόπος λειτουργίας του δεν το καθιστούσε ικανό να ηγηθεί αυτού του ανεπανάληπτου και ηρωϊκού λαϊκού κινήματος. Για τον ίδιο λόγω δεν κατάλαβε, γι αυτό και δεν εκτίμησε, στην έκταση που έπρεπε τη μεγάλη τιμή που της έκανε αυτός ο υπέροχος λαός μας, να την αποδεχθεί και να την αναγνωρίσει να ειναι επικεφαλής του στο μεγάλο αυτό αγώνα και να του εμπιστευθεί τις τύχες του.
β) Δεν έδειξε δείγματα, οτι εχει αντιληφθεί οτι ο κόσμος που πλαισίωσε το ΕΑΜ, δεν ηταν ενας κόσμος ετερόφωτων οπαδών χωρίς γνώμη και γνώση. Δε μπορεσε να συνειδητοποιήσει οτι ο κόσμος αυτός δεν στρατεύτηκε στο ΕΑΜ, για να λύσει προσωπικά προβλήματα (οπως ισχυρίζεται η αντίπαλη πλευρά), αλλα με τα προσόντα, το ψηλό πολιτιστικό επίπεδο, την μόρφωση και δημιουργική φαντασία που διέθετε. Πίστεψε οτι η κατοχή ηταν μια ιστορική για την Ελλάδα εποχή. Μια εποχή που μετά την απελευθέρωση μπορούσαν να λυθούν τα προβλήματα οπως: τα εθνικά (εξάρτηση-διεκδίκηση), πολιτικά, κοινωνικό-οικονομικά, και πολιτιστικά, ετσι ώστε να μπεί η χώρα στην τροχιά της ανάπτυξης και της προόδου. Να πετύχουμε την μεταπολεμική αναδημιουργία της Ελλάδας.
γ) Ίσως δεν μπόρεσαν να συνειδητοποιήσουν οτι ο πνευματικός τους ορίζοντας ηταν περιορισμένος, οτι τους έλλειπε η πολιτιστική και σε βάθος δημοκρατική προπαίδευση, το ίδιο και το μορφωτικό τους επίπεδο. Απ τους ηγέτες της πρώτης σειράς, δηλ του Πολιτικού Γραφείου, κανένας δεν ειχε πτυχίο ανώτατης σχολής. Μονάχα ο Γ. Ζεύγος, η Χρύσα Χη Βασιλίου και ο Ν Πλουμπίδης, μετά το γυμνάσιο φοίτησαν, για ενα ακόμα χρόνο στο μονοτάξιο διδασκαλείο και έγιναν δάσκαλοι. Ετσι στα χρόνια της κατοχής αυτή η ηγεσία του παράνομου κόμματος ξαφνικά και αμέσως μετά από μιά μακρόχρονη στέρηση της προσωπικής τους ελευθερίας, τα βασανιστήρια και την μακρόχρονη απομόνωση, βρέθηκε επικεφαλής ενός πανίσχυρου λαϊκού κινήματος, που ειχε αγκαλιάσει την πλειοψηφία του λαού μας. Ενος κινήματος ΛαΪκου-Πατριωτικού και οχι ταξικού.
δ) Ανάφερα πιό πάνω οτι η χώρα μας κατέχει θέση-κλειδί στη Μεσόγειο. Οι Αγγλοι ειχαν σημαντικά συμφέροντα στη χώρα μας σε συνδυασμό πάντοτε με τη βαρύτητα που δίνανε, από στρατιωτική άποψη, στη σημαντική γεωγραφική θέση της Ελλάδας. Ειναι κοινό μυστικό, οτι η οικονομική και πολιτική επιρροή τους στην πατρίδα μας ηταν ασφυκτική. Ενα γεγονός καθοριστικής σημασίας ηταν- πίστεψαν οτι τη δικτατορία το 1936, την έκαναν οι Γερμανοί ενώ την έκαναν Αγγλοι. Οτι η εξάρτηση αυτή αρχίζει απ το 21 και συνεχίζεται χωρίς καμιά διακοπή μέχρι την άνοιξη του 1947. Το πολιτικό-οικονομικό κατεστημένο του τόπου μας, ελέγχονταν απόλυτα απ το αγγλικό κεφάλαιο και την αγγλική κυβέρνηση. Τίποτε δεν γινόταν χωρίς τη δική τους έγκριση. Γι όλα αποφάσιζαν αυτοί. Και οτι για να τα εξασφαλίσουν αυτά τα προνόμια θα έκαναν και έκαναν την ένοπλη επέμβαση, την οποία επέμβαση βέβαια προσπάθησαν να τη δικαιολογήσουν και στην Ελλάδα και την παγκόσμια κοινή γνώμη οτι αν δεν επενέβαιναν οι κομμουνιστές θα έπαιρναν δικτατορικά την εξουσία.
Αν δεχθούμε οτι οι κομμουνιστές ήθελαν να πάρουν εστω και πραξικοματικά την εξουσία. Αυτό δεν ηταν δεδομένο, γιατί οι συμφωνίες του Λιβάνου και της Καζέρτας, οχι μόνο δεν το συνιστούσαν αλλά το απόκλειαν ενα τέτοιο γεγονός. Το καθιστούσαν εκ των πραγμάτων αδύνατο. Και το καθιστούσαν αδύνατο, γιατί οταν σκοπεύεις να πάρεις την εξουσία και μάλιστα πραξικοματικά, δεν βάζεις τον στρατό σου υπο την ηγεσία του αντιπάλου : των Αγγλων. Οι Αγγλοι θεωρούσαν οτι όποια και αν ειναι η εξέλιξη της ΕΑΜικής Αντίστασης η Ελλάδα, πρέπει να επανέθλει στην πριν του 1940 εποχή οσον αφορά τις σχέσεις τους με την Ελλάδα. Ετσι λοιπόν, με το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» ειχε προαποφασισθεί οτι η Ελλάδα τους ανήκει. Προκειμένου να εγκλωβίσουν το ΕΑΜ, προετοιμάζουν τη διάσκεψη του Λιβάνου. Η διάσκεψη του Λιβάνου άρχισε στις 17/5/44 και στις 19/5/44. Ο Ηντεν που ηταν ο διαμορφωτής της αγγλικής εξωτερικής πολιτική γράφει :«Ελπίζουμε οτι θα μπορούσαμε να περιλάβουμε -το ΕΑΜ-σε μιά εθνική κυβέρνηση » Η διατύπωση αυτής της φράσης δείχνει οτι θεωρεί την Ελλάδα αγγλικό προτεκτοράτο και οτι αυτοί ειναι οι

αρμόδιοι να αποφασίζουν ποιούς θα περιλάβουν στην ελληνική κυβέρνηση. Ο κ Ηντεν αναφέρει ακόμα σ αυτό το σημαντικό έγγραφό: οτι
«Εχει μεγάλη σημασία να μην επιτραπεί στο ΕΑΜ, να καταλάβει την εξουσία την ώρα της αναχώρησης των Γερμανών». Γιατί το τονίζει αυτό; Για τον απλούστατο λόγω. Ξέρει πως αν περιέλθει η εξουσία στο ΕΑΜ, τότε οι Αγγλοι θα βρεθούν μπροστά σ ενα τετελεσμένο γεγονός, μπροστά στη σκληρή πραγματικότητα να εχουν γίνει οι δυνάμεις της Αντίστασης, η Ντε Φάκτο κυβέρνηση της χώρας. Για να μην τους συμβεί αυτό το κακό έγινε πρώτα η Συμφωνία της Λισαβόνας, ανάμεσα στον Τσώρτσιλ-Χίτλερ, μετά η συμφωνία του Λιβάνου και σε συνέχεια αυτή της Καζέρτας. Βεβαια η άποψη αυτή ηταν εσφαλμένη. Και αυτό γιατί το ΚΚΕ και όλος ο ΕΑΜκός κόσμος, ειχαν χαράξει την πολιτική πορεία τους και το ειχαν κατ' επανάληψη διακηρύξει : «Ομαλή δημοκρατική εξέλιξη και ελεύθερες εκλογές». Για αυτό άλλωστε συμμετείχε στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, δέχθηκε τη συμφωνία της καζέρτας και έθεσε τον ΕΛΑΣ υπ την ηγεσία του Αγγλου στρατηγού.
Επειδή πιό πάνω καταλόγισα μια σειρά δεδομένα-λάθη που στάθηκαν η αιτία να ηττηθεί αυτό το ρωμαλαίο ΕΑΜικό Εθνικό-Απελευθερωτικό Λαϊκό Κίνημα. Και οτι η ήττα του, κατά κάποιον τρόπο οφείλεται αποκλειστικά και μόνο στα λάθη που έκανε το ΚΚΕ. Θεωρώ οτι αυτή η άποψη δεν μπορεί να γίνει αποδεκτή στο σύνολό της, χωρίς να γίνει η αντίστοιχη εκτίμηση με το τι έμεινε απ το ΚΚΕ μέχρι τον πόλεμο του 40. Οι συνθήκες κάτω από τις οποίες λειτούργησε στη διάρκεια της κατοχής και ποιούς ειχε εν δυνάμει αντιπάλους. Βέβαια, έγιναν λάθη, αρκετά και μερικά απ αυτά ηταν σοβαρά και άμεσα η έμμεσα συνέβαλαν στη αποτυχία του κινήτος, δεν ηταν ομως αυτά που την καθόρισαν. Η αποτυχία του ΕΑΜικού κινήματος ηταν προ πολλού αποφασισμένη. Πολλά απ αυτά που σήμερα με ευκολία τα χαρακτηρίζουμε λάθη, ηταν επιβεβλημένα απ τους εν δυνάμει αντιπάλους του κινήματος. Η προσφορά του λαού και του ΚΚΕ ανεξάρτητα απ το αποτέλεσμα, ηταν και παραμένει οχι μόνο τεράστια αλλα και ιστορικά ανεκτίμητη. Ο λαός οργανωμένος στο ΚΚΕ και το ΕΑΜ στη διάρκεια της κατοχής έγραψε ιστορία. Αφησε υποθήκες για τις επόμενες γενιές. Το γεγονός οτι το μεταπολεμικό κατεστημένο χρειάστηκε να γίνει δολοφόνος και εμπριστής σωμάτων και ψυχών για να την κρύψει απ το λαό, και δεν τολμά και σήμερα ακόμα να πεί την αλήθεια για το τί έγινε στη διάρκεια της κατοχής: ποιός πολέμησε ποιόν, ποιός συνεργάστηκε και ποιός της γύρισε την πλάτη, δείχνει οτι το κατεστημένο ηταν αυτό που...
Και ήρθε η απελευθέρωση. Ο λαός της Αθήνας κατά την υποδοχή των μελών της ελληνικής κυβέρνησης και των άγγλων επισήμων για να εκφράσει την χαρά του για την απελευθέρωση και τον ενθουσιασμό του. Ξεχύθηκε στους δρόμους να τους καλοσορίσει- ζητωκραύγαζε και τραγουδούσε τα ηρωϊκά τραγούδια της Αντίστασης. Οι αγγλοι επίσημοι, ο Μακ-Μίλαν, τότε Υπουργό για τα θέματα της Μεσογείου και μετέπειτα Πρωθυπουργός, ο Πρεσβευτή Λίπερ και ο στρατηγός Σκόμπυ και οι τρείς στο ίδιο αυτοκίνητο παρακολουθούσαν σε όλη τη διαδρομή έκθαμβοι μέχρι το Σύνταγμα αυτό το καταπληκτικό θέαμα. Φαίνεται δε οτι τόσο πολύ τους εντυπωσίασε, ωστε σε μια στιγμή ο Μάκ-Μίλαν, σαν έμπειρος πολιτικός αντιλήφθηκε το τί πραγματικά αντιπροσώπευε το ΕΑΜ και πόση ηταν η επιρροή του στο λαό. Απευθυνόμενος στους συνεπιβάτες του-το εχω ξανά πεί-τους έδωσε με μιά φράση του το στίγμα των εκτιμήσεών του : «ΤΟ ΕΑΜ ΘΑ ΚΕΡΔΙΣΕΙ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ».
Ετσι λοιπον, το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» υπήρχε απ τον Αύγουστο του 1943 για την επαναφορά της χώρας στο προπολεμικό καθεστώς. Στο φοβερό αυτό στοιχείο προστέθηκαν και οι υποδείξεις του Ηντεν προς τον Τσιώρτσιλ «θα μπορούσαμε να περιλάβουμε και το ΕΑΜ σε μιά εθνική κυβέρνηση...» και το «εχει μεγάλη σημασία να μην επιτραπεί στο ΕΑΜ να καταλάβει την εξουσία τη στιγμή που θα αποχωρούσουν οι Γερμανοί». Αν σε αυτά προστεθούν και οι εκθέσεις του κ Κρίς, που ειχε σαφή επίγνωση του τί αντιπροσώπευε το ΕΑΜ και ιδιαίτερα το ένοπλο τμήμα του. Αυτόν υπολόγιζαν περισσότερο-τον ΕΛΑΣ. Ο Κρίς δεν ηταν κανένα τυχαίο πρόσωπο. Ηταν ο αρχηγός της αγγλικής στρατιωτικής αποστολής. Ο πρώτος σύμβουλός του Τσιώρτσιλ. Αυτός τον ενημέρωνε απ ευθείας, για τα τεκτενόμενα στην κατεχόμενη Ελλάδα.
Ανεξάρτητα απ τα λάθη, που έκανε η ηγεσία της Αντίστασης, οι πολιτικοί μας αντίπαλοι, έδειξαν οτι δεν ειχαν το μεγαλείο να συλλάβουν το σύνολο των προβλημάτων, που θα μπορούσαν να λυθούν μεταπολεμικά με την ομοψυχία και την εθνική ενότητα που ειχε επιτευχθεί στη διάρκεια της κατοχής, με την επιμονή και ακούραστη προσπάθεια του ΕΑΜ, με αποκορύφωμα την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας,

αν αντιδρούσε διαφορετικά : χωρίς το «δεν μιλάμε με δολοφόνους, δεν συζητάμε τους χτυπάμε». Χωρίς καταστολή, αντίποινα και κυρίως εκδίκηση εναντίον ανθρώπων, που στις πιό δύσκολες και τραγικές στιγμές της πατρίδας, δεν δίστασαν να προτάξουν τα στήθη τους στους κατακτητές, δείχνει το προσχεδιασμένο αποτέλεσμα.
Αν δεν ξεκινούσαν απ την αντίληψη πως: «οταν ο λαός σηκώνει κεφάλι η φρουρά οπλίζει και με το πρώτο βήμα πυροβολεί». Αν δεν λειτουργούσε με την σκέψη οτι ο λαός δεν μετράει, υφίσταται τη θέληση μερικών. Αυτών που η επιδεξιότητά τους συνίσταται στο να κάνουν τον λαό να πιστέψει, πως αυτός κάνει-γράφει την ιστορία, ενώ στην πραγματικότητα γι αυτούς ο λαός ειναι ένας μεγάλος οργανισμός, χωρίς κεντρικό νευρικό σύστημα και τόσο ανόητος, οσο και ενας δεινόσαυρος. Αν δεν πίστευε πως η ιστορία προχωράει μόνο με τη δράση ορισμένων αποφασιστικών ατόμων χωρίς αυτό να σημαίνει οτι τα άτομα σε κάθε περίπτωση δεν παίζουν τον δικό τους ξεχωριστό ρόλο. Και το ακόμα χειρότερο, αν δεν ηταν πεποίθησή τους, οτι η θέση του λαού στη συγγραφή της ιστορίας, ειναι να συμβάλει στην προμήθεια της πρώτης ύλης- αίμα και πτώματα-για τη συγκραφή της.
Πολλοί ηταν οι λόγοι που η Δεξιά, ήθελε να δολοφονήσει τους αγωνιστές της Αντίστασης και σε συνέχεια να καταχωνιάσει την ιστορία της ΕΜικής Αντίστασης α) Η Εθνική Αντίσταση ηταν λαϊκή, εθελοντική και το βασικότερο, δεν οργανώθηκε απ την Αγία τριάδα και γι αυτό δεν την έλεγχε. β) Αφού λοιπόν, δεν τον έλεγχε το λαό σε συνεργασία με τους ξένους Γερμανούς να μήν υπάρξει Αντίσταση και αν υπάρξει να κτυπηθεί και με (Αγγλους) ετοίμασαν τον εμφύλιο πόλεμο προκειμένου να τον υποτάξουν και σε συνέχεια να αποδεκατίσει ό,τι έμεινε απ τις γενιές του 1920-30 και τις εν ενεργεία του 1930-40. Των γενιών που παρά τη δική της θέληση και έγκριση τόλμησαν να τα βάλουν με τους τρείς κατακτητές. Και το πιό άσχημο να συγκροτήσουν ένοπλο στρατό (65,000 ειχε μόνο ο μόνιμος ΕΛΑΣ) ικανό, να απασχολήσει 12-15 εμπειροπόλεμες γερμανικές μεραρχίες να στηρίξει το διώξιμο των κατακτητών απ τη χώρα στις δικές του δυνάμεις και παράλληλα να βοηθήσει αποτελεσματικά τον συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα. Και το ακόμα πιό άσχημο να οραματίζεται Δημοκρατικές διαδικασίες οσον αφορά την διακυβέρνηση της χώρας μετά τον πόλεμο.
Ε! Οχι πιά και Δημοκρατικές διαδικασίες διακυβέρνησης. Αυτό πάει πάρα πολύ και ειναι απ αυτά τα «εγκλήματα» που για κανένα λόγω δεν μπορεί να επιτρέψει καμιά άρχουσα τάξη στο λαό. Και πολύ περισσότερο να τα συγχωρήσει.
Αν γινόταν αποδεκτή έστω και κατά διάνοια αυτή η άποψη, οτι λαός σε αντίθεση με τις εντολές της «ηγεσίας» που εγκατάλειψε την Ελλάδα, οτι από μόνος του και εθελοντικά αποδέχθηκε και στήριξε την διακήρυξη του ΕΑΜ με την καθοδήγηση του οποίου, στη διάρκεια της κατοχής, έκανε τις όποιες θυσίες και αν χρειάστηκαν σε έμψυχο και άψυχο υλικό, να φέρει σε πέρας αυτό τον τιτάνιο αγώνα με επίγνωση οτι αυτός γράφει την ιστορία. Εναν αγώνα πρωτόγνωρο και αναγνωρισμένο από εχθρούς και φίλους, και την παγκόσμια κοινή γνώμη, έπρεπε να γίνει αποδεκτό οτι πράγματι την ιστορία την γράφει ο λαός. Μια τέτοια αποδοχή, θα ερχόταν σε πλήρη αντίθεση με τα πιστεύω της κάθε άρχουσας τάξης. Ηταν κάτι απαράδεκτο, κάτι που θα ανέτρεπε οχι μόνο τα πιστεύω τους, αλλά θα αποτελούσε και την αρχή για τη διάλυση της κεφαλαιοκρατικής διεθνούς.
Αφού λοιπόν, δεν είχαμε χαρτί, μολύβι και βιβλία να γράψουμε ορισμένα πράγματα, που είδαμε και ζήσαμε, είχαμε τις αναμνήσεις. Αυτές μας κρατούσαν όρθιους, για να αντέξουμε στην ερημιά, την οδύνη και τις κάθε λογείς ταπεινώσεις. Αυτά τα σπαράγματα ψυχής ηταν το αποκούμπι-μπάλσαμο για την ψυχή. Αναπολούσαμε τα παλιά, με την κουβεντούλα και περνώντας απ την μιά στην αλλή περνούσε η ώρα. Περασμένα μεγαλεία, που και να θέλεις δεν μπορείς να τα ξεχάσεις, όπως πχ εγώ που ενώ δεν είμαι, ούτε συγγραφέας, ούτε λογοτέχνης γράφω αυθόρμητα αυτά που άκουσα, είδα και έζησα για να ξεφύγω απ τους εφιάλτες που έζησα στη φυλακή, τα βασανιστήρια, την εξορία και τους μετά την αποφυλάκιση απ τη φυλακή και την εξορία κατατρεγμούς
Τα γραφτά μου, δεν ειναι τίποτε παρά σπαράμγατα λόγου και Μνήμης.Το αποτέλεσμα της πάλης με αυτούς τους εφιάλτες και ο πόνος μου για τα αγαπημένα πρόσωπο. Τα αγαπημένα πρόσωπα, που στάθηκα αιτία να στεναχώρηθουν, να πικραθούν και να πονέσουν, που ομως σε σκέπτονται, σε υπεραγαπούν : η Μάνα, η γυναίκα, το παιδί, οι συγγενείς και οι φίλοι, προβάλουν μοναχικές φιγούρες-αναμνήσεις μπροστά σου και βυθίζεσαι σε μιά άβυσσο θλίψης και πόνου. Αλλά και τί να πείς; Φρέσκα πράγματα δεν εχει να

σχολιάσεις, αφού τίποτε το έντυπο δεν επιτρεπότανε. Τίποτε το ευχάριστο η λογοκρισία δεν το άφηνε να φτάσει σε σένα.
Οι αναμνήσεις λοιπόν, ειναι κάτι που σε κρατάνε όρθιο και σκεπτόμενο. Πολλά περασμένα ειχε ο καθένας να πεί, αλλα ευχάριστα, αλλα και δυσάρεστα. Ομως κανένας και αν ήθελε, δεν μπορούσε να τα ξεχάσει. Με την κουβέντα τα συντηρούσαμε αλλά και μας συντηρούσαν. Ο κρατούμενος δεν εχει παρών. Απλώς υπάρχει, ζεί και κινείται μέσα σ αυτό, χωρίς να εχει τη δυνατότητα να το αντιληφθεί και να το σχολιάσει. Ειναι το κύριο, το τραγικό και το βουβό πρόσωπο ταυτόχρονα. Ειναι ενας όμηρος, που ο καθένας τον χρησιμοποιεί κατά πως του αρέσει. Αυτός πληρώνει με στωϊκότητα, καρτερία και λεβεντιά τα όποια αντίποινα του επιβάλει το καθεστώς. Οι φύλακες πάντα στο ιδιο μέρος, λές και τους έχουν βιδωμένους. Ακούν, βλέπουν και συντάσσουν νοερά τις αναφορές τους. Οι σκοποί χωροφύλακες, με χιαστί περασμένα στο λαιμό τα αυτόματα, σουλατσάρουν πάνω στη φαρδιά μάντα και κοιτάνε πάντα προς Εμας, με το χέρι στη σκανδάλη. Και πριν ακόμα αρχίσει να νυχτώνει άρχιζε το πρώτο «φύλακες γρηγορείται».
Στις φυλακές τις Κέρκυρας για τρείς συγκεκριμένους λόγους τα μέτρα φρούρησης ηταν αυστηρή, πυκνή και αδιαλειπτη. Ο πρώτος ηταν οτι στις φυλακές της Κέρκυρας κρατούνταν κατά κύριο λόγω τα στελέχη, βαρυποινίτες και θανατοποινίτες. Ο δεύτερος λόγος ηταν οτι η πόλη της Κέρκυρας, εχει τεράστιους υπόγειους διαδρόμους (κατακόμβες) και ο τρίτοςς επειδή ειναι πολύ κοντά στην Αβλανία φοβόταν τυχόν απόδρασή μας ή και τυχόν απελευθέρωσή μας από τον Δημοκρατικό Στρατό. Τα τρεια αυτά υποθετικά δεδομένα έκαναν ακόμα πιό δύσκολη τη ζωή των κρατουμένων στις φυλακές της Κέρκυρας, παρά το γεγονός οτι θεωρούνταν υψίστης ασφαλείας.
Οι εκτελέσεις καθημερινές. Το σκηνικό-τελετουργικό το ίδιο. Τα πρόσωπά των μελλοθανάτων την ώρα που έφευγαν πάντα στρεφώμενα προς Εμάς. Ειχαν ζωγραφισμένη μια στοργή πρωτόγονη, βουβή και άφθαρτη εικόνα. Μια εικόνα που οσοι τη ζήσαμε δεν θα την αποχωριστούμε ποτέ. Ηταν υπέροχοι. Ενσάρκωναν αυτό που ονειρεύονταν για την Ελλάδα. Με θάρρος, ηρεμία και πίστη στα Ανθρώπινα ιδανικά και το δίκαιο του αγώνα. Με λεβεντιά και αξιοπρέπεια. Με το κεφάλι ψηλά. Δεν ηταν πατριώτες της δεκάρας, ούτε αριβίστες. Δεν συμμετείχαν στο αγώνα για να λύσουν προσωπικά προβλήματα, όπως τους περιέγραφε ο φασιστικός μεταπολεμικός τύπος. Ηταν Ανθρωποι με πλούσιο Ανθρώπινο διάκοσμο, φαντασία και χιούμορ. Δεν θα τους ξεχάσω ποτέ. Ειναι κρίμα που αυτόν τον τεράστιο Ανθρώπινο πλούτο, αυτό το μεγαλείο ψυχής και αγάπης για τον άνθρωπο, και την πατρίδα, δεν προρέσαμε να τον αποθανατήσουμε λογοτεχνικά και φωτογραφικά. Με λόγια αυτές οι εικόνες δεν μπορούν να αποδοθούν, οσο πλούσιο λεξολόγιο και αν εχει αυτός που θα αποπειραθεί να απεικονίσει αυτόν τον ανθρώπινο πλούτο. Αυτά τα ανεπανάληπτα συναισθήματα. Αυτήν την ψυχική ανάταση. Αυτήν την ενσυνείδητη θυσία.
Για να παραμείνεις Ανθρωπος, να μην αποκτηνωθείς όπως το επιδίωκε το κουβέρνο, να μην ξεχάσεις να μιλάς, και για να μή σου στρίψει, εξιστοράς τα παλιά τα περασμένα. Κουβεντιάζεις, κάνεις κρίσεις και σχόλια. Θυμάσαι αυτά που εχεις ζήσει, με την ελπίδα όσοι ζήσουν να τα Εξιστορίσουν αύριο. Να μή χαθούν. Γιατί αυτές οι αφηγήσεις και οι πράξεις αποτελούν ενα χρήσιμο υλικό για τον ιστορικό του μέλλοντος. Δεν μπορεί και δεν πρέπει η ιστορία να χαθεί μαζί με εμάς. Παρά τον δικαή πόθο τις απειλές και τις καθημερινές εκτελέσεις. Πιστεύαμε πως δεν ειναι δυνατόν να σκοτώσουν όλους τους θανατοποινίτες και οι βαρυποινίτες να πεθάνουμε στη φυλακή, όπως πολλοί, πολύ θα το ήθελαν. Κάτι θα γίνει λέγαμε, κάτι θα μεσολαβήσει, κάποιοι από εμάς θα ειναι τυχεροί και θα επιβιώσουν. Αυτοί εχουν χρέος μαζί με τα βάσανά μας, να εξιστορίσουν και τις καλέ ή και κακές μας πράξεις κατά την περίοδο του αγώνα και τη ζωή στις φυλακές και τις εξορίες.
Η ζωή πίσω απ τα σίδερα, οταν μάλιστα εισαι βαρυποινήτης και κυρίως μελλοθάνατος ειναι τραγική, φρικτή και μονότονη. Χωρίς προοπτική και μέλλον. Καμιά αλλαγή, όλο τα ίδια και τα ίδια. Η μόνη αλλάγη ηταν το οτι καθημερινά λιγόστευαν οι μελλοθάνατοι. Ομως και αυτό δεν κρατούσε για πολύ, γιατί στο μεταξύ έφερναν καινούριους μελλοθάνατους απ τις στρατοδικεία που δούλευαν με απεριόριστο ωράριο και οχι μόνο συμπλήρωναν τα κενά, αλλά σε καιρούς αιχμής πρόσθετα και απ ενα ακόμα σε κάθε κελι. Και η επόμενη μέρα ηταν σαν την προηγούμενη. Κλειστοί κατάκλειστοι Γύριζε μονότονα σαν τους δείκτες του ορολογιού. Στον ίδιο ρυθμό. Ανοιγμα, κλείσιμο, Κλείσιμο άνοιγμα. Επτά καμπανάκια την ημέρα ρύθμιζαν τη ζωή μας. Τα πάντα ρυθμίζονταν με το καμπανάκι. Ακόμα και οταν πρόκειται να μας βασανίσουν ομαδικά ή και κατά ακτίνα με το καμπανάκι δινόταν το σύνθημα-συναγερμός.

Και οταν ύστερα από μιά ακόμη μαύρη και βασανιστική μέρα έκλεινε η πόρτα του κελιού πίσω σου, αφού δεν εχεις τίποτε αλλο να πείς λές: Υπνε. Καλέ μου Υπνε, απόψε γίνε λυτρωτής. Ίσως η αυγή κάτι καινούριο θα φέρει. Κάτι θα αλλάξει. Αλλά πριν καλά καλά προλάβεις να κοιμηθείς ακούγονται βήματα: Ανεβαίνουν τις σκάλες τρέχοντας και σταματάνε έξω απ το κελί του μελλοθανάτου. Ξεκλειδώνουν με πάταγο την πόρτα του κελιού. Με τα σώματά τους και τα φονικά όργανα στα χέρια φράζουν το άνοιγμα της πόρτας. Το ίδιο συμβαίνει την ίδια ώρα και σε πολλά αλλα κελιά. Ολοι στά κελιά ειναι όρθιοι. Ο Αρχιφύλακας Τζώρας, και ο κάθε Αρχιφύλακας, επαναλαμβάνουν ξανά και ξερά το γνωστό του «παρηγορητικό λόγο»:

• «Λυπάμαι κύριοι, που εκτελώ ενα τόσο άχαρα καθήκον. Δεν μπορώ να κάνω αλλιώς. Μακάρι να ητανε στο χέρι μου και να μην έπαιρναν κάνεναν απόψε για εκτέλεση. Ομως δεν περνάει τίποτε απ το χέρι μου. Οπως πολύ καλά ξέρετε, αλλοι αποφασίζουν, εγώ δεν ειμαι παρά ενα εκτελεστικό όργανο και κλείνει με το βαρύγδουπο ήρθε η ώρα σας». Το ξέρουμε και σας περιμέναμε ερχόταν η απάντηση. «Είμαστε έτοιμοι». Σαν αντάρτες του ΕΛΑΣ, ποτέ δεν μας έπιασαν στον ύπνο. Ορθοι στη μέση του κάθε κελιού και σφιχταγκαλιασμένοι με τους συγκάτοικους του κελιού. Στο διάστημα αυτό οι μελλοθάνατοι πλένονται με το κύπελο του νερού που εχουν στο κελί και ντύνονται με φροντίδα και επιμέλεια, οχι βέβαια για να κερδίσουν χρόνο. Εβαζαν καθαρά ρούχα και τα καινούρια κουστούμια, που τους στείλανε να τα φορέσουν οταν θα έπαιρναν χάρη καθώς τους έλεγαν ορισμένοι «αετονύχιδες μεσολαβητές» στα διάφορα υπουργεία... και οι διάφορες συμμορίες «διάσωσης» που ειχαν συγκροτηθεί. Οπως στη διάρκεια της κατοχής, ετσι και απ το 1945, μέχρι το 1974, με εργαλείο την απειλή και τη «διάσωση» τεράστιες περιουσίες άλλαξαν χέρια.

Προχωρούν στητοί. ίδιος Προμηθέας ο καθένας. «Κύριοι είμαστε έτοιμοι». Ξεκινάνε αγκαλιασμένοι. οι φύλακες παραμερίζουν. Το κελί αδειάζει. Το βουητό της φυλακής σταματά στο άκουσμα της στεντόριας φωνή των μελλοθανάτων για να ακούσουμε τον αποχαιρετισμό που ειναι η τελευταία τους επιθυμία:

Σύντροφοι κομμουνιστές, Νέοι και παλιοί. Γειά και χαρά. Ζήτω το κόμμα μας! Ζήτω το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Σαν ΕΛΑΣίτης ειμαι περήφανος που πάω να δώσω τη ζωή και το αίμα μου για τον αγώνα. Ζήτω ο ελληνικός λαός. Εχετε γειά για πάντα. Να ειστε βέβαιοι πως σαν αντάρτης, σαν ΕΛΑΣίτης, θα σταθώ περήφανος μπροστά στο απόσπασμα. Δεν θα τους επιτρέψω να μου δέσουν τα μάτια. Δυο σφαίρες και αρκετά θραύσματα από εχθρικά βλήματα έχω στο κορμί μου για την πατρίδα. Μια ζωή και μερικά κιλά αίμα που δεν σταθήκαμε τυχεροί να τα δώσουμε πολεμώντας τους κατακτητές και τα τσιογλάνια τους, τους τα Χαλαλίζουμε τώρα.

Αρκετοί μελοθάνατοι μας αποχαιρετούσαν: Σύντροφοι έχετε γειά. Σας αγαπώ, σας αγαπούμε όλους. Οποιον πλήγωσα χωρίς να το θέλω ας με συγχωρήσει, δεν το έκανα από κακία ή πρόθεση. Οσους με έβλαψαν ψευδομαρτυρώντας, τώρα που φεύγω απ τη ζωή τους συγχωρώ. Ευχή μου οχι άλλο αίμα. Ας ειναι το δικό μου το τελευταίο. Αγάπη και συμφιλίωση, για να ζήσει και να μεγαλουργήσει η Ελλάδα. Να ζήσουν τα παιδιά της- οι νέες γενιές-σε εναν Ανθρώπινο κόσμο. Τον κόσμο για τον οποίο η ΕΑΜική Αντίσταση έδωσε το αίμα των καλύτερων παιδιών της, υπερασπιζόμενοι την ακεραιότητα της διαμελισμένης στα τρία πατρίδας και για να μην κατέβουν οι Βούλγαροι στην Θεσσαλονίκη, να μήν σταλούν Ελληνες στα μέτωπα και όμηροι στα πολεμικά εργοστάσια...Αυτές τις ώρες οι σκοπιές στα κάστρα ενισχυμένες όπλιζαν τα αυτόματα...

Στη μέση της ακτίνας κοντοστέκονται και ζητοκραυγάζουν «Γεία σας αδέρφια. Εσεις που μένετε αγάντα θα νικήσουμε. Ζήτω η Εθνική Αντίσταση» και μέσα στην απόλυτη ησυχία ενα μυριόστομο «Γείας Αδέρφια» ειναι η απάντηση απ όλο το κάτεργο της Κέρκυρας, μα και τις άλλες φυλακές, που την ίδια ώρα μεταφέρονταν και σε αυτές στον Αράπη (πειθαρχείο) και κατά τον ίδιο τρόπο επαλήθευαν τα στοιχεία. Παρέδινε η φυλακή τους κρατούμενους στη χωροφυλακή. Και αυτή τη μεταφορά στο χώρο των εκτελέσεων. Οι λάκοι νιόσκαφτοι. Το απόσπασμα έτοιμο. Το όπλα γεμάτα. Ο Βασιλικός επίτροπος στη θέση του. Τα «Γείας αδέρφια» και τα «ζήτω» των μελλοθανάτων. Το ΠΥΡ !! Το κουβάριασμα των σωμάτων-πτωμάτων και ο ξερός κρότος της χαριστικής βολής, που υποτίθεται σιγουρεύει το αυτονόητο...Το σκηνικό αυτό οι βαρυποινίτες το ζούσαμε πολλές αμέτρητες φορές. Κάθε φορά που ετοίμαζαν εκτέλεση με τα χωνιά καταγείλαμε πριν ακόμα μπούν στην ακτίνα ολόκληρη η φυλακή με μιά φωνή «Λαέ της...Κέρκυρα, της Κεφαλονιάς, της Αίγινας, της Θεσσαλονίκης, της Αθήνας κλπ: μην αφήνεις

το νησί σου ή την πόλη να βάφεται κάθε πρωϊ με το αίμα αθώων παλικαριών της Εθνικής μας Αντίστασης» Μην αφήνεις να σκοτώνουν την Ελλάδα. Την Ελλάδα που οι πρόγονοι την αναστήσανε από την τέφρα και μας την εμπιστεύθηκαν να την φυλάξουμε σαν κόρη οφθαλμού και με τη ζωή μας ακόμα. Γι' αυτούς ακριβώς τους θανάτους: «Χαμένοι τέτοιοι θάνατοι δεν πάνε» λέει ο Σικελιανός

Σε όποια φυλακή ανεξάρτητα απ το όνομα, κάθε που ξημέρωνε η μέρα, με λίγες βέβαια παραλλαγές το σκηνικό ηταν το ίδιο. Οι μελλοθάνατοι το βράδυ έπαιρναν τον δρόμο για τον Αράπη- πειθαρχείο και το πρωϊ το ταξίδι που δεν ειχε γυρισμό. Και εμεις καταχωνιασμένοι στους τσιμέντινους τάφους-κελιά παραμείναμε θαμένοι μέρχι τον Σεπτέμβρη του 1963, για να αποφυλακιστούν και οι τελευταίοι.

Να ζήσουν μερικά χρόνια έστω με ένα χωροφύλακα σκιά στο πλάϊ τους, γιατί πολλοί απ τους τότε κρατούμενους αποτέλεσαν το αιτιολογικό και την πρώτη ύλη για την δικτατορία τον Απρίλη του 1967. Ετσι σε πολλούς απ τους τότε πολύχρονα κρατούμενους προστέθηκαν και την φορά αυτή αναίτια, οπως και τότε, αλλα τρία χρόνια εγκλεισμού στα στρατόπεδα και πέντε ή εφτά στις φυλακές. Πολλοί ξανά βρεθήκαμε στο ζυμωμένο με λάσπη, αίμα, πόνο, πείσμα και αξιοπρέπεια κάτεργο της Γυάρου, και αργότερα στο Λακί στις υγρές και σκοτεινές αποθήκες υφάλων όπλων του Ιταλικού υποβρυχιακού Ναυστάσμου στο Παρθένι της Λέρου.

Στην Κέρκυρα και στην Κεφαλονία, σε μικρότερο βαθμό, οι ηλιόλουστες μέρες του χειμώνα ηταν πολύ λίγες. Και οταν συνέβαινε να εχει ήλιο τρέχαμε κυρίως εμείς οι Ναώτεροι-τα παιδιά να πιάσουμε το ελάχιστο μέρος του προαυλίου που το φώτιζε ο ήλιος, μέχρις ότου έρθουν οι ηλικιωμένοι. Και το καλοκαίρι η κατάσταση δεν ειναι καλύτερη. Το ηλιοπύρι και η ζέστη σε λυώνουν. Το προαύλιο φλογισμένη έρημος. Δεν υπάρχει ούτε μια γωνιά με ίσκιο. Ούτέ ενα υπόστεγο, ούτε ενα μικρό δεντράκι να κουρνιάσεις κάτω απ τη σκιά του. Το κελί σωστό καμίνι. Ο ιδρώτα τρέχει ποτάμι από πάνω σου. Η δίψα σου φλωγίζει τα σωθικά, ομως το νερό ειναι βραστό και γλυφό, δεν κατεβαίνει κάτω για να καλύψει τις απώλειες του ιδρώτα. Η ισορροπία των υγρών στο σώμα διαταράσσετε και σε συνδυασμό με τον υποσιτισμό, η σκοτοδίνη δίνει τις πρώτες στροφές. Το κορμί μουδιάζει και χιλιάδες βελόνες το τρυπάνε. Υποφέρεις, πονάς. Θελεις να κάνεις μερικά βήματα στο προαύλιο μα καίγεσαι και γυρίζεις πάλι στο κελί. Θα έλεγε κανείς οτι το κρύο και η ζέστη εχουν συμμαχίσει με την αγώνια. Το ίδιο και η υγρασία. Ο ουρανός τις περισσότερες μέρες του χρόνου ειναι μαύρος. Η Κέρκυρα εχει την μεγαλύτερη σε ποσοστά βροχόπτωση στη χώρα μας.

Ο εμφύλιος σπαρασμός εξω δίνει και παίρνει. Το αίμα τρέχει παντού και από πάντου. Στα βουνά απ τις μάχες, στις πόλεις απ τις δολοφονίες, τα στρατοδικεία και τα εκτελεστικά αποσπάσματα. Στις φυλακές με τις εκτελέσεις των αγωνιστών της Αντίστασης, που δεν δέχονται να υπογράψουν, την επέσχυντη δήλωση μετανοίας. Οι νύχτες ειναι σωστός εφιάλτης. Οι μέρες ατελείωτο άγχος. Ο ύπνος λίγος, το φαγητό ακόμα πιό λίγο, όσο για ποιότητα... και η αγρύπνια αιώνας. Πονάς γιατί σου βγάζουν την ψυχή, πόνας γιατί σου βασανίζουν το κορμί. Πονάς γιατί χάνεις κάθε μέρα συντρόφους αγαπημένους. Κλαίς γιατί άνθρωποι που μέχρι πριν λίγο μοιραζόμασταν τη ζωή, τον αγώνα και την αγωνία, νικημένοι απ την αδιέξοδη ζωή και την αγκούσα σε εγκαταλείπουν μόνο στο χαράκωμα.

Και δεν τους φτάνει αυτό. Νικημένους αφου τους βρίσκουν, θέλουν να τους λερώσουν, να τους στοτώσουν ό,τι Ανθρώπινο υπάρχει μέσα τους. Θέλουν πτώματα είτε σκοτωμένα απ τις σφαίρες των αποσπασμάτων είτε ζωντανά ράκη, που να εχουν αποβάλει κάθετι που συνθέτουν τον Ανθρωπος. Και οχι μόνο. Τους δίνουν ενα χαρτί να γράψουν ονόματα συγκρατουμένων τους, που κατά την «άποψή» τους εχουν δείξει δείγματα κάμψης, ενα χωνί και ενα βούρδουλα στο χέρι και με την υπόσχεση, οτι οχι μόνο δεν θα αντικρίσει το εκτελεστικό απόσπασμα, αλλα οτι αν βοηθήσει λίγο στο έργο τους, να δούν και άλλοι το «φώς της ζωής » γρήγορα θα παεί κοντά στους δικούς του. Η τρομοκρατία σε όλο της το μεγαλείο. Απεριόριστη, ανελέητη και χωρίς διάκριση. Φονική.

Υπουργεία και Διευθύνσεις, σε 24η βάση αναζητούν τρόπους να κάμψουν την αντίσταση, να σπάσουν το ηθικό. Να λιγοστέψουν οι ιδεολογικοί αντίπαλοι. Στήνουν προβοκάτσιες και στέλνουν κατηγορούμενους στα στρατοδικεία για δήθεν κομματική οργάνωση στη φυλακή να δικαστούν. Οργανώνουν ομαδικούς ξυλοδαρμούς, γενικές και ατομικές απειλές. Πέρνουν τα πιο σκληρά πειθαρχικά μέτρα, καταστρατηγούν και αυτόν τον απάνθρωπο κανονισμό: Στον προαυλισμό, την αλληλογραφία, στον τρόπο διανομής του σισιτίου, το επισκεπτήριο κλπ. Στο επισκεπτήριο ο επισκέπτης εκτός του οτι βρίσκεται σε απόσταση ένος

και πλέον μέτρου απ τον κρατούμενο, υπάρχαν και τρεί σειρές σίδερα περιφραγμάνα με ψιλή πυκνή σίττα σε βαθμό που δυσκολεύουν να διακρίνει ο ενας τον άλλο και ειδικά τους ηλικιομένους. Η Διεύθυνση ανένδοτη στα αιτήματά μας να γίνει κάπως ανθρώπινη η ζωής μας. Οι τιμωρίες στην παραμικρότερη κίνηση για διεκδίκηση η μια διαδέχεται την άλλη, πιο σκληρή και ποιό απάνθρωπη. Οι φύλακες, μάσκες κλειστές, τεντωμένες, σκυθρωπές. Πρόσωπα χωρίς καμιά ανθρώπινη σύσπαση, έτοιμοι να εκτελέσουν την όποια εντολή. Η φρουρά στην παραμικρή «αταξία» οπλίζει και περιμένει ενα νεύμα...

Δεν ξέρω, πόση φρίκη προκαλούσαν τα βασανιστήρια της Ιεράς εξέτασης, ούτε πως ειναι η κόλαση, πιστεύω όμως, πως και αν ακόμα τη δεχθούμε, όπως την περιγράφει η Εκκλησία και την απεικόνισαν οι ζωγράφοι με τις βραστές πίσες, τις φλόγες, τους γάντζους, τους τροχούς κλπ, οτι θα ειναι οπωσδήποτε καλύτερη απ τις εντολές των ιδεολογικών μας αντιπάλων και τη συμπεριφορά των ανθρωπό φυλάκων, που ηταν έτοιμοι να σε κατασπαράξουν ανά πάσα στιγμή και σε ενα μόνο νεύμα του διευθυντή και του αρχηφύλακα, ανεξάρτητα απ το ονοματεπώνυμο, αν λέγονταν Γλάστρας, Μπουζάκης, κλπ Διευθυντές, Τζώρας, Παπανάγνου κλπ αρχηφύλακες, Στράτος, Κολοκάτσης, Γραμμένος, Μοσχονάς κλπ. Φυλακές, χώροι εγκλεισμού (Γυάρο ύπαιθρος-σκηνές και μετά στο κάτεργο) κελιά των εγκληματικών φυλακών της χώρας, καθώς και οι συνθήκες ζωής την περίοδο εκείνη. Σε μια περίοδο που και αυτός ακόμα ο ελεύθερος πολιτής, ειχε εγκαταλειφθεί στο έλεος του κάθε ταγματασφαλίτη. Σε μια περίοδο που η Ανθρώπινη ζωή ειχε καταντήσει να ειναι μικρότερη απ την αξίας ενός αυγού. Μονάχα ενας Δάντε ή Ντοστογιέφσκι, θα μπορούσαν ίσως να περιγράψουν μερικά μόνο από αυτά που έζησαν οι πολιτικοί κρατούμενοι επι δεκαετίες.

Σχεδόν κάθε βράδυ για μερικούς συντρόφους, ηταν η ώρα του μεγάλου ταξιδιού. Του ταξιδιού που γυρισμό δεν ειχε.

Οι «αρμόδιοι» σε ολη την κλίμακα μέχρι και την τελευταία στιγμή έκαναν προσπάθεια, περίμεναν αποκαλύψεις. Οπως ειναι γνωστό την ώρα της εκτέλεσης θανατοποινιτών η Εκκλησία, στέλνει κάποιον Ιερέα συνήθως στρατιωτικό, να εξομολογήσει και να κοινωνήσει των αχράντων μυστηρίων τους εκτελεστέντες. Το κατεστημένο θέλωντας να αποσπάσει όσο το δυνατόν περισσότερους ιδεολογικούς αντιπάλους απ τα «νύχια» του κομμουνισμού, (απ τα δίχτυα της αράχνης) προσφέροντας ζωή και ελευθερία (ζωή και ελευθερία που το ίδιο στερούσε και αφαιρούσε κατά βούληση) λίγα λεπτά πριν απ την εκτέλεση τους, μέσω της δήλωσης, μετανοίας, εκτός απ όλους τους άλλους ιδεολογικούς και καταπιεστικούς μηχανισμούς χρησιμοποιούσε και την Εκκλησία. Η οποία Εκκλησία, οχι μόνο συμμετείχε, αλλα τις περισσότερες φορές πλειοδοτούσε κιόλα σε αυτήν την προσπάθεια του κατεστημένου, σε βαθμό που θα έλεγε κανείς οτι υπερ-έβαλε τον εαυτό της σε ζήλο. Δεν υπήρξε μέτρο, που θα έκανε δυσκολότερη τη ζωή μας, που δεν το ενέκρινε, δεν το ευλόγησε, δεν χρησιμοποίησε και δεν συμμετείχε σε αυτό.

Ο λόγος και της Εκκλησίας ηταν σαφής και ξεκάθαρος : «Εχουμε το χρέος έναντι της νέας γενιάς να παραδώσουμε μια χριστιανική κοινωνία ανέπαφη απ το μίασμα της αθεϊας». Ο πολιτικός και θρησκευτικός ολοκληρωτισμός στέκονταν προκλητικά και απειλητικά ολόγυμνος μπροστά μας, χωρίς τα συνηθισμένα φτιασιδώματα. Η λέξη «αθεϊα» δεν έμπαινε τυχαία. Ταυτίστηκε με τον αντι κομμουνισμό, ακριβώς για να συμμετάσχει και αυτή στην εμφυλιοπολεμική αναμέτρηση διαιρώντας την κοινωνία σε πιστούς και απίστους. Εκανε και η Εκκλησία αυτό που έκανε το κατεστημένο διαιρώντας το λαό σε εθνικόφρονες και αριστερούς-κομμουνιστές κυρίως γιατί τους κομμουνιστές μπορούσε να τους βγάλει απ τη μέση πιό εύκολα, αφού ηταν και άθεοι.

Οπώς η Ιεραρχία της Δικαιοσύνης κάλυψε «νομικά» τις παράνομες μεταπολεμικές κυβερνήσεις, που άνοιξαν διάπλατα τη λεωφόρο του εμφυλίου πολέμου, έτσι και η Ιεραρχία της Εκκλησίας, κάλυψε αδιαμαρτύρητα με το ράσο της την 4η Αυγούτου. Πρωτοστάτησε ο Μητροπολίτης Ιωαννίνων για την αποδοχή της κατοχής, την αποδοχή και συνεργασία με στους κατακτητές, την αιματηρή αγγλική επέμβαση...τις συμμορίες των Σούρλιδων, τα έκτατα μέτρα, το στήσιμο των εκτάκτων στρατοδικείων, τα κολαστήρια της Μακρονήσου και της Γυούρας...τη Χουντική δικτατορία, τα εγκλήματά της κατά των ελευθεριών του ελληνικού λαού και την προδοσία της Κύπρου. Η μήπως δεν συνέβαλε ο Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός-Αντιβασιλιάς, που επιδίωκε και ευλόγησε τον εμφύλιο πόλεμο και τώρα, ενω δεν έκανε τίποτε για τη διάσωση του σώματος-ζωή, με το πρόσχημα της διάσωσης της ψυχής, συμμετείχε μέσω της εξομολόγησης στην ολοκλήρωση του εγκλήματος.

Το περιεχόμενο της εξομολόγησης (μας το μετέφεραν κάποιοι παρόντες δεσμοφύλακες και αυτοί που τους έπαιρναν για να τους εκφοβίσουν στην απομόωνση) εκτός απ το «ευλογητός ο Θεός» και το «ο Θεός ας συγχωρέσει τα αμαρτήματά σου-σας, ολος ο άλλος χρόνος ηταν αφιερωμένος στην προσπάθεια εκμαυλισμού. Επενθυμίζοντας στο μελλοθάνατο την αξία της ζωή και τις χαρές της, καθώς και το «μεγαλείο» της κυβέρνησης, με κατακλείδα πάντα οτι «τη ζώη μας τη δίνει ο Θεός και αφού μας τη δίνει αυτός, αυτός μόνο μπορεί και πρέπει να την πάρει. Και αφού μας τη δίνει ο Θεός, σημαίνει οτι δεν μας ανήκει.

Και αφού δεν μας ανήκει δεν έχουμε εμείς το δικαίωμα να τη θυσιάσουμε και ιδίως για πράγματα που έρχονται σε αντίθεση με τη θέληση και τις προσταγές του αιώνιου θεού, γι αυτό και πρέπει να κάνει δήλωση για να ζήσει γιατί αυτό ειναι και το θέλημα του πανάγαθου θεού». Ανάλογα με μορφωτικό επίπεδο του εξομολογημένου-νων, τη δική τους αντίληψη για την ζωή και το καθήκον, που του ειχαν αναθέσει να φέρει εις πέρας, χρησιμοποιούσε κάθε φορά τα αντίστοιχα επιχειρήματα και την κόλαση ακόμα, λέγοντας οτι «ειναι κρίμα ενα τέτοιο αγαλματένιο και αλαβάστρινο κορμί να βράζει στην κόλαση, ενώ με μιά δήλωση, μπορεί να απολαύσει του Αβραμ τα καλά» και πολλά αλλα παρόμοια.

Και όταν κάποιος που θα τον εκτελούσαν μετά από λίγο, ειπε στον εξομολογητή: «αφου τη ζωή μας τη δίνει οπως λέτε ο Θεός και μόνο αυτός που τη δίνει εχει το δικαίωμα να την πάρει, τότε γιατί η Εκκλησία, ευλογεί οχι μόνο τα όπλα και τον φιλόχριστού στρατό μας, αλλα και κάθε μονάδα χωριστά που φεύγει για το μέτωπο»; Και το ερώτημα που μπαίνει ειναι: « σε αυτόν που θα σκοτωθεί ευλογημένος απ την Εκκλησία στον πόλεμο, δεν του τη δίνει ο Θεός τη ζωή; Στην περίπτωση αυτή ποιός αποφασίζει για το θάνατο του στρατιώτη, με το αγαλματένιο και αλαβάστρινο κορμί και αυτών που πεθαίνουν στα μετώπισθεν απ τους βομβαρδισμούς, την πείνα και τις κακοχίες τους πολέμου; Ο Θεός ή το κατεστημένο που τους επιστράτευσε υπο την απειλή την εκ του ασφαλούς εις θάνατο καταδίκη του, απ το στρατοδικείο αυτούς που θα αρνηθούν να σκοτωθούν ευλογημένοι; Η απάντηση ηταν οτι αυτοί θα πολεμήσουν για την πατρίδα, τη Θρηκεία και την οικογένεια, που απειλούνταν απ τον εισβολέα και τώρα απ τον τρισκατάρατο κομμουνισμό!

Μα εμείς-και εμείς πάτερ, για να μήν έρθει ο εισβολέας πολεμήσαμε στην Αλβανία, στα Μακεδονικά οχυρά και την Κρήτη. Και πριν ακόμα ολοκληρωθεί η κατάκτηση της χώρας πιάσαμε πάλι τα βουνά, ιδρύσαμε τη «Νέα Φιλική Εταιρία του Εθνους»: το ΕΑΜ και τον ΕΛΑΣ. Το ΕΑΜ που οργάνωσε και καθοδήγησε το λαό μας στον αιματηρό, σκληρό αλλά νικηφόρο αγώνα και τον ΕΛΑΣ που πολέμησε τους τρείς κατακτητές.

Το ΕΑΜ πάτερ, ξεπήδησε μέσα απ το χάος και την ενθική δυστυχία. Τη δυστυχία που άπλωσε στη χώρα μας, η σκληρή φασιστική κατοχή σαν έκφραση της θέλησης του λαού μας να ζήσει λεύτερος και μόνος κυρίαρχος και αφέντης στον τόπο του. Οταν πάτερ, η άρχουσα τάξη, οι πολιτικοί και στρατιωτικοί της εκπρόσωποι «έθεταν εαυτούς μακράν του εχθρού», ή σύσταιναν να καλοπιάνουμε τους Ναζί «λέγοντας και κανένα καλό λόγο», λούφαζαν ή έσπευδαν να τους προσφέρουν «Γήν και υδώρ» και καθέρεσαν τον Αρχιεπίσκοπο Χρυσόστομο, γιατί δεν ήθελε να πάει να καλοσορίσει τον Γερμανό στρατιωτικό διοικητή στην Αθήνα. Οταν κύρητταν την ηττοπάπεια και την αναμονή της απελευθέρωσή μας από έξω-ξένους, το ΕΑΜ που ιδρύθηκε με πρωτοβουλία του ΚΚΕ, διακήρυσσε ανοιχτά στο λαό οτι «ακόμα πιό φρικτές μέρες μας περιμένουν... οτι ο αγώνας που καλούμαστε να πάρουμε μέρος δεν θα ειναι εύκολος, μα το έπαλθο του θα ειναι μιά Νέα Ελλάδα, λεύτερη, ανεξάρτητη, κτήμα του λαού, γι αυτό αξίζει την όποια θυσία».

Το ΕΑΜ πάτερ, με τα εθνικό απελευθρωτικά και κοινωνικά του οράματα, συγκίνησε βαθύτατα κάθε πατριώτη (εργάτη, αγρότη, διανοούμενο και φιλελεύθερο αστό), που η καρδία του χτυπούσε για την Ελλάδα και δημιούργησε ενα δυναμικό και ρωμαλαίο, παλαϊκό κίνημα Αντίστασης πρωτοφανέρωτο στην Νεοελληνική ιστορία. Ολη αυτή η οργανωμένη και μαχόμενη Ελλάδα πάτερ, δυό εκατομμύρια σχεδόν Ανθρωπού-άντρες, γυναίκες, γέροι και παιδιά- αβοήθητοι με γυμνά τα στήθη, με άσβεστη όμως την φλόγα στην καρδιά τους αψηφώντας τους μύριους κινδύνους και τα μαζικά αντίποινα των φασιστών, απομονώνοντας τους μεμψίμοιρους και ηττοπαθείς, και στο βαθμό που μπόρεσε τους πράκτορες, που εισχώρησαν για να το σαμποτάρουν απ τα μέσα, με πράξεις και εγκληματικές ακόμα, έστησαν φλάμπουρα της νίκης σ όλα τα βουνά και τις πόλεις της Ελλάδας. Και με τα όπλα που πήρε ο ΕΛΑΣ, απ τους ίδους

τους κατακτητές στις εξακόσιες (600) μικρές και μεγάλες μάχες, προκάλεσε τεράστιες απώλειες στον εχθρό-κατακτητή.
Οι πάμπολλοι τάφοι, σε πολλά σημεία του ελλαδικού χώρου, βεβαιώνουν την αλήθεια. Μονάχα στο νεκροταφείο του Διόνυσου ειναι θαμένοι 9,980 Γερμανοί, σε επιβλητικό μαυσωλείο που γίνονται και καταθέσεις στεφανιών, ενώ των Ελλήνων αγωνιστών, που ανέρχονται σε χιλιάδες, τα κόκκαλα ειναι άταφα σπαρμένα σ όλη την επικράτεια, που οι αγριάνθρωποι οχι μόνο δεν τιμούν αλλα και βεβηλώνουν. Δημιούργησαν εναν τεράστιο συμπαγή όγκο αποσπώντας το, κομμάτι-κομμάτι απ τα νύχια των κατακτητών, την πρώτη Νέα Ελεύθερη Ελλάδα, που ηταν το προζύμι της λευτεριάς.
Ο λαός πάτερ, που σήμερα συλλαμβάνετε, βασανίζετε, εξορίζεται απ το παρακράτος και το επίσημο κράτος και εκτελείται τους δρόμους και καθημερινά και στα διάφορα Λαζαρέτο, ειναι αυτός που πρόσφερε τα πάντα στον Ενικό-Απελευθερωτικό και το συμμαχικό αγώνα. Ημαστε η μοναδική χώρα που δεν πέτυχε η πολιτική επιστράσευση που διέταξε ο Χίτλερ, τον «πρωθυπουργό» της Ελλάδας Λογοθετόπουλο, να κάνει για λογαριασμό του, που δεν έστειλε ούτε ένα στρατιώτη να πολεμήσει εναντίον των συμμάχων, να δουλέψει στα πολεμικά εργοστάσια της Γερμανίας. Που ανάπτυξε Αντίσταση και στις πόλεις και στα βουνά, με την ίδια ένταση και στην ίδια έκταση. Η μοναδική χώρα που έδωσε αναλογικά τον μεγαλύτερο αριθμό νεκρών-600,000 και πλέον χιλιάδες ηταν οι νεκροί απ την πείνα και τις μάχες και ειδικά να νιάτα της Ελλάδας. Και αν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν οργάνωνε και δεν έδινε τη μάχη της σοδειάς και η Εθνική Αλληλεγγύη (Ε.Α), δεν οργάνωνε τα μαθητικά, τα Φοιτητικά και λαϊκά συσσίτια, οι νεκροί θα ηταν διπλάσιοι και τριπλάσιοι. Θα ειχε αποδεκατιστεί η Ελλάδα απ το Ανθος της.
Και θα ηταν τριπλάσιοι γιατί οι Γερμανοί, κάτω απ την αδήρρητη ανάγκη να εφοδιάσουν τα μέτωπα της Αφρικής με τρόφιμα και άλλα επισιτιστικά αγαθά, οχι μόνο ειχαν αποφασίσει αλλα και οργάνωναν μέχρι και την τελευταία λεπτομέρεια την αρπαγή της νέας σοδειάς και τα λίγα υπάρχοντα και παραγόμενα τρόφιμα.
Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ πάτερ, κατά τη διάρκεια της κατοχής πολεμώντας τους κατακτητές, δεν απασχολούσε μόνο εκατοντάδες χιλιάδες στρατού στην Ελλάδα αποσπώντα τους απ τα συμμαχικά μέτωπα. Στην Ελεύθερη Ελλάδα, παράλληλα με τον πόλεμο και κάτω απ τη μύτη των κατακτητών οργάνωσε δημοκρατικά τη ζωή του λαού. Με βάση την αυτοδιοίκηση και με τα διοικητικά, δικαστικά, εκπαιδευτικά, παραγωγικά και υγειονομικά έργα του ενέπνευσε στο λαό, το αίσθημα της εμπιστοσύνης στον εαυτό του και την πίστη στις δυνάμεις του για την οικοδόμηση ενός ελπιδοφόρου μέλλοντος σε μια νέα Ελλάδα αναγεννημένη και δυναμική.
Η Αντίσταση Πάτερ, άρχισε απ τις πρώτες μέρες της Κατοχής. Οι πρώτες ένοπλες ομάδες έκαναν την εμφάνισή τους τον Μάϊο, η σβάστικα κατέβηκε απ την Ακρόπολη στις 31/5/1941. Το ΕΑΜ ιδρύθηκε στις 27/9/1941 και η απελευθέρωση της χώρας έγινε στις 12/10/1944.
Ειναι γεγονός οτι σχετικά με το κατέβασμα της βάστικας απ την Ακρόπολη, υπάρχει μια ασάφεια-άγνοια οσον αφορά τον συγκεκριμένο (χρόνο τα μεσάνυχτα 30/5/1941 προς 31/5/1941) και αν ήταν αυτή η πρώτη Αντιστασιακή πράξη στην Ευρωπαϊκή Ηπειρο. Λέγεται οτι προ υπήρξε χωρίς ομως να εχει επιβεβαιωθεί στη Γαλλία. Και αν ακόμα υπήρξε αυτή η πράξη, σε καμιά περίπτωση δεν μπορούσε να εχει την τεράστια παγκόσμια σημασία, που ειχε το κατέβασμα της βάστικας απ την Ακρόπολη. Και δεν την ειχε γιατί, η κίνηση αυτή δεν ειχε την παγκοσμίος γνωστή Γεωγραφική αναφορά -Ελλάδα και τοπογραφικό ορόσιμο και πρόσημο οπως η Ακρόπολη. Ακόμα και αν η πράξη αυτή ειχε συντελεστεί στον Πύργο του Αϊφελ, δεν θα ειχε την ίδια αξία και απήχησει στην παγκόσμια κοινή γνώμη, που ειχε το κατέβασμα της βάστικας απ την Ακρόπολη. Επειτα η πράξη αυτή όποια και ηταν, δεν ειχε σχέση με το σύμβολο του Ναζισμού-φασισμού και κυρίως δεν συμβόλιζε την ταπείνωση και την έναρξη της ήττας του άξονα.
Δεν έδωσε το μήνυμα στους κατακτημένους λαού να ξεσηκωθούν, στους ελεύθερους να διαφυλάξουν πολεμώντας τη λευτεριά τους και σε αυτούς που σκέφτονταν βλέποντας την θυελλώδη προέλαση να προσχωρήσουν στον άξονα να καθήσουν στα αυγά του (οπως η Τουρκία κλπ) οπως έγινε με το κατέβασμα της βάστικας. Βέβαια αν πράγματι συνέβει η απήχησή της ηταν σε τοπικό επίπεδο.
Το κατέβασμα της σβάστικας από την Ακρόπολη, εκτός από ολους τους αλλους συμβολισμους που περιείχε, προανάγγηλε και το χαρμόσυνο μήνυμα της έναρξης του γενικότερου αντιφασιστικού αγώνα και διέγραφε την αντίστροφη μέτρηση του άξονα.

Ο ιταλικός-έλληνο πόλεμος, ουσιαστικά άρχισε στις 15/8/1940 με τον τορπιλισμό τη Ελλης απ το Ιταλικό υποβρύχιο στην Τήνο. Την 28η Οκτωμβρίου, οι Ιταλοί μας τον κήρυξαν και επίσημα τον πόλεμο. Για να μην ηττηθεί η Ιταλία κατακράτος στις 6/4/1941, προκειμένου να σώσει το γόητρο της συμμάχου Ιταλίας, μας κήρυξε και η Γερμανία τον πόλεμο. Η κατάληψη της ηπειρωτικής χώρας απ τα γερμανικά στρατεύματα ολοκληρώθηκε στις 27/4/1941. Ο πόλεμος ομως εξακολουθούσε στα νησιά και κυρίως την Κρήτη.
Η κατάληψη της Κρήτης ολοκληρώθηκε στις 30/5/1941 προς 31/5/1941. Αυτήν ακριβώς την ημερομηνία 30/5/1941, πρός τις 31/5/1941, που ολοκληρώθηκε η κατοχή ολοκλήρου της Ελλάδας, ο Μανώλης Γλέζος και ο Απόστολος Σάντας, αποφάσισαν να κατεβάσουν τη σβάστικα απ την Ακρόπολη, θέλοντας με την πράξη τους αυτή να διαμηνύσουν προς τον ελληνικό λαό και την παγκόσμια κοινή γνώμη, οτι παρά την κατάληψη της χώρας απ τους Γερμανούς, ο πόλεμος κατά του φασιστικού άξονα δεν έληξε με την κατάληψη και της Κρήτης, αλλά συνεχίζεται. Και το κατέβασμα της βάστικάς απ την Ακρόπολη, εχει αυτήν την έννοια: Ο λαός μας δεν νικήθηκε. Οτι ο πόλεμο του λαού μας κατά του άξονα συνεχίζεται και θα ειναι το ίδιο νικηφόρος οπως και στην Αλβανία.
Αυτή ειναι η τεράστια και ξεχωριστή ιστορική σημασία αυτής της ηρωϊκής, ανεπανάληπτης και αξιοθαύμαστης πράξης, σε σχέση με οποιαδήποτε άλλη Αντιστασιακή πράξη στον κόσμο. Την ώρα που ο στρατηγός της νίκης Φον Λίστ, έστελνε το σήμα της νίκης στο Βερολίνο και ο Χίτλερ, με το επιτελείο του τσούγγριζαν τα ποτήρια με τη σαμπάνια, γιορτάζοντας την κατάκτηση της χώρας ύστερα από 54 μέρες, που με τεράστιες απώλειες σε έμψυχο και άψυχο υλικό έγινε κατορθωτή, το κατέβασμα της βάστικας οχι μόνο δεν αναγνώριζε την κατάκτηση, αλλα έκανε γνωστό στους Γερμανούς και σε ολόκληρη την ανθρωπότητα, οτι ο πόλεμος στην Ελλάδα συνεχίζεται και μπαίνε σε μιά καινούρια μορφή και φάση.
Ο καθένας μπορεί, να φανταστεί τις τεράστιες δυσκολίες που υπήρχαν, να γίνει μια νεοσύστατη οργάνωση πράξη κάτω απ το άγρυπνο μάτι των κατακτητών, να γίνει γνωστή η ίδρυση , Να κυκλοφορήσει η διακήρυξη και το πρόγραμμα με την οποία το ΕΑΜ, καλούσε το λαό σε οργάνωση και αγώνα. Εναν αγώνα ζωής και θανάτου. Τα λόγια να γίνουν πράξη. Επρεπε η διακήρυξη να πάρει σχήμα, μορφή και οργάνωση. Να γίνει ενας ζωντανός οργανισμός. Να σχηματιστεί μέσο της οργάνωσής ένας ενιαίος οργανισμός με εθνική εμβέλεια, ικανός να παίρνει αποφάσεις για τη συγκρότηση οργανώσεων σε κάθετη και οριζόντια βάση. Να εξασφαλίσει τις προϋποθέσεις εκείνες που θα επέτρεπαν τη συγκρότηση ένοπλης δύναμης, ικανή να μην επιτρέψει στους κατακτητές να μετατρέψουν το λαό σε ανδράποδα και στις κυβερνήσεις των Κούϊσγκις, να μήν μπορούν να λύνουν τα προβλήματα που οι κατακτητές απαιτούσαν απ αυτούς. Οι εχθροί πολλοί και δυνατοί. Τα μέσα τεράστια. Δίπλα στους κατακτητές και οι δικοί μας, που με τις υποδείξεις, καταδόσεις και τη συμμετοχή στις επιχειρήσεις εναντίον της Αντίστασης δυσκόλευαν ακόμα περισσότερο τα πράγματα.
Επρεπε να δημιουργηθούν ολες εκείνες οι δομές και οι μηχανισμοί που θα έθεταν σε κίνηση ενα νεοσύστατο στρατό. Ενα στρατό που θα πολεμούσε τους κατακτητές. Να δημιουργηθεί εκείνο το δίκτυο επικοινωνία και μεταφοράς πληροφοριών για τον συντονισμό της δράσης και τη σωστή τήρηση και εφαρμογή των αποφάσεων. Επρεπε ακόμα να δημιουργηθεί ενα δίκτυο συνδέσμων για τη μεταφοράς ειδήσεων, εφοδίων και τη διακίνηση των παρανόμων αγωνιστών απ το ενα σπίτι στο αλλο, απ τη μια συνοικία στην αλλη και απ τη μια πόλη και περιοχή σε αλλη.
Ο αγώνας δεν ηταν ενα παιγνίδι που μπορείς να τον αρχίσεις οταν θέλει και να τον σταματήσεις όποια στιγμή θέλεις. Οπως το 21, έτσι και τώρα. Η συμμετοχή, στον αγώνας ειχε αντίτιμο την ζωή. Κάθε μέρα που περνούσε γινόταν όλο και ποιό δύσκολος, ποιό σύνθετος ποιό σκληρός και ποιό αιματηρός. Υπόφερνες, πολεμούσες και πέθαινες στα αλήθεια. Δεν ησουν σίγουρος για το αύριο. Παντού καραδοκούσε ο θάνατος. Οι κατάλογοι των κομμουνιστών που ο Μανιαδάκης ειχε δώσει στη Γκεστάπο τους ειχαν στα χέρια τους οι Γερμανοί. Και οι εντολές σαφείς. Οι κρατούμενοι κομμουνιστές και δημοκράτες να παραδοθούν στους Γερμανούς. Να εμποδιστεί με ολα τα μέσα η οργάνωση Αντίστασης. Και σε περίπτωση οργάνωσης σε συνεργασία με τους κατακτητές να την πολεμήσουν.
Οι χαφιέδες ειχαν πιάσει απ τις πρώτες ακόμα μέρες της Αντίστασης δουλειά. Οι καταδότες το ίδιο και οι κουκουλοφόροι τροφοδοτούσαν τις ασφάλειες, την Μέρλιν, το Χαϊδάρι, τον Πάυλο Μέλα και τα όσα αλλά στρατόπεδα και φυλακές. Σε λίγο έκαναν την εμφάνισή τους οι εταιρείες «διάσωσης» με το αζημίωτο των

συλληφθέντων, των καταδικασθέντων. Ακόμα και των μελλόντων να συλληφθούν απ τη Γκεστάπο. Ειχε πλημμυρίσει η Ελλάδα με συνεργεία θανάτου που αφάνιζαν οσους συμμετείχαν στην Αντίσταση, και οσους ήξεραν οτι μπορούσαν να τους εκμεταλλευτούν μέσω των «εταιρειών διάσωσης».
Και σαν να μήν έφταναν οι Γερμανοί και οι δικοί μας συνεργάτες τα μιλιούνια χαφιέδες για την εξόντωση των αγωνιστών και ειδικά των υψηλόβαθμων στελεχών. Συνεπίκουροι σ αυτό το βρωμερό και τρισάθλιο έργο προστέθηκαν και οι εδώ Αγγλοι σύνδεσμοι, που επικεφαλής τους ηταν ο Κρίς Γουντχάους, και που με υπόδειξη του ΣΜΑ έδωσε εντολή τους έλληνες πράκτορες να βοηθούν τους Γερμανούς στη σύλληψη αυτών των υψηλόβαθμων στελεχών. Κοινός στόχος και των δυό (Γερμανών και Αγγλων) η εξόντωση των στελεχών της Αντίστασης.
Μέσα σε τρία μόνο χρόνια, πέντε μήνες και δέκα μέρες, είχαμε πετύχει για πρώτη φορά να ειναι η χώρα μας βιώσιμη : Εθνικά, πολιτικά κοινωνικά και κυρίως είχαμε πετύχει την κοινωνική και Θρησκευτική ομοψυχία και με μιά κάποια προοπτική οικονομική συνοχή. Αν δεν επιτρέπαμε να μας κυριαρχήσουν τα πάθη, η διχόνια και κυρίως η εκδίκηση. Καμιά τάξη με κάποια διάρκεια δεν μπορεί να σταθεί χωρίς μια ριζική ανακατάταξη ύστερα απ ενα τέτοιο γεγονός οπως αυτό της κατοχής.. Και αυτή η ανακατάταξη ειχε αρχίσει στη διάρκεια του αγώνα και θα ολοκληρώνονταν με την απελευθέρωση. Αντί για αυτό οδηγηθήκαμε σε ατελείωτες διαμάχες, μάχες φθοράς και σε ενα αδερφοκτόνο εμφύλιο πόλεμο.
Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, ξεπερνώντας τις όποιες διαφωνίες και δυσκολίες, συνένωσε στις γραμμές του, τους κομμουνιστές σοσιαλιστές, αγροτιστές, φιλελεύθερους δημοκράτες, όλους τους πατριώτες, απ τον εργάτη και τον αγρότη ώς το στρατηγό, το Δεσπότη και το δημοκράτη βιομήχανο σε μια ισότιμη, χωρίς «καπελώματα» και προβαδίσματα συμπαράταξη ενάντια στον κοινό εχθρό-φασίστα κατακτητή και τα εγχώρια οργανά του.
Υστερα απ αυτήν την εθνική ανάταση της ένδοξης τετράχρονης πάλης του και τις εκατόμβες αίματος που πρόσφερε στον κοινό αντιφασιστικό πόλεμο των λαών, δίκαια ο λαός μας ζητούσε ηθική ικανοποίηση, εθνική και δημοκρατική αποκατάσταση, πολιτικές και συνδικαλιστκές ελευθερίες, κοινωνική ανάπλαση και αναγέννηση της Ελλάδας στα μετά απελευθερωτικά δεδομένα. Δίκαια ζητούσε ηθικό καθαρμό απ το άγος του δοσιλογισμού και του μαυραγοριτισμού. Δίκαια ζητούσε ανεξαρτησία, ψωμί, δουλειά, πολιτική ομαλότητα, παιδεία και την ανοικοδόμηση της πατρίδας, προς όφελος του λαού και οχι της δοσίλογης ολιγαρχίας, αλλά του ίδιου και των παιδιών του.
Ομως οι Αγγλοι, που ήρθαν στη χώρα μας σαν σύμμαχοι και δεν χρειάστηκε να ρίξουν ούτε μιά ντουφεκιά κατά των Γερμανών που υποχωρούσαν, κυνηγημένοι κατά πόδας απ τον κόκκινο στρατό και τον ΕΛΑΣ και η χώρα ειχε ήδη τελείως απελευθερωθεί. Αυτοί ακριβώς οι Αγγλοι ομως, οχι μόνο δεν έφυγαν αν και η χώρα μας, που ούτε δορυφόρος του άξονα ηταν, μα ούτε και στρατεύματα τους άξονα υπήρχαν, ώστε να δικαιολογείται η παραμονή τους στη χώρα μας και ο πόλεμος με τον άξονα δεν ειχε τελειώσει ακόμα, εντελώς αυθαίραιτα ανακήρυξαν τον εαυτό τους «απελευθερωτή» και για μιά ακόμα φορά αφέντη της χώρας.
Με την καθοδήγηση του ΕΑΜ και τα τιμημένα όπλα του ΕΛΑΣ, ο λαός μας ειχε πετύχει, το διώξιμο των Γερμανών, που ηταν ο πρώτος στόχο της Αντίστασης : Την απελευθέρωση της χώρας. Ο ερχομός των Αγγλων και η ένοπλης επέμβασης των Αγγλών «συμμάχων», που στηρίζονταν στην ολόπλευρη πολιτική, διπλωματική, στρατιωτική και υλική υποστήριξη και των Αμερικάνων, ο λαός μας δεν εξασφάλισε την εθνική του ανεξαρτησία και την πολιτική του κυριαρχία. Οι ξένοι για αλλη μια φορά ειχαν καταλύσει την εθνική μας αυτοτέλεια. Διόριζαν και έπαυαν κατά βούληση τις ελληνικές κυβερνήσεις. Ειχαν θέσει υπό τον απόλυτο έλεγχό τους την πολιτική, οικονομική και εθνικό-κοινωνική ζωή της χώρας, με τις δεκάδες στρατιωτικές, οικονομικές και «συμβουλευτικές» επιτροπές τους. Επαυαν και διόριζαν υπουργούς, ανώτερους και κατώτερους υπαλλήλους μέχρι τους κλητήρες και τους θυρορούς ακόμα αυτοί τους διόριζαν. Σε τέτοιο βαθμό ειχε φτάσει η επέμβαση στη διακυβέρνηση της χώρας απ τους Αγγλους, που εκτός απ τους κατά βούληση διορισμούς, τον έλεγχο του κράτους ανέλαβαν τον εξοπλισμό και την καθοδήγηση των παρακρατικών οργανώσεων.
Εδωσαν όπλα (τα διακινούσε ο στρατηγός Σπηλιοτόπουλος) στους χθεσινούς προδότες και άρχισαν να συλλαμβάνουν, να βασανίζουν, να σκοτώνουν, να καίνε και να βιάζουν. Αυτό ηταν τερατώδες. Οι προδότες να γίνουν πατριώτες και οι πατριώτες χαρακτηρίστηκαν προδότες.

Με τις πράξεις τους διέψευσαν τις πιό πάνω προσδοκίες του λαού. Μετατράπηκαν σε Νεοκατακτητές. Και με το γνωστό τηλεσίγραφο του Σκόπμυ απαίτησαν τον μονομερή, (παρά τη συμφωνία για ισόμερη), αφοπλισμό του ΕΛΑΣ, οχι όμως και των πραιτοριανών της ορεινής ταξιαρχίας, του Ιερού λόχου και των ταγματασφαλιτών που τους παρέδωσε το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, που δήθεν κρατούσαν υπό περιορισμό στο Γουδί. Και σαν να μήν έφταναν όλα αυτά, με την δολοφονική πρόκληση της «Ματωμένης Κυριακής» στις τρείς (3) του Δεκέμβρη του 1944, άρχισαν και την ένοπλη πλέον επέμβασή τους. Η σύγκρουση του Δεκέμβρη, που την προκάλεσαν οι Αγγλοι με όργανο τη δοσίλογη Δεξιά, ηταν ενας αγγλοελληνικός πλέον πόλεμος και σαν τέτοιος σωστά ειχε απ την πλευρά του λαού μας χαρακτήρα εθνικό και δίκαιο, αφού η χώρα ζούσε υπό την Αγγλική κατοχή.

Αν δεν υπήρχε αντίδραση και δράση απ την πλευρά του λαού, η αγγλική επέμβαση του Δεκέμβρη, θα καταγράφονταν στην Νεοελληνική ιστορία σαν την πιό μαύρη και σκοτεινή σελίδα και τον λαό μας, σαν το λαό που δέχεται αδιαμαρτύρητα την όποια κατοχή. Σαν το λαό που πρόδωσε τους αξιοθαύμαστους αγώνες των προγόνων και την μακραίωνη ιστορία του. Ο,τι και αν είχαμε προσφέρει σαν λαός στην Ανθρωπότητα σε επιστήμη, τέχνη, ιστορία και πολιτισμό θα αμαυρώνονταν, θα επικαλύπτοντας απ την αδιαμαρτύρητη αποδοχή της επέμβασης και την κατάκτηση της χώρας απ τους Αγγλους. Μα και θα διαγράφονταν ακόμα. Θα ειχαμε γίνει-καταντήσει το όνειδος της παγκόσμιας κοινής γνώμης απ την αδιαμαρτύρητη αποδοχή της Νέας κατοχής. Αυτό θα ηταν αυτό παραίτηση απ την αγωνιστική παράδοση και την μακραίωνη προσφορά και ιστορία. Θα αποτελούσε μια ιστορική σελίδα ανεξίτηλης ντροπής. Μια σελίδα που θα αντιστοιχούσε με εθνική προδόσιά. Και ο λαό μας σαν αντάξιος απόγονος των ενδόξων προγόνων του μια τέτοια εθνική προδοσιά δεν θα την επέτρεπε στο εαυτό του.

Μέσα στη ματωμένη πορεία των τριών χρόνων-1945-1947- φάνηκε τόσο ανάγλυφα και τόσο καθαρά ποιά ηταν η μεθόδευση του εμφυλίου πολέμου. Φάνηκε ολοζώντανα, απο μέρα σε μέρα, πώς και από ποιούς σχεδιάστηκε, για πιό ακριβώς λόγο και από ποιούς μπήκε σε εφαρμογεί το προαποφασισμένο σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» για να εξοντωθούν για άλλη μια φορά τα στελέχη αυτού του αξιοθαύμαστου λαϊκού κινήματος και να εξουδετερωθεί όλος ο ελληνικός δυναμισμός, οχι μόνο της Αριστεράς, όπως τούτος ο λαός στο σύνολό του- τον ειχε συνειδητοποιήσει και εκφράσει στο Επος των αλβανικών βουνών, της Αντίστασης, στο Ελ Αλαμέί, στο εμπορικό Ναυτικό και όπου αλλού χρειάστηκε.

Πολεμήσαμε τους Ιταλούς και τους Γερμανούς για πιό λόγο να παραδοθούμε αμαχητοί στους Αγγλους νέο Ιμπεριαλιστές; Και πώς η παγκόσμια κοινή γνώμη θα δικαιολογούσε την αδιαμαρτύρητη αποδοχή της αγγλικής κατοχής ; Επειτα το γεγονός αυτό δεν θα ενεθάρρυνε τον κάθε μελλοντικό επίδοξο εισβολέα να μας θεωρεί σαν λαό και χώρα μια εύκολη λεία; Βέβαια υπήρχε το μακρόχρονο διαζύγιο την άρχουσας τάξης απ το λαό και τις διαφορές, οσον αφορά την αποδοχή της δικτατορίας του 1936, την κατοχή της χώρας απ τους Γερμανού, ιταλούς και Βουργάρους. Ακόμα υπήρχαν και αυτοί που την αποζητούσαν, οπως συνέβει απ την πλευρά που καταστημένου και της Κεντρό-Δεξιάς. Ομως ο λαός υπο την καθοδήγηση του ΕΑΜ, αντιστεκόμμενος έκτός του οτι επιβεβαίωσε την προγονική ιστορία, έσωσε λαό και χώρα απ την παγκόσμια κατακραυγή και καταδίκη.

Το ΕΑΜ που στα χρόνια της φασιστικής κατοχής ειχε αναδειχθεί ο μεγαλύτερος εθνικός συνασπισμός, που γνώρισε η Νεότερη πολιτική ελληνική ιστορία μας με το ιδρυτικό του στις 27/9/1941. Ενα ιδρυτικό που με σαφήνεια προσδιόριζε τους σκοπούς για τους οποίους ιδρύθηκε και θα αγωνιστεί να πραγματοποιήσει: α) Επιβίωση του λαού β) Απελευθέρωση της χώρας και γ) κατοχύρωση της λαϊκής κυριαρχίας.Τα κόμματα που ειχαν υπογράψει αυτό το ιστορικό ντοκουμέντο, ειχαν αναλάβει απέναντι στον ελληνικό λαό την υποχρέωση να αγωνιστούν από κοινού για την εκπλήρωση αυτών των σκοπών.

Η ηγεσία του ΕΑΜ, που υπέγραψε τη Συμφωνία της Βάρκιζας πιστεύοντας πως, ετσι θα δοθεί οριστικό τέλος στην αιματηρή σύγκρουση του Δεκέμβρη με τους Αγγλους ιμπεριαλιστές, οι οποίοι θέλοντας να διασφαλίσουν τα συμφέροντά τους στην Ελλάδα και στη λεκάνη της Μεσογείου, επενέβησαν για λογαριασμό και προς όφελος της δοσίλογης Δεξιάς και του πράκτορά τους Γλύξμπούργκ, ειχε εξαπατηθεί. Οι «τζέντελμαν» Αγγλοι και η Δεξιά, δεν τίμησαν την υπογραψή τους. Αποδείχθηκαν αφερέγγυοι, αναξιόπιστοι και ύπουλοι. Απ την επομένη της υπογραφής συμπεριφέρθηκαν εκτός από κυνικά και σαν κοινοί πολιτικοί απατεώνες.

Σπάνια στην ιστορία της χώρας μας- παρ' όλο που πολλές φορές γνώρισε δικτατορικά καθεστώτα-θα βρεθεί άλλη περίπτωση που η λαϊκή θέληση να ειναι σε τόσο ριζικά αντίθεση με την αντιλαϊκή διακυβέρνηση της χώρας. Χιλιάδες οι προγραμμένοι και οι καταδιωκόμενοι κατέφευγαν για να σωθούν απ τον βέβαια θάνατο στις πόλεις, και ακόμα περισσότεροι αυτοί που κρύβονταν στα βουνά ή έφευγαν στο εξωτερικό ζητώντας άσυλο. Το νεοφασιστικό αυτό όργιο και η αιματηρή λευκή τρομοκρατία στην αγγλοκρατούμενη Ελλάδα, με πρωτεργάτες τους πρώην ταγματασφαλίτες, τους καθέ ειδους δοσίλογους και τους 4ο Αυγουστιανούς φασίστες, συνοδεύονταν και με μιά βρώμικη εκστρατεία κατασυκοφάντησης του ΕΑΜ και της Εποποιϊας της Αντίστασης. Μια εκστρατεία χωρίς ίχνος ντροπής. Η έλλειψη επιχειρημάτων και προσφοράς, τους οδήγησε στη διαστρέβλωση, την παραποίηση και την αλλοίωση γνωστών στο λαό γεγονότων.

Αν όμως το ΕΑΜ με τη συμφωνία της Βάρκιζας προσδοκούσε τον οριστικό τερματισμό των συγκρούσεων του Δεκέμβρη και το άνοιγμα της ομαλής, δημοκρατικής πορείας των πολιτικών εξελίξεων της χώρας μας. Δεν συνέβαινε ομως το ίδιο και με τους Αγγλους και τη Δεξιά. Γι αυτούς η Βάρκιζα, ηταν μια προσωρινή ανάπαυλα του εγκλήματος που θα ακολουθούσε την επόμενη. Πράγματι την επομένη κιόλα της υπογραφής εξαπόλυσαν ενα μονόπλευρο εμφύλιο πόλεμο, ενα αχαλίνωτο κύμα διώξεων, δολοφονιών και συλλήψεων κατά των αγωνιστών της Αντίστασης. Και ενώ το ΕΑΜ εκπλήρωσε στο ακέραιο τις υποχρεώσεις που ειχε αναλάβει, η Δεξιά οχι μόνο δεν την τίμησε την υπογραφή που έβαλε κάτω από μια συμφωνία, η διορισμένη απ τους Αγγλους κυβέρνηση, μα και οι ίδιοι οι Αγγλοι που εξουσιοδότησαν αυτήν αντιπροσωπεία κατά τη διάρκεια της σύσκεψης συμφώνησαν και

«Εξεδήλωσεν την σταθεράν θέλησιν της κυβερνήσεως όπως: άνευ νέας αιματοχυσίας τερματήσει την θλιβεράν κρίσιν, αποκαταστήσει την ενότητα του κράτους και επαναφέρει την εσωτερικήν ειρήνη και πολιτική ομαλότητα. Ούτο μόνο θα δυνηθεί ο Ελλήνικός Λαός να αναλάβει την δημιουργικήν προσπάθειαν δια την οικοδόμησιν της Χώρας εκ των ερειπίων, τα οποία σκληροί αγώνες προς τους εξωτερικούς εχθρούς και ο αδελφοκτόνος πόλεμος επεσώρευσαν».

«Ινα δε η επελθούσα συμφωνία προσλάβει τον χαρακτηρα ενός ακατάλυτου ηθικού συμφώνου, εκφράζοντας τας επιταγάς της πολιτικής συνειδήσεως του Ελληνικού λαού, η κυβερνητική Αντιπροσωπεία εζήτησεν οπως δι αυτού διακυρυχθεί η σταθερή θέληση του Ελληνικού λαού δια την ανάπτυξιν ελευθέρου και ομαλού πολιτικού βίου, του οποίου κύριον χαρακτηριστικόν θα ειναι ο σεβασμός της πολιτικής συνειδήσεως των πολιτών, η ειρηνική διαφώτισις και η διάδοσις πολιτικών ιδεών και ο σεβασμός προς τας ελευθερίας, τας οποίας ο καταστατικός χάρτης του Ατλαντικού και οι αποφάσεις της Τεχεράνης διεκήρυξαν και η συνείδησίς των δι' αυτάς αγωνιζομένων λαών απεδέχθει»

Οποιος εχει διαβάσει την συμφωνία της Βάρκιζας, θα μείνει με την εντύπωση οτι κατά την διάσκεψιν διεπιστώθει πλήρης συμφωνία αντιλήψεων της Αντιπροσωπείας του ΕΑΜ επι των αρχών τούτων και οτι στο εξής όλα θα εξελίσσονταν ομαλά.

Με το πρώτο άρθρο διασφαλίζονται ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΙ.«Η κυβέρνησις θα εξασφαλίσει, σύμφωνα προς το «Σύνταγμα» και τας απανταχού καθιερωμένας Δημοκρατικάς αρχάς, την ελευθέραν εκδήλωσιν των πολιτικών και κοινωνικών φρονημάτων των πολιτών, καταργούσα πάντα τυχόν προηγούμενον ανελευθερον Νόμον. Θα εξασφαλίσει επίσης, την απρόσκοπτον λειτουργίαν των ατομικών ελευθεριών, ώς του συνέρχεσθαι, του συνεταιρίζεσθαι και της επί του τύπου εκφράσεως των στοχασμών. Ειδικότερον η κυβέρνησις θα αποκαταστήσει πλήρως τας συνδικαλιστικάς ελευθερίας».

Η συμφωνία ειχε αλλα οκτώ (8) άρθρα απ τα οποία το 4ο και το 6ο αφορούσαν υποχρεώσεις που ανέλαβαν απέναντι στον λαό οι αντιπρόσωποι του ΕΑΜ, που υπέγραψαν την συμφωνία. Τα άλλα εφτά άρθρα περιείχαν υποχρεώσεις που ανέλαβε η κυβέρνηση να εκτελέσει προκειμένου να επέλθει η πολυπόθητη πολιτική και κοινωνική ομαλότητα. Το 4ο άρθρο έλεγε επί λέξη: «Απαντες οι πολίτες οι συλληφθέντες παρά του ΕΛΑΣ, Εθνική Πολιτοφυλακή ή τον ΕΛΑΝ, ανεξαρτήτως ημερομηνίας συλλήψεως, θα αφεθούν αμέσως ελεύθεροι. Οσοι τυχόν κρατούνται με την κατηγορίαν οτι ειναι δοσίλογοι ή ένοχοι αδικημάτων, θα παραδοθούν εις την δικαιοσύνην του κράτους ίνα δικαστούν υπο των κατά Νόμο δικαστηρίων».

Και το 6ον άρθρο έλεγε επι λέξη: «Αμα τη δημοσίευσει του παρόντος, αποστρατεύονται οι ένοπλοι δυνάμεις Αντιστάσεως και συγκεκριμένως ο ΕΛΑΣ, τακτικός και εφεδρικός, το ΕΛΑΝ και η Εθνική

Πολιτοφυλακή. Η εποστράτευσις και η παράδοσις των όπλων θέλουσι συντελεσθεί κατά τα ειδικότερα διαλαμβανόμενα εις το πρωτόκολλον το συνταχθέν υπό της Τεχνικής Επιτροπής, όπερ προσαρτάται εις το παρόν δεόντως μονογραφημένον κείμενον. Το κράτος θέλει ρυθμίσει τα των επιτάξεων των γενομένων υπο του ΕΛΑΣ. Τα παρά του ΕΛΑΣ επιταχθέντα πράγματα, ζώα, αυτοκίνητα κλπ, άτινα θέλουσι παραδοθεί εις το κράτος, κατά τα λεπτομερέστερον εκτιθέμενα εις το συνταχθέν πρωτόκολλον, όπερ προσαρτάται το παρόντι θέλουσι θεωρηθεί ως επιταχθέντα παρά του Ελληνικού Δημοσίο».
Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ανταποκρινόμενο στις υπορχεώσεις που ανέλαβε με το 4ο άρθρο άφησε «ελευθερούς αμέσως» όπως το απαιτούσε το άρθρο όσους κρατούμενους ειχε. Το ίδιο έκανε οσον αφορά το 6ο άρθρο παρέδωσε τα όπλα που πρόβλεπε η συμφωνία: «Το είδος και τον αριθμό των όπλων».Τα υπόλοιπα επτά (7) περιείχαν εγγυήσεις για εξασφάλιση, ελευθεριών, δικαιωμάτων και δημοκρατικού ομαλού πολιτικό-κοινωνικού βίου.
Στο πρώτο άρθρο ανάμεσα στις άλλες εγγυήσει πρόβλεπε:«Την ελευθέραν εκδήλωσιν των πολιτικών και κοινωνικών φρονημάτων των πολιτών, καταργούσα πάντα τυχόν προηγούμενον ανελεύθερον Νόμον».
Ενώ λέγονταν και γράφονταν αυτά την επομένη της υπογραφής ανασύρθηκε απ το χρονοντούλαπο ο αντισυνταγματικός Νόμος«περί εκτάκτων μέτρων ασφαλείας», με την αναβίωση του ανελεύθερου Νόμου «Περί Επιτροπών Ασφαλείας» ο οποίος στα χέρια της δικτατορίας της 4ης Αυγ/του, ειχε γίνει τόσο λαομίσητος, με την εγκληματική δράση των φασιστικών παρακρατικών οργανώσεων και συμμοριών και με την οχι λιγότερη άγρια συμπεριφορά των συνεργαζομένων με τα ίδια τα κρατικά όργανα. Βύθισαν την χώρα στο αίμα και τη συμφορά. Μνημείο φρίκης και αίσχους αιώνιο για το καθεστώς της Ελλάδας, αποτελεί η άγρια σφαγή των κατοίκων του χωριού Ξηρόβρυση και των γυναικών του χωριού Στεφανινά απ τα κρατικά όργανα και οι με τη «νόμιμη και με βούλα καθημερινές εκτέλεσεις» επιβεβαιώνουν του λόγου το αληθές.
Οι Αγγλοι που την είχαν υπογράψει σαν εγγυητές, αφού δολοφόνησαν το λαό της Αθήνας και του Πειραιά, με τα τάνκς, τα αεροπλάνα και το ναυτικό, τώρα θυμήθηκαν οτι όλα όσα έγιναν ηταν έργο δικό τους, γιατί χωρίς τη δική τους επέμβαση τα ελληνικά μεταπολεμικά πράγματα δεν θα ειχαν αυτήν την εξέλιξη. Για να απαλλάξουν, οπως πάντα τον εαυτό τους απ τις τεράστιες ευθύνες που τους βάρυναν οχι μόνο προσπιούνταν αλλα και ισχυρίζονταν πως «δεν επεμβαίνουν στις εσωτερικές υποθέσεις μας» !
Σκοπό και στόχο η αμετάθετη πολιτική των Αγγλο-Αμερικάνων: Η φυσική εξόντωση των αγωνιστών της Αριστερας, που αντιτείθονταν στα σχέδιά τους και η ανάδειξη της δοσίλογης και πολιτικά ανυπόληπτη Δεξιάς σε κυρίαρχη κυβερνητική πολιτική δύναμη, για την απόσπαση και μετατόπιση με τη βία, τη διαβολή και τη αχαλύνωτη δυσφήμιση του ΕΑΜ, της πλειοψηφίας του λαού με το μέρος των χρεωκοπημένων αστικών κομμάτων δεξιών και κεντροδεξιών. Και επειδή αυτό ηταν αδύνατο να γίνει με πολιτικά και ψευτό-κοινωνικά μέσα. Οργάνωσαν λοιπόν σε όλη την επικράτεια πάνω από 200 συμμορίες(Σούρλιδες, Μαγγανάρηδες, Κατσαρέϊδες, Χίτες Μίτες Εσαδίτες Μάϊδες, Τέϊδες κλπ) και με αρωγό και το εν στολή επίσημο κράτος και προχώρησαν στις νόθες εκλογές και το δημοψήφισμα με πλαστούς εκλογικούς καταλόγους (οταν το 1961 ακόμα ψήφισαν και τα δέντρα και οι πεθ...), πλαστογράφησαν την λαϊκή θέληση, σπρώχνοντας την Αριστερά όλο και περισσότερο στην ένοπλη αναμέτρηση. Και αυτά τα τρομοκρατικά μέτρα δεν θα μπορούσαν να κάμψουν το αγωνιστικό φρόνημα του λαού, αν δεν απόβλεπαν στον εμφύλιο πόλεμο που ηταν η μόνη τους διέξοδο!
Η άρχουσα τάξη με τους κάθε φορά εκπροσώπους της και τη βοήθεια-συνεργασία των ξένων, δεν συγχώρησε ποτέ το λαό-τότε και πάντα δεν θα τον συγχωρήσει-και ειδικά τους πρωτεργάτες της Αντίστασης-κομμουνιστές και αλλούς προοδευτικούς δημοκράτες-που αυτοί δίχως τη δική της συγκατάθεση θέλησαν, τόλμησαν και μπόρεσαν μόνοι τους και αβοήθητοι, χωρίς μηχανισμούς και ανεφοδιασμούς, χωρίς αποθήκες όπλων και πολεμοφόδια, χωρίς επιμελητείες, χάρτες, τηλέμετρα και κυρίως χωρίς όπλα κλπ, να κάνουν δίκτυο πολιτικών οργανώσεων, να συγκροτήσουν ένοπλο στρατό οργανωμένο κατά το προπολεμικό πρότυπο και Γενικά Στρατηγεία. Να πολεμήσουν τους τρείς κατακτητές με όπλα που υποχρεωτικά έπρεπε να τα πάρουν απ του ίδιους τους κατακτητές.
Να πολεμήσει τους κατακτητές που αυτοί συνεργάζονταν αρμονικά σε όλα τα επίπεδα και όλα αυτά σε εθελοντική βάση. Και το πιό άσχημο να κάνουν ό,τι μπορούν για να διώξουν τους κατακτητές απ τη χώρα, να βοηθήσουν αποτελεσματικά το συμμαχικό αγώνα (65.000 ένοπλο Εθνικό Απελευθερωτικό στρατό ειχε

μόνο ο μόνιμος ΕΛΑΣ-ΕΛΑΝ, χώρια τον εφεδρικό που και αυτός αριθμούσε πολλές δεκάδες χιλιάδες) και το χειρότερο οχι μόνο να οραματίζονται αλλα και να πιστέψουν σε δημοκρατικές διαδικασίες σε ό,τι αφορά την διακυβέρνηση της χώρας μετά τον πόλεμο.
Ε! Οχι ποιά και δημοκρατικές διαδικασίες διακυβέρνησης. Αυτό πάει πολύ και ειναι απ αυτά τα «εγκλήματα», που δεν μπορεί να συγχωρήσει ποτέ η άρχουσα τάξη στο λαό.
Από αυτόν ακριβώς το φόβο και την βεβαιότητα οτι απ αυτήν την αναμέτρηση νικητής, θα ειναι ο άξονας άφησε απροετοίμαστη τη χώρα για εναν τέτοιο πόλεμο και έστειλε τις γενιές 1930-40 στον αλβάνικό πόλεμο χωρίς τα αντίστοιχα μέσα για να αποδεκατιστούν. Ο στρατευμένος λαός ομως, μπορεί να μήν ειχε τα ανάλογα όπλα και τον απαραίτητο ενεφοδιασμό, ειχε όμως ο καθένας συντροφιά και γνώμονα τα οράματα και τις επλίδες του λαού για: Εθνική Ανεξαρτησία, Δημοκρατία και Δικαιοσύνη, που τόσο βάναυσα του τα ειχε στερήσει ο ντόπιος φασισμό και τα ποδοπάτησε ο διεθνής.
Εχοντας κεφάλαιο αυτά τα οράματα και τις ελπίδες οχι μόνο δεν αποδεκατίστηκε πολεμώντας γεναία τις σιδηρόφρακτες στρατιές του Μουσουλίνι και του Χίτλερ, αλλά αμέσως μετά την κατάληψη της χώρας απ τον άξονα, διατηρώντας ζωντανά στη μνήμη του αυτά τα οράματα και τις ελπίδες, πήρε και τα αντίστοιχα πρακτικά μέτρα για να τα υλοποιήσει. Ετσι απ την επόμενη της κατοχής άρχισε τον αγώνα για την απελευθέρωση της χώρας, τη Δημοκρατία και το Δίκαιο που και αυτό τόσο βάναυσα καταπατήθηκε απ τους επιβήτορες της εξουσίας και ειδικά απ τους 4αυγουστιανούς.
Αυτό λοιπόν, το λαϊκό κίνημα που αντρώθηκε στο καμίνι του πολέμου, που οργάνωσε και διεξήγαγε εναν σκληρό και αιματηρό τετράχρονο αγώνα, με στρατούς αυτοκρατορικούς και εξοπλισμένους με τα ποιό σύγχρονα πολεμικά μέσα, έπρεπε να διαλυθεί- «κονιορτοποιηθεί» κατά την προσφιλή έκφραση του Τσιώρτσιλ. Και ο μόνος τρόπος να το πετύχουν αυτό, να διαλύσουν αυτό το πρωτόγνωρο και κοινωνικό-λαϊκό κίνημα ηταν ο εμφύλιος πόλεμος. Ο Τσιώρτιλ ειχε δώσει οχι μόνο την εντολή, αλλα και τα μέσα για την «κονιορτοποίησή» του απ το 1943 με τη συγκρότηση των ταγμάτων ασφαλείας απ τον Ράλλη. Ομως παρά τις φιλότιμες προσπάθειες και τις λύρες που ξόδεψαν δεν μπόρεσαν να το ελέγξουν. Και οταν αργότερα η πορεία των πραγμάτων έφερε τους Αγγλους σαν «συμμάχους» να «απελευθερώσουν» την απελευθερωμένη απ τον ΕΛΑΣ χώρα, για να υλοποιήσουν το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ», προκειμένου να διατηρήσουν με το ετσι θέλω την Ελλάδα μετατράπηκαν σε κατακτητές της χώρα μας. Και ηταν κατακτητές. Γιατί μόνο οι κατακτητές μπορούν να δώσουν στο στρατό τους εντολές σαν αυτές που έδωσε ο Τσιώρτσιλ: «Το χτύπημα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, πρέπει να γίνει χωρίς καμιά προειδοποίση και γνώση της ελληνικής κυβέρνησης».«Οι Ελληνες πολιτικοί δεν καταλαβαίνουν απ αυτά. Και αν ο Πρωθυπουργό Παπανδρέου δεν...απομονώστε τον».«Ενεργήστε σαν να βρίσκεστε σε κατεχώμενη χώρα».«πρέπει να κυριαρχήσουμε στην Αθήνα».«Οχι συμφιλίωση χωρίς νίκη» και πολλές αλλες παρόμοιες εντολές που προσδιορίζουν δράσεις μόνο ενος στρατού κατοχής. Αυτοί ηταν οι «σύμμαχοι» που μακρόχρονα απεργάζονταν την εκ νέου επικυριαρχία τους στη χώρας μας.
Η συντριβή-κονιορτοποίηση αυτού του πρωτόγνωρου λαογέννητου λαϊκού κινήματος απ τους ξένους και τη Δεξιά, ηταν το άμεσα ζητούμενο αμέσως μετά την απελευθέρωση της χώρας. Το κίνημα αυτό στα τρισίμιση χρόνια της δράσης του με τις πρωτιές και τους άθλους έγραψε ιστορία. Ειχε περγαμηνές αγώνων και πιστοποιητικά προσφοράς οχι μόνο στη χώρα, αλλα και στον συμμαχικό αγώνα. Πιστοποιητικά που τα αναγνώρισε και τα παραδέχτηκε όλη η οικουμένη. Για να μην υπάρχει η ανάμνηση αυτής της περιόδου, δεν αρκούσε η βιολογική εξόντωση των πρωτεργατών και των άμεσα συμμετεχόντων, έπρεπε να δολοφωνηθεί και η μνήμη και κυρίως αυτή για να ειναι η «νίκη» ολοκληρωμένη και να αντέξει στο χρόνο.
Πολλοί ηταν οι λόγοι που επέβαλαν-υποχρέωναν την Δεξιά να καταχωνιάσει την Αντίσταση. α) Η ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση ηταν λαϊκή, εθελοντική και την οργάνωσε ο ίδιος ο λαός. β) Η ΕΑΜική Αντίσταση, εκτός απ τον αγώνα για την απελευθέρωση ειχε και κοινωνικό περιεχόμενο γ) Η άρχουσα τάξη δεν συμμετείχε και αφού δεν συμμετείχε δεν την έλεγχε. και δ) δυστυχώς όμως για την άρχουσα τάξη και τη Δεξιά. Η παγκόσμια κοινότητα οχι μόνο γνώριζε την ύπαρξη της Ελληνικής Εθνικής Αντίστασης, αλλά γνώριζε και λεπτομέρειες για την δράσης της. Και τη γνώριζε γιατί οι πρωτιές και οι άθλοι της ηταν και πολλοί και ανεπανάληπτοι, μα και καθοριστικής σημασίας για την έκβαση συμμαχικού αγώνα και την ήττα του άξονα. Ολα αυτά αποτελούν κεφάλαιο στη Νεοελληνική μας ιστορία. Για την άρχουσα τάξη και τον Εκπρόσωπό της τη Δεξιά, δεν έπρεπε να αποτελέσουν παρακαταθήκες και ιστορία.

Επρεπε να ξεχαστούν ή εστω να καταχωνιαστούν. Να απλωθεί το μαύρο Μεσαιωνικό σάβανο από άκρου σε άκρου στην Ελλάδα. Να επικρατήσει σιωπή τάφου. Και ο μόνος τρόπος να εξοντωθούν βιολογικά οι πρωτεργάτες και οι άμεσα συμμετέχοντες και για να επικρατήσει σιωπή τάφου ηταν ο εμφύλιος πόλεμος. Σε συνεργασία και τη βοήθεια των ξένων ετοίμασαν τον εμφύλιο πόλεμο. Εναν εμφύλιο που τον άρχισαν με τη δημιουργία των ταγμάτων ασφαλείας με τη βοήθεια των Γερμανών κατακτητών, τον συνέχισαν οι Αγγλοι ιμπεριαλιστές-νέο κατακτητές τον Δεκέμβρη του 1944, τον κέρδισαν-τελείωσαν οι Αμερικάνοι και έγινε διαχειριστής της δοτής εξουσίας η δοσίλογη Δεξια-υπάλληλος διεκπερεωτής των συμφερόντων τους, για αρκετές ακόμα δεκάδες χρόνια.
Οι άνθρωποι χωρίς προσφορά και ιστορία τα κατάφεραν, μέσα στην σύγχρονη ευρωπαϊκή κοσμογονία να ειναι εκτός τόπου και χρόνου. Η αξιοσέβαστη «εθνικόφρον παράταξη» της ίδιας της Ελλάδας : Οχι μόνο αρνήθηκε τα αναγνωρισμένα απ την οικουμένη πιστοποιητικά της προσφοράς και των θυσιών του ελληνικού λαού, αλλα σαν Ηρώστρατοι γκρέμιζαν με αντεθνικό πάθος, με ταξικό μίσος και με απέραντη ασυνειδησία αυτό που με αίμα, σάρκα και κόκαλα έχτισε ο ελληνικός λαός. Αυτό που ειχε γίνει, με τον ιταλικό πόλεμο και την Αντίσταση, ηταν μια ακόμα επιβεβαίωση του μεγάλου μας Σολωμού το στίχου : «Απ τα κάκκαλα βγαλμένη των Ελλήνων...»
Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, που για τρισίμισυ χρόνια ηταν ο εφιάλτης των κατακτητών και υπό τις διαταγές του συμμαχικού Στρατηγείου της Μ. Ανατόλης απ το φθινόπωρο του 1942, μετά το σπάσιμο της γραμμής του Ελ Αλαμέϊν, σε συνεργασία με Αγγλους σαμποτέρ, ανατίναξαν τη γέφυρα του Γοργοπόταμου, που ειχε σαν αποτέλεσμα τη διακοπή της σιδηροδρομικής επικοινωνίας Βερολίνο-Αθήνα για έξη κρίσιμες βδομάδες, κατά τη διάρκεια των οποίων ο κατακτητής, δεν ηταν σε θέση να χρησιμοποιήσει το λιμάνι του Πειραιά για να ενισχύσει με περισσότερες εφεδρείες, απ αυτές που ήδη λόγω της Αντίστασης βρίσκονταν στη Νότια Ελλάδα, στρατεύματά και οπλισμό στη Βόρειας Αφρικής.
Το ΕΑΜ και ο ΕΛΑΣ ήταν αυτοί, που εντίνοντας και συντονίζοντας τα σαμποτάζ στις συγκοινωνίες και τις τηλεπικοινωνίες των κατακτητών, τον Ιούνιο και τον Ιούλιο του 1943, υποχρεώσαμε τον κατακτητή να αποσύρει έστω προσωρινά δύο γερμανικές ταξιαρχίες απ το κύριο μέτωπο της Σικελίας, γεγονός που συνέβαλε σε μεγάλο βαθμό την απόβαση και την κατάληψη του νησιού σύντομα και χωρίς μεγάλες συμμαχικές απώλειες. Ενα γεγονός που συντόμευσε την συνειδητοποίση του ιταλικού κατεστημένου να απορύρει την εμπιστοσύνη της απ τον Μουσουλίνι και να συνταχθεί στο πλευρό των συμμάχων.
Ο Ταξίαρχος Μάγιερ-Εντυ αρχηγός της Βρετανικής αποστολής του Στρατηγείου Μ. Ανατολής στα Ελληνικά βουνά, υπολογίζει οτι ανάμεσα στο 1941-44 ο ΕΛΑΣ, προξένησε στον κατακτητή πάνω από 25 χιλιάδες απώλειες. Οτι 150 συρμοί υπέστησαν ζημιές η καταστράφηκαν. Εκατό και πλέον γέφυρες ανατινάχθηκαν και βυθίστηκαν περισσότερα από 150 πλοία απ το ΕΛΑΝ. Να τα ξεχάσουμε όλα αυτά και:
Να θυμάμαστε Τί ; Να θυμόμαστε μόνο τους άθλους του Μακρυγιάννη, την πτωματολογία του Σεπτρίν, τη νίκη του Γράμμου, την χούντα των Συνταγματαρχών, που «προστάτευσε» τα εθνικά και ατομικά δικαιώματα της χώρας και των πολιτών απ τον κομμουνιστικό κίνδυνο; Να θυμόμαστε οτι η χούντα έσωσε για αλλη μια φορά την Ελλάδα απ τους Ελληνες; Οτι προήγαγε τα εθνικά συμφέροντα εσωτερικά και διεθνώς; Οτι έκανε τα πάντα για να «πετύχει» την «Ενωση της Κύπρου» με την Μητέρα Ελλάδα; Οτι με την επικράτησή της πάγωσαν οι ενταξιακές διαδικασίες με την ΕΟΚ; Οτι τα κίνητρα ηταν «εθνικά» και ό,τι έκαναν το έκαναν για το καλό της χώρας και του λαού γι αυτό και η ευθύνη που τους βαρύνει ειναι αυτή της στιγμής που συναντήθηκαν, συναποφάσισαν οι μερικοί-ελάχιστοι στον αριθμό Συνταγματάρχες; Και που σε χρόνο αστραπής καθάρισαν τις πληγές της Ελλάδας, την έβαλαν στο γύψο και ανακήρυξαν τη δικτατορία επανάσταση; Οτι ολα τα άλλα έγιναν από μόνα τους; Κανένας άλλος δεν συμμετείχε, ούτε βοήθησε γι αυτό και δεν ευθύνεται; Και η Κύπρος μόνη της διχοτομήθηκε... Αυτό άλλωστε αποδείχθηκε και στη δίκη οτι ολα έγιναν από μόνα τους...
Και μόνο το γεγονός, οτι εχουν περάσει είκοσι σχεδόν χρόνια και ο φάκελος της Κύπρου δεν εχει ανοίξει ακόμα, σημαίνει οτι οι υπεύθυνοι αυτού του εθνικού εγκλήματος, δεν περιορίζεται μόνο στους ελάχιστους χουντικούς, που κατ ονόμασαν. Το εύρως ειναι μεγάλο, οι υπεύθυνοι κατέχουν υψηλά πόστα, γι αυτό και δεν πρέπει να ανοίξει ο φάκελος της Κύπρου. Θα πρέπει να κάνομε υπομονεί μέχρις οτου αποδημήσουν εις κύριον οι διαπράξαντες το έγκλημα, που ακούει στο όνομα Κύπρος και οι επιζώντες την εποχή εκείνη για να ανοίξει ο φάκελος. Και αν ανοίξει...

Χαρακτήρισαν «ΣΤΙΓΜΑΙΟ» γεγονός την εφτάχρονη χούντα, λες και η εγκαθίδρυση μιας διακτατορίας, ηταν υπόθεση να πατήσει κάποιος ενα διακόπτη και η αίθουσα στη στιγμή θα πλημμύριζε με φώς. Δικάστηκαν και καταδικάστηκαν μόνο αυτοί οι ελάχιστοι και μόνο για εκείνες τις «στιγμες»-γι' αυτό και στιγμαίο-που συναντήθηκαν, συναποφάσισαν και έβγαλαν τα τάνκς στο δρόμο, πέρασαν το γύψο στο σώμα της Ελλάδας. Να θυμόμαστε οτι κανένας άλλος δεν ευθύνεται για ό,τι συνέβει στη χώρα τα εφτά χρόνια της δικτατόριας; Η απόφαση του δικαστηρίου ηταν σαφής. Αυτοί και μόνο αυτοί, οι ελάχιστοι επίορκοι αξιωματικό ευθύνονται και κανένας αλλος. Αν υπήρχαν και «άλλοι» που να ευθύνονται, θα τους ειχαν συλλάβει και αυτού, και θα τους δίκαζαν όπως καταδίκασαν και τους πρωταίους, χωρίς βέβαια να αναζητήσουμε αλλη μια φορά τις ρίζες στο απώτερο παρελθόν που εξέθρεψε το τέρας της 21ης Απριλίου του 1967. Τη σχέση τους με τα Τάγματα Ασφαλείας και τα ανακοινωθέντα «Πάς εγείρων τα όπλα κατά των Γερμανών δεν ειναι Ελλην» και «Εκ των ημετέρων απώλειαι εις Γερμανός στρατιώτης τραυματίας».Τη σχέση τους με τον ΙΔΕΑ, τη συμμετοχή τους, στους κρατικούς μηχανισμούς και στις θέσεις κλειδιά απ όπου με άνεση οργάνωναν την εφτάχρονη δικτατορία που τόσα δεινά σώρευσε στην Ελλάδα και το λαό πως δικαιολογούνται;

Οι δικτάτορες ισχυρίζονταν οτι για ό,τι έκαναν εχαν τη συγκατάθεση του λαού. Η ιστορία ομως λέει και η ζωή επιβεβαιώνει οτι για να εχει η δικτατορία τη συγκατάθεση του λαού, σημαίνει οτι υπάρχει μια εκτεταμένη οργανωτική δομή που προκάλεσε με το κοινωνικό-οικονομικό πρόγραμμα του επαγγείλονταν ή επέβαλε με διάφορα μέσα αυτή τη συγκατάθεση. Και αναρωτιέται κανείς; αν αυτοί οι άνθρωποι που οχι μόνο οργάνωσαν την υποδομή και σε συνέχεια τη στήριξαν δεν ειχαν καμιά ευθύνη; Ολοι αυτοί που συμμετείχαν στα διάφορα χουντικά όργανα, που έπαιρναν τις αποφάσεις στα αμέσως επόμενα απ τους δέκα «στιγμαίους» κλιμάκια, δεν ειχαν κάποια ευθύνη; Ανεύθυνοι ηταν και αυτοί που οχι μόνο εφάρμαζαν πιστά και απαρέγκλιτα τις όποιες αποφάσεις και διαταγές, αλλά πρόσθεταν και τη δική τους συνεισφορά και επέκταση στην εφαρμογή; Οι μαζικές συλλήψεις ειναι η πιό αξιόποινη μαρτυρία που δείχνει κατά τρόπο καθοριστικό την αντιδημοκρατική φύση της δικτατορίας γι αυτό και για την επιβολή, την επικράτηση και τη στήριξη ευθύνονται όλοι οι πιό πάνω.

Οι Ανθρωποι που συνελλήφθηκαν, δεν ειχαν διαπράξει κανένα αδίκημα. Απλώς με το σχέδιο «Περικλής το γραφτό τότε Σέγκεν» μας ειχαν αναγάγει στο απόλυτο κακό, μόνο και μόνο για να λειτουργήσει ο πόλος του απόλυτου καλού, που υποτίθεται οτι πάντα εκπροσωπεί το κατεστημένο που χρησιμοποιεί τους δικτάτορες. Η χούντα των «Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών», γέμισε τις φυλακές και τα στρατόπεδα, επειδή ειχε ανακαλύψει την αιτία των δεινών της Ελλάδας. Για όλα τα δεινά υπεύθυνος ηταν ο κομμουνισμός. Εγιναν συλλήψεις χιλιάδων ανθρώπων, βασανίστηκαν, στάλθηκαν στη Γυούρα και σε συνέχεια στο Λακί και το Παρθένι της Λέρου και τις φυλακές. Κρατήθηκαν οι εξόριστοι τρισίμισι χρόνια στα στρατόπεδα και οι κατάδικοι εφτά. Κατάδικοι και τη φορά αυτή, όπως και το 1945-74, ηταν αυτοί που δεν ειχαν την πρόνοια να ειναι στο σπίτι τους την ώρα που έπρεπε να συλληφθούν.

Σηκώθηκαν οι αχάριστοι και πήγαν πρωϊ- πρωϊ στη δουλειά του και υποχρεώθηκαν τα «παιδιά» να κουραστούν για να τους ψάξουν και αφού στους κούρασαν για να μήν το επαναλάβουν στο μέλλον στους έστειλαν, όπως και τότε στα στρατοδικεία και αυτά με βαριές ποινές στη φυλακή. Ούτε γάτα λοιπόν, ούτε ζημιά. Ολα τα έκαναν οι «στιγμαίοι» και κανένας άλλος δεν έβαλε το χεράκι του...

Ούτε το παλάτι, ούτε ο κ Τάλμποτ, που αλώνιζε την Ελλάδα λές και ηταν Ράντζο του, ούτε το Στέι Ντιπάρμτεντ, και το Φόρεϊ Οφις που καθόριζε και την πρόσληψη και των θυρορών ακόμα, ούτε η ΣΙΑ, Η DIA και ειδικά οι Αγγλο-Αμερικάνοι, δεν εχουν καμιά, μα απολύτως καμιά ανάμιξη και ευθύνη για οτι συναίβει στη χώρα μας. Να ξεχάσουμε την μακρόχρονη αγγλο-αμερικάνικη επικυριαρχία και την ετεροδικία που επέτρεψε ατιμώρητα στον Αμερικανό λοχία, να δολοφονήσει τον Αρχηγό της ένοπλης Εθνικής Αντίστασης Στρατηγό Στέφανο Σαράφη; Τον δολοφόνο λοχία οι όροι της ετεροδικίας δεν επέτρεψαν να δικαστεί απ την Ελληνική δικαιοσύνη. Τη σχέση και τη συμμετοχή τους στα τάγματα ασφαλείας οι αξιωματικοί των οποίων ηταν επικεφαλής ή να ξεχάσουμε τον Στάθη Παναγούλη, που δεν αγαπούσε καθόλου τη ζωή του και θέλησε να...και μετά πήγε όπως και ο Σαράφης και έπεσε απρόσεκτα επάνω στο αυτοκίνητο; Με αυτούς που δεν υποτάσσονται δεν υπήρχε συμβιβασμός, οπως γίνεται κάθε φορά με τους δικτάτορες, που ειναι σάρκα απ τη σάρκα του κατεστημένου και εντεταλμένοι τους.

Συνήθως οι συμψηφισμοί, και η μή αναζήτηση και των υπολοίπων ενόχων στα κινήματα και τις δικτατορίες, γίνονται οταν ο λαός γίνει οχι μόνο απείθαρχος και ανυπάκουος, αλλα αρχίζει να οργανώνει κινητοποιήσεις, να τρέχει στους δρόμους και να διεκδικεί αυξήσεις μισθών και ημερομισθίων, βελτίωση των όρων ζωής, εργασίας κλπ. Τοτέ, για λόγους «ειρήνευσης» κάποιοι παίρνουν την εντολή να ενεργήσουν «Δεόντως» οχι μόνο για να σταματήσει αυτή η «βαβούρα», αλλά και να συνετιστούν οι πρωτεργάτες οτι «διέπραξαν το μέγα λάθος» να οργανώσουν τις κινητοποιήσεις αυτές. Και το ακόμα πιό μεγάλο λάθος ηταν οτι δεν υπολόγισαν πως κινητοποιήσεις σαν αυτές οχι μόνο δεν θα δώσουν το προσδοκόμενο αποτέλεσμα για το οποίο γίνονται, αλλά θα χαθούν και αρκετές απ τις ήδη υπάρχουσες κατακτήσεις. Και οταν συμβεί να μπούν και θέματα αμφισβήτησης και ανατροπής, τότε θα κλάψουν και... ή οπως έγινε στη διάρκεια της κατοχής. Τότε που τόλμησαν οχι μόνο να αμφισβητήσουν αλλα και θέλησαν, να ανήκει η Ελλάδα στους Ελληνες, η εξουσία να πηγάζει απ το λαό και να κυβερνηθεί η χώρα Λαϊκό-δημοκρατικά.

Σε αυτές τις περιπτώσεις λειτουργεί ο νόμος της εξόντωσης απ την πλευρά της άρχουσας τάξης. Σε αυτές τις περιπτώσεις δεν εχει θέση ο συμβιβασμός. Πολύ περισσότερο δεν εχει θέση ο οίκτος και η επιείκεια. Και αν συμβεί να μήν φτάνουν οι εγχώριες δυνάμεις καλούνται ή έρχονται εθελοντές και οι ξένες δυνάμεις, όπως έγινε μετά την απελευθέρωση της χώρας, που μας κουβαλήθηκαν οι Αγγλοι να απελευθερώσουν την Ελλάδα από τους Ελληνες. Στις περιπτώσεις αυτές ισχύει το «στιγμαίο» οπως συμβαίνει με τα επί παραγειλία, πραξικοπήματα και δικτατορίες, στρατιωτικές ή κοινοβουλευτικές. Αυτές τις κάνει η αρχουσα τάξη, με τα δικά της παιδιά και ως εκ τούτου δεν ειναι δυνατόν να τιμωρήσουμε τα παιδιά, όπως προβλέπετε απ τους Νόμους και το Σύνταγμα. Αν τους τιμωρήσουμε όπως πράγματι τους αξίζει, οταν τους ξανά χρειαστεί δεν θα τολμήσουν να αναλάβουν ξανά ενα τέτοιο εγχείρημα.

Επειτα αν τιμωρηθούν οσο τους αξίζει, προκειμένου να σώσουν το πολύτιμο σαρκίο τους, μπορεί να ανοίξουν το στόμα τους και να λένε «ανόητα»,«ακατανόητα» και «ακαταλόγιστα» πράγματα... Οπότε όταν δεν μπαίνει θέμα αμφισβήτησης και ανατροπής του καθεστώτος και κυρίως όταν η διαφορά ειναι ανάμεσά τους τα θέματα αυτά λύνονται, οπως λύθηκαν το 1922, αυτά της Μικρασιατικής καταστροφής, το 1935, του Μεταξά, του Κορεζή κλπ. Τον Τσολάκογλου και το Ράλλη τους αφήσαμε να πεθάνουν στα σπίτια τους και για τους ελάχιστους «ηγέτες» της δικτατορίας του «Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών» εφευρέθηκε το «στιγμαίο» για να περιορισθεί η έκταση της λαϊκής δυσαρέσκειας, που για εφτά ολόκληρα χρόνια ειχε υποστεί τα πάνδεινα, μας πέταξαν την πομπόδικη και βαρύγδουπη φράση τα: «ισόβια ειναι ισόβια», λες και τα ισόβια δεν ειναι ισόβια.

Και οταν περάσε λίγος χρόνος για να μήν στεναχωρηθούν στην «κλεισούρα» τα παιδιά και αρχίσουν να εκβιάζουν οτι θα ανοίξουν το στόμα, τράβηξαν απ τη ναφθαλίνη τον Νόμο της ανηκέστου βλάβης. Ο Νόμος που επιτρέπει την αποφυλάκιση του κατάδικου, με το αιτιολογικό οτι η παραπέρα παραμονή του στην φυλακή θα κλονίσει ανεπανόρθωτα την υγεία του. Με το Νόμο αυτόν που υπήρχε και δεν εφαρμόστηκε ποτέ για τους κρατούμενους της Αντίστασης, μα ούτε και για τους εξόριστους, που δεν τους βάρυνε κάποια καταδίκη, οι «στιγμαίοι» και οι ισοβίτες ακόμα αντί για τη φυλακή γύριζαν ελεύθεροι στην Αθήνα. Τους καλούσαν σε δεξιώσεις, (Στ Πατακό) έκαναν δηλώσεις για την πολιτική και για εθνικά θέματα ακόμη. Τους αρρώστους Αντιστασιακούς κρατούμενους, οχι μόνο τους άφηναν να πεθάνουν στη φυλακή (στη Γυούρα υπάρχουν αρκετοί τάφοι), αλλά δεν επέτρεπαν και στην οικογένεια να πάρει τον νεκρό να τον θάψει στην πόλη ή τον τόπο της καταγωγής του.

Οπως μετά την ήττα του Ναπολέοντα (ΕΑΜ) η Ιερή συμμαχία διαμόρφωσε τα όργανα εκείνα, που θα διασφάλιζε μακρόχρονα την επιβίωση της Φεουδαρχίας : Επανίδρυση-ανανέωσε και επαναπροσδιόρισε των στόχων της Ιερής Συμμαχίας με βάση το κράτος και την αντι επέθεση, καθιώρωσε τις νέες σχέσεις και τρόπους δράσης της Συμμασίας: Εγγυήθηκε την εδαφική ακεραιότητα της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, χαρακτήρισε καρμπονάρικη την μελλοντική να εκκραγεί ελληνική Επανάσταση, έπεισαν τον Τσάρο, να μην στηρίξει την Επανάσταση, γεγονότα που γνωρίζοντάς τα ο Καποδίστριας, οχι μόνο αρνήθηκε να αναλάβει την αρχηγία της Επανάστασης, αλλα συνέστησε και στους «Φιλικούς» να μην βιαστούν, αν δεν θέλουν να υποστούν μεγάλες ζημιές.

Ολα αυτά λένε οτι η ελληνική Επανάσταση, αντίθετα απ τις ελπίδες του Υψηλάντη και των Φιλικών καταδικάστηκε και αποδοκιμάστηκε από τη την ευρωπαϊκή διπλωματία. Και ομως η Επανάσταση έγινε. Ετσι και στη διάρκεια του Β! παγκοσμίου πολέμου έγιναν πολλές αλλαγές.

Ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος, εκτός του οτι ηταν ο μεγαλύτερος κατακλυσμός φωτιάς και σιδήρου, που έπεσε επάνω στην ανθρωπότητα και ειδικά στους εμπολέμους,(εκτος απ την Αμερική), ειχε πολλά διαφορικά χαρακτηριστικά σε σχέση με τον Α! παγκόσμιο πόλεμο. α) ο πόλεμος αυτός ξεκίνησε ενδο καπιταλιστικός και στην πορεία, με τη συμμετοχή και της Σοβιετικής Ενωσης στον πόλεμο, έγινε αντιφασιστικός-πατριωτικός. β) λόγω της εκτεταμένης χρήσης της αεροπορίας και τα μεγάλου βελινεκούς όπλα, που χρησιμοποιήθηκαν δεν ειχε συγκεκριμένες γραμμές μετωπού. γ) δεν ειχε εξασφαλισμένα μετώπισθεν οπως στον Α! παγκόσμιο πόλεμο. Ο άμαχος πληθυσμός στον πόλεμο αυτό δεν ηταν στο απυρόβλητο και δ) σε όλες σχεδόν τις κατακτημένες χώρες αναπτύχθηκαν, μικρά ή μεγάλα αντιστασιακά κινήματα. Κινήματα που καθημερινά αμφισβητούσαν την κατάκτηση της χώρα απ τους κατακτητές. Η πιό ήσυχη γωνιά μιας κατακτημένης χώρας μπορούσε απ την μια στιγμή στην αλλη μα μετατραπεί σε πολεμικό μέτωπο.

Αυτά μέχρι την ημέρα που οι Γερμανοί στρατιώτες, έδειχναν ακόμα το στήθος στους Ρώσους.Απ την ημέρα ομως που οι Γερμανοί, αντί για το στήθος γύρισαν την πλάτη στους Ρώσους, ο Β! παγκόσμιος πόλεμος από αντιφασιστικός-πατριωτικός έγινε ταξικός. Από την ημέρα αυτή οι σύμμαχοι, ενώ διατηρούσαν την αντιφασιστική συμμαχία και συνέχιζαν τον πόλεμο κατά του φασισμού, ο καθένας απ τους δυό συμμάχους (Αμερική, Αγγλία, Γαλλία, αργότερα και η Γερμανία, με τους δορυφόρους τους και Σοβιετική Ενωση με τους δικούς της), προσπαθούσε να λύσει και τα ξεχωριστά ταξικά και μή συμφέροντα.

Θεωρητικά η συγκρότηση της αντιφασιστικής συμμαχίας στηρίχθηκε αν οχι στην κατάργηση, αλλα στην χρονική αναστολή της δράσης, τόσο της Διεθνούς του κεφαλαίου που συγκροτήθηκε την επόμενη της επικράτησης-νίκης των κομμουνιστών στη Ρωσία, προκειμένου να ανατρέψουν το καινούριο κοινωνικό-οικονομικό σύστημα ζωής, που επαγγέλονταν τα κομμουνιστικά κόμματα μετά τη συγκρότηση της Γ Διεθνούς. Και η μιά και η αλλη Διεθνή, σκοπό ειχαν: η Διεθνής του κεφαλαίου να διασφαλίσει αυτό που έχει και να ανατρέψει το νέο σύστημα το ίδιο και η Γ. Διεθνής :Να διατηρήσει και να επεκτείνει και σε άλλους χώρους το νέο σύστημα. Μέχρι την ημέρα συνεπώς που δεν ειχε κριθεί η αντιφασιστικός αγώνας, δεν ηταν εμφανής και σαφής η ήττα του άξονα. Από την ημέρα όμως που άρχισε η αντίστροφος μέτρηση ο κάθε σύμμαχος, άρχισε να λειτουργεί για τον εαυτό του και να διαμορφώνει εκ νέου τα όργανα με τα οποία θα πετύχει ο κάθε σύμμαχος τους μεταπολεμικούς συγκεκριμένους σκοπούς και στόχους.

Την επόμενη λοιπόν, της ήττας των Γερμανών στο Στάλιγκράντ, άρχισε να γράφεται η καινούρια σελίδα της παγκόσμιας ιστορίας. Με πρώτη φάση τον ψυχρό πόλεμο και την ισορροπία του τρόμου. Μπορώ να πώ οτι απ την μέρα εκείνη, η ανθρωπότητα αντιμετώπιζε και αντιμετωπίζει τη μεγαλύτερη απειλή απ τα χρόνια της Ναζιστικής εξόρμησης για να κυριαρχίσει στον κόσμο. Η Δύση με επικεφαλής τις ΗΠΑ, της οποίας η ηγεσία εχει χάσει το μέτρο απ την ελιγγιώδη δύναμη για την επιβουλή της αμερικανικής θέληση ως Νόμου και μέσω αυτού τη ρυθμιση των παγκοσμίων σχέσεων. Δεν γωρίζω με ποιό ακριβώς όργανο η ΕΣΣΔ προσπαθούσε να υλοποιήσει τους δικούς στόχους. Η συνασπισμένη Δύση ομως εκπόνησε το σχέδιο «ΓΚΛΑΝΤΙΟΝ».Το σχέδιο Γκλάντιον, ηταν ενα σχέδιο, που έθεται τις χώρες της Δύσης και ειδικά της Ευρώπης σε κατάστασης ταξικής έκτακτης ανάγκης. Ενα σχέδιο κοινής δράσης, ενα τεράστιο δίκτυο δικτατορικών ανατροπών κλπ.

Και ενώ ετσι λύνονται τα ενδο ταξικά κινήματα, πραξικοπήματα και τα δικτατορικά ακόμα, οταν έρθει η ώρα να ξεκαθαρίσει με το λαϊκό κίνημα οπως αυτό του 21, οσον αφορά το κοινωνικό του σκέλος και της κατοχής, καταδικάζει τον Κολοκοτρώνη σε θάνατο, δολοφονεί τον Ανδρούτσο και τον Καποδίστρια και περνάει απο φωτιά και σίδερο μετά την απελευθέρωση του 1944, ακόμα και τα αμούστακα παιδιά. Στην περίπτωση αυτή αν εφαρμόζονταν και σε αυτούς ο συμβιβασμός και το «στιγμαίο», θα έπρεπε να συλληφθούν και να καταδικασθούν μόνο τα ιδρυτικά μέλη του ΕΑΜ. Τώρα το θέμα ηταν ταξικό και στα ταξικά θέματα δεν χωρούν συμβιβασμοι, συμφιλίωση, επιείκεια και οίκτο. Στις περιπτώσεις αυτές γίνεται γενοκτονία. Αναζητείται και τιμωρείται οχι μόνο ο συμμετέχον αλλα και ο συμπαθόν και αυτός ακόμα που δεν συμφωνεί με τον τρόπο και την έκταση που εφαρμόζονται τα...

Η δοσίλογη Δεξιά, σαν εκπρόσωπος και φορέας της συναντίληψης των Αγγλων, της Αγίας τριάδας, του παλατιού και της ολιγαρχίας συναποφάσισαν και από κοινού συμφέροντος ορμόμενοι κήρυξαν «ενόχους» οχι μόνο τους ιδρυτές του ΕΑΜ, και τα στελέχη της πρώτης γραμμής, αλλά το σύνολο των αγωνιστών αυτού του υπέρλαμπρου Εθνικού Απελευθερωτικού αγώνα. Τον αγώνα που τους έδωσε τη δυνατότητα να βρούν τη χώρα ελεύθερη απ τις 12/10/1944.
Η κυβέρνηση Παπανδρέου, επέστρεψε στην απελευθερωμένη Αθήνα στις 18 οκτωβρίου, καθυστερώντας την άφιξή της, για να αποφύγει την αποβίβασή της την Τρίτη, μέρα της εβδομάδας, πάντοτε αποφράδα ημέρα για τον Ελληνικό κόσμο, αφού Τρίτη ηταν η μέρα που έπεσε η Κωσταντινούπολη στους Τούρκους. Η κυβέρνηση συνοδευόταν από μιά μικρή Βρατανική δύναμη που ειχε συσταθεί, για να διασφαλίσει την επιστροφή της εξαιτίας των «φόβων που υπήρχαν για μια κομμουνιστική κατάληψη της εξουσίας». Με τη συμμετοχή των εκπροσώπων του ΕΑΜ, ο Παπανδρέου κατάφερε, όπως ηταν φυσικό να παρουσιάσει το επιτελείο του σαν πραγματική κυβέρνηση εθνικής ενότητας.
Ο κ Ηντεν στην έκθεση του στις 19/5/1944, αμέσως μετά τη συμφωνία τους Λιβάνου του έγινε στις 17/5/1944, οπως αναφέρω και σε αλλο σημείο γράφη: «ελπίζω οτι θα μπορούσαμε να το περιλάβουμε-το ΕΑΜ-σε μια εθνική κυβέρνηση. Ομως δεν παύει να ανησυχεί και αν ακόμα το ΕΑΜ συμμετάσχει στην κυβέρνηση. Φοβάται μήπως αμέσως μετά την αποχώρηση των Γερμανών καταλάβει με πραξικόπημα την εξουσία». Η Αθήνα απελευθερώθηκε στις 12/10/1944 και η κυβέρνηση εθνικής ενότητας μαζί με τους Αγγλους επισήμους-Μάκ Μίλα τότε Υπουργός, ο Πρέσβης Λίπερ και ο στρατηγός Σκόμπυ ήρθαν στην Ελλάδα στις 18/10/1944, δηλαδή έξη μέρες μετά την απελευθέρωση και το ΕΑΜ-ΚΚΕ δεν κατάλαβε «πραξικοπηματικά την εξουσία» και δεν εγκαθίδρυσε κομμουνιστική κυβέρνηση, κάτι που και κατά τον κ Ηντεν μπορούσε να το ειχε κάνει. Από ό,τι αποδείχθηκε το θέμα που απασκολούσε τους αγγλο-αμερικάνους, δεν ηταν η κατάληψη της εξουσίας απ το ΕΑΜ-ΚΚΕ, αλλά να μην κατορθώσει το ΕΑΜ-ΚΚΕ να γίνει ούτε αξιοματική αντιπολίτευση.
Ο κομμουνιστικός κίνδυνος για τους Αγγλους, την αντιδραστική Δεξιά, το παλάτι, τον Κλήρο και την ολιγαρχία του πλούτου, αρχίζει μετά την ίδρυση του ΚΚΕ το 1920 και την προσχώρησή του ΚΚΕ στην Κ..Δ. Εκτοτε το καθεστώς και το εκάστοτε κατεστημένο, προκειμένου να ελέγχει και να αποδυναμώνει τα λαϊκά κινήματα τον χρησιμοποιούσε σαν μπαμπούλα. Η δεκαετία του 1940 υπήρξε η σκοτεινότερη στην ιστορία της «ανεξάρτητης» Ελλάδας.
Στις 4 Αυγούστου ο Μεταξάς, με το πρόσχημα του κομμονιστικού κινδύνου θα ζητήσει απ το Βασιλιά, να ανασταλεί το Σύνταγμα και ο Βασιλιάς με δύο διατάγματα θα καταλύσει τις λίγες ελευθερίες του λαού και από κοινού επέβαλαν το φασιστικό καθεστώς της 4ης Αυγούστου. Σε λίγο ο Μεταξάς θα ανακηρύξει την 4η Αυγ/ου σαν «αιώνιο» και «ιδανικό» πολίτευμα των Ελλήνων : τον «Γ' Ελληνικό Πολιτισμού» Και στις 6 Αυγ/ου με «διάγγελμά του προς τον Λαόν» θα επαναλάβει τα ίδια περί «αθεράπευτων κομματικών αντιθέσεων και προσωπικών έριδων» και του κομμουνισμού «ο οποίος ήγειρεν θρασυτάτην την κεφαλήν του, απειλών σοβαρότατα το κοινωνικόν καθεστώς της Ελλάδος». Ετσι στο όνομα του ανύπαρκτου κομμουνιστικού κινδύνου ζήσαμε τις ποιό ωμές, στυγνές ή και απάνθρωπες δικτατορίες.
Η δόξα που επέκτησε η χώρα απ τη στάση της την εποχή της ιταλικής και γερμανικής εισβολής και την ηρωϊκή Εθνική Αντίσταση συλλογική και ατομική, ενω στοίχισε τα πάνδεινα στο λαό, σε νεκρούς, ανάπηρους, και αγνοούμενους και η χώρα ειχε υποστεί τεράστιες καταστροφές, όλες αυτές οι θυσίες, αντισταθμίστηκαν με την ένοπλη Αγγλική επέμβαση που έσωσε το κατεστημένο απ τον «κομμουνιστικό κίνδυνο». Οι θυσίες και οι τετράχρονοι αγώνες του λαού, ηταν η αντιπαροχή που παραχώρησαν στους Αγγλους να τους επιβάλουν έστω και ένοπλα στην εξουσία.
Παρά λοιπόν, τον φόβο του κ Ηντεν, το ΕΑΜ-ΚΚΕ, άφησε να περάσουν έξη ολόκληρα 24ωρα, χωρίς καταλάβει δυναμικά την εξουσία. Και δεν την κατέλαβε ενώ μπορούσε γιατί η συμμετοχή στην κυβέρνηση εθνικής ενότητας στο Λίβανο και οι αποφάσεις της 10ης ολομέλειας του ΚΚΕ και όλος ο ΕΑΜικός κόσμος ειχαν κατ' επανάληψη διακηρύξει : «Ομαλή δημοκρατική εξέλιξη και ελεύθερες εκλογές». Εκτός απ τους φόβους του κ Ηντεν, που δεν επαληθεύτηκαν. Υπήρχε όμως και η εκτίμηση -διαπίστωση του Μάκ Μίλαν τότε Υπουργός για τα θέματα της Μεσογείου και αργότερα Πρωθυπουργός της Αγγλίας, που ερχόμενος μαζί με τον πρέσβη Λίπερ και το στρατηγό Σκόμπυ στην απελευθερωμένη πριν έξη μέρες

Αθήνα, οταν είδε τη συμμετοχή και τον εθνουσιασμό του κόσμο ειπε τους επισήμους που τον συνόδευαν οτι κατά την εκτίμησή του :«ΤΟ ΕΑΜ ΘΑ ΚΕΡΔΙΣΕΙ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ»
Ετσι ενώ την ελληνική κυβέρνηση και οι Αγγλοι επίσημοι, Μάκ Μίλαν, Λύπερ και ο στρατηγό Σκόμπυ, που συνόδευαν την κυβέρνηση αποβιβάστηκαν στο Λιμάνι του Πειραιά, συνοδεύονταν από μιά μικρή βρετανική δύναμη που ειχε συσταθεί, για να διασφαλίσει την επιστροφή, « εξαιτία των φόβων που υπήρχαν για μια κομμουνιστική κατάληψη της εξουσίας». Αναρωτιέται κανείς αφού υπήρχε αυτός ο «μέγας κίνδυνος» γιατί ήρθαν με μιά τόσο μικρή δύναμη; Και γιατί μετά τη διαπίστωση-εκτίμηση του κ Μάκ Μίλαν : οτι «το ΕΑΜ θα κερδίσει τις εκλογές» άρχισαν να φέρνουν καραβιές στρατού. Για ποιό ακριβώς λόγω αγκυροβολούσαν το ενα μετά το αλλο τα καράβια στο Λίμανι του Πειραιά και ξεφόρτωναν μέρα νύχτα στρατό, τάνκς και πυρομαχικά και τα αεροπλάνα προσγειόνωνταν στο Τατόϊ;
Η Αθήνα ηταν ελεύθερη πριν από έξη μέρες!!! Αν χρειάζονταν κάτι ο ελληνικός λαός, αυτό ηταν να τον σεβαστούν και να του αναγνωρίσουν τον αγώνα του. Να μήν τον αναγκάσουν να ζήσει την κόλαση που από καιρό του προετοίμασαν.
Για άλλη μια φορά ο ανύπαρκτος κομμουνιστικός κίνδυνος χρησιμοποιήθηκε οχι μόνο για να μην πάρουν οι κομμουνιστές με τη βία και πραξικοπηματικά την εξουσία, αλλά για να δολοφονηθεί-αποδεκατιστεί αυτό το λαμπρό και αξιοθαύμαστο κίνημα της Εθνικής μας Αντίστασης και να παραμείνει η Ελλάδα το «αγγιστρωμένο ψάρι»
Και φτάσαμε κάτω από τις γνωστές συνθήκες των εκτάκτων μέτρων στην 21η Απριλίου 1967. Και εγένεττω πάλι «φώς». Η χούντα των συνταγματαρχών αποκαλεί γελοία τον εαυτό της «επανάσταση» την κατάργηση και των ελάχιστων δημοκρατικών ελευθεριών του λαού. Στην αρχή δικαιολόγησε την πράξη της κατά την παραδοσιακή μέθοδο των στρατιωτικών δικτατόρων και κατά κύριο λόγω μιμήθηκαν το παράδειγμα του Μεταξά το 1936, επικαλούμενοι την «ανάγκη να προλάβουν μια επικείμενη κατάληψη της εξουσίας απ τους κομμουνιστές» Ωστόσο, και τη φορά αυτή, οπως και όλες τις αλλες φορές που επικαλέστηκαν τον κομμουνιστικό κίνδυνο, δεν υπήρξε καμιά τέτοια ένδειξη μιας κομμουνιστικής «συνωμοσίας». Το γεγονός οτι τόσο τα αστικά κόμματα, αλλο τόσο και η Αριστερά αιφνιδιάστηκε από το ΔΕΞΙΟ πραξικόπημα, δείχνει οτι δεν υπήρξε καμιά απολύτως συνωμοσία. Αυτή ακριβώς η έλλειψη τέτοιου προγράμματος και προετοιμασία, σε μέσα αντίστοιχα και ετοιμότητας σε οργάνωση ηταν τα δεδομένα, που επέτρεψαν την εύκολη επικράτηση των δικτατόρων το 1936 και το 1967.
Μετά τη σύλληψή μου νωρίς το πρωϊ την 21/4/67 απ τον ίδιο το Διοικητή Ασφαλείας κ Σφαλαγκάκο στο σπίτι του Γιατρού Γιάννη Αληχανίδη, στην οδό Κουτουνίου, ο ίδιος μαζί με δυό χωροφύλακες αφού μας πήγαν στην Ασφάλεια, πήγαν απευθείας στο σπίτι μου στη Βερμίου 22 για να κάνουν έρευνα. Το πρώτα πράγμα που είπε ο Διοικητής στη γυναίκα μου ηταν : « κ Κόγια, για να μην κάνουμε το σπίτι ανωκάτω, δώσε μου το περίστροφο του άντρα σας και ό,τι αλλο παράνομο υπάρχει στο σπίτι να τελειώνουμε» Η απάντηση της γυναίκας μου ηταν : «κ Διοικητά το σπίτι στη διάθεσή σας. Εκτός από τρεία τέσσερα μικρά τραπεζομάχαιρα και ενα ψωμομάχαιρο δεν υπάρχει τίποτε αλλο στο σπίτι μας». Και πράγματι δεν υπήρχε πάρ' όλο το έκαναν φύλο και φτερό. Ζητούσε και ο διοικητής ασφαλείας το περίφημο «περίστροφο» που μετά την απόλυσή μου απ την 16χρονη φυλακή με έπιανε η ασφάλεια στο σταυροδρόμι οδού Βενιζέλου και Μεγάλου Αλεξάνδρου μου και έκαναν αρκετές φορές σωματική έρευνα. Το περίστροφο που βάση τη συμφωνίας της Βάρκιζαν το παρέδωσα. Και επειδή σαν υπεύθυνος της επιμελητείας της Χης μεραρχίας, θα παράδεινα και τα όποια έγγραφα ειχαν σχέση με το θέμα αυτό στην ενθοφυλακή, η επιτροπή παραλαβής του οπλισμού, με ειχε εφοδιάσει με απόδειξη παράδοσης η οποία επιβεβαίωνε την παράδοση αυτού του περίφημου περιστρόφου. Απόδειξη την οποία μου ζήτησε, οπως και το απολυτήριο ο επικεφαλής της εθνοφυλακής που παράλαβε τα λογιστικά βιβλία-ημερολίγιο με ημερομηνία έναρξης 27/10/1944 και λήξη της επιμελητείας και όποια αλλα παραστατικά διακίνησης. Την απόδειξη οπως γράφω και σε αλλο σημείο μου τις ζήτησε και κατάστρεψε σε μικρά κομματάκια ο παραλήπτης των βιβλίων της επιμελητείας μαζί με το απολυτήριο.
Το ίδιο εμπορεύσιμη, ταξική και πρόστυχη ηταν και η πρόθεση που οι ξένοι και οι αντιδραστικές δυνάμεις προσέδωσαν στο ΚΚΕ-ΕΑΜ οτι ειχε στόχο να καταλάβει με τη βία την επόμενη της απελευθέρωσης την εξουσία. Ο κομμουνιστικό κίνδυνος, ηταν αυτός που τους έλυσε τα χέρια για να δολοφονήσουν αυτό το παλαϊκό προοδευτικό κίνημα. Ενα θαυμάσιο και πρωτόγνωρο κίνημα, που οταν το είδε από κοντά-έζησε

αυτό το συγκλονιστικό θέαμα ο κ Μάκ Μίλαν, υποχρεώθηκε να κάνει αυτή την καταπληκτική ομολογία αυτός ο έμπειρος πολιτικός : Τη γνωστή δήλωση ποιός «ΘΑ ΚΕΡΔΙΣΕΙ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ». Αυτό που είδε και έζησε ο κ Μάκ Μίλαν, ηταν το ΕΑΜικό κίνημα, που τις μέρες της απελευθέρωσης κυριαρχούσε σε ολόκληρη την ελληνική επικράτεια. Ολα τα ιστορικά δεδομένα οδηγούν στο μόνο συμπέρασμα που υπάρχει οτι η φράση -εκτίμηση αυτή του κ Μάκ Μίλαν, ηταν και η χαριστική του βολή αυτού του αξιοθαύμαστου λαϊκού κινήματος.

Ο κ Μάκ Μίλαν κατέληξε στο συμπέρασμα, οτι οι τόσες και όποιες ραδιουργίες, προδοσιές και αντεθνικές πράξεις, συνεργασίες και κάθε είδους προστυχές που έγιναν απ τους ίδιους και τους κάθε λογείς λακέδες τους δεν απέδωσαν τα προσδοκόμενα. Συνεπώς δεν μένει παρά να μπεί σε εφαρμογή το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ», που προβλέπει την «κονιοτροποίηση του ΕΑΜ». Αν πράγματι υπήρχε τέτοιος στόχος απ την πλευρά του ΕΑΜ, δεν θα περίμενε θα περάσουν 52 μέρες μετά την απελευθέρωση για να τον πραγματιποιήσει. Αν υπήρχε τέτοιο σχέδιο δεν θα έθετε τον ΕΛΑΣ υπο τις διαταγές του Σκόμπυ στην Καζέρτα. Ούτε θα έδινε τη δυνατότητα και το χρόνο στους Αγγλους να μεταφέρουν στρατό. Θα καταλάβαινε την εξουσία την ώρα της αποχώρησης των Γερμανών απ την Πλατεία Συντάγματος, οταν δεν υπήρχαν ούτε αγγλικές δυνάμεις, ούτε η κυβέρνηση της εθνικής ενότητας δεν ειχε έρθει στην Ελλάδα και τότε οι Αγγλοι, θα ειχαν βρεθεί μπροστά σε ενα τετελεσμένο γεγονός. Οι δυνάμεις της Αντίστασης, θα ηταν η ΝΤΕ ΦΑΚΤΟ κυβέρνηση της χώρας και οι Αγγλοι, δε θα ειχαν κανένα έρεισμα ηθικό και νομικό να αρχίσουν πολεμικές επιχειρήσεις κατά των δυνάμεων της Αντίστασης, που τόσο νόμιμα και δικαιωματικά κάλυψαν το ΚΕΝΟ εξουσίας που άφησαν οι κατακτητές. Το γεγονός αυτό θα υποχρέωνε Αγγλους και την Κυβέρνηση-υποκατάστατο του Φόρεϊ Οφφις, να συνεργαστούν με το ΕΑΜ. Το ΕΑΜικό κίνημα το στήριζε ο λαός. Γι αυτό και την Αυγή της λευτεριάς το ΕΑΜ βρέθηκε να εξουσιάζει ολόκληρη τη χώρα.

Αν το ΕΑΜ ειχε καταλάβει-κάλυπτε το κενό εξουσίας την ώρα που έφευγαν οι Γερμανοί, σε καμιά περίπτωση δε θα επιχειρούσαν να χτυπήσουν την Αντίσταση, που ηταν μια αναγνωρισμένη συμμαχική δύναμη. Η Ελλάδα δεν ηταν εχθρικό έδαφος, αλλα μια σύμμαχος χώρα και δεν θα αποτολμούσαν (και αν ακόμα δεχθούμε τη συμφωνία του Τσιώρτσιλ με τον Στάλιν) για να την κατακτήσουν, όπως την κατάκτησαν οι Γερμανοί. Επειτα απ την αλληλογραφία του Τσιώρτσιλ, με τον επιτελάρχη του Αλεξάντερ, γίνεται φανερό οτι οι Αγγλοι, δεν ειχαν τότε διαθέσιμες εκείνες τις απαραίτητες δυνάμεις να τις μετακινήσουν στην Ελλάδα. Αν το ΕΑΜ ειχε στο πρόγραμμά του να καταλάβει την εξουσία την ώρα που έφυγαν οι Γερμανοί, δυναμικά, οι Αγγλοι δεν θα έκαναν αυτήν την τυχοδιωκτική και ηθικά επιλήψιμη και με αβέβαιο αποτέλεσμα στρατιωτική επιχείρηση.

Μπροστά σε αυτήν τη σκληρή πραγματικότητα οι Αγγλοι, δε θα απέριπταν την πρόταση συνεργασίας και αυτό γιατί δε θα ειχαν αλλη εναλλακτική λύση. Αναγκαστικά θα δεχόταν μια προσωρινή κυβέρνηση εθνικής ενότητας, με αποφασιστική την ενεργό συμμετοχή σ αυτή του ΕΑΜ. Κυβέρνηση, η οποία θα διενεργούσε τις πρώτες μετά απελευθερωτικές εκλογές για την ανάδειξη της Συντακτικής Εθνοσυνέλευσης. Οι Αγγλοι, οπως γράφω και σε αλλο σημείο θα απαιτούσαν οπωσδήποτε την πλήρη κατοχύρωση των δικαιωμάτων για την ενεργό παρουσία στην πολιτική ζωή του τόπου, όλου εκείνου του πολιτικού φάσματος, που ειχαν και θα ειχαν υπό την προστασία τους. Και για τη σίγουρη εξασφαλισή τους, θα ζητούσαν τη συνταγματική κατοχύρωση του πολιτικού συστήματος, την ελευθερία του τύπου και την ανεπιφύλακτη αναγνώριση ολων των ατομικών δικαιωμάτων, κάτι που δεν ειχε λόγο να αρνηθεί το ΕΑΜ. Στη συμφωνία αυτή θα μπορούσε να μπει και κάποιος ειδικός όρος, σύμφωνα με τον οποίο η Αγγλία, θα αναγνωρίζονταν σαν εγγυήτρια δύναμη, με δικαίωμα παρέμβασης σε περίπτωση παραβίασης ουσιωδών όρων της συμφωνίας. Ολες αυτές τις καταχυρώσεις θα τις αποδέχονταν το ΕΑΜ, που ηταν άλλωστε το βασικότερο μέρος τους προγράμματός του.

Τα όποια προβλήματα θα παρουσίζονταν στη δύσκολη αυτή πορεία θα τα ξεπερνούσαμε. Ο λαός ειχε μάθει να αγωνίζεται σκληρά, να αντιμετωπίζει με θάρρος και με καρτερικότητα τις μεγάλες δυσκολίες Ειχε ατσαλωθεί στον αγώνα και ηταν αποφασισμένος για όλα.

Οσον αφορά την επικράτηση των σκοτεινών και αντιδραστικών ελληνικών δυνάμεων της δοσίλογης Δεξιάς και τους συν αυτώ, μπορεί να διασφάλισαν την αστική τάξη απ τις κατά καιρούς απειλές, η εξάρτηση ομως της εκάστοτε κυβέρνησης για την πολιτική και στρατιωτική της επιβίωση απ την

εξωτερική προστασία ουσιαστικά κατέστησε την Ελλάδα ενα πελατειακό κράτος των Αγγλων στη αρχή. Μια αμερικάνικη πολιτεία μετά. Ελάχιστες ηταν οι σημαντικές στρατιωτικές, οικονομικές και κυρίως πολιτικές αποφάσεις, που μπορούσαν να παρθούν στην Ελλάδα και απ τους Ελληνες, χωρίς την αμερικανική έγκριση. Γεγονός που δείχνει πόσο έντονη άμεση και καθοριστική ηταν η αμερικανική διείσδυση. Μια διείσδηση που δεν υπήρχε ακόμα και οταν η αγγλική ηγεμονία βρίσκονταν στο μεγαλείο της. Βεβαια και τότε ο τρόπο που υπαγόρευε τη θέλησή της η Αγγλία, μπορεί να ηταν διαφορετικός η ουσία ομως ηταν ίδια.

Το γεγονός αυτό δείχνει οτι για αλλη μια φορά η αστική τάξη, δεν όρθωσε το ανάστημά της σε μια τέτοια κρίσιμη για την ίδια και τη χώρα στιγμή οχι μόνο δείχνει αλλα και επιβεβαιώνει το σύνδρομο της εξάρτησης, της μειονεκτικότητας, της ήττας καθώς και την απελπισμένη πρόσπάθεια που διέγραψε πάντα σε λανθάνουσα μορφή ολη η δράση και συμπεριφορά της αστικής τάξης απ το 1821 και μετά.

Η συντριπτική ήττα του Δ.Σ, υποτέθεται οτι θα διασφάλιζε οτι μόνο η χώρα μας ανάμεσα στις χώρες των βαλκανίων και θα έβγαινε απ τις συνέπειες και τις επιπτώσεις του Β! Παγκοσμίου πολέμου χωρίς Λαϊκοδημοκρατικό καθεστώς. Εκείνο ομως που θα γράψει πιστεύω τελικά η ιστορία, ειναι οτι η κατεστημένη τάξη, ξεκομμένη απ το λαό δεν θέλησε για μιά ακόμα φορά να αναγνωρίσει στον ελληνικό λαό το δικαίωμα να αγωνίζεται και αγωνιζόμενος και συνεργαζόμενος οτι δικαιούται σαν λαός, να απαλλαγή απ την εξάρτηση στην οποία απ το 21, με τη δική της συγκατάθεση και συμμετοχή, του ειχαν φορέσει οι ξένοι τη θυλιά στο λαιμό. Δεν πίστεψαν στην Ελλάδα. Δεν έκανε καμιά προσπάθεια να δεί την Ελλάδα, σαν Ελλάδα που να ανήκει στους Ελληνες, σαν μια χώρα που μπορούσε ύστερα από 120 χρόνια να διασφαλίσει επιτέλους τον ελεύθερο εθνικό της βίο.

Η άρχουσα τάξη νοιώθονταν υπόλογη απέναντι στο λαό για την εκατοντάχρονη και πλέον εξάρτηση. Για την άδικη και βάναυση συμπεριφορά, με τους τεχνητούς διχαμούς, τους εμφυλιους πολέμους, τα πραξικοπήματα στρατιωτικά και κοινοβολευτικά και την τότε πρόσφατη βασιλομεταξική δικτατορία. Την εγκατάληψη πριν απ την κατάληψη της χώρας απ τους Γερμανούς, την μη συμμετοχή της στην Αντίσταση, την συνεργασία με τους κατακτητές σε όλους τους τομείς και ειδικά στην καταπολέμηση της Αντίστασης. Δεν θέλησε να δεί την Εθνική Αντίσταση σαν εθνικό κεφάλαιο. Δεν θέλησε να δεχθεί οτι το ΕΑΜ, δεν ηταν το ΚΚΕ. Δεν θέλησε να δεί, οτι μέσα σε αυτόν τον υπέροχο ΕΑΜικό κόσμο, δεν υπήρχαν μόνο οι κομμουνιστές και οτι στο ίδιο το ΚΚΕ, οι κομμουνιστές της προ κατοχικής περιόδου, δεν ηταν παρά μόνο μερικές εκατοντάδες και οτι η τεράστια πλειοψηφία ηταν νέοι κομμουνιστές με ήθος, ικανότητα αλλά και ανεξαρτησία γνώμης. Δεν θέλησε να δεί, οτι η κοινωνική σύνθεση του ΕΑΜ τον αγώνα αυτόν δεν τον έκανε από ταξική συνείδηση, με απώτερο σκοπό την ανατροπή του κοινωνικού-οικονομικού καθεστώτος και την εγκαθίδρυση κάποιου αλλου ξένου προς τα ήθη και τα έθιμα του τόπου καθεστώς.

Τέτοιες σκέψεις δεν απασχολούσαν τον κόσμο της Αντίστασης, ούτε υπήρχαν ανάλογες εκδηλώσεις. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι υποχρέωσε ακόμα και τους καταληψίες των ξένων περιουσιών να πληρώσουν ενοίκιο. Βέβαια δεν αποκλείεται να ειχαν παρόμοια σκέψη ορισμένα μεμονωμένα στελέχη του ΚΚΕ, που απ την προπολεμική περίοδο ειχαν γαλουχηθεί με αυτό το ιδεώδες. Και αν υπήρχαν ηταν τόσο λίγοι, που θα πνίγονταν μέσα στην τεράστια ΕΑΜική λαοθάλασσα.

Κολλημένη σαν στρείδι στο δυνατό σώμα των ξένων αποδείχθηκε οτι δεν μπορεί να υπάρχει από μόνη της. Η μακρόχρονη εξάρτηση την κατέστησε ανίκανη να σκέφτεται, να κρίνει και να αποφασίζεις ακόμα και για τα δικά της καθαρά ταξικά της συμφέροντα.

Βέβαια, το κοινωνικό-πολιτικό και ιδεολογικό κατεστημένο ήξερε οτι τρείς ειναι κυρίως οι εχθροί κάθε εξουσίας: α) Ο οίκτος. β) Η γοητεία των καλών και ωραίων λόγων και γ) Η επιείκεια για να την πάρει. Το ίδιο ήξερε και τους τρείς μεγάλους και βασικούς της συμμάχους για να την κρατήσει α) Η ανέχεια-φτώχεια, β) τον αναλφσβητισμό-ημιμάθεια και γ) η βία και ο πόλεμος. Την εξουσία σε ολόκληρη τη χώρα την κατείχε το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Η επέμβαση των Αγγλων ακριβώς γι' αυτό το σκοπό έγινε. Να πάρει την εξουσία απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και να την δώσει στην αγγλοτραφίσα πλουτοκρατική ολιγαρχία και τον εκπρόσωπό της, τη δοσίλογη Δεξιά. Η Δεξία αφού πήρε την εξουσία που της έδωσαν οι Αγγλοι κατακτητές, έπρεπε να την κρατήσει-εδραιώσει. Για να την εδραιώσει εφάρμοσε με θρησκευτική ευλάβεια και τους τρείς βασικούς εξουσιαστικούς κανόνες για να την πάρει και τους αλλους τρείς να την κρατήσει :

α) Την επόμενη της παράδοσης των όπλων χωρίς οίκτο και έλεος, επιδόθηκε σε ενα ξέφρενο κυνηγητό και ενα όργιο συλλήψεων, βασανιστηρίων και με συνοπτικές διαδικασίες γέμισε τα ξερονήσια και τις φυλακές. β) Δεν γοητεύθηκε απ τις αλλεπάλληλες εκκλήσεις για συμφιλίωση και ούτε την προτροπή της κοινής γνώμης για ειρήνευση μα και ούτε σκέφτηκε τα νέα δεινά και τις καταστροφές που θα υποστεί ο λαός και η χώρα. Εκείνο που την ενδιέφερε ηταν η εξουσία και σαν τάξη εξουσίας, ήξερε οτι τις όποιες καταστροφές θα προκαλούσε θα τις επανόρθωνε ο υποταγμένος λαός. γ) οσον αφορά την επιείκεια, τόσο η εγγλέζικη αλλο τόσο και η εγχώρια δοσίλογη αντιδραστική Δεξιά, αφηνιασμένοι μέσα στην απελπισία τους, εξαπέλησαν τη δεκεμβριανή γενική επίθεση με στόχο να αφοπλίσουν το λαό, να δαμάσουν την επαναστατική του ορμή, την συλλογική σκέψη και δράση, να ευνουχίσουν την προοδευτική του προσπάθεια, να γυρίσουν με τη βία και το θάνατο τον τροχό της ιστορίας στο καθεστώς της 4ης Αυγ/ου.
Σαν σωματοφύλακες της ακινησίας, οι σρφαγιδοφύλακες του μεσαιανίσμου και πολέμιοι της προόδου, στάθηκαν τόσο σκηροί και άτεγκτοι σε βαθμό που δεν σκέφτηκαν παρά μόνο τον εαυτό τους και την εξουσία. Και για να την εδραιώσουν, αφού δεν ειχαν συμμετοχή στην Αντίσταση και προσφορά, χρειάστηκε να χρησιμοποιήσουν οχι μόνο ανάρμοστες μεθόδους αλλα και σκληρά μέτρα στηριγμένοι στη δύναμη των αγγλικών όπλων, Εφάρμοσαν με τον ποιό ωμό και απάνθρωπο τρόπο το δόγμα: «Ο ΔΥΝΑΤΟΣ ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ ΟΠΟΥ ΚΑΙ ΟΣΟ ΜΠΟΡΕΙ ΤΗ ΘΕΛΗΣΗ ΤΟΥ». Η δύναμη των Αγγλων πρώτα και των Αμερικανών που τους διαδέχτηκαν, τους έδινε την ευχαιρια να τη χρησιμοποιούν αυτή τη δύναμη σαν το πιό πειστικό επιχείρημα.
Η δύναμη και η βία εχουν τη δική τους λογική, αυτόνομη και κουφή, δεν συγκηνίται από φρόνηση και φιλανθρωπία, δεν υπολογίζει θύματα παρά μόνο λογισμικά. Αυτό ειναι και αυτό εκφράζει η βία και η δύναμη, δεν αλλάζει, με όσα ωραία λόγια και αν καλύπτεται.
Το κράτος και η βία αναφέρονται απ τον Ησίοδο, σαν τέκνα της Στύγας και του Πάλλαντος. Αυτοί οι δύο ειναι που έδεσαν τον Προμηθέα στον Καύκασο. Και η δοσίλογη και υπόλογη Δεξιά, στηριγμένη στα αγγλικά τάνκς, τα αεροπλάνα και τα καράβια που ηταν αγκυροβολημένα στο Πειραιά και κανονιοβολούσαν αδιάκριτα το λαό της Αθήνας και του Πειραιά, για να αποσυρθεί απ την περίμετρο της πλατείας Συντάγματος, έτσι ώστε να μεγαλώσει χωροταξικά ο χώρος της μοναχικής ποιά κυβέρνησης, αφού απ αυτήν ειχαν υποχώρηση οι υπουργοί του ΕΑΜ και οσα στελέχη συμμετείχαν σε αυτήν αναφώνησε το κράτος: «Είμαι Εγώ» και άρχισε η ανελέητη και χωρίς οίκτο σφαγή των ιδεολογικών αντιπάλων. Η τρομοκρατία έγινε ιδεολογία και η βία καθεστώς.
Αυτή η προσωποποίηση της ωμής βίας, σε συνδυασμό και με τη στήριξη και την προτροπή των Αγγλων, άνοιξε στο πολιτικό σώμα της Ελλάδας μια βαθειά πληγή, βαθύτερη ίσως ακόμα και απ αυτήν την κατοχική και πολεμική αντιπαράθεση. Και ηταν βαθύτερη γιατί η πληγή αυτή πήγαινε πέρα απ την καταστροφή και την ανθρωποθυσία της αντιπαράθεσης, άγγιζε και κατάστρεφε για άλλη μιά φορά το ήθος των Ελλήνων και την ομοψυχία που με τόσο κόπο, θυσίες και αίμα αποτατάστησε για πρώτη φορά η ΕΑΜική Αντίσταση. Κατέληξε να επικρατούν οι ποιό βρώμικοι και ασυνείδητοι.
Η άποψη αυτή ειναι συν υφασμένη με τον αυταρχικό χαρακτήρα της εξουσίας, όπως αυταρχική και απαράδεκτη ειναι και η άποψη να απορρίπτομε «έστω τις λίγες αλήθειες» και δεδομένα του παρελθόντος ή των ονομάτων ακόμα που δεν αρέσουν στο κατεστημένο της πλατείας Συντάγματος. Της εξουσίας της πλατείας Συντάγματος, που κατόρθωσε χάρις στα Βρετανικά όπλα να νεκραναστηθεί η 4ο Αυγ/νή φάλαγγα, να προστεθούν και αλλες χιλιάδες νεκροί στο Μολώχ της νεοφασιστικής φάλαγγας και να βασανίσει για άλλα τριάντα πέντε χρόνια τον αξιοθαύμαστο λαό μας. Και λέω, για τριανταπέντε γιατί και το 1974, με την απειλή των ΤΑΝΚΣ και την αρωγή των ξένων κατόρθωσε να κρατήσει την εξουσία. Μα και μετά με νόθους εκλογικούς Νόμους, που δεν καταγράφουν τη πραγματική θέληση του λαού, άρα με μιά ιδιόμορφη κοινοβουλευτική δικτατορία και με ειδικά διαμορφωμένα και προσαρμοσμένα στα σύγχρονα δεδομένα τα ανδρείκελα εξακολουθούν να ελέγχουν την εξουσία.
Ομως παρά στους απηνείς διογμούς και τη 40χρονη συνομοσία της σιωπής, οσον αφορά την Εθνική Αντίσταση και το κοινωνικό της περιεχόμενο, εξακολουθεί να υπάρχει και να απασχολεί το λαό. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός, οτι από «τας επισήμους δέλτους της ιστορίας» λείπει η 4χρονη κατοχική περίοδο και κυρίως δεν εχει καταγραφεί πότε χρονικά άρχισε η Εθνική Αντίσταση, απο ποιούς και για ποιό λόγω την εμπνεύστηκαν, την οργάνωσαν και την διεξήγαγαν οι τρισκατάρατοι κομμουνιστές και οχι η προκατοχική

οργανωμένη πολιτεία και ειδικά ο κρατικός μηχανισμός : το Σώμα των Αξιωματικών, τα Σώματα Ασφαλείας και γενικότερα ο κρατικός μηχανισμός και οι θεσμοί που συγκροτούσαν τη συντεταγμένη πολιτεία.
Αυτά τα εντεταλμένα όργανα της πολιτείας που σχεδιάζουν και οργανώνουν την εθνική ασφάλεια και άμυνα, τον μελλοντικό πόλεμο, την κατοχή από τυχόν ξένα στρατεύματα, καθώς και για την μετά κατοχική δράση και την απελευθέρωση της χώρας. Αυτή η κρατική οργανωμένη δύναμη, η πολιτική εξουσία, οι αρχές, η Διοίκηση. Οι μηχανισμοί που εκπονούν προγράμματα άμεσης και μελλοντικής δράσης. Κατανέμουν ρόλους, επιμερίζουν χώρους ευθύνης και συκγεκριμένα καθήκοντα καθώς και τον τρόπο δράσης κατά τομείς. Ολες αυτές οι δομές δεν υπάρχουν για να υπάρχουν. Υπάρχουν και εχουν κάποιο συγκεκριμένο προορισμό. Να παίξουν κάποιο συγκεκριμένο ρόλο, ανάλογα με το πώς διαμορφώνονται κάθε φορά τα πράγματα σε τοπικό, περιφερειακό και παγκόσμιο επίπεδο. Καμιά συντεταγμένη πολιτεία δεν αφήνει την τύχη το λαό και τη χώρα στο έλεος του Θεού και κυρίως τα συμφέροντά της.
Η μελέτη της ιστορίας αναφέρει και η ζωή επιβεβαιώνει, οτι και στις πιό μικρές και αδύναμες χώρες, υπάρχουν προβλέψεις και τα προγράμματα με συγκεκριμένους για κάθε φάση στόχους. Ακόμα αναφέρει και επιβεβαιώνει, πως οταν καταχτιέται μια χώρα, οι πρώτοι που πρέπει να μήν ανεχθούν, αποδεχθούν και να αντιδράσουν την επόμενη μέρα της κατοχής ειναι : Το σώμα των αξιωματικών, τα Σώματα Ασφαλείας και η διοίκηση. Ο κρατικός μηχανισμός στο σύνολό του. Ειδικά το σώμα των Αξιωματικών και των σωμάτων Ασφαλείας μα και το σύνολο των μηχανισμών λόγω θέσης, φύση και αποστολής, ειναι αυτοί που έθεσαν σε κίνηση-δράση τον πόλεμο (αλβανικό), οι ίδιοι έπρεπε να ειναι πάλι, αυτοί που θα έθεταν σε κίνηση την επόμενη φάση πρόγραμμα : κατοχή-οργάνωση-Αντίσταση-απελευθέρωση.
Η έκ κριξη του Β! Παγκοσμίου πολέμου, δεν αποτέλεσε έκπληξη σχεδόν για κανένα. Μετά την επικράτηση των κομμουνιστών το 1917 στη Ρωσία, η εμφάνιση του πρώτου εργατικού κράτους και η Σοβιετική εξουσία, προκάλεσε οχι μόνο έντονες ανησυχίες, αλλα πανικό και φόβο στο στρατόπεδο των Δυτικών συμμάχων. Η νίκη και η ύπαρξη του εργατικού κράτους στη θέση του Δεσπότη Τσάρου, ηταν ενα γεγονός τεράστιας σημασίας οχι μόνο στο συμβολικό επίπεδο αλλα κυρίως στο επίπεδο των διεκδικήσεων και την αμφισβήτηση της εξουσίας της αστικής τάξης. Το γεγονός αυτό και η οικονομική κατάρρευση του 1929, ειχε σαν αποτέλεσμα να γίνουν ανακατατάξεις στην Ευρώπη, που το χαρακτηριστικό τους γνώρισμα ηταν μια έντονη στροφή προς τα Δεξιά και οι εθνικιστικές κυβερνήσεις διαδέχονταν η μιά την αλλη με αποκορύφωμα τον φασισμό-ναζισμό στη Γερμανία και την ανάδειξη του Χίτλερ. Το ίδιο και τα φασιστικά δικτατορικά καθεστώτα φύτρωναν σαν τα μανιτάρια στις μικρές ευρωπαΪκές χώρες και τα Βαλκάνια, δημιουργώντας ενα ασφυκτικό μπλόκ αντι κομμουνιστικών κρατών γύρω απ τα ρωσικά σύνορα.
Οι Αγγλοι και οι Γάλλοι, που ηταν οι νικητές του Α! παγκοσμίου πολέμου και ρυθμιστές των ευρωπαϊκών τότε πραγμάτων, διαβλέποντας την κομμουνιστική απειλή ήθελαν μια καλά εξοπλισμένη Γερμανία σαν αντίβαρο σε αυτήν την απειλή, που άρχισε να διαγράφεται στην Ευρώπη και έτεινε να πάρει παγκόσμιες διαστάσεις.
Η Αγγλική άρχουσα τάξη, ειχε και εναν πρόσθετο λόγω να θέλει μια εξοπλισμένη Γερμανία σαν αντιστάθμισμα στη Γαλλία, που μετά τον πόλεμο δέσποζε μόνη στον χερσαίο ευρωπαϊκό χώρο. Η ηττημένη απ τον πόλεμο Γερμανία, αδυνατούσε να καταβάλει τις υπέρογκες αποζημιώσεις που πρόβλεπε η Συνθήκη των Βερσαλιών. Τότε στο παιγνίδι για την κατασκευεί κάποιου Χίτλερ στη Γερμανία, μπαίνει η Αμερική που είναι ο ηγέτης του αντί κομμουνισμού , που τώρα πλέον μέσω της χρηματοδότησης παίζει τον ποιό βασικό ρόλο. Δανείζει αφειδώς την γερμανική άρχουσα τάξη, οχι για να ανακουφίσει τον γερμανικό λαό να κλείσει τις πληγές του πολέμου, αλλα για την αποπληρωμή των πολεμικών αποζημιώσεων στους Αγγλο-Γάλλους, με αποτέλεσμα η οικονομική ασφυξία να δημιουργήσει στρατιές ανέργων, δυστυχία και παρά πέρα εξαθλίωση του γερμανικού λαού. Η ανεργία, η εξαθλίωση και δυστυχία θα αποτελούσαν το κατάλληλο εκ κρικτικό εκείνο μίγμα που θα έκανε αποδεκτό τον Χίτλερ και θα πυροδοτούσε τον Β! παγκόσμιο πόλεμο.
Εναν πόλεμο που η αστική τάξη της Ευρώπης και της Αμερικής την επόμενη της επικράτησης των κομμουνιστών στη Ρωσία, ειχαν από κοινού αρχίσει από το Μάη του 1919, με τη δημιουργία της διεθνούς του κεφαλαίο και το αντι κομμουνιστικό σχέδιο «Γκλάντιον» και με την άμεση επέβμαση στα εδάφη της Ρωσίας, προκειμένου να καταπνίξουν το νεοσύστατο σοβιετικό καθεστώς.

Με την δανειοδότηση της Γερμανικής άρχουσας τάξης, η αμερικάνικη ηγεσία απέβλεπε σε τρείς βασικούς στόχους. α) Η δανειοδότηση ηταν ο μόνος τρόπος για να εισπράξει την αξία του Α! παγκοσμίου πολέμου. Τα χρήματα που δάνειζαν οι Αμερικανοί στην ηττημένη Γερμανία, οι Γερμανοί τα έδιναν στους Αγγλο-Γάλλους για την αποκληρωμή των επανορθώσεων. Και οι Αγγλο-Γάλλοι που και αυτοί δέχονταν έντονα την πίεση των Αμερικανών για την αποπληρωμή των δικών τους πολεμικών δανείων τα επέστρεφαν στην Αμερική. Με τον τρόπο αυτό η αξία του Α! παγκοσμίου πόλεμου σωρεύφθηκε στις ΗΠΑ. β) Οι σύμμαχοι και ειδικά η ΗΠΑ, αναζητούν έναν Γερμανό Καγκελάριο, εναν Χίτλερ και εναν καλά εξοπλισμένο στρατό, με σκοπό να τον στρέψουν ενάντια στο Νεουσύστατο Σοβιετικό σύστημα-κράτος. Η εξαθλίωση του γερμανικού λαού, η δυστυχία και η ανεργία θα δημιουργούσε εκείνες τις λούμπεν στρατιές, που θα επάνδρωναν τις εκατό και πλέον μεραρχίες πεζικού, τις πολυάριθμες τεθωρακισμένες μεραρχίες με τις χιλιάδες ευέλικτα και ταχυκίνητα άρματα μάχης και τις πέντε χιλιάδες μαχητικά αεροσκάφη με τους τελειότερους κινητήρες σε σχέση με αυτά των συμμάχων. Και με βασικό σύνθημα: ο ζωτικός χώρος θα έδινε τη λήση στο γερμανικό πρόβλημα η μεγάλη κρίση οδήγησε στον πόλεμο.

Τα δάνεια λοιπόν, για τις αποζημιώσεις και τους εξοπλισμούς και η πείνα του λαού θα δημιουργούσε εκείνο το εκρικτικό μίγμα που θα αποτελούσε την υποδομή που χρειάζονταν ο Χίτλερ, για να-αιτία-πυροδότησουν τον Β! παγκόσμιο πόλεμο. Οι Αγγλοι γνώριζαν το εξοπλιστικό πρόγραμμα της Γερμανία και δεν αντιδρούσαν γ) οι ΗΠΑ στη διάρκεια του Α! παγκοσμίου πολέμου, ύπουλα και σταθερά έκαναν την υποδομή να υποκαταστήσουν τις ευρωπαϊκές δυνάμεις στις αποικιακές χώρες, ενώ παράλληλα δημιουργούσε τις αντικειμενικές προϋποθέσεις να θέσει υπό τον έλεγχο μετά τη λήξη του πολέμου και τις ίδιες τις ευρωπαϊκές χώρες. Κάτι που υλοποίησε με το Σχέδιο Μάρσαλ και την πυρινική προστασία. Ολα αυτά τα σενάρια και μια σειράς τοπικών πολεμικών, βίαιων συγκρούσεων και ληστρικών διαρπαγών που, ειχαν προηγηθεί με πρωταγωνιστές τα φασιστικά-μιλιταριστικά κράτη της Ευρώπης και της Ασίας, ειχαν σαν λογική κατάληξη τον Β! παγκόσμιο πόλεμο.

Αν υπάρχει κάποιο ερώτημα στον τρόπο διεξαγωγής αυτού του πολέμου. Αυτό το ρώτημα αφορά κυρίως τους λαούς της κεντρικής Ευρώπης, που δεν αντιστάθηκαν οσο έπρεπε και έκαναν τόσο εύκολη την γερμανική επέκταση μέχρι τη Γαλλία;! Η μήπως η κατάκτηση της Δύσης, ηταν ενας ιδιόμορφος τρόπος να δώσει το αντίστοιχο κύρος του αήττητου, που χρειάζονταν ο γερμανικός στρατός, στην εξόρμηση προς τη χώρα των Σοβιέτ; Ενώ παράλληλα θα ολοκλήρωνε τον εξοπλίσμο με τα όπλα των κατακτημένων χωρών, αλλα και με τις απαραίτητες εφεδρείες στο δύσκολο έργο που του είχαν αναθέσει; Βέβαια δεν πρέπει να μήν εξαρθεί οτι ο Νάβαχρος Νταρλάν που απέσυρε ενα μεγάλο μέρος του Γαλλικού πολεμικού στόλου και οταν βρέθηκε στην ανάγκη ενα μέρος του το βούλιαξε.

Από τα Μέσα του Σεπτέμβρη του 1939, η διεθνής του φασισμού, που κύριος οργανωτής ηταν η διεθνής του κεφαλαίου με προκρούστη τη Χιτλερική Γερμανία, συνεπικουρούμενος και απ τον Μπενίτο Μουσουλίνη, με την ανοχή (Τσάμπερλεν κλπ) και βοηθούμενος ποικιλόμορφα σε χρηματοδότηση και πολεμικό υλικό απ τη διεθνή του κεφαλαίου, με πρώτο αίτημα την άρση των σκληρών και ασαφή όρων, που επέβαλαν οι νικητές του Α! Παγκοσμίου πολέμου και κυρίως την «ανάγκη » επέκταση του «ζωτικού της χώρου», η Γερμανία άρχισε τον Β! Παγκόσμιο πόλεμο. Τον Οκτώβρη του 1940, παίζονταν ανοιχτά πλέον στα πολεμικά μέτωπα το παιχνίδι της παγκόσμιας κυριαρχίας. Σχεδόν όλες οι Ευρωπαϊκές χώρες, εκτός απ την Αγγλία, ζούσαν κάτω απ την μπότα του φασισμού. Τα Βαλκάνια μέχρι τότε εκτός από την προώθηση των ιταλικών στρατιωτικών δυνάμεων στην Αλβανία, δεν ειχαν αποτελέσει πεδίο πολέμου.

Η επίθεση του Μουσουλίνι στην Ελλάδα, ηταν αποφασισμένη απ τον άξονα και προ ετοίμαζονταν από καιρό. Η Αλβανία ηταν το πρώτο θύμα του επιθετικού φασισμού στα Βαλκάνια, και θα αποτελούσε τη βάση για το «στρατιωτικό περίπατο» στην Ελλάδα. Προοίμιο για την επίθεση ο τορπιλισμός της «Ελλης» στις 15 Αυγ/ου 1940 στην Τήνο από Ιταλικό Υποβρύχιο. Οι προθέσεις του Μουσουλίνι και του άξονα ηταν πιά ολοφάνερες.

Με την κατάληψη της Αλβανίας, απ τα ιταλικά στρατεύματα, τον Απρίλη του 1939, οι κυβερνήσεις της Μεγάλης Βρετανίας και Γαλλίας δήλωσαν, οτι: «σε περίπτωση που η ανεξαρτησία της Ελλάδας, βρεθεί σε κίνδυνο από εξωτερική επίθεση, θα την βοηθήσουν άμεσα, παρέχοντας κάθε δυνατή βοήθεια».

Η ελληνική κυβέρνηση δέχθηκε αυτήν την εγγύηση, αλλα η υποχρέωση αυτή που ανέλαβαν η Μ Βρετανία και η Γαλλία, δεν έγινε με κάποια συγκεκριμένη συμφωνία, που να διασφαλιστεί αυτή η στρατιωτική βοήθεια από τυχόν εχθρική επίθεση. Ομως όπως διαμορφώθηκαν αργότερά τα γεγονότα, δεν σκέφτοταν καν να προβάλει αποτελεσματική αντίσταση σε περίπτωση Ιταλικής επίθεσης.
Ενώ ο πόλεμος ειχε πιά μεταφερθεί στα σύνορά μας μετά την κατάληψη της Αλβανίας και η Ιταλία απειλούσε τη χώρα. Η βασιλό-μεταξική δικτατορία εξακολουθούσε να αφήνει έκθετη την Ελλάδα, τόσο στον πολιτικό-διπλωματικό, όσο και στον αμυντικό τομέα. Βέβαια ειχε κατασκευάσει κατά μήκος των συνόρων με τη Βουλγαρία τη γνωστή οχύρωση «γραμμή Μεταξά», ενώ άφησε σχεδόν ακάλυτπα τα σύνορα απ την πλευρά της Αλβανίας και οταν ακόμα ο άξονας έκανε εμφανή συγκέντρωση δυνάμεων στα σύνορα της Ελλάδας.
Λίγες μέρες μετά την 28η Οκτωβρίου του 1940, ο Α. Βλάχος με τον τίτλο «ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ...» στην Εφημερίδα του την «Καθημερινή» αφού απαρρυθμεί διάφορα επιχειρήματα τη σημαίνει Ελλάδα και ελληνική ψυχή συνθηματολογεί με το : « Ολοι και όλα για την πατρίδα μας, ολοι και ολα για την Ελλάδα». Σε συνέχεια πληροφορεί το λαό για την νίκη, αναφερόμενος στο θέμα του εξοπλισμού γράφει επί λέξη : «Η μεγάλη Ιταλία, η Ιταλία των σαράντα οκτώ εκατομμυρίων, η Ιταλία των μηχανοκινήτων φαλάγγων, ξύπνησε τη μικρή Ελλάδα στις 3 το πρωϊ και της δήλωσε οτι μετά απ τρείς ώρες θα την καταλάβει και η Ελλάς πήδησε στα όρη ανένδυτος, γυμνή, κουρελού και πολέμησε με τις πέτρες και σταμάτησε την άτιμη εισβολή και-περνούν ενα, δύο τρία, δέκα δεκαπέντε, εικοσιτετράωρα-και Νικά.
Εκει επάνω εις τα όρη της Πίνδου πέφτει τώρα το χιόνι πυκνό, για να απλώσει πάλλευκες σελίδες, πάνω στις οποίες θα γραφτεί η νέα ελληνική ιστορία. Επάνω εκεί θα σταθεί και θα συλληφθεί και θα πνιγεί στο αίμα του ο εχθρός. Και θα μάθει εκει οτι η ανδρεία, το θάρρος και η δύναμη της ψυχής ειναι ο οπλισμός και οχι τα τάνκς...», και κλείνει με το «Ανω σχώμεν τας καρδίας!...Η Ελλάς ΝΙΚΑ!.. Είθε...»
Αυτή η καλή εφημερίδα, που γράφει αυτά τα αξιοθαύμαστα λόγια νίκης και ομολογεί οτι η «Ελλας πήδησε τα όρη ανένδυτος, γυμνή, κουρελού και πολέμησε με τις πέτρες...και με οπλισμό την δύναμη της ψυχής και οχι τα τάνκς...και Νικά». Το ίδιο έκανε λίγες μέρες (στις 7 Αυγούστους 1936) μετά τη Βασιλο-μεταξική δικτατορίας την 4η Αυγούστους 1936 που άφησε «ανέδυτο και γυμνή την Ελάδα...» έγραφε: Η επιβληθήσα νέα τάξις πραγμάτων εις την Ελλάδα δεν βρίσκει απλώς σύμφωνον την εφημερίδα αυτήν. Την εβρίσκει εν μέρει συνυπεύθυνον. Απόμακρού χρόνου η «Καθημερινή» συνέστησε και ηευχήθη οπως έλθει η ημέρα κατα την οποίαν το κράτος του κοινοβουλευτισμού και των ελευθεριών αντικαταστήσει, εστω προς καιρόν, νέο κράτος επιβουλής-και αυστηρότητος. Ούτω οταν την νύκτα της 4ης Αυγούστου εγνώσθη οτι η Α.Μ. ο Βασιλεύς ετέθη επικεφαλής μια συμφώνου προς τας ευχάς αυτάς προσπάθειας, η «Καθημερινή» δεν ειχε κανενα αλλο δικαίωμα παρά να χειροκροτήσει με τας δύο χείρας και να ανακράξει όπως ο Συμεών οτι δύναται τώρα να θεωρεί υπόσθεσιν τιμής την συμμετόχήν της εις τας ευθύνας της σημερινής καταστάσεως. Θα βαδίσει λοιπόν μαζί με τους υπο την ηγεσίαν του Στέμματος αναλαμβάνοντας την παλινόρθωσιν της Ελλάδος και ειναι βεβαία οτι εις το τέλος του δρόμου θα συναντήσει ευγνώμονα τον βωμόν, τον υπέρ πατρίδος εις τον οποίο θα καταθέσει το φώς, την πνοήν, τους κόπους, τα προσπαθείας της».
Με αυτόν τον εξοπλισμό « η δύναμη της ψυχής αντιμέτωπη στα τάνκς» και ανεφοδιασμό τον «ανένδυτο, γυμνό και κουρή φαντάρο» η βασιλό-μεταξική δικτατορία έστειλε τα νιάτα της Ελλάδας στα όρη να «πολεμήσει με τις πέτρες!...». Με αυτό του άρθρο ο κ Βάχος, ειπε μερικές απ τις αλήθειες, οσον αφορά τον εξοπλισμό και τον ανεφοδιασμό τους στρατού μας, ενώ παράλληλα έκανε και μια πρόβλεψη έστω με το «Είθε... ο στρατός και σύσωμος ο λαός Νίκησε.
Ομως αν η νίκη ηταν δύσκολη λόγω εξοπλισμού και ανεφοδιασμού με το οργανωμένο κράτος, τον συντεταγμένο και εξοπλισμένο έστω με αυτά τα μέσα στρατό, το σώμα των αξιωματικών, την οργανωμένη επιμελητεία, την αρωγή και συμπαράσταση ολοκλήρους του λαού-με εξαίρεση τους πεμπτοφαλαγγίτες-ο καθένας αντιλαμβάνεται πόσο δύσκολο ηταν να οργανωθεί Αντίσταση στην κατακτημένη πλέον χώρα, χωρίς τους ποιό πάνω μηχανισμούς και κυρίως με τις τεράστιες ρωγμές στη συνοχή που ειχε υποστεί ο κοινωνικός Ιστός. Πως να μαζέψει αυτά τα διαφορετικά πλέον κομμάτια αντιλήψεων και σκοπών οσον αφορά την πορεία της χώρας στη νέα κατάσταση πραγμάτων; Πως να συναρμολογήσει αυτές τις ψιφίδες

σε ένα ενιαίο σύνολο; Και κυρίως πώς να ζητήσει απ το λαό σε εθελοντική πλέον βάση να υποστεί τις τεράστιες νέες θυσίες που θα απαιτούνταν για την απελευθέρωση της χώρας απ τους τρείς κατακτητές;
Η χώρα ειχε κατακτηθεί και η όποια «ηγεσία» ειχε εγκαταλείψει τη χώρα. Οι κατακτητές σχημάτισαν τη δική τους κυβέρνηση, με πρωθυπουργό τον στρατηγό Τσολάκογλου. Η κυβέρνηση αυτή λειτουργόντας για λογαρισμό των κατακτητών έθεσε και έστρεψε ό,τι έμεινε απ τον κρατικό μηχανισμό στη διάθεση των κατακτητών προκειμένου να υποτάξει το λαό στα δικά τους κελεύσματα.
Αφού η «ηγεσία» εγκατέλειψε τη χώρα, η σχηματιστήσα ελληνόφωνη κυβέρνηση λειτουργούσε για λογαριασμό των κατακτητών και ενα μέρος των ελλήνων τάχθηκαν στο πλευρό των κατακτητών. Απ την Ελλάδα και για την Ελλάδα δεν έμεινε ποιά παρά μόνο ο βασανισμένος απ τη δικτατορία και τον πόλεμο λαός. Και ο λαός οπως το απέδειξε η ιστορία έκανε το εθνικό και πατριωτικό οπως πάντα καθήκον : Με πρωτοβουλία των κομμουνιστών και ολων πατριωτών που ενδιαφέρονταν και πονούσαν την Ελλάδα, ίδρυσαν το ΕΑΜ. Οργάνωσε Αντιστασιακές πολιτικές οργανώσεις και ένοπλο Αντιστασιακό στρατό τον (ΕΛΑΣ) που επάξια πολέμησε του κατακτητή.
Σαραντα οκτώ χρόνια σαν σήμερα 2/2/42 στο σπίτι του Δικηγόρου Σούλη στους Αμπελόκηπους, στελέχη του ΚΚΕ: Ανδρές Τζίμας, Πολύδωρος Δανιηλίδης, Σπύρος Κωτσάκης και ο Γραμματέας του ΕΑΜ Θανάσης Χατζής, ίδρυσαν τη στρατιωτικό-απελευθερωτική οργάνωση τον «Εθνικό, Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό» τον ΕΛΑΣ.
Το Φλεβάρη του 1942, οι συνθήκες στην κατεχόμενη απ τις δυνάμεις του Αξονα Αθήνα ηταν τραγικές. Οι ελλείψεις σε τρόφιμα και αλλα αγαθά πρώτης ανάγκης κορυφώθηκαν το μήνα αυτό και, σε συνδυασμό με το κρύο, οδήγησαν το λαό της Αθήνας στην απελπισία. Σε μια χωρίς διέξοδο και προοπτική. Ηταν ο μήνας που εξαντλήθηκαν οι όποιες προμήθειες υπήρχαν, γι' αυτό και τον μήνα αυτό είχαμε τους περισσότερους θανάτους απ την πείνα, τις στερήσεις και τις αρρώστιες. Ηταν με δυό λόγια ενα μήνας χωρίς προοπτική και ελπίδα. Ο πόλεμος μόλις ειχε απλωθεί στις εσχατίες του κόσμου και από παντού οι ειδήσεις έφταναν δυσοίωνες. Οι γερμανικές επιτυχίες παντού και κυρίως μπροστά στη Μόσχα, καλύπτονταν με το παραπάνω στις αθηναϊκές εφημερίδες. Το ίδιο και τους Ιαπωνικούς θριάμβους που σάρωναν την βρετανική Αυτοκρατορία στην Ανατολή και ταπείνοναν, κατά τον ίδιο τρόπο την Αμερική.
Ίσως ηταν αυτό το ζοφερό κλίμα που επιτάχυνε τις εξελίξεις και έφερε πιεστικά στο προσκήνιο την ανάγκη για ένοπλο αγώνα ενάντια στον κατακτητή. Ο Ναζισμός και ο Φασισμός, ηταν εργαλεία βίας και πολέμου και η αντίσταση απεναντί τους δεν μπορούσε να ειναι άλλη παρά η στρατιωτική μορφή. Την εποχή εκείνη άλλωστε ο πόλεμος ηταν τρόπος ζωής. Σε κάθε γωνιά του πλανήτη οι άνθρωποι αλληλοσκοτώνονταν μέσα σε ενα σκηνικό αγριότητας που σπάνια ειχε γνωρίσει μέχρι τότε η ανθρωπότητα.
Η ιδέα του μαζικού ένοπλου αγώνα ηταν ενσωματωμένη στην πολιτική σκέψη των κομμουνιστών σε εκείνες τις συνθήκες. Η ίδρυση ενός στρατού ηταν προϊόν συνειδητών επιλογών και αυστηρών πολιτικών εκτιμήσεων. Ο στρατός αυτός που ιδρύθηκε στον σκοτεινό και απέλπιδα Φευρουάριο του 1942 έπρεπε και θα έκανε πόλεμο, οπως όλοι οι άλλοι στρατοί, γνωρίζουν και κάνουν πόλεμο οπως τον απέδειξε στη μάχη του Φαρδίκαμπου ενα χρόνο αργότερα με την αιχμαλωσία της Ιταλικής Φρουράς των Γρεβενών. Μια μάχη που καθιέρωσε τον ΕΛΑΣ σαν στρατό αξιόμαχο. Ότι δεν θα ηταν μια ομάδα σαμποτέρ, κατασκόπων ή πρακτόρων στη διάθεση της μιας ή της αλλης συμμαχικής δύναμης. Ο ΕΛΑΣ θα ηταν κάτι το τελείως διαφορετικό από εκείνο που επιθυμούσαν να υπάρχει τα κέντρα που δρούσαν για λογαριασμό των Βρετανών στην κατεχόμενη Αθήνα. Ο ΕΛΑΣ, θα ηταν στρατός Εθνικός και Λαϊκός μαζί, θα εκπροσωπούσε το έθνος, θα περιλάμβανε εν δυνάμει ολους τους ένοπλους πολίτες και Λαϊκός ταυτόχρονα, με γνώμονα την θέληση των πολλών, ανεξάρτητα απ τις επιθυμίες και τα σχέδια των ολίγων. Δύναμη δημοκρατική, θα διασφάλιζε την πορεία της χώρας προς την πολιτική της απελευθέρωση, οπως αυτή θα εκφραζόταν με ελεύθερες εκλογές μετά την εθνική απελευθέρωση.
Η προσπάθεια να συμμετάσχουν οι μόνιμοι εξ επαγγέλματος αξιωματικοί στη συγκρότηση, σύνθεση και τη διοίκηση του ΕΛΑΣ να ειναι οι μόνιμοι αξιωματικοί δεν απέδωσε στο βαθμό που οι ανάγκες το απαιτούσαν. Για παράδειγμα, παρά τη σημαντική σε αριθμό συμμετοχή των μονίμων αξιωματικών, δεν ηταν αυτοί του παλιού στρατού που πλαισίωσαν και στελέχωσαν τον ΕΛΑΣ. Ο κύριος όγκος των στρατιωτικών ηγετών τους αποτελούνταν απ τους χαμηλόβαθμούς έφεδρους αξιωματικούς-

ανθυπολοχαγούς κυρίως-του στρατού της Αλβανίας : Δάσκαλοι, μηχανικοί, γεωπόνοι, τραπεζιτικοί, Δηκιγόροι, καθηγητές κλπ στην ιδιοτική τους ζωή. Αυτοί αποτελούσαν τη γέφυρα ανάμεσα στο στρατωτικό, το πολιτικό και το κοινωνικό, διαδικασία περίπλοκη που το σώμα των μονίμων αξιωματικών αδυνατούσε να εκτελέσει. Τα ποιοτικά χαρακτηριστικά του ΕΛΑΣ, η στρατιωτική τακτική, η ευελεξία του, οι μηχανισμοί που αποτέλεσαν αυτό που σήμερα αποκαλούμε «διοικητική μέριμνα» προήλθαν από αυτές τις τοπικές Ελίτ των εγγραμμάτων στελεχών της Επαρχίας. Στελεχών του κοινωνικού Ιστού, και για αυτό και του στρατιωτικού εγχειρήματος.
Ο ΕΛΑΣ ηταν κοινωνικά και πολιτικά ισχυρός και για το λόγο αυτό, ηταν παρά τις τρομακτικές ελλείψεις, σε τρόφιμα, επένδυση, υπόδεση και κυρίως τον αντίστοιχο οπλισμό και τα απαραίτητα κάθε φορά πυρομαχικά προαπαιτούμενα για κάθε επιχειρηματική δράση στρατιωτικά ηταν αποτελεσματικός. Ο ΕΛΑΣ πέρα απ την έλλειψη όλων αυτών των δεδομένων και κυρίως ικανών αποθεμάτων των δυσεύρετων πυρομαχικών, πριν εκτελέση μια οποιαδήποτε επιχείρηση έπρεπε να αναζητήσει την ισορροπία στη στρατιωτική επιτυχία και το κόστος, το μέγεθος και την έκταση κάθε φορά των αντιποίνων που θα εφάρμοζε ο εχθρός ενάντια στις τοπικές κοινότητες των ανθρώπων.
Γεννήθηκε απ το Μηδέν, από το Τίποτα μέσα σε λίγο χρόνο. Αντιμετώπισε με επιτυχία ισχυρότατους αντιπάλους, πολλές, πάρα πολλές φορές αντιμετώπισε στα ίσια και μάτωσε αισθητά την Βέρμαχτ του Ναζισμού. Επικράτησε εύκολα απέναντι στα σχήματα που έστρεψαν οι κατακτητές και οι «φίλοι και σύμμαχοι» Βρετανοί ενάντιά του και αντιστάθηκε σκληρά και με στρατιωτικό ήθος (αυτά ειδε και έγραψε ο κ Καλατζής για τον ΕΛΑΣ) στα στρατεύματα της βρετανικής Αυτοκρατορίας στην Αθήνα, στο πεδιό μάχης κάτι που δεν ταίριαζε στις προδιαγραφές του. Και αργότερα αυτή ακριβώς η κληρονομιά, πολιτική, κοινωνική και στρατιωτική, επέτρεψαν τη δημιουργία του Δημοκρατικού Στρατού της Ελλάδας, που παρά τους εκλπηκτικά δυσμενείς συσχετισμού, κράτησε αλλα τρία χρόνια πόλεμο ενάντια σε πανίσχυρους και ανεξάντλητους εχθρούς. Ο ΕΛΑΣ ηταν ο αποτελεσματικότερος στρατιωτικός μηχανισμός που ανέδειξε η ελληνική κοινωνία από το 1821 μέχρι σήμερα. Το κλειδί για την εξήγηση αυτής της επίδοσης βρίσκεται στην πολιτική και κοινωνική του προέλευση και ποιότητα. Με αυτήν την έννοια το ξεκαθάρισμα των στόχων και των εννοιών που έκαναν τα λίγα στελέχη του ΚΚΕ στις 2 Φλεβάρη του 1942, στο σπίτι των Αμπελοκήπων, ειχε πραγματικά κέραια σημασία.
Σε όλη την ιεραρχία, κυβέρνηση-παλάτι και οι ανώτατες Δοιηκήσεις των μεγάλων τμημάτων, του καθεστώτος, δεν υπήρχαν ούτε τα στοιχειώδη στρατιωτικά μέτρα, απόκρουσης πόλυ περισσότερο δεν ήθελε να ενημερώσει και να κινητοποιήσει το λαϊκό παράγοντα. Και οχι μόνο δεν ενημέρωσε και δεν προετοίμασε το λαό για ενα τέτοιο ενδεχόμενο, αλλα αντί για μέτρα όλη σχεδόν η ιεραρχία για να δικαιολογήσουν την γύμνια καλλιεργούσαν προς το λαό την ηττοπάθεια λέγοντας οτι ενα μικρό κράτος σαν την Ελλάδα, δεν ειναι δυνατόν να τα βγάλει πέρα με την Ιταλία. Και οταν τα γερμανικά στρατεύματα κατάκλυσαν τη Βουλγαρία και συγκεντρώνονταν στα ελληνικά σύνορα, ανοιχτά πλέον οι πεμπτοφαλαγγίτες διακήρυτταν. «Η Γερμανία ειναι ακατανίκητη, διαθέτει στρατιές μηχανοκίνητων, τα πιό σύγχρονα πολεμικά μέσα», «κυριαρχεί στον αέρα», «εχει καταλάβει ολόκληρη την Ευρώπη», «δεν υπάρχει δύναμη στον κόσμο, που θα σκεφτεί να της αντισταθεί» κλπ.
Και ενώ συναίβεναν όλα αυτά. Και ενώ έστελνε στα ξερονίσια τους δίγλωσσους και τους δημοκρατικούς πολίτες, δεν έδειξε να ανησυχεί καθόλου για την ανοιχτή και ασύστολη υπέρ του άξονα προπαγάνδα.
Ηταν η εποχή που ο Μεταξάς αλληθώριζε προς τους Γερμανούς και τους Ιταλούς. Πριν ακόμα την εισβολή, οι σειρίνες της πέμπτης φάλαγγας έσπερναν έντεχνα και με όλα τα μέσα την ηττοπάθεια, ή μάλλον διαλαλούσαν τον κρυφό τους πόθους, με το επιχείρημα πως το «εθνικό συμφέρον», δεν επιτρέπει αντιπαράθεση με μια πανίσχυρη αυτοκρατορία, ούτε πόλεμο με εναν πανίσχυρο και αήττητο στρατό. Μετά την εισβολή και την κατάρρευση του μετώπου, δεν ηταν μόνο οι γερμανόφιλοι, που έσπερναν την ηττοπάθεια και τον πανικό, ηταν και οι «φρόνιμοι» ανώτεροι στρατιωτικοί και αρχηγοί κομμάτων, που κηρύττανε την «υπομονή, και διαλαλούσαν για δυσκολίες και το μάταιο του αγώνα». Που προπαγάνδιζαν τη θεωρία της πρόκλησης μεγάλων «καταστροφών χωρίς αντίστοιχο αποτέλεσμα». Ακόμα ηταν και αυτοί που έλεγαν: «εμείς σαν λαός πολεμήσαμε, κάναμε το καθήκον μας, τώρα ας πολεμήσουν οι άλλοι». Ολες αυτές οι διδαχές απ όπου και αν προέρχονταν σε τελευταία ανάλυση δεν σήμαιναν τίποτε άλλο παρά προτροπή σε αδράνεια και υποταγή στους κατακτητές. Γιατί έλεγαν, τι θέλουν από εμάς οι

κατακτητές«εκτός από λίγο χώμα και χώρο». Οι κατακτητές όμως, δεν ήθελαν μόνο το χώμα και το χώρο της Ελλάδας. Ηθελαν μαζί με το χώμα και το χώρο, ήθελαν τα κορμιά και την ψυχή των Ελλήνων, γιατί ήξεραν πολύ καλά οτι μόνο με την αδράνεια και κυρίως, χωρίς τον αγώνα του λαού ειχα πιθανότητες να πάρουν αυτά που ποθούσαν. Και τότε θα ηταν απίστευτες οι καταστροφές σε ανθρώπους και υλικά αγαθά.
Κήρυκες της υποταγής ηταν και εκείνοι, που μή όντας στο πλευρό του λαού, μακριά απ τους αγώνες του, θεωρούσαν την κατάσταση χωρίς διέξοδο. Και ηταν ακόμα οι μαυραγορίτες, οι εκμεταλλευτές και οι τυχάρπαστοι που καραδοκούσαν να επωφεληθούν απ την κοινή δυστυχία και έβλεπαν με κακό μάτι κάθε αντιπαράθεση με τους κατακτητές. Το λιχνάρι της εθνικής συνείδησης όλων αυτών ειχε προ πολλού σβήσει. Και κάτι περισσότερο, ειχαν βουλιάξει μέσα στην πολλαπλή και παχυλή κατοχική διαφθορά. Και οχι μόνο άφησαν ουσιαστικά την Ελλάδα ακυβέρνητη, στη διάθεση του κάθε χιτλεροφασίστα στρατιωτικού διοικητή ή και στρατιώτη ακόμα, τη στιγμή που γνώριζαν, οτι ο σκοπός των κατακτητών ηταν μέσω της «αναμόρφωσης» να κάνουν το λαό δούλο και την Ελλάδα ενδοχώρα του Γ! Ράϊχ.
Αν επικρατούσαν οι ηττοπαθείς, η κατάρρευση θα μετατρέπονταν σε «ήττα» και η ήττα σε μεγάλη ψυχική και ηθική κατάπτωση. Η ήττα αυτή θα ήταν οριστική και αμετάκλητη για το λαό και τη χώρα. Θα ήταν μια ανεπανόρθωτη συμφορά. Αν δεν καταπολεμούνταν τα ανθελληνικά συνθήματα και οι προτροπές, τότε οχι μόνο ο λαός θα ξέκοβε απ την αείχρονη ιστορία και τον πολιτισμό, αλλά θα εξ' ανδραποδίζονταν. Θα σπρώχνονταν σε πλήρη καταστροφή, σε μια σκλαβιά χωρίς τέλος. Αυτός ήταν άλλωστε και ο βασικός και κύριος στόχος των κατακτητών : Να αποσυνθέσουν-τσακίσουν τον κοινωνικό ιστό του λαού, να αποσυνδέσουν τους δεσμούς του λαού με το κοινό ιστορικό παρελθόν, απ τα κοινά στοιχεία του πολιτισμού, την παράδοση και τα εθνικά του ιδανικά. Να του φιμώσουν-αλλειώσουν την μνήμη. Την μνήμη που αποτελεί τη βιολογία του εθνους.
Αν τα κύτταρα αυτά αποσυνδέονταν το σώμα-έθνους θα καταρρεύσει. Εκεί στη μνήμη λάμπει ο πολιτισμός και η προσφορά κάθε λαού. Χωρίς την μνήμη οι ιστορικές εμπειρίες παραμένουν άγνωστες, αρνούνται να βοηθήσουν την επικοινωνία του λαού με την αρχαία και τη σύγχρονη αείχρονη κουλτούρα του. Χωρίς αυτή θα μείνει ανοικτός ο δρόμος στη αμέλεια, την αδιαφορία και τη λήθη, οσον αναφορά τους ακατάλυτους κοινωνικούς και εθνικούς δεσμούς ανάμεσα στα εθνικά κύτταρα. Θα ανοίξει διάπλατα ο δρόμος οχι μόνο για την επικράτηση μιας ακραιφνούς ατομικότητας στο βωμό της οποίας θυσιάζονται αρχές, παρελθόν, παρόν και μέλλον, αλλα και ο ολιστηρός δρόμος της προδοσίας και αυτής ακόμα της εθνικής υπόστασης.
Συχνά εμείς οι Ελληνες λέμε, οτι οταν βρεθούμε στα δύο στενά, έχουμε την ιδιότητα να εγειρόμαστε, να δρούμε και να μεγαλουργούμε εν τέλει. Αλήθεια τι αλλο ποιό μεγάλο κακό έπρεπε να συμβεί, απ το να κατακτηθεί η χώρα απ τους τρείς κατακτητές τον Απρίλη του 1941, και απ τους Αγγλους το Δεκέμβρη του 1944, για να εγερθούμε σύσσωμοι οι Ελληνες, να δράσουμε και να μεγαλουργήσουμε εν τέλει ;
Ο λαός εγέρθηκε και οχι μόνο, έκανε και έδωσε τα πάντα για να δράσουμε ενωμένοι και ηταν οπως πάντα και φορέας αξιόλογων ιδεών και οραμάτων για την μεταπολεμική Ελλάδα. Κάποιοι υψηλά ιστάμενοι παράγοντες κάθε φορά που θέλουν να εκμεταλλευτούν τον ιδρώτα και το αίμα του, σαν από κάποιο αόρατο κέντρο αποφασίζουν ερήμη του και αλληλοτροφοδοτούν την ένταση, αναμοχλεύουν το παρελθόν, με αποτέλεσμα όλες οι μεγάλες ιδέες και τα οράματα να μεταβάλλονται στο αντίθετο τους σε αυτόν τον ευλογημένο τόπο. Απαξιώνονται τα πάντα οταν πρόκειται να θιχθούν τα κακώς κείμενα και κυρίως συμφέροντα ντόπιας ολιγαρχίας και των ξένων.
Οσες φορές ο ελληνισμός ενωμένος στα μεγάλα σταυροδρόμια της ιστορίας του, σε στιγμές πατριωτικής έξαρσης, εντελώς ξανά νιομένος, με ανεξάντλητα περιθώρια αντοχής και διάθεσης για έργα μεγάλα, ανασκουμπώθηκε και ηταν έτοιμος να πάρει στα χέρια τις τύχες του έθνους. Δέθχηκε φοβερές πιέσεις ακόμα και ένοπλες επιθέσεις απ τους ξένους για επανεδραίωση του γνωστού καθεστώτος της ντροπής, της υποταγής και της εκμετάλλευσης. Αυτό το καθεστώς της εξάρτησης δεν ειναι τωρινό, ούτε μοναδικό. Παλιότερα είχαμε άλλους αφέντες. Η υποτελής αυτή σχέση απ το 21 και μετά ειναι καθιερωμένος πιά θεσμός που ρυθμίζει και την ποιότητα-τον τρόπο που θα γραφτεί και η κατοχική ιστορία. Μια διαδικασία ούτε προδιεγεγραμμένη ούτε μονόδρομη, γεμάτη αντιθέσεις. Η ελληνική ιστοριογραφία συγκροτήθηκε αντιπαρατεθημένη με τις διαφορετικές αναγνώσεις του παρελθόντος που επέλεξε να αφηγηθεί. Εξέφρασε

τα αιτούμενα και τις διεκδικήσεις της ελληνικής κοινωνίας, δημιουργώντας ταυτόχρονα θέσεις και εικόνες που συνέβαλλαν στη διαμόρφωσή της. Ομως...
Δεν πρέπει να ξεχνάμε ποτέ, οτι η αγγλικής έμπνευσης Βασιλο- μεταξική δικτατορία, επεβλήθηκε εν όψη του πολέμου χρεωμένη να εξυπηρετήσει τα αγγλικά συμφέροντα και ειδικά να «εξυγειάνει-ξεκαθαρίσει» το εσωτερικό απ τους κομμουνιστές, τους σοσιαλιστές και τους δημοκράτες, ώστε όποια και αν ηταν η έκβαση του πολέμου καλά θα ηταν να μην υπάρχουν. Επειτα η άρχουσα τάξη κάθε χώρας, γνωρίζει πολύ καλά οτι μπορεί ταξικά-ιδιοκτησιακά να τους ανήνουν ολόκληρος ο γεωγραφικός εθνικός χώρος. Τον χώρο αυτό ομως, ανεξάρτητα με ποιά μορφή χτήσης, χρήστης του ειναι ο λαός. Και επειδή η όποια μορφή κατοχής από ξένη δύναμη θα επιδεινώσει τους όρους ζωής του για να μήν επιδεινωθούν οι συνθήκες ζωής οι λαοί θα πολεμήσουν. Σε αυτή άλλωστε την αρχή στηρίζονται και διεξάγονται οι αμυντικοί και εθνικό-απελευθερωτικοί πόλεμοι. Συνεπώς ο λαός θα οργάνωνε Αντίσταση και θα πολεμούσε για την απελευθέρωση της χώρας, όπως πολέμησε στην Αλβανία και αν ακόμα η ίδια η άρχουσα τάξη δεν συμμετείχε. Αυτό το ήξεραν αρκετά καλά οι φυγάδες.
Ο Β! παγκόσμιος πόλεμος θεωρητικά, ειχε αρχίσει την επομένη της επικράτησης των κομμουνιστών στη Ρωσία το 1917. Το Σεπτέμβρη του 1939, αυτό που ηταν σκέψη με την κατάληψη απ τους Γερμανούς της Τσεχίας, τα γεγονότα της Από Άνατολής και τις δικτατορίες οπως της Πορτογαλίας, της Ισπανίας, της Ελλάδας κλπ, ο Β! παγκόσμιος πόλεμος μπήκε στη πρακτική του φάση, άρα και η χώρα μας λόγω της γεωστρατηγική της θέση, δεν μπορούσε να αποτελέσει εξαίρεση. Και πράγματι στις 28/10/1940 δεχθήκαμε εισβολή από τη φασιστική Ιταλία.
Η επικυρίαρχη ακόμα σε ενα μεγάλο μέρος του πλανήτη ηγεσία της Αγγλίας, σε συνεργασία με την άρχουσα τάξη της Ελλάδας γνώριζαν πολύ καλά, οτι κάθε πόλεμος κατά τη διάρκειά του, και κυρίως μετά τη λήξη, οχι μόνο δεν εχει πάντα τα ποθητά αποτελέσματα, αλλά πολλές φορές ο πόλεμος φέρνει τα απάνω κάτω. Παραδείγματος χάρην ο Α! και Β! παγκόσμιος πόλεμος.
Ο Α! παγκόσμιος πόλεμος έφερε στο παγκόσμιο πολιτικό-κοινωνικό προσκήνιο την Επανάσταση του Οκτώβρη του 1917 και σε συνέχεια τη Σοβιετική Ενωση και ο Β! το Σοσιαλιστικό στρατόπεδο όπως επικράτησε να λέγεται. Για να ειναι σίγουροι, οτι μετά τη λήξη του πολέμου τα πράγματα θα επανέλθουν στην προπολεμική κατάσταση στην Ελλάδα, Και γνωρίζοντας οτι ετσι όπως ειχαν διαμορφωθεί τα πράγματα μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία, οι κομμουνιστές και οι προοδευτικοί δημοκράτες θα οργάνωναν Αντίσταση. Σωστά-σοφά και ταξικά σκεπτόμενοι, η Αγγλία ήθελε να διατηρήσει και μεταπολεμικά μέσω της Ελλάδας την κυριαρχία της στη Μεσόγειο και η άρχουσα τάξη να επανέλθει στην εξουσία, όποια και αν ηταν η έκβαση του πολέμου. Και γνωρίζοντας σωστά οτι ο επικείμενος παγκόσμιος πόλεμος, θα κατέληγε ταξικός πόλεμος, άρα και στην Ελλάδα, που υπάρχει ενα δυνατό λαϊκό κίνημα, ηταν επόμενο οτι οι κομμουνιστές θα θελήσουν να μπούν επικεφαλής του.
Για να μήν συμβεί αυτό ή εστω αν συμβεί (οπως συνέβει) να μήν γίνει στην έκταση που θα γινόταν αν αφήναν να εξελιχθούν τα πράγματα όπως ήταν. Ετσι αποφάσισαν πριν ειναι αργά να επιβάλουν την δικτατορία, και μέσω αυτής οχι μόνο να τσακίσουν τη ραχοκολιά του κινήματος, αλλα να το αποστελεχώσουν μέχρι την απλή νοικοκυρά. Ηταν τόσο ταξικά σκληρή αυτή η δικτατορία για το προοδευτικό κίνημα και ειδικά για τους κομμουνιστές και τους σοσιαλιστές-δημοκράτες, και τόσο περίτεχνα οργανωμένη και επιβεβλημένη απ την ξεσχολισμένη στις συνομοσίες Αλβιώνα, που το ηθικό κόστος το χρεώθηκε η Γερμανία (ειναι ακόμα συζητήσιμο αν δεν ηταν κοινή συναινέση), με αποτέλεσμα η Αγγλία να μείνει οχι μόνο στο απυρόβλητο στην προπαγάνδα και τις θέσεις και αυτού ακόμα του ΚΚΕ, αλλά και να θεωρείται απ το ΚΚΕ σύμμαχος, ενώ ηταν αυτή που το τσάκισε. Το πόσο σύμμαχος ηταν φάνηκε αμέσως μετά την απελευθέρωση.
Βέβαια δεν μπορεί να είμαι σίγουρος, αλλά πιστεύω πως άλλη θα ηταν η μεταπολεμική κατάσταση στην Ελλάδα, αν δεν ειχε προηγηθεί η δικτατορία και έμπαινε η χώρα μας στον πόλεμο με ενα ανεκτό απ το λαό δημοκρατικό καθεστώς. Το ίδιο ευεργετικό θα ηταν το αποτέλεσμα αν ο λαός και ειδικά το ΚΚΕ, γνώριζε οτι τη δικτατορία δεν την έκανε η Γερμανία αλλά η Αγγλία.
Υπήρχαν όμως και αυτοί που ειχαν ταυτίσει προπολού τα συμφέροντά τους με αυτά της Γερμανίας. Που συνέβαλαν για την επικράτηση της δικτατορίας με το σκεπτικό να την χρησιμοποιήσουν σαν το εργαλείο, που θα τους βοηθούσε να αλλάξη η δομή της ελληνικής εξάρτησης και τη χρησιμοποίησαν τα μέγιστα για

να εξυπηρετήσουν τους σκοπούς της Χιτλερικής Γερμανίας, και να καταστήσουν την Ελλάδα δορυφόρο της Γερμανίας, όπως την ήθελε και ο Βασιλιάς Κωσταντίνος το 1916. Στο εσωτερικό λειτουργώντας ετσι το κομμάτι αυτό της άρχουσα τάξης ο σκοπός για τον οποίο έγινε η δικτατορία, έγινε από πολλούς αποδεκτός οτι πράγματι η Γερμανία ειναι πίσω απ τη δικτατορία.
Και έγινε πιστευτή γιατί η πρώτη πράξη της δικτατορία ηταν η εξάρθρωση του ΚΚΕ. Στη σκέψη του απλού ανθρώπου, μα και του προϊδεασμένου ακόμα, δεν μπορούσε να σταθεί η άποψη οτι η Αγγλία, μια χώρα κατ' εξοχήν «δημοκρατική» και αν ακόμα ειχε επιβάλει αυτή τη δικτατορία, δεν θα διέπραττε αυτό το «έγκλημα», να συλλάβει και να στείλει εξορία ακόμα και απλές νοικοκυρές. Ακόμα και το ΚΚΕ, στα κείμενά του αναφέρει οτι πράγματι η δικτατορία ηταν Γερμανικής έμπνευσης, γεγονός που σημαίνει οτι δεν μπόρεσε να εκτιμήσει σωστά ποιος απ τους δυό το αποσύνθεσε. Δεν μπόρεσε να δει, οτι το θέμα ηταν ταξικό και οχι επιλεκτικό και κυρίως οτι ενώ στα λόγια μιλούσε για τη διεθνή του κεφαλαίου, ξέχασε πως η έδρα της διεθνούς ηταν ακόμα τότε στο Λονδίνο. Και θα πρόσθετα οτι αυτή η λαθεμένη εκτίμηση ειχε τεράστιες επιπτώσεις στο Αντιστασιακό κίνημα, γιατί εκτός του οτι το αποδεκάτισε, το εγκλόβισε και το αποπροσανατόλισε σε στρατηγικές και πολιτικές, που οχι μόνο συνέβαλαν και διευκόλυναν την αγγλική επέμβαση στην Ελλάδα, αλλα και την επαναφορά της φασιστικής δεξιάς στην εξουσία. Η αγγλική διπλωματία, οργανώνοντας και επιβάλλονταν τη δικτατορία, φόρεσε τα γυαλιά στην Γερμανική διπλωματία και το ΚΚΕ.
Οι κομμουνιστές συνελλήφθηκαν, βασανίστηκαν, φυλακίστηκαν και εξορίστηκαν. Οι φάκελοι με ονοματεπώνυμο, τόπο διαμονής και διεύθυνση κατοικίας, με οδό και αριθμό ειχαν παραδοθεί στη Γκεστάπο απ το Νοέμβριο του 1937. Και φεύγοντας πριν απ την κατάληψη της χώρας ο κ Μανιαδάκης, (ο Μανιαδάκης έφυγε τελευταίος) δεν δίστασαν να δώσουν εκείνες τις τρεις αξιολύπητες εντολές στους εναπομείναντες «θεματοφύλακες» της 4ης Αυγούστου Μπουραντάς κλπ :α) Να παραδώσουν τους κρατούμενους και εξόριστους κομμουνιστές στους Γερμανούς. β) Να συνεργασθούν μαζί τους σε όλα τα επίπεδα και : γ) Να παρεμποδίσουν τη δημιουργία αντίστασης και σε περίπτωση που εκδηλωθεί να την πολεμήσουν στο πλευρό των Γερμανών»!!!
Οι διάφοροι απίθανοι «παράγοντες» αλληλό υπονομεύονται για τη διαχείριση του καθεστώτος και την αύξηση των προνομίων σε ενα τέλμα υποκρισίας και διαφθοράς. Οι υποτιθέμενοι «ταγοί» καιροσκόποι αποκαλύπτονται εκφυλισμένοι, απατεώνες και προδότες ακόμα της ίδια τους τη χώρα που αργοπεθαίνει ασάλευτη, ανήμπορη να αντιδράσει, δέσμια της εξάρτησης και πρόσδεσης στα συμφέροντα, των ξένων, των εξουσιαστικών σχέσεων, των νοοτροπιών και των παραδόσεων του παρελθόντος. Οι διάφορες ηγετικές ομάδες αδυνατούν να αντιληφθούν τις κοινωνικό-οικονομικές αλλαγές και τους τρόπους παραγωγής και οδηγούνται στην παρακμή και τη σήψη. Και το βασικότερο αδυνατούν ή δεν θέλουν να δούν οτι στα σπλάχνα αυτής της σήψης, άλλοτε επινεκτικά και άλλοτε φανερά το αίτημα της ανατροπής της παλιάς κοινωνίας ειχε μπεί σε κίνηση. Εμφανίζονται και οι φορείς της αμφισβήτησης, της ρήξης και της ανατροπής.
ΟΙ φορείς αυτοί ειναι το ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα, τα Σοσιαλιστικά-Αριστερα κόμματα και το ΚΚΕ, που κατόρθωσε να γίνει ο ρυθμιστής της πολιτικής ζωής του τόπου ανάμεσα στα δύο κυβερνητικά κόμματα. Το σύμφωνο Σοφούλη- Σκλάβενα, επιβεβαιώνει τον σημαντικό προπολεμικό ρόλο τους ΚΚΕ.
Ακόμα δεν μπόρεσαν ή δεν θέλησαν να δούν την εισβολή, γιατί πραγματικά για εισβολή πρόκειται, των λαϊκών μαζών και ιδίως της αγροτιάς στο ιστορικό και κοινωνικό-πολιτικό προσκήνιο. Τους ανθρώπους με ιδέες και ουμανιστικά οράματα, που δεν ζούν πιά στις θρησκευτικές κοινότητες κλεισμένοι στον εαυτό τους και υποταγμένοι στην στατική παράδοση. Που δεν ζητούν πιά λίγα πρόσθετα ψίχουλα. Τώρα οχι μόνο παίρνουν θέση και ασκούν έντονη κριτική, ειρωνεύονται, απομυθοποιούν και ξεγυμνώνουν την παραδοσιακή τάξη, αλλα και διατυπώνουν προτάσεις για την αμφισβήτηση και την ανατροπή ακόμα της παλιάς τάξης πραγμάτων. Ανθρωποι που νοιώθουν μέλη ενός πανανθρώπινου κινήματος, που προσβλέπουν και πιστεύουν οτι μπορούν να φτιάξουν εναν καλύτερο κόσμο, εναν κόσμο καινούριο τον οποίο εκατομμύρια Ανθρωποι, ενστερνίζονται ποθούν και στηρίζουν. Ανθρωποι που θα υποτάξουν όλες τις ανάγκες της ζωής και την ίδια τη ζωή τους στον αγώνα γι' αυτόν τον καινούριο κόσμο. Ανθρωποι που θα στρατεύονταν στον αγώνα όταν η ζωή το καλέσει, όπως έγινε στον αλβανικό πόλεμο το 1940 και την Εθνική Αντίσταση 1941-44, αλλα και τον εμφύλιο για να μην ταπεινωθεί η Ελλάδα.

Αντί λοιπόν, να αγκαλίασουν αυτές τις καινούριες ιδέες, αυτά τα οράματα και τα ιδανικά, που θα έδιναν τη δυνατότητα να απαλλαγεί η χώρα απ την ξένη εξάρτηση και τα βαρίδια της καθυστέρησης. Να ανασυγκροτηθεί, να εκσυγχρονιστεί και να μπεί και η χώρα μας επιτέλους στη χωρία των ανεξάρτητων και αναπτυγμένων Ευρωπαϊκών χωρών. Να απαλλαγούνε απ την αντίληψη οτι αυτή ειναι η μοίρα μας, οτι δεν μπορούμε να αλλάξουμε τα πράγματα. Να καταπολεμηθεί η μιζέρια, να γίνει έστω υποφερτή και να ομορφαίνει η ζωή μας. Να δώσει ενα καινούριο όραμα και περιεχόμενο στη ζωή. Γανζτωμένοι στα προσωπικά τους συμφέροντα, δεν μπόρεσαν να δούν οτι οι ανθρωποι αυτοί, που ενστερνίστηκαν αυτές τις Νέες ιδέες και τα οράματα, αυτοί που πύκνωσαν τις γραμμές αυτού του κινήματος, προέρχονταν απ όλα τα κοινωνικά στρώματα και το ποιό σημαντικό ειναι οτι ηταν οι αξιότεροι και οι ικανότεροι. Και πάνω απ όλα, ηταν τα φλογερά νιάτα που θα έδιναν την ορμή, τη ζωντάνια και τον ενθουσιασμό για την επιτυχία των απαραιτήτων αλλαγών.

Ηταν ολος αυτός ο κόσμος που ενστερνίστηκε τα ιδανικά του ΕΑΜ και αγωνίστηκε για την πραγματοποίησή τους. Ολοι αυτοί προσχώρησαν στο ΕΑΜ και την ΕΠΟΝ και αποτέλεσαν την αξιοθαύμαστη πανστρατιά του λαϊκού κινήματος, προέρχονταν απ όλα τα κοινωνικά στρώματα, και υπήρξε κατά κοινή ομολογία το πολυπληθέστερο στην κατεχόμενη Ευρώπη.

Αντί λοιπόν, να αφουγκραστούν αυτά τα νέα μηνύματα, να τα αναλύσουν εθνικά. Δε θέλησαν ή δεν μπόρεσα να συλλάβουν το βαθύτερο νόημα αυτών των ιδανικών και οραμάτων. Αυτήν την ανάγκη αλλαγής και προσαρμογής στα νέα δεδομένα. Τα δεδομένα, που οι νέες παραγωγικές δυνάμεις ηταν σε πλήρη αντίθεση με τις επικρατούσες κοινωνικές σχέσεις. Βέβαια, έργο δύσκολο και επίπονο. Επρεπε, ηταν ανάγκη ειδικά μετά το κίνημα τους Μάϊ του 1935, να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις ομαλού πολιτικού βίου, να επιβληθεί χρηστή και αφατρίαστη διοίκηση, να κινητοποιήσει όλες τις δυνάμεις του Εθνους. Εν όψη και του διαφαινόμενου πολέμου ηταν απαραίτητη η εθνική ενότητα και ομοψυχία. Αντί γι' αυτό ερμήνευσαν τα μηνύματα του λαού ταξικά και για να μην φανεί η γύμνια και για να διατηρήσουν εξουσία και προνόμια, δέχθηκαν την αγγλική υπόδειξη και σαν λύση επέβαλαν την Βασιλο-μεταξική δικτατορία. Δυστυχώς με τον ίδιο τρόπο ερμήνευσαν και τον κατοχικό εθνικό απελευθερωτικό αγώνα του λαού.

Η ταλαίπωρη πατρίδα μας βρέθηκε ανάμεσα στους εμπολέμους, και στον Α!, και στον Β! παγκόσμιο πόλεμο, και πλήρωσε και τους δύο λόγω της εξάρτησης βαρύτατο τίμημα. Και αυτό παρά το γεγονός οτι και τις δυό φορές βρέθηκε στην παράταξη εκείνων που χαρακτηρίστηκαν νικητές. Απότοκος του πρώτου η μικρασιατική συμφορά του 1922 και του δευτέρου ο καταστροφικός αδελφοκτόνος εμφύλιος πόλεμος, που επέβαλαν με τα όπλα οι Αγγλοι πρώτα και τον ολοκλήρωσαν μετά οι Αμερικάνοι. Οι Αμερικάνοι που ηταν οι εμπνευστές οχι μόνο του ψυχρού πολέμου, αλλα και ονειροπόλοι της μελλοντικής αμερικάνικης αυτοκρατορίας, αντικατέστησαν την Αγγλική επικυριαρχία με τη δική τους και με την προσθήκη της ετεροδικίας. Θρονιάστηκαν σε αυτήν τη γεωστρατηγική γωνιά του πλανίτη, που θα αποτελούσε ενα γεωγραφικό και στρατηγικό σημείο τοπικού θερμού πολέμου, αλλα και ορμητήριο για την κατάληψη των υπολοίπων Βαλκανικών χωρών.

Τον Οκτώβρη του 1951 ορκίζεται η κυβέρνηση Πλαστήρα-Βενιζέλου. Υπερ-κυβέρνηση ομως ειναι η Αμερικάνικη αποστολή, που αυτή καθορίζει τα πάντα. Η αποστολή έχοντας το βέτο, απαγορεύει να διατεθούν κονδύλια απ το σχέδιο Μάρσαλ, για όποιον αλλο σκοπό εκτός για τήν αριθμητική αύξηση του στρατού, τον εξοπλισμό του και την αγορά τροφίμων και καταναλωτικών αγαθων κυρίως απ τις ΗΠΑ. Ο υπέρ κυβερνήτης Πιουριφού σε λόγω του στο Προπελλέρ Κλάμπ καθορίζει ποιά πρέπει να ειναι η οικονομική πολιτική της κυβέρνησης : α) οχι αυξήσεις μισθών β) οχι μεγάλες τιμές στα γεωργικά προϊόντα και γ) επιμονή στις μεγάλες στρατιωτικές δαπάνες κλπ. Υστερα απ αυτές τις δηλώσεις το 75% του σχεδίου Μάρσαλ, διατίθονταν για την αγορά ετοίμων αγαθών και οι στρατιωτικές δαπάνες κάθε χρόνο εκτός από αυτά που πρόβλέπονταν απ την «βοήθεια» απορροφούσαν σχεδόν και το μισό των κρατικών εσόδων.

Μετά την εκτέλεση του Μπελογιάννη και των συγκατηγορούμενων του, ο Πιουριφού που κυβερνά σαν υπέρτατη εξουσία, σαν Ελλαδάρχης, τρίβει τα χέρια του για τις εκτελέσεις και προσπαθεί να εξασφαλίσει τη συγκατάθεση του Πλαστήρα για εκλογές με το πλεοψηφικό σύστημα. Το σύστημα με το οποίο ο Πιουριφού ήθελε να φέρει τον Παπάγο στην εξουσία για να διατηρηθούν σε ισχύ τα έκτακτα μέτρα και να στείλουμε στρατό στην Κορέα κλπ.

Απόπειρες ειρηνική λύση της πολιτικής κρίσης, που έγιναν κατά επανάληψη αμέσως μετά την απελευθέρωση, αλλα και μετά και κυρίως η προσπάθεια της Αυστραλιανής Αντιπροσωπείας στο ΟΗΕ, για ειρήνευση στην Ελλάδα για άλλη μια φορά τορπιλίστηκαν. Την πρωτοβουλία την ειχει ο Αυστραλός Υπουργός των εξωτερικών, που ηταν και Πρόεδρος της Γενικής Συνέλευσηης του ΟΗΕ, Και τη φορά αυτή οι αντιδραστικές και σκοτεινές ντόπιες και διεθνείς δυνάμεις, οχι μόνο δεν άφησαν να καρποφορήσει η προσπάθεια αλλα και αυτούς που τόλμησαν να υπογράψουν το συγχαρητήριο τηλεγράφημα προς τον Αυστραλιανό Πρόεδρο του ΟΗΕ Εβατ, δεινοπάθησαν και κυρίως ο k .Γ Βαραζάνης, που ηταν ο μόνος Βουλευτής που το υπέγραψε. Εκτός του οτι διαγράφτηκε απ το κόμμα των Φιλελευθέρων με δήλωση του Σοφοκλή Βενιζέλου στη Βουλή, δέχονταν επιθέσεις από συναδέλφους του, που, με κραυγές «προδότη», με κλοτσιές και γροθιές τον έδιωχαν απ την αίθουσα της βουλής. Ακόμα και αυτή η εφημερίδα «Ακρόπολη» της 9 του Νοέμβρη 1948 γράφει : «Ο Βοροζάνης συρόμενος και δαρόμενος εκβάλεται (...) προς τους διαδρόμους» όπου συνεχίζεται το άγριο ξυλοκόπημα από συναδέρφους του. Γράφοντας θυμήθηκα τον συμπολίτης μας επί πολλά χρόνια βουλευτής της Δεξιάς Δημήτρη Χατζηδημητρίου, που οχι μόνο δεν έλλειπε από κανέναν τέτοιο, υπέρ πατριωτικό Σόου-καυγά, αλλα δεν ηταν και λίγες οι φορές που τους προκαλούσε σφόδρα εμφορούμενος από υπέρ πατριωτικά αισθήματα!

Οι αλλοι εννιά πρώην Υπουργοί ηταν : Περ Αργυρόπουλος, Νικ Ασκούτσης, Γερ Καρτάλης, Ν Κολυβάς, Κ Μανέττας, Στρατηγόπουλος, Βοράκης, Ο Καθηγητής του Πανεπιστημίου Μπένσης και ο απόστρατος στρατηγός Δ Σακελαρόπουλος. Το τηλεγράφημα που αποτέλεσε έγκλημα καθοσιώσεως για τις εμφυλιοπολεμικές δυνάμεις ειναι οι εξής : « Η αναληφθείσα υπο της Αυστραλιανής αντιπροσωπείας πρωτοβουλίας, εγένετο δεκτή μετά πλήρους ικανιποιήσεως παρά της μεγάλης πλειονότητας του Ελληνικού Λαού, φρονούσης οτι ο Εμφύλιος πόλεμος, δεν πρέπει να λήξη ειμή δια συμβιβαστικών μέτρων. Εξάλου αι προσπάθεια Υμών, οπως φέρετε τα βαλκανικά έθνη εις άμεσον συνενόησιν, ειναι αι μόναι ικαναί να επαναφέρουν την ειρήνην εις τα Βαλκάνια και να εξασφαλίσουν την ανεξανεξαρτησίαν των λαών και την ακεραιότητα των εδαφών των. Χάρις εις το γόητρον της Αυστραλιανής αντιπροσωπείας, είμεθα βέβαιοι οτι η υμετέρα παρέμβασις θα στεφθεί υπό επιτυχία και ο Ελληνικός Λαός θα σας εγγράψη εις την ιστορίαν του ως ειρηνοποιόν». Το τηλεγράφημα προκάλεσε έκρηξεις οργής στη Δεξιά και αναταραχή στους βενιζελικούς.

Η Δεξιά που την είχε ερχόμενος ο Τσιώρτσιλ στην Αθήνα, εγκαταστήσει αυτοπροσώπος στην εξουσία, επέσπευσε κατά δυό χρόνια νωρίτερα τη διαξαγωγή του δημοψηφίσματος για την επάνοδο της Μοναρχίας και με την ασφάλεια που της έδινε εσωτερικά η παρουσία των Βρετανικών στρατευμάτων στην Ελλάδα, ειχε αρχίσει με όλα τα μέσα την κονιορτοποίηση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και την εξουδετέρωσει της Αντιπολίτευσης χωρίς διάκριση. Η έξαψη συνεπώς των πνευμάτων και η ένταση της εσωτερικής κρίσης στην οποία και μόνο στηρίζονταν η πολιτική της Δεξιάς για την επιβολή της, δεν επέτρεψε στην ελληνική κοινή γνώμη να συνειδητοποιήσει την έκταση και τη μορφή της διεθνούς κρίσης, μέσα στην οποία η Ελλάδα ηταν από καιρό συντελεστής αυτή της κρίσης. Γι αυτόν ακριβώς το σκοπό ο Τσιώρτσιλ, θα σπρώξει τα πράγματα και τον ελληνικό λαό στο Νέο Γογλοθά του Δεκέμβρη μετά την απελευθέρωση.

Απ τα χρόνια του μεσοπολέμου, η άρνηση του λαού να δεχθεί τον μεγαλό ιδελιατισμό του Ελ Βενιζέλου, δεν έβαλε μόνο οριστικό τέρμα στην πολιτική της Μεγάλης Ιδέας, αλλα με την άρνηση αυτή έβαλε ουσιαστικά τέρμα και στον φορέα της πολιτικής της Μεγάλης Ιδέας. Επικεφαλής του Φορέας της Μεγάλης Ιδέας ηταν ο Βενιζέλος. Ο Βενιζέλος, μετά την Μικρασιατική καταστροφή ενώ αντιλήφθηκε οτι η πολιτική της Μεγάλης Ιδέας έκλεισε τον ιστορικό της κύκλο, δεν μπόρεσε ή δεν θέλησε να δεί, οτι μαζί με την Μεγάλη Ιδέα έκλεισε και ο δικός του προσωπικός ιστορικός ρόλος. Η έπάνοδος του στην ενεργό πολιτική το 1928, απέδειξε οτι ο Βενιζέλος ουδέποτε δέχθηκε, πολύ περισσότερο δεν πίστεψε οτι ο ελληνικός λαός αποδοκίμασε και τον ίδιο και οχι μόνο την πολιτική του φορέα της. Και οταν ήλθε η καταστροφή, αντί να βγάλει τα ανάλογα συμπεράσματα καταλόγησε την εθνική ήττα εις βάρος του Λαϊκού κόμματος, που και αυτό απερίσκεπτα και με πείσμα ακολούθησε την δική του πολιτική. Επανερχόμενος στην πολιτική το 1928, προσπάθησε να προσφέρει στο λαό ενα νέο μύθο, ο οποίος θα αντικαταστούσε το μύθο της Μεγάλης Ιδέας. Ο νέος μύθος ηταν η Αβασίλευτη Δημοκρατία και η λήθη του παρελθόντος. Η λήθη όμως δεν ηταν δυνατόν να επιτευχθεί εφ' όσον ο Βενιζέλος, που ηταν ο πρωτεργάτης του διχασμού δεν αναγνώριζε οτι έκλεισε ο κύκλος του και θα εξακολουθούσε να βρίσκεται ο ίδιος στο προσκήνιο της πολιτικής ζωής.

Η ταύτιση του Λαϊκού κόμματος με τη Μοναρχία, που οδήγησε στο διχασμό του 1916 και η άλογη εμμονή της, να συνεχίσει παρά την άρνηση του λαού την πολιτική της Μεγάλης Ιδέας, που οδήγησε στην μικρασιατική καταστροφή, την καταδίκη των έξη εις θάνατον και την εκτέλεση τους στο Γουδί, οι ακροβατισμοί του Βενιζέλου, με τη μοναρχία και οι πολιτικές παλινωδίες των δυό κοινοβουλευτικών ομάδων να συμβιβάσουν τις διαφορές, άνοιξαν το δρόμο στους Αγγλους και τον Γεώργιο να επιβάλουν την μεταξική δικτατορία.

Η συμμαχία Ανακτόρων-Μεταξά μόνο εις βάρος των ελευθεριών του λαού και κυρίως στη συντριβή των κομμουνιστών ηταν εγκάρδια. Τους ένωνε ο κοινός φόβος των δημοκρατικών δυνάμεων. Δεν έλλειπαν όμως οι ανταγωνισμοί και οι διαφορετικές κομματικές και προσωπικές επιδιώξεις. Ο Γεώργιος, μεριμνούσε για το θρόνο και τα συμφέρονταν των Αγγλων που εκπροσωπούσε στην Ελλάδα, ενω ο Μεταξάς προσπαθούσε να δημιουργήσει ενα προσωπικό καθεστώς, να παρατείνει την εξουσία, για να ετοιμάσει ενα δικό του προσωπικό στρατό. Ετσι ώστε κάποια μέρα να γίνει και η χώρα μας σαν την Πορτογαλία του Σαλαζάρ. Γι' αυτόν ακριβώς τον σκοπό ειχαν φέρει και το Σύνταγμα του Σαλαζάρ για μελέτη. Τα Ανάκτορα, ενω τα πρώτα χρόνια δυσπιστούσαν απέναντι στην ΕΟΝ, γιατί θα μετατρέπονταν σε προσωπικό στρατό του Μεταξά, τελικά ευλόγησαν τον εξανδραποδισμό και τη φασιστικοποίηση της Νεολαίας και ο διάδοχος Παύλος, έγινε από αρχηγός των προσκόπων που συγχωνεύτηκε στην ΕΟΝ «Γενικός Αρχηγός της ΕΟΝ»

Ο Μεταξάς μπορεί να έπαιρνε τη μεταλαβιά του στο Σίτυ του Λονδίνου, δεν σταμάτησε όμως μέχρι το «θανατό» του, να δουλεύει με σύστημα για να εδραιώσει το φασισμό και τη θέση του. Με στόχο τον εκφασισμό της Ελλάδας, σιγά σιγά απομάκρινε όσους Υπουργούς του ειχαν επιβάλει τα Ανάκτορα (αυτές οι αλλαγές περιείχαν και το στοιχείο της κάλυψης...) και αυτούς που ειχαν κάποια δική τους προσωπικότητα , οπως τον αντιπρόεδρο Ζαβιτσιάνος, τον Υπουργό Εθνικής Οικονομίας, τον Γ. Λογοθετόπουλο. Το ίδιο έγινε και με την εκλογή Αρχιεπισκόπου μετά το θάνατο του Αρχιεπισκόπου Χρυσόστομου.

Από αυτό ακριβώς το γεγονός πήγαζαν, οι αντινομίες του βασιλο-μεταξικού καθεστώτος στην εσωτερική πολιτική και τους εξωτερικούς προσανατολισμούς. Η κάθε πλευρά χρησιμοποιούσε τις αντινομίες αυτές για δικό της λογαριασμό. Οι «ταγοί» μας με τους διάφορους «Ελληνό Χριστινικούς πολιτισμούς» δεν αυτουπονομεύτηκαν μόνο οι ίδιοι υπονόμευσαν σε μεγάλο βαθμό και την συνείδηση του Εθνους. Ακόμα δεν πρέπει να ξεχάσουμε ποτέ, οτι και στη «λαίλαπα» της τριπλής κατοχής, οι φωτοσβέστες«ταγοί» μας έβαλαν σε μεγάλο κίνδυνο τη «συνείδηση» του Ελληνικού Εθνους, με την έκδηλη επιθυμία και προθυμία να υπηρετήσουν πιστά και αμοιβαία ο καθένας τους ομοϊδεάτες τους. Ειχαν ετοιμάσει μέσω της «αναμόρφωσης» την μετάλλαξη της συνείδησης του λαού σε βαθμό, που τρεμόσβηνε και η Ελλάδα διέτρεχε άμεσα τον κίνδυνο να διαμελιστεί σε κομματάκια, όπως ήδη την ειχαν αδιαμαρτύρητα δεχθεί να παραχωρήθουν μέρη της για να ικανοποιήσει ο Χίτλερ, τις εδαφικές αξιώσεις των συμμάχων του.

Πολύ περισσότερο δεν πρέπει να ξεχάσουμε ποτέ, οτι η ΕΑΜική Αντίσταση, ηταν εκείνη που χαροπαλεύοντας σε άνισο, μακρόχρονο και αιματηρό αγώνα με τις 12 και πλέον επίλεκτες Γερμανικές μεραρχίες, με τον Ιταλικό και Βουλγαρικό στρατό κατοχής και μ όλους τους άλλους ενόπλους συνεργάτες τους που απεργάζονταν να δολοφονήσουν Ελλάδα και λαό, οτι ηταν αυτή η λαογέννητη Αντίσταση, που οχι μόνο έδωσε πνοή και δύναμη, αλλα και οτι αγωνίστηκε στα μαρμαρένια αλώνια σ ενα σκληρό και αιματηρό αγώνα ζωής και θανάτου με τους τρείς κατακτητές για να την διατηρήσει στη ζωή και να την αναστηλώσει.

Αν σήμερα θεωρούμε (και γιορτάζουμε) σαν ορόσημο και σημείο αναφοράς, τη «ΓΕΝΝΗΣΗ» του Ελληνικού Εθνους, την Επανάσταση του 1821, έτσι θα πρέπει να θεωρούμε και να γιορτάζουμε και την Εποποιϊα της ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση, σαν σημείο αναφοράς για την «ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ» αυτού του έθνους την 12 Οκτωβρίου που απελευθερώθηκε η χώρα και οχι την ημέρα που κηρύχθηκε ο πόλεμος την 28η Οκτωβρίου του 40. Και το λέω αυτό γιατί ούτε η έναρξης της επανάστασης, ούτε η κήρυξη του πολέμου ειναι εκ των προτέρων γνωστή η νικηφόρα κατάληξη. Μπορεί πχ η Γερμανία να γιορτάζει σαν εθνικές της επετείους ημέρα που κήρυξε τον Α! και τον Β! παγκόσμιο πόλεμο;

Αν θέλουμε να ήμαστε ιστορικά σωστοί, το ίδιο ισχύει και για την 25η Μαρτίου. Κανονικά πρέπει να τη γιορτάζουμε την 1η του Γενάρη, αφού την ημέρα αυτή το 1822 συντάσσεται: «Το Πρώπο προσωρινό Πολίτευμα της Ελλάδας» και εκδίδεται ψήφισμα με το οποίο:
«Το ελληνικόν έθνος, υπό την φρικώδη οθωμανικήν δυναστείαν...Κητρύττει σήμερον, την πολιτικήν αυτού ύπαρξιν και ανεξαρτησίαν» Αλλωστε η Α! Εθνική Συνέλευση της Επιδαύρου ειχε ορίσει «Ως Εορτή την ημέρα της έναρξης των εργασιών της την 1η Ιανουαρίου 1822»,η οποία και γιορτάζονταν μέχρις ότου εκδόθηκε το Βασικό διάταγμα το 1838.
Η 25η Μαρτίου καθιερώθηκε σαν ημέρα έναρξης του αγώνα για την εθνική απελευθέρωση με βασιλικό διάταγμα το 1838. Η ημέρα αυτή δεν ανταποκρίνεται σε καμιά ιστορική ημερομηνία που ειναι 13 Μαρτίου στο Μοριά και ή 24η Φεβρουαρίου στο Ιάσιο της Βλαχίας, οταν ο Υψηλάντης ύψωσε τη σημαία έναξης του αγώνα με εκείνη τη συγκλονιστική έκκληση για την εθνική απελευθέρωση και την Ελευθερία των Ελλήνων αυτήν ακριβώς την έκκληση δεν υπέρ ασπιστηκαν οι Φιλικοί, για αυτό και την επαναλαμβάνω.
Ιάσιον τη 24 Φευρουαρίου 1821.

ΑΔΕΛΦΟΙ ΤΗΕ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΩΝ ΦΙΛΙΚΩΝ.

Εφτασε τέλος πάντων η ποθουμένη εκείνη λαμπρή στιγμή! Ιδού,ο σκοπός των προ χρόνων ενεργειών σας και αγώνων εκτυλίσσεται σήμερον! Η Φιλικη Εταιρεία θέλει διαμείνει αιωνίως το μόνον σύνθημα της ευδαιμονιάς μας.
Σείς φίλοι μου συνεταίροι! εδείξατε, τι ο καθαρός και θερμός πατριωτισμός δύναται. Από σας ελπίζει τώρα και μεγαλυτέρα η Ελλάς εις την ανάστασίν της. Και δικαίως καθότι, αν δια μόνας τας ελπίδας εθυσιάζετε το πάν, τί δεν ήθελε πράξει τώρα, ότε ο φαεινός Αστήρ της ελευθερίας έλαμψε;
Αγετε λοιπόν, ώ Αδελφοί! Συνδάμετε και την τελευταίαν ταύτην φοράν έκαστος υπέρ την δυναμίν του, ει ωλπισμένους ανθρώπους, εις όπλα, χρήματα και ενδύματα εθνικά, αι δέ μεταγενέστεραι Γενεαί θέλουσιν ευλογεί τα ονοματά σας, και θέλουν σας κηρύττει ώς τους πρωταίτιους της ευδαιμονίας των.
Ιάσιον τη 24 Φευρουαρίου 1821 Αλέξανδρος Υψηλάντης. Γενικός Επίτροπος της Αρχής.
Τον Υψηλάντη αυτής της έκκλησης-προκήρυξης, που ο Τσάρος τη δέχθηκε ο Μέτερνίχ, οταν έλαβε τα από την Ελλάδα προσκηνύματα, έπεισε τον Τσάρο οτι το κίνημα του Υψηλάντη ηταν αντιφεουδαρχικό-καρμπομάρικο.
Οπως ηταν φυσικό ο ελληνο-ιταλικός πόλεμος, διεύρυνε το χάσμα που προϋπήρχε ανάμεσα στο λάο και τους ιθύνοντες. Χάσμα που παγειοποίησε και επεξέτινε η δικτατορία. Ο ελληνικός λαός κλήθηκε να πολεμήσει τον ιταλικό φασισμό και τον γερμανικό εθνικοσοσιαλισμό, ενώ επι πολλά χρόνια και ειδικά την τελαυταία τετραετία σύμπασα η ηγεσία, (Αγγλόφιλοι και Γερμανόφιλοι) προσπαθούσε να τον πείσει-δίδασκε οτι τα καθεστώτα αυτά ηταν οι μόνες με «ανθρώπινο περιερχόμενο» μελλοντικές μορφές κοινωνικής ζωής και πολιτκής διακυβέρνησης. Το γεγονός αυτό ειχε σαν αποτέλεσμα να μήν υπάρχει ταύτιση συμφερόντων και στόχων ανάμεσα στο λαό και την «ηγεσία», η τουλάχιστον μιας μεγάλης μερίδας που προπολλού ειχε τατίσει τα συμφέροντά της με αυτά του άξονα. Οσον αφορά τον τρόπο διεξαγωγής του πολέμου, καθώς και τον τρόπο που θα αντιμετώπιζαν την κατοχή της χώρας αργότερα ούτε καν ασχολήθηκαν!
Εκεί στα πεδία των μαχών ο μαχόμενος λαός και η κυβέρνηση, ακολουθούν στην ουσία δυό διαμετρικά αντίθετους δρόμους: Ο λαός ήθελε νίκη, η κυβέρνηση να ρίξουμε λίγες ντουφεκές για «την τιμή των όπλων»
Ο λαός μισούσε θανάσιμα το φασισμό γενικά και τον εσωτερικό ειδικά, γι αυτό και ξεθηκώθηκε σαν ενας Ανθρωπος να τον αποκρούσει. Η αυθόρμητη συμμετοχή του στον πόλεμο, εκτός απ την απόκρουση του εισβολέα, συνδέονταν και με τον μακρόχρονο πόθο και το αίσθημα ανακούφισης, οτι επιτέλους σήμαινε η ώρα να γλυτώσει και απ την εσωτερική τυραννία. Ηθελε να τσακίσει το φασιστικό τέρας ρίχνοντας τους Ιταλλους στη θάλασσα και αυτό δεν ηταν ακατόρθωτο.Το βασιλο-μεταξικό καθεστώς ήθελε «να ρίψομεν μερικούς πυροβολισμούς δια την τιμήν των όπλων μας»,γράφει ο υποστράτηγος Πετρουτσόπουλος, διευθυντής τότε του 111ου στρατιωτικού Γραφείου, ετσι ώστε να μην θιγεί το γόητρο κανενός και τρόμαζε απ την προέλαση του στρατού μας. Η κατοχή το χάσμα το μετέτρεψε σε αντίθεση, σε έχθρα και ρήξη με τα

πιστεύω της 4οΑυγουστιανής «ηγεσίας» και τη μοναρχία που συνέβαλε στην εγκαθίδρυση της δικτατορίας και την εξυπηρέτηση των Αγγλικών συμφερόντων.
Οι αντιδραστικές δυνάμεις καταργιόταν τους κομμουνιστές για αυτήν την τροπή που πήραν τα πράγματα και κυρίως ύστερα απ το γράμμα του Ν. Ζαχαριάδη που δημοσιεύθηκε στις 2-11-40 στις Αθηναϊκες εφημερίδες, με το οποίο γράμμα: «καταδίκαζε τη φασιστική επίθεση, που σκοπό ειχε την υποδούλωση...καλούσε το λαό και τους κομμουνιστές να αγωνιστούν για την τιμή και την εθνική μας ανεξαρτησία...Η πάλη θα ειναι πολύ δύσκολη και πολύ σκληρή. Μα ενα έθνος που θέλει να ζήσει πρέπει να παλέψει, αψηφώντας τους κινδύνους και τις θυσίες. Ο λαός της Ελλάδας διεξάγει σήμερα εναν πόλεμο εθνικό-απελευθερωτικό ενάντια στο φασισμό του Μουσουλίνι. Δίπλα στο κύριο μέτωπο ο κάθε βράχος, η κάθε ρεματιά, το χωριό καλύβι με καλύβι, σπίτι με σπίτι πρέπει να γίνουν φρούρια του Εθνικό-απελευθερωτικού αγώνα...Ολοι στο αγώνα, ο καθένας στη θέση του και η νίκη θα ειναι νίκη της Ελλάδας και του λαού της».
Ανεξάρτητα από ποιά γνώμη εχει ο καθένας για τον Ζαχαριάδη, πρέπει να παραδεχθεί οτι απ το οκτώβρη του 1940, ενάμισι χρόνο πριν κηρύξει η Γερμανία τον πόλεμο στη Σοβιετική Ενωση, με το γράμμα που έστειλε απ τις φυλακές της Κέρκυρας, ειχε περιγράψει τον τρόπο, την μορφή και το σχήμα που έπρεπε να πάρει αντιφασιστικός αγώνας στον ιταλό αλβανικό πόλεμο και εν μέρει η Αντίσταση στην Ελλάδα. Το γεγονός αυτό καταρρίπτει τον ισχυρισμό και εστω τη μομφή, που εχουν προσάψει στους κομμουνιστές οτι η ΕΑΜκική Εθνική Αντίσταση στην Ελλάδα άρχισε (27/9/41) μόνο μετά την κήρυξη του πολέμου της Γερμανίας στη Σοβιετική Ενωση. Μαλιστα δεν ειναι λίγοι αυτοί που ισχυρίζονται οτι η ίδρυση του ΕΑΜ, έγινε κατ' εντολή της Μόσχας και οχι από πρωτοβουλία των Ελλήνων κομμουνιστών, παραβλέπωντας οτι οι πρώτες ανταρτικές ομάδες, (Ανδρούτσος και Οδυσσές στην Μακεδονία) ειχαν απ τις πρώτες ακόμα μέρες της κατοχής πιάσει τα βουνά. Τα γεγονότα αυτά εχει καταγραφεί στη συνείδηση του λαού και την νεοελληνική ιστορία σαν γεγονότα αναμφισβήτητα.
Και αναρωτιέται κανείς καλά οι συνεργάτες, οι απόντες και αυτοί που της γύρισαν την πλάτη στις πιό κρίσιμες στιγμές. Αυτοί προκειμένου να δικαιολογήσουν τη συνεργασία και την απουσία τους απ το εγερτήριο σάλπισμα που καλούσε τον κάθε Ελληνα να κάνει το καθήκον του προς την πατρίδα θα τους «δικαιολογήσει» ο ιστορικός καταλογίζοντας τους το ακατολόγιστο. Πως να δικαιολογήσει ομως το ίδιο το καθεστώς που με όλα τα μέσα, κατασταλτικά, ιδεολογικά, διαπαιδαγωγικά κλπ, να επιβάλουν αυτήν τη άποψη σαν ιστορική αλήθεια. Τα αστικά κόμματα και κυρίως τους ανθρώπους των γραμμάτων, που είπαν και έγραψαν αβασάνιστα και ιστορικοί ακόμα οτι πράγματι α) «αν η Γερμανία δεν κήρυται τον πόλεμο στη Σοβιετική Ενωση, οι κομμουνιστές δεν θα έκαναν Αντίσταση» και β) οτι το «Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) έγινε με εντολή της Μόσχας.»
Αλήθεια, πως θα δικαιολογήσει όλους αυτούς, που ενώ γνώριζαν οτι ο Ναζισμός εκπροσωπούσε την ποιό άνανδρη, την πιό σιχαμερή τυραννία που παρουσιάστηκε ποτέ πάνω στον πλανήτη Γή. Που ενώ γνώριζαν οτι η «νέα τάξη» θα ξαναγύριζε την κοινωνία των Ανθρώπων στην πρωτόγονη βαβραρότητα, θα καταργούσε κάθε νόμο, ηθική τάξη και δίκαιο. Οτι θα επικρατούσε ο νόμος της Ζούγκλας στην Ευρώπη. Αυτούς που γνώριζαν οτι αυτό ηταν το περιεχόμενο της νέας τάξης;
Πως να δικαιολογήσει η ιστορία τους ανθρώπους, που γνώριζαν πως οταν ο Χίτλερ, προετοίμαζε τα εγκληματικά του σχέδια για την υποδούλωση των Ευρωπαϊκών λαών, και οταν κάποιος φίλο του τον ρώτησε με ποιόν τρόπο θα κατανικήσει την εσωτερική Αντίσταση των λαών, απάντησε με τη συνηθισμένη ξετσιπωσιά : «Σε κάθε τόπο θα βρεθούν κάμποσα φιλόδοξα και ιδιοτελή καθάρματα, που θα εξυπηρετήσουν πρόθυμα τους σκοπούς μου, γιατί θα ειναι ο μόνος τρόπος να αναδειχθούν και να πλουτίσουν στη χώρα τους» Και η πρόβλεψή του αυτή επαληθεύτηκε δυστυχώς. Σ όλες τις χώρες υπήρχαν ή βρέθηκαν οι διάφοροι Πετέν, Λαβάλ και Κούϊσλιγκ να προδώσουν τη χώρα τους. Μα και στη δική μας χώρα δεν ηταν λίγα τα φιλόδοξα και ιδιοτελή καθάρματα που έτρεξαν να προσφέρουν τις πολύτιμες υπηρεσίες τους στον Χίτλερ.
Πρώτοι και καλύτεροι έτρεξαν οι (Τσολάκογλου, παρά την εξαπάτησή του απ τους Γερμανούν στον τρόπο λήξης του πολέμου) οι Μπάκοι, οι Γκοτζαμάνηδες, οι Καραμάνοι, στρατηγοί απάτριδες, πολιτικάντηδες και αρκετοί τυχοδιώκτες. Μετά οι Ράλιδες, οι Γονατάδες κλπ. Με την πρόφαση να περισώσουν τάχα κάτι απ την καταστροφή, μα στην πραγματικότητα για να εξασφαλίσουν αξιώματα και πρωτοκαθεδρίες γι

αυτούς και τους δικούς τους, κυλούσαν καθημερινά ολο και βαθύτερα στη λάσπη της προδοσιάς. Δέχθηκαν να κοψό μεσιάζονται βοηθώντας τη λεηλασία και την ερήμωση της χώρας, παρέχοντας στους κατακτητές το πρόσχημα της νομιμότητας σ όλα τα απάνθρωπα κακουργήματά τους. Να τα κρύβουν απ το λαό και να παρουσιάζουν το λαό στους κατακτητές πως τα αποδέχεται, πως τα εγκρίνει, πως τάχα ο λαός ειναι ενθουσιασμένος απ τις ευεργεσίες και την σκλαβιά του. Εκρυβαν απ το λαό οτι η Μακεδονία και η Θράκη, κατοχυρώθηκαν εδαφικά στους Βουλγάρους και η Ηπειρος προορίζονταν για την Ιταλική Αλβανία, οτι τα Επτάνησα και οι Κυκλάδες τα ειχαν ήδη προσαρτήσει οι Ιταλοί.
Ο κόσμος πέθαινε απ την πείνα στους δρόμους και το αίμαι χυνόταν άφθονο. Οι υλικές καταστροφές με την παράλληλη σωματική εξαθλίωση του λαού, κάθε μέρα που περνούσε μεγάλωνε και νέοι νεκροί απ την πείνα και την εξαθλίωση προστέτονταν. Ομως ακόμα περισσότερα, βαρύτερα και σκληρότερα ηταν τα πλήγματα που προξενούσαν οι αυθαίρετες και οργανωμένες αρπαγές του πλούτους της χώρας και ειδικά των τροφίμων, που οδηγούσαν στην ηθική κατάπτωση και εξαθλίωση της Ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Που οδήγησαν αυτόν τον περήφανο λαό στους σκουπιδοτενεκέδες.
Αυτοί λοιπόν, οι ανθρωποι προκειμένου να δικαιολογήσουν τη δική τους ολιγωρία και την εθνική προδοσιά, τόλμησαν να ξεστομίσουν την πιό βαριά, την ποιό φοβερή για τη χώρα και το λαό λέξη : οτι τον όποιο αγώνα έκανε ο λαός, για τη συντριβή του φασισμού και την απελευθέρωση της χώρας, δεν το έκανε από μόνος του αλλά «κατ' υπόδειξη και για λογαριασμό της Μόσχας». Βέβαια αυτή η άποψη εκτός του οτι δικαιολογούσε τη δική τους συνεργασία εξομοιώντας τους αγωνιστές με τον εαυτό τους, άνοιγε και ο δρόμος για να γίνουν αυτοί οι μελλοντικοί ήρωες αυτού του υπέροχου και αξιοθαύμαστου αγώνα. Εναν αγώνα εθνικό-πατριωτικό, που τον θαύμασε η οικουμένη προσάρμοσαν και την τετράχρονη κατοχική ιστορία στα δικά τους μέτρα. Αυτοί που κατεύθυναν αυτή την άποψη ξέρουν, οτι με το πέρασμα του χρόνου η μνήμη ατονεί και η οργή αμβύνεται.
Και για να ειναι σίγουροι έπρεπε ολοι οι αγωνιστές να σπιλωθούν σαν «εθνικοί προδότες», για να επιβεβαιωθεί η Ρήση οτι «στην Ελλάδα, καμιά, μα καμιά απολύτως πατριωτική πράξη και προσφορά δεν έμεινε ποτέ ατιμώρητη» Οση ομως προσπάθεια και αν κάνουν, οσα μέτρα και αν πάρουν και οση προσαρμογή στα μέτρα τους και κάνουν, οι απόψεις αυτές δεν θα αντέξουν στο αμόνι της ιστορίας. Και αυτό γιατί η σύγκριση ειναι εξοντωτική, Οι Αντιστασιακοι υπερασπίζονταν τη λευτεριά, την Ανθρωπιά, τον προγονικό και σύγχρονο πολιτισμό. Τον σεβασμό στην ιστορία που τιμούσαν πολεμώντας οι ίδιοι, ενώ αυτοί προκειμένου να επιβιώσουν για να σφετεριστούν ξανά την εξουσία και τα προνόμια τους, αλλοι συνεργαζόμενοι και άλλοι αναζήτησαν απάνεμα λιμάνια ειχαν προαποφασίσει να βιάσουν την ιστορία.
Τέτοια αθλιότητα, τέτοια ξετσιπωσιά, τέτοια ύβρις και τέτοια αγνωμοσύνη για Ανθρώπους, που συναισθανόμενοι τους κινδύνους που διέτρεχε χώρα και λαός μετά την κατάκτηση οχι μόνο άκουσαν το εγερτήριο σάλπισμα, αλλα οταν ο αγωνιστής οργανωμένος στις πολιτικές οργανώσεις του ΕΑΜ, αποφάσιζε να ενταχθεί στο ένοπλο τμήμα του : τον ΕΛΑΣ την ώρα που έπαιρνε το όπλο στα χέρια του από τον επικεφαλής της μονάδας του, τα πρώτα λόγια που έλεγε ηταν «... ορκίζομαι Σέ Σένα, Ω Ιερή Πατρίδα !...Το όνομά Σου θα γίνει στο εξής ο οδηγός των πραξεών μου, και η ευτυχία Σου η ανταμοιβή των κόπων μου». Μόνο άνθρωποι ανιστόρητοι, ασυνείδητοι, πρόχειροι και επιπόλαιοι. Μόνο άνθρωποι χωρίς επίγνωση των λόγων και έργων. Ανθρωποι άσχετοι, πορωμένοι και εχθροί της πατρίδα, θα μπορούσαν να διαπράξουν τέτοια εγκλήματα εις βάρος της πατρίδας και να ξεστομίσουν τέτοια λόγια γι αυτούς που πρόσφεραν τα πάντα και τη ζωή τους ακόμα για να ξεσκλαβωθεί η Ελλαδίτσα μας απ τα γαμψά νύχια του φασισμού. Και το ακόμα πιό τραγικό η συμμετοχή τους στην Αντίσταση τους στερούσε το δικαίωμα να λέγονται και να ειναι ανθρωποι.
Ο κατοχικός αγώνας συλλογικός και ατομικός, ηταν ενα κορυφαίο γεγονός. Ειχε και αυτός ο αγώνας τις Σαλαμίνες του, τους Μαραθώνες του, τα Κιούγκια, τα Αρκάδια, τα Ψαρά, τα Δραγασάκια και τις Αραπίτσες του. Αν δε πάρουμε υπόψη τα σύγχρονα πολεμικά μέσα που έπρεπε να αντιμετωπίσει ο κάθε αγωνιστής και τα δεινά που ειχε υποστεί ο λαός, εκτός απ το κατεστημένο που τον αγνόησε, τον καταδίκασε και για να μπορέσει να εξοντώσει τους συμμετέχοντες στον αγώνα τον χαρακτήρισε σαν το «μεγαλύτερο έγκλημα και εθνική προδοσιά», σημαίνει πως τυφλωμένοι απ τα ταξικά και προσωπικά συμφέροντα, δεν δίστασαν να αγνοήσουν και να μήν αποδίδουμε την πραγματική σημασία που ειχε για τη χώρα και το λαό μας ο αγώνας του 1940-45. Σε τίποτα δεν υστερούν τα Καλάβρυτα απ το Δραγασάκι , ο

Χορτιάτης απ το Κούγκι, το Κούρνοβο και Δίστομο απ το Αρκάδι, η Κατράνιτσα και το Μεσόβουνο απ την Αραπίτσα και τόσα αλλα έξ ίσου φρικτά ολοκαυτώματα.
Αντί να αναγνωρίσουν αν οχι να ομολογήσουν, οτι ολα αυτά που έκαναν και είπαν για το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, ειχαν ενα συγκεκριμένο σκοπό και στόχο. Στο στόχαστρο ηταν οι Νέες λαϊκές δυνάμεις που βγήκαν στο προσκήνιο. Οι δυνάμεις που θα πίεζαν για να σπάσουν τις παλιές κλειστές σχέσεις και φόρμες ζωής και παραγωγής, αναζητώντας τρόπους να εκδηλωθεί το καινούριο ανεξάρτητο πνεύμα και να λειτουργήσει σε μια άλλη διάσταση η πολιτική, η οικονομική και η κοινωνία. Κυρίως να απελευθερωθεί γενικότερα η Ανθρώπινη σκέψη και δράση. Τώρα πιά ηταν έκδηλη και η ανάπτυξη του διεθνισμού και της οικουμενικότητας. Ξέφευγε και αυτή απ τις στενές μυθολογικές παραδόσεις και αναζητούσε ελεύθερα τις αρχές που διέπουν τη φύση και τη ζωή. Φορέας γι αυτές τις ριζικές μεταλλάξεις και τρόπο σκέψης ηταν η Αριστερά-το ΕΑΜ. Το ΕΑΜ όμως ειχε περγαμηνές αγώνων και θυσιών, αναγνωρισμένες και αποδεκτές απ την οικουμένη. Αυτές ακριβώς τις περγαμηνές, τους αγώνες και τις θυσίες ειχαν στο στόχαστρο οι δυνάμεις της συντήρησης και της αντίδρασης. Αυτές και τους φορείς τους ήθελαν να εξοντώσουν.
Στον ιδεολογικό και πολιτικό-κοινωνικό τομέα, οι αντιδραστικές και κυρίως οι σκοτεινές δυνάμεις, και οι Αγγλοι που καθοδηγούσαν τα γεγονότα, ήξεραν οτι χωρίς την εξόντωση του φορέα της Αντίστασης και την αποσιώπηση της προσφοράς του, δεν μπορούσαν να αρθρώσει λέξη, για συμμετοχή και προσφορά προς το λαό και την πατρίδα. Γι' αυτό και φρόντιζαν, οχι απλώς να θυμίζουν αλλα και να υπέρ τονίζουν αυτά που ενοχλούσαν την Αντίσταση και να κρύβουν συστηματικά αυτά που δεν ήθελαν να θυμούνται. Στο πνεύμα αυτό εχει γραφτεί η ιστορία του 21 και αυτή του 1940-1944, μα και αυτή του 1945-1947 και το «δίκαιο» και η «αλήθεια» πήγε με το μέρος αυτών που είχαν τα μέσα να επιβάλουν αυτά που ήθελαν, μα και να κρύψουν αυτά που δεν ήθελαν. Η φεουδαλική αριστοκρατία το 21, ταυτισμένη με τον κλήρο που έλεγχε τα πάντα και την μοναρχία ηταν αυτό που τους έδωσε τη δυνατότητα να επιβάλουν στους αστούς τον ιστορικό συμβιβασμό και να γράψουν και την ιστορία στα δικά τους μέτρα. Το ίδιο περίπου έγινε και με τη συγγραφή της ιστορίας του 1940-1974.
Για την υλοποίηση αυτού του «πολυπόθητου και πολύτιμου στόχου» στην Ελλάδα του 1945, δεν ηταν ανάγκη να εισαι ένοχος για να φοβάσαι οτι μπορεί κάποιος να σε στείλει εξορία, φυλακή και στο απόσπασμα ή και να σε σκοτώσει καθ' όδων, χωρίς να του ζητηθούν ευθύνες, μα ούτε και τον λόγω για τον οποίο σκότωσε εναν Ανθρωπο. Αντίθετα ο άνθρωπος αυτός θα καταξιωθεί και σαν ο κατ' εξοχήν «έλληνας» και οταν έρθει η ώρα κατανομής αξιωμάτων, θα ειναι μεταξύ των ανθρώπων που θα επιβραβεύονταν για την ...
Οι ανθρωποι αυτοί που χειραγώγησαν τη μνήμη για ιδεολογικούς λόγους δεν ειχαν τύψεις, επειδή απλούστατα δεν ειχαν εθνικό-πατριωτική συνείδηση. Και πράγματι δεν ειχαν γιατί αν είχαν δεν θα έκαναν το ΠΑΝ για να τελειώσουν με την «Ελλάδα του Βουνού». Με την μεγάλη ψυχή και γεωγραφία εκείνης της Γενιάς. Και αυτό γιατί τους ενδιέφεραν μόνο τα ταξικά και ατομικά τους συμφέροντα. Η πείρα υπήρχε. Εκαναν και με την Εθνική Αντίσταση ό,τι έκαναν και το 21. Οταν για τους ίδιους λόγους ασελγούσαν πάνω στο Νεανικό σώμα της Ελλάδας, οταν φυλάκιζαν και εξόριζαν την ηθική του Νεοσύστατου Εθνους. Οπως τότε εκμηδένιζαν την ψυχή της Επανάστασης, τον Κολοκοτρώνη και χλέβαζαν τον σημαντικότερο ιστορικό αγώνα του λαού μας, σαν προϋπόθεση για να εγκαταστήσουν τους αποικιοκρατικούς θεσμούς και δομές. Ετσι και τώρα για να εκμηδενίσουν την αξία και να περιόρισαν τη γεωγραφία της Εθνικής Αντίστασης, δολοφόνησαν την ηγεσία της. Με αντάλλαγμα να εξασφαλίσει την προστασία των ξένων, που οπως παλιά ηταν οι φύλακες άγγελοι των συμφερόντων τους.
Η Εθνική Μνήμη δεν μπορεί να ειναι επιλεκτική. Πολύ περισσότερο δεν μπορεί να ειναι ταξική. Η Ελληνική πολιτεία, πότε δεν οργάνωσε την προβολή της οικουμενικής αξίας και την προσφορά της Εθνικής Αντίστασης. Εκανε το αντίθετο. Επειδή ηταν απούσες οι αντιδραστικές δυνάμεις, για να μην φανεί η γύμνια και η έκταση του εγκλήματος που διέπραξαν για αλλη μια φορά εις βάρος του λαού και της χώρας, την διαστρέβλωσε την παραποίησε και την καταχώνιασε, με απώτερο σκοπό να την προσαρμόσει στο μέλλον στα δικά της μέτρα. Μα και αυτά τα λίγα που εχουν γραφτεί υπέρ που λαού γενικά και των αγωνιστών ειδικά το 21τα έγραψαν οι ξένοι. Οι φιλέλληνες και δεν μπορούσαν να τα διαστρέψουν, να τα αλλιώσουν και να τα προσαρμόσουν στα δικά τους μέτρα.

Τρανή και αδιάψευτη απόδειξη αποτελεί ο Μακεδονικός αγώνας του 21, και ο αγώνας του 1912. Αφού δεν συμμετείχαν οι φιλέλληνες να καταγράψουν τη συμμετοχή και τη δράση του λαού και να εξάρουν οπως έγινε για το Μοριά και τη Ρούμελη τον ηρωϊσμό και την αυτοθυσία τον αγωνιστών, ο Μακεδονικός αγώνας αν δεν καταχωνιάστηκε στο σύνολό του, αναφέρεται με πέντε αράδες όλο κι όλο. Και κυρίως αποσιωπάτε η ξεχωριστή σημασία και συμβολή του Μακεδονικού αγώνα, σε σχέση με αυτή του Μοριά και της Ρούμελης, που λόγω γεωστρατηγικής σημασίας μπορούσαν να ελπίζουν ή και πίστευαν ακόμα στην απελευθέρωση τους, ενώ για τη Θεσσαλία και ειδικά την Μακεδονία για λόγους Γεωστρατηγικούς ηταν δεδομένο οτι δεν πρόκειται να απελευθερωθεί όπως ο Μοριάς και η Ρούμελη το 21. Το γεγονός αυτό το γνώριζαν οι Μακεδόνες αγωνιστές. Κι' όμως οχι μόνο αγωνίστηκαν κάτω απ πολύ πιο δύσκολες συνθήκε και έγραψαν την «ανύπαρκτη» ιστορία στον Μακεδονικό χώρο, αλλα και οταν οι αγωνιστές ενέγραψαν εκείνες τις υποθήκες, που θα πιστοποιούσαν στην παγκόσμια και ειδικά στην Ευρωπαϊκή κοινή γνώμη, οτι η Μακεδονία ειναι ελληνική και όταν αυτό ο λαός της Μακεδονίας στο σύνολό του το συνειδητοποίησε αυτό και αφού διαμόρφωσαν και τις δομές εκείνες, που θα διατηρούσαν άσβεστη αυτή τη φλόγα, δεν επαναπαύτηκαν στις δάφνες.
Οσοι επέζησαν των πολλών και άνισων συγκρούσεων κατέβηκαν στη Ρουμελη και το Μοριά. Πολέμησαν στο πλευρό των συναγωνιστών τους, έτσι ωστε να διαμορφωθεί εστω μόνο στο χώρο του Μοριά και της Ρούμελης η Νεοελληνική εθνική και κρατική οντότητα. Αυτά οσον αφορά το 21. Υπάρχει ομως η ίδια ιστορική αποσιώπηση και για τον μακεδονικό αγώνα του 1912.
Βέβαια, παρά την αποσιώπηση του Μακεδονικού αγώνα κανένας δεν πιστεύει οτι ο αγώνας για την απελευθέρωση της Μακεδονίας άρχισε με το Κομητάτο. Βέβαια και το Κομητάτο, αλλά τον κύριο, αποφασιστικό και καθοριστικό ρόλο τον έπαιξε ο Μακεδονικός λαός, με βάση τις υποθήκες που έγραψαν και τις δομές που διαμόρφωσαν οι αγωνιστές του 21. Υποθήκες και δομές που ακολούθησε πιστά και σύσσωμος ο Μακεδονικός λαός, χτίζοντας μέρα την μέρα και πέτρα την πέτρα την υποδομή εκείνη πάνω στον οποία θα στηρίζονταν και θα μπορούσε να δράση Κομητάτο και αργότερα ο στρατός το 1912.
Ο κόσμος του ΕΑΜ, δεν ειχε μόνο νέες ιδέες, ιδανικά και οράματα. Η ΕΑΜική Αντίσταση ειχε τις πρωτιές. Η πρώτη Αντιστασιακή εκδήλωση με παγκόσμιο συμβολισμό και ακτινοβολία ηταν το κατέβασμα της Χιτλερικής (Βάστικας) από την Ακρόπολη απ το Μανώλη Γλέζο και τον Απόστολο Σάντα. Ειχε την μαζικότερη από όλους τους λαού συμμετοχή στον αντι κατοχικό και αντιφασιστικό συμμαχικό αγώνα. Εναμισι εκατομμύριο οργανωμένα μέλη, εννενήντα (90,000) και πλέον χιλιάδες ένοπλο στρατό τον (ΕΛΑΣ), τριακόσιες πενήταν (350,000) χιλιάδες ΕΠΟΝίτες, απ τους οποίους το 40% γυναίκες και το 90% του λαού στο πλευρό της Αντίστασης. Ειχε τριακόσιες πενήντα (350) ημερησίες και εβδομαδαίες εφημερίδες και ενα τεράστιο αριθμό περιοδικών και εκατοντάδες πολιτιστικές λέσχες. Δεν υπήρχε πόλη και χωριό, που να μην εχει τις δικές του τοπικές εφημερίδες, περιοδικά και λέσχη. Αυτήν την λαϊκή ομοψυχία, θέληση και δύναμη ήθελαν να εξοντώσουν με τη φωτιά και το σίδερο.
Ετσι φτάσαμε η Ελλάδα να ειναι η μόνη χώρα της Ευρώπης, που ενω βρίσκεται στο στρατόπεδο των νικητών, οι φασίστες συνεργάτες των κατακτητών, οι δοσίλογοι και οι προδότες για μιά ακόμα φορά στραγγάλισαν τη δημοκρατία. Το Αντιστασιακό κίνημα βρέθηκε υπο το κράτος της λευκής τρομοκρατίας. Εκατοντάδες δολοφονήθηκαν και καθημερινά δολοφονούνταν αναίτια στους δρόμους. Δεκάδες χιλιάδες βρέθηκαν στις εξορίες και στις φυλακές και εκατοντάδες
+ χιλιάδες διώκονταν. Και όλο αυτό το μακελειό έγινε στο όνομα της διάσωσης της προπολεμικής «δημοκρατίας» που «κινδύνευε» απ το λαό της.
Οι εκλογές του Μάρτη του 1946 ηταν μια κρίσιμη καμπή, καθώς αντιπροσώπευαν την τελευταία ευκαιρία ειρηνικής εξέλιξης μετά τον εφιάλτη της κατοχής και την ώμη ιμπεριαλιστική ένοπλη επέμβαση των Αγγλων. Επέμβαση που οδήγησε στη σύγκρουση του Δεκέμβρη. Η ευκαιρία αυτή ομως χάθηκε παρά τις αλλεπάλληλες εκκλήσεις της Αριστεράς και του λαού γενικότερα για συμφιλίωση. Η εκδικητική δεξιά κυβέρνηση με επικεφαλής τον Ντίνο Τσαλδάρη, επιβάρυνε την ήδη πολωμένη πολιτική κατάσταση. Πριν ακόμα απ τις εκλογές, η άλογη βία, η λευκή τρομοκρατία και η κάθε είδους αυθαιρεσίες, και δεδομένα που συνέβαλαν στην υποτίμηση της Ανθρώπινης ζωής, ετσι ώστε να μπορεί να την αφαιρεί ατιμώρητα και μάλιστα επιβραβευμένα ο κάθε παρακρατικός και η πολύμορφη καταπίεση της Δεξιάς, οδήγησε τους πρώην αντάρτες του ΕΛΑΣ πίσω στα βουνά, προκειμένου να μην δολοφονηθούν απ το παρακράτος, το

επίσημο κράτος και τους διάφορους συμμορίτες που είχαν οργανώσει, εξοπλίσει και καθοδηγούσαν οι ίδιοι Αγγλοί και χρησιμοποιούσε η Δεξιά.
Στη συγκυρία του επερχόμενου τέλους του 2ου παγκοσμίου πολέμου οι μεγάλοι μας Σύμμαχοι, ξέχασαν τις υποσχέσεις τους για την αρχή της αυτοδιάθεσης των λαών, σύμφωνα με τον χάρτη του Ατλαντικού και της συμφωνίας της Τεχεράνης. Στα πλαίσια της εξυπηρέτησης των δικών τους εθνικών συμφερόντων, ξέχασαν τους αγωνιστές του λαού μας, τις θυσίες, την προσφορά σε αίμα και τις ανυπολόγιστες υλικές ζημιές, και ο καθένας τους χωριστά, οι Αγγλοι για την εξυπηρέτηση των μητροπολιτικών τους συμφερόντων, οι Αμερικάνοι των μακρόχρονων γεωπολιτικών τους επιδιώξεων και οι Ρώσοι για την εξασφάλιση της ησυχίας τους, στις χώρες που αποτελούσαν τους άμεσους τακτικούς και επιδιωκόμενους στόχους τους. Η Γεωπολιτική θέση της χώρας μας, βρέθηκε να ειναι στο κέντρο των δικών τους άμεσων στρατηγικών συμφερόντων. Ετσι τον Οκτώβρη του 1943 στη Μόσχα, οι ηγέτες των τριών Μεγάλων δυνάμεων, στην ιστορική τους συνάντηση με το παραπάνω θέμα, και οσα αλλα περιλαμβάνονταν στη σφαίρα της διεξαγωγής του πολέμου, που έφτανε στο τέλος του, μοίρασαν τις σφαίρες επιρροής του καθενός, στο στρατηγικό σημείο των Βαλκανίων.
Ετσι μετά τη λήξη του Β! παγκοσμίου πολέμου, η χώρα μας βρέθηκε και με τους Νέο κατακτητές Αμερικανούς, οπως ειχε βρεθεί και το 1821 με τους Αγγλους, που σαν αυτοκρατορική τότε δύναμη ακολουθούσε και εφάρμοσε για εκατόν είκοσι χρόνια εις βάρος της Ελλάδας, μια πολιτική που ουσία και περιεχόμενο στο χώρο της Βαλκανικής Χερσονήσου και ειδικά του Αιγαίου και τη λεκάνη της Μεσογείου ηταν:
Να μήν επιτρέψει στη Ρωσία επί Τσάρου και αργότερα της ΕΣΣΔ να μεγαλώσει και την Τουρκία να μην αδυνατήσει και μικραίνει σε μέγεθος. Την ίδια πολιτική εφαρμόζει από το 1947 και η Αμερική. Μια πολιτική που αντιστρατεύτηκε και εξακολουθεί να αντιστρατεύεται πολύπλευρα τα εθνικά μας συμφέροντα: Κύπρος, καθημερινή αντιπαράθεση, επερξοπλισμούς, αμφισβητήσεις κλπ.
Η Αγγλία και η Γαλλία πριν απ την εισβολή της Ιταλίας στη χώρα μας ειχαν δηλώση πως αν η χώρα μας δεχθεί επίθεση θα προστρέξουν σε βοήθεια. Η Γαλλία ειχε ήδη καταληφθεί πριν εισβολή της Ιταλίας, η Αγγλία ομως που η Ελλάδα ηταν η μόνη χώρα που της ειχε μείνει σύμμαχος μετά την επίθεση της Ιταλίας στις αρχές του 1941 έστειλε ενα στρατιωτικό απόσπασμα σαράντα (40) περίπου χιλίων ανδρών. Οταν ήρθαν οι Αγγλοι στην Ελλάδα ελληνό-ιταλικός πόλεμος βρίσκονταν περίπου στα μέσα του χρόνο διεξαγωγής του. Τα μηνύματα για βοήθεια των Γερμανών στους Ιταλούς ηταν δεδομένη. Μπορεί ο Μεταξάς να έπαιρνε την μεταλαβιά του στο Σίτι του Λονδίνου, ετσι ομως οπως ειχαν διαμορφωθεί τα πράγματα στην Ευρώπη και την Ασία, ο Μεταξάς ειχε αρχίσει οχι μόνο να αλληθωρίζει προς τους Γερμανούς και τους Ιταλούς, αλλα και να διαμορφώνει και τις προϋποθέσεις εκείνες που θα του έδιναν τη δυνατότητα να ολοκληρώσει το όνειρο της ζωή του. Μπροστά σε αυτόν τον κίνδυνο η προσφορά της Αγγλίας σκοπό ειχε να ανισχύσει το βασιλιά και να αποτρέψει τον Μεταξά απ κάποια κίνηση. Φαίνεται πως ο Μεταξάς δεν παρέκλινε απ την προσπάθεια, γι' αυτό και μόλις ηρθε το Αγγλικό απόσπασμα στην Ελλάδα ο Μεταξάς...
Βέβαια, το μοίρασμα σε ζώνες επιρροής των Βαλκανίων έγινε. Εμείς σαν έθνος, σαν κίνημα εθνικό-απελευθερωτικό είχαμε την κακή τύχη ο ενας να μας εγκαταλείψει και οι αλλοι δυό οχι μόνο δεν θέλησαν να αποδεχθούν την συνεισφορά αλλα και ούτε συγχώρεσαν ποτέ το λαό μας για το μεγαλείο των επιδιώξεων της Εθνικής μας Αντίστασης. Ενα μεγαλείο συνεισφοράς και θυσιών που δεκάδες χιλιάδες Ελληνες πολεμιστές στον Αλβανικό και Μακεδονικό Μέτωπο και στη Μάχη της Κρήτης και εκατοντάδες χιλιάδες Ελληνες και Ελληνίδες στην τετράχρονη Εθνική Αντίσταση που σκοπό είχε: ΕΛΛΑΔΑ ΑΚΕΡΑΙΑ, ΕΘΝΙΚΑ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ-ΦΙΛΕΙΡΗΝΙΚΗ-ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ-ΑΣΤΙΚΟΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ, που ειναι αναγκαίο στάδιο για κάθε κατοπινή Κοινωνική Αλλαγή, για την οποία θα αποφάσιζε κυριαρχικά ο Ελληνικός Λαός πότε-πως και ποιά αλλαγή θα πραγματοποιούσε αν οι «σύμμαχοι» δεν την ματαίωναν δυναμικά με την ένοπλη Αγγλική επέμβαση τον Δεκέμβριο του 1944.
Η μοιρασιά έγινε. Τώρα πλέον έπρεπε να παρθούν και εκείνα τα πρακτικά μέτρα που θα υλοποιούσαν αυτή τη μοιρασιά. Η πρώτη φάση ηταν η επέμβαση του Δεκέμβρη 1944, ακολούθησε η συμφωνία της Βάρκιζας και ο αφοπλισμός του ΕΛΑΣ. Τώρα πιά το λόγω ειχαν οι συνεργάτες των κατακτητών και οι διάφορες συμμορίες που οργάνωσαν και χρηματοδοτούσαν οι Αγγλοι. Το ΕΑΜ ομως εξακολουθούσε να

διατηρεί την επιρροή του στο λαό. Επρεπε πριν οδηγηθεί η χώρα στις εκλογές να περιοριστεί αυτή η επιρροή το πολύ στο 10%. Το έργο αυτό θα το αναλάμβανε η «καλή» και «δίκια» οργάνωση και διεξαγωγή των εκλογών και η βία. Η λευκή τρομοκρατία και το αβέβαιο της ζωής, ετσι ωστε και οι «διεθνείς» παρατηρητές να επιβεβαιώσουν το ποσοστό του 9% που «συγκέντρωσε» η αποχή που κήρυξαν οι πολιτικές δυνάμεις που συμμετείχαν στο ΕΑΜ.

Ομως παρά το μακελειό, η Ελλάδα μετά τον εμφύλιο πόλεμο κάθε άλλο παρά πρότυπο δημοκρατίας αποτελούσε. Η πικρία που ίσως αναπόφευκτα προκάλεσε ο εμφύλιος πόλεμος, θα έριχνε οπωσδήποτε μια μακροχρόνια σκιά στην πολιτική και τη ζωή του λαού για αρκετές δεκαετίες, όπως ακριβώς ειχε συμβεί και με τα πάθη που ξεσήκωσε ο Εθνικός Διχασμός στη διάρκεια του Α! παγκοσμίου πολέμου. Διχασμός που στάθηκε η αιτία οχι μόνο να διαστρέψει αλλα και να αποπροσανατολίσει όλη την πορεία της μεσοπολεμικής πολιτικής και κοινωνικό-οικονομικής ανάπτυξης της χώρας.

Και ενώ όλοι κόμπαζαν οτι αυτό το ανατριχιαστικό μακελειό γίνονταν για τη διάσωση της δημοκρατίας, πολύ γρήγορα έγινε φανερό οτι πρωταρχικός σκοπός όλων των μετ'εμφυλιακών κυβερνήσεων κύριο μέλημα και στόχο ειχαν την περιστολή της Αριστεράς τόσο στο εσωτερικό, οσο και στο διεθνές πεδίο παρά την οποιασδήποτε σοβαρή προσπάθεια μεταρρύθμισης και ανασυγκρότησης της κοινωνίας. Οσο για τον ισχυρισμό οτι το απάνθρωπο αυτό μακελειό, έγινε για τη διάσωση της δημοκρατίας, θα μπορούσε να τον προβάλει κανείς μόνο σε περίπτωση που η χώρα βίωνε, προπολεμικά ή κάποτε στο παρελθόν την πραγματική, εστω αστική δημοκρατία και για μην τη στερηθεί ο λαός, ας θυσιάζαμε αυτούς που την «επιβουλεύονταν». Μόνο αυτός που θύμαται να ειχε βίωσε αυτήν τη ιδεώδη Δημοκρατία που επικαλούνταν θα μπορούσε να το επικαλεσθεί αυτό.

Ο Β! Παγκόσμιος πόλεμος παρουσίασε ορισμένα φαινόμενα και σε τέτοια κλίμακα, που ηταν πρωτοφανή ή ειχαν να συμβούν στη γηραιά ήπειρό μας αρκετούς αιώνες, οσον αφορά τα μέσα του πολέμου και τη συμπεριφορά των εμπολέμων. Τα πολεμικά μέσα ηταν πολυφονικά, ταχυκίνητα, ευθύβολά και μακρύβολα, και η συμπεριφορά οχι μόνο βάρβαρή, απάνθρωπη αλλά και κτηνώδης. Αλλη μια διάκριση σε σχέση με τον Α! Παγκόσμιο πόλεμο, ειναι οτι δεν υπήρχε αυτό που το έλεγαν και εννοούσαν τότε μετώπισθεν. Το απυρόβλητο. Παντού γίνονταν επιχειρήσεις.

Η κατοχή ηταν ένας σεισμός για την ελληνική κοινωνία και το λαό. Στην αρχή προκάλεσε κατάπληξη και ανησυχία. Τα παλιά κόμματα διαλύθηκαν και οι τάξεις που υπήρχαν αποσυνδέθηκαν. Οι αξίες κλονίστηκαν, μαζί και οι ηθικές. Οι ηθικοί φραγμοί οδηγήθηκαν σε κατάπτωση. Οι κατακτητές δολοφονούν την μικρή και αναιμική οικονομία της χώρας, με την υποχρέωση που μας επέβαλαν να διατρέφει ή χώρα μας τα στρατευμάτων κατοχής και οι διάφορες μονάδες να ερημώνουν κατά βούληση την ύπαιθρο με τις επιτάξεις και τις αρπαγές απ άκρου σ άκρου την Ελλάδα. Ο αγώνας για την ύπαρξη πήρε τη θηριώδη σφραγίδα στην ψυχολογία του ανθρώπου. Ο λαός γενικά και το προλεταριάτο ειδικά καταδικάζεται στην αναδουλειά και την πείνα. Στην ίδια θέση βρέθηκαν και οι μισθωτοί. Ο ιδιωτικός και δημόσιος υπάλληλος, αυτός ο τραγικός αιώνιος ακροβάτης ανάμεσα στην πείνα και την αξιοπρέπεια, έχασε κάθε ισορροπία. Το κρυφό μαρτύριο έγινε φανερό. Σιγά-σιγά αποσκελετώθηκε αυτός και η οικογένειά του. Και για τους μισθωτούς άνοιξε πλατύς ο δρόμος για το θάνατο. Οι μικροί και οι μεσαίοι εισοδηματίες και πολλοί, γλυκά αποκοιμισμένοι επάνω στην επανάπαυση της εξασφαλισμένης ζωής, ξύπνησαν έκπληκτοι μπροστά στο τραγικό φάσμα της πείνας.Το ίδιο και χειρότερα γίνονταν και στα χωριά, παρ όλη τη φαινομενική υπερτίμηση των αγροτικών προϊόντων. Η μαύρη αγορά δολοφονούσε ψυχές, διέλυε οικογένειες και έκλεινε σπίτια. Τα κοινωνικά αποβράσματα έβγαιναν στην επιφάνεια και έδειχναν τον πραγματικό τους πρόσωπο με τις απειλές, τις κλοπές, τις βιοπραγίες και τις δολοφονίες. Η αβεβαιότητα για το αύριο πλανιόταν πάνω απ την Ελλάδα. Η εγκατάλειψη απ την «ηγεσία» προβλημάτιζε το λαό.

Οι φασιστικές ελληνικές εφημερίδες, που τώρα παιά δεν χρειάζεται να κρατήσουν ούτε τα προσχήματα, δηλητηριάζουν ασύστολα την κοινή γνώμη και την προτρέπουν να συνεργαστεί με τους κατακτητές. Η «Εστία»στις 29/4/41, ζητούσε «την ψυχική αποστράτευση των Ελλήνων» και την επόμενη 30/4/41,η «Καθημερινή»έγραφε: «Ο πόλεμος τελείωσε για την Ελλάδα. Ο ελληνικός στρατός κατέθεσε τα όπλα. Αλλά ΑΥΤΟ ΔΕΝ ΑΡΚΕΙ. Δια την πραγματική ειρήνευση, χρειάζεται και ψυχική αποστράτευση των

Ελλήνων, η γοργή επάνοδο των εις την ψυχική γαλήνη δια να προσαρμοστούν με όλη την ενεργητικότα είς τα πολλαπλά καθήκοντα, τα οποία τους επιβάλλει η Νέα τάξης πραγμάτων».
Η εγκατάληψη, το χάος και η δυστυχία που ακολούθησε απ την κατάρρευση του μετώπου και η πεποίθηση της νίκης του άξονα, σε συνδυασμό με τα πολλαπλά ιδεολογικό-πολιτικά στηρίγματα που βρήκαν στο εσωτερικό της χώρας οι Γερμανοί: 4οΑυγουστιανοί, αυτοί που τα συμφέροντά τους ειχαν προ πολλού ταυτιστεί με αυτά του άξονα-μεγαλοαστική τάξη, μεγαλέμποροι, εισαγωγείς, βιομήχανοι, όλοι μαζί (οι εντός και εκτός), συμμέτοχοι, συνένοχοι και αμετανόητοι ενα και μοναδικό στόχο είχαν: Να σκοτώσουν την αγάπη του λαού για την Ελλάδα, χωρίς να νοιώσουν την παραμικρή ανησυχία για το μέλλον της. Και οταν άρχισαν οι πρώτες Αντιστασιακές κινήσεις, αυτοί άρχισαν σε συνεργασία με τους κατακτητές να οργανώνουν ένοπλα τμήματα καταπολέμησης κάθε Αντιστασιακής δράσης. Με αποκορύφωμα την δημιουργία των Ταγμάτων Ασφαλείας.
Και ενώ αυτά έλεγαν και έκαναν, μετά κατοχικά οι απόντες του μεγάλου σηκωμού διαμόρφωσαν το βολικό σχήμα μέσα στο οποίο χωρούν όλοι και κυρίως οι πολέμιοι και οι απόντες της Αντίστασης έλεγαν : «Κατελήφθη η χώρα, όλος ο κόσμος ηταν εχθρός της κατοχής και έτοιμος για θυσίες και αγώνα.
Οποιος ήθελε μπορούσε να προσελκύσει το λαό και να αρχίσει αμέσως πόλεμο με στους κατακτητές. Μάλιστα μπορούσε να παρασύρει το λαό και σε αντεθνικόφρονες ιδέες ακόμα, ενώ ο ελληνικός λαός ειναι γεννημένος εθνικόφρονας. Αν προλάβαινες μπορούσες εύκολα να κάνει ό,τι θέλεις και να γίνεις και ηγέτης».
Αφού λόιπον, ετσι ειχαν τα πράγματα αναρωτιέται κανείς: γιατί δεν τους κάηκε καρφί για τον «εθνικόφρονα» λαό και την Ελλάδα; Γιατί η Ελλάδα, που από το 21 ηταν «Νοικοκύρης» στον τόπου οπως μας έλεγαν στο σχολείο, το στρατός και την υπόλοιπη καθημερινή ζωή, γιατί η Ελλάδα του Γ! «Ελληνό-χριστιανικού πολιτισμού» και της ΕΟΝ, αμέσως μετά κατάληψη απ τον άξονα αυτοδιαλύθηκε; Και σε μεγάλο ποσοστό συνεργάστηκε με τους κατακτητές
Αφού λοιπόν, ο «καθένας εύκολα μπορούσε να κάνει ό,τι θέλει και να γίνει και ήγετης ακόμα γιατί η «ηγεσία» δεν ανέλαβε η ίδια την ηγεσία της Αντίστασης, αλλα εγκαταλείψανε την κατακτημένη χώρα και άφησαν την πρωτοβουλία στους τρισκατάρατους κομμουνιστές; Και το κυριότερο πώς μια χώρα με προ ιστορία και ιστορία αιώνων, έγινε απ την μιά στιγμή στην άλλη ξέφραγο αμπέλι; Γιατί ; Γιατί ; Γιατί ; poyrkoya που λένε και οι Γάλλοι ; Μπορεί η μνήμη με τον καιρό να ατονεί και η οργή να αμβύνεται, ο απροσμέτρητος κυνισμός ομως, οταν προέρχεται από τους απόντες και κυρίως απ αυτούς που συνεργάστηκαν με σκοπό να πολεμήσουν την Αντίσταση εξοργίζει.
Αυτές ειναι παιδαριώδεις απλουστεύσεις και σαν τέτοιες αποτελούν κακό παράδειγμα για ενα λαό σαν το δικό μας. Τα πράγματα δεν εξελήχθηκαν τόσο ιδειλιακά. Γι' αυτούς που συμμετείχαν στα γεγονότα, αυτό που έγινε και σώθηκε η Ελλάδα, απ τον αφανισμό και από εκεί που την οδηγούσαν οι πρώην «ταγοί», δεν ήταν προϊόν της τύχης, της σύμπτωσης ή κάποιας άλλης συγκυρίας, αλλα αποτέλεσμα μακρόχρονου προβληματισμού και δράσης των προοδευτικών πολιτικών δυνάμεων και των απλών Ελλήνων. Αυτών των δυνάμεων που αποφάσισαν και είπαν:
«...Ορκιζόμαστε είς Σέ, ω Ελλαδίτσα μας, οτι είς το εξής:» Συ θέλεις είσαι η αιτία και ο σκοπός των διαλογισμών μας. Το όνομά Σου ο οδηγός των πράξεων μας και η ευτυχία Σου θέλει ειναι η ανταμοιβή των κόπων μας». Αυτό ηταν το κύριο και το βασικό περιεχόμενο του όρκου που ο ΕΛΑΣίτης έδινε όταν κατατάσσονταν στον Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό.
Ορκος-εγγύηση για την διάσσωσει, διαφύλαξη και μέσω του αγώνα εμπλουτισμό της κιβωτού των Ιερών και των Οσίων του Γένους και τις παρακαταθήκες των προγόνων. Σαν απόγονοι του 21, με ευλάβεια τα φύλαγαν και τα μελετούσαν στα σύγχρονα κρυφά Σχολεία. Τα Πανεπιστήμια και στους χώρους της πνευματικής και χειρονακτικής εργασίας, στους ξερούς βράχους της εξορίας, τις υγρές και σκοτεινές φυλακές στις φτωχό-συνοικίες των μεγάλων πόλεων, τις γειτονιές και την ήπαιθρο απ τον απλό λαό. Εκεί κούρνιαζαν οι αναμνήσεις των αγωνιστών προγόνων και οι ιδέες για λευτεριά και δίκιο. Για ενα καλύτερο κόσμο. Ενα κόσμο που στο κέντρο της προσοχής του θα εχει τον Ανθρωπο και οχι τα αντικείμενα. Για εναν κόσμο Ανθρώπινο.
Για να μείνει άσβεστή η φλόγα των Ιερών και Οσίων του γένους και για τον Ανθρώπινο κόσμο οι κομμουνιστές κατηγορήθηκαν «Ουτοπιστές, ρομαντικοί, παρανοϊκοί, μιάσματα και πράκτορες ακόμα».

Και το πιό τραγικό εινα οτι πολιτεία και Εκκλησία, συμφωνούσαν απόλυτα στην εμφυλιό πολεμική διαίρεση της κοινωνίας. Η μεν πολιτεία με το Σλόγκαν «οτι έχουμε υποχρέωση απέναντι στη νέα γενιά να καθαρίσουμε και να της παραδώσουμε μια κοινωνία απαλλαγμένη απ το μίασμα του κομμουνισμού» η δε Εκλησία : «Εχουμε χρέος έναντι της νέας γενιάς να της παραδώσουμε μια χριστιανική κοινωνία ανέπαφη απ το μίασμα της αθεϊας». Το στρατιωτικό και πολιτικό παρακράτος και οι βασανιστές μας το σλόγκαν αυτό το διαλαλούσαν στη διαπασών και οι στρατιωτικοί κυρίως Ιερείς οταν το έδαφος ηταν πρόσφορο το χρησιμοποιούσαν.

Και αναρωτιέται κανείς, ποιός πράκτορας θα αφιέρωνε τη ζωή του όπως έκαναν πολλές χιλιάδες κομμουνιστές; Οι θυσίες των κομμουνιστών όπως είπε και ο Ν. Μπελογιάννης στη δίκη του: «Αυτές οι θυσίες των κομμουνιστών θα μπορούσαν να συγκριθούν μόνο με τις θυσίες των πρώτων Χριστιανών» και συμπλήρωσε «αλλά και πάλι υπάρχει διαφορά : οι χριστιανοί δέχονταν τα βασανιστήρια και πήγαιναν στο θάνατο με τη βεβαιότητα οτι θα γίνουν δεχτοί στην ουράνια βασιλεία. Να κερδίσουν την αιώνια ζωή και ευτυχία. Οι κομμουνιστές αντίθετα έδιναν-έδωσαν τη ζωή τους, δίχως να περιμένουν τίποτε σε αντάλλαγμα». Χιλιάδες ειναι οι κομμουνιστές, που στη διάρκεια της κατοχή έδωσαν τον εαυτό τους γι' αυτόν τον Ανθρώπινο-αυριανό κόσμο. Πως λοιπόν, ειναι δυνατόν ενας ξένος πράκτορας να θέλει να δώσει τη ζωή του, για κάποιον άλλο σκοπό, εκτός απ το να ζήσει η Ανθρωπότητα σ αυτόν τον ανθρώπινο κόσμο για τον οποίο αγωνίζονταν έφταναν και στο απόσπασμα ακόμα

Οπως ειναι γνωστό η μεταξική δικτατορία ειχε παραδώσει σε κατάσταση τα ονοματεπώνυμο, την οδός και τον αριθμό κατοικίας για το σύνολο των εξορίστων, φυλακισμένων-χωρίς βέβαια δίκη-και των ύποπτων ακόμα κομμουνιστών στη Γκεστάπο. Μέσω της κατάστασης αυτής η Γκεστάπο, γνώριζε πλέον τους Ελληνες κομμουνιστές: Πως λέγεται ο καθένας, σε ποιά πόλη ή χωριό μένει και σε ποιό Νησί η φυλακή ειναι κρατούμενος. Η προεργασία με τη Γκεστάπο ειχε γίνει, οι εντολές ηταν σαφείς και οι άνθρωποι που θα την υλοποιούσαν υπήρχαν. Ο Μπουραντά ο Εβερτ, Λάμπρου κ ΣΙΑ Οσοι λοιπόν, απ τους κρατούμενους κομμουνιστές στις φυλακές και τις εξορίες, δεν μπόρεσαν να δραπετεύσουν παραδόθηκαν στη Γκεστάπο, η οποία τους έκλεισε στα στρατόπεδα του Χαϊδαριού, της Λάρισας και του Παύλου Μελά στη Θεσσαλονική. Σ αυτά τα στρατόπεδα πήγαιναν και όσους η στρατιά των χαφιέδων υπέδειχνε στους κατακτητές οτι ειναι κομμουνιστές. Τα στρατόπεδα αυτά και πολλά άλλα μικρότερα ηταν οι Ανθρωαποθήκες από τις οποίες θα έπαιρναν τα μελλοντικά για αντίποινα θύματα, με πρώτα θύματα τους κομμουνιστές.

Λέγεται οτι κανένα δικτατορικό καθεστώς, δεν μπορεί να σταθεί χωρίς πολυάριθμο οργανωμένο στρατιωτικό και πολιτικό παρακράτος και αντίστοιχο σε μέγεθος χαφιεδισμό. Αν αυτό ισχύει για οποιαδήποτε δικτατορία για τη δική μας, οχι μόνο το παρακράτος και ο χαφιεδισμός ηταν πολύ ποιό πολυάριθμος σε σχέση σε όποια αλλη δικτατορική χώρα, αλλά οι δικοί μας παρακρατικοί και χαφιέδικοι μηχανισμοί, δεν αποτελούνταν από ανθρώπους που ασκούσαν κάποιο επάγγελμα παράλληλα με αυτήν εστω του παρακρατικού ή του χαφιέ. Στους μηχανισμούς αυτούς οι δικοί μας πέρασαν οχι απλώς για το μεροκάματο, το μισθό ή τα εύρυτα. Μπήκαν σε αυτή τη «δούλευψη» και σαν ιδεολογικοί αντίπαλοι της δημοκρατίας και του κομμουνισμού.

Αυτών των μηχανισμών, βασικός, κύριος και πρωταρχικός στόχος ειναι η Δημοκρατία, αφού για να επικρατήσει η δικτατορία πάντα μια δημοκρατική κυβέρνηση ανατρέπει. Ο κομμουνιστικός κίνδυνος τον οποίο επικαλούνται οι απανταχού δικτάτορες, ειναι το εργαλείο στο όνομα του οποίου ανατρέπουν τη δημοκρατία. Κανένας δικτάτορας δεν θα τολμούσε να επικαλεστεί τον δημοκρατικό κίνδυνο για να επιβάλλει τη δικτατορία.

Οταν άρχισε να φουντώνει η Αντίσταση οι Γερμανοί, προκειμένου να τρομοκρατήσουν το λαό και να κάμψουν τη διάθεση του για Αντιστασιακή δράση εκτός απ τις κρεμάλες, τις εκτελέσεις και τις υλικές καταστροφές εφάρμοσαν α) Την αλληλέγγυα ευθύνη, που η εφαρμογής σήμαινε «οχι μόνο ο φτέχτης αλλα και όλοι οι γύρο του» και όταν δεν θα βρίσκουν το φτέχτη «θα πληρώνουν οι ανθρωποι του γύρο χώρου ανεξάρτητα αν φταίνε» β) Αποτίμησαν την αξία της ζωής ενός Γερμανού με την αντίστοιχη 50 ανθρώπων πρώτα και οταν η Αντίσταση τους έβαλε τα δυό πόδια σε ενα παπούστι η αντιστοιχεία έγινε ενα προς 100 και αργότερα έκαναν ολοκαυτώματα καίγοντας τα χωριά μαζί με τους χωρικούς και πολλές φορές στους

φούρνους των χωριών και γ) εφάρμοσαν για προστασία τους στις μετακινήσει την περίφημη δολοφόνο κλούβα.
Στην αρχή εκτός απ τις κατατόπους κρεμάλες και εκτελέσεις τα αντίποινα τα ισοφάριζαν-αντιστοιχούσαν από τις ανθρώ αποθήκες. Κατά προτίμηση έπαιρναν και εκτελούσαν τους κομμουνιστές, που τους ειχαν παραδόσει οι 4οΑυγουστιανοί, ετσι ώστε και η αρχή της αναλογίας να τηρείται και οι κομμουνιστές να βγούν απ τη μέση.
Για να λειτουργήσουν αυτοί ο τρομοκρατικοί-εγκληματικοί μηχανισμοί και για να υλοποιηθούν τα πιστεύω των Ούνων, έπρεπε να εξασφαλιστεί το ανθρώπινο έμψυχο υλικό όσον αναφορά τις αποφάσεις που ανακοίνωσαν στο λαό για το πώς θα αντιμετώπιζαν τίς όποιες Αντιστασιακές πράξει και σαμποτάζ. Αποφάσεις που σκοπό ειχαν να τρομοκρατήσουν το λαό, να τον υποτάξουν και να τον αποτρέψουν από το να συμμετάσχει στην Αντίσταση. Και επειδή σε αυτές τις ανώμαλες εποχές: δικτατορία, κατοχή, έκτακτα μέτρα και εμφύλιος πόλεμος, η Ανθρώπινη ζωή και η αξία της εξευτελίζεται, μα και απαξιώνετε απ τους κρατούντες, δεν παύει ομως η ζωή να εχει την αξία της σαν μοναδική, και ανεπανάληπτη για τον συλληφθέντα, τους οικείους, τον συγγενικό και τον φιλικό κύκλο. Οι ανάγκες όμως της δικτατορίας να δικαιολογήσει την επιβολή και την ύπαρξή της, οι κατακτητές να επιβάλουν τη θέλησή τους και το κατεστημένο να νικήσει τον αντίπαλο στον εμφύλιο πόλεμο καθημερινά μεγάλωναν. Χρειάζονταν ολοένα περισσότερα ανθρώπινα θύματα, ανεξάρτητα αν διέπραξαν την πράξη για την οποία κατηγορούνταν και συλλαμβάνονταν.
Βέβαια πάντα αυτοί οι σκοτεινοί μηχανισμοί με τον ευρύτατο κύκλο «δικαιωμάτων» που τους ειχε παραχωρηθεί, το ανεύθυνο, το ανεξέλεγκτο και το ατιμώρητο των όποιων πράξεων, πάντα για «ίδιον όφελος» εκμεταλλεύονταν τις όποιες ευκαιρίες και που σε καταστάσεις όπως αυτές που πέρασε-έζησε η χώρα μας απ τον Αύγουστο του 1936, έως και το 1974. Ομως και τότε πάλι μας απείλησαν με τα τάνκς (Καραμανλή ή τάνκς) πως αν δεν αποδεχθούμε ασυζητητεί τη μαγειρίτσα, θα επεκτεινονταν τα ήδη υπάρχοντα «δικαιώματα», σε συνδυασμό με τις αυξημένες ανάγκες οδήγησε τους μηχανισμούς αυτούς να διαμορφώσουν ορισμένες ιδιόμορφες και ιδιότυπες «εταιρίες-λόμπυ» προκειμένου εκτός απ το μισθό, να εμπορευτούν και το προϊόν της «εργασία»τους εκμεταλλευόμενοι την αγάπη των οικείων και των συγγενών για τον συλληφθέντα κρατούμενο.
Η δουλειά ηταν εύκολη. Ο χαρακτηρισμός ενος οποιουδήποτε ανθρώπου σαν κομμουνιστή, σε αυτές τις περιπτώσεις αρκούσε να συλληφθεί και ας μην εχει διαπράξει το παραμικρό. Ο κομμουνιστής ηταν apri ori ένοχος. Και σαν κομμουνιστής, μπορεί να συλληφθεί, ανά πάσα στιγμή, να βασανιστεί, να εξοριστεί, να φυλακιστεί και να εκτελεστεί ακόμα σε λίγες μέρες. Ο «κόπος» ειχε γίνει. Ο κομμουνιστής και ας μήν ηταν συνελλήφθης. Θα συλλαμβάνονταν. Γιατί να μην εκμεταλλευτούν τον πόνο των οικείων του συλληφθέντα, παίζοντας τώρα οι ίδιοι, εκτός απ το ρόλο του «οργάνου τάξης» και το ρόλο του μεσάζοντα ανάμεσα στη «νόμιμη εξουσία», την αγάπη και το ενδιαφέρον των οικείων για τη ζωή του μέλλοντα να σταλεί εξορία ή όμηρος στη Γερμανία. Να καταδικαστεί σε βαριά ποινή και σε θάνατο ακόμα; Το όφελος θα ηταν αμοιβαίο. Και η «εξουσία» θα έπαιρνε το αντίτιμο για τη ζωής του κρατουμένου, που θα «απελευθέρωνε» στην πλειοψηφία τους ηταν αθώοι. Και οι μηχανισμοί θα έπαιρναν το δικό τους ποσοστό ανάλογα με τη συμφωνία που ειχε γίνει. Οσον αφορά την αποτίμηση της αξίας της ζωής του συλληφθέντα. Για τη κοστολόγηση-διαμόρφωσή της, παίρνονταν υπόψη πολλοί παράγοντες : Αν ήταν Κομμουνιστικό στέλεχος της Αντίστασης, ευκατάστατος, το μέγεθος της ποινής που του επιβλήθηκε ή πρόκειται... να του επιβληθεί και μια σειρά αλλα πράγματα προσμετρούσαν...
Ενα μεγάλο μέρος των εκτεταμένων συλλήψεων στα Μπλόκα και καθ' οδών, η ένταση και η έκταση της τρομοκρατίας, οφείλονταν σε δυό λόγους α) στο φούντωμα και την ανάπτυξη της Αντιστασιακής δράσης, γεγονός που επέβαλε την αυξανόμενη ανάγκη να υπάρχει άφθονο ανθρώπινο υλικό για τα αντίποινα και β) αλλα και στη ανάγκη να μπορούν να δουλεύουν άνετα και σε καλές τιμές οι εταιρείες. Στη διάρκεια της κατοχής, μα και στον εμφύλιο πόλεμο, τα λόμπυ-εταιρείες ξεπηδούσαν σαν τα μανιτάρια. Πολλοί εταίροι μάλιστα θεωρούσαν την μεσολάβηση επί αμοιβή «προσφορά στη ζωή και την πατρίδα». Οταν δυνάμωσε η Αντίσταση απ το φόβο να μην τους αναγνωρίσουν κατά την «εκτέλεση» του θεάρεστου έργου άρχισαν να φορούν κουκούλες.

Υπάρχουν χιλιάδες περιπτώσεις που οι οικογένειες των κρατουμένων εχουν ξεπουλήσει τα πάντα μισοτιμής, για να αποφυλακίσουν ενα αγαπημένο τους πρόσωπο. Ο ανθρωπος, που θα «βοηθούσε με κίνδυνο της ζωής του για να σώσει τον κρατούμενο» περιέγραφε τα πράγματα με τα μελανότερα χρώματα. Οτι πρέπει να βιαστούν αν θέλουν να αποφυλακιστεί-σώσουν τον άνθρωπός τους, γιατί θα φύγει με την επόμενη αποστολή στη Γερμανία ή οτι θα εκτελεστεί σε λίγες μέρες με το επιχείρημα οτι «αυτό που μπορεί να γίνει αύριο, δεν μπορεί να γίνει μεθαύριο» οτι τα «πράγματα κάθε μέρα που περνά σφύγγουν και τα πρόσωπα αλλάζουν» και οτι «μπροστά στη ζωή δεν πρέπει...». Οι προτροπές αυτές και οι εκβιασμοί απέβλεπαν να πουληθούν τα όποια περιουσιακά στοιχεία σε εξευτελιστκές τιμές. Και αυτό γιατί δίπλα σε αυτές τις εταιρείες, υπήρχαν και οι γύπες της ειδικά οργανωμένης μαύρης-κατάμαυρης αγοράς, που θα άρπαζαν μισό τιμής τα εκποιημένα περιουσιακά στοιχεία.
Αυτοί οι μηχανισμοί λειτουργούσαν οπως λειτουργούν σήμερα στα Νοσοκομεία με τα γραφεία κηδειών κλπ. Και το ποιό τραγικό ειναι οτι πολλές φορές ενω έχει πληρωθεί το αντίτιμο που απαιτούσε το κομπρεμί της εταιρίας των κατ' επάγγελμα δολοφόνων, για την εξαγορά της ζωής και να έχει σταλεί ο κρατούμενος όμηρος στην Γερμανία και το ακόμα πιό φρικτό να εχει εκτελεστεί, ενώ ειχαν καταβληθεί τα λύτρα. Και το ακόμα πιό φρικτό, όπως έγινε σε πάρα πολλές περιπτώσεις μετά την απόλυση του κρατουμένου απ το στρατόπεδο ή τη φυλακή να ξανά συλληφθεί ύστερα από λίγο και τώρα πλέον να εκτελεστεί γιατί ο καταδότης για τους δικούς του «γνωστούς» λόγους απαιτούσε την εξόντωσή του!
Αυτοί οι μηχανισμοί (εταιρείες) εκτός απ τους Αντιστασιακούς, ειχαν βάλει συνεργαζόμενοι με τον κάθε Μέρτεν, στο στόχαστρο τις περιουσίες των Εβραίων της Θεσσαλονίκης και γενικότερα. Πολύ πριν φορέσουν οι Εβραίοι, υποχρεωτικά στο στήθος τα κίτρινα άστρα, οι άνθρωποι αυτών των κυκλωμάτων εκβίαζαν στους Ερβάιους, να πουλήσουν σε εξευτελιστικές τιμές τα υπάρχοντά τους σε ανθρώπου των εταιρειών τους, για να εξασφαλίσουν τα αντίστοιχα χρήματα με τα οποία αργότερα, οταν θα έσφυγκαν τα πράγματα θα έσωζαν τη ζωή τους. Αυτοί οι ίδιοι μηχανισμοί οταν άρχισαν οι διωγμοί των Εβραίων, οι εκβιασμοί γίνονταν πλέον ανοιχτά αφού οι Εβραίοι, λόγω του διωγμού τους, δεν μπορούσαν να καταφύγουν στις αρχές για να καταγγείλουν τον εκβιασμό. Οι ίδιοι μηχανισμοί παρακολουθούσαν άγρυπνα τις κινήσεις του κάθε Εβραίου, προκειμένου να του αρπάξουν τα όποια περιουσιακά στοιχεία, αλλα και να μήν μπορέσει να κρυφτεί για να αποφύγει τη σύλληψη ή να τον πάρει κάποιος υπό την προστασία του και η Αντίσταση στο βουνό για να σωθεί. Σε όποιες πόλεις υπήρχαν Εβραίοι, ξέρουν οτι αν δεν υπήρχαν αυτοί οι μηχανισμοί, όσο αυστηρά και αν ηταν τα μέτρα ενας τεράστιος αριθμός Εβραίων, θα ειχε σωθεί με τη βοήθεια των Αντιστασιακών οργανώσεων.
Τα κυκλώματα αυτά ηταν αντίστοιχα με τα σημερινά οργανωμένα κυκλώματα στον ιδιωτικό, αλλά και σε όλους σχεδόν τους δημόσιους οργανισμούς, τους οποίους η δημοκρατική πολιτεία ανέχεται και δέχεται την ύπαρξή τους με το περίφημο δικαιολογητικό οτι «οπως σε όλα τα επαγγέλματα υπάρχει μια μικρή μειοψηφία διευθαρμένων, έτσι και στο δημόσιο τομέα υπάρχουν κατ' αναλογία». Αν υπάρχει κάποια διαφορά αυτή συνίσταται στο γεγονός, οτι τώρα μπορείς αν θέλει να καταγγείλεις τον εκβιασμό, ενω τότε έχοντας την άνεση και να εξοντώσουν ακόμα και τον καταγγείλοντα δεν έβλεπαν το φώς της δημοσιότητας. Οταν λοιπόν, στη δημοκρατική πολιτεία υπάρχουν αυτοί οι σκοτεινοί μηχανισμοί, αντιλαμβάνεται κανείς τί γινόταν στους χαλεπούς καιρούς, οπως στη δικτατορία, η κατοχή, τα έκτακτα μέτρα και τον εμφύλιο πόλεμο, όπου το αντικείμενο της συναλλαγής: ηταν η ελευθερία και η ίδια η ζωή;
Αυτός ηταν περίπου ο Νέος και εξ ίσου τραγικός μετά το 21 γολγοθάς του λαού, και αυτή ηταν η βασανιστική πορεία που χρειάστηκε να γίνει, προκειμένου να διαμορφωθούν οι προϋποθέσεις οργάνωσης αυτού του Τιτάνιου και ανεπανάλπου αγώνα και οχι το «εύκολο» και το όποιος «ήθελε μπορούσε να γίνει και ηγέτης». Και το πιό παιδαριώδες που υπόθηκε ποτέ, ειναι οτι ο ελληνικός λαός ειναι γεννημένος «εθνικόφρον» .Αφου λοιπόν, ο λαός όπως ισχυρίζεται η «εθνικόφρον» παράταξη, ειναι γέννημα και θρέμμα «εθνικόφρον» γιατί οι «ηγέτες» το έβαλαν στα πόδια και οι πολύ «εθνικόφρονες» τάχθηκαν αυθόρμητα και οικιοθελώς στο πλευρό των κατακτητών; Γιατί βοήθησαν συνειδητά τους κατακτητές πρώτα και μετά τους Αγγλους και εξόντωσαν τον εθνικόφρανα λαό; Μήπως η εξόντωση αυτή εξυπηρετούσε τα άνομα συμφέροντα των ξένων κατά κύριο λόγω, της μεγαλοαστικής τάξης και των ιδίων; Και από κοινού πολεμούσαν αυτούς που έκαναν τα πάντα να σωθεί η Ελλάδα από την καταστροφή; Γιατί οι πολιτικοί των αστικών κομμάτων, Τσαλδάρης, Σοφούλης, Γονατάς, Πάγκαλος, Παπανδρέου, Μάξιμος,

Καφαντάρης κλπ, αντί να τεθούν επικεφαλής του λαού και της Αντίστασης, υποτάχθηκαν στους κατακτητές, αποδέχθηκαν τις κυβερνήσεις των κατακτητών και συνιστούσαν στο λαό, να μήν αντισταθεί στους κατακτητές με πολλά και ποικίλα συνθήματα, με κυρίαρχο για το «άστοχο του αγώνα»;
Για να κλείσει αυτό το τραγικό για το λαό και τη χώρα κεφάλαιο. Στη χώρα μας δυστυχώς υπάρχουν πολλοί Νεόπλουτοι, που την Μαγιά ή ενα μέρος απ τα «ΕΧΗ» τους, δεν ταυτίζεται με το «ΕΙΝΑΙ» τους, αλλα απ τη συμμετοχή σε εγκληματικές και εθνοπροδοτικές πράξεις.
Βέβαια, οι ανθρωποι που εκπρόσωπουσαν την τότε «Νέα τάξη», μα και εκπροσωπούν τον κόσμου της σημερινής Νέας τάξης, θα μας απαντήσουν οτι «ο Ανθρωπος δεν ειναι είδος ικανό να υπερβαίνει τις προσωπικές του ανάγκες και συμφέροντα για να υψωθεί ηθικά σε πράξεις συμπόνοιας και συνδρομής». Ο Ανθρωπος απ τη φύση του δεν ειναι ούτε άρπαγας, ούτε επιθετικός, μα ούτε και φονιάς πέρα απ την κάλυψη των βιολογικών-υπαρξιακό του αναγκών στην αλυσσίδα ζωής, που τον έταξε η φύση. Ο Ανθρωπος ειναι ενα Ον, που δεν εχει όργανα επίθεσης και άμυνας. Οπως ειναι δομημένος ο Ανθρωπος, δεν μπορεί να ειναι άρπαγας, επιθετικός και φονιάς οπως προσπαθούν να μας εξαναγκάσουν να πιστέψουμε οι θεασώτες της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής και του ανδροκεντρικού τρόπου ζωής, που εδώ και μερικές χιλιάδες χρόνια εχει επιβάλλει αυτό το δίπολο-δίπτυχο. Ο Ανθρωπος ειναι το πιό πράο, φιλήσυχο και ειρηνικό ζώο.
Ο έμβιος κόσμος, ζωϊκός και φυτικός ειναι στο σύνολό του φονιάς στην αλυσίδα της ζωής. Στη φύση δε (ζούγκλα) καταναλώνει μόνο αυτά που του επιβάλει η προ καθορισμένη αλυσίδα. Αν με τον όρο «άρπαγας, επιθετικός και φονιάς» εννοούμε τη βιολογική του ύπαρξη και μόνο, τότε προς τι αυτοί οι απάνθρωποι χαρακτηρισμοί ; Αν έγινε «άρπαγας, επιθετικός και φονιάς» και καταναλωτής ανθρώπινης σάρκας «εκμετάλλευση» με την έννοια που εννοούν οι θεασώτες, για πράγματα πέρα απ τις βιολογικές-υπαρξιακές ανάγκες, ειναι γιατί από τότε που παραβίασε την φύση του, και από συλλέκτης που τον έταξε η φύση, έγινε παραγωγός και κυρίως απ την εποχή που η εργασία του εκτός απ την κάλυψη των βιολογικών-υπαρξιακών αναγκών του, παρήγαγε ενα πρόσθετο-περίσευε ενα μικρό κομμάτι στην αρχή, το οποίο κομμάτι του επέτρεψε να περάσει από την αγριότητα στην κοινωνία της βαρβαρότητας, που αντιστοιχεί στην πρωτόγονη κομμουνιστική κοινωνία.
Στην κοινωνία της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής, αυτό το μικρό κομμάτι που συσσωρεύονταν κοινωνικά και επενδύοντας το ίδιο κοινωνικά δημιούργησε, την υλικό-τεχνική υποδομή για την κοινωνία του πολιτισμού.
Η κοινωνία του πολιτισμού όμως δεν στηρίζεται όπως το προηγούμενο κοινωνικό καθεστώς στην κοινοκτημοσύνη, αλλα στην ατομική ιδιοκτησία. Κύριος και αφέντης της κοινωνικής ιδιοκτησίας και της υπεραξίας, δεν ειναι πλέον όπως τότε ο συλλογικός Ανθρωπος, αλλά ο ένας: ο άντρας. Αυτός λοιπόν, ο κύριος και αφέντης-ιδιοκτήτης, εχει οργανώσει ετσι τις κοινωνικό-οικονομικές δομές και θεσμούς, που να μπορεί ατιμώρητα να κλέβει για τον εαυτό του, αυτό το περίσευμα σε βαθμό, που ενώ ο ανιδιοκτήτης δουλεύει περισσότερες ώρες, πολύ ποιό εντατικά και κάτω απ τις ποιό τραγικές συνθήκες, λόγω της κλοπής αυτού του πρόσθετα-πέρα απ τις ανάγκες προϊόντα του ιδίου, με αποτέλεσμα να μην του φτάνουν να καλύψει ούτε και αυτές τις βιολογικές-υπαρξιακές του ανάγκες.
Και το ποιό ωραίο ειναι οτι αυτοί που τον κλέβουν και ποικιλότροπα τον δολοφονούν ασύστολα καθημερινά, ειναι αυτοί που τον χαρακτηρίζουν «άρπαγα, επιθετικό και ανίκανο να υπερβεί τις προσωπικές του ανάγκες και συμφέροντα, και ακόμα ποιό ανίκανο να προβεί σε πράξεις «συμπόνιας και συνδρομής». Οι θεωρητικοί του κατεστημένου θα ήθελαν ο Ανθρωπος, να μην υπερασπίζεται ούτε την βιολογική-ζωτική του υπόσταση. Επειτα για να προβείς σε πράξεις συμπόνιας και συνδρομής, πρέπει να εχεις περίσευμα, γιατί οι πράξεις αυτές μόνο από το περίσευμα μπορούν να γίνουν. Αφού μέσω των δομών και τους θεσμούς τον ληστεύουν σε βαθμό, που να μήν του φτάνουν να καλύψει ούτε τις υπαρξιακές του ανάγκες, με τη να προβεί σε «πράξεις συμπόνιας και συνδρομής»; Και όμως οταν η πατρίδα χρειάστηκε τη συνδρομή του σε αντίθεση με αυτούς που το έβαλαν στα πόδια δεν δίστασε να δώσει και τη ζωή του ακόμα πρόσβαρα.
Επειτα η φιλανθρωπία όπως και τα κινήματα διεκδίκησης-χωρίς την αμφισβήτηση δεν ανατρέπουν το κατεστημένο. Η φιλανθρωπία, χρησιμεύει σαν άλλοθι σε αυτό και επιτρέπει στους πιό προνομιούχους του συστήματος, να θεραπεύουν τη «συνείδησή» τους. Η αληθινή επανάσταση θέλει πλέον αποφασιστική

δράση, θέλει όπλα, θέλει οραματιστές-ουτοπιστές, πιστούς οπαδούς, θέλει μετάβαση στην αληθινή ουσία του Ανθρώπου, την ορμή του θανάτου. Θαρραλέα κατάβαση. Και εκεί στο δεύτερο συναντιέται με την ουτοπία και την παρανομία. Ειναι γεγονός οτι η πρόταση που οι Σοσιαλιστές-Κομμουνιστές διατυπώνουν εχει το χαρακτήρα της ουτοπίας. Οι αγωνιστές αντιλαμβάνονται την ουτοπία σαν απαραίτητη και γι' αυτό η επόμενη πραγματικότητα. Η ουτοπία δεν ειναι απλώς απαραίτητη, αλλα και εφικτή ως η επόμενη πραγματικότητα. Γι' αυτό και σήμερα οσο η οδύνη ειναι χαρακτηριστική του ολέθρου, αλλο τόσο οι ωδίνες ειναι η ένδειξη της δημιουργικής ορμής της ιστορίας.
Η ουτοπία για ενα καλύτερο, δίκαιο, ειρηνικό και Ανθρώπινο κόσμο είναι παγκόσμια. Η ουτοπία δεν ειναι μύθος, ειναι πόθος, είναι σκοπός, ειναι στόχος. Ειναι η συνισταμένη της ίδιας της ζωής. Ειναι η πρόγνωση και ο προπομπός της μελλοντικής να γραφτεί ιστορία.
Για την ουτοπία, οι σκαπανείς της ζωής και του πολιτισμού περιπαίχθηκαν, περιρφονήθηκαν, μα και χαρακτηρίστηκαν κορόϊδα και τρελοί ακόμα. Ενώ για την «παρανομία» και οταν ακόμα επρόκειτο για την ίδια την Ελλάδα συνελλήφθηκαν, βασανίστηκαν και φυλακίστηκαν. Χαρακτηρίστηκαν κατάσκοποι, πουλημένοι και πράκτορες ξένων δυνάμεων και με το «Νόμο 375 περί κατασκοπείας» εκτετελέστηκαν.
Και μόνο η ανάγνωση της ιστορίας, αρκεί να γίνει κατανοητό οτι με τον «ΝΟΜΟ», την «ΤΑΞΗ» και το «ΠΡΕΠΕΙ»,(το πρέπει ειναι ο δολοφόνος της ζωής) που πάντα σαν σκοπό και στόχο εχει να μείνουν τα πάντα ως εχουν: στάσιμα κατοχυρομένα απ το Νόμο, την τάξη και το πρέπει τα συμφέροντα των κρατούντων και τη λογική-ρεαλισμό, που εχουν επιβάλει δια του Νόμου. Με το Νόμο και το πρέπει ποτέ δεν εχει γίνει κάτι μεγάλο, κάτι που να ειναι αντίστοιχο και ισάξιο του Ανθρώπου. Το ίδιο ισχύει και με την στατική παράδοση. Οι Νόμοι, οι όποιοι νόμοι, η τάξη και το πρέπει σε συνδυασμό με τη στατική παράδοση εκφράζουν, εξυπηρετούν, κατοχυρώνουν και τιμωρούν με το Νόμους, την τάξη και την στατική παράδοση τα κατοχυρομένα συμφέροντα, της εκάστοτε άρχουσας τάξης.
Ακόμα η ανάγνωση της ιστορίας πείθει, πώς όλα τα μεγάλα κοινωνικό-πολιτικά και οικονομικά άλματα, οι μεγάλες εφευρέσεις και ανακαλύψεις, τα μεγάλα έργα τέχνης, όλα τα αξιοθαύμαστα αριστουργήματα και : Ο,ΤΙ καλύτερο έκανε ο συλλογικός Ανθρωπος και ο κάθε Ανθρωπος χωριστά στο διάβα της ζωής του, το οφείλουμε στην ουτοπία, την παρανομία και την τόλμη που ειναι άμεσα συνδεδεμένει με την ουτοπία. Δεν θα ηταν δε, υπερβολή αν έλεγα οτι μόνο με την ουτοπία, την παρανομία και την τόλμη η κοινωνία των Ανθρώπων, έκανε και κάνει εκείνα τα απαραίτητα βήματα που οπωσδήποτε χειάζονται, ειναι απαραίτητα για να διατηρηθεί και να πάει η ζωή μπροστά.
Τρανή απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, που εξέφραζε την αγωνιστική συνείδηση του λαού και αποτέλεσε σταθμό στην ιστορία του έθνους, αλλά και στο σύνολό της η Αντίσταση ηταν για πολλούς: Ουτοπική, παράνομη και παράτολμη, ενώ τα «τάγματα ασφαλείας» και όλοι οι άλλοι εθνοϊσμοί, ηταν νόμινοι γιατί ηταν «νόμιμα» όργανα του κατεστημένου. Αυτοί που πολεμούσαν τους κατακτητές ηταν παράνομοι και ουτοπιστές, ενώ οι συνεργαζόμενοι νόμιμοι και ρεαλιστές. Με δυό λόγια αυτοί που σκότωναν Γερμανούς, ηταν «παράνομοι» ενώ αυτοί που σκότωναν Ελληνες, ηταν «νόμιμοι» και με βούλα. Και το ποιό τραγικό ηταν, οτι και μετά την απελευθέρωση της χώρας, αυτοί που σε συνεργασία με τους κατακτητές σκότωναν Ελληνες, ρεαλιστές, «νόμιμοι» και έξυπνοι, ενώ αυτοί που σκότωναν κατακτητές και απελευθέρωσαν τη χώρα, κρίθηκαν ξανά «παράνομοι», ουτοπιστές και βλάκες! Και το ακόμα πιό τραγελαφικό: αυτούς που σκότωναν Ελληνες, τους δόθηκε συγχωροχάρτι για τα εγκλήματα που διέπραξα είς βάρος των Ελλήνων και της Ελλάδας, στη διάρκεια της κατοχής. Τους απονεμήθηκε έπαινος απ την κυβέρνηση της πλατεία Συντάγματος, για τη «νομιμότητα» και τον «ρεαλισμό». Τους αναγνωρίστηκε το ατιμώρητο και εν λευκό πάντα επί πληρωμή βέβαια, το δικαίωμα και κατ' εντολή του Σερ Τσιώρτσιλ, να συνεχίσουν να σκοτώνουν τους«παράνομους» και «ουτοπιστές» Ελληνες, προκειμένου να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις του εμφυλίου πολέμου.
Να σκοτώνουν αυτούς, που μέσα απ την ψυχή και την καρδιά, απο το Νού και τη συνείδηση, αναπήδησαν οι εκφάνσεις και οι εσωτερικό- ποιημένες σκέψεις και επιτεύξεις ελευθέρων ψυχικά Ανθρώπων, που άντλησαν τη δύναμη απ την ένθεη πίστη τους, απ το απροσμέτρητο σθένος της καρτερίας τους, απ τους κοινούς πόθους. Την ιστορική ευθύνη που αργυπνούσε μέσα τους. Που ενα αδούλωτο πνεύμα τους παράσερνε σε μιά ακόμη έκφανση, που θα επανασύνδεε-υπούλωνε τη βαριά τραυματισμένη λαϊκή ενότητα και την θρυμματισμένη εθνική ομοψυχία και συνέχεια: Θα περιφρουρούσαν την εδαφική ακεραιότητα,

αλλά και θα απαιτούσαν τη λύτρωση-ένωση της Κύπρου και των Δωδεκανήσων με την Ελλάδα και θα διεκδικούσαν την Ανατολική Θράκη και δικαίωμα στα Δαρδανέλια.
Η εδαφική ακεραιότητα της χώρας διέτρεχε άμεσο και βαρύτατο πλήγμα. Και τον διέτρεχε γιατί μπορεί η κατάληψη της Ελλάδας, να έγινε απ τον Γερμανικό στρατό, ο Χίτλερ ομως για να εξ' οικονομίσει στρατό για τα άλλα μέτωπα και να κρατήσει τον Ελληνικό λαό σε κατάσταση μιάς εκτεταμένης φυλακής με την οργανωμένη τρομοκρατία, «μοίρασε» την Ελλάδα σε τρεις ζώνες κατοχής. Εκτός από μια λωρίδα στα σύνορα της Θράκης με την Τουρκία, που ήταν αφοπλισμένη, την υπόλοιπη Θράκη και την Ανατολική Μακεδονία μέχρι το Στρυμώνα την παραχώρησε στους Βουλγάρους φασίστες, ετσι ώστε να εχουν πρόσβαση και οι Βούλγαροι στο Αιγαίο. Την κεντρική Μακεδονία, μέχρι τον Βόριο Ολυμπο, τη Φλώρινα με τα νησιά Λήμνος, Μυτηλίνη, Χίο, και την Κρήτη εκτός του Νομού Λασιθίου τα κράτησαν οι ίδιοι και την υπόλοιπη Ελλάδα και τα νησιά τα παραχώρησαν στους Ιταλούς. Οι Αλβανοί διεκδικούσαν την Τσαμουριά και ο «Πρίγκιπας» Διαμαντής, με τον Ραποτίκα πήρε το πράσινο φώς να «αναστήσει το πγιγκιπάτο» της Πίνδου. Την πρόσβαση των Βουλγάρων στο Αιγαίο την επιδίωκαν και οι Αμερικανοί από το 1918-19 στο Συνέδριο της ειρήνης.
Η Ελλάδα μας, διαβαίνοντας πάντα, τα τραχιά κατσάβραχα της μοίρας βρέθηκε στις 21/4/1941, κάτω απ την ποιό βάρβαρη ναζιστική σκλαβιά. Εκείνη την ημέρα όμως, δεν κατακτήθηκε μόνο η χώρα, έχασαν μαζί με την κατοχή την αξία τους οι βαριά πληγωμένες απ το 4ο Αυγούστου κατεστημένο, οι ιδέες του πνεύματος, της πίστης, της αλήθειάς και κυρίως καταχωνιάστηκε το όραμα για λευτεριά.
Σκοτάδι και ερήμωση απλώθηκε παντού και ο λαός στέναζε κάτω απ το θανάσιμο πέλμα των κατακτητών. Παντού καταστροφές και ερήμωση. Κανένα φως. Καμιά Ελπίδα. Και ενώ όλα τα έσκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά ήθρε η 27/9/1941, η μέρα της ίδρυσης του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου του θρυλικό ΕΑΜ, και ΑΣΤΡΑΨΕ ΦΩΣ. Και γλυκοχάραξε η ελπίδα στον ορίζοντα. Σκύρτησε η καρδιά και με ομόγνωμη την καρδιά, με μια θέληση και με έναν πόθο είπε το δεύτερο και ποιό ΒΡΟΝΤΕΡΟ ΟΧΙ στους κατακτητές αυτή τη φορά. Κάλεσε τον λαό σε συναγερμό-παν στρατιά και την επόμενη μέρα ο διπλά σκλαβωμένος λαός, ανταποκρινόμενος στο κάλεσμα του ΕΑΜ, έστηνε τις αντίστοιχες για τον αγώνα οργανώσεις. Μάζεβε όπλα για την ίδρυση του Εθνικού Λαϊκού Απελευθερωτικού στρατού τον ΕΛΑΣ. Κελάϊδησαν πάλι τα καριοφίλια του Νέου 21και χόρευαν οι απλοί Ανθρωποι του μόχθου, με πηδήματα πελώρια απ το σκοτάδι προς τη λευτεριά.
Τον ΕΛΑΣ, που έδωσε αμέτρητες μικρές και μεγάλες μάχες με την πιό πολύ άνθρωπη και ποιό σύγχρονη εξοπλισμένη πολεμική μηχανή που γνώρισε ο κόσμος. Τον ΕΛΑΣ, που τον θαύμασαν οι σύμμαχοι για τις πολεμικές του επιδόσεις και την τεχνική του πολέμου και κυρίως για την προσφορά του στην απελευθέρωση της πατρίδας και τον αντιφασιστικό συμμαχικό αγώνα.
Το ΕΑΜ, που χωρίς καμιά ξένη βοήθεια ή προστασία και χωρίς τους ψυχρούς μαθηματικούς υπολογισμούς για αριθμητική ανισότητα και έλλειψη μέσων, με όπλο μόνο «της καρδιάς το πύρωμα» και την αδάμαστη θέληση του οργανωμένου στο ΕΑΜ λαού, αποφασισμένου να νικήσει ή να πεθάνει. Για το ξεσκλάβωμα της πατρίδας απ τους ανελέητους Ούνους κατακτητές χρειάστηκε ενας τετράχρονος αγώνα, άνισος και σκληρός, αδυσώπητος και τιτάνιος, αιματηρός και πολύνεκρος, ομως γεμάτος εξάρσεις, αυτοθυσίες και ολοκαυτώματα.
Αλλά στο χώμα, που το ειχε νεκρώσει το βαρύ πέλμα των ούνων και των 4οΑυγουστιανών καθαρμάτων. Των ασυνείδητων πεμποφαλαγγιτών που συστοιχίστηκαν με τους Ούνους, που η κατοχή τους έδωσε την ευκαιρία να δράσουν ασύδωτοι στο σκοτάδι, άνθισαν τα ρόδα της λευτεριάς. Εκεί που πατούσε η μπότα και έσπερνε το θάνατο, εκεί έκτοτε λάμπει ο θρίαμβος και η Δόξα. Η δόξα της Ελλάδας.
Ο Δαυλός του Σαμουήλ, ο Πυρσός του Καψάλη, τα λαμπρά πυροτεχνήματα του Μπουρλουτίερη Ματρόζου, εύφλεκτοι και ασυγκράτητοι απ τα κατορθώματα των προγόνων, οι κρατούμενοι κομμουνιστές και δημοκράτες δραπέτευαν απ τις φυλακές και τα ξερονήσια. Το ίδιο έκανε και ο δημοκρατικός λαός, δραπέτευε απ τη «νομιμότητα» και το «πρέπει» των Κούϊσγκς και των κατακτητών. Ενστερνίστηκε και αυτός την ουτοπία για την απελευθέρωση της χώρας, πέρασε στην παρανομία και άρχισε να στήνει μέρα τη μέρα οργανώσεις, μάζεβε όπλα, με σύμπνεια και ομοψυχία οσον αφορά τους σκοπούς του αγώνα και προαποφασισμένος, για άθλους προσωπικούς και θυσίες ομαδικές. Αναμνήστηκε και έσπειρε θρύλους και νέους προμαχώνες, πύργωσε τρόπαια σε όλες τις γωνιές της Ελλάδας. Εστησε

λάβαρα τόλμης και λεβεντιάς στην συντονισμένη κραιπάλη της βίας, των κατακτητών αλλά και των ντόπιων πλειοδοτούντων συνεργατών τους.
Οι κατακτητές πίστευαν πως η βία και οι διώξεις, τα μαρτύρια, τις σφαγές, τις λεηλασίες, την πείνα και την εξαθλίωση θα κατάφερναν και ψυχικά να κάμψει το αγωνιστικό φρόνημα του λαού. Λάθεψαν όμως...Και λάθεψαν γιατί πίστεψαν πως με τα μέσα αυτά θα δαμάσουν, το ατρόμητο φρόνημα του λαού μας, που οσες φορές χρειάστηκε δεν άφησε κανένα κατακτητή να κοιμηθεί, έστω και μια νύχτα ήσυχο επί ολόκληρους αιώνες.
Η Ελληνική Εθνική Αντίσταση, σε σχέση με τις Αντιστάσεις των άλλων χωρών ειχε μια δική της ξεχωριστή ιδιομορφία. Απ τον Αυγουστιανο το του 1936, ειχε επιβληθεί στη χώρα μας στιγνή φασιστικού τύπου δικτατορία. Μέχρι τον Οκτώβρη του 1940, που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο ο λαός μας υπόφερε τα πάν δεινά απ τον εσωτερικό φασισμό. Αυτήν την ιδιομορφία δεν την ειχαν αλλοι λαοί της κατακτημένης Ευρώπης. Το γεγονός αυτό ειχε τεράστιες επιπτώσεις στη ζωή του λαού κατά τη διάρκεια της κατοχής. Τόσο ο πόλεμος, πολύ περισσότερο η κατοχή δεν βρήκε ούτε το λαό στο σύνολό του, ούτε και αυτήν την εθνική αστική τάξη σε κατάσταση ομοψυχίας, που απαιτούσαν οι νέες να διαμορφωθούν κατοχικές συνθήκες. Το γεγονός αυτό ειχε αρκετές τραγικές για τη χώρα συνέπειες.
α)Το φασιστικό καθεστώς με την προοπτική, η μάλλον με τη βεβαιότητα για μερικούς της επικράτησης του φασισμού, ανά τον κόσμο με μέτρα οπως, τη διάλυση των πολιτικών κομμάτων και ολων των πολιτιστικών οργανώσεων, το κάψιμο των βιβλίων, τη φίμωση του τύπου, τις εξορίες και τις φυλακίσεις, τις φυλετικές διακρίσεις, την απαγόρευση στις μειονότητες να μιλούν την μητρική τους γλώσσα, διαμόρφωσε εκείνη την απαραίτητη υποδομή και δομές, ώστε να ειναι έτοιμο για τη νέα μεταπολεμική φασιστική τάξη πραγμάτων.
β) Στο όνομά του κομμουνιστικού κινδύνου, τραυμάτισε θανάσιμα την κοινωνική συνοχή, αποσάθρωσε κοινωνικό ιστό και έκανε δύσκολη μέχρι και αδύνατη την εθνική ομοψυχία στο θέμα κατοχή-δράση-προοπτική και μέλλον. Το γεγονός αυτό ειχε σαν αποτέλεσμα να μήν υπάρχει ταύτιση συμφερόντων και στόχων ανάμεσα στο λαό και «ηγεσία», οσον αφορά τον τρόπο που θα αντιμετωπίζονταν η κατάκτηση της χώρας. Υστερα απ αυτό ηταν επόμενο τη θέση που θα έπαιρνε ο κάθε Ελληνας και τη στάση που θα κρατούσε απέναντι στην κατοχή, θα ηταν ανάλογη με τα πιστεύω του για τα εθνικό-κοινωνικά προβλήματα.
Γ) Ο Β! Παγκόσμιος πόλεμος ηταν ο μεγαλύτερος κατακλυσμός σιδήρου, φωτιάς και θανάτου που έπεσε πάνω στην Ανθρωπότητα, μόλις 25 χρόνια μετά απ τον πρώτο. Θα ηταν περίεργο αν ο κατακλυσμός αυτός περνούσε, χωρίς να γίνουν βαθύτερες αλλαγές στη συνείδηση των λαών. Αν αυτή η αλληλοσφαγή εκατομμυρίων ανθρώπων, που η φασιστική παραφροσύνη οδήγησε στα πεδία των μαχών, δεν θα ηταν νοητή αν δεν ειχε τάξη σαν σκοπό να κόψει μια για πάντα τον ομφάλιο λώρο του φασισμού. Οι αγωνιστές του Β! Παγκοσμίου πολέμου, εκτος απ τη συντριβή του φασισμού, ονειρεύονταν μια Ανθρωπότητα και μια πατρίδα ελεύθερη και δίκαιη, μέσα σε ενα κόσμο ελευθερίας και κοινωνικής δικαιοσύνης. Η θυσία αυτών των ανθρώπων, δεν θα ειχε κανένα νόημα, αν πράγματι μετά απ αυτόν τον φρικτό πόλεμο που στοίχισε στην κοινωνία των ανθρώπων, πολλές δεκάδες εκατομμύρια νεκρών και τεράστιες καταστροφές, να επανέλθει στην πριν τον πόλεμο κατάσταση.
δ) Σήμερα ειναι αναμφισβήτητο οτι αν η Ελλάδα, έμπαινε στη δεκαετία του 1940, με ένα εστω ανεκτό απ το λαό βαθμό πολιτικό-κοινωνικής προόδου, όπως οι άλλες Ευρωπαϊκές χώρες με μια έστω μερική ομοψυχία ηγεσίας και λαού, ο Β! Παγκόσμιος πόλεμος, δεν θα ειχε τις τόσο καταστρεπτικές συνέπειες για το λαό και τη χώρα. Οπως οι χώρες της Ευρώπης, έτσι και εμείς οχι μόνο δεν θα οδηγούμασταν στο αδερφοκόνο εμφύλιο, αλλά θα είχαμε αποφύγει τις χιλιάδες των νεκρών και μια σειρά από καταστροφές.
Για να γίνει αντιληπτό το είδος και το μέγεθος των στηριγμάτων που βρήκαν στο εσωτερικό της χώρας οι Γερμανοί, καθώς και το μέγεθος της αυτοϋπονόμευσης και της διάβρωσης, που ειχαν υποστεί όλοι οι θεσμοί και οι δομές εξουσίας, αρκεί να αναφερθεί οτι οι Γερμανοί, περιέλαβαν αυτούσιο και αύθανδρο τον κρατικό μηχανισμό. Τον έθεσαν σε κίνηση την επόμενη μέρα, χωρίς να τοποθετήσουν ούτε και στις θέσεις κλειδιά τους δικούς τους ανθρώπους. Στηρίγματα που ηταν βέβαιοι, πως οχι μόνο θα τους βοηθούσαν στο καταχθόνιο έργο αλλά και θα πλειοδοτούσαν κιόλα. Εχοντας αυτά τα στηρίγματα, επεδίωξαν απ την πρώτη ακόμα μέρα, με την εξαθλίωση να σπάσουν το ηθικό του λαού. Να του καταρρακώσουν την

αξιοπρέπεια και να του τσακίσουν την αυτοπεποίθηση και την πίστη, οτι δεν νικήθηκε στα μαρμαρένια αλώνια ,αλλα προδώθηκε με τον ποιό αισχρό και επέσκυντο τρόπο απ τους ανθρώπους, που αυτό ανακήρυτταν τον εαυτό τους «ηγεσία»

Οι κατακτητές ηταν πολύ σίγουροι στην άποψή τους, οτι ενας εξαλθιωμένος λαός δεν μπορεί να αντιδράσει, να μπεί εμπόδιο στα σχέδια τους. Γι' αυτό και απ την πρώτη ακόμα μέρα άρχισαν τις δημεύσεις, τις επιτάξεις και σε συνέχεια τις αρπαγές. Στην προσπάθειά αυτή ήξεραν οτι έχουν την ολόθερμη συμπαράσταση των ιδεολογικών, πολιτικών και οικονομικών συνεργατών. Των συνεργατών, που ηταν η νέα-σύγχρονη μορφή του προδότη-εφιάλτη. Τα στηρίγματα αυτά ηταν τα γνωστά καθάρματα που θα «έβρισκε ο Χίτλτερ σε κάθε κατακτημένη χώρα». Αν κατόρθωναν να υποτάξουν τον ελληνικό λαό, να του τσακίσουν τον αέρα του νικητή και τη διάθεση για αγώνα, θα τον οδηγούσαν στα παιδία των μαχών σαν «γεναίο στρατιώτη». Αν τον επηρρέαζαν σε μικρότερο βαθμό, θα έσερναν τον ενεργό και μή πληθυσμό εργάτη στα γερμανικά κάτεργα.

Δυστυχώς, μερικές ή μάλλον τις περισσότερες φορές οι άνθρωποι παραληρούν. Παραληρούν κυρίως οταν η δύναμη δεν προέρχεται απ τη σκέψη, την κρίση και το επιχείρημα, αλλά απ τα προσωπικά συμφέροντα και τη δύναμη των κατακτητών οπως συνέβει αμέσως μετά την κατοχή στην Ελλάδα και των νέο κατακτητών μετά την απελευθέρωση. Από τα συμφέροντα που πολλές φορές οχι μόνο βλάπτουν τα εθνικά-συλλογικά συμφέροντα και κυρίως οταν διακυδεύβεται η τύχη της χώρας αποτελούν το ειδεχθέστερο των εγκλημάτων, αλλά γίνεται ακόμα πιό ειδεχθή οταν η δύναμη ειναι δοτή. Η ζωή εχει αποδείξη πως καμιά, μα καμιά απολύτος δοτή δύναμη-ένοπλη η οικονομική-,δεν ειναι προς όφελος του αποδέκτη. Πάντα ο δότης ειναι αυτός που οφελείται. Βέβαια, κάποια φορά μπορεί και ο αποδέκτης να οφεληθεί οπως συνέβει να οφεληθούν οι αντιδραστικές και συντηρητικές δυνάμεις στην μετά απελευθερωτική Ελλάδα, με την εκ νέου άνοδό της στη εξουσία, τις παγωμένες πιστώσεις, το σχέδιο Μάρσαλ, το Δόγμα Τρούμαν κλπ. Η σχέση όμως θα ειναι ένα προς εκατό. Και αν συμβεί τη δοτή δύναμη, ο λήπτης της οποιας δύναμης, (οικονομική στρατιωτική κλπ) να ειναι υποχρεωμένος να τη χρησιμοποιήσει για να προστεθούν καινούριοι Τάφοι και συμφορές οπως συνέβει με τον εμφύλιο γιατί αυτό επιβάλει το συμφέρον του δότη, τότε ο αποδέκτης από δούλος γίνεται σκλάβος. Και αυτό γιατί και αυτή την λίγη πολιτική και κοινωνική δύναμη που ειχε την χρησιμοποίησε για λογαριασμό του ξένου δότη και ο δότης απ τον κυρίαρχος του παιχνιδιού, με το παραπέρα αδυνάτισμα του λήπτη, τότε γινεται επικυρίαρχος της χώρας. Πράξεις σαν αυτές καταλήγουν να ειναι εθνική προδοσιά.

Ο αντιδραστικός κόσμος της χώρας ειχε χάσει κάθε ελπίδα να πάρει την εξουσία με πολιτικά μέσα. Και επειδή δεν ειχε δικά του μέσα θέλησε να την επικρατήσει με τη βία. Είδε την Αγγλική κατοχή της χώρας σαν σανίδα σωτηρίας, όπως ειχε δεί και τους Γερμανούς στην κατοχή και τους Αμερικάνους, οταν έγινε η αλλαγή κατοχικής φρουράς τον Μάρτιο του 1947. Το Σύνταγμα στο άρθρο 99 που «ίσχυε» απαγόρευε οχι μόνο την παραμόνη, αλλά και το πέρασμα ακόμα απ το εθνικό έδαφος ξένων στρατευμάτων, χωρίς ειδικό Νόμο. Νόμο που να προβλέπει ρητά σχετική άδεια για σοβαρή εθνική ανάγκη, όπως ηταν η παραχώρηση εδάφους έστω και ενος διαδρόμου. Αλλωστε αυτό δεν «ζητούσαν οι Ιταλοι εισβολείς»; Δεν επέτρεπε αυτό του διακήρυτταν οι ακραιφνείς «πατριώτες». Νά «λίγο χώμα και ενα δρόμο», για να φτάσουν σύντομα, άκοπα και αναίμακτα στις πετρελαιοπηγές της Αφρικής έλεγαν. Τέτοιος νόμος όμως ποτέ δεν εκδόθηκε ούτε για το πέρασμα πολύ περισσότερο για την παραμόνη. Ο σκοπός του άρθρου 99, ήταν σαφής: Ειναι η διασφάλιση της εθνικής κυριαρχίας και ανεξαρτησίας, για την οποία «αποτελεί μεγάλο κίνδυνο η παραμονή στο εθνικό έδαφος ξένων δυνάμεων». Συνεπώς με βάση την συμφωνία του Λιβάνου το «ισχύον συνεναιτικό Σύνταγμα», ο ερχομός και κυρίως η παραμονή των αγγλικών στρατευμάτων, ηταν οχι μόνο παρανομη, αλλα από ουσιαστική άποψη με τον ερχομός τους ειχε συντελεστεί εκτός απ την έμμεση, αλλά και η άμεση ΚΑΤΑΛΥΣΗ της εθνικής κυριαρχίας και ανεξαρτησίας.

Και αυτό ειναι το οξύμωρο του τρόπου χρήσης του Συντάγματος του 1911. Για να τεθεί η χώρα σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης και να κηρυχθεί ο στρατιωτικός Νόμος και όποιο αλλο μέτρο εις βάρος του λαού ίσχυε το «ίσχυαν» το σύνταγμα αυτό παρά την αποχώρηση του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση της Εθνικής Ενότητας. Οταν ομως ήρθε η ώρα να τεθεί σε ισχύ το άρθρο 99 του συντάγματος, που αποτελούσε τον ακρογωνιαίο λίθο και τον θεματοφύλακα της εδαφικής ακεραιότητας της χώρας, επειδή αυτό

εξυπηρετούσε τα συμφέροντα και των Αγγλων και των ντόπιων συνεργατών τους έπαψε να ισχύει το Σύνταγμα του 1911.
Οσον αναφορά τις επιπτώσεις απ την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη του 1944, ειναι δεδομένο οτι οι αντιδραστικές δυνάμεις που άφησαν έρμαιο το λαό στους τρείς κατακτητές (Γερμανούς, Βουλγάρους και Ιταλούς) μετά την κατάληψη της χώρας και σε συνέχεια παρέδωσαν λαό και χώρα στους νέους Αγγλους κατακτητές πρώτα και τους Αμερικανούς μετά, στο όνομα να ειναι έστω και τύπης διεκπεραιωτές της απόλυτης εξουσίας. Την εξουσία, που θα ασκούσαν εκ νέου οι ξένοι επικυρίαρχοι στον κρατικό μηχανισμό και ιδίως στο στρατό και τα Σώματα Ασφαλείας, που βρίσκονταν κάτω απ τον πλήρη έλεγχο με αποκορύφωμα το περίφημο «Ιδού ο στρατός σας». Εναν έλεγχο που επεκτείνονταν μέχρι τις παρακρατικές οργανώσεις και σε αυτούς τους συμμορίτες ακόμα.
Αναμφισβήτητη ειναι η ιστορική αλήθεια, οτι η ένοπλη επέμβαση των Αγγλων ιμπεριαλιστών το Δεκέμβρη του 1944, ανέκοψε βίαια την δημοκρατική ομαλή εξέλιξη της χώρας. Το Λαϊκό Κόμμα του Ντίνου Τσαλδάρη σε συνεργασία με τους Αγγλους και την προδοτική πλουτικρατική ολιγαρχία, θέλοντας να επιβάλουν τη θέλησή τους με τη βία και τη νοθεία, μετέθεσαν το δημοψήφισμα που ειχε προσδιοριστεί για τον Μάρτη του 1948, κατά δύο σχεδόν χρόνια στο Σεπτέμβρη του 1946, και με ενα αμφιλεγόμενο δημοψήφισμα παλινόρθωσαν τη ξενοκίνητη Μοναρχία. Επέβαλαν το καθεστώς της εθνικής υποτέλειας και του εθνικού διχασμού. Η ένοπλη αγγλική επέμβαση και σε συνέχεια, με το πρόσχημα της «βοήθειας», η αμερικανική επέμβαση στάθηκε η πηγή της μεταπολεμικής κακοδαιμονία της πατρίδας μας. Χωρίς την επέμβαση και τη βοήθεια των Αγγλων, ούτε θα επιβάλλονταν μα ούτε και θα διατηρούνταν το αντιδημοκρατικό καθεστώς απ το οποίο προέρχονται ολα τα οικεία κακά για τις σύγχρονες καταστάσεις και κακοδαιμονίες. Χωρίς την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων οι πολιτικές, κοινωνικές και οι οικονομικές δυνάμεις της χώρας, θα συγκρούονταν βέβαια. Η σύγκρουση όμως θα ηταν ιδεολογικό-πολιτική και ιστορική, αφού η ιστορία αποτελεί ενα απ τα βασικότερα πεδία ιδεολογικής σύγκρουσης. Μέσω της ιδεολογικό-πολιτικής σύγκρουσης θα έβρισκαν την κοινή εκείνη γλώσσα, που θα έδινε τις λύσεις και στα ποιό δύσκολα προβλήματα που μετά απελευθερωτικά θα προέκυπταν. Λύσεις που θα ικανοποιούσε τους Ελληνες και την Ελλάδα.
Αντί για την ιδεολογικό-πολιτική και προγραμματική σύγκρουση η δοσίλογη Δεξιά, με τη στήριξη και κεντρώων, που δυστυχώς ούτε και οταν διαμορφώθηκαν οι κατάλληλες συνθήκες στη διάρκεια της κατοχής και ειδικά αμέσως μετά την απελευθέρωση και κυρίως μετά την παράδοση των όπλων του ΕΛΑΣ, δεν μπόρεσαν να απαλλαγούν από το σύνδομο της εξάρτησης απ το 21 και την ήττα του 1935. Μετέτρεψαν την τρομοκρατία σε ιδεολογία. Σενεπώς, η θεωρία οτι η επικρατούσα ιδεολογική τρομοκρατία, συνδεδεμένη με τη λευκή τρομοκρατία και το δικαίωμα ο ιδεολόγος τρομοκράτης, να μπορεί να αφαιρεί ακόμα και τη ζωή αυτού που δεν θα ενστερνιστεί την δική του ιδεολογία, σε συνδυασμό με τη διασφάλιση του ατιμώρητου, μετέρτεψε τον κάθε δεξιό συμμορίτη σε επικυρίαρχο.
Η ιδεολογία της τρομοκρατίας όπλισε το χέρι του τρομοκράτη με τη δύναμη και το μίσος, που οδήγησε σε αυτή τη φρίκη και τη συμφορά που ζούσε ο λαός ανά τη χώρα, Δεν ευσταθή η άποψη οτι ολη αυτή η δολοφονική και καταστροφική λαίλαπα που ειχε υποστεί ο λαός και ειδικά της υπαίθρου, ηταν η συνέπεια της αντεκδίκησης αυτών που ειχαν υποστεί θανάτους, τραυματισμούς ή και καταστροφές κατά την διάρκεια των Δεκεμβριανών.
Αφού λοιπόν, η θεωρία αυτή δεν ηταν βάσιμη οι εγκέφαλοι, προκειμένου να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα διαμόρφωσαν μια άλλη θεωρία που έλεγε : Οτι οι «μετά δεκεμβριανοί διωγμοί» ανά τη χώρα οφείλονταν ίσως σε αντεκδικήσεις σαν συνέπεια των αναπόφεκτων τιμωριών, που βρέθηκε στην ανάγκη να επιβάλει εκεί το ΕΑΜικό κίνημα στη διάρκεια της κατοχής κατά των προδοτών και πάσης φύσεως συνεργατών.
Και αν ακόμα δεχθούμε σαν λογική εξήγηση την θεωρία αυτή, τότε θα έπρεπε με την ίδια λογική, να ειχαν σημειωθεί τέτοιες αντεκδικήσεις, οχι μόνο εκ μέρους αυτών που ειχαν υποστεί όποιας μορφής τιμωρίες ή οι οικογένειές τους, αλλά και εις βάρος αυτών που ενώ ηταν οι καταδότες-προταίτιοι να συλληφθούν, να σταλούν όμηροι, να καούν τα χωριά μαζί με τους κατοίκους, να κρεμαστούν και να τουφεκισθούν κατά τη διάρκεια της κατοχής χιλιάδες πατριωτών απ τους ίδιους και τους κατακτητές. Αυτοί οι ίδιοι

αυτοαποκαλούμενοι τώρα πλέον «εθνικόφρονες» συνεχίζαν ανενόχλητοι το εθνοκτόνο έργο τους. Αλλα ούτε και αυτής της μορφής αντεκδικήσεις υπήρξαν απ την πλευρά των δημοκρατικών πολιτών.
Θα ηταν άλλωστε λογικά αδύνατο-αφύσικο να διεξαχθεί, και πολύ περισσότερο να συντηρηθεί και να δράση ενας τέτοιος σε έκταση και αποτέλεσμα αγώνας και ένοπλος στρατός, αν δεν ειχε τη συναίνεση και δεν στηρίζονταν στον ίδιο το λαό, την υπέροχη πολύπλευρη προσφορά και την απροσμέτρητη αυτοθυσία του.Το λαό που κατά τους Μέτρ της «εθνικοφροσύνης» και τους «υπέρ-πατριώτες» δολοφονούσαν οχι μόνο ομαδικά αλλα και κατά τον πιό ειδεχθή τρόπο στην ύπαιθρο! Αν πράγματι ειχε συμβεί αυτό απ την πλευρά της ΕΑΜική Αντίστασης, δεν θα προέκυπτε η ανάγκη να οργανωθούν οι συμμορίες. Ο ίδιος ο λαός που ειχε υποστεί τα μύρια βάσανα και συμφορές κατά τους Μέτρ, αυτός ο ίδος θα τακτοποιούσε τους λογαριασμούς με τους ΕΑΜίτες και ΕΛΑΣίτες αφού τώρα πιά ηταν άοπλοι.
Ενα από τα πιό βαρύγδουπα και χιλιό ειπομένα επιχειρήματα που προ έβαλαν οι πολέμιοι παλιά και οι αρνητές σήμερα ακόμα της Αντίστασης ειναι οτι το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν έκανε πόλεμο με τους κατακτητές, αλλα μόνο κατά των «εθνικοφρόνων Ελλήνων! Οι οποίοι έκαναν πραγματική αντίσταση κατά του πραγματικού εχθρού»!
Την απάντηση στο «επιχείρημα» αυτό δεν χρειάστηκε να τη δώσουν οι επιζήσαντες, απ τη λαίλαπα του πολέμου και κυρίως του μετά πολέμου μαχητές. Ούτε καν οι μυριάδες των νεκρών, που τα κόκαλά τους ειναι ακόμα σπαρμένα σε όλη την ελλαδική γή. Και μια που ο λόγος για τα κόκαλα : Αλήθεια πότε η Εκκλησία, που τόσο πολύ κόπτεται για τους νεκρούς, τα μνημόσυνα και την μετά θάνατο ζωή, πότε θα αποφασίσει να πάρει και αυτή μέρος στην προσπάθεια να κάνει η πολιτεία ενα κενοτάφιο. Ενα μνημείο ανάμνησης αυτών που σκοτώθηκαν στον Αλβανικό, την Αντίσταση και τον εμφύλιο πόλεμο;
Την απάντηση τη δίνει ο ίδιος ο εχθρός-κατακτητής που στα επίσημα αρχεία παραδέχονται πως εννέα και πλέον επίλεκτες μεραρχίες του χίτλερ, εκτός απ τους Τσέχους, Πολωνούς, Γάλλους κλπ ηταν καθηλωμένες στην κατεχόμενη Ελλάδα, για να αντιμετωπίσουν την πολεμική δραστηριότητα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Αν δεν υπήρχε πολεμική δραστηριότητα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, για πιό λόγω να ειναι καθηλωμένες αυτές οι μεραρχίες στη Ελλάδα, οταν ο Χίτλερ επιστράτευε ακόμα και αμούστακα Γερμανόπουλα και τα έστελνε στα μέτωπα; Η μήπως τις κρατούσαν καθηλωμένες τα «Τάγματα Ασφαλείας» και ολοι οι αλλοι εθνοϊσμοί που οπλίζονταν και πληρώνονταν από τους ίδιους τους κατακτητές και στα πολεμικά τους ανακοινωθέντα με το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ έλεγαν: « ΕΑΜο κομμουνιστές νεκροί 5, συλληφθέντες 7 και υμέτεροι είς Γερμανός» Και οταν οι Γερμανοί τουφέκιζαν την 1η Μαϊου 1944, στην Καισαριανή τους 200 Ακροναυπλιώτες, που τους πήρανε απ την ανθραποθήκη του Χαϊδαριού, και οι ταγματασφαλίτες του Μυστρά για να μήν υστερήσουν σε «προσφορά» και αγριότητα πιάσανε 100 ΕΑΜίτες και τους τουφέκισαν, ετσι ώστε να φανούν ευάρεστοι στους πάτρωνές τους.
Οταν η Επανάσταση του 21, ψυχοραγούσε ο οπλαρχηγός Νενέκος απ την Ηλεία, μαζί με 2,500 οπαδούς του, πέρασε με το μέρος του Ιμπραϊμ. Ο Ιμπραϊμ του έδωσε τιμές και οφίτσια. Τον έκανε βοεβόδα της Πελοποννήσου. Για να ειναι αρεστός στον Ιμπραϊμ, πίεζε τα χωριά να προσκυνήσουν και οσα δεν συμορφώνονταν, οχι μόνο τα έκαιγε αλλα σκότωνε και τους κατοίκους των χωριών. Αυτόν τον «πατριώτη» ο Κολοκοτρώνης, έβαλε και τον σκότωσαν και με το σύνθημα «φωτιά και τσεκούρι στους προσκηνημένους» έκαιγε όσα χωριά ειχαν προσκηνίσει. Η Επανάσταση του 21, διέτρεξε μεγάλο κίνδυνο απ την προδοσία των Νενέκων. Την ίδια δουλειά έκαναν και τα τάγματα ασφαλείας και οι διάφοροι εθνοϊσμοί. Καίγανε τα χωριά και σκοτώνανε τους Ελληνες.
Αυτούς τους παρατρεχάμενους του κατακτητή εθνϊσμούς, ο αρχηγός των Συμμαχικών Στρατευμάτων στρατηγός Αϊζενχάουερ τους αποκήρυξε, τους καταδίκασε και τους έδωσε προθεσμία ενα μηνά για να διαλυθούν και να παραδοθούν. Μετά την πάροδο της προθεσμίας έδωσε εντολή στους αντάρτες να τους σκοτώνουν. Τα Τάγματα ασφαλείας όμως και οι εθνοϊσμοί δεν διαλύονταν. Και διαύονταν γιατί κρυφά οι πολιτικοί της δεξιάς και ο στρατηγός Γονατάς, τους διαβεβαίωνε οτι αντί πάσης θυσίας θα τους προστατεύσουν. Οσο για τους Αγγλους που ήδη από καιρό τους ειχαν πάρει υπό την υψηλή προστασία τους: Φανερά τους καταδίκαζαν σαν προδότες, κρυφά όμως οχι μόνο τους προστάτευαν, αλλά και τους ενεθάρρυναν οτι θα τύχουν της εύνοιας, αρκεί να κάνουν υπομονή και να «αμύνονται σθεναρά κατά του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ».

Και έφτασε επιτέλους η απελευθέρωση. Ο ΕΛΑΣ εκτός από ενα μικρό τμήμα της Ηπείρου που έλεγχε ο ΕΔΕΣ, και ενα κομμάτι της πλατείας Συντάγματος, που ηταν εγκαταστημένη η κυβέρνηση του Καϊρου έλεγχε ολόκληρη την Ελλάδα. Στην Αθήνα και τον Πειραιά κυριαρχούσε. Ηταν ο αναμφισβήτητος νικητής της σύρραξης κατά των Γερμανών και των οπισθοφυλάκων τους, που ηταν οι κάθε λογής εθνοϊσμοί τα Τάγματα Ασφαλείας και πράκτορες των Γερμανών. Στο Παρίσι οταν μπήκαν οι σύμμαχοι συνάλλαβαν και εκτέλεσαν 10,000 συνεργάτες των Γερμανών, και πολλούς τους λιντσάρισαν, ενω στη χώρα μας δεν άνοιξε ούτε μύτη, παρ' όλα τα δεινά που ειχε υποστεί ο λαός των πόλεων και της υπαίθρου απ τους συνεργάτες. Μύθος συνεπώς οτι ο ΕΛΑΣ, πολεμούσε να καταλάβει την εξουσία την οποία κατείχε και παρέδωσε στη κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας. Το ΕΑΜ οπως και τα αλλα ανύπαρκτα στη διάρκεια της κατοχής κόμματα ήθελε την εξουσία, την ήθελε όμως με την ψήφο του λαού. Γι' αυτό συμμετείχε στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας. Γι' αυτό και με τη συμφωνία της Καζέρτας έθεσε τον ΕΛΑΣ, υπό τις διαταγές του Αγγλου στρατηγού.

Αλλά το πιό ατράνταχτο επιχείρημα που χρησιμοποίηθηκε ευρύτατα για να συκοφαντηθεί η Εθνική Αντίσταση ήταν-ειναι για μερικούς ακόμα η «σφαγιαστική αγριότητα» του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, εναντίον των «υγιώς σκεπτομένων» Ελλήνων...! Η τριαντάχρονη προσπάθεια «πλύσης εγκεφάλου» ειχε σαν σκοπό ο καθένας, που τα άκουγε αυτά τα ρεφρέν στη διαπασόν να σχηματίσει την εικόνα οτι: οι εκατοντάδες χιλιάδες μαχητές του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, οχι μόνο δεν πολεμούσαν τους κατακτητές, αλλά οτι ηταν ενα είδος ανθρώπων που διψούσαν για αίμα, που ειχαν καταληφθεί απ το Αμόκ της μανιακής εξόντωσης των «καλών και συνετών Ελλήνων» απ τους οποίους άλλοι βοηθούσαν τους κατακτητές να επιβάλλουν την νέα τάξη πραγμάτων του Χίτλερ, άλλοι ειχαν μέν πολύπλευρες κεδροφόρες δοσοληψίες με τους Γερμανούς, αλλοι στα μπλόκα φορούσαν κουκούλες, και με το δάκτυλο έδειχναν στους κατακτητές τους αγωνιστές που την επόμενη θα εκτελούσαν.

Αλλά-σαν καλοί πατριώτες-άκουγαν κρυφά τις εκπομπές του Λονδίνου! «Και μέσο του Λονδίνου άκουγαν τις σφαίρες να σφυρίζουν δίπλα στα αυτιά τους. Και υπόφερναν, έμειναν άϋπνοι, παγωμένοι και νηστικοί περιμένοντας με το όπλο στα χέρια, να τελειώσει η μάχη που έδιναν με τους κατακτητές» για να γυρίσουν μετά τις ειδήσεις του Λονδίνου να κοιμηθεί ζεστά-ζεστά στο καναπέ του σπιτιού του, απ όπου έδινε τη μάχη υπέρ πίστεως και πατρίδος...

Θα ηταν υπερβολική αφέλεια να υποστηρίξει κανείς οτι στα τόσα χρόνια ενός τόσου αδυσώπητου πολέμου, κάτω από άνισους όρους και αντίξοες συνθήκες, με τους πολύ άριθμους εθνοϊσμούς και τη στρατιά των χαφιέδων, οτι έλειψαν και απ την πλευρά της Αντίστασης οι εξστρεμισμοί και οι αγριότητες. Ομως το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, για τα εγκλήματα που τυχόν το βάρυναν για την κατοχή εξέφρασε οχι μόνο τη λύπη του και τα ειλικρινή σύληπητήρια, αλλα και τα αποδοκίμασε, γενικά και στη βουλή ειδικά. Αν και πολλά απ αυτά ηταν απρόβλεπτα, αναπόφευκτα και επιβεβλημένα ολοι λυπηθήκαμε γι' αυτή μας την ευθύνη. Η Αριστερά τα πλήρωσε με αίμα είτε μεγάλα είτε μικρά παραπτώματα ή και τους τυχόν αδικαιολόγητους φόνους ακόμα και οχι μόνο αυτοί οι ελάχιστοι που αυτοδίκησαν, που ενδεχομένως ηταν ένοχοι, αλλά και πολλές εκατοντάδες χιλιάδες αθώοι, αλλα και οι οικογένειές τους. Η άλλη πλευρά όμως...

Καλά όσοι συμμετείχαμε στην Αντίσταση και ειδικά οσοι συμμετείχαμε στον ΕΛΑΣ, μπορεί σε κάποια μάχη με τους Γερμανούς πατώντας ο ΕΛΑΣίτης τη σκανδάλη να σκοτώσει τον Γερμανό, που ειχε απέναντι του, και μέσα στη γερμανική στολή να ηταν έλληνας. Αυτός ό «φόνος» μετά τη Βάρκιζα, θεωρήθηκε οχι μόνο «φόνος», αλλα φόνος εκ «προμελέτης» και «ειδεχθής». Γι' αυτόν τον γερμανοντυμένο έλληνα που πολεμούσε την Αντίσταση στο πλευρό των Γερμανών, μετά τη Βάρκιζα οι Αγγλοι και η δοσίλογη Δεξιά, δεν θα κουραστούν πολύ να ψάξουν να βρούν τον «φονιά-δολοφόνο»...του έλληνα «πατριώτη» Θέτοντας σε κίνηση τους ιδεολογικούς μηχανισμούς να πείσουν την κοινή γνώμη για το «φόνο» και τους καταδιοκτικούς μηχανισμούς να συλλάβει τον «φονιά» για να τον καταδικάσουν με το στίγμα του «εχθρού» και «προδότη» της πατρίδας. Οι ΕΛΑΣίτες θελέστα, παθέστα.

Οι οικογένειες ομως: οι Μάνες, οι γυναίκες και τα παιδιά. Αύτα τα τραγικά και ανυπεράσπιστα θύματα, που αφήσαμε πίσω ποιό έγκλημα διέπραξαν, ωστε να εχουν και αυτές την ίδια αν οχι χειρότερη τύχη απ αυτήν του «φονιά»; Και λέω χειρότερη, γιατί εμάς, μπορεί να μας βασάνισαν να μας καταδίκασαν, να μας εξόρισαν και να μάς φυλάκισαν για τους επιζήσαντες εστω στην εξορία και τη φυλακή, το πρωϊνόρόφημα μπορεί να μην ειχε όλα τα υλικά σε ποσότητα και ποιότητα για να θεωρείται ενα κανονικό ρόφημα. Το ίδιο

και το μεσημεριανό και βραδινό σισητιο να μην ηταν αυτό που να θεωρήσε άνθρωπος. Σε κρατούσε όμως όρθιο και το καμπανάκι στη συγκεκριμένη ώρα, σε ειδοποιούσε οτι ειναι έτοιμο.
Οι απορφανισμένες οικογένειες όμως, που αφήσαμε πίσω, αυτά τα λιγοστά έστω τρόφιμα που εμείς τα είχαμε έτοιμα και στην ώρα. Οι οικογένειες , έπρεπε να τα βρούν πρώτα για να τα μαγειρεύψουν μετά. Σε αυτήν ακριβώς την προσπάθεια συναντούσαν τα περισσότερα εμπόδια, προσβολές και ταπεινώσεις. Οι χαροκαμένες Μάνες, οι γυναίκες και τα ορφανά παιδιά, που ο άντρας ή ο πατέρας σκοτώθηκαν στην κατοχή πολεμώντας του Γερμανούς, και αυτών που ο άντρας ή το παιδί και ο πατέρας εκτελέστηκαν γιατί σκότωσε τον Γερμανό ντυμένο έλληνα; Αυτά τα αξιολάτρευτα θύματα σε τί τους έφτεξαν και ζούσαν με τη ρετσινιά και το στίγμα του «εχθρού-προδότη»; Για πιό λόγω εχουν υποστεί τα μύρια βάσανα, όλων των ειδών τους κατατρεγμούς και όλες τις συνέπειες που αυτοί οι κατατρεγμοί συνεπάγονταν σε όλους τους τομείς και εκδηλώσεις της κοινωνικό-οικονομικής ζωής;
Με πιό δικαίωμα η πολιτεία, επέτρεψε να μετατραπούν οι οικογένειες των πολιτικών κρατουμένων παλιά και στη διάρκεια της Χούντας, βόρα στις δυνάμεις της εκδίκησης και στον κάθε παρακρατικό και χαφιέ να ασχημονεί, να αφήνει τα όποια υπονοούμενα... να πιέζει να γράψουν στα γράμματα πράγματα που δεν ήθελαν; Να δέχονται αναίτιες πιέσεις και να υποστούν όλων των ειδών τις κοινωνικές διακρίσεις οχι μόνο στο δημόσιο, αλλά και στον ιδιωτικό τομέα οσον αφορά την εργασία κλπ. Με πιό δικαίωμα η πολιτεία εφάρμοζε την αλληλέγγυα ευθύνη στα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας; Ποιό ηταν το έγκλημα για το οποίο τιμωρούνταν και ταπεινώνονται;
Και η Εκκλησία που κόπτεται για το χριστεπώνυμο ποίμνιο, που ενώ δεν άφηνε να περάσει κάποιο Πάσχα ή Χριστούγεννα, χωρίς να κάνει αυτόβουλα η Ιερά Σύνοδο αίτηση ζητώντας απ την πολιτεία να δώσει χάρη στους ελάχιστους «Στιγμαίους» χουντικούς. Τους χουντικούς που σε όλους τους τόνους και το υπερφίαλο ύφος οτι η «επανάσταση» ηταν αναίμακτοι ενώ ήξερε πολύ καλά οτι οι νεκροί ξεπερνούσαν τους εκατό (για τους 88 στη διάθεση του καθένα τα ονοματεπώνυμα) Τους χουντικούς, που ενώ διέπραξαν τόσο εγκλήματα εις βάρος του λαού και της χώρας και έδωσαν την μισή Κύπρο στους Τούρκους. Που δικάστηκαν πρώτα και καταδικάστηκαν παρουσία μαρτύρων κατηγορίας και υπεράσπισης, με δικαίωμα λόγου και αντίλογου, με νομική κάλυψη τους σκέφτονταν, εύχονταν, προσέχονταν και αιτούσαν την αποφυλάκισή τους.
Εμάς που μας άρπαξαν χωρίς κανένα λόγω, παλιά και τώρα απ το δρόμο την ώρα που πηγαίναμε στη δουλειά ή και απ το κραββάτι. Εμάς δεν μας σκέφτηκαν ποτέ. Καλά εμείς ήμασταν «άθεοι αντίχριστοι» και «εγκληματίες». Τις Μάνες, τις γυναίκες και τα ορφανά που αφήσαμε πίσω σε τί έφτεγαν και τις περιφρονούσαν και τις ταπείνωναν ;
Η Μάνα μου, μια περήφανη γυναίκα, που δεν την είδα ποτέ δακρυσμένη. Στα νιάτα της περπατούσε και πετούσε. Δεν κατηγόρησε και ούτε μίσησε ποτέ κανέναν για τα βάσανα των παιδιών της, μα και τα δικά της. Πίστευε πως τα παιδιά της, ήξεραν πολύ καλά τί έπρεπε να κάνουν. Βέβαια και η Μάνα μου ζούσε το δικό της δράμα. Εκεί ομως που τα πράγματα έπαιρναν τραγικές διαστάσεις για τις νέες γυναίκες που έμειναν οπως η δική μου στη χούντα με ενα παιδί στην αγκαλιά και πολλές και με ένα στην κοιλιά, να μετράνε τα χρόνια της εξορίας και της φυλακής, παλεύοντας με τη φτώχια, την ανεργία και την οργανωμένη περιφρόνηση και ειρωνεία.
Η πότρα της Εκκλησίας του Αγίου Αντωνίου απ την πόρτα του σπιτιού μας, δεν απήχε περισσότερο από εξήντα μέτρα. Οταν γύρισα ύστερα από 16,5 σχεδόν χρόνια απ τη φυλακή, η Μητέρα μου την πρώτη Κυριακή δεν πήγε στην Εκκλησία οπως παλιά. Την απουσία της αυτή τη δικαιολόγησα με τη ανάγκη, που ένοιωθε να είμαστε μαζί την Κυριακή. Οταν όμως δεν πήγε την δεύτερη και την Τρίτη Κυριακή, χωρίς να γνωρίζω το λόγω, την ρώτησα : δεν θα πας στην Εκκλησία Μητέρα; Η απάντηση ηταν: «Οχι παιδί μου». Γιατί καλέ Μαμά; Εσύ ποτέ δεν έλειψες Κυριακή και γιορτή απ την Εκκλησία; Ναι παιδί όπως το λές ειναι, αλλα τώρα δεν πάω. Και πριν προλάβω να τη ρωτήσω γιατί μου διηγήθηκε το εξής: Κάποια μέρα παλιά διάβασαν αμέσως μετά το ευαγγέλιο απ τον άμβωνα μια «δήλωση-μετανοίας», φεύγοντας με πλησίασε ένας Παπάς και μου είπε: να «γράψεις και εσύ στα παιδιά σου να γίνουν Ελληνες». Οταν του είπα οτι τρία απ τα παιδιά μου πολέμησαν στην Αλβανία και οταν κατακτήθηκε η χώρα και τα 4 τους Γερμανούς, μου απάντησε οτι αφού δεν κάνουν δήλωση...Μόνο που δεν τον έφτυσα. Από τότε μόνο το

Πάσχα, τα Χριστούγεννα και της Παναγίας πάω στην Εκκλησία. Τις άλλες μέρες ανάβω το κερί και το καντύλι και προσεύχομαι.
Το ίδιο και ο Ερυθρός Σταυρός, που ενώ μάζευε έρανο αδιάκριτα απ όλους, δεν σκέφτηκε ποτέ έστω την ώρα του εράνου οταν πήγαινε για έρανο και στα δικά μας σπίτια, δεν αναρωτήθηκαν: πως ζούνε αυτές οι οικογένειες και αν έχουμε κάποια ανάγκη κλπ. Οσο για την πρόνοια όπως για τον Ερυθρό Σταυρό και την Εκκλησία δεν υπήρχαν για μάς και τις οικογένειες που αφήσαμε πίσω .
Η Μητέρα μου σαν σύζυγος κτηνοτρόφου, μόλις ψηφίστηκε ο Νόμος για τις αγροτικές συντάξεις, αφού εκπλήρωνε τους όρους ηλικία κλπ, υπέβαλε απ τις πρώτες την αίτηση να συνταξιοδοτηθεί. Η αίτησή της απορρίφτηκε, το ίδιο η δεύτερή και η Τρίτη. Η Τέταρτη ύστερα απ πιέσεις έγινε δεκτή, δεν πρόλαβε ομως να την πάρει. Πέθανε το Σεπτέμβρη του 1965 σε ηλικία 91 χρόνων με το παράπονο του κατατρεγμού και της κοινωνικής διάκρισης.
Σε πολλές εκατοντάδες χιλιάδες ανέρχονται οι μέρες που έμειναν οι αγωνιστές στις φυλακές και τα ξερονήσια και σε πολλά δίς εκατομμύρια οι ώρες και σε ασύλληπτα τρις τα λεπτά, που έζησαν στα μεσαιωνικά κάτεργα με το στίγμα του «εγκληματία» οι ιδεολογικοί αντίπαλοι του Τσιώρτσιλ και του Τρούμαν. Του Τσιώρτσιλ και του Τρούμαν γιατί οι Ελληνες, μετά πολεμικά μπορεί να διαχειρίζονταν τον ελληνικό καπιταλισμό, δεν είχαν ομως το δικαίωμα να παίρνουν οι ίδιοι τις σημαντικές αποφάσεις. Και αποφάσεις που αφορούσαν τους πολιτικούς κρατουμένους τις έπαιρναν...Οι ελληνες οπως γράφω και σε άλλο σημείο ηταν οι διορισμένοι διαχειριστές τους.
Το ΕΑΜ και ο ΕΛΑΣ, δεν ειχε να πολεμήσει μόνο με τους Ιταλούς, τους Γερμανούς και τους Βουλγάρους φασίστες εισβολείς. Ειχε να πολεμήσει και να εξουδετερώσει τα πολλά και ποικίλα εγχώρια οργανά τους. Τα ευρύτατα δίκτυα κατασκοπείας καταδοτών. Αυτούς που έδωσαν όρκο πίστης στο Χίτλερ : Παπαδόγνωνας κλπ κλπ. Και έστειλαν συγχαρητήριο τηλεγράφημα «επί τη διασώσει του» απ την απόπειρα, που οι ίδιοι οι Γερμανοί ήθελαν να τον βγάλουν απ τη μέση. Αυτόν τον ποικιλώνυμο εθνοϊσμό, οχι μόνο η κυβέρνηση του Καϊρου και ο αρχιστράτηγος Αϊζενχάουερ, ειχαν αποκηρύξει, αλλά και κατά τη συμφωνία της Γκαζέρτας στις 26/9/44 επιβεβαώθηκε η αποκηρύξη τους σαν «όργανα του εχθρού». Αντί όμως γι' αυτό, η αγγλική επέμβαση που οδήγησε την Ελλάδα στον εμφύλιο πόλεμο οχι μόνο τους «συγχώρησε» αλλα και τους χρησιμοποίησε για την προετοιμασία και την διεξαγωγή του εμφυλίου πολέμου.
Την άνοιξη του 1943, ο Ιωάννης Ράλλης, που ηταν κοινωνικά αντιδραστικός παράλληλα με την εκπόνηση του σχεδίου «ΜΑΝΝΑ» (του ανατέθηκε) να σχημάτισε κυβέρνηση. Απευθυνόμενος στους Γερμανούς ανακοίνωσε οτι προτίθεται να σχηματίσει κυβένρηση υπό τον όρο να του επιτραπεί να σχηματίσει «δική του» ένοπλη δύναμη ασφαλείας. Τα επιχείρηματα που πρόβαλε ο Ράλλης στους Γερμανούς, ηταν οτι θα σταματούσε-τσάκιζε κάθε αντιαξονική κίνηση του λαού στις πόλεις και την ύπαιθρο και στους πολιτικούς αρχηγούς, υποσχέθηκε οτι η κυβέρνηση του θα ειχε σαν σκοπό την αντι κομμουνιστική και αντιεαμική δράση. Ηταν μια υπόδειξη του Τσώτρσιλ, τα «τάγματα ασφαλείας» θα αποτελούσαν ενα πυρήνα του τακτικού στρατού μετά την απελευθέρωση. Οι Γερμανοί και τα παλιά κόμματα βρέθηκαν σύμφωνοι με τις απόψεις του Ράλλη και στις 7/4/1943, η κυβέρνηση αντρεικέλων των ναζί, δημιούργησε τα πρώτα 4 «Τάγματα Ασφαλείας» Πολλοί τότε αναρωτήθηκαν, μα και σήμερα ακόμα αναρωτιούνται, γιατί ο Ράλλης, δέχθηκε να παίξει εναν τέτοιο βρώμικό ρόλο τη στιγμή που την εποχή που σχημάτισε την κυβέρνηση, ηταν πιά φονερό οτι ειχε αρχίσει η αντίστροφη μέτρηση στα πολεμικά μέτωπα και ο Χίτλερ, θα έχανε σίγουρα τον πόλεμο;
Για πολλούς η ενέργεια αυτή ηταν πράγματι κάτι το παράδοξο και ο λόγος να δεχθεί ενας άνθρωπος σαν το Ράλλη, να κυβερνήσει σαν αντρείκελο των ναζί, έμεινε για πολλούς και σήμερα ακόμα ενα άλυτο αίνιγμα. Και αυτό γιατί στα πολεμικά μέτωπα κάθε μέρα που περνούσε η ήττα του άξονα επιβεβαιώνονταν και το Σεπτέμβρη του 1943 αποχωρεί και η φασιστική Ιταλία απ τον άξονα. Και ενώ συναίβεναν αυτά, η κυβέρνηση Ράλλη, οχι μόνο δεν διαλύει τα τάγματα ασφαλείας, αλλα αυξάνει τον αριθμό τους και από (4) τα έκανε (10) κ.ο. Ενώ αυτοί που επάνδρωσαν τα τάγματα ασφαλείας προέρχονταν απ τα απεχθέστερα στοιχεία της κοινωνίας, δεν ίσχυε το ίδιο για ενα μεγάλο αριθμό αξιωματικών, που ηγήθηκαν των ταγμάτων ασφαλείας μερικοί απ τους οποίους ειχαν διωθεί την δεκαετία του 1930 απ το στράτευμα γιατί συμμετείχαν στο κίνημα του 1935. Μάλιστα πολλούς από αυτούς η Βασιλό-Μεταξική δικτατορία παρ' όλο

που έκαναν αιτήσεις να τους επιτραπεί να πάρουν μέρος στον αλβανικό πόλεμο, δεν τους δέχθηκαν. Αυτούς λοιπόν, τους Αξιωματικούς που δεν τους επέτρεψαν να πολεμήσουν στον αλβανικό πόλεμο τους ανέθεσαν τη δημιουργία των ταγμάτων ασφαλείας.
Ολες οι κυβερνήσεις Κούϊσλιγκς και ειδικά η κυβέρνηση Ράλλη, με στόχο να στερήσει την Εθνική Αντίσταση από εμπειροπόλεμους Αξιωματικούς, που θα έκαναν ακόμα πιό δύσκολη τη ζωή των κατακτητών και αντί για 10-15 μεραρχίες, θα τους καθήλωνε 20 και πλέον, προκειμένου να τους προσελκύσει να τεθούν επικεφαλής των «Ταγμάτων Ασφαλείας» δήλωσε οτι : οσοι θα ενταχθούν στα τάγματα ασφαλείας, θα γίνουν δεκτοί με το βαθμό που φέρει ο καθένας και με τον αντίστοιχο μισθό. Ο Ράλλης, αφού ανέλαβε τα πρωθυπουργικά του καθήκοντα (με εντολή του Τσιώρτσιλ και αποδεκτός απ τους Γερμανούς) έσπευσε να διαβεβαιώσει τον Γερμανό Ανώτατο Στρατιωτικό Διοικητή Νοτιοανατολικής Ευρώπης, οτι θα ΕΞΟΝΤΩΣΕΙ ΤΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΑΝΤΑΡΤΙΚΕΣ ΜΟΝΑΔΕΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΠΟΧΡΩΣΕΩΝ», λές και υπήρχαν και αλλες μονάδες που πολεμούσαν τους Γερμανούς. Αυτήν ακριβώς την εξόντωση της Αντίστασης προσπαθούσαν να πετύχουν ο Ράλλης, οι Γερμανοί και ο Τσιώρτσιλ απ κοινού ιδρύοντας τα τάγματα Ασφαλείας. Οσό για τους άλλου εθνοϊσμούς τα γερμανικά αρχεία λένε πως :«Μέλη σοβαρών εθνικιστικών κύκλων πλησίασαν πρόσφατα τις γερμανικές δυνάμεις και ζητούν ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ μαζί τους, με τη βεβαιότητα, οτι με τις παρούσες συνθήκες μόνο η γερμανική κατοχική δύναμη ειναι σε θέση να αντιμετωπίσει τον κομμουνιστικό κίνδυνο».
Πρέπει επιτέλους κάποτε οχι μόνο να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους, αλλα και να δεχθούμε τα γεγονότα οπως αυτά έγιναν στην πραγματικότητα. Και σε ό,τι αφορά τα «Τάγματα Ασφαλείας» που έχαν άμεση σχέση με το Σώμα των Αξιωματικών πρέπει να τονιστεί για άλλη μια φορά οτι:
Αποστολή και καθήκον του σώματος των αξιωματικών, εκτός απ την εθνική άμυνα, την καθοδήγηση της διεξαγωγής οταν χρειαστεί του πολέμου. Στα καθήκοντά τους, συνεπάγεται και ο πρωτοποριακός ρόλος, που τους αναλογεί σε περίπτωση που συμβεί να κατακτηθεί η χώρα. Οι αξιωματικοί σε συνεργασία με την πολιτική ηγεσία, έχουν καθήκον να πρωτοστατήσουν για την οργάνωση Αντίστασης στη χώρας, και σε συνέχεια να αυτό στρατευθούν για την απελευθέρωση της, απ τον όποιο κατακτητή ή και σφετεριστή της λαϊκής κυριαρχίας, των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων του λαού. Και όταν η «ηγεσία» το εχει σκάσει η ευθύνη κατά κύριο λόγω πέφτει στους δικούς ώμους. Για το σκοπό αυτό εχουν δώσει όρκο και σε καιρό ειρήνης η πολιτεία τους ανταμοίψει.
Τί συνέβει όμως στην πραγματικότητα. Μετά την κατάρρευση του μετώπου η «πολιτικό-στρατιωτική ηγεσία» φεύγοντας απ την Ελλάδα μαζί με τα αποθέματα του χρυσού, πήραν μαζί τους και ενα μέρους του στρατού, τον οποίο έθεσαν υπό τις διαταγές των Αγγλων. Οι Αγγλοι ήθελαν σε περίπτωση ήττας του άξονα να επανέλθει η πολιτική της Ελλάδας, στην πριν από την 28η Οκτωβρίου 1940. Για να το πετύχει αυτό έπρεπε ολο το Ελληνικό πολιτικό-στρατιωτικό και κοινωνικό-οικονομικό δυναμικό να ειναι υπό την απόλυτη δικοί τους επιρροή και έλεγχο. Και ο έλεγχος του Σώματος των Αξιωματικών και των Σωμάτων Ασφαλείας ηταν ενα καθοριστικής σημασίας δεδομένο.
Μέχρις ότου δεν ειχε αρχίσει η οργάνωση της Αντίστασης, η αγγλική προπαγάνδα μέσω του ΚαΪρου, καλλιεργούσε την αδράνεια των αξιωματικών που έμειναν στην Ελλάδα. Το γεγονός αυτό το εκμεταλλεύτηκαν οι Γερμανοί. Και για να έχουν ακόμα πιό ήσυχο το κεφάλι και να τους ελέγχουν, τους τοποθέτησαν σε διάφορες θέσεις: όπως στο επισιτισμό, στις Ενώσεις Γεωργικών Συνεταιρισμών κλπ. Μια υπηρεσία που συγκέντρωνε τη 10η σε σιτηρά και δημητριακά για λογαριασμό της διορισμένης απ τους κατακτητές κυβέρνηση και των Γερμανών, απ τις αλωνιστικές μηχανές και τους μύλους. Με τα σιτιρά και τα όσπρια αυτά τροφοδοτούσαν τον Ρόμελ στην Αφρική. Με το ίδιο περίπου αιτιολογικό και οι Ενώσεις Γεωργικών Συνεταιτισμών, έπαιρναν τη 10η απ τους παραγωγούς στις αλωνιστικές μηχανές. Και στις Ενώσεις την ευθύνη και την εποπτεία για τη 10η την ειχαν οι διορισμένοι από τους Γερμανούς αξιωματικοί.
Οταν άρχισαν οι πρώτες ανταρτικές ομάδες δεν θορυβήθηκαν μόνο οι Γερμανοί. Περισσότερο θορυβήθηκαν οι Αγγλοι, γι' αυτό και έστειλαν αμέσος στην Ελλάδα, στις 20 Σεπτεμβρίου 1942. μια ομάδα 12 αντρών με επικεφλής τον Ταξίαρχο Εντυ Μάγιερς στην οποία συμμετέχει και ο Κρίς Γουντχάουζ, που αργότερα τον διαδέχθηκε, καθώς και τον Τσιγάντε κλπ. Ο αντισυνταγματάρχης Χάμιλτον, μέλος της SOE, που ανήκει στο τμήμα επιχειρήσεων του Γενικού Στρατηγείου του Καϊρου είπε στον Μάγιερ ότι: :«Εχουμε

ανάγκη από ενα μόνιμο αξιωματικό, για να διευθύνει μια επιχείρηση πρωταρχικής σπουδαιότητος στην Ελλάδα, Μετά την επιχείρηση αυτή, θα γυρίσετε πίσω σε μερικές εβδομάδες και θα επιστρέψετε ένδοξος και περήφανος στη Αγγλία...» Η ομάδα αυτή έπεσε στις 29/9/42 με αλεξίπτωτα στη Γκιώνα κοντά στο χωριό Καρούτες. Ειναι η ομάδα που με τη συμμετοχή του ΕΛΑΣ και του ΕΔΕΣ, έκαναν συνεργαζόμενοι την ανατίναξη της Γέφυρας του Γοργοποτάμου. Ο αρχηγοί της ομάδας ηταν ο Ζέρβας και ο Αρης Βελουχιώτης. Οταν Μαγιερ μαθαίνει από τον Ζέρβα, που του λέει πως ειναι δημοκρατικός εκλπήσσεται και σκανταλίζεται οταν μαθαίνει οτι ο Μεταξάς, ειχε απογορεύσει στους δημοκρατικούς ανώτερους αξιωματικούς να πάρουν μέρος στην άμυνα της πατρίδας τους στο Ελληνο-ιταλικό πόλεμο.
Οι Αγγλοι έχοντας μια μακρόχρονη επικυριαρχία στην Ελλάδα και ενα πυκνό, πολύπλοκο δίκτυο στηριγμένο σε ενα άρτιο μηχανισμό προκτόρων Αγγλων και κυρίως ντόπιων, με τον οποίο έχρηζε και έλεγχε αρχηγούς και κόμματα, ηταν επόμενω να θέλει να διατηρήσει τη θέση αυτή και μετά απελευθερωτικά. Και όταν είδαν οτι δυσκόλεψαν τα πράγματα και η εξόντωση του ΕΑΜ, δεν ηταν εύκολη μόνο απ τους Γερμανούς και αφού ο στόχος ηταν κοινός, ηταν επόμενο να ταυτιστεί και η προσπάθεια των Αγγλων με αυτή των Γερμανών για την απ κοινού εξόντωση του ΕΑΜ, ώστε να επανέλθει η 4η Αυγούστου, που ο ένας την έκανε και ο αλλος, οχι μόνο την αποδέχθηκε, αλλα και την επέκτεινε με την ακόμα πιό βάρβαρη κατοχική νομοθεσία. Μια Νομοθεσία που δυστυχώς πέρασε ατόφια στην μεταπολεμική Νομοθεσία και ειδικά η ποινική, όπως ατόφια πέρασε και αυτή της χούντας μετά την πτώση της τον Ιούλιο του 1974.
Και ενώ το Σεπτέμβρη του 1942 οι ποιό πάνω Αγγλοι, ήρθαν με συγκεκριμένο στόχο να ανατινάξουν με τη βοήθεια του ΕΛΑΣ και του ΕΔΕΣ τη γέφυρα του Γοργοποτάμου, μετά την ένταξη του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στο Α.Μ.Α, ο ερχομός των Αγγλων συνδέσμων πύκνωνε και στις 14/7/43 ήρθε ο Εντυ στη Μακεδονία. Στη διαδρομή είδε αρκετά τμήματα του ΕΛΑΣ, συζήτησε μαζί τους και τον «εντυπωσίασε» λέει η « ενενόχλητη κίνηση στις πόλεις, τα συγκροτημένα, πειθαρχημένα και καλά οργανωμένα τμήματα του ΕΛΑΣ στο μεγάλο ελεύθερο Μακεδονικό κομμάτι που κατ' εξοχή ελέγχονταν απ τους Γερμανούς, μα και ή απόφαση του λαού για τη νίκη.
Αυτό φαίνεται αντί να τον ευχαριστήσει τον ανησύχισε και σε λίγες μέρες γράφει ο στρατηγός Κικίστας στο Βιβλίο του «η Χη Μεραρχία του ΕΛΑΣ» μαζί με τους άλλους Αγγλους συνδέσμους, εκτός απ την επαφή που είχε με τα τμήματα του Παπαβασιλίου-Μιχάλαγα-Κιτσάμπατζάκ φρόντισε για τη συγκρότηση της ΠΑΟ, να βάλει μια ακόμα σφήνα στην εμφύλια διαμάχη. Και όλως αιφνιδίως τις μέρες αυτές χωρίς καν να το περιμένουμε ή να ειδοποιηθούμε έφτασαν καμιά δεκαριά ανώτεροι και κατώτεροι αξιωματικοί απ τη Θεσσαλονίκη (προφανώς με συστάσεις και προτροπή των Αγγλων να προσχωρήσουν στο ΕΛΑΣ). Και λέω προφανώς γιατί αφού τοποθετήθηκαν σε τμήματα του ΕΛΑΣ, μερικοί απ αυτούς αργότερα προκάλεσαν πολύ άσχημα προβλήματα»
Ο προσεταιρισμός των αξιωματικών όταν γίνεται πόλεμος βρίσκεται στο κέντρο της προσοχής. Ενώ οι Αγγλοι έκαναν αυτό το εγχείρημα να «εντυπωσιάσει τους αντάρτες», οι Γερμανοί προκειμένου να τους ελέγξουν τους εφοδίασαν με ταυτότητες και τους τοποθέτησε σε διάφορους μηχανισμούς οπως ο επισιτισμός κλπ.
Οι σκοτεινοί ανθρωποι, που δεν έλειψαν ποτέ απ αυτόν τον τόπο, δεν δίστασαν να ρίξουν τη ρετσινιά του προδότη στον Κολοκοτρώνη, τον Καραϊσκάκη κλπ. Και όμως, αυτοί οι προδότες σήμερα διδάσκονται στα σχολεία για να φρονηματίσουν και να διαπαιδαγωγούν πατριωτικά τις νέες γενιές των Ελλήνων. Δεν μπορεί επ άπειρο να φαίνεται κανείς καλύτερος από Ο,τι ειναι . Το δίκαιο όπως πάντα, εστω και αργά θα βρει τη θέση που του αρμόζει και του πρέπει. Γι' αυτό είμαι απόλυτα σίγουρος. Ανήσυχοι για το μέλλον ειναι μόνο εκείνοι που άρπαξαν κάποια δόξα, που οχι μόνο δεν τους ταιριάζει, αλλά και δεν τους ανήκει. Και καθώς οι σελίδες του χαρτιού, πάνω στην οποία η νικήτρια παράταξη θα αποτυπώσει τις δικές απόψεις ειναι ακόμα απ ιστορική άποψη ακόμα λευκές, πολλές κοινωνικές ομάδες, συμμετοχικές ή εχθρικές μεταξύ τους, βλέπουν στη συγκυρία αυτή (οπως έγινε και το 21) την ευκαιρία να μεταβάλλουν προς το καλύτερο (προς το συμφέρον και τον εαυτό τους) ή να υπερασπίσουν τη θέση τους στην κοινωνική ιεραρχία. Με τον τρόπο αυτό ο ανταγωνισμός και η σύγκρουση για αλλη μια φορά θα εγγραφεί βαθειά μέσα στον κοινωνικό Ιστό.

Στο μεταξύ το ΕΑΜ αναπτύσσεται με γεωμετρική πρόοδο. Το ίδιο και ο ΕΛΑΣ. Η επιρροή του ΕΑΜ ειναι τεράστια και οι ανάγκες του ΕΛΑΣ για αξιωματικούς ειναι εξίσου μεγάλη. Σε αυτήν ακριβώς την κρίσιμη και καθοριστικής σημασίας για το λαϊκό κίνημα στιγμή, οι «μεγάλοι μας σύμμαχοι Αγγλοι» πήραν την «μεγάλη απόφαση»: προτίμησαν να πάνε οι αξιωματικοί δια μέσω του Ράλλη, στους Γερμανούς για να πολεμήσουν στο πλευρό τους την Εθνική Αντίσταση, παρά στην Εθνική Αντίσταση να πολεμήσουν τους Γερμανούς, που ηταν και ο κοινός στόχος του συμμαχικού αγώνα. Και όταν άρχισε η αντίστροφος μέτρηση για τον άξονα κάνουν τη σκέψη πράξη. Διαμορφώνοντας το περίφημο «Σχέδιο ΜΑΝΝΑ». Ενα σχέδιο που περιεχόμενό του εχει να επαναφέρει με όλα τα μέσα την Ελλάδα μετά τη λήξη του πολέμου στο καθεστώς της 4ης Αυγούστου. Με βάση τους αξιωματικούς θα οργανώσουν τα προδοτικά «Τάγματα Ασφαλείας» με τρείς βασικούς στόχους. α) Να αποκόψουν-στερηθεί η Αντίσταση από εμπειροπόλεμους αξιωματικούς, που τόσο τους ειχε ανάγκη. β) Να πολεμήσουν από κοινού οι Ελληνες αξιωματικοί με τους Γερμανούς την Αντίσταση, αρχίζοντας έμμεσα μέσω των ταγμάτων ασφαλείας τον εμφύλιο πόλεμο και γ) οταν απελευθερωθεί η χώρα τα τάγματα ασφαλείας θα αποτελέσουν τον κύριο κορμό και άξονα για τον ανοικτό και επίσημο πλέον εμφύλιο και τους βασικούς πυρήνες για τον μετά απελευθερωτικό στρατό.
ΤΡΙΠΛΟΣ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΤΑΓΜΑΤΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ!
Το άρθρο 5 της Συμφωνίας της Βάρκιζας πρόβλεπε «Ο εθνικός στρατός θα αποτελεστεί από τακτική στρατολογία. Οι πολιτικές και κοινωνικές ιδέες των υπηρετούντων στις τάξεις του στρατού θα ειναι σεβαστές». Και μόνο η υπόμνηση της παραγράφου αυτής θα έπρεπε να προκαλέσει θυμηδία στους κύκλους των στρατιωτικών παραγόντων. Αξιωματικοί των «ταγμάτων ασφαλείας», οπως ο συνταγματάρχης Γερακίνης, που επι δέκα μήνες δρούσε μαζί με τους Γερμανούς και υπό τις διαταγές Γερμανού ανθυπολοχαγού στην Εύβοια και έκαψε μόνο στν κεντρική Εύβοια, είκοσι χωριά και κεφαλοχώρια, κρίθηκε ικανός και κατ εξοχήν κατάλληλος να υπηρετήσει στον εθνικό στρατό και ολόκληρη η Ορεινής ταξιαρχίας μεταβάλλεται σε «Μεραρχία Εκπαιδευτών» του εθνικού στρατού. Αξιωματικοί που έπρεπε να εχουν περάσει από μια συνοπτική διαδικασία και να εχουν τουφεκισθεί, σαν πασίγνωστοι προδότες του Εθνους και δήμιοι του λαού «τέθηκαν εν ενεργεία»για την εκπαίδευση και διαπαιδαγώγηση στην εθνοφυλακή. Τοποθετήθηκαν σε θέσεις κλειδιά στην ιεραρχία από όπου έλεγχαν τα πάντα.
Την ίδια στιγμή που οι προδότες του Εθνους και οι δήμιοι του λαού αξιωματικοί τοθετούνταν στις θέσεις κλειδιά στην Ιεραρχία τους στρατού και ενώ η Συμφωνία της Βάρκιζας οχι μόνο πρόβλεπε την ένταξη στον τακτικό στρατό των αξιωματικών του ΕΛΑΣ, αλλα και κατοχύρωνε τις πολιτικές και κοινωνικές ιδέες, οπως πρόβλεπε και την άμεση δημιουργία εθνικού στρατού με τακτική στρατολογία των κλάσεων, που θα καλούνταν κάθε φορά. Το συγκροτημένο από τους πιό πάνω «Ανώτατο Στρατιωτικό Συμβούλιο», με σύμφωνη γνώμη της «κυβέρνησης» δημοσίευε έγγραφό του, που καθόριζε τις θέσεις των συνταγματαρχών του ελληνικού στρατού. Σύμφωνα με το καταπληκτικό αυτό διάταγμα ολοι οι νόμιμοι συνταγματάρχες του ελληνικού στρατού, που υπηρέτησαν στον Ελληνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό «τίθενται εις την κατηγορία των εκτός επηρεσίας και οργανικών θέσεων τελούντων». Αυτό το ανώτατο Στρατιωτικό Συμβούλιο αργότερα θα χαρακτηρίσουν την Εθνική Αντίσταση, πράξη εσχάτης προδοσίας και έγκλημα καθοσιώσεως και με τις «καθεστωτικές δίκες» θα διαπράξουν τα «καθεστωτικά εγκλήματα».
Σύμφωνα με μια αγγλική οδηγία στις 2/6/43, δηλαδή δύο μήνες μετά την συγκρότηση των ταγμάτων ασφαλείας προς τα ΜΜΕ, ελεγαν οτι: «ΝΑΙ ΜΕΝ, όλοι όσοι κατατάσσονται στα τάγματα ασφαλείας βοηθούν τους Γερμανούς, δεν θα έπρεπε όμως να καταγγέλονται ώς προδότες»! Το ίδιο εμπόδιζαν την κυβέρνηση του Καϊρου να καταδικάσει τα τάγματα σαν προδοτικά, γεγονός που και οι ίδιοι οι Αμερικάνοι, δεν μπορούσαν να εξηγήσουν την αγγλική πολιτική απέναντι σε μια ένοπλη οργάνωση των Κούϊλιγκς. Αναμφισβήτητα αυτή η σύγχυση και η αντι κομμουνιστική ρητορική του Τσιώρτσιλ, με τις«κωδικές υποδείξεις» διευκόλυναν κατά πολύ το Ράλλη, να στρατολογήσει αξιωματικούς, να ηγηθούν των χρυσοπληρωμένων απ τον Τσιώρτσιλ ταγμάτων και όλων των αλλων εθνοϊσμών, ενώ οι ενταγμένοι στα τάγματα ειχαν την παρηγοριά οτι δεν χαρακτηρίζονταν προδότες απ τους συμμάχους. Μα και οταν τα καταδίκαζαν οι σύμμαχοι, ο Τσιώτσιλ έκανε οτι δεν άκουγε... Ηξερε οτι ο Ράλλης και ο Γονατάς, θα εφάρμοζαν κατά γράμμα το σχέδιο-εντολές του για την έναρξης του εμφυλίου πολέμου. Και οι ταπεινωμένοι για τον αλβανικό πόλεμο Αξιωματικοί;

Από τα στοιχεία που έρχονται στο φώς, τελικά θα αποδειχθεί οτι το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ», ηταν ενα καλά οργανωμένο Αγγλο-Γερμανικό εταιρικό σχέδιο για την από κοινού εξόντωση της Εθνικής μας Αντίσηστασης. Ενα σχέδιο που λειτουργούσε σαν τα συγκοινωνούντα δοχεία ως προς τις επιδιώξεις. Ενα σχέδιο που οχι μόνο ταύτιζε, αλλα και συντόνιζε σε όλες τις λεπτομέρειες την από κοινού δράση. Θα αποδειχθεί οτι το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» ηταν ο προπομπός που οδήγησε και στη συμφωνία της Λισαβόνας για την ανενόχλητη αποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα και τη δημιουργία από κοινού των προ υποθέσεων για την έναρξη του εμφυλίου.
Ηταν τόσο εμφανής η προσπάθεια να διαμορφωθούν συνθήκες εμφυλίου πολέμου, που και αυτός ακόμα ο αμέντορας της βρετανικής πολιτικής στην κατοχική Ελλάδα Γουντχάους, που διαδέχθηκε τον Ταξίαρχο Κρύς στην αρχηγία της αγγλικής αποστολής, δεν δίστασε να ομολογήσει οτι η πολιτική του Λονδίνου, για την υποστηρίξει του βασιλιά δεν μπορούσε παρά να διαιωνίσει (στηριχθεί) στο διχασμό των Ελλήνων». Ακόμα ομολόγησε οτι ο «Ζέρβας εκβιάστηκε να βγεί στο βουνό το 1942». Και ο υπαρχηγός του Ζέρβα, Κομνηνός Πυρομάγλου διαπιστώνει οτι «... Η μόνη φροντίδα (του Τσιώρτσιλ) συνεκεντρώνετο στο πώς να επέμβει στρατιωτικώς μετά την εκκένωση της Ελλάδας απ τους Γερμανούς για να επιβάλει την επιστροφή του Βασιλέως Γωργίου και την Βρετανική μεταπολεμική πολιτική» («Δούρειος Ιππος» σελ 193). Ο ίδιος αναφέρει ακόμα πως, τον Φευρουάριο του 1943, έφτασε στα χέρια της ηγεσίας του ΕΔΕΣ, μια εγκύκλιος του αγγλικού Γενικού Επιτελείου Στρατού, που απευθυνόταν «Προς τους ελληνες βασιλόφρονας αξιωματικούς, που περιείχε ΟΔΗΓΙΕΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΙΝ ΤΟΥ ΑΝΤΑΡΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΟΣ.
Το α) μέρος ανέλυε τον τρόπον με τον οποίον ο βασιλόφρον κόσμος, θα αντιμετωπίσει τον ανταρτικόν αγώνα και θα ΕΞΩΘΗΣΗ ΕΙΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΝ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ ΕΑΜ και ΕΔΕΣ. Ενώ το β) ανέλυε με ποιόν τρόπον θα εκμεταλλευτούν την σύγκρουσιν των δύο οργανώσεων δια να επικρατήσουν τελικώς...» («Εθνική Αντίστασις»,σελ 255. Οι υπογραμμίσεις, ειναι του συγγραφέα). Ακόμα ο ίδιος λέει οτι : «Το Στρατηγείο της Μ. Ανατολής, ειχε διατάξει το Γενικό Αρχηγείο του ΕΔΕΣ να ΑΝΑΣΤΕΙΛΕΙ (η εστω να περιστείλει) τις επιχειρήσεις στην περίοδο εκείνη (Ιούνιος-Οκτώβριος 1944) και να μήν ενοχλήσει τους συμπυσόμενους προς το Βορρά Γερμανούς-για να αντιμετωπίσουν αυτοί (οι Γερμανοί) τους Ρώσους, που προελαύνανε από την Ανατολή».
Ο Αρχιστράτηγος Ουϊλσον, αρχηγός των Συμμαχικών Δυνάμεων της Μεσογείου, θα επιβεβαιώσει και θα ολοκληρώσει την εικόνα: «Οσα ακολούθησαν, περιπλέξανε ακόμα περισσότερο τα πράγματα,οταν μάθαμε πως ο ΕΛΑΣ, ειχε επιτεθεί εναντίον του ΕΔΕΣ και ταυτόχρονα, πως τμήματα με επικεφαλής ΒΑΣΙΛΟΦΡΟΝΕΣ αξιωματικούς, που συνεργάζονταν με τους Γερμανούς εναντίον ανταρτικών ομάδων, που τις διευθύνανε Βρετανοί αξιωματικοί». Ετσι για μιά ακόμα φορά το «σύμβολο της εθνικής ενότητας»-θρόνος-δίχαζε και κατασπάραζε τους Ελληνες...
Τη δουλειά αυτή ο Τσιώρτσιλ, την ειχε αναθέσει σε αξιόπιστα χέρια. Σε χέρια που ειχαν ενα βασικό στόχο και κύριο εχθρό : Την ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση. Μετά την ήττα των Γερμανών στο Στάλιγκράτ η αντίστροφος μέτρηση για τον άξονα άρχισε. Οι Γερμανοί θα έφευγαν : «η Ελλάδα ηταν δίκή μας και μας ανήκει». Ολα πρέπει να ειναι έτοιμα για τη μεγάλη μέρα, που θα κονιοτροποιήσουμε το καταραμένο ΕΑΜ και τους τρισκατάρατους κομμουνιστές. Γι αυτό και συνέχιζε να στέλνει τις λίρες.
Μετά την κατοχή 16,000 και πλέον άνδρες και 1.000 αξιωματικοί που το μεγαλύτερο μέρος ειχε συλλάβει ο ΕΛΑΣ, μπήκαν υπο Βρετανική ευθύνη, κλείστηκαν στο Γουδί και τις φυλακές Αβέρωφ χωρίς να εχει αποσαφηνιστεί αν θεωρούνταν αιχμάλωτοι η κρατούμενοι. Κανένας δεν κρίθηκε ένοχος. Και ο Ράλλης που «δικάστηκε» σε θάνατο πέθανε στο σπίτι του. Ολοι αποφυλακίστηκαν, και οι Αγγλοι, που κυβερνούσαν τη χώρα τους χρησιμοποίησαν στο σχηματισμό τακτικών «ελληνικών στρατιωτικών μονάδων». Απ το Δεκέμβρη, όλοι οι αξιωματικοί των όποιων Εθνοϊσμών και ταγμάτων εισέπρατταν ανάλογο μισθό με αυτόν που έπαιρναν οι τακτικοί αξιωματικοί και απ τη 12η Δεκεμβρίου 1944, με «πίεση» των Αγγλων, και με την θέληση της «κυβέρνηση» της πλατείας Συντάγματος ενέταξε 12,000 αξιωματικούς και οπλίτες στις νεότευκτες μονάδες της εθνικής φρουράς.
Τα τάγματα ασφαλείας που μαζί με τους Γερμανούς έσπερναν τον όλοθρο και την καταστροφή στο περασμά τους, ηταν αυτοί που αποτέλεσαν τον κύριο κορμό του εθνικού στρατού. Οι δημιουργοί των ταγμάτων ειναι οι φυσικοί και ηθικοί αυτουργοί και υπεύθυνοι για τις δολοφονίες των Ελλήνων πατριωτών, τις καταστροφές και τις λεηλασίες του εθνικού μας πλούτου. Για το κάψιμο των χωριών και

την ερήμωση του τόπου. Βέβαια, την κύρια ευθύνη για τη συνεργασία, τις καταστροφές και τα εγκλήματα που διέπραξαν οχι μόνο τα «Τάγματα Ασφαλείας» και όλοι οι αλλοι εθνοϊσμοί την έχουν οι Αγγλοι και η κυβέρνηση του Καϊρου, και ας καταφέρονταν εναντίον τους απ τους ραδιοφωνικούς σταθμούς οπως: «Ο Ράλλης μαστρωπός των ευγενεστέρων εθνικών παραδόσεων...θα πληρώσει με το αίμα του». «Τα μισθοφόρα αυτά όργανα της Γκεστάπο, ειναι ανάξια αν φέρουν το όνομα των Ελλήνων...«Οσοι υπηρετούν στα τάγματα ασφαλείας θα θεωρηθούν σαν εχθρικά ενεργούντες κατά των Ηνωμέων Εθνών» και οχι των Ελλήνων και της Ελλάδας!

Ενώ «επίσημα» τα καταδικάζονταν σαν ανάξια και προδοτικά τα τάγματα και ολους τους αλλους εθνοϊσμούς στην πραγματικότητα ομως, δεν ηταν μόνο προδοτικά και ανάξια να φέρουν το όνομα των Ελλήνων, αλλά ηταν και ξενοκίνητα. Ενας ταξικός μισθοφορικός στρατός. Και ενω έπρεπε να δικαστούν σαν δοσίλογοι γενικά γιά ό,τι και για οσα ευθύνεται ο καθένας ποινικά, η ένοπλη αγγλική επέμβαση το Δεκέμβρη του 1944, και οι απειλές του Ράλλη, οτι θα κάνει αποκαλύψεις εναντίον υψηλά ισταμένων προσώπων τα μετέτρεψε σε «πατριώτες» και οχι μόνο σε «πατριώτες», εντάχθηκαν αυτούσια στο στρατό, στον κρατικό μηχανισμό σε θέσει κλειδιά. Και απ τις θέσεις αυτές σε απηνείς διώκτες των αγωνιστών. Τα περισσότερα εγκλήματα για να οδηγηθεί η χώρα στον εμφύλιο πόλεμο, με αποκορύφωμα τη λευκή τρομοκρατία, που δεν άφησε τίποτε όρθιο στην Ελλάδα ειναι δικό τους έργο κατ' εντολή βέβαια...

Ενώ αυτοί από συνεργάτες και διώκτες του λαού και των αγωνιστών αποκαταστάθηκαν, ειναι απίστευτα σχεδόν τα βασανιστήρια εκατοντάδων αξιωματικών, νέων και παλαιών, όλων των βαθμών, που τα στήθη του κοσμούσαν παράσημα και το σώμα τους τραύματα, σέρνονταν σαν κατάδικοι του Ποινικού Δικαίου, από ενα Αστυνομικό τμήμα στο αλλο, από φυλακή σε φυλακή, με χειροπέδες και συνοδεία χωροφυλάκων ταλαιπωρημένοι και ιβριζόμενοι απ τους μετά κατοχικούς «αγανακτησμένους- κατ' εντολή- εθνικόφρονες».

Ξέρει ο λαός μας τις δεκάχρονες εξορίες και τις εικοσάχρονες φυλακές που περάσανε, τόσο οι αξιωματικοί οσο και οι άλλοι Ελληνες που πολεμούσανε τους κατακτητές μέσα απ τις γραμμές του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, όπως ξέρει και τα αξιώματα, τις τιμές και τις κάθε είδους παροχές που χορηγήθηκαν στους προδότες και τους συνεργάτες των κατακτητών.

Βέβαια, ο ελληνικός λαός στο εσωτερικό της χώρας και στο εξωτερικό, φίλοι και εχθροί ξέρουν ποιοί ηταν πατριώτες και ποιοί προδότες στην κατοχή. Ξέρει οτι πατριώτης δεν γίνεται κανείς με τα λόγια, τις προβολές και τις προωθήσεις, αλλα με τα έργα που εχει προσφέρει προς την πατρίδα. Γνωρίζει και πολύ καλά, οτι με τα αγάλματα, τις προτομές και όλα τα αλλα τεχνάσματα δεν δημιουργούνται οι πατριώτες και οι ήρωες. Ξέρει πώς, και γιατί στήνονται αυτά και δεν ξεγελιέται. Ξέρει ποιοί πολέμησαν τους κατακτητές και ποιοί συνεργάστηκαν μαζί τους. Ξέρει ποιοί πήραν τα όπλα, που τους έδωσε ο ίδιος ο κατακτητή και οτι μαζί με τους κατακτητές, πολέμησαν με απάνθρωπη λύσσα και μανία τον αγωνιζόμενο για την λευτεριά του Ελληνικό λαό. Γνωρίζει τους προδότες μασκοφόρους στα διάφορα μπλόκα αν και φορούσαν κουκούλες για να κρύβουν, από φόβο και οχι ντροπή το συχαμένο τους πρόσωπο. Το ίδιο γνωρίζει ποιοί πήγαιναν ψευδομάρτυρες στα Στρατοδικεία και κατηγορούσανε, επί πληρωμή βέβαια, τους πατριώτες αγωνιστές, τις δήθεν χήρες που έβαζαν μπουκάλια αρωμάτων ή ό,τι άλλο βαρύ μέσα στις τσάντες με τις οποίες μας χτυπούσαν, με την ανοχή των συνοδών χωροφυλάκων, οταν βγαίναμε απ τις κλούβες πηγαίνοντας στο στρατοδικείο, μα και στην αίθουσα του στρατοδικείου ακόμα, και τους αγανακτησμένους κιοτήδες εθνικόφρονες. Τους εθνικόφρονες και κυρίως οι δοσίλογοι εθνικόφρονες που το αντι κομμουνιστικό μένος ηταν τόσο που δεν επέτρεπαν στις κόρες και τους γιούς να ερωτεύονται Αντιστασιακούς-Αρεστερούς. Χώριζαν αντρόγυνα και δεν δέχονταν να θαφτούν ή να θάψουν δίπλα τους κάποιο κομμουνιστή.

Εκείνο που μας έκανε αλγεινή εντύπωση, ηταν η πλήρης αδιαφορία της έδρας. Ποτέ δεν σηκώθηκε κάποιος της έδρας να απαγγέλει σε κάποια απ αυτές τις «κυρίες» κατηγορία για βιοπραγία «έντος της αιθούσης»! Λειτουργούσε και η έδρα του στρατοδικείου, οπως λειτουργεί και το σωματείο των διαιτητών, οταν παίζουν οι ομάδες της Θεσσαλονίκης στην Αθήνα, και φίλαθλοι των αθηναϊκών ομάδων, φωνάζουν τους Θεσσαλονίκης Βούλγαρους. Ποτέ δεν τόλμησε κάποιος διαιτητής, να τους ανακαλέσει στην τάξη διακόπτοντας το παιχνίδι, γεγονός που θα θύμιζε στους «κυρίους» αυτούς, οτι και οι επάνω-πέρα απ τα Τέμπη οχι απλώς υπάρχουν Ελληνες, αλλα και ειναι Ελληνες! Ελληνες που φυλάνε Θερμοπύλες!

Ο ελληνικός στρατός στο σύνολό του ειναι ο ποιό δημοκρατικό-λαϊκός στρατός του κόσμου.Το ίδιο ισχύει και για το Σώμα των Αξιωματικών, αλλά και τα Σώματα Ασφαλείας, έχουν σχεδόν την ίδια λαϊκή προέλευση. Και ειναι λαϊκό-δημοκρατικός ο στρατός μας και ειδικά το Σώμα των Αξιωματικών, γιατί οι Ελληνες Αξιωματικοί και των Σωμάτων Ασφαλείας δεν προέρχεται απ τα τζάκια, από γόνους Πριγκίπων, Βαρώνων και Κόμητων, όπως συμβαίνει με το σώμα των Αξιωματικών της Ευρώπης κλπ. Μα ούτε και καθαρή ταξική προέλευση εχουν. Βέβαια και στο δικό μας στρατό δεν λείπουν οι διακρίσεις που γίνονταν από προέλευση οσον αφορά την βαθμολογική ανάδειξη και τις θέσεις κλειδιά και κυρίως απ το παλάτι που ήθελε το στρατό αποκλειστικά δικό του φέουδο.
Απόδειξη αποτελεί το γεγονός, οτι με το έτσι θέλω πρόσδεσε, προσάρτησε και ονόμασε-με τη συγκατάθεση βέβαια-τόσο το Ναυτικό οσο και την Αεροπορία, σε βασιλικό Ναυτικό και βασιλική Αεροπορία και τη χωροφυλακή. Και οταν το 1963, οταν για πρώτη φορά η Ενωση Κέντρου πήρε την κυβέρνηση-οχι την εξουσία-συνέβει το παράδοξο: Να ειναι αποδεκτός απ το παλάτι σαν Πρωθυπουργός ο Γ Παπανδρέου, να ασκεί την Πρωθυπουργία και να μήν γίνεται αποδεκτός και σαν Υπουργός στρατιωτικών. Μάλιστα το παλάτι θεώρησε την εποχή κατάλληλη προκειμένου να προ σεταιριστεί-και τον στρατό ξηράς ζητώντας να μετονομαστεί και ο στρατός ξηράς σε βασιλικό στρατό! Ηθελε και το Παλάτι να κάνει αυτό που έκανε αδιαμαρτύρητα η Εκκλησία. Να να εχει υπό την αιγίδα του οπως η Εκκλησία με το «φιλοχρίστους υμών στρατού», να εχει και ο Βασιλιάς όλο το στρατό βασιλικό.
Οι δυνάμεις του σκότους και της εκδήκησης, έχοντας ανακηρύξει τον εαυτό τους ιδιοκτήτη της χώρας, αφέντη του λαού και θεματοφύλακα των όσιων και Ιερών συμφερόντων τους, δεν ξαχνούν ποτέ και κυρίως δεν συγχωρούν ποτέ οταν πρόκετει για ανθρώπους, που δεν πειθαρχούν απόλυτα στις εντολές τους ή ακόμα και στον τρόπο που αυτοί θέλουν να λειτουργήσουν «άβουλα» για λογαριασμό τους σε δύσκολες στιγμές.
Ειναι γεγονός οτι ο κ Γ Παπανδρέου, στο διάβα της πολιτικής του καριέρας, πολλές φορές και με ποικίλους τρόπους, έκανε προσπάθεια να ενταχθεί στον κυβερνοχώρο της αντιδραστικής Δεξιάς. Τον χρησιμοποίησαν πολλές φορές, για την προσέγγιση του λαού, ποτέ όμως δεν έγινε αποδεκτός στο Ιερατείο της εξουσίας. Πάντα γι' αυτούς ηταν ξένο σώμα και η χρήση του ηταν πάντα η χρήση του πυροσβέστη.
Κάποτε φαίνεται πείστηκε οτι τον θεωρούν ξένο σώμα και στράφηκε, οχι βέβαια από εκδίκηση αλλά γιατί πίστευε, οτι αν πάρει τη συναίνεση του λαού, Ε! Τότε πιά όπως ο Βενιζέλος φώναζε «Ζήτω ο Βασιλεύς» για τον ίδιο λόγω, θα γινόταν αποδεκτός μετά φανών και λαμπάδων και αυτός απ το κατεστημένο της εξουσίας. Δυστυχώς γι αυτόν παρά την μεγάλη του προσφορά σε πολύ κρίσιμες στιγμές για το κατεστημένο, δεν στάθηκε δυνατόν να γίνει αποδεκτός. Το παράδειγμα του κ Παπανδρέου ειναι ενδεικτικό του τρόπου χρήσης αυτών που το παίζουν σε δυο και μερικές φορές και σε τρία ταμπλό.
Η διάρκεια της κατοχής, ηταν η εποχή που το ιερατείο της εξουσίας, συνεργαζόμενο ποικιλότροπα με τους κατακτητές και τασσόμενο πολιτικά, οικονομικά και ένοπλα ακόμα ενάντια στην Εθνική Αντίσταση έχασε, και τα τελευταία λαϊκά στηρίγματα. Αυτήν ακριβώς την περίοδο έκρινε ο κ Παπανδρέου, οτι ειναι η πιό κατάλλαλη στιγμή να στραφεί προς το λαό, χωρίς ομως να ξεκόψει τον ομφάλιο λώρο με το ιερατείο. Και η κατάλληλη για τον κ Παπανδρέου, στιγμή ηταν το συνέδριο του Λιβάνου που έγινε από 17-21 Μαϊου το 1944, για τη συγκρότηση κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας. Σε αυτό το συνέδριο έκρινε πως έπρεπε να στραφεί-εκμεταλλευθεί το «κεφάλαιο λαός». Εκεί λοιπόν στο συνέδριο για τη εθνική ενότητα, έκανε και την περίφημη δήλωση-στροφής στο λαό. Απευθυνόμενος προς το λαό και τον αγώνα στην Ελλάδα είπε:«Ενας λαός άξιος της ιστορίας του» και για την ηγεσία και εννοούσε την ηγεσία τους ΕΑΜ-ΕΛΑΣ «Μια ηγεσία άξια του λαού»(Γ. Παπανδρέου «Η απελευθέρωση της Ελλάδας» 1945 σελ 63).
Για το ιερατείο αυτή η δήλωση αποτέλεσε έγκλημα εσχάτης προδοσίας. Φαίνεται πως ο κ Γ Παπανδρέου, όπως και ο Γιό του αργότερα, οταν έκανε και αυτός εκείνη την βαρύγδουπη δήλωση οτι θα βάλει το ιερατείο της αντιδραστικής Δεξιάς στο «χρονοντούλαπο της ιστορίας» δεν μπόρεσαν να καταλάβουν οτι η δεξιά δεν «παίζεται». Αυτή μπορεί να πουλήσει και την ψυχή της στο διάβολο, να υποθηκεύσει και την Ελλάδα ολόκληρη, γι αυτήν «τη γλύκεια απόλαυση της εξουσίας» πάντα την ειχε υποθηκευμένη.Το ιερατείο της Δεξιάς δεν «παίζεται». Η θα εισαι μαζί της ψυχή τε και σώματι ή θα δέχεσαι να σε χρησιμοποιήσουν κατά το δοκούν...Και για μια χρήση σε κάποια δύσκολη στιγμή.

Ο στρατός, τα σώματα ασφαλείας και οι θέσεις κλειδιά στον κρατικό μηχανισμό και την Εκκλησία, ειναι οι ακρογωνιαίοι λίθοι της δύναμής τους. Σε αυτούς τους μηχανισμούς κουρνιάζουν τα δικά τους παιδιά. Συνεπώς λαϊκή συναίνεση και Υπουργός στρατιωτικών δεν πάνε μαζί. Πρωθυπουργός με τη συναίνεση του λαού Ναί, και αυτό γιατί ένα πρωϊ εν ριπή οφθαλμού γίνεσαι «κοινός θνητός» η δύναμη πυρός και αποφάσεων όμως ανήκει στη Δεξιά «ελέω Θεού» και «Εθνικοφροσύνης». Οσο για τη συναίνεση του λαού που την έδωσε τον Νοέμβρη του 1963 και τον Φλεβάρη του 1964, με την «πονηρή σκέψη», οτι μπορεί να αλλάξουν έστω ορισμένα πράγματα ειναι γελασμένος. Αν δεν το αντιληφθεί μόνος του να την αποσύρει υπάρχει στα σκαριά η 21η Απριλίου, η μέρα που οι συνταγματάρχες στο όνομα του κομμουνιστικού «κινδύνου πάλι» θα κάνουν πράξη την εντολή. Και οχι μόνο θα στείλουν ενα μέρος του λαού πάλι προς γνώση και συμόρφωση στη Γυάρο, και όσοι δεν θα ειναι στη συγκεκριμένη διεύθυνση την ώρα που έπρεπε να συλληφθούν και θα σταλούν στις φυλακές με την κατηγορία οτι δεν ηταν «συνεπείς»!!!

Από μια άποψη ειχε δίκαιο το τρίπτυχο: Αμερικανοί, παλάτι και η Δεξιά να ανησυχούν απ την μετ' εμφυλιακή περίοδο.Το τρίπτυχο αυτό σε όλη τη μεταπολεμική περίοδο και ειδικά στη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου, έδρασε με το σκεπτικό να διασφαλίσουν μια αδιατάρακτη εκατονταετή εξουσία. Τα πολιτικά πράγματα ομως στη χώρα ηταν και παραμένουν πεισματάρικα και ακολουθούσαν το δικό τους δρόμο. Το Φεβρουάριο του 1952 άρθηκε ο Στρατιωτικός Νόμος, που ίσχυε απ το Δεκέμβρη του 1944 και με μιά προσθήκη επί το αυστηρότερο το 1947 και τον επόμενο μήνα έγιναν εκλογές με το αναλογικό σύστημα που ειχε χρησιμοποιηθεί το 1936 και το 1946. Στις εκλογές τον Μάρτη του 1946 τα Αριστερά κόμματα που συμμετείχαν στο ΕΑΜ δεν πήραν μέρος στις εκλογές αυτές. Εκαναν αποχή.

Το σύστημα της απλής αναλογικής σε συνδυασμό με τη διασφάλιση της ελεύθερης έκφρασης των ψηφοφόρων ειναι, εκτός απ δίκιο αποτελεί και το βαρόμετρο προσδιορισμού της θέλησης του λαού, οσον αφορά του τρόπου διακυβέρνηση της χώρας, συμμετοχής του συνόλου των Ελλήνων στη λήψη των αποφάσεων και κυρίως στη σωστή και σύντομη υλοποίησή τους.

Πληθώρα κομμάτων πήραν μέρος στις εκλογές του 1950. Η Αριστερά στις εκλογές αυτές πάρα την ισχύ των εκτάκτων μέτρων και τα πιστοποιητικά κοινωνικών φρονημάτων και παρά την μικρή οικονομική και κοινωνική δράση των Αριστερών, τα κόμματα της Αριστεράς πήραν 13% ενώ στις εκλογές του Μάρτη του 1946, που το ΕΑΜ έκαναν αποχή, οι ξένοι παρατηρητές διακήρυξαν οτι στο «σύνολό τους» οι εκλογές ηταν «ελεύθερες» και «δίκαιες» και εκτίμησαν οτι η αποχή ηταν μόνο 9% των εγγεγραμμένων ψηφοφόρων. Βέβαια, αργότερα η Αριστερα παραδέχθηκε οτι η απόφαση για την αποχή ηταν λαθεμένη. Ομως έξη χρόνια αργότερα στις εκλογές του 1958 η Ενιαία Δημοκρατική Αριστερά (ΕΔΑ) παρά την ισχύ ακόμα των εκτάκτων μέτρων και των πιστοποιητικών κοινωνικών φρονημάτων, τα νησιά και οι φυλακές γεμάτες κατόρθωσε να γίνει αξιωματική αντιπολίτευση. Το γεγονός αυτό σήμαινε οτι έχασε μέσα σε δέκα χρόνια τη δυναμική της η νίκη του Γράμμου και του Βίτσι. Οι εκλογές του 1950, έβαλαν σε βαθιά σκέψη το κατεστημένο και ειδικά την ακροδεξιά.

Γεγονός που δείχνει πως και αν ακόμα λόγω της διατήρησης σε ισχύ τα έκτακτα μέτρα, τις φυλακές και τα ξερονήσια γεμάτα, δεν χρεοκόπησε η ιδεολογία της μετ'εμφυλιακής δεξιάς. Απλώς περιορίστηκε στον εσωτερικό μικρόκοσμο της αντικομουνιστικής εθνικοφροσύνης και των ιδεολογικών της ταγών. Η μετριοπαθής δεξιά και ιδεολογική Δεξιά, ταυτισμένη με τη Θεολογική δεξιά, ειναι έκτοτε τα δυο «άκρα» μεταξύ των οποίων κινείται το εκκρεμές του ελληνικού συντηρητισμού και μέσα στο οποίο εκτρέφονται οι διχαστικές θέσεις του «έθνους» και του «αντί-έθνους» απ τον οποίο πηγάζουν α) οι μεταπολεμικές δυσκολίες για τον εκσυγχρονισμό της θεσμικής δεξιάς. β) Η δυσκολία «ενωτικής υπέρβασης» του τραυματικού παρελθόντος της. γ) η καταφυγή σε διχαστικές ενέργειες οταν ο έλεγχος ξεφεύγει απ τα χέρια της και δ) η καταφυγή στο εύκολο βιασμό της νομιμότητας και η δυσκολία στη νομιμοποίηση της βίας.

Μέσα στο κλίμα της αυξημένης διεθνούς έντασης και την κήρυξη του πολέμου στην Κορέας, οι Αμερικανοί, με πρωτεργάτη την Πρεσβευτή Πιουριφόυ, άλλαξαν τον εκλογικό νόμο. Επέβαλαν το πλειοψηφικό σύστημα για να διασφαλίσουν μέσω που εκλογικού νόμου ενα συνεπή συνεργάτη. Εκριναν πως ο καλύτερος εγγυητής για πολιτική σταθερότητα στην Ελλάδα ηταν ο Στρατάρχης Αλ. Παπάγος. Ο άνθρωπος που οχι μόνο θα έστελνε ελληνικό στρατό να πολεμήσει στην Κορέα, αλλα θα κρατούσε και μια σταθερή γραμμή εναντίον της Αριστεράς. Βέβαια, όλες οι πολιτικές δυνάμεις διαμαρτυρήθηκαν γι αυτή την κατάφορη ανάμειξη, αλλά η αλλαγή ειχε γίνει εγκαίρως για τις εκλογές του Νοέμβρη του 1952. Ο

Παπάγος εκτός απ την σταθερή αντι κομμουνιστική γραμμή, θα διατηρούσε στη ζωή και τη νίκη του Γράμμου και του Βίτσι. Θα έπειθε για αλλη μια φορά πως η Ελλάδα ανήκει στη Δεξιά και οχι στο λαό!
Οι εκλογές αυτές έδωσαν μεγάλη νίκη στο κόμμα του Ελληνικού Συναγερμού του κ Παπάγου. Το πλειοψηφικό σύστημα έκανε το 49% της Λαϊκής ψήφου αντίστοιχο με το 82% των εδρών. Απόρροια αυτής της σχέσης ητα να αρχίσει μια περίοδο διακυβέρνησης της χώρας απ τη «καθαρόαιμη» Δεξιά, που θα διαρκέσει μέχρι το 1963. Παρ' όλο που το Σύνταγμα παρείχε τις εγγυήσεις των βασικών ελευθεριών, στην πράξη όμως οι ελευθερίες αυτές ακυρώνονταν συχνά μέσω μιας κατεπείγουσας νομοθεσίας που ίσχυε απ τον εμφύλιο πόλεμο. Ο νόμος 509 του 1947 παρέμεινε σε ισχύ και πρόβλεπε αυστηρές ποινές για όσους υποστήριζαν την αμφισβήτηση και την «ανατροπή» του κοινωνικού συστήματος και και την διεκδίκηση καλύτερων ορων ζωής και εργασίας. Οι Ασφάλειες εξοπλισμένες με χιλιάδες φακέλους για πραγματικές και φανταστικές πεποιθήσεις του λαού, παρακολουθούσε κατά πόδας τους υπόπτους για συμπάθεια προς την Αριστερά.
Και οταν προς το τέλος της 10ετίας του 1960, εξαντλήθηκε η δυναμική και των εκτάκτων μέτρων για να μήν χαθεί η νίκη του Γράμμου και να παρατείνουν την παραμονή του παρακράτους στην εξουσία, οι Αμερικανοί εν όψη του πολέμου στο Ισδραϊλ, ανέθεσαν στον ΙΔΕΑ, τον Αρχιεπίσκοπο Ιερώνυμο και τον δικαστή Κόλια, να βάλουν λαό και Ελλάδα για εφτά χρόνια στο γύψο. Και τώρα για να εχει λόγο ύπαρξης, με την αυτή άποψη και σε σύνδιασμό με τον καιρό θέλει να καταργήσει και την ιστορία, ετσι ώστε οι νέες γενιές να μην ξέρουν τίποτε, για τα πολλά ανομήματα της Δεξιάς. Να μην μάθει ο λαός οτι στην κατοχή συνεργάστηκε με τους κατακτητές και με την απελευθέρωση ξεπούλησε, τη λίγη ψυχή και τσίπα στο διάβολο για να μπορέσει να επιβιώσει, οτι είδε σα σωτήρες τους Αγγλους πρώτα και τους Αμερικανούς μετά, όπως ειχε δει τους Γερμανούς στην κατοχή.
Να μή γνωρίζει για ποιό πραγματικά κοινωνικό-οικονομικό περιεχόμενο αγωνίστηκαν οι αγωνιστές του 21, ούτε για τα 120 χρόνια της Αγγλικής επικυριαρχίας, την αμερικάνικη ετεροδικία, τις κατά καιρούς νότες και τις κατά διαστήματα δικτατορίες που έκανε, τα στρατιωτικά και εκλογικά πραξικοπήματα, τους στρατιωτικούς νόμους, τη μή συμμετοχή στην Εθνική Αντίσταση, τη συνεργασία με τους κατακτητές, για να την πολεμήσει, τα απάνθρωπα μετά κατοχικά εγκλήματα, τα έκτακτα μέτρα και στρατοδικεία, τα εκτελεστικά αποσπάσματα, τα ξερονήσια και τις φυλακές-κάτεργα: όπως η Γυάρο, Το Επταπύργιο, Η Κέρκυρα κλπ, όπου δεκάδες χιλιάδες όρθιες και ασυμβίβαστες συνειδήσεις, έζησαν από πέντε μέχρι και είκοσι χρόνια στα ανήλια και σκοτεινά κελιά κάτω απ τις ποιό φρικτές και απάνθρωπες συνθήκες.
Να μην μάθουν και ούτε να θυμούνται οι επόμενες γενιές, οτι η Δεξιά, δεν συμμετείχε στην Εθνική Αντίσταση, οτι συνεργάστηκε με τους τρεις κατακτητές σε όλα τα επίπεδα και την πολεμούσε, ενώ παράλληλα μέσω των ταγμάτων ασφαλείας, μόλις διαγράφτηκε η αντίστροφη μέτρηση του άξονα, άρχισε την ανοικτή πλέον συνεργασία με τους Αγγλους. Τον παλιό μας δυνάστη και μέλλον να επανέλθει κατακτητής, έτσι ώστε να μην γευτεί ο λαός ούτε μια μέρα τη Λευτεριά και την Εθνική του Ανεξαρτησία, για την οποία τόσο αίμα, θυσίες και ολοκαυτώματα ειχέ πληρώσει για να την αποκτήσει. Οτι ηταν τόσο εθισμένη βιοματικά στην εξάρτηση, που ειχε ταυτίσει την ύπαρξή τους με τους εκάστοτε κατακτητές. Για την αντιδραστική φασιστική δεξιά, μόνο η παράφραση «του Ελληνα ο τράχηλος...», Αυτής της δεξιάς χωρίς σκλαβιά δεν ζεί. Και πράγματι η ζωή εχει αποδείξει οτι δεν ζεί. Αν υπάρχει το οφείλει στην εξάρτηση μέσω της εκποίησης της εθνικής ανεξαρτησίας και την υποθήκη της λαϊκής κυριαρχίας στους ξένους.
Και οχι μόνο πολέμησε την Εθνική Αντίσταση, που ηταν και παραμένει η δόξα της Ελλάδας, αλλα σε συνεργασία τώρα με τους νέου ιμπεριαλιστές Αγγλους πρώτα και Αμερικάνους μετά για να την κονιορτοποίηση (αυτή ηταν η συναπόφαση που πήρε με τον μέγα ευεργέτης Τσιώτσιλ) οδήγησε λαό και χώρα στον εμφύλιο. Οσους αγωνιστές δεν μπόρεσε να σκοτώσει στους δρόμους στους συνέλλαβε, τους βασάνισε. Γέμησε τα ξερονήσια και τις φυλακές και όσοι ξέφυγαν τη σύλληψη τους σκότωσαν μαζί με τους Αμερικάνους, με βόμβες Ναπάλμ στο Γράμμο και το Βίστι, προς δόξα της νέας εξάρτησης. Και το πιό τραγικό οταν η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, ύστερα από τριάντα οκτώ (38) χρόνια σκληρών αγώνων και θυσιών την 1η Αυγούστου 1985, με τη Βουλή σε διακοπές για να προσεταιριστεί όσους απ τους εναπομείναντες Αντιστασιακούς μπορούσε, κατέθεσε Νόμο στη Βουλή. Ενα νόμο ψευδεπύγραφο για την αναγνώριση της Εθνικής μας Αντίστασης, η δεξιά σύσωμη οχι μόνο δεν ψήφισε το Νόμο, αλλά έφυγε απ

τη Βουλή απειλώντας πώς οταν έρθει στην κυβέρνηση θα τον καταργήσει αυτόν το Νόμο. Βέβαια γι' αυτήν την κατάσταση δεν ειναι λίγες και οι ευθύνες του Κέντρου, γενικές και ειδικές.
Επιβεβαίωση οτι Νόμος για την «Αναγνώριση της Εθνικής Αντίστασης», ηταν ψευδεπύγραφο «αναγνώρισης» το επιβαιώνει και η εισηγητική έκθεση του Νόμιμου ου του τότε Πρωθυπουργού που με αντι αμερικάνικα συνθήμα και με μιά χούφτα δολάρια ήρθε να ολοκληρώσει το αντι κομμουνιστικό έργομένος του πατέρα του «τσουβαλιάζοντας» και αυτός πάντα βέβαια σε συνεργασία με την Δεξιά την πολύπαθη Αριστερα. Η Εθνική Αντίσταση ειναι το μεγαλούργημα του λαού μας. Ενα μεγαλούργημα που παρόμοιο δεν εχει να επιδείξει καμιά άλλη χώρα στην Ευρώπη και η χώρα απ το 21. Την Εθνική Αντίσταση, που ανέδειξε όλους εκείνους του θεσμούς και τις Ανθρώπινες αξίες που διατηρούν και σήμερα ξεχωριστή επικαιρότητα και τους αγώνες από αλλα μετερίζια: Οπως το «114» του 15% για την Παιδεία» των Λαμπράκιδων, την «ΕΔΑ», το Πολυτεχνείο κλπ.
Τα ιδανικά και τα οράματα του ΕΑΜ ειναι βαθιά ριζωμένα στη συνείδηση του λαού. Ο λαός μας ποτέ δεν θα ξεχάσει. Το ΕΑΜ που ο ποιητής μας Βασίλης Ρώτας ταύτισε με την Λευτεριά: «Λευτεριά πανώρια κόρη κατεβαίνει από τα όρη. Κι ο Λαός την αγκαλιάζει και χορεύει και γιορτάζει. ΕΑΜ,ΕΑΜ,ΕΑΜ, ΕΑΜ φωνή λαού που φτάνει ως τ' αστρα τ ουρανού, ΕΑΜ,ΕΑΜ,ΕΑΜ,ΕΑΜ αντιλαλεί ολ η Ελλάδα μια φωνή».
Στο ΕΑΜ προσχώρησαν κορυφαίοι επιστήμονες, ακαδημαϊκοί, διανοούμενοι, ανθρωποι των γραμμάτων και των τεχνών καθώς και ο κλήρος απ όλη την ιεραρχία του οπως και στην επανάσταση του 21. Οταν λοιπόν, και η μεταπολίτευση έχασε την αίγλη και πριν εξαντλήσει και την δυναμική της και οι ενωμένες δυνάμεις της Κεντρό-Δεξιάς δεν αρκούσαν και υπήρχε κίνδυνος να ξεπεράσει η Αριστεράς την εσωτερική της κρίση, έκριναν η κάθε πλευρά παίζονταν το δικό της ρόλο μέσω της «αναγνώρισης» να παραποιήσουν την ΕΑΜική ιστορία, αλλα και να προσεταιριστούν ενα μεγάλο κομμάτι ψηφοφόρων.
Ετσι, ενώ ο λαός περίμενε την ιστορική αποκατάσταση της Εθνικής Αντίστασης οπως την δημιούργησε, την έζησε και τη θυμάται ο λαός η εισηγητική έκθεση με την οποία «ανγωρίστηκε» ειναι μια εισήγηση άχρωμη, άοσμη και χωρίς ταυτότητα. Να ενα απόσπασμα από την εισήγηση του Ανδρές Παπανδρέου, στη βουλή:
«Ηρθε η ώρα δίπλα στους ήρωες του 1821, να τοποθετήσουμε στην εθνική μας μνήμη ενωμένους αυτούς που έπεσαν στο 1940-44. Τα στρατευμένα παιδιά του λαού έγραψαν σελίδες δόξας στο μεγάλο αμυντικό πόλεμο, πόλεμο, πόλεμο στον οποίο τελικά οφείλεται η πτώση της ναζιστικής δικτατορίας, του ναζισμού. Αυτούς επίσης που συνέχισαν τον αγώνα στα βουνά και τις πόλεις, φτιάχνοντας ενα μαζικό λαϊκό κίνημα με πολυβόλα και συλλαλητήρια, με περιφρόνηση προς το θάνατο, με πάθος για την λευτεριά, με αμέτρητη αυτοθυσία, άνδρες και γυναίκες, στην Πίνδο και στη Ρούμελη, στο Γοργοπόταμο, στην Αθήνα, στην Κοκκινιά, στο Χαϊδάρι, στην Καισαριανή, στα Καλάβρυτα, στο Δίστομο, στις πόλεις στα χωριά, στην Ελλάδα, στη μέση Ανατολή, στα γερμανικά στρατόπεδα...». Μια έκθεση που προσπαθεί να τους χωρέσει όλους νηστεύσαντες και μη νηστεύσαντες. Με χωρίς καμιά αναφορά στη Αντίσταση. Μια ταύτιση του επιστρατευμένου με τον εθελοντή. Χωρίς αναφορά στους συντελεστές και πρωτεργάτες. Μια εισήγηση που αφορά γεωγραφικά από τη Θεσσαλία και κάτω. Μια έκθεση που δεν διαφορίζει τον αγωνιστή από τον συνεργάτη. Μια έκθεση που στην ουσία λέει : Κατοχή ηταν «όλοι οι Ελληνες Αντίσταση κάναμε», Αλλωστε αυτό ηταν μετά απελευθερωτικά το βασικό σύνθημα. Μια έκθεση χωρίς διακριτικά που και πότε, ποιός και γιατί. Μια έκθεση που δεν μπαίνει στην ΟΥΣΙΑ της Εθνικής Αντίστασης. Μια έκθεση ΣΟΥΠΑ. Μια έκθεση που θυμίζει σκορδαλιά χωρίς σκόδρο!
Να καταργήσουμε λένε την ιστορία, ώστε να μήν γνωρίσουν οι νέες γενιές τί προηγήθηκε και τί ακολούθησε μετά το 21, και συνακόλουθα χούντες, αντί για κάθαρση-αφομίωση, Τούρκοι, Κύπρος, Αιγαίο, ΣΙΑ, ξένοι πράκτορες και τόσα άλλα, που δεν ξεπήδησαν ετσι ξαφνικά και απρόσμενα. Να μήν ξέρει ο λαός πως, όπως και αν λέγονται οι ξένοι, Αγγλοι, Γερμανοί, ξανά Αγγλοι ή Αμερικάνοι, αποικιοκρατία η νέο αποικιοκρατία, όλοι τον ίδιο στόχο ειχαν και εχουν: Πως θα κρατήσουν την Ελλάδα σφιχτά, αποπνιχτικά δεμένη, πως θα παραμείνει παντοτεινά η Ελλάδα «το αγγιστρωμένο ψάρι» για την εξυπηρέτηση των δικών τους σκοπών και συμφερόντων.
Να μην μάθουν και να μήν θυμούνται οι νέες γενιές γιατί και ποιός έκανε τον εμφύλιο, την 21η απριλίου 1967. Οτι η δικτατορία της 21ης Απριλίου, δεν ηταν ένας αιφνίδιος κεραυνός εν αιθρία, ούτε μας προέλυψε σαν μια μεμονωμένη στρατιωτική πρωτοβουλία, μιάς «μικράς άφρονως ομάδος επίοκρων

αξιωματικών», η σαν «Στίγμαιο έγκλημα» όπως αρέσκεται να την αποκαλεί η κοινοβουλευτική Δεξιά, στο μετ'εμφυλιακό πολιτικό και κοινωνικό τοπίο. Οτι με την πτώση της δεν καταργήθηκαν και οι χουνικοί Νόμοι, πολλοί απ τους οποίους έχουν δεσμέυση διεθνώς τη χώρα και κακοποιούν και σήμερα το λαό με την ισχύς τους. Οπως και η πτώση της, δεν διέργαψε δια μιάς νοοτροπίες και ανορθολογικές πολιτικές που αυτή αδίστακτα πρώτη συνέχισε, αλλά και εξέθρεψε το :«Καραμανλής ή τάτκς». Να μήν ξέρουν όσοι δεν την έζησαν οτι η απριλιανή χούντα, ηταν η τελευταία ορατή συνέπεια της μετ' εμφυλιακής ιστορίας, ο επιθανάτιος ρόγχος της μετ' εμφυλιακής ιδεολογίας της εθνικοφροσύνης. Οτι για την επικράτηση και να παραμένει στην εξουσία παρά τον ισχυρισμό οτι ηταν αναίμακτη μέχρι την πτώση της δολοφόνησε τουλάχιστο (88) Ελληνες, με πρώτο τον Ελλίς στον ιππόδρομο και ανάμεσά τους και (4) γυναίκες.
Για την Αρετή ο Αριστοτέλης έλεγε «Αρετή Εσύ, που Είσαι η ωραιότερη επιδίωξη για τον Ανθρωπο» Η αλήθεια ειναι αντίθετη της λήθης ή σωστότερα η λήθη αποζητά το θάνατο της αλήθειας. Για να μην χάσει την αξία της η αλήθεια πρέπει να συγχωρούμε, αλλά να μην τη λησμονούμε.
Δεν υπάρχει μεγαλύτερος πόνος απ το να θυμάσαι σε στιγμές ευτυχίας τη δυστυχία σου. Να περπατάς στα χθεσινά και να σε ακολουθούν τα περασμένα και να μή μπορείς να τα αποφύγεις.
Στη ζωή ενος μεγάλου αριθμού Ανθρώπων υπήρξαν «λεπτομέρειες», περιστατικά ή και «σημεία» που είτε δεν μπόρεσαν να γίνουν γνωστά ευρύτερα, είτε έγιναν και αμέσως μετά «κουκουλώθηκαν» για ευνόητους λόγους... και μας μένουν ιστορικά άγνωστες (και ίσως μένουν άγνωστες για πάντα) «λεπτομέρειες»για τους τρόπους, τις μεθόδους και τα μέσα για την «αναμόρφωσή» τους. Τους χώρους και τις επινοήσεις εφαρμογής πιό «αποδοτικής» τακτικής και «συμπεριφοράς», τις θλιβερές καταλήξεις τόσων Νέων Ανθρώπων σε φρενοκομεία, Ψυχιατρεία, Νοσοκομεία και (από εκεί) σε Νεκροταφεία η σε άγνωστους τόπους ενταυφιασμού. Ακόμα και για όσους (και από πιοίους) εξαφανίστηκαν «μυστηριωδώς».
Ίσως, (εκτός απ την επίσκεψη του κ Εβερτ, στις φυλακές Κορυδαλού) αυτός να ήταν κατά βάθος και ο λόγος που αποφάσισα να ρίξω στο χαρτί μερική απ την «ιστορία-ζωή» εκείνων των ανήσυχων και ωραίων Ανθρώπων και μαζί με αυτήν κάτι και απ τη δική μου, που ό,τι όμορφο, σεμνό και δημιουργικό οραματίστηκαν και αγωνίστηκαν και προπαντός γι αυτό «πληρώθηκαν» και με τη μακρόχρονη «φιλοξενία» σε εκείνα τα άγρια ξερονήσια, στις ανήλιες φυλακές και τα εκτελεστικά απόσπασμα.
Και μίλησαν ή έστω προσπάθησαν να μιλήσουν ή να γράψουν, για κάποια πράγματα που τότε εκείνοι ή και άλλοι απ τους «απέξω», δεν μπόρεσαν ή δεν έτυχε να δουν, να μάθουν ή να ακούσουν όσον καιρό βρίσκονταν εκεί, που για πολλά χρόνια επικρατούσε σιγή τάφου.
Να καταθέσεις ας πούμε έτσι, μερικές μικρές και ελάχιστες εμπειρίες απ τον ωκεανό, που μεσολάβησαν και ας κινδυνεύεις να χαρακτηριστεί εγωϊστικό, μια μικρή ελάχιστη ή και ασήμαντη αν θές προσωπική εμπειρία ή μαρτυρία ή και να κάνεις μια υπεύθυνη κατάθεση. Πριν αρχίσεις μια τέτοια δύσκολη κατάθεση-μαρτυρία αναρωτιέσαι :Για ποιούς; Και σε ποιούς; Μα νάσαι μονάχα εσύ που αναρωτιεσαι; Για το πώς, το πού και το γιατί;
«Η πείνα και η κατοχή», έγραφε ο Νίκος Καζαντζάκης το 1945, «στάθηκαν οι μεγάλες πείρες αγνότητας. Θα έρθει μιά μέρα που θα ξεχαστούν οι τουφεκισμοί απ τους βαρβάρους, θα καταλαγίασουν τα πάθη. Ενας καινούριος λαός βγήκε. Πρέπει να τον πληροφορήσουμε σωστά». Αυτά τα λόγια οπως γράφω και σε κάποιο αλλο σημείο, ηχούν ακόμα στα αυτιά μου και...Οπως ηχεί και το υπερφίαλο, αλλα καταπραϊντικό σύνθημα του Παπανδρέου-ΠΑΣΟΚ οτι θα βάλει τη Δεξιά στο «χρονοντούλαπο της ιστορίας».
Και ενώ μεσολάβησαν συγκλονιστικά γεγονότα : όπως βασιλό-μεταξική δικτατορία, αλβανικός πόλεμος, κατοχή και Αντίσταση. Απελευθέρωση, αγγλική επέμβαση-Δεκέμβρης, εμφύλιος, έκτακτα μέτρα. Συλλήψεις, βασανιστήρια, στρατοδικεία, καταδίκες σε θάνατο και βαριές ποινές, φυλακές εξορίες Γυούρα τρείς φορές χρησιμοποιήθεκε, Μακρόνησος, ΝΑΤΟ, εκλογές στρατηγού Δόβα, αποστασίες, χούντα των συνταγματαρχών. Πτώση της χούντα και πάλι τάνκς, που στο άκουσμα και μόνο των λέξεων, η φαντασία ανατρέχει στις τραγικές συνέπειες, που το κάθε γεγονός ειχε στο λαό και τη χώρα. Σαράντα χρόνια διήρκεσαν αυτές οι φρικαλεότητες και τεράστιο ηταν το κόστος, όσο και αν οι εκφραστές και οι πρωτεργάτες αυτών των φρικαλεοτήτων, επιχείρησαν να τις απαλύνουν ή να ψελλίσουν κάποιες δικαιολογίες, δεν τα κατάφεραν. Τα σημάδια μένουν ανεξίτηλα και στους ανθρώπους και στη χώρα. Ολοι οι Νόμοι του Μεταξά, της κατοχής και της χούντας συμπεριελήφθηκαν στην εθνική Νομοθεσία.

Το γεγονός και μόνο, οτι δεν τόλμησαν να «πληροφορήσουν σωστά» το λαό όπως το ήθελε ο Καζαντζάκης και το απαιτούσε η ιστορική συνέχεια και η ζωή. Καθώς και το γεγονός οτι δεν τα καταγράψαμε «σωστά», ιστορικά (αυτό εννοούσε ο Καζαντάζακη),οπως ακριβώς έγιναν τα γεγονότα, δείχνει οχι μόνο την ευθύνη που βαρύνει τους πρωτεργάτες και συμμετέχοντες, αλλα αποτελούν και μια μεγάλη μελανή σελίδα στην ιστορία της χώρας. Μια σελίδα που μένει ακόμα ανοιχτή για μελέτη. Μια μελέτη οχι βέβαια για να ανοίξει μόνο το θέμα- παρελθόν, αλλα ποιός και πόσω ευθύνεται η κάθε πλευρά. Πόσο έβλαψαν το λαό και τη χώρα, οι αποφάσεις που πήρε η κάθε πλευρά, και για ποιόν ακριβώς λόγω χρειάστηκε η αγγλική επέμβαση και κρίθηκαν αναγκαία αυτά τα φρικτά και απάνθρωπα γεγονότα-εγκλήματα και οι δεδομένες συνέπειες. Ποιός τα έκρυψε από το λαό και γιατί. Αλλά και ποιός τα εκμεταλλεύτηκε στο έπαρκτο. Μόνο μια τέτοια επιστημονική έρευνα η μεταπολεμική σαραντάχρονη περίοδο θα καταγράψει (σωστά) την ιστορία.

Να πχ ενώ στην Μακρόνησο, συνέβαιναν καθημερινά ολων των ειδών τα εγκλήματα εις βάρος των παιδιών της Ελλάδας. Οι μεταπολεμικοί «ταγοί», χωρίς ευθύνη και ντροπή είπαν εγκώμια και έψαλαν τους γνωστούς εμετικούς για το λαό και τη χώρα ύμνους. Ευχές και προτροπές. Υμνούς και εγκώμια για τα οποία μόνο λύπη και πόνο νοιώθει η Ελλάδα στο άκουσμά τους. Το ίδιο και για τους ανθρώπους που πρωτοστάτησαν και ειδικά για μερικούς, οπως ο Κ. Τσάστος κλπ και κυρίως ο κ Παναγιώτης. Κανελόπουλος, που ξεχνώντας οτι με τις δηλώσεις αυτές απευθύνεται προς τους πρώϊν ΕΛΑΣίτες, γιατί αυτοί ακριβώς οι ΕΛΑΣίτες που εκθείαζε στην Πάτρα, την Τρίπολη κλπ, ηταν που η κυβέρνηση της οποίας ηταν Υπουργός και μάλιστα στρατιωτικών, που ειχε μαζέψει για να εξοντώσει ...τους ίδιους «σε αυτό το υπέροχο σχολείο εθνικής μετανοίας και αναβαπτίσεως των ασώτων υιών της Ελλάδος...

Ο ίδιος πριν απ τις δηλώσεις αυτές για την Μακρόνησο και το «εθνοσωτήριο έργο που συντελέστηκε εκεί», ειχε πεί και εκείνο το περίφημο το: «Στρατηγέ μου ιδού ο στρατός Σας» απευθυνόμενος προς τον Αμερικάνο Στρατηγό Βάν Φλίτ, που οι δυνάμεις της αντίδρασης και του σκότους έχρησαν Υπέρ Αρχιστράτηγο του ελληνικού στρατού και που σαν Αρχιστράτηγος, θα έσωζε την Ελλάδα απ τους Ελληνες! Λόγια και πράξεις που ταπείνωναν, υποτιμούσαν και μηδένιζαν την Ελλάδα στην παγκόσμια κοινή γνώμη. Την παγκόσμια κοινή γνώμη. που στη διάρκεια του αλβανικού πολέμου και της τριπλής κατοχής, υμνούσε και δοξολογούσε την Ελλάδα για τις πρωτιές και τις νίκες κατά του άξονα: για τις νίκες στον αλβανικό πόλεμο, τα Μακεδονικά οχυρά, την Κρήτη, τον Γοργοπόταμο και τον εγκλωβισμό της τεράστιας σε σχέση με άλλες χώρες πολεμική μηχανή του Χίτλερ, στις πλατείες των μεγάλων πόλεων. Για την Ελλάδα, που ύστερα από εναν υπερ πάντον αγώνα για λευτεριά και εθνική ανεξαρτησία. Τον αγώνα, που οχι μόνο με τα λόγια και κυρίως με τις πράξεις υποταγής την μετέτρεψαν ξανά σε προτεκτοράτο του Πιούρι Φόϊ, του 6ου στόλου και του ΝΑΤΟ. Την μετέτριψαν σε αγγιστρωμένο ψάρι που δεν θέλει δόλωμα. Και από περήφανη και εθνικά ανεξάρτητη-κυρίαρχη που για πρώτη φορά την ειχε κάνει Αντίσταση την μετέτρεψαν ξανά σε χώρα των Γές Μάν.

Οπως το 21 η Αγία Τριάδα (Φεουδάρχες, Κλήρος και Αστοί) την ξεπούλησαν, για να μην δώσουν τα λίγα ψυχία που διεκδικούσαν οι Ραγιάδες για τη συμμετοχή τους και το αίμα που έβαλαν στη Επανάσταση. Ενώ αρνήθηκαν τα ψυχία λευτεριάς και δίκαιου στους Ραγιάδες, για λίγη δύναμη-εξουσία παραχώρησαν τα πάντα στους Αγγλους, απ τους οποίους σαν αντάλλαγμα θα αντλούσαν δύναμη με την οποία θα φρονημάτιζαν, τσάκιζαν και θα «κονιοτροποιούσαν» τον αρματωμένο Ραγιά. Ετσι και τώρα, οι αγώνες, οι θυσίες και τα ολοκαυτώματα των Ελλήνων, για λευτεριά και εθνική ανεξαρτησία. Αγώνες και θυσίες που ειχαν τέτοια έκταση και σημασία για τον κοινό αγώνα, που έκανε η παγκόσμια κοινότητα για τη συντριβή του φασισμού-ναζισμού. Αγώνες και θυσίες, που κανένας πλέον δεν μπορούσε να τους αμφισβητήσει, μα και να διανοηθεί πως ύστερα από εναν τέτοιο λαμπρό, ένδοξο και αξιοθαύμαστο αγώνα, αναγνωρισμένο από εχθρούς και φίλους θα ξαναβρεθεί η Ελλάδα στην πριν του 1940, θέση- κατάσταση και οι απόγονοι του Μεταξά στην εξουσία.

Και δεν θα βρισκόταν σε αυτήν τη τραγική θέση, αν η νεκραναστημένη Αγία τριάδα δεν ζητούσε-εκλιπαρούσε, δεν φιλούσε κατουρημένες ποδιές, αν δεν έβαζε όπως πάντα πάνω απ τα Εθνικά τα ταξικά της συμφέροντα. Αν δεν ειχε διασυνδέσεις με τη διεθνή του κεφαλαίου για κονιοτροποίηση της αξιοθαύμαστης Εθνικής μας Αντίστασης, αν στην κρίσιμη στιγμή, πανικόβλητη και κατατρομαγμένη απ τη ακατάβλητη δύναμη που έκρυβε μέσα του τουτός ο λαός, δεν θα χάνονταν αυτή η μοναδική ευκαιρία που

είχαμε, να συνταχτούμε σε ανεξάρτητη πολιτεία κρατώντας την Ελλάδα για Μας τους Ελληνες. Και κυρίως αν αξιοποιούσαμε σωστά και δημιουργικά αυτό το κεφάλαιο-δύναμη.
Βέβαια, σαν άρχουσα τάξη θα φρόντιζε για τα ταξικά της συμφέροντα, σε συνάρτηση ομως και σχέση με τα συμφέροντα του λαού και της χώρας. Επειτα υπερασπιζόμενοι παράλληλα με τα δικά της συμφέροντα και τα συμφέροντα της χώρας, θα ειχε και τη συναίνεση του λαού και δεν θα ηταν υποχρεωμένη να πληρώνει προστασία στους ξένους. Να εξαγοράζει την εξουσία με τα ποιό βαρύτερα ανταλλάγματα... Οι ανθρωποι που πρωτοστάτησαν σε αυτό το νέο εθνικό έγκλημα, ειναι αυτοί που ποτέ δεν είδαν ή σκέφθηκαν την Ελλάδα σαν ενα ενιαίο σύνολο.
Και επειδή οι προλαλλήσαντες, που βέβαια δεν ηταν οι μόνοι, συγχαίρουν εαυτούς και αυτούς που συνέβαλαν-πρωτοστάτησαν στη «δημιουργία και το έργο της Μακρονήσου», ας δούμε όμως έστω ενδεικτικά το «έργο που αποτελεί τίτλο τιμής για την Ελλάδα».
Ολοι οσοι βρέθηκαν στη Μακρόνησο, τη Γυάρο, τα ξερονήσια και τις φυλακές, βρέθηκαν γιατί στα χρόνια της κατοχής οι ίδιοι ή οι γονείς τους πήραν μέρος στην Αντίσταση. Βεβαια, για να πολεμήσουν τον κατακτητή-εχθρό, οπως τους δίδαξαν απ τα μικρά τους χρόνια στο σπίτι και το σχολείο με τα «αμύνεσθαι υπέρ Πατρίδος», «τα Νύν πάντων ο αγών», το «Μολών Λαβέ» σε αναρίθμητες εκδόσεις και παραλλαγές, γι αυτόν ακριβώς το σκοπό: Να την αγαπούν εν καιρό ειρήνης, να την υπερασπίζονται οταν κινδυνεύει και να πολεμούν για την απελευθέρωσή της οταν κατακτηθεί. Αν ειχαν αδρανήσει ή αδιαφορήσει, αν ειχαν γίνει μαυραγορίτες να εκμεταλλευτούν τον πόνο και τη δυστυχία του λαού, αν ειχαν σκύψει το κεφάλι και συμβιβαστεί με την κατοχή και προπαντός, αν ειχαν «συνεργαστεί» με τους κατακτητές, οπως έκαναν ευτυχώς λίγοι, ολα θα τους θα ηταν μέλι-γάλα που λέει ο λαός. Θα ειχαν και κοινωνικό-οικονομικά καταξιωθεί, όπως έγενε με τους θρασύδειλους εθνοϊσμούς του δοσιλογισμού.
Η συνεργασία τους θα αναγνωρίζονταν «εθνική προσφορά» και θα κατείχαν κάποια ξεχωριστή θέση στην κοινωνία. Αυτοί ομως ηταν Ανθρωποι με ενθουσιασμό και αγάπη για την πατρίδα, δεν μπορούσαν να την φανταστούν σκλαβωμένη. Ειχαν ιδανικά, οράματα και πίστη για την Ελλάδα. Και με απροσμέτρητη αφέλεια όπως θα μπορούσε να πεί κάποιος σήμερα, ύστερα από τόσες και τόσες εμπειρίες, αντί για συνεργασία ή ο,τι άλλο μπορούσε να βλάψει εστω και στο ελάχιστο την Ελλαδίτσα μας, σαν όρθιες και ασυμβίβαστες συνειδήσεις προτίμησαν τον δύσκολο, σκληρό, μακρόχρονο και αιματηρό αγώνα. Να υπερασπιστούν τη λευτεριά και το δίκαιο και με τη ζωή τους ακόμα.
Και ξαφνικά βρέθηκαν στη Μακρόνησο, πολλοί παιδιά ακόμα, που τα πέταξαν στους βράχους της Μακρονήσου, της Γυούρας και στα δεκάδες αλλα ξερονήσια και τις ανήλιες φυλακές. Πρωτόβγαλτα σε τέτοιες ταπεινώσεις και αυτού του είδους τους κατατρεγμούς. Σε ενα «περιβάλλον» που έκανε ό,τι και οσα περισσότερα μπορούσε για την «αναμόρφωση» την ψυχική εξόντωση-διάλυση και τον «μέχρις αισχάτων» εξευτελισμό.Τί πρώτο να αντέξουν και πώς; Η καθυπόταξή τους για τους επιβήτορες της εξουσίας φαινόταν εύκολη και οριστική, Ετσι τουλάχιστον πήγαιναν να δείξουν οτι ειχαν τα πράγματα, τόσο για τους εξορισμένους στρατιώτες και ειδικά με αυτούς που κλήθηκαν να κάνουν τη στρατιωτική τους θητεία και αντί για το στρατώνα, τους δόθηκε «φύλλο πορείας-συνοδεία» μέχρι τη Μακρόνησο.
Οι συνθήκες ζωής στα στρατόπεδα και τις φυλακές, τόσο από άποψη χώρου διατροφής και συμπεριφοράς, ηταν ζωή προγραμμένων με βασικό στόχο την βιολογική εξόντωση, όσων δεν μπόρεσαν να στείλουν στο εκτελεστικό απόσπασμα. Αν υπήρχε κάποια διαφορά ίσως αυτή να υπήρχε στις επανορθωτικές φυλακές. Στις εγκληματικές φυλακές όπως τη Γυούρα, το Επταπύργιο, η Κέρκυρα, η Αίγινα, η Κεφαλονιά κλπ και τη Μακρόνησο, και ας ηταν «επίσημα στρατόπεδο» ηταν η ίδια με τον ίδιο συγκεκριμένο στόχο και με βασικό σύνθημα: «αυτοί δεν ειναι Ελληνες. Θα κάνουμε τα πάντα για να εξοντώσουμε οσο το δυνατό περισσότερους». Οσον αφορά τα μέσα που χρησιμοποιούσαν για το σκοπό αυτό τα βασικά ηταν τέσσερα. α) τα κάθε είδους βασανιστήρια σωματικά και πειθαρχικά, β) Ο μόνιμος υποσιτισμός-πείνα, γ) η εξαντλητική δουλειά και δ) οι διάφορες προβοκάτσιες, με σκοπό να σκαρώσουν υποθέσεις «οργάνωσης» στη φυλακή και παραπομπεί στο στρατοδικείο. Αρκετοί ελαφροποινήτες εκτελέστηκαν με αυτό το αιτιολογικό-και τρόπο.
Τα βασανιστήρια σωματικά και ψυχολογικά, άρχιζαν απ τη στιγμή της σύλληψης και με προσαρμογή στα κάθε φορά και εποχή δεδομένα, συνέχιζαν μέχρι την ημέρα της απόλυσης. Για πολλούς όπως συνέβει και με μένα συνέχισαν μέχρι το 1974. Εργαλεία οι εικονικές εκτελέσεις το συχνό και καλά οργανωμένο

ξυλοδαρμό, το πειθαρχείο, η στέρηση επισκεπτηρίου και αλληλογραφίας. Η λογοκρισία και της εισερχόμενης και της εξερχόμενης δεκάγραμμης κατά μήνα, ο περιορισμός της αλληλογραφίας μόνο σε συγγενείς πρώτου βαθμού, κατάσχεση μολυβιού, του όποιου χαρτιού και βιβλίων. Πολύωρος εγκλωβισμός στα κελιά, στέρηση συσήτιου για το παραμικρό, ειδών καθαρισμού χώρου και υγιεινής, νερό ελάχιστο και αυτό τις περισσότερες φορές εφάμλυρο. Οι πειθαρχικές μεταγωγές την φυλακή στην άλλη κλπ, πάντα στην κοιλιά του κήτους σαν τον Ιωννά.

Την εποχή της χούντας δεν μας επέτρεπαν τις δέκα σείρες της αλληλογαφίας να τις γράφουμε σε κόλλα και να τις κλείνουμε σε φάκελο. Μας υποχρέωναν να τις γράφουν σε κάρτες, ετσι που η λογοκρισία να ειναι εύκολη. Κάρτες σαν αυτές που χρησιποιούσαμε στον αλβανικό πόλεμο. Ίσως να ηταν και υπολείμματα εκείνης της εποχής οπως ηταν τα φασόλια, τα κουκιά, οι φακές και το κρέας υπολείμματα του Α! παγκοσμίου πολέμου.

Ο υποσιτισμός-πείνα, ηταν ενα μόνιμο και παρατεταμένο μέσο εξόντωσης. Για μερικά χρόνια και ειδικά στη Γυούρα, ο υποσιτισμός ηταν τόσο έντονος, που σε πολλούς είχε μειωθεί το φώς και αρκετοί γέροι το ειχαν χάσει τελείως. Με βάση τον κανονισμό δικαιούμασταν εκατόν δέκα δράμια ψωμί στο εικοσιτετράωρο, μια φορά το μήνα Κρέας και κάθε δεκαπάντε μέρες ψάρι. Ομως ούτε το κρέας ούτε τα ψάρια δεν μας τα έδιναν στο συγκεκριμένο χρόνο. Το καταψυγμένο κρέας του Α! Παγκοσμίου Πολέμου είχε ταλειώσει. Τώρα το Κρέας και ψάρια μας έφερναν οταν εύρισκαν κάποια παλιόβοϊδα ή πρόβατα. Πρόβατα Αυστραλίας κατεψυγμένα απ το 1902 είχε τελειώσει. Αυτό έλεγε η σφραγίδα προέλευσης και χρόνο συσκευβασίας. Το κακό με το κρέας και τα ψάρια, ηταν οτι μας το έφερναν ύστερα από τρείς η και τέσσερες μήνες μαζεμένο και σε ποιότητα που σκεπτόσουν πολύ αν πρέπει να το φάς.

Πως ομως να μην το φάς, που έτρεμαν τα πόδια απ την πείνα. Τις περισσότερες φόρες επακόλουθο της κατανάλωσής του, ηταν δυσεντερία. Το ίδιο συνέβαινε και με τα ψάρια που βασικό είδος ηταν η σαρδέλα και σπάνια, σαβρύδια ή γόπα πάντα σε μικρό μέγεθος. Εκείνο που υπήρχε αύθονο, ηταν η πάστη-σαρδέλα τις περισσότερες φορές σάπια, που μας τη δίνανε για βραδυνό ή λίγες ελιές... Για αρκετό καιρό αυτό ηταν το βραδυνό σισήτιο. Τα γαλακτοκομικά τα είχαμε ξεχάσει, το ρύζι, τα μακαρόνια το ίδιο. Οποιος μιλούσε για κρέας, ψάρια και γαλακτομικά προϊόντα τον έβαζαν στην φυλακή της φυλακής στο πειθαρχείο αν δεν του κάνανε μύνηση

Τα όσπρια, οι πατάτες και τα χότρα ήταν πάντα το μεσημεριανό μας φαγητό. Ομως και με αυτά είχαμε μεγάλο πρόβλημα. Τα φασόλια, τα ρεβύθια, οι φακές και τα κουκιά ηταν υπολείμματα του πρώτου παγκοσμίου πολέμου, όπως και το κρέας. Εχοντας εναν τόσο μακρόχρονο βίο, εκτός του ότι θα ειχαν χάσει τα ζωτικά θρεπτικά τους συστατικά, ήταν επόμενο στο κάθε σπυρί να εχουν φωλιάσει μερικά μαμούδια. Επρεπε όμως να ζήσουμε και για να ζήσουμε έπρεπε να τα φάμε έστω και με τα μαμούδια.

Οι μάγειροι που ευτυχώς ήταν δικοί μας, αφού έκαναν τεράστια προσπάθεια να αλιεύουν τα μαμούδια στην επιφάνεια του καζανιού και δεν μπορούσαν, γιατί με την αύξηση της θαρμοκρασίας δεν προλάβαιναν να βγουν όλα από το σπυρί και ειδικά αυτά του πυρήνα, μας έλεγαν: «να τρίβετε το ψωμί στη καραβάνα για να μήν τα βλέπετε». Το ίδιο μεγάλο πρόβλημα είχαμε με το ψωμί και το νερό. Τα ψωμί που και αυτό για ενα μεγάλο διάστημα έρχονταν απ τη Σύρα, πολλές φορές οταν ειχε τρικυμία εκτός από μπαγιάτικο, ηταν βρεγμένο με θαλασσινό νερό και πολλές φορές μουχλισμένο. Ηταν μουχλισμένο γιατί αν έπιανε στο μεταξύ θάλασσα το καϊκι ερχόταν ύστερα απο δυό ή τρεις μέρες. Το νερό που σε όλες σχεδόν τις φυλακές ήταν εφάλμυρο και κυρίως στη Γυάρο. Φυσικό νερό πολύ αργά μετά τη λήξη του εμφυλίου, μας έδιναν μόνο απ ενα κυπελάκι την ημέρα. Ευτυχώς ένας εφοπλιστής ονόματι Μουνδρέα ήταν αυτός που εθελοντικά έφερνε αυτό το νερό. Αν σε ολα αυτά προστεθεί και η μερική έστω φήρα...και οι γενικές συνθήκες διαβίωσης-αφόρητος συνοστισμός, έχουμε ολα τα δεδομένα ενος καλά οργανωμένου υποσιτισμού.

Δίπλα στον υποσιτισμό και έλλειψη Ιατρικής-παρά την πληθώρα των κρατουμένων γιατρών- και φαρμακευτικής περίθαλψης, με αποτέλεσμα να μειωθεί το φώς, να εμφανιστούν και να κάνουν θραύση σε μεγάλα ποσοστά μολυσματικές αρρώστιες όπως: φυματιώση, νεφροπάθειες, ηπατίτιδες, επιδιδυμίτιδες, ουρολυμόξεις τραχώματα, επιφικίτιδες, δερματίτιδες, μυκητιάσεις, ψώρα, ψωρίαση, λάμιες, αμοιβάδωσεις κλπ. Εγώ την ψωρίαση την εχω μέχρι και σήμερα μονίμως απ το Σεπτέμβρη του 1967, που εμφανίστηκε στο Παρθένι της Λέρου.

Η καταναγκαστική δουλειά. Δουλειά άσκοπη. Δουλεία που ειχε σαν σκοπό και στόχο μόνο την ταπείνωση, αφού ούτε κοινωνικά αναγκαία ηταν, μα ούτε και οφέλιμη. Π.χ για ενα μεγάλο διάστημα μας υποχρέωναν να φορτωνόμαστε πέτρες μεγάλες τις οποίες πετάγαμε στη θάλασσα. Και για να μας ταπεινώσουν ακόμα περισσότερο μας έλεγαν πως: «οταν η πέτρινη ράμπα ενώση τη Γυούρα με την Σύρα, τότε ίσως αποφυλακιστούμε».Την πέτρα όμως που ρίχναμε χιλιάδες κρατούμενοι βαριά φορτωμένοι και από μεγάλη απόσταση στη θάλασσα όλη την ημέρα, υπό την απειλή τις κάνες των πολυβόλων τη νύχτα τα κύματα την έπαιρναν. Για να αρχίσουμε την άλλη μέρα χιλιάδες Ανθρωποι, αλβανομάχοι και Αντιστασιακοί να ξανά ρίχνουμε πέτρες στο ίδιο μέρος.Το ποιό τραγικό δε ηταν οτι στο μέρος που παίρναμε τις πέτρες και στο μέρος που τις πετάγαμε, υπήρχαν φύλακες που παρακολουθούσαν-εκτιμούσαν το μέγεθος της πέτρας, που ειχε στην πλάτη του ο κάθε κρατούμενος. Αν το μέγεθος της πέτρας κατά την εκτίμηση του φύλακα, δεν ανταποκρίνονταν στις δικές του προδιαγραφές σε τιμωρούσε σε διάφορες ποινές : με τροχάδην, με ορθοστασία ή και με αναφορά στον Αρχηφύλακα για τα παρά πέρα...

Οταν το Υπουργείο πήρε την απόφαση να γίνουν φυλακές στη Γυάρο, την απόφαση αυτή τη διάβασαν σε ολους τους κρατουμένους. Η απόφαση-διαταγή έλεγε: «πως θα πληρωθούν... όσοι κρατούμενοι θα δουλεύανε εθελοντικά...». Η απόφαση δεν πάρθηκε με το σκεπτικό για την ανέγερση ενος κοινοφελούς έργου, οπότε και η δική μας εστω καταναγκαστική δουλειά, (η εθελοντική αφορούσε την ανακοίνωση και η πληρωμή το ίδιο), θα ειχε κάποιο νόημα και δεν θα νοιώθαμε ταπεινωμένοι και ούτε θα δουλεύαμε υπό την απειλή των ροπαλοφόρων φυλάκων και των πολυβόλων της χωροφυλακής. Πολλοί βέβαια ηταν οι λόγοι που έπειθαν οτι το «έργο» αυτό σε συνδυασμό με ένα καλομελετημένο υποσιτισμό σε όλες του τις λεπτομέρειες που επέτρεπε μόνο στους νέους και υγιής ακόμα οργανισμούς να σταθούν όρθιοι, σχεδιάσθηκε και έγινε μόνο και μόνο να συμβάλει αντικειμενικά «δια του έργου» στην εξόντωσή μας και τον πλουτισμό συγκεκριμένων ανθρώπων από την απλήρωτη δουλειά των κρατουμένων.

Το έργο θα ηταν αυτό, που εκτός απ την εξάντληση, θα έδινε χιλιάδες δυό αφορμές για πρόσθετους ξυλοδαρμού, ταπεινώσει και κάθε είδους άλλες τιμωρίες. Ακόμα και για προβοκάτσιες. Επειτα ηταν και ο χώρος που διάλεξαν να γίνει το έργο, που έπειθε οτι για αυτόν ακριβώς τον σκοπό αποφασίστηκε. Ο υποσιτισμός και η εντατική δουλειά υπολόγιζαν, θα οδηγούσε πολλούς στον άμεσο φυσικό θάνατο και έμμεσο με τη δηλώσεις μετανοίας λόγω της καταναγκαστικής πολύωρης δουλειάς. Και κατά βάση θα τσάκιζε την υγεία όλων. Αρκετοί τάφοι υπάρχουν στη Γυάρο.

Για όσους είδαν στην τηλεόραση τις φυλακές της Γυάρου, ασφαλώς θα κατάλαβαν, πως ειναι κτισμένες επάνω σε εναν γρανιτένιο βράχο. Τα σχέδια, την επίβλεψη και εκτέλεση την ειχε ενας μηχανικός ονομαζόμενος Μεταξάς. Αν πράγματι ειχαν σκοπό να κάνουν ενα έργο έστω προσωρινά για φυλακές, αλλα αργότερα θα το χρησιμοποιούσαν παραγωγικά-κοινωνικά υπήρχε ο χώρος του πρώτου όρμου. Μια έκταση 70 και πλέον στρεμμάτων. Χώρος κάπως ομαλός όπου ήδη ειχαν χτιστεί το κτίριο της διεύθυνσης, οι κατοικίες των φυλάκων και της χωροφυλακής. Η επιλογή του γρανιτένιου βράχου ειχε τη δική του δομικό-τεχνική σκοπιμότητα. Για να ισοπεδοθεί-κατεβεί αυτός ο γρανιτένιος βράχος στο επίπεδο που εχουν χτιστεί οι φυλακές, έπρεπε να δουλέβουν νυχθημερών επί μήνε δεκάδες γκρέϊντερ και μπουλτόζες. Ο στόχος όμως ηταν άλλος. Αντί για μηχανήματα έφεραν λοστούς, πιστολέτα και φουρνέλα, γερές μαγκούρες, ενίσχυσαν τη δύναμη της χωροφυλακής και έστησαν διπλές σειρές τα πολυβόλα.

Σε μια τέτοιου μεγέθους οικοδομή, εκτός απ τα συμπαγή υλικά χρειάζεται, νερό και κυρίως τεχνικούς και χτίστες. Αντί για γκλέϊντερ και μπουλτόζες χρησιμοποίησαν εμάς τους κρατουμένους. Οχι μόνο για τον εκβραχισμό -ισοπέδωση, αλλα και για την μεταφορά και το χτίσιμο των φυλακών. Των φυλακών χωρίς παράθυρα. Βέβαια και οι φυλακές της Κέρκυρας, δεν ειχαν παράθυρα, ειχαν ομως εναν φιλιστρίνι κοντά στην οροφή του κελιού και ενα στο κάτω μέρος ενα μέτρο πλάτος και δέκα ύψος. Οι «μοντένρενες», ετσι μας έλεγαν της Γυούρας δεν ειχαν καθόλου.

Εκατοντάδες χιλιάδες τόνοι βράχων, έπρεπε να εκβραχιστούν και να μετακινηθούν απ το χώρο του εργοταξίου. Μετά τον εκβραχισμό και την ισοπέδωση και σε συνέχεια να ξανά μεταφερθούν στο χώρο που χτίζονταν οι φυλακές για τη θεμελίωση. Το ίδιο και εκατοντάδες χιλιάδες τόνοι αλλων υλικών να μεταφερθούν απ το λιμάνι στο χώρο του «έργου». Και το ποιό τραγικό ηταν οτι η μεταφορά και των βράχων και των υλικών δεν γίνονταν σε ομαλό έδαφος, αλλά σε ανώμαλο. Ολο αυτό το εργοτάξιο εκτός απ τα σχέδια, την εποπτεία-επίβλεψη του κ Μεταξά, και η διά των όπλων εποπτεία-επίβλεψη, εκ μέρους

της χωροφυλακής, το έκαναν οι κρατούμενοι πολιτικοί μηχανικοί, τεχνικοί όλων των ειδικοτήτων, χτίστες και απλοί Ανθρωποι, που μας ειχαν μετατρέψει με την απειλή των όπλων σε σκλάβους-υποζύγια. Το εργοτάξιο την εποχή του εκβραχισμού θύμιζε και μεταλλεία-ορυχεία της Νουβίας.
Ο τρόπος που μας συμπεριφέρθηκαν γενικά και ο τρόπος που μας χρησιμοποίησαν ειδικά στο χτίσιμο-κατασκευή των φυλακών της Γυούρας σε τίποτε δεν διέφερε απ τη συμπεριφορά και χρησιμοποίηση των σκλάβων στο δουλοκτητικό σύστημα στα διάφορα μεταλλεία και τους κοπιλάτες στις πολεμικές Γαλέρες
Το εμβαδόν της φυλακής τεράστιο, ο χρόνος κατασκευή του το ίδιο μεγάλος και η κούραση-εξάντληση ακόμα μεγαλύτερη. Ευτυχώς το μεγαλύτερο ποσοστό των κρατουμένων είχαμε ηλικία κατά μέσο όρο 25-45 χρόνια. Βέβαια δεν έλλειπαν και αυτοί των 60-70 και αρκετοί 80 και ενα τεράστιο ποσοστό αρρώστων με φυματίωση, κοίλη, τραύματα απ τον αλβανικό πόλεμο και την Αντίσταση. Ανθρωποι τσακισμένοι απ τα βασανιστήρια, των παρακρατικών, της ασφάλειας και τα χρόνια. Και όμως οι Ανθρωποι αυτοί οχι μόνο έπρεπε, αλλα και εξαναγκάζονταν να κουβαλούν πέτρα για να ενωθεί το νησί Γυάρο με τή Σύρα πριν την απόφαση για το χτίσιμο της μοντέρνα φυλακή που θα μας «γλύτωνε απ το μαρτύριο του αντίσκηνου: ψυγείου το χειμώνα και φούρνου το καλοκαίρι, μα και την αέναη πάλη με τα μελτέμια των εφτά και δέκα μποφόρ, που τις σήκωναν και τις πήγαιναν στη θάλασσα». Και τότε μέναμε «άστεγοι» μέχρις ότου στεγνώσουν, να γίνουν οι ανάλογες επιδιορθώσεις και να ξανά στηθούν. Αυτό κατά το Υπουργείο και τη διεύθυνση θα ηταν η ανταμοιβή που ειχαν υποσχεθεί, η (αποπληρωμή του κόπου μας) γι' αυτό οσο «περισσότερο, τίμια και γρήγορα δουλεύαμε τόσο το καλύτερο για μας...!!!».
Η Ζωή στις φυλακές ηταν ενα ατέρμονο δράμα και της Γυάρου μια απερίγραπτη τραγωδία. Μια τραγωδία, που εκτός απ τον υποσιτισμό, την παντελή έλλειψη υγειονομικής, φαρμακευτικής και όποια άλλη περίθαλψη, (ευτυχώς είχαμε πολλούς κρατούμενους γιατρούς) ειδών καθαρισμού και κυρίως η σκληρή, βάναυση και απάνθρωπη συμπεριφορά την μετέτρεπαν σε έγκλημα. Ηταν ενα προμελετημένο και καλά σχεδιασμένο ειδεχθές έγκλημα. Εκείνο δε που ειχε το μεγαλύτερο κόστος, που στοίχιζε περισσότερο από οτιδήποτε αλλο κακό και άσχημο που υπήρχε στη ζωή της πολύχρονης φυλακής μας, ηταν η προσχεδιασμένη και καλά οργανωμένη ποικιλότροπη ταπείνωση.
Ανθρωποι αγέροχοι, αγωνιστές με ιστορία στους εθνικούς και κοινωνικούς αγώνες. Ανθρωποι που οχι μόνο αντιστάθηκαν, αλλα και πολέμησαν τη βασιλό-μεταξική δικτατορία, που πολέμησαν επάξια το φασισμό στην Αλβανία, τα Μακεδοννική οχυρά και την Κρήτη. Ανθρωποι, που χάρις στη στεναρή άμυνα από μιά χούφτα υπερασπιστές και τον τεράστιο αριθμό θυμάτων που χρειάστηκε να υποστούν οι Γερμανοί, προκειμένου να περάσουν την γραμμή των οχυρών, υποχρεώθηκαν βλέποντας πόσο λίγοι ηταν οι υπερασπιστές να παρουσιάσουν όπλα στους νεκρούς των οχυρών αναγνωρίζοντάς τους την αυτοθυσία. Ανθρωποι που στην Κρήτη με μαγκούρες, φτιάρια, τσάπες, τσεκούρια και τα λίγα όπλα, έβγαλαν εκτός μάχης-αποδεκάτισαν την ποιό επίλεκτη μεραρχία αλεξοπτιστών του Χίτλερ προκαλώντας 6,700 νεκρούς και τραυματίες, κατέσρτεψαν 220 αεροσκάφη και αλλα 150 έπαθαν ανεπανόρθωτες ζημιές. Τώρα στη Γυούρα, πλήρωναν τα επίχειρα των πράξεών του!
Ανθρωποι που ίδρυσαν, οργάνωσαν και καθοδηγούσαν το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) και κάλεσαν τους Ελληνες, οχι μόνο να μήν αποδεχθούν την κατοχική φασιστική σκλαβιά, αλλα και να την πολεμήσουν με νύχια και με δόντια, Ηταν αυτοί που δημιούργησαν έναν Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό (ΕΛΑΣ) στα πρότυπα του προπολεμικού στρατού. Ενα στρατό που με τη δράση του υποχρέωσε τους Γερμανούς, να αποσπάσουν απ τα πολεμικά συμμαχικά μέτωπα δέκα και αργότερα δεκαπέντε εμπειροπόλεμες και πρόσβαρα εξοπλισμένες μεραρχίες, προκειμένου να κρατήσουν υπο την κατοχή τους έστω μόνο τις πλατείες των μεγάλων πόλεων. Ανθρωποι, που μπόρεσαν να εγκλωβίσουν τις δυνάμεις κατοχής σε τέτοιο βαθμό στις πλατείες των πόλεων, που για να μετακινηθούν απ τη μια πόλη στην άλλη επειδή ειχαν υποστεί τεράστιες απώλειες σε αυτές τις μετακινήσεις, υποχρεώκαν τόσο στις σιδηροδρομικές, όσο και τις οδικές μεταφορές και τις παραμικρές μετακινήσεις να χρησιμοποιήσουν την ταπεινή για αυτούς δολοφόνο ΚΛΟΥΒΑ.
Αυτοί οι Ανθρωποι, εχουν υποστεί τα πάνδεινα. Στο νταμάρι δούλευαν καναγκαστηκά όλοι ανεξάρτητα από ηλικία και υγεία, απ το πρωϊ μέχρι το σούρουπο, και για να φτάσουν στο έργο έπρεπε να περπατήσουν μερικά χιλιόμετρα και αλλα τόσα στο γυρισμό. Αλλοι σπάγανε με το λοστό τον βράχο για να βγεί η πέτρα, αλλοι τη σπάγανε σε μικρότερα κομμάτια και αλλοι την κουβαλούσαν πριν την έναρξη του «έργου» στη

θάλασσα. Μετά την έναρξη του έργου να την απομακρίνουμε απ τον χώρο του έργου σε ενα συγκεκριμένο σημείο, μέχρις ότου ισοπέδωθεί ο βράχος. Μετα την ισοπέδοση να την μεταφέρουμε πάλι στο χώρο του έργου για να γίνει με την ίδια πέτρα η θεμελίωσή του. Οταν άρχισε το έργο, για να επιταχύνουν τη δουλεία οι τιμωρίες έπεφταν βροχή. Ο ρυθμός της δουλειάς έγινε ποιό γρήγορος, οι σφυρίχτες τρυπούσαν κάθε τόσο τα αυτιά, οι πιέσεις πιό συχνές, πιό απάνθρωπες. Φωνάζαν ποιό συχνά για δήλωση στα Γραφεία εθνικής επαναπροσαρμογής. Ανοιγαν τα χοντρά κατάστοιχα και αφού έβρισκαν τη μερίδα, σου πετούσαν τη δήλωση και αν αρνιόσουν σε προειδοπηούσαν «πρόσεχε» θα «μετανιώσεις» καί πολλές αλλες ανήκιες; απειλές...

Υστερα από μια πολύωρη δουλειά, κουραστική και βασανιστική μέρα, σε συνδυασμό με τον υποσιτισμό η εξάντληση υπερέβαιναν τα όρια του οργανισμού. Το κορμί έγερνε και ο ύπνος το ίδιο εξαντλητικός. Και τότε τον λόγω ειχαν τα κάθε είδους ζωϊφια: σκνίπες, κουνούπια, κατσαρίδες, οι σκροπιοί κλπ, καθώς και τα ζώα: σαύρες, φίδια, νιφίτσες, σκαθάρια,γυμνοσιάλιαγκες, τα ποντίκια κλπ. Λένε πως το δόντι του ποντικού ειναι γλυκό, δεν νοιώθεις το δάγκωμα. Καθώς μπήγει τα δόντια του, χύνει λένε κατά τη διάρκεια του δαγκώματος ενα ναρκωτικό που μουδιάζει το μέρος που δαγκώνει. Ειναι σαν μια ναρκωτική ένεση, ωστε να συνεχίσει ανενόχλητος το γεύμα του. Ο κίνδυνος εκτός από μεγάλος και καθημερινός ηταν βασανιστικός. Δεν ήξερες αν το πρωϊ θα ξυπνούσες αρτημελής. Πολλοί κοιμόμασταν με τα παπούτσια και το χειμώνα τυλιγμένοι σφιχτά όλο το κορμί. Ομως τα ποντίκια τρυπάνε την κουβέρτα για να φτάσουν στο κρέας. Το καλοκαίρι όμως δε μπορεί να κουκουλωθείς και τότε τα πεινασμένα θηρία...τραγανίζουν ποιό ευχάριστα τα αυτιά και τα ακροδάκτυλα. Και το περίεργο ειναι οτι δεν τρέχει αίμα απ την πληγή. Το ναρκτικό, ή το δηλητήριο κάτι από όλα κλείνει την πληγή. Και να μην υπάρχουν εστω και οι τυπικές πρώτες βοήθειες!

Ο πληθυσμός των ζωϊφίων και των ζώων λόγω έλειψης μέσων καθαρισμού και τακαπολέμησης, καθημερινά πολλαπλασιάζονταν στους τάφους- σκηνές. Τα ποντίκια, σαύρες και τα αλλα ζώα και ζωύφια κινούνται ελεύθερα στο στενό διάδρομο που μένει ανάμεσα στις αντικριστές πατούσες. Και όπως τα τροκτικά ειναι άπληστα και παμφάγα αλλά και αχόρταγα : Τρώγανε, σχίζανε με τα νύχια και μαγαρίζαν-μόλυναν τα πάντα. Τις νύχτες, πηδούσαν από σώμα σε σώμα επάνω στα εξαντλημένα απ την κούραση και την πείνα κορμιά. Αλώνιζαν τις κουβέρτες και τα ρούχα. Οπως το βράδυ έτσι και το πρωϊ τινάζαμε τις κουβέρτες να φύγουν τα περιττώματα. Τρυπάγανε τις βαλίτσες και έμπαιναν στα ταγάρια, που μέσα πολλές φορές αν δεν τα ανακενούσες συχνά έκαναν και τις φωλιές. Μερικοί έτριβαν χέρια και πόδια με διάφορα χόρτα. Το γλυκό δόντια του ποντικιού, μασουλάει τα πάντα: Ψωμιά, άπλητα ρούχα, αυτιά, δέρμα, δάκτυλα και ό,τι άλλο βρεί μπροστά του. Συχνά, οταν γυρίζαμε από το «έργο» κουρασμένοι από τη δουλεία και ψόφιοι στην πείνα, δεν βρίσκαμε τις λίγες μπουκές ψωμί που είχαμε αφήσει για το βράδυ.

Δεν ηταν λίγοι αυτοί που ειχαν προσβλήθηκαν από την λεπτοσπείρωση Εφευγαν έκτακτα απ τη Γυούρα και δεν ξαναγύριζαν. Οταν ρώταγε ο αντιπρόσωπος τι έγινε με τον τάδε η απάντηση πάντα ηταν «έγινε καλά και μετείχθει σε αλλη φυλακή» και ας ειχε πεθάνει σε κάποιο Νοσοκομείο.

Την ημέρα είχαμε τα ζωϊφια και τα εκατομμύρια τις μύγες και τις νύχτες τα ποντίκια και όλα τα άλλα νυκτόβια ζώα. Κατά καιρούς κάναμε βέβαια εξορμήσεις μόνο στην επιφάνεια. Πως να ελέγξεις όμως τις στοές και τις εκτός στρατοπέδου περιοχές; Ο,τι και αν κάναμε δεν ειχε αποτέλεσμα. Η ζωή συνεχίζονταν στον ίδιο ρυθμό και συντροφιά με τα ζωϊφια της ημέρας και τα νυκτόβια τη νύχτα. Μέχρι την ημέρα που καταργήθηκε η Γυάρο σαν φυλακή, σε αυτούς τους ρυθμούς και κάτω απ αυτές τις συνθήκες έζησαν οι χιλιάδες κρατούμενοι, που ενα μεγάλο μέρος της κράτησης τους την πέρασαν εκεί. Τη Γυάρο την ξαναχρησιμοποίησαν σαν φυλακή ξανά το 1956. Σαν δικαιολογία για την επαναλειτουργία χρησιμοποίσαν σαν αντίβαρό για την απόδραση των 27 απ τις φυλακές Βούρλων και το 1967 με την χούντα σαν τόπος εξορίας. Τον Μάη του 1967, ηταν η Τρίτη φορά που με πήγαν στη Γυούρα.

Και να σκεφτεί κανείς οτι οι κρατούμενοι στις φυλακές και τα ξερονήσια ηταν οι άνθρωποι, που ειχαν γίνει για τρία και πλέον χρόνια ο εφιάλτης των κατακτητών. Ανθρωποι που απ την 28η Οκτωβρίου του 1940, ειχαν καταπλήξει με τις πρωτιές την παγκόσμια κοινή γνώμη: α) με τις ανεπάντεχες νίκες στον αλβανικό πόλεμο. Νίκες που αναχαιτίζοντας την πύρινη λαίλαπα του φασισμού αμφισβητήσαν το αήττητο του άξονα, β) λίγες μέρες μετά την κατάκτηση της χώρας η σβάστικα που κυμάτιζε άγεροχη στον ιστό της στη Ακρόπολη, οχι μόνο κατέβηκε αλλα και ποδοπατήθηκε. γ) που πρωτοστάτησαν και υποχρέωσαν τον

ίδιο τον Χίτλερ, να ανακαλέσει την εντολή επιστράτευσης που ειχε δώσει. δ) Η Ελλάδα με την δράση και την καθοδήγηση αυτών των Ανθρώπων, ηταν η μόνη χώρα που δεν έστειλε στρατό να πολεμήσει τους συμμάχους του αντιφασιστικού αγώνα και εργάτες για την πολεμική βιομηχανία οπώς έγινε με τις αλλες κατακτημένες χώρες της Ευρώπης. ε) Που συνέβαλαν τα μέγιστα στην ανατίναξη της γέφυρας του Γοργοπόταμου και έκοψαν για ενα μεγάλο διάστημα την Ελλάδα, στα δυό και για αρκετό καιρό τον ανεφοδιασμό με πολεμικό υλικό τον Στρατάρχη Ρόμελ στην Αφρική. Ανθρωποι που με αυταπάρνηση και αυτοθυσία έδωσαν τη μάχη, για τα παιδικά, φοιτητικά και λαϊκά σισήτια και αργότερα τη μεγάλη μάχη της σοδειάς σώζοντας το λαό από τον εφιάλτη της πείνας.

Η άρνηση αυτών των Ανθρώπων να αποδεχθούν την εισβολή από την πρώτη στιγμή και οι πρώτες ελληνικές νίκες στον αλβανικό πόλεμο και σε συνέχεια οι συμμετοχή τους στην Αντίστασης, έφεραν την Ελλάδα, στο επίκεντρο της παγκόσμιας κοινής γνώμης. Ο αντίλαλος αυτών των νικών έφτασε στα πέρατα της οικουμένης και έγιναν όπως λέει και ο ποιητής: «μυνήματα στους ελεύθερους να ετοιμαστούν και σάλπισμα για τους σκλαβωμένους να ξυπνήσουν-ξεσηκωθούν». Αυτούς τους αγέροχους και αξιοθαύμαστους Ανθρώπους, μπορούσε ο κάθε διατελέσας ταγματασφαλίτης ή σε κάποιον απ τους άλλους εθνοϊσμούς φύλακες: Κολοκάτσης, Κομνηνός, Κολοβός, Στράτος και κλπ γινόμενος κατ' επιλογήν ανθρωποφύλακας, να προσβάλουν, εξεφτελίζουν, να τσαλαπατούν και να ταπεινώνουν με τον χειρότερο τρόπο αυτού τους Ανθρώπου και την ίδια ώρα να βαφκαλίζονταν, συνεργάζονταν προκλητικά με τους κρατουμένους του ποινικού δικαίου.

Αρκεί ενα ακόμα παράδειγμα, για να γίνει κατανοητός ο τρόπο που σκέπτονταν και ενεργούσαν. Κάποια μέρα έφτασε στη Γυούρα ενα αρματαγωγό φορτωμένο με 400,000 και πλέον χιλιάδες τούβλα. Για το κτίσιμο των φυλακών. Για το ξεφόρτωμα αυτών των τούλβων, το πρωί αντι για το εργοτάξιο 200 περίπου κρατούμενοι πήγαμε για ξεφορτώσουμε τα τούβλα, Τα τούβλα εκτός απ το ξεφόρτωμα, έπρεπε να μεταφερθούν και στο εργοτάξιο που απείχε 300 και πλέον μέτρα στο κάτω μέρος και 500 στο επάνω μέρος του εργοταξίου. Ολο ανήφορος. Οταν φτάσαμε στο αρματαγωγό βρήκαμε καμιά 50ριά φύλακες. Επικεφαλής των φυλάκων ηταν ο Στράτος και ο Παπαγιάννης. Αρχιφύλακα την εποχή ηταν ο κ Τσολάκης. Πριν μας πουν πιά θα ειναι η δουλειά και πώς θα γίνει, δεχθήκαμε μια ανεπάντεχη και αδικαιολόγητη επίθεση με ανήποτες βρισίες. Μια επίθεση που έσπασαν αρκετά κεφάλια μεταξύ των οποίων ενός Δασκόλου, Νίκου Μιχαϊλίδη και ενός Γεωπόνου, που δεν θυμάμαι το ονομά του. Μετά απ αυτό το ξυλοφόρτωμα, μας λένε οτι θα κάνουμε δυό σειρές και οτι ο ένας, δεν θα απέχει περισσότερα από δυό μέτρα απ τον άλλο.

Αρκετούς βάλανε μέσα στο πλοίο ενώ παράλληλα στην ίδια διάταξη με εμάς παρατάχθηκαν και οι φύλακες σχηματίζοντας εναν ασφυκτικό κλοιό. Υποχρεωτικά έπρεπε να παίρνουμε από πέντε τούβλα. Μόλις οι κρατούμενοι που ηταν στο πλοίο έσκυβαν να πάρουν τα τούβλα, ένας απ τους φύλακες τον χτυπούσε με το μπαστούνι να κάνει γρήγορα- «τροχάδιν ηταν η διαταγή». Την ίδια περιποίηση ειχαν και οι εκτός του πλοίου. Το ποιό τραγικό όμως ηταν οτι το χτύπημα γίνονταν πάντα την ώρα που ο κρατούμενος ηταν σκυμμένος ή φορτωμένος με τα τούβλα. Οπως ηταν φυσικό απ τον πόνο του χτυπήματος σε κάποιον έπεφτε κάποιο τούβλο απ τα χέρια του χτυπώντας του τα πόδια. Η πράξη αυτή θεωρούνταν πράξη σαμποτάζ και τότε και άλλοι φύλακες πρόστρεχαν να ξυλοφορτώσουν το σαμποτέρ κομμούνι...που κατάστρεφε την κρατική περιουσία...

Το πέσιμο των τούβλων απ τα χέρια του κρατουμένου χαρακτηρίστηκε σαμποτάζ. Σαν μια προσχεδιασμένης απ τον κρατούμενο ενέργειας. Το ίδιο και το χτύπημα του κρατουμένου που ειχε σαν συνέπεια το πέσιμο των τούβλων απ τα χέρια του, θεωρήθηκε σαν πράξη σαμποτάζ για να την κάνει κοπάνα... Με βρισιές και χτυπήματα αυτό το ρεφρέν το επαναλάμβαναν συνεχώς. Αυτή η εκφώνηση της λέξης σαμποτάζ ηταν μια πολύ επικίνδυνη προειδοποίηση για ό,τι έμελε να συμβεί: Το «σαμποτάζ» ειναι ο προπομπός τις προβοκάτσιας και ή προβοκάτσια ειναι μια μομφή που προαλείφει ενεξέλεγκτες πράξεις εκδίκησης για προσωπικούς και γενικότερους λόγους σκοπιμότητας. Ειναι από μόνη της επικίνδυνη η εκφώνηση της λέξης σαμποτάζ, οταν εισαι πολιτικός κρατούμενος. Και γίνεται ακόμα ποιό επικίνδυνη οταν στη χώρα μαίνεται ο Εμφύλιος πόλεμος, και τα έκτακτα μέτρα που στην ερμήνεια τους εχαν μια ευρύτητα και τα στρατοδικεία καταδίκαζαν ακόμα και χωρίς ενδείξεις. Εστελναν με συνοπτικές διαδικασίες ισοβίτες στη φυλακή και θανατοποινίτες στο εκτελεστικό απόσπασμα.

Σε τέτοιες καταστάσεις ο κάθε «υπέρ πατριώτης» έξω και ειδικά στη φυλακή ο εντεταλμένος σωφρονιστικός υπάλληλος, μπορεί να κατονομάσει μια οποιαδήποτε πράξη «σαμποτάζ» και ας ειναι η πράξη αυτή (το πέσιμο των τούβλων) προϊόν δικής του προ απόφαση να χαρακτηριστεί σαμποτάζ και προδοκάτσια ακόμα.
Βέβαια τη λέξη σαμποτάζ, την είχαμε ακούσει και αλλες φορές, ποτέ ομως μέχρι τότε δεν ειχε συνδεθεί «με την περιουσία του δημοσίου». Στο μεταξύ στη διεύθυνση της φυλακής έγινε αλλαγή. Τον μέχρι πριν λίγο Διευθυντή της φυλακής κ Γλάστρα, Διευθυντή μας φέρανε τον κ Μπουζάκη. Δυο Ανθρωποι, διαφορετικού χαρακτήρα, απόψεων και βλέψεων. Ο κ Γλάστρας ηταν μεγάλος ροπαλοφόρος και τις όποιες «παρανομίες» τις ξοφλούσε ο κρατούμενος, με κάποια τιμωρία ανάλογα με τα στοιχεία που του προσκόμιζε ο φύλακας με τιμωρία στο λαμαρινένιο πειθαρχείο, ψυγείο το χειμώνα και πυρακτωμένο καμίνη το καλοκαίρι. Με στέρηση αποστολής και λήψης αλληλογραφίας, αφού το επισκεπτήριο απαγορεύονταν στη Γυάρο και μερικές μαγκουριές στον πισινό απ τον ίδιο μερικές φορές. Αλλωστε ολη την ημέρα γύριζε με την μαγκούρα στο χέρι και οταν έκρινε οτι κάποιος δεν λειτουργούσε «σωστά» του έριχνε μερικές δυνατές μαγκουριές. Σε αντίθεση με τον κ Γλάστρα, ο νέος Διευθυντής, δεν ξέρω για ποιούς λόγους αποδείχθηκε μεγάλος προβοκάτορας.
Σε ότι εχει σχέση με το ποιόν του υπαλληλικού προσωπικού κατώτερου φύλακες, ανώτερου αρχιφύλακες και υπαρχιφύλακες και κυρίως του ανώτατου διευθυντές ηταν οι ενδεδειδμένοι για την περίπτωση. Ο καθένας ειχε την δική του ιστορία στο έργο εξόντωσεις του κομμουνισμού την συνεργασία με τους κατακτητές και τύχον ευθύνες για πράξεις στο παρελθόν και κυρίως αντάξιοι να φέρουν σε πέρας αυτό το δύσκολο έργο που τους ειχε ανατεθεί την εποχή των εκτάκτων μέτρων και του εμφυλίου πολέμου. Σε μια εποχή που κύριο μέλημα του κατεστημένου ηταν η με ολα τα μέσα εξόντωση τον ιδεολογικών αντιπάλων.
Αρκού δυο παραδείγματα για να επιβεβαιώσουν το λόγω το αληθές. Οπως γράφω και πιό πάνω, τα υπολείμματα της εκβράχυνσης, την πέτρα να συνδεθεί η Γυάρος με τη Ερμούπολη-Σύρα για να φύγουμε απ τη Γυάρο. Την μεταφορά της πέτρα του εκβραχισμού για τη θεμελείωση της φυλακής και όλα τα αλλα υλικά οικοδομών: άμμος, ασβέστη, τσιμέντα, τούβλα. Κεραμίδια, νερό, ξύλα, εργαλεία, καρφιά κλπ, τα μεταφέραμε εμείς στον ώμο απ το λιμάνι στο εργοτάξιο. Η άμμος ερχόταν στη Γυάρο με το καϊκι «Ευαγγελίστρια» ή με το καϊκι «Μπαρμπαγιάννης» απ την Ανδρο. Μιά βραδιά, οπως συνήθως, πήγαμε να ξεφορτώσουμε την άμμο απ το καϊκι. Πιάσαμε βάρδια και δουλεύαμε. Απέναντι απ το λιμανάκι ηταν η βίλλα του Παπα-Προκόπη. Οταν ερχόταν για να εκκλησιαστούμε και να κάνει και το αντίστοιχο κήρυγμα, τα βράδια κοιμόταν σ αυτήν τη Βίλλα. Ενω εμείς γεμίζαμε τα σακιά και κατεβάζαμε την άμμο απ το καϊκι, αυτός καθόταν μπροστά στη βίλλα και χαιρόταν το ποίμνιο του που δούλευε εντατικά για την ανέγερση της οσο νούπω «σύγχρονης» φυλακής.
Ενα στενό μαδέρι οπως συνήθως συνέδεε το καϊκι με την προκυμαία. Ενας νεαρός παραπάτησε και επειδη το σακκί με την άμμο ηταν βαρύ, δεν μπόρεσε να το κρατήσει και έπεσε μαζί με το σακκί στη θάλασσα. Αμέσως πήδησαν δυό συγκρατούμενοι και τον έβγαλαν. Γελάσαμε με το γεγονός αλλα και στεναχωρηθήκαμε μαζί. Ο Παπα-Προκόπης, την αλλη μέρα το πρωϊ πήγε και ειπε στο Διευθυντή, κ Μπουζάκη: «οτι χθές το βράδι οι κρατούμενοι ρίξανε στη θάλασσα 200 σακιά τσιμέντο». Ακούγοντας ο κ Διευθυντής, αυτήν την καταγγελία-σαμποτάζ ήρθε στον 4ο όρμο-χώρο που ζούσαμε στις σκηνές- και κάλεσε συγκέντρωση όλων των κρατουμένων. Οπως ηταν φυσικό ολοι αναρωτηθήκαμε τί άραγε να συμβαίνει.
Αφού συγκεντρωθήκαμε άρχισε να κάνει με έντονη τη φωνή λόγο για «σαμποτάζ» και σε συνέχεια μας απειλούσε οτι θα στείλει όλη τη χθεσινή βραδινή βάρδια στο στρατοδικείο. Ζήτησε δε, να του δοθουν τα ονόματα όλων όσων ηταν στη χθεσινοβραδυνή βάρδια. Ενώ ο κ Μπουζάκης απειλούσε, ο συγκρατούμενος Ηλίας Αποστολίδης και ο Θεόδωρος Κατριβάνος του λένε, ο μεν Αποστολίδης: «Κατηγορείτε την χθεσινοβραδυνή βάρδια για σαμποτάζ και στρατοδικείο». Επειδή εσύ δεν μπορείς να βγάλεις ούτε εναν κρατούμενο από δώ μέσα για δουλειά χωρίς να χρησιμοποιήσεις όπλα. «Είμαι έτοιμος. Θα πάρω την καραβάνα μου και την κουβέρτα και θάρθω να με βάλεις στο κρατητήριο αν ειναι αλήθεια αυτά που μας καταλογίζεις. Πριν ομως πάμε στο πειθαρχείο, θα πάμε να δούμε αν τα 200 σακιά τσιμέντο βρίσκονται στη θάλασσα. Αν όμως δεν βρίσκονται, πράγμα για το οποίο ειμαι σίγουρος, τότε κ Μπουζάκη θα μας αποκαλύψεις τον συκοφάντη». Και ο Θεόδωρος Κατριβάνος του είπε : «Είμαι Δικηγόρος, και ήμουνα και

εγώ σ αυτήν τη βάρβαρη ολονύκτια αγγαρία που μας υποχρεώνετε. Εχεται δώσει όρκο στη δικηγορική επιστήμη, το ίδιο και εγώ. Μπρός, λοιπόν να πάμε για έρευνα». Ερευνα! Ερευνα αρχίσαμε να φωνάζουμε όλοι μαζί. Ποιά έρευνα; Τί έρευνα; Ναι κ Διευθυντά, έρευνα για εξακρίβωση της καταγγελίας. Το τσιμέντο κ Διευθυντά, δεν ειναι άμμος να το πάρει το κύμα. Μες στο νερό θα εχει στερεωποιηθεί και θα τα βρούμε τα 200... Μπροστά σ αυτή την κατακραυγή για επιτόπια έρευνα η κατηγορία της προβοκάτσιας έπεσε στο κενό. Στην επιμονή να μας αποκαλύψει τον καταδότη ο κ Μπουζάκης, ειπε οτι του το ειπε κάποιος επιστάτης.

Δεν πέρασε παρά λίγη ώρα και νάσου ο επιστάτης.Τον σταματάμε και τον ρωτάμε αν ειδε κρατούμενους να ρίχνουν «Σακκιά Τσιμέντο» στη θάλασσα. Γέλασε γιατί ήξερε οτι το καϊκι ηταν φορτωμένο με άμμο και συμπλήρωσε:«αυτό το ψέμα δεν το είπα εγώ, αλλά ο Παπά-Προκόπης». Μέσο του επιστάτη και πολύ έμμεσα απ την διεύθυνση μάθαμε τον πραγματικό προβοκάτορα Παπά. Ο κ Μπουζάκης όμως, δεν μπόρεσε να διασκεδάσει την αποτυχία-γκάφα και προσπάθησε να πάρει τη ρεβάνς.

Σε μιά ρεματιά λίγο πιό πέρα απ το εργοτάξιο υπήρχε μιά «πηγή» που μόλις δάκρυζε. Σε αναλαμπή ξεκούρασης είχαμε διαμορφώσει ετσι το χώρο, που κάθε δυό-τρίς μέρες μάζεβε μερικές οκάδες νερό. Για να μας στερήσει ο διευθυντής και αυτό το λίγο γλυκό νερό, απαγόρευσε να πηγαίνουμε χωρίς άδεια. Μια βάρδια ζήτησε την άδεια να πάει να μαζέψει το νερό. Ενω λοιπόν, ο Διευθυντής έδωσε την άδεια σε συνέχεια επέτρεψε και στη χωροφυλακή να στήσουν τα πολυβόλα και αν μπορέσουν-εκμεταλλευτούν κάποια ευκαιρία να βάλουν με τα πολυβόλα μερικές ριπές με το σκεπτικό μήπως βρεθεί κάποιος κρατούμενος να αντιδράσει και βαδίσει προς τα πολυβόλα, οπότε οχι μόνο θα πάρει τη ρεβάνς,αλλα και θα μετατρέψει και τη Γυάρο σε Μακρόνησο οσον αφορά τις δολοφονίες, ο αριθμός των οποίων ακόμα παραμένει άγνωστος .

Στίς 6/4/41 η Γερμανία μας κήρυξε τον πόλεμο. Στις 27/4/41 η Ελλάδα εκτός της Κρήτης καταλαμβάνεται απ τους κατακτητές. Η Ελλάδα πενθεί. Παρ όλο που ξέραμε γιατί μπήκαμε σε αυτήν την κόλαση του αλβανικού πολέμου. Η κατάκτηση της χώρας έβαλε τους Ελληνες, μπροστά στο μεγάλο δήλλημμα: Θα αποδέχονταν την κατοχή ή θα έμπαιναν σε μια Νέα Πολεμική Δίνη. Θα οργανώσουν Αντίσταση για να πολεμήσουν τους κατακτητές. Οι πολιτικοί κρατούμενοι ηταν οι Ανθρωποι, που με επίγνωση και εθελοντικά μπήκαμε σε αυτή τη νέα πολεμική ΔΙΝΗ. Χωρίς δραματικές μπόζες, με τη θέλησή μας ξεκινήσαμε να ανταμώσουμε το χάρο και ξέραμε γιατί μπήκαμε σε αυτή την κόλαση του πολέμου με τους τρείς σιδηρόφρακτους κατακτητές. Ο πόθος και η θέληση να δούμε την φορά αυτή την Ελλαδίτσα μας πραγματικά ελεύθερη από κάθε εξάρτηση και δουλεία ηταν αυτό που μας οδήγησε να πάρουμε μέρος στην Εθνική Αντίσταση.

Για μια ολόκληρη εικασαετία αρκετές χιλιάδες άνθρωποι βρεθήκαμε αντιμέτωποι με ενα προαποφασισμένο και καλά οργανωμένο, τρομερό και κτηνώδη μηχανισμό ταπείνωσης και εξόντωσης. Ενα μηχανισμό διάλυσης του Ανθρώπινου ΕΝΑΙ. Ενα μηχανισμό που ανέλαβε να ολοκληρώσει ενα έγκλημα, που δεν μπόρεσε να το κάνει το βόλι των κατακτητών και των συνεργατών στη διάρκεια της τετράχρονής κατοχής, οι ποικιλώνυμοι συμμορίτες, οι Ασφάλειες και τα σφαγεία των εκτάκτων στρατοδικείων. Ενα μηχανισμό που δεν μπορούσε να συγχωρήσει στον εαυτό του και να δεχθεί, οτι ηταν δυνατόν ορισμένοι Ανθρωποι, εστω και λίγοι που πέρασαν απ όλους τους μηχανισμούς εξόντωσης, παρ όλα αυτά κατόρθωσαν οχι μόνο να αντέξουν τις δοκιμασίες, αλλά και να επιβιώσουν. Να μείνουν όρθιοι. Ε! λοιπόν, αυτό δεν μπορούσαν να το συγχωρέσουν στον εαυτό τους. Γι αυτό και έκαναν το παν να μας εξοντώσουν. Και όσους δεν μπορέσουν να τους ταπεινώσουν. Και Αυτός Ηταν ο Πιό Μεγάλος, Αβάσταχτος Και Αγιάτρευτος Πόνος Των Κρατουμένων Αγωνιστών Της ΕΑΜικής Εθνικής Μας Αντίστασης.

Και στην ποιό μικρή μετακίνηση σε αντίθεση με τον ποινικό, ο πολιτικός κρατούμενος μεταφέρονταν δεμένος με χειροπέδες. Αν ηταν μόνος τα χέρια του μέχρι τη λήξη του εμφυλίου πολέμους μας τα έδεναν πίσω. Μετά τη λήξη μπροστά. Το ίδιο και για τις μεγάλες αποστάσεις και τα όποια μέσα μεταφοράς. Στα καράβια που την εποχή εκείνη ήταν μικρά και με μικρές ταχύτητες, μας στοίβαζαν με δεμένα τα χέρια στα ποιό σκοτεινά σημεία του αμπαριού, οπως τις 7/11/ 1947 στο πλοίο Χειμάρα στη μεταγωγή απ τις φυλακές Θεσσαλονίκης με προορισμό τη Γυούρα πνίγηκαν όλοι σχεδόν οι κρατούμενοι.

Τα συναρμόδια Υπουργεία, Δικαιοσύνης και εσωτερικών, τότε για τους πολιτικούς κρατουμένους εφάρμοζαν με τον πιό ευρύτατη έννοια τον όρο της αλληλέγγυας ευθύνης. Σπάνια έφτεγε ο ενας. Πάντα έφευγαν ολοι μαζί και οι συνέπειες των όποιων μέτρων ηταν ομαδικές. Πολύ σπάνια αναζητούνταν ο συγκεκριμένος «φτέχτη» να τιμωρηθεί. Για το παραμικρό η διεύθυνση, χαρακτήριζε ολόκληρη τη φυλακή πειθαρχείο. Μας κρατούσουν μια δυό ή και περισσότερες μέρες κλεισμένους μέσα στα κελιά ή τους θαλάμους. Το σισίτιο το έφερναν οι ποινικοί μάγειροι στο κελί. Τις μέρες αυτές επέτρεπαν ενα από κάθε θάλαμο ή κελί να αδιάσει το δοχείο ή τα δοχεία νυκτός. Ομαδική στέρηση αλληλογραφίας, επισκεπτηρίου και δεμάτων. Πολλές φορές τα γράμματα τα επέστρεφαν και τα δέματα οταν μας τα έδιναν ηταν ποιά καταστραμένα. Ερευνα στην ασφάλεια μήπως υπάρχει κάποιο βιβλίο, γραφική ύλη, μολύβια κλπ. Κατά κύριο λόγω ό,τι ειχε σχέση με τη γνώση και την αυτομόρφωση, ή κάποιο «φονικό όργανο»: κουτάλι με ουρά. Και λέω με ουρά γιατί τα πιρούνια δεν τα επέτρεπαν και απ τα κουτάλια έσπαζαν τις ουρές, ετσι ώστε να μην τα μετατρέψουμε σε «φονικά» όργανα.
Με το αιτιολογικό να «διασφαλίσουν» την σωματική τους...και να μην «αυτοκτονήσει» ο κρατούμενος μας ξεγύμνωναν. Στη έρευνα αυτή σου έπαιρνα τα πάντα, ακόμα και αυτά τα κοδρόνια απ τα παπούτσια. Φεύγοντας για τη δίκη έρευνα. Γυρνώντας έρευνα. Μέσα στη φυλακή έρευνα. Κάθε λίγο και λιγάκι και με το παραμικρό έρευνα! έρευνα!
Το βασικό ζητούμενο της έρευνας ηταν η ψυχολογική, μα και σωματική ταλαιπωρία αλλά και τα μολύβια, η γραφική ύλη και κυρίως τα βιβλία, και τα όποια τυχόν γραφτά υπάρχουν και η στέρηση κάθε ψυχαγωγικής εκδήλωσης. Ερευνα, σκόπιμη. Ερευνα να προκαλέσει. Ερευνα προ μελετημένη να κουράσει. Ερευνα, να εκνευρίσει. Βασικός σκοπός της Ερευνας ηταν να βγάλει τον κρατούμενο εκτός εαυτού, να αντιδράσει για να τους δώσεις τη δυνατότητα να μπεί η φρουρά μέσα και υπό την απειλή της φρουράς να γίνει ομαδικός ξυλοδαρμός. Επειτα ήταν και ο τρόπος που γίνονταν και ο λόγος για τον οποίο γίνονταν. Και αυτό γιατί έρευνα στη φυλακή σήμαινε: Πριν απ την πρωϊνή έξοδο αφού κάνουν τη σωματική έρευνα, σε βγάζουν έξω απ το κελί ή το θάλαμο. Οι φύλακες μόνοι τους κάνουν τα πράγματα φύλλο και φτερό. Αναποδογυρίζουν τα πάντα, στρώματα, κουβέρτες, άδειαζαν σε ενα σωρό τις βαλίτσες και ό,τι αλλο υπάρχει στο κελί ή στο θάλαμο. Μέχρις ότου τελειώσει η έρευνα απαγορεύονταν η είσοδος στο κελί ή το θάλαμο. Φεύγοντας οι φύλακες έπαιρναν μαζί τους ό,τι ο κάθε φύλακας έκρινε επιλήψιμο. Το δράμα άρχιζε μετά τη λήξη της έρευνας. Οταν μπαίναμε πιά μέσα να μαζέψουμε τα πράγματα. Στο κελί η διαλογή ειναι ποιό εύκολη. Ο σωρός αποτελούνταν απ τα πράγματα του ενός, δυο ή το πολύ τεσαάρων. Στο θάλαμο όμως πότε και πώς να ξεδιαλέξει ο καθένας τα πράγματά του απ το σωρό των έξη, δέκα ή και πενήντα, που ειχε ενας θάλαμος στην φυλακή της Αίγινας.
Η πολύ συχνόπυκνη έρευνα, εκτός του οτι ηταν κουραστική, και επίπονη κυρίως στη διαλογή, ηταν εκνευριστική γιατί περιείχε το στοιχείο της μετάδοσης διαφόρων χρόνιων μεταδοτικών παθήσεων, όπως φυματίωση, επιφικίτιδες, ψώρα κλπ. Υπήρχαν κρατούμενοι που έκαναν αιμοπτήσεις, με εν ενεργεία τραχώματα και πολλές άλλες δερματικές παθήσεις. Ετσι η συχνότητα και ο τρόπος που γίνονταν οι έρευνες, θα έλεγε κανείς οτι αυτόν τον στόχο είχαν κατά Νού αυτοί που τις διατάζανε. Σε διαμαρτυρία μας η απάντηση ηταν οτι και η διεύθυνση δεν θέλει τόσο συχνές τις έρευνες, αλλά ειναι εντολή του Υπουργείου και ειναι υποχρεωμένη να την εφαρμόζει. Σαν άνθρωποι κρίναμε σκόπιμο οτι έπρεπε να ενημερώσουμε τους φύλακες για τον κίνδυνο που και οι ίδιοι διατρέχουν. Σε διαμαρτυρία των φυλάκων η απάντηση ηταν οτι : «Μήν ψάχνετε όπως πρώτα ενα-ενα τα πράγματα. Απλώς κάντετα στη μέση του κελιού ή του θαλάμου ενα σωρό ανακατέψε τά και φύγετε.
Κάθε μεταγωγή, ανεξάρτητα απ τον αριθμό και το πλοίο που έφτανε στη Μακρόνησο ή τη Γυάρο, οι κρατούμενοι φορτωμένοι με τα ρούχα (κουβέρτες κλπ απ το σπίτι) έπρεπε να ανέβουν σε ενα απότομο ύψωμα. Το ύψωμα αυτό οι κρατούμενοι της Γυούρας το ονόμασαν Γολγοθά. Και πράγματι για Γολγοθά επρόκειτο. Σε αυτό το σημείο-προσήλιο έμειναν σχεδόν όρθιοι για πολλές ώρες, πριν αρχίσει η «έρευνα». Η έρευνα, ηταν ενα από τα πρόσθετα μαρτύρια:
Στον ορίζοντα η Γυούρα. Ενας γυμνός και ανεμοδαρμένος ξερόβραχος. Οσο πλησιάζαμε στο νησί, οι πάνινες πολιτείες στις πλαγές διακρίνονταν καθαρά, ενώ πολλά και αναπάντητα ερωτιματικά. Εντυπωση που δεν άλλαξε, αλλα αντίθετα έγινε ποιό έντονη, οταν πατήσαμε το χώμα της. Μόλις πατήσαμε το πόδι στο χώμα μας περίμενε μια...υποδοχή κανιβαλισμού. Με τα πράγματα ακόμα στα χέρια δόθηκε το

σύνθημα της επίθεσης. Οι φύλακες με εξαργιωμένες τις φάτσες, ουρλιάζοντας βοηθούμενοι και απ τη φρουρά, ρίχθηκαν κατ επάνω μας, χτυπώντας με τα ρόπαλα στα τυφλά : «κουμμούνια, βούλγαροι, προδότες, θα πεθάνετε» Τα πολυβόλα στημένα και οι μεγκούροφόροι έβρισκαν αλάθητα το στόχο. Στο κεφάλι κατά προτίμηση, πλάτες πόδια, χέρια και όπου τύχει...Σκηνές απερίγραπτης φρίκης και αγριότητας. Σε κατάσταση έξαλη, χτυπάνε, βρίζουν και απείλουν. Θέλουν απ την πρώτη στιγμή να μας σπάσουν το ηθικό, ενώ παράλληλα να μας κάνουν κοινωνούς για το τί μας περίμενε.

Το επόμενο βήμα ηταν δυό ώρες σε ενα ακατάσχετο τροχάδιν με ενα ομαδικό ξυλοδαρμό και συνέχεια η έρευνα με την εντολή «άνοιξε τη βαλίτσα σου». Μόλις ομως ο κρατούμενος έσκυβε να ανοίξει τη βαλίτσα, δέχονταν αλλεπάλληλα κτυπήματα αδιάκριτα στο σώμα του. Κατά τη διάρκεια της έρευνας οι φύλακες με τις μαγκούρες στα χέρια και οι χωροφύλακες τα αυτόματα υποχρέωναν τον κρατούμενο να απαντήσει σε πολλές ερωτήσεις οπως : «Είσαι παντρεμένος ρέ»;. Αν ο κρατούμενος έλεγε «Ναι είμαι παντρεμένος» τότε τον άρχιζαν ομαδικά στο ξύλο, λέγοντας του «γιατί βρέ... άφησες τη γυναίκα σου και τα παιδιά σου και πήγες αντάρτης;» το ξύλο συνέχιζε μέχρι λιγοθυμιάς. Αλλα και αν ο κρατούμενος απαντούσε οτι δεν ειναι παντρεμένος, έτρωγε πάλι ξύλο με το αιτιολογικό τη φορά αυτή, οτι «δεν τον άφησε το κόμμα να παντρευτεί» κλπ, κλπ. Οι έρευνες κυρίως οι αρχικές ηταν και ενα μέσο που εποφελής...

Από όποια φυλακή και αν προέρχονταν οι κρατούμενοι βασικό σημείο συνάντησης ηταν το μεταγωγών του Πειραιά. Το μεταγωγών του Πειραιά ηταν στη Καστέλα. Ενα ερείπιο παλιό σπίτι χωρίς πόρτες και παράθυρα και το δάπεδο τσιμέντινο. Στα μεταγωγά την εποχή εκείνη το σισήτιο ηταν ενα κομμάτι ξερό ψωμί το 24ωρο, αν βέβαια στο έδιναν και αυτό. Στο μεταγωγό του Πειραιά συναίβενε αν κάποιοι κρατούμενοι που έφταναν πρώτοι κυρίως με προορισμό τη Γυούρα ή σε κάποια άλλη φυλακή ή και για δίκη να μένουν 10 και πλέον μέρες. Οι λόγοι για αυτήν την παρατεταμένη παραμονή ηταν τρεις α) Να συγκεντρωθούν στο μεταγωγό του Πειραιά ολοι οσοι προορίζονταν να ειναι στη ίδια αποστολή. β) Πολλές φορές δεν υπήρχε η απαραίτητη δύναμη που θα συνόδευε την αποστολή και γ) τα μποφόρ ειδικά το χειμώνα παρέτειναν τον χρονο παραμονής στο μεταγωγό.

Κάθε μεταγωγή, ανεξάρτητα απ τον αριθμό και το πλοίο που έφτανε στη Γυούρα, οι κρατούμενοι φορτωμένοι με τα ρούχα (κουβέρτες κλπ απ το σπίτι) έπρεπε να ανέβουν σε ενα απότομο ύψωμα. Το ύψωμα αυτό οι κρατούμενοι της Γυούρας το ονόμασαν Γολγοθά. Και πράγματι για Γολγοθά επρόκειτο. Σε αυτό το σημείο-προσήλιο έμειναν σχεδόν όρθιοι για πολλές ώρες, πριν αρχίσει η «έρευνα». Η έρευνα, ηταν ενα από τα πρόσθετα μαρτύρια:

Αν κάποιος κρατούμενος αντιμιλούσε, τον έπαιρναν και τον πήγαιναν στη συκιά το μοναδικό δέντρο που υπήρχε στη Γυάρο και τον κρεμούσαν για λίγο με το κεφάλι κάτω. Εκτός απ τη συκιά ειχαν δημιουργήσει και ένα υπαίθριο πειθαρχείο από λαμαρίνες. Εριχναν πρώτα νερό στο πάτωμα πριν βάλουν τους κρατούμενους μέσα. Την ημέρα ο ήλιος έψηνε τη λαμαρίνα και τη νύχτα η παγωνιά τρυπούσε τα κόκαλα. Μετά τη λήξη αυτού του μαρτυρίου άργά το βράδυ έδιναν για κάθε 14 άτομα μια σκηνή ή μια για 60. Χώρο 30-35 πόντους για τον καθένα. Σακατημένοι απ την κούραση, τον καλά οργανωμένο και κατά βούληση ξυλοδαρμό, πρίν καλά καλά μας πάρει ο ύπνος, μια πλειάδα φύλακες, εκτός του οτι χτυπούσαν με τις μαγκούρες όποιον έβρισκαν μπροστά τους, τραβούσαν τους ορθοστάτες των σκηνών, ετσι που η σκηνή να σκεπάσει τους κρατουμένους και σε συνέχεια χτυπούσαν αδιάκριτα με βρισιές και κάθε είδους κοσμητικά επίθετα. Για τη Μάνα, την αδερφή, την κόρη και όποια αλλη βρωμιά ερχόταν στο στόμα τους, τα σκεπασμένα με τη σκηνή σώματα.

Το έργο ομως δεν προχωρούσε οπως το ειχαν σχεδιάσει και προγραμματίσει. Τα παιδιά ομως δεν εννοούσαν να δεχθούν τα όσα τους «καταμαρτυρούσαν». Για να ευοδωθεί το θεάρεστο έργο των εμπνευστών της Γυούρας και κυρίως της Μακρονήσου, πέρα απ τα λόγια και τις προτροπές έκριναν οτι έπρεπε να μπεί σε κίνηση και η κρεατομηχανή, που θα άλεθε τους «στενοκέφαλους», τους «άθεους», που ευπρεπέστατα την ονόμασαν «Γραφείο ηθικής αγωγής».Τέτοια Γραφεία ειχαν και οι φυλακές και όλα τα νησιά που φιλοξενούσαν πολιτικούς κρατουμένους.

Οταν σε καλούσαν μέρα ηταν να σου πάρουν, δήθεν τα στοιχεία. Στοιχεία, λές και ειχες φτάσει εκεί με δική σου πρωτοβουλία ή χωρίς να σε εχουν περάσει απ τα σαράντα κύματα και δεν σου εχουν πάρει στοιχεία και τα όποια χαρτιά και άλλα αντικείμενα που ειχες μαζί σου κατά την ώρα της σύλληψης ή της παρουσία σου στο κέντρο κατάταξης ή τη φυλακή. Πολλές, τις περισσότερες φορές φώναζαν τη

νύχτα...Μετά απ τα στοιχεία περνούσαν στο ιστορικό της «αντεθνικής δράσης σου και η γνωστή συνέχεια...»
Και αυτό το κομμάτι της ιστορίας και πολλά αλλα παρόμοια, ήθελαν και εξακολουθούν να θέλουν οι συντηρητικές και οι αντδραστικές δυνάμεις να την ξεχάσουμε. Οπώς θέλουν να ξεχάσουμε και την ελληνό- ελληνική κατοχή που ήταν, ποιο βάρβαρη. Και ηταν ποιο και απάνθρωπη γιατί οι άνθρωποι που ηγούνταν αυτής της ιδιόμορφης ελληνό ελληνικής κατοχής, εκτός που γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα ήταν άρρηκτα συνδεδεμένη και με πολύπλευρα οικονομικά συμφέροντα, με δημόσιες σχέσεις και μελλοντική υποταγή…
Να μη ξέρει ο λαός, οτι το ΟΧΙ στο φασισμό εξέφραζε τη βούληση ολοκλήρου του λαού οχι ομως και το σύνολο της πολιτικής και στρατιωτικής τότε ηγεσίας. Επειτα ιστορική αλήθεια λέει οτι η λέξη οχι δεν υπόθηκε απ το Μεταξά. Η λέξη με την οποία ο Μεταξας απέρριψε το κελεσίγραφο ηταν «έχουμε πόλεμο». Αυτή η φράση μεταράστηκε σε οχι. Οτι το ΚΚΕ πήρε την πρωτοβουλία για την ίδρυση του ΕΑΜ) και το ΕΑΜ τον (ΕΛΑΣ), που πολέμησε τους τρείς κατακτητές και τους ντόπιους Εφιάλτες. Οτι οι Αγγλοι επέβαλαν με την πιό ωμή και πάνθρωπη ένοπλη βία νέα κατοχή στη χώρα μας και έκαναν το Δεκέμβρη, που αποτέλεσε την απαρχή του εμφυλίου πόλεμου. Το Δεκέμβρη, που ηταν το μόνο μέσο να εξοντώσει αυτό το πρωτόγνωρο λαϊκό κίνημα. Οτι η Δικαιοσύνη κάλυψε «νομικά» τις παράνομες μεταπολεμικές κυβερνήσεις. Οτι η Εκκλησία ποτέ δεν σκέφτηκε οτι υπήρχαν χιλιάδες κρατούμενοι και οτι τους θυμούνταν μόνο για τις δηλώσεις και την καλή ψυχή. Οτι η χώρα μας έχασε την μονοδική τότε ευκαιρία να εξασφαλίσει την εθνική της ανεξαρτησία και κυριαρχία, να ανήκει επιτέλους η Ελλάδα στους Ελληνες. Αυτά και πολλά αλλα ήθελε και επιμένει να ξεχάσουμε. Χωρίς αυτό να σημαίνει οτι για πολλά από αυτά τα τραγικά γεγονότα δεν είχαν την ανοχή, αποδοχή και τη συμμετοχή των δυνάμεων του κέντρου.
Ειναι γεγονός οτι ο στρατός, από το 1909 και μετά κατέχει μια ιδιάζουσα θέση στη δομή της εξουσίας. Ετσι παρά τη λαϊκή του καταγωγή οχι μόνο στηρίζει, αλλά και απορρίπτει την πολιτική και την κοινωνική έννοια του λαού, προς όφελος της κυριαρχίας μιάς φυλετικής εθνοτικής αντίληψης, που εξυπηρετεί την ολιγαρχία του πλούτου. Η στήριξη αυτή με την παράλληλη απόρριψη της έννοιας του λαού, οδηγεί πάντα και με μαθηματική ακρίβεια στον εθνικό διχασμό. Ορισμένα φαινόμενα, καταστάσεις και γεγονότα, ενώ φαίνονται σαν αυθόρμητα και συπτωματικά, εχουν μακρόχρονη ιστορία και συγκεκριμένους στόχους αναφορικά με τη χρήση του στρατού, των Σωμάτων Ασφαλείας και γενικότερα του κρατικού μηχανισμού και κυρίως της μεγάλης και ανίατης γάγγραινας: του διογκωμένου και παντοδύναμου στρατιωτικού και πολιτικού παρακράτους.
Κατά τη διάρκεια του 20ού αιώνα η Ελλάδα, εχει υποστεί πολλά τραύματα και συμφορές, τόσο σε εθνικό οσο και σε διεθνές επίπεδο. Βέβαια το 1912, με την απελευθέρωση της Μακεδονίας μεγάλωσε χωροταξικά η χώρα, καθώς και η γεωστρατηγική της σημασία. Ομως ο εθνικός διχασμός του 1915, η μικρασιατική καταστροφή, οι δικτατορίες του Πάγκαλου και το πραξικόπημα του Κονδύλη, η οικονομική κατάρρευση της δεκαετίας του 1930, η βασιλο-Μεταξική δικτατορία, ο Ιταλο-Ελληνικός πόλεμος, η 4χρονη κατοχή, ο εμφύλιος και σε συνέχεια η χούντα το 1967 και η Τουρκική εισβολή στην Βόρεια Κύπρο, ηταν και παραμένουν οι συνέπειες αυτής της αλόγιστης χρήσης του στρατού, των σωμάτων ασφαλείας και του παντοδύναμου παρακράτους.
Εθνικά γιατί ενώ ο λαός μας συμμετείχε ολόπλευρα απ τον Οκτώμβρη του 1940, στον αντιφασιστικό αγώνα στο πλευρό των συμμάχων. Συνέχισε οργανωμένος στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, την ΕΠΟΝ και τις άλλες Αντιστασιακές οργανώσεις τον αντιφασιστικό αγώνα σε όλη τη διάρκεια της τριπλής κατοχής, στον ελλαδικό χώρο, στο εξωτερικό την Μέση Ανατολή (Αλαμέϊ) και την Ιταλία (στο Ρίμενι), με πολλές χιλιάδες νεκρούς και τραυματίες και εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς απ την πείνα το χειμώνα του 1942, Οι άσπονδοι «φίλοι» και «σύμμαχοί» μας στο πλευρό των οποίων πολεμήσαμε με τις γνωστές Ανθρώπινες θυσίες και υλικές καταστροφές, δεν μας άφησαν να βαδίσουμε ενωμένοι εθνικά και σύμφωνη η Ελλάδα προς την ενοποίηση των εθνικών της δικαίων μέσα στα νέα της σύνορα, όλων των ελληνικών περιοχών :Κύπρο, Δωδεκάνησα, Ανατολική Θράκη στα πλαίσια της νέας δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης.
Από την μελέτη της ιστορίας μας προκύπτουν πολλά και διδακτικά συμπεράσματα...Για τα αίτια και τους επεύθυνους των συμφορών, αλλα και των θριάμβων που τη σημάδεψαν...κατά τη μακραίωνα πορεία του

λαού μας! Ανέκαθεν η μοίρα αυτού του τόπου και του λαού μας ήταν (και ειναι) δέσμια των διεθνών εξελίξεων, συγκυριών, συσχετισμών δυνάμεων και συμφερόντων των εκάστοτε ισχυρών Μεγάλων δυνάμεων, αλλα και της ικανότητας και του κύρους των ηγετών μας. Τα αποτελέσματα των σωστών και επιδέξιων χειρισμών...η αποφυγή σφαλμάτων και λαθών...και η κατάλληλη εκμετάλλευση των όποιων ευκαιριών ...δημιουργούν τα «Επη» και τους «θριάμβους», ενώ, τα λάθη, οι αδυναμίες υπαρκές και υποκειμενικές, τα προσωπικά πάθη των ηγετών οδηγούν στο διχασμό του λαού με τις κάθε φορά γνωστές συνέπειες και συμφορές, προκαλούν την «ντροπή» και την καταστροφή...του λαού και της χώρας.
Και αναρωτιέται κανείς, πώς να δικαιολογήσει-ονομάσει αυτούς που ανακήρυξαν τους προδότες και δολοφόνους του λαού «πατριώτες » και τους πραγματικούς Ελληνες πατριώτες «ειδεχθείς δολοφόνους» του λαού ; Του λαού που έδωσε στο ΕΑΜ, τον ΕΛΑΣ και την ΕΠΟΝ τα παιδία του. Που το στήριξαν ηθικά και υλικά σε αυτόν τον δύσκολο, σκληρό και αιματηρό αγώνα για την απελευθέρωση της σκλαβωμένης πατρίδας; Για την ίδρυση του ΕΑΜ πρωτοστάτησαν οι κομμουνιστές, το επάνδρωσε ομως ο λαός. 0λα τα κοινωνικά στρώματα του λαού: εργάτες, αγρότες, υπάλληλοι, επαγγελματοβιοτέχνες, εισοδηματίες, συνταξιούχοι, πνευματικοί ανθρωποι και βιομήχανοι ακόμα, που είδαν οτι οι κατακτητές σε συνεργασία με τους ντόπιους εθνικοφασίστες με την βία, την αρπαγή και την πείνα, ήθελαν να του λυγίσουν τη θέληση, να στακίσουν την ψυχική αντίσταση για να του επιβάλουν τη μαύρη μοίρα που ετοίμαζαν, να ρίξουν το λαό στην απελπισία και τη μοιρολατρία. Η ζωή ειχε γίνει ανυπόφορη. Η σκλαβιά κάθε μέρα που περνούσε γίνονταν και πιό αβάσταχτη. Και ο Θάνατος φτερούγιζε πάνω από την Ελλάδα και το κεφάλι του κάθε Ελληνα.
Στην μακραίωνη ιστορική διαδρομή η κοινωνία των ανθρώπων πέρασε από πολλές μορφές εξουσίας και διακυβέρνησης. Από κατακτήσεις συνασπισμούς και Αυτοκρατορίες. Από πολέμους, συμμαχίες και συνασπισμούς συμφερόντων με αποκορύφωμα τις ιερές συμμαχίες, το ΝΑΤΟ και Σύμφωνο της Βαρσοβίας κλπ, στη σύγχρονη εποχή. Το ίδιο και από μορφές και τρόπους κατάκτησης και υποταγής, σκλαβιάς και δουλείας. Στις όποιες συμμαχίες και συνασπισμούς υπήρχε μια ιεράρχηση οσον αφορά τις ευθύνες και τα δικαιώματα των εταίρων. Μετά τον Β! παγκόσμιο πόλεμο όμως, και ειδικά τις τελευταίες δεκαετίες, που οι ΗΠΑ βρίσκονται στην τελευταία φάση για την κατασκευή της παγκόσμιας αμερικάνικης Αυτοκρατορίας, οι οροι λειτουργίας των σχέσεων ακόμα και μέσα στις συμμαχίες άλλαξαν.
Πιστεύω πως και τότε στην κατασκευή των όποιων κατακτήσεων και τη δημιουργία Αυτοκρατοριών, χρησιμοποιήθηκαν εκβιασμοί και βάρβαρα μέσα για την συγκρότηση της όποιας Αυτοκρατορίας. Πάντα όμως μέσα στις συμμαχίες τηρούνταν κάποιοι όροι υποχρεώσεων και δικαιωμάτων. Με τη κατασκευή της Αυτοκρατορίας των ΗΠΑ, μας προέκυψε ενα καινούριο δόγμα. Και το δόγμα με το οποίο και πάνω στο οποίο στηρίζουν την Αυτοκρατορία οι ΗΠΑ λέει : «Οσοι δεν ειναι μαζί μας ειναι εναντίον μας».Που σημαίνει, σύμμαχοι αυτοί που ειναι μαζί μας και εχθροί αυτοί που ειναι εναντίον μας. Αυτό ίσχυε μέχρι τώρα. Τα τελευταία ομως χρόνια, οσο πλησιάζουμε προς την ολοκλήρωση, ενα νέο δόγμα έκανε την εμφάνισή του. Ενα δόγμα που λέει ξεκάθαρα οτι οι σύμμαχοι στην αμερικάνικη Αυτοκρατορία, θα ειναι «υποτακτικοί» και οι εχθροί «σκλάβοι».
Το ΕΑΜ ηταν ο λαός με την τρισχιλιόχρονη ιστορία. Ο λαός που πέρασε μέσα από τόσες συμφορές και κατατρεγμούς, χωρίς να χάσει ποτέ την ελπίδα και κυρίως τη δύναμη της άρνησης και της Αντίστασης σε κάθε επιδρομέα, καταχραστή της εξουσία και κατακτητή. Δεν λύγισε μα και ούτε απελπίστηκε παρά την εγκατάλειψη απ τους «ταγούς» και τους «άρχοντες». Αφουγκράστηκε την πατριωτική φωνή του ΕΑΜ, οτι η χώρα πρέπει να απελευθερωθεί με κάθε θυσία και πύκνωσε τις γραμμές του. Ο ξεσηκωμός παρά τις απειλές και τα μύρια μέτρα βίας να μην υπάρξει ανταπόκριση, ηταν γενικός και αδιαίρετος. Στο εθνικό-Πατριωτικό προσκλητήριο του ΕΑΜ, ελάχιστοι ηταν οι απόντες. Χωρίς να ξεπεραστούν οι ιδεολογικές αντιλήψεις. Οι προσωπικές, πολιτικές αντιθέσεις ξεπεράστηκαν. Στο λαός κυριάρχησε η βαθιά συναίσθηση του χρέους προς την Ανθρώπινη αξιοπρέπεια, την Ιερή ευθύνη προς την πατρίδα που νοιώθει ο καθένας ξεχωριστά. Σε γεγονότα σαν αυτά της κατοχής ο κάθε Ανθρωπος, περνά σε μια αλλη διάσταση. Νοιώθει οτι ήρθε ώρα που πρέπει να πεί το μεγάλο ΝΑΙ ή το μεγάλο οχι, στο προσκλητήριο. Συνειδητοποιεί οτι βρίσκεται μπροστά σε στιγμές και γεγονότα που η ιστορία δεν προσφέρει συχνά στους Ανθρώπους. Αυτό ηταν το ΕΑΜ που έκανε πράξη μια φράση του Δημόκριτου: «Από Ομονοίης τα Μεγάλα Εργα» και αυτό έκανε ο λαός: Μόνιασε, έδρασε και νίκησε.

Το ΕΑΜ απευθύνθηκε στους Ελληνες που απ το 1936, είχαν στερηθεί την ελεύθερη πολιτική τους βούληση και τα ατομικά τους δικαιώματα λόγω της δικτατορίας. Σε αυτούς που υπόφεραν οικονομικά, που προσπαθούσαν με τον καθημερινό τους αγώνα απλά να επιβιώσουν βρέθηκε την αυγή του Οκτώβρη του 40, μπροστά στα επεκτατικά σχέδια του Ιταλικού φασισμού και τον Απρίλη του 1941, ύστερα από ενα θαυμάσιο νικηφόρο αγώνα την απρόκλητη επίθεση της Χιτλερικής Γερμανίας, και σε συνέχεια στην κατοχική δίνει. Μια κατοχή που απ τις πρώτες ακόμα μέρες απαξίωσε την Ανθρώπινη ζωή και αργότερα, στηριγμένη στο φασιστικά δομημένο κράτος σε συνεργασία με τους ντόπιους εθνοφασίστες, άρχισαν τα αντίποινα και η αλληλέγγυα ευθύνη, έχασε και τα ελάχιστα ψήγματα που του ειχαν απομείνει. Δίσεκτα χρόνια στερήσεων και ταπείνωσης, πείνας και θανάτου.
Απευθύνθηκε σε αυτούς που δεν μπορούσαν να πιστέψουν πώς όλα ειχαν χαθεί, πως μπαίναμε στο σκοτάδι. Σε αυτούς που πίστευαν στην Ελλάδα και το καθήκον οτι έπρεπε συναισθανόμενοι την ευθύνη που ειχαν απέναντί της, να πολεμήσουν για την απελευθέρωσή της. Σε αυτούς που κρατούσαν άγρυπνη τη μνήμη των προγόνων, που δεν έχασαν την επαφή με την αρχαία και αείχρονη κουλτούρα της Ελλάδας. Σε αυτούς που δεν θα άφηναν ανοιχτό το δρόμο να κυριαρχίσει μιά αλόγιστη ατομικότητα στο βωμό της οποίας οι απόντες και οι εθνοπροδότες θυσίασαν αρχές, παρελθόν και το ίδιο το μέλλον. Σε αυτούς που θα έβαζαν πάνω απ όλες τις αξίες την Ανθρώπινη αξιοπρέπεια που ειχαν τσαλαπατήσει και μηδενίσει κατακτητές και εθνοπροδότες. Απευθύνθηκε σε αυτούς που κατά χιλιάδες συναντήθηκαν αργότερα στα περήφανα βουνά, που έζωσαν από άκρου σε άκρου την Ελλάδα. Σε αυτούς που αρκετές χιλιάδες δεν ξαναγύρισαν στα σπίτια τους. Σε αυτούς που υποχρέωσαν τους κατακτητές να αποσπάσουν δεκαπέντε και πλέον μεραρχίες από μέτωπο για να τιθασεύσουν τους κατακτημένους και να κυνηγούν στα βουνά του αδούλωτους.
Ο έλληνας φαντάρος της Αλβανίας, που ούτε καινούρια τουφέκια και ζεστά ρούχα, οσα χρειάζονται σε ενα μακρόχρονο αγώνα είχε, ούτε πυκνές επικοινωνίες και ανεφοδιασμό ειχε, ούτε άρματα μάχης και αεροπλάνα υπήρχαν. Τίποτα απ ολα αυτά που τα λογάριαζε καλά ο εισβολέας. Αλλα μόνο καρδιά και θέληση. Μόνο το παράπονο οτι προσβάλλεται χωρίς να φτέξει, και γεναιοφροσύνη να δείξει οτι και ο μικρός γίνεται μεγάλος όταν είδε οτι με σταυρωμένα χέρια πρόκειται να υποδουλωθεί σε ανοικτίρμονες δυνάστες. Αυτά έκαναν το λαό να τρέξει, να ντυθεί, να οπλιστί οπως-οπως και ανηφόρεσε στα βουνά για να υπερασπιστεί τη γή των πατέρων του. Με τις πληγές και τα κρυοπαγήματα, ειχε δείξει στους περιώνυμους λαούς της Ευρώπης πως υπερασπίζεται κανείς τη Γη των πατέρων του απέναντι στην αυθάδεια και τη μεγαλοστομία. Με την τρέλα έστω, οχι ομως με το ψέμα και το συμφέρον.
Επειτα; Επειτα από λίγους μήνες πόσο θα μπορούσε να βαστάξει η παλικαριά και η αυτοθυσία οταν πέφτουν επάνω τους ανελέητες οι μηχανές; Οι σιδηρόφρακτοι και αναρίθμητοι οι εχθροί κτυπούν απ ξηρά, θάλασσα και αέρα τους υπερασπιστές της εθνικής τιμής και τους καταδουλώνουν. Και ήρθε ο καιρός της δεινής δοκιμασίας. Ομως η κατάληψη της χώρας απ τα στρατεύματα της κατοχής δεν σήμαινε για την Ελλάδα και το τέλος της Αντίστασης του λαού κατά των επιδρομέων και του κατακτητή.
Μέσα του ομως βογκούσε το χρέος, όπως στις μεγάλες μέρες της ιστορίας του υπαγόρευε τα προστάγματά του. Και αυτό μόνο άκουγε, σε αυτό πειθαρχούσε. Και οπως ρήχτηκε ολόσωμος στην άνιση μάχη στα χιόνια και τη φωτιά, με το ίδιο θάρρος και την ίδια ορμή εντάχθηκε στον νέο αγώνας που άρχισε να οργανώνεται. Ενας αγώνας που τον δόξασε: Η Εθνική Αντίσταση 1941-44.
Οταν στον αλβανικό πόλεμο τα πράγματα πήραν διαφορετική κι ολότελα αντίθετη τροπή και κατάληξη από εκείνη που ήθελε, πίστευε και περίμενε ο λαός και για την οποία θυσιάστηκε. Και οταν το σκοτάδι και η ερήμωση απλώθηκε με την κατάκτηση της χώρας απ τους Γερμανούς, και ο λαός βρέθηκε για αρκετά χρόνια σε ενα νέο ανηφορικό Γολγοθά, όπου στραυρώνονταν η λευτεριά του και η αποσταμένη απ τον πόλεμο ελπίδα. Το ΚΚΕ και τα αλλα Αριστερά κόμματα, δίδαξαν με έργα και οχι με λόγια τις γενιές 1920-30 και του 1930-40 τα ιδανικά της Ελευθερίας και της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Η ίδρυση του ΕΑΜ και η δημιουργία του ΕΛΑΣ, έδωσε διαστάσεις εξωπραγματικές στα γεγονότα. Αναπτέρωσε την ελπίδα και τα οράματα του λαού για μιά Ελλαδα δημοκρατική και εθνικά ανεξάρτητη. Οι Ελληνες ενώνονται. Γίνονται μια συμπαγής δύναμη έτοιμη να δημιουργήσει όλες εκείνες τις προϋποθέσεις για τη Νέα μεταπολεμική Ελλάδα.

Και κάτι ακόμα: πιστεύουν οι κύριοι αυτοί, οτι ήταν δυνατόν να διεξαχθεί αυτός ο πατριωτικός λαϊκός αγώνας, χωρίς να χτυπηθούν αυτοί που απεργάζονταν χωριστικά μειονοτικά κινήματα, χωρίς να τιμωρούνται οι προδότες και οι κατάσκοποι, χωρίς να πολεμούνται παράλληλα και τα ντόπια ένοπλα όργανα του εχθρού, χωρίς να εξουδετερώνονται αυτοί που οχι μόνο συμφωνούσαν με τα σχέδια των κατακτητών, αλλά και πολεμούσαν για να τα εφαρμόσουν στη χώρα μαζί με τους κατακτητές;
Οταν το κοινωνικό σύστημα δεν μπορεί να λειτουργήσει χωρίς αυτά τα φαινόμενα οπως: το στρατιωτικό και πολιτικό παρακράτος και τους διάφορους άλλους θεσμικούς και εξωθεσμικούς μηχανισμούς, που σε περιπτώσεις αναταραχής, πολέμου, κατοχή κλπ, λόγω της φύσης και του τρόπου που λειτουργούν αυτοί οι μηχανισμοί, τόσο οι εμφανείς πολύ περισσότερο οι αφανείς, με το είδος του πολιτικό-κοινωνικού μιθριδατισμού που διαπαιδαγωγούνται, και ζώντας υπό τις διαταγές, έχοντας όμως μια τεράστια και ανέλεγχη δυσανάλογα μεγάλη δύναμη, ειναι επόμενο οτι αυτοί οι μηχανισμοί, μόλις χάσουν τον αφέντη ανεξαρτοποιούνται και καθώς ειναι ανεπάγγελτοι, αποτελούν εύκολη λεία για τους κατακτητές να στρατολογήσουν οχι μόνο συνεργάτες αλλα και εθνοπροδότες. Αυτούς ακριβώς εννοούσε ο Χίτλερ, οταν έλεγε στο φίλο του «θα βρεφούν πολλά καθάρματα...». Οταν το σύστημα προκειμένου να επιβάλει σιγή τάφου στη χώρα καταφεύγει σε δικτατορία και μέσω της δικτατορίας διαμορφώνει ένα κρατικό μηχανισμό, που γίνεται στο σύνολο του αναντίρρητα αποδεκτός απ τους κατακτητές, ειναι επόμενο οι κατακτητές να βρουν και δυστυχώς βρήκαν ανθρώπους έτοιμους να πουλήσουν οχι μόνο την ψυχή τους στους κατακτητές αλλά και όσους πατριώτες χρειαστεί προκειμένου να διατηρηθούν στους μηχανισμούς.
Οταν το καθεστώς αυτό συνεργάζεται αρμονικά σ όλα τα επίπεδα με τους κατακτητές, φυσικό επακόλουθο θα ειναι να δημιουργήσει αντιπαραθέσεις, προστριβές και συγκρούσεις με τους συνεργάτες και προδότες σε θέματα της ζωής του λαού και του Εθνους. Και το τραγικότερο όταν το καθεστώς αυτό, οχι μόνο συγχωρεί και συφχταγκαλιάζεται με αυτούς τους εθνοϊσμούς, προκειμένου να κονιοτροποιήσει αυτό το λαϊκό κίνημα, που πολέμησε κατακτητές και εθνοπροδότες, αλλά και δέχεται σαν δόκιμη «εθνική προσφορά» τη συνεργασία με τους κατακτητές και τους υπόσχεται κοινωνική καταξίωση, αντιλαμβάνεται και ο ποιό αδαής, για πιό ακριβώς λόγω το κατεστημένο δημιούργησε αυτούς τους ένοπλους εθνοϊσμούς.
Στους ανθρώπους αυτούς, που τόσα θύματα προκάλεσαν στον αγωνιζόμενο λαό και τόσες καταστροφές στη χώρα, θα αρκούσαν και μόνο οι Νιγμοί της συνείδησης για τις εγκληματικές πράξεις που διέπραξαν κατά της πατρίδας, τα χιλιάδες μοιραία πένθη απ τον αγώνα, το φόβος της δικαιοσύνης απ την ανάδειξη ενός δημοκρατικού καθεστώτος στο οποίο θα έπρεπε να δώσουν λόγω των πράξεών τους εξηγούν αρκετά, την εμπάθεια, το μίσος και τη λύσσα κατά των αγωνιστών και του λαού αυτών των ανθρώπων. Των ανθρώπων που ήδη απ τα Τάγματα Ασφαλείας και τους διάφορους εθνοϊσμούς βρίσκονταν σε θέσεις κλειδιά στο στρατό, τη Χωροφυλακή, την Αστυνομία, τη Διοίκηση και την πολιτική εξουσία, όπου τους τοποθέτησαν αυτοί που τους αποκήρυξαν και τους «απειλούσαν, οτι θα τους δικάσουν σαν δοσίλογους και προδότες» αν δεν συμορφωθούν με τις κάθε φορά οδηγίες. Αν σε αυτά προστεθεί και η πίεση απ το τρίπτυχο : Αγγλοι, ολιγαρχία και δοσίλογη Δεξιά, που επείγονταν να οδηγηθούν τα πράγματα στον εμφύλιο, οπως πρόβλεπε το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» γίνονται σαφείς οι λόγοι και ο σκοπό για τον οποίο τους έδωσαν οχι μόνο συγχωροχάρτι, αλλα και τους υποσχέθηκαν πλήρη κοινωνικό-οικονομική αποκατάσταση, ο καθένας αντιλαμβανεται γιατί οδηγηθήκαμε στον εμφύλιο και θρινήσαμε τόσες χιλιάδες νέους νεκρούς.
Κάτω απ αυτές τις συνθήκες ενας προαποφασισμένος εμφύλιος πόλεμος, οταν μάλιστα στον πόλεμο αυτό συμμετέχουν και οι λεγόμενοι «σύμμαχοι»προσφέρει στους ενόχους οχι μόνο διέξοδο απ την ανασφάλεια, αλλά και την εκ νέου ευκαιρία για εκδίκηση και αντεκδίκηση, τόσο σε προσωπικό οσο και σε μαζικό επίπεδο.
Ο Μεγάλος Σολωμός από αφορμή φαίνεται του τρόπου με τον οποίο γράφτηκε η Νεοελληνική ιστορία. Τα ψέματα που έλεγαν και έγραψαν οι ακριβοπληρωμένοι κοντυλοφόροι και ντοτόροι, ειδικά μετά το συμβιβασμό που έκαναν οι Αστοί με την Αγία Τριάδα και την πλήρη υποταγή-χωροταξικά και οικονομικά-κατ' απόλητη νομή και κυριότητα στους Αγγλους. Και κυρίως μετά τον εξωστρατισμό του κοινωνικού σκέλους-περιεχομένου του 21, η επανάσταση έχασε τη δυναμική της. Ο συμβιβασμός αυτός, που έθετε έκτος επανάστασης το Ραγιά, που έβαλε το αίμα για την απελευθέρωση οχι μόνο οδήγησε αλλά νομοτελειακά επέβαλε και τον πρώτο ελληνικό εμφύλιο πόλεμο το 1823 και του 1824, για να τσακίσει το τότε λαϊκό κίνημα, που έκανε αυτόν τον αξιοθαύμαστο αγώνα, ετσι ώστε να μη συμμετάσχει ο Ραγιά

στους καρπούς της απελευθέρωσης και τα κοινωνικό-οικονομικά ωφέλη που προέκυψαν. Χωρίς τους δυό εμφυλίους πολέμους δεν θα μπορούσαν να προσεταιριστούν μόνοι τους όλα τα κοινωνικό-οικονομικά ωφέλη απ την απελευθέρωση και ειδικά την απελευθερωμένη με το αίμα του Ραγιά Τούρκικη και εθνική Γή.

Η Γή την εποχή εκείνη αποτελούσε, μετά την μυϊκή και πνευματική δύναμη το βασικό παραγωγικό κεφάλαιο.

Οι πλούσιοι γαιοκτήμονες με το σύστημα των κατασχέσεων για ασήμαντα χρέη, άρπαξαν τη ελάχιστη Γή των χωρικών, που μέχρι χθές, χάρη στα μικρά τους κτήματα που καλλιεργούσαν φιλόπονα κατόρθωναν τουλάχιστον να επιβιώνουν. Ειχε δημιουργηθεί μια μικρή ομάδα, που πλούτιζε αδιάκοπα, ενώ η μεγάλη πλειοψηφία του λαού ζούσε μέσα σε τραγικές συνθήκες. Απερίγραπτη η αθλιότητα του αγροτικού πληθυσμού και οι αιματηρές καταστολές καταλάγιαζαν την όποια αντίδραση και αργότερα στο Κιλελέρ. Κάτω απ αυτές τις συνθήκες έγιναν εγκληματικοί συμβιβασμοί και πάνω απ όλα εξάρτηση. Οι γαιοκτήμονες και ο Κλήρος τότε προκειμένου να συσπειρώσουν τις συντηρητικές και αντιδραστικές δυνάμεις, καλλιεργούσαν μια ιδιόμορφη κινδυνολογία: αν η σημερινή κατάσταση ανατραπεί και στη θέση του έρθουν οι «λαϊκοί», που με μιά μόνο κονδυλιά θα διαγράψουν όλα τα χρέη, θα μοιράσουν τη γή στους Ραγιάδε-Κολίγους και θα τιμωρήσουν όσους...

Αυτόν ακριβώς το φόβο να μην έρθουν οι «λαϊκοί» στην εξουσία και τους ζητήσουν ευθύνες για τη συνεργασία με τους κατακτητές και τα εγκλήματα που διέπραξαν εις βάρος του λαού και της χώρας οι άμεσα ή έμμεσα συνεργάτες. Από αυτούς που εγκατάλειψαν τη χώρα. Απ αυτούς που της γύρισαν την πλάτη οταν διέτρεχε τον ποιό μεγάλο κίνδυνο. Από τους μαυραγορίτες και αυτούς που ειχαν ιδρύσει τις διαβόητες εταιρείες «διάσωσης» και κυρίως απ τους καταδότες, τους κουκουλοφόρους και αυτούς που πολέμησαν ένοπλα μαζί με τους κατακτητές την Αντίσταση.

Αυτόν ακριβώς τον φόβο και τον κίνδυνο που διέτρεχε ο καθένας απ αυτούς, ειναι που εκμεταλλεύτηκαν στην υπερβολή οι επιβήτορες της εξουσίας. Και τον εκμεταλλεύτηκαν, οχι μόνο για να συσπειρώσουν τους άμεσα ή εμμεσα ενόχους, αλλά και να τους πείσουν οτι ο μόνος τρόπος να σώσουν το «πολύτιμο σακρίο» τους το πρόβλημα ειναι οχι μόνο να μην συμμετάσχουν στην εξουσία οι «λαϊκοί-ΕΑΜ», αλλα για να αποκλείσουμε οριστικά αυτόν τον κίνδυνο η μόνη λύση ειναι η εξόντωσή τους. Και για να εξοντωθούν μας χρειάζεται πανστρατιά και κυρίως η δική σας συμμετοχή, που λόγω θέσης γνωρίζετε πρόσωπα και πράγματα. Ο φόβος της ευθύνης για το όποια εγκλήματα διέπραξε ο καθένας αποτέλεσε την συγκολλητική ουσία που οχι μόνο τους ένωσε αλλα και του «υποχρέωσε» να διαπράξουν τα απάνθρωπα μετά απελευθερωτικά εγκλήματα.

Και η χούντα μετά που άρπαξε με τα τάνκς την κυβέρνηση, αφού τακτοποίησε στην εντέλεια όλα τα αλλα εσωτερικά κοινωνικό-οικονομικά θέματα και εθνικά, ανακοίνωσε πομποδώς οτι θα χαρίσει τα αγροτικά χρέη. Ηθελε ανάμεσα στα τόσα αλλα αρχαιελληνικά και δίπλα τους ελληνό Χριστιανικους πολιτισμούς να μιμηθεί τους αρχαίους και ειδικά στο ύψος του Σόλωνα, εισάγοντας τα «Σεισάχθεια» που κατάργησε ολα τα χρέη, ιδιωτικά και δημόσια και απαγόρευσε τον δανεισμό με υποθήκη το σώμα του δανειζομένου. Εκείνο που τελικά χάρισαν οι χουντικοί δεν ηταν τα χρέη-αλλά οι τόκοι υπερημερίας και αυτό απ τους επισφαλείς χρεώστες. Επειτα οι νόμοι που διέπουν την τραπεζική Νομοθεσία απαγορεύει στις τράπεζες να χαρίζουν χρέη!

Αυτό το Σλόγκαν μου θυμίζει εκείνο το αξιομνημόνευτο: «πρέπει να πολεμήσουμε γιατί αν έρθουν οι κομμουνιστές θα μας πάρουν εκτός απ τις περιουσίες και ολα τα αλλα υπάρχοντα και τις γυναίκες ακόμα»!

Εκτός απ αυτά υπάρχουν αρκετά στοιχεία που επηρέασαν την εξέλιξη του αγώνα, αλλα δεν ματαίωσαν την πραγματοποίηση του χαρακτήρα της επανάστασης σαν λαϊκή εξέγερση. Η δράση των πρωτοπόρων εναρμονίζονταν βέβαια, με τις επαναστατικές αντιλήψεις της εποχής που διακηρύχθηκαν. Οι διακηρύξεις αυτές ομως, ενώ δεν εφαρμόστηκαν διατηρήθηκαν στα επαναστατικά συντάγματα. Οπως π.χ στη διακήρυξη της γαλλικής υπήρχε οχι μόνο η εθνικοποίηση της Γής, αλλα και το μοίρασμα της στους ακτήμονες αγρότες. Ομως αυτή η διάσταση ανάμεσα στις διακηρύξεις και την πράξη, συνάντησε την αντίσταση των υποδούλων απέναντι στο Δεσποτισμό της εξουσίας, αποτέλεσε αναμβισβήτητα ενα ιστορικό κεκτημένο που διατήρησε τη δυναμική του μέχρι το Κιλελέρ.

Το μεγαλείο της διάστασης και της αντίστασης του υπόδουλου και του υπο κατοχή Ελληνα, βρίσκεται στο γεγονός οτι ο υπήκοος διεκδικεί την ιδιότητα του πολίτη, οταν το άτομο ανακτά την ικανότητα να ειναι υποκείμενο της ιστορίας, οταν η συλλογικότητα συντονίζει-συνδέει την ορμή της ελευθερίας σε κοινό αγώνα, τότε ανεξάρτητα απ την έκβασή του, εχει γίνει ενα βήμα προς τα μπρός. Εχει επιτευχθεί, η υπέρβαση της αδράνειας και η κατάσταση υποταγής, εχει εκδηλωθεί η πράξη ευθύνης και αυτονομίας.
Στη χώρα μας η ιστορική αλήθεια δεινοπαθεί και συνήθως διαστρευλώνεται. Συνεκτιμώντας ο Μεγάλος Σολωμός, τα γεγονότα και την τέτοια κατάληξη της επανάσταση του 21, που ξεκίνησε Κοινωνικό-Απελευθερωτική και κατέληξε μόνο απελευθερωτική, αφήνοντας εκτός της επανάστασης το Ραγιά, οταν του ζήτησαν τη γνώμη είπε: «Το Εθνος των Ελλήνων δεν εχει μάθει ακόμα, να θεωρεί εθνικό ό,τι ειναι αληθινό».
Αλήθεια υπάρχει μεγαλύτερη διαστρεύλωση, παραποίηση και αλλοίωση της ιστορίας από τον γιοτρασμό στη Χώρα μας των εθνικών επετείων; Με εξαίρεση τον γιοτρασμό την απελευθέρωση της Μακεδονίας Είμαστε η μόνη χώρα στον κόσμο που γιορτάζουμε την έναρξη της επανάστασης του 21 και οχι την Νίκη. Τό ίδιο και την ημέρα της κήρυξη του πολέμου και όχι της Νίκης;
Ολοι οι λαοί του κόσμου ξέρουν με κάποιες βέβαια υπέρβολες την ιστορία τους. Μόνο εμείς την αγνοούμε στις πραγματικές και αληθινές της διαστάσεις και κυρίως αγνοούμε την μεγάλη της αξίας. Και την άγνοια αυτή τη χρωστάμε «στο εθολόγιο των ψεμάτων και της διαστροφής» που μας σερβίρουν για ιστορία οι διάφοροι προφεσόροι και ακαδημαϊκοι, μεγαλόσχημοι λογάδες και βαρύγδουποι ντοτόροι. Αυτοί που εχουν πάρει οριστικό διαζύγιο με «το ερευνάτε τας γραφάς ήν σοφία είς αυτάς». Αυτή η συντηρητική και οκνηρή πνευματικά Ελίτ, που για να επιβιώσει καταλήγει αντιδραστική και για να «διαπρέψει» εγκληματεί εις βάρους του λαού και της χώρας; Αυτή που με τα χωρίς ιστορικής σημασίας γραφτά, προσπαθούν να δουλώσουν τον αδούλωτο αγωνιστικό πνεύμα του λαού και να καναλιζάρουν τους πόθους και τα οράματα του λαού στη θέληση και τις επιδιώξεις της άρχουσας τάξης και των ξένων; Αυτοί οι αργυρώνητοι δούλοι της εκάστοτε άρχουσας τάξης, που αναλαμβάνουν με το ψέμα, τη διαστροφή και την παραποίηση των ιστορικών γεγονότων, να απαλλάξουν απ τις όποιες ευθύνες τους πραγματικά υπεύθυνους ακόμα και για πράξεις εγκληματικές σαν αυτές του 21 και 1940-1949; Και σε συνέχεια για τους ίδιους λόγους να μεταφέρουν αυτές τις εθνοπροδοτικές ευθύνες και εγκληματικές πράξεις στους αγωνιστές του 21 τότε και του 1941-44-49 τώρα. Αυτοί νομίζουν οτι η ιστορία, για να μην πω η Ανθρωπότητα, άρχισε να υπάρχει από τότε που γεννήθηκαν, έδρασαν και «μεγαλούργησαν» αυτοί. Αυτοί ειναι «ιστορικοί χωρίς ιστορία». Αυτοι η ταξικά στρατευμένοι ιστορικοί γράφουν μια ιστορία λουστρασιόν. Ιστορία για την «ιστορία». Κλασικό παράδειγμα η πλήρης ταύτιση της Ορθοδοξία με τον Ελληνισμό. Και όχι μόνο!
Αυτοί που σε συνεργασία με τους Ιεραφάντες και το Ιερατείο, έχουν αναγάγει την νεκρό προγονολατρείας και την μετά θάνατο ζωή σε θέσφατο, περιεχόμενο ζωής και μέσο λύσεις προβλημάτων...Οι άνθρωποι αυτοί ξεχνώντας ή παραβλέποντας οτι η παράδοση δεν ειναι μια αφηρημένη έννοια. Ξεχνώντας ή παραβλέποντας οτι η παράδοση εχει δυο βασικά σκέλη: α) Η παράδοση που μεταφέρει τους αγώνες των προγόνων και την προσφορά τους στη ζωή. Αγώνες που, υπερασπιζόμενοι την διαμορφωμένη κλίμακα των ανθρώπινων αξιών και δικαιωμάτων με σκοπό και οι νέες γενιές να τις διαφυλλάξουν και αυτοί, οπως τις διαφύλαξαν οι πρόγονοί τους και να τις υπερασπιστούν και με τους αγώνες να προεκτείνουν την κλίματα αξιών και δικαιωμάτων του Ανθρώπου, εν ανάγκη και πολεμώντας ακόμα οταν συμβεί να διατρέχουν και τον παραμικρό κίνδυνο. Και β) η στατικη παράδοση που βασικό και κύριο μέλημα της παράδοση είναι η υπόμνηση της νεκρό προγονολατρείας που αποτελείται απ τις νεκρόσιμες τελετές, και μυστήρια, «των μυστηρίων μυστήρια», τα μνημόσυνα, και τις παρακλήσεις και ειδικά απ τις πρόσφορές και με τις προσφορές να πάνε οι νεκροί πρόγονοι στον παράδεισο δεν λύνονται τα κοινωνικά και εθνικά προβλήματα. Στην πρώτη περίπτωση η έννοια της παράδοσης ειναι Ανθρώπινη, αγωνιστική, κοινωνική και ζώσα καθημερινά εξελισσόμενη παράδοση, ενώ στη δεύτερη θεό+φήμι ειναι μεταφυσική και εμπορεύσιμη και σώζει αυτούς που την ασκούν κοινωνικό-οικονομικά.
Την ιστορία τη γράφουν πάντα οι νικήτες. Βέβαια η συγγραφή της εξαρτάται και απ αυτόν που τη γράφει, απ τα πιστεύω του, σε ποιά τάξη ανήκει και κυρίως για λογαριασμό τίνους τη γράφει. Διαβάζοντας κανείς τη Νεοελληνική ιστορία και ειδικά τα κεφάλαια που αφορούν την επανάσταση του 1821, μένει με την εντύπωση οτι διαβάζει στρατιωτικά ανακοινοθέντα ή κάποια οδοιπορικά άσχετα με αυτό καθ' εαυτό το

θέμα : Πρωτεργάτες της επανάστασης ηταν οι Κοτζαμπάσηδες, οι Προεστοί και κυρίως ο Κλήρος. Αυτοί που με τον Παλαιό Πατρών Γερμανό κήρυξε την επανάσταση στην Αγια Λαύρα στις 25η Μαρτίου του 1821. και (ας ειχε κηρυχθεί στις 22 του Φλεβάρη στο Ιάσιο της Μολδαβίας). Δεν υπάρχει ο Ραγιάς. Ο Ραγίας δεν παίζει κανένα απολύτως ρόλο σε αυτό τον αγώνα. Πολεμάει μόνο για του «Χριστού την πίστη την Αγία». Δεν εχει και αυτός δικά του ξεχωριστά κοινωνικό-οικονομικά μετά απελευθερωτικά προβλήματα να λύσει. Αυτός ο δούλος που αρματώθηκε, που ειχε σηκώσει μπαϊράκι πολλές δεκάδες χρόνια πριν την επανάσταση. Που επαναστατεί και προτάσσει το όπλο σε ένα εχθρό που εχει τα πάντα: στρατούς οργανωμένους και άρτια εξοπλισμένους, που εχει στόλους και ελέγχει τη Μεσόγειο, που κολυμπά στο χρήμα και που εκτός απ τη δική του κυριαρχία, εχει τη στήριξη και τη «νομιμότητα της Ιερής Συμμαχίας» να τον τσακίσει και την πολιτική των Τόρρυδων να μήν μεγαλώση η Ρωσία και να μήν μικρίνει και αδυνατήσει η Τουρκία. Αυτός δεν φαίνεται πουθενά. Απλώς κάνει αυτό που του ζητούν οι Ελληνες τσιφλικάδες και ο Κλήρος και τις όποιες θυσίες χρειάστηκε ο αγώνας. Χύνει το αίμα του για να φύγουν οι Τούρκοι και μετά ήσυχα, ήσυχα και αθόρυβα θα γυρίσει στο χωριό του και το αχυρόσκεπο καλύβι του. Και θα παραμείνει πάλι Ραγιάς, τώρα πλέον θα ανήκει και θα δουλεύει αποκλειστικά και μόνο στου Κοτζαπμάση, του Προεστού τα αρχοντικά και του Κλήρου στα Μοναστήρια, αφού αυτήν «του έταξε μοίρα ο Πανάγαθος θεός» κλπ.

Τον αγώνα μέχρι να φτάσει το ξημέρωμα της μακρινής νύχτας, μέχρι να θηριέψει η αποσταμένη από τα δεινά η ελπίδα και νάρθει η ανάσταση ύστερα απ τη σταύρωση και τον μακρόχρονο γογλοθά, τον αγώνα κατά τους εθνοφόνους και λαοφόνους ιστορικούς τον «έκαναν» οι Κοτζαμπάσηδες, οι Προεστοί φοροεισπράκτορες και ο ανώτερος Κλήρος, καπνίζοντας τον Ναργιλέ στα μαλακά ντιβάνια ψιλοκουβεντιάζοντας με τον δυνάστη: αν πήγε καλά η σοδειά, αν μαζεύτηκαν οι φόροι και ενδεχομένως τα καινούρια ποσοστά που θα παίρνουν στο εξής οι ίδιοι μια και οι Ραγιάδες άρχισαν οχι μόνο να δυστροπούν αλλά και να σηκώνουν κεφάλι...Ούτε λέξη γι' αυτούς που ζώντας άμεσα τη σκλαβιά στο πετσί τους, που άδραξαν στα χέρια τα άρματα και μέσα στο πυκνό και αβάσταχτο πυκνό σκοτάδι της σκλαβιάς άναψαν τα καριοφίλια, έλαμψαν τα γιαταγάνια και αντιλάλησαν τα βουνά από το εθνεγερτήριο σάλπισμα: «Ελευθερία ή Θάνατος».

Αυτούς που πρώτοι πήραν τα μηνύματα του Ρήγα και στάθηκαν οι θεματωφύλακες των ιερών παραδόσεων και σταυροφόροι των εθνικών πεπρωμένων του λαού. Αυτούς που χωρίς ψυχρούς μαθηματικούς υπολογισμούς για αριθμητική ανισότητα και έλλειψη μέσων. Αοπλος, με μόνα όπλα τους τη θεία φλόγα και τον μεγάλο ενθουσιασμό «της καρδιάς το πύρωμα», και την αδάναστη θέλησή του να νικήσει ή να πεθάνει, πέταξαν στα μούτρα του δυνάστη το: «Καλύτερα μιας ώρας ελεύθερη ζωή...».

Ούτε μιά λέξη δεν επέτρεψαν στον εαυτό τους να γράψουν για αυτές τις φλογισμένες για λευτεριά ψυχές και προετοιμασμένες για τον αγώνα καρδιές. Ούτε καν μια αναφορά σε αυτήν τη σπονδή αίματος που πρόσφερε ο Ραγιάς. Ούτε μιά λέξη για τη συμμετοχή του στον αγώνα. Ούτε μια πράξη ηρωϊσμού και αυτοθυσίας, που χρειάστηκε να γίνουν δεν έχουν καταγράψει, δεν εχουν μνημονεύσει. Ουτε μια λεξούλα γι'αυτές τις αθάνατες ψυχές που πύργωσαν με τα ιερά τους κόκαλα το δέντρο της Λευτεριάς. Που έδωσαν την πρώτη ύλη για την υποδομή του ελληνικού κράτους και την αναβίωση του ελληνικού πολιτισμού; Αυτούς τους σκαπανείς που με το γιαταγάνι σμίλευψαν το θρόνο της λευτεριάς στη «Διαμαντόπετρα της Γης το δακτυλιδι». Που ηταν ενας απ τους βασικότερούς συντελεστές της Επανάστασης. Τόση ηταν η δίψα τους για αρπαγή και εξουσία, που ούτε και σε αυτούς τους Φιλικούς ακόμα, τους φλογερούς κήρυκες της λευτεριάς, δεν τους έδωσαν την πρέπουσα έστω θέση στην ιστορία. Σε αυτούς που σηματοδότησαν στα Βαλκάνια την εθνική αφύπνιση των υπόδουλων λαών της οθωμανικής Αυτοκρατορίας και την οικουμένη γενικότερα. Σε αυτούς που για πρώτη φορά έδωσαν συγκεκριμένο ιδεολογικό περιεχόμενο στην οικουμενικότητα. Κατι αντίστοιχο έκανα και για το σύγχρονο 21 την φιλικά ΕΑΜική Εταιρία.

Διαβάζοντας την ιστορία του 21, μένει κανείς με την εντύπωση οτι οι Κοτζαμπάσηδες, οι Προεστοί και ο ανώτερος Κλήρος, ηταν οι εμπνευστές, οργανωτές και πρωτεργάτες της επανάστασης. Κάθε λαός οδηγείται να παρεί μέρος στον εθνικο-απελευθερωτικό αγώνα για τρείς κυρίως λόγους. α) Να απελευθερωθεί από τη σκλαβιά του δυνάστη που του τρώει τα σωθηκά. β) να βελτιώσει τους όρους ζωής σε σχέση με προηγούμενα και γ) να κατοχυρώσει αυτήν την λευτεριά του με τη δημιουργία μιάς κρατικής οντότητας μέσα απ την οποία θα προστατεύει όλες αυτές τις κατακτήσεις. Κάθε επανάσταση εχει τους

δικούς της λόγους να εκραγεί και τους δικούς της συντελεστές. Και κάθε συντελεστής εχει τους δικούς του ξεχωριστούς λόγους για να πάρει μέρος στην επανάσταση ή να μην πάρει ή και να την πολεμήσει ακόμα.
Αντιλαλούσαν τα κλέφτικα τραγούδια στα βουνά, δοξάζοντας τους σκληρούς αγώνες και το θάνατο των παλικαριών, που πέφτανε στην άνιση και αδιάκοπη μάχη με τον τύραννο. Το κλέφτικο τραγούδι, με το κατ' εξοχήν κοινωνικό-οικονομικό τους περιεχόμενο και η ζωντανή πατρογονική παράδοση, που καθημερινά τη βίωνε και την αναπαρήγαγε μας πείθουν οτι στα σπλάχνα της ελληνικής κοινωνίας η ελληνική λαϊκό-κοινωνική Επανάσταση, ωρίμαζε και σαν τέτοια ηταν πρόδρομος της Γαλλικής. Οπως ο Ρήγας, ηταν ο πρόδρομος των προδρόμων, ετσι και η ελληνική επανάσταση ηταν προδρομική της Γαλλικής, οσον αφορά το περιεχόμενο. Και οχι μόνο προδρομική αλλά και οικουμενική στην σύλλυψη, μα και στην εκτέλεση ανεξάρτητα από την κατάληξη.
Ετσι οπως ηταν κοινωνικό-οικονομικά διαμορφωμένη η ελληνική κοινωνία πριν απ το 21: Τεσερείς ηταν οι βασικοί εσωτερικοί συντελεστές της Επανάστασης. α) Ο Ραγιάς. β) Η Αγία ομοούσιο και αχώριστο τριάδα που ήταν οργανωμένος Θρησκευτικά ο λαός είχε και τον άμβωνα: οι Κοτζαμπάσηδες, ο Κλήρος και οι Προεστοί στο εσωτερικό και γ) οι αστοί λόγιοι και πλούσιοι Ελληνες του εσωτερικού, οι καραβοκύρηδες κατά κύριο λόγω και του εξωτερικού που δημιούργησαν τη «Φιλική Εταιρία». Και δ) οπως παντού και πάντα ο ξένος παράγοντας οι αγγλογάλλοι και ειδικά οι Αγγλοι.
Η Αγγλία την εποχή εκείνη ηταν η κοσμοκράτηρα των θαλασσων και το εργοστάσιο του κόσμου. Κάθε χώρα που θα απελευθερώνονταν και θα αναπτύσσονταν αστικά-καπιταλιστικά, θα αντιστρατεύονταν τα συμφέροντά της. Αναλογιζόμενη η Αγγλία τις τεράστιες επιπτώσεις, που θα ειχε η εξέλιξη της Ελληνικής Λαϊκο-Κοινωνικής Επανάστασης σε Αστικό-καπιταλιστική στο περίγυρο των Βαλκανίων και της Μέσης Ανατολής, εκτός του οτι θα την έχανε από πελάτη, με τον καιρό θα της γίνονταν ανταγωνιστής. Αν στη γεωστρατηγική θέση της Ελλάδας, προστεθεί και η προοπτική του ανταγωνιστή, παραγωγικά και Ναυτικά, οι Αγγλοι ειχαν κάθε λόγω να θέλουν να την έχουν υπο τον απόλυτο γεωστρατηγικό και οικονομικό έλεγχό τους. Και όταν οι Ελληνες, ύστερα απο δύο εμφυλίους πολέμους που στοίχισε τόσα δεινά και τίναξε στο αέρα και αυτά τα ελάχιστα ψήγματα της οικονομίας, υπακούοντας τη φωνή και την προτροπή του Ρήγα, «ενώθηκαναν και δέχθηκαν να βάλουν τους Νόμους οδηγό της ζωής και να πειθαρχήσουν σ ενα αρχηγό...». Και έβαλαν τον Ιωάννη Καποδίστρια για Αρχηγό και Κυβερνήτη. Οι Αγγλοι διαπίστωσαν τον κίνδυνο που διέτρεχαν τα δικά τους γεωστρατηγικά και οικονομικά συμφέροντα απ την πραγματική εθνική ανεξαρτησία και την κοινωνικό-οικονομική ανάπτυξη. Ανάπτυξη που θα οδηγούσε την Ελλάδα ο Καποδίστριας, τον δολοφόνησαν για να θέσουν τη Ελλάδα υπό κηδεμονία.
Με τη μέθοδο του διαίρει και βασίλευε με στόχο να τη θέσουν υπο κηδεμονία ειχαν μετατρέψει την Νεογέννητη Ελλάδα, σε ενα πεδίο διαρκούς εμφυλίου πολέμου. Πριν προλάβουν όμως να ολοκληρώσουν το σχεδιό τους η εθνοσυνέλευση της Τροιζίνας αποφασίζει και δέχεται τον Ιωάννη Καποδίστρια Κυβερνήτη της Ελλάδας. Με την απόδοχη της πρότασης απ τον Καποδίστρια, στη χώρα δημιουργήθηκε ενα πνεύμα προσδοκίας. Στη σκέψη του απλού λαού, των οπλαρχηγών και των πολιτικών που δεν εποφθαμιούσαν το αξίωμα του ηγέτη στην πολιτική ιεραρχία ο Καποδίστριας έπαιρνε διαστάσεις Μεσσία.
Για την υποδοχή του απ τον ελληνικό λαό ο Τερτσέτης, στα απόλογα για τον Καποδίστρια γράφει οτι ο ίδιος έλεγε: «Είδα πολλά εις την ζωήν μου, αλλά σαν το θέαμα οταν έφτασα εδώ στην Αίγινα, δεν είδα παρόμοιο ποτέ, και άλλος να μην το ήδή. Ζήτω ο Κυβερνήτης, ο σωτήρας μας, ο ελευθερωτής», εφώναζαν γυναίκες αναμαλλιάρες, άνδρες με λαβωματιές πολέμου, ορφανά γδυτά...Ανακρίχιαζα, μου έτρεμαν τα γόνατα, η φωνή του λαού έσχιζε την καρδιά μου...»
Η προσφώνηση του Θ Καϊρη και η πραγματικότητα που επικρατούσε στην Ελλάδα τότε θα έλεγε κανείς, οτι καλούσαν τον Καποδίστρια να κτίσει επάνω σε σωρούς από ερείπια με κτίστες που μεταξύ τους μιλούσαν διαφορετική ο καθένας γλώσσα αλήθειας, να σπείρει σε τριβόλια και αγκάθια, χωρίς οικονομικά μέσα και με προστάτες που γίνονταν δύσκολοι κηδεμόνες και που πολύ δύσκολα θα μπορούσε ο ίδιος να καταλάβει τι νόημα έδινε ο καθένας τους στη συνθήκη του Λονδίνου της 6ης Ιουλίου 1927 και σε τί απέβλεπε.
Αυτά έβλεπαν και άκουγαν οι Αγγλοι εντεταλμένοι και ανησυχούσαν. Γι αυτό και ενέτειναν την προσπάθεια να φέρουν σε αντιπαράθεση τις διάφορες φατρίες. Και όταν ο Καποδίστριας κατέληξε στο συμπέρασμα οτι στο νεοσύστατο κράτος, όπου οι αντιπρόσωποι που εχουν εκλεγεί μεν από το λαό, δεν

ειχαν ομως την αντίστοιχη πείρα και ικανότητα και ειναι απροετοίμαστοι πολιτικά να νομοθετήσουν και επηρεάζονταν απ τις διάφορες φατρίες. Εκρινε οτι στην κατάσταση που βρίσκονταν η χώρα οικονομικά, πολιτικά και κοινωνικά, μόνο ένα συγκεντρωτικό σύστημα με ενα πανίσχυρο πρόεδρο μπορούσε να βγάλει τη χώρα απ αυτό το χάος. Μόνο ενας πρόεδρος περιβεβλημένος με κυβερνητικές εξουσίες θα μπορούσε να βάλει σε σειρά και τάξη τη ζωή της χώρας.
Η βουλή δέχθηκε την πρότασή του και με ψήφισμα της 23 Ιανουαρίου 1828 και την υπογραφή 84 βουλευτών ανέλαβε ουσιαστικά τη γενική αρχηγία των ενόπλων δυνάμεων ξηράς και θάλασσας και με σχετικό διάταγμα, η βουλή διόρισε τα εννέα μέλη του Πανελληνίου. Μετά την ανάληψη των εξουσιών που ζήτησε να του παραχωρηθούν ο Πρόεδρος, οι Αγγλοι θορυβήθηκαν και εκτός του οτι εναίτειναν το διαίρει και βασίλευε, έθεσαν σε κίνηση τις συκοφαντίες και τις διαδόσεις οτι ο Καποδίστριας «ήρθε στην Ελλάδα με ιδιαίτερη εντολή του Τσάρου και ρωσικά χρήματα. Το γεγονός αυτό έλεγαν τον έκαναν ανεπιθύμητο στα ανακτοβούλια της Ευρώπης».
Ο Ιωάννης Καποδίστριας ηταν μια από τις τρεις μεγάλες πολιτικό-διπλωματικές προσωπικότητες του Ευρωπαϊκού κόσμου στις αρχές του 19ου αιώνα: Μέττερνιχ, Ταλλεϋράνδος και ο Καποδίστριας. Δεν υπήρξε συνθήκη, πολιτική πράξη εθνικής σημασίας, γεγονός που αφορούσε τη μοίρα ολοκλήρων λαών και προβολή ως κρατών-εθνών ως τότε ασύστατων πολιτικά, που να μην εκπορεύονται απ τον Νού και την καρδιά του Καποδίστρια. Πίσω από κάθε γεγονός, κάτω από κάθε πέτρα, υπήρχε αυτή η ισχυρή μορφή. Ηταν ενας απ τους δημιουργούς της Νέας Ευρώπης, που προήλθε απ τις συνθήκες του Παρισιού το 1815. Ενας πολιτικός χάρτης που διατηρήθηκε απαρασάλευτος σχεδόν εκατό χρόνια. Αυτά έγραψε ο Κόμης Μπομπινό για τον Καποδίστρια. Αυτός ηταν ο Καποδίστριας.
Ο πρώτος κυβερνήτης της Ελλάδας, Ιωάννης Καποδίστριας γεννήθηκε στην Κέρκυρα το 1776, και δια χειρός Ελλήνων τον δολοφόνησαν οι Αγγλοι, στο Ναύλπιο την ώρα που έμπαινε στην Εκκλησία στις 27 του Σεπτέμβρη του 1831. Πριν όμως τον δολοφονήσουν κατ' εντολή τους οι Ελλενες Μαυρομιχαλαίοι, την απόφαση για τη δολοφονία του την ειχε προαποφασίσει ο Βασιλιάς Γεώργιος της Αγγλία, με τις γνωστές σκέψεις που διατύπωσε στο Ρώσο πρεσβευτή στο Λονδινο Λιέβεν, πριν ακόμα τον δεί οταν ο Καποδίστριας ζήτησε ακρόαση. Ειπε στον Ρώσο πρέσβη ο Γεώργιος :«Μαθαίνω, οτι έχετε εδώ τον Καποδίστρια. Γνωρίζετε τη γνώμη μου γι αυτόν που δεν άλλαξε καθόλου. Δεν αγαπώ τις επαναστάσεις. Τις μισώ. Κακή επιχείρηση αναλαμβάνει ο Κόμης και η θέση του ειναι άχαρη, ακανθώδης και επισφαλής».
Ο Εθνομάρτυρας Ρήγας, με τα οικουμενικά του κηρύγματα καλούσε τους σκλαβώμενους λαούς του κόσμου και ειδικά της Νοτιοανατολικής Ευρώπης και της λεκάνης της Μεσογείου, χωρίς διακρίσεις γλώσσας, θρησκείας και φυλής να ξεσηκωθούν σαν ενας άνθρωπος εναντίον του ποιουδήποτε δυνάστη : «Ν ανάψωμεν μια φλόγα, σε όλη την τουρκιά, να τρέξει απ την Μπόσνα και ώς την Αραπιά» και μέσα απ τον «Φούριο» προστάζει τους σκλάβους: «Να σφάξουμε τους λύκους, που στο ζυγό βαστούν και Χριστανούς και Τούρκους σκληρά τους τυραννούν». Κήρυγμα γι άμεση επαναστατική και αιματηρή πράξη συνοδευόμενο με το τραγούδι «Ως πότε παλικάρια...». Και όταν απ τις χώρες των ραγιάδων καμιά φωνή καλαμαρά, δεν του έδινε απόκριση απευθυνόμενος στους Ελληνες τους είπε: «Ελάτε με ενα ζήλον σε τούτο τον καιρόν, να κάμωμεν τον όρκο επάνω στον σταυρόν, συμβούλους προκομμένους, με παριωτισμόν, να βάλωμεν, εις όλα να δίδουν ορισμόν. Οι Νόμοι ναν ο πρώτος και μόνος οδηγός». Αφού λοιπόν καμιά φωνή καλαμαρά, Κατζαμπάση, Επίσκοπου και Προεστού δεν αποκρίθηκε, τότε με πόνο καρδιάς ο Ρήγας, μοίρα τρισένδοξη τούχε γραφτό να απευθυνθεί, με αλλο τραγούδι, πούλεγε σε αρματωλούς, κλέφτες και Ραγιάδες : «Ενωθήτε, βάλτε το Νόμον όδηγό σας, πειθαρχήστε σ έναν αρχηγό και πάμε να συντρίψουμε το δυνάστη!...» Καθόλου απίθανο ο Ρήγας με το μήνυμα αυτό να εννοούσε ενα Καποδίστρια.
Αυτοί που εμφορούμενοι απ τον ουμανισμό, τον διαφωτισμό, την αναγέννηση και τη Γαλλική κουμούνα του Παρισού, μετέτρεπαν σε θεωρία και εθνική συνείδηση τα μακρόχρονα και έντονα σκιρτήματα του ανυπότακτου, αρματωλού, κλέφτη και Ραγιά, και έχοντας απτά τα αποτελέσματα της γαλλικής επανάστασης, με την ίδρυση της «Φιλικής» διαμόρφωσαν ιδεολογικά και θεωρητικά τα απελευθερωτικά και κοινωνικό-οικονομικά πιστεύω της Επανάστασης και κάλεσαν το λαό σε ενα γενικό εθνικό συναγερμό.
Ο Ραγίας ηταν αυτός που ζούσε πιό άμεσα και έντονα στο πετσί του όλες τις μορφές καταπίεσης, όπως ο λαός στη διάρκεια της κατοχής. Αυτός βίωνε την οικονομική φτώχια, την σωματική σκλαβιά, την

πνευματική υποταγή, τη άμεση σωματική βία, και την άμεση αρπαγή του μόχθου του, οχι μόνο απ τον δυνάστη, αλλα και την πολύπλευρη καταπίεση και εκμετάλλευση, απ τους ντόπιους συνεργάτες του δυνάστη. Αυτός ο Ραγιάς ηταν, ο πρώτος που ενώ του έλλειπε η θεωρητική-κατάρτιση ηταν πρώτος που πρακτικά συνειδητοποίησε την αδικία, γι' αυτό και ο πρώτος που πήρε τα βουνά. Που επαναστάτησε, που έγινε αρματολός και κλέφτης. Χωρίς να εχει συνειδητοποιήσει οτι η πράξη του αυτή θα συμβάλει στη διαμόρφωση επαναστατικής και εθνικής συνείδησης, άρπαζε το όπλο και έφευγε στο βουνό. Εκεί στο βουνό δημιουργεί συνδέσμους στην αρχή και αντάρτικα σώματα μετά για να πολεμήσει τον ξένο δυνάστη και τους ντόπιους συνεργάτες του.
Και τότε ο Μιλτιάδης, ο Λεωνίδας και ο Θεμιστοκλής, έγιναν Κολοκοτρώνης, Ανδρούτσος, Καραϊσκάκης, Διάκος, Μακρυγιάννης, Μπότσαρης, Ζαφειράκης, Καρατάσος, πήρε ολόψυχα μέρος στην Επανάσταση και συνέτριψαν με της ορμή του δίκαιου και της λευτεριάς τη φλόγα τον βάρβαρο δυνάστη και τους κάθε λογής Νενέκους.
Οι κοτζαμπάσηδες, ο Κλήρος και οι Προύχοντες, επειδη ήταν και αυτοί υπο κατοχή και γνώριζαν οτι πληρώνουν και οι ίδιοι φόρο υποτελείας, δεν έβλεπαν με άσχημο μάτι τις κινήσεις του Ραγιά, αν τον αγώνα αυτόν θα μπορούσαν στην πορεία να τον μετατρέψουν από λαϊκό-κοινωνικό-απελευθερωτικό μόνο σε απελευθερωτικό. Αν το κατόρθωναν αυτό θα μεγάλωναν τα ήδη μεγάλα τσιφλίκια τους αρπάζοντας την απελευθερωμένη τούρκικη γή. Και επειδή δεν βίωναν άμεσα τη σκλαβιά και την καταπίεση όπως τη ζούσε ο Ραφιάς, δεν βιάζονταν. Καραδοκούσαν να διαμορφωθούν εκείνες οι συνθήκες, που θα διαγράφονταν η αρχή της ήττας του δυνάστη για να καθορίσουν το χρόνο της συμμετοχής για να επωφεληθούν τη νίκη. Ετσι ανάλογα με τη θέση του κατείχε ο καθένας στην πυραμίδα της συνεργασία με τον δυνάστη, αντίστοιχη ηταν και η στάση τους απέναντι στην επανάσταση. Την ίδια τακτική εφάρμοσαν τα αστικά κόμματα, η πλουτοκρατική ολιγαρχία και η Εκκλησία με επικεφαλής τον Αρχιεπίσκοπο Δαμασκηνό στη διάρκεια της κατοχής.
Αφού από μόνοι τους δεν είχαν καμιά ελπίδα να πάρουν την εξουσία, η ωμή ιμπεριαλιστική επέμβαση των Αγγλων σε μια απελευθερωμένη χώρα τους έδωσε οχι μόνο τη δυνατότητα, αλλα και τα μέσα να σφετεριστούν την εξουσία για λογαριασμό των...και με τη βοήθεια τους να θέσουν υπό απηνή και εξοντωτικό διωγμό τους αγωνιστές.
Να ομως τη γράφει γι' αυτούς τους ακούσιους σκλάβους και ειδικά για τον Ανώτερο Κλήρο. Τον ανώτερο Κλήρο που ειναι γεμάτες οι πλατείες των πόλεων και με δικές τους προτομές και ολόσωμα αγάλματα. Γι' αυτούς που η κακή τύχη έκανε Ελληνες, ο ανώνυμος Ελληνας στην ελληνική Νομαρχία στο τέταρτο βιβλίο του με τίτλο.
«Οι Συνεργοί της Τυραννίας» για τους σφετερεστές της Επανάστασης. «Δύο αίτια ειναι, Ω Ελληνες μου ακριβοί, όπού μέχρι της σήμερον μας φυλάττουσι δεδεμένους είς τάς αλύσους της τυραννίας, ειναι δε το άμαθές ίερατείον και η απουσία των αρίστων συμπολιτών. Είς την διήγησιν της δευτέρας αιτίας, είς την οποίαν συγκταλέγεται και η κλάσις των ευεργετών της Ελλάδος, θέλω φανερώσει το χρέος των, ώς έταξα...δια να αποδείξω, οτι δεν ειναι ούτε δειλία, ούτε αστοχασιά των Ελλήνων, όπου μέχρι της σήμερον μας φυλάττει υπό της οθωμανικής τεραννίας, και να αποστομώσω τάς φθονεράς και καταλάλους γλώσσας των αλλοφύλων.
Αλλά, πόσον ταχέως θέλει ρίψουσιν είς το πύρ τούτο μου το βιβλιάριον, όσοι φοβούνται το φώς της αληθείας! Διά τούτο λοιπόν κρίνω αναγκαίον να τους προειδοποιήσω, οτι το πατριωτικό χρέος μου με προστάζει να ομιλήσω την αλήθειαν, και δεν φοβάμαι ούτε τους αμαθείς, ούτε τους σπουδαίους και ενάρετους και ... αποφασίζω να ελέγξω αυστηρώς τους ανάξιους και αμαθείς καλογέρους, και να αναδείξω με γεωμετρικήν βεβαιότητα το πόσον κακόν προξενούσι την σήμερον είς την Ελλάδα.
Ω σύ μιαρά Σύνοδος της Κωσταντινουπόλεως, είς τί ομοιάζεις, ήθελα να ηξεύρω, από εσέ τώρα όπου σε ερωτώ, είς τί, λέγω, μοιάζεις τους ιερούς και θείους αποστόλους του λόγου της σοφίας του Ισού Χριστού; Ίσως είς την ένδειαν και αφιλοκερδίαν, όπου εκείνοι εκήρυττον; Αλλ΄εσύ είσαι γεμάτη από χρήματα, όπου καθημερινώς κλέπτεις από τους ταλαίπωρους χριστιανούς. Ισως την εγκράτειαν και χαλιναγωγίαν τών παθών; Αλλ΄είς ποίον μεγάλον ξεφάντωμα δεν ευρίσκεται μέρος από τους συγκλήτους σου, και ποιός από αυτούς δεν λατρεύει δύο και τρείς αρχόντισσας με άκραν αναισχυντίαν και σχεδόν φανερά; Σύ, λοιπόν, Ω Σύνοδος, αγκαλά και να φέρεις τους τίτλους της αγιοσύνης και τα σημεία της αρετής, ουχί, ουχί, ποσώς

δεν ομοιάζεις τα υποκείμενα, όπου προσπαθείς να παρουσιάσης. Συ εισαι μιά μάνδρα λύκων,όπου δεν υπακούεις τον ποιμένα σου και κατατρώγεις τα αθώα και πολλά ήρεμα πρόβατα της ορθοδόξου εκκλησίας. Ως τοιαύτην λοιπόν θέλω σε ονομάσει εις τον πάρότνα μου λόγον, και αν η αμάθειά των Ελλήνων και η απειρία αυτών εφύλαξεν μέρι της σήμερον είς μακαραιότητα το ανυπόφορον κράτος σου, το φώς της μαθήσεως και ο ήλιος της αληθείας θέλουσι σας αποδείξει είς τους οφθαλμούς όλων, όχι καθώς προσποιείσθε να είσθε, αλλά καθώς είσθε τωόντι. Και θέλουσι σας διδάξει ενταυτώ την αληθή οδόν της αρετής και ιερατικής διαγωγής...

...Εκείνοι οι αυτόματοι και ουτιδανοί άρχοντες, οι φιλάργυροι και αμαθείς αρχιεπίσκοποι. Εκείνοι οι αμαθείς και όντως βάρβαροι προεστοί. Εκείνοι οι αμαθείς όπου θέλουσι να αποκρίνονται πάντοτε και είς κάθε πρόβλημα. Εκείνοι όπου αναζητήτως δίδουσι συμβουλάς πάντοτε και είς όλους. Κείνοι, τέλως πάντων, όπου με άκρα ουτιδανότητα ψυχής αφού πωλήσουν εκουσίως τώ τυράννω και την ζωήν και το έχειν τους και την τιμήν τους καυχόνται είς το να διαφέρωσιν από τους άλλους, όπου ειναι ακούσιοι σκλάβοι...»

Αν το περιεχόμενο της Επανάστασης ειχε καθαρά μόνο απελευθερωτικό, οπως τον ήθελαν ο Κλήρος και οι Κοτζαμπάσηδες, Αν η Επανάσταση δεν ειχε κηρυχθεί στο Ιάσι της Ρουμανίας και η συμμετοχή του Ραγιά δεν ηταν τόσο μαζική και καθοριστικής σημασίας η συμβολή του. Και αν οι προτεργάτες δεν ηταν τόσο αξιοθαύμαστοι άνθρωποι και ο ρόλος τους τόσο καθοριστικός σε βαθμό που να μην ειναι δυνατόν να αμφισβητηθεί, ειναι ζήτημα αν θα γιορτάζαμε την απελευθέρωση και σαν πράξη που θα ειχε συντελεστή τον άνθρωπο.

Οπως το Ιερατείο άλλαξε τον τόπο που κηρύχθηκε η Επανάσταση και μετακίνησε την ημερομηνία έναρξης από της 22 του Φλεβάρη του1821 για την 25η του Μάρτη, συνδέοντας την με τον Ευγγελισμό της Θεοτόκου. Με τον τρόπο αυτό αμφισβητούσε και τη συμβολή του ανθρώπινο παράγοντα. Ολα ειχαν γίνει για του «Χριστού την πίστη την Αγία». Αν η Επανάσταση δεν ειχε συνδεθεί με τον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου θα μας ηταν εντελώς άγνωστο το 1821και σαν πράξη ανθρώπινη. Οπως το Ιερατείο δεν άφησε τίποτα που να θυμίζει τη συμμετοχή του Ραγιά στην Επανάσταση και κάτι που να θυμίζει το κοινωνικό-οικονομικό της περιεχόμενο, με τον ίδιο αλχημικό τρόπο και οι ιστορικοί δεν άφησαν τίποτε στην συγγραφή της ιστορίας, που να τραβά την προσοχή και να κεντρίζει το ενδιαφέρον του αναγνώστη. Βέβαια τους τα χαλάνε λίγο οι ξένοι ιστορικοί και κυρίως οι συμμετέχοντες στην Επανάσταση ξένοι. Δεν βαριέσαι όμως ξένοι ηταν τί ήθελες να γράψουν.

Κάπως ετσι άρχισε από μερικούς να γράφεται και η Νεότερη ιστορία του 21, του 1897, και κυρίως αυτή του Μακεδονικού αγώνα το 1912, με αποκορύφωμα του αλβανικού πολέμου με τον Δαβάκη κλπ και της Εθνικής Αντίστασης 1941-45.

Ενα ενδεικτικό παράδειγμα για το πώς αξιολογούνται τα γεγονότα σε περιόδους αναταραχής και πολέμου και γράφεται τελικά η ιστορία απ τους νικητές, θα πείσει και τον ποιό δύσπιστο. Λαός και στρατός-με ελάχιστες εξαιρέσεις στα υψηλά ιστάμενα κλιμάκια στην κυβέρνηση και το στρατό-προσδιορίζοντας τον θανάσιμο κίνδυνο του εσωτερικού και του εξωτερικού φασισμού, έκαναν ένα κοινό όνειρο, ενα όραμα ενός νέου κόσμου, προκειμένου να απαλλαγή απ τον υπάρχοντα εσωτερικό φασισμό και τον επαπειλούμενο εξωτερικό. Ο ελληνικό λαός αυτά τα όνειρα και τα οράματα τα διαμόρφωσε, οχι μόνο με την αίσθηση αλλά και με την πεποίθηση οτι ποτέ δεν νικήθηκε.

Ο ελληνικός στρατός και λαός προδομένος, πρώτα απ τη βασιλική κυβέρνηση, που έφυγε στο εξωτερικό και τους ηττοπαθείς στρατηγούς που υπόγραψαν τη συνθηκολόγηση στις 21 του Απρίλη του 1941, (πως να εξηγήση κανείς αυτή η σύμπτωση) βρέθηκε άθελα και χωρίς τη συγκατάθεσή του σκλαβωμένος. Με τη φυγή της «κυβέρνησης» στο εξωτερικό και την υπογραφή της συνθηκολόγησης απ τους ηττοπαθείς στρατηγούς και Δεσποτάδες έκλεισε μια μεγάλη σελίδα του έθνους γραμμένη με αξιοθαύμαστο ηρωϊσμό και θυσίες στην Πίνδο, τα βουνά της Αλβανίας, στα διάσελα της Μακεδονίας και στα ακρογιάλιας της αδάμαστης Κρήτης. Εκλεισε με την βαρύτατη προσβολή: το κυμάτισμα του αγγελωτού σταυρού πάνω απ την κορωνίδα της Ελλάδας, την Ακρόπολη και το έγκλημα ολοκληρώθηκε με την κυβέρνηση που σχημάτισαν οι φασίστες πεμτοφαλαγγίτες.

«Η Πόλη (λέει η βεροιώτισα Ποιήτρια Ραχίλ Γανοπούλου στο Ποίημα Εσπερινό Φώς), ανοχύρωτη ετοιμάζεται για τη μάχη. Οι γεναίοι στον αγώνα παρατάσσοντας τα στήθη, γνωρίζουν καλά τους εφιάλτες που η εμπάθεια τους συντηρεί...».

Σκλαβώθηκε απ τον πιό βάρβαρο εχθρό της ανθρωπότητας τον Ναζισμό, ομως δεν υποτάχθηκε. Απ τις πρώτες ακόμα μέρες της κατοχής, δονίζεται απ το εξαίσιο όραμα της Λευτεριάς. Και αυτό το ιδανικό δεν το κρατάει για τον εαυτό του. Το διαλαλεί στον διπλανό, στο γείτονα, στο χωριανό και τον συμπολίτη, ενώ παράλληλα ετοιμάζει την πρώτη Αντιστασιακή όργάνωση της Εθνικής Αλληλεγγύης, που θα τον βοηθήσει να σταθεί στα πόδια αξιοπρεπής για να μήν εξαθλιωθεί. Στήνει τις πρώτες μικρές Αντιστασιακές οργανώσει και στα βουνά της Μακεδονίας, κάνουν την εμφάνισή τους και οι πρώτες ένοπλες ομάδες η μιά με το όνομα «Οδυσσέας Ανδρούτσος», με επικεφαλής το δάσκολο Εφεδρο Ανθυπολοχαγό Θανάση Γκένιο (καπετάν Λασάνη) και η άλλη με το όνομα «Αθανάσιος Διάκος» με επικεφάλης τον Δάσκαλο Εφεδρο Ανθυπολοχαγό Χρήστο Μόσχο (καπετάν Πέτρο) άλλη μια ηταν στα σκαριά στη Θεσσαλονίκη με τον Γιάννη Πασαλίδη, τον συνταγματάρχη Ψαρρό κλπ.

Οι ομάδες αυτές μετά τη συγκρότηση τους αρχίζουν δράση: Ανατινάζουν γέφυρες, χτυπούν γερμανικά αυτοκίνητα και αφοπλίζουν σταθμούς χωροφυλακής που και αυτή δεν αφοπλίστηκε απ του γερμανούς. Η Αντίσταση όμως για να εχει αποτελέσματα χρειάζεται πολιτική ηγεσία. Χρειάζεται μια Νέα «Φυλική Εταιρία». Για το σκοπό αυτό στις 27/9/41, ιδρύεται στην Αθήνα με πρωτοβουλία του ΚΚΕ, ΕΚΕ, ΑΚΕ και Λ Δ του καθηγητή Αλ Σβώλου το ΕΑΜ, που αναλαμβάνει, να οργανώσει και να καθοδηγήσει τον αγώνα του Ελληνικού λαού.

Ετσι η ίδρυση του ΕΑΜ, παρά την άρνηση των τότε αστικών κομμάτων, του ΕΛΑΣ, του ΕΛΑΝ και της ΕΠΟΝ, παρά τη λυσσαλαία αντίδραση των Αγγλων και του Καϊρου, η προσχώρηση των δημοκρατικών στρατηγών στον ΕΛΑΣ Στέφανο Σαράφη, Νεόκοσμο Γρηγοριάδη, Αυγερόπουλο, Μάντακα, Μπακιρτζή και πολλοί άλλοι το έκαναν ικανό να πραγματοποιήσει το τρίπτυχο της ιδρυτικής του διακήρυξης που ηταν : α) Αγώνας για την Απελευθέρωση της Χώρας. β) Περιφρούρηση των κατακτήσεων του λαού και των ελευθεριών του ενάντια σε κάθε επιβουλή και γ) Εξασφάλιση της τάξης μέχρι τη διεξαγωγή των εκλογών, στις οποίες ο λαός θα εκφράση ελεύθερα την θέλησή του. Να υλοποιήσει τους προαίνιους πόθους για Εθνική Κυριαρχία, Κοινωνική Δικαιοσύνη και Συμμετοχική Δημοκρατική Διακυβέρνηση σε μια Ελλάδα που να Ανήκει στους Ελληνες.

Στην Μακεδονία σε όλες σχεδόν τις πλατείες των πόλεων υπάρχει και κάποια προτομή ή άγαλμα απ τους στρατιωτικούς η και εθελοντές που ήρθαν απ την παλιά Ελλάδα, να συμβάλουν στην απελευθέρωσή της. Το ίδιο συμβαίνει και με πολλούς κεντρικούς δρόμους να φέρνουν ονόματα αγωνιστών, που και αυτοί ήρθαν απ την παλιά Ελλάδα. Αν εξαιρέσει κανείς τους πολύ γνωστούς τοπικούς: Οπως ο Καρατάσος, ο Ζαφειράκης, ο Γκόνος, Γάτσιος κλπ απ το 21 και το 1912, αυτούς που δεν μπορούσαν να αποφύγουν, όλοι οι αλλοι αγωνιστές και ήρωες ειναι απ την παλιά Ελλάδα. Και αναρωτιέται κανείς; Μα επιτέλους γίνεται απελευθερωτικός-λυτρωτικός αγώνας, μόνο με τους ανθρώπους που γράφει η Πινελόπη Δέλτα, που ειναι θα έλεγε κανείς το βασικό ιστορικό βιβλίο του Μακεδονικού αγώνα που διδάσκεται στα σχολεία; Δεν υπήρχαν στη Μακεδονία αγωνιστές, που ποθούσαν τη λύτρωση και την ένωση της με την υπόλοιπη Ελλάδα; Δεν ειχαν κάνει καθόλου πριν απ αυτούς κάποια οργανωτική υποδομή πάνω στην οποία στηρίχθηκαν αυτοί οι αγωνιστές, που φιγουράρουν στις πλατείες και τους κεντρικούς δρόμους των Μακεδονικών πόλεων ;

Το ίδιο και σε χειρότερη σχέση και θέση συμβαίνει ο αγώνας των Μακεδόνων και με το 21. Ο Μακεδονικός αγώνας του 1821, για τον οποίο αγώνα δεν βρήκαν μερικές έστω λέξεις να πουν, εχει μια ξεχωριστή και ιδιόμορφη θέση στον αγώνα του 21, τόσο αγωνιστικά αλλο τόσο και γεωστρατηγικά. Και αυτή η ξεχωριστή και ιδιόμορφη θέση του συνίσταται στο γεγονό, οτι οι μέν Μοραϊτες και οι Ρουμελιώτες αγωνιζόμενοι, οχι μόνο ελπίζανε, αλλά και πίστευαν στην απελευθέρωση-νίκη. Οι Μακεδόνες αγωνιστές αντίθετα, έχοντας επίγνωση τη γεωστρατηγική και νευραργική θέση που κατείχε η Μακεδονίας για την Οθωμανική Αυτοκρατορία οχι μόνο δεν πίστευαν, μα ούτε και ελπίζανε σε ταυτόχρονη απελευθέρωση και της Μακεδονίας. Και δεν ελπίζανε γιατί μια ματιά στο χάρτι της τότε Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και της σημερινής οπως διαμορφώθηκε Ελλάδα, θα διαπιστώσει δυο πράγματα. α) την τεράστια γεωστρατηγική θέση της Μακεδονίας για την Οθωμανική Αυτοκρατορία σε σχέση με τη Ρούμελη και τον Μοριά. Και β)

Οτι πρώτα η Τουρκία θα έχανε την υπόλοιπη βοριοδυτική Βαλκανική Χερσόνησο και μετά τη Μακεδονία. Βεβαια σε μια Αυτοκρατορική δύναμη ειναι απαραίτητη και πολύτιμη κάθε πιθαμή κατακτημένης γής.
Για να γίνει κατανοητή η θέση και η σχέση της Μακεδονίας με την υπόλοιπη απελευθερωμένη Ελλάδα το 21, μόνο ενα αφαιρημένο και άσχετο με την πραγματικότητα, συγκριτικό παράδειγμα θα μας βοηθούσε να αντιληφθούμε τη διαφορά. Μιά σύγκρηση που θα μπορούσε να δώσει την ακριβή σχέση και θέση της Μακεδονίας με την παλιά Ελλάδα και ειδικά του Μοριάς. Η σχέση αυτή θα ήταν αν συσχετίζαμε-παρομοίαζαμε την Οθωμανική Αυτοκρατορία με τον ανθρώπινο οργανισμό. Ο ανθρώπινος οργανισμός ανάμεσα στα άλλα όργανα έχει και την σκωλικοειδή απόφυση. Αν λοιπόν, τοποθετήσουμε το Μοριά από γεωστρατηγική άποψη στη θέση της απόφυσης και τη Μακεδονία στη θέση της αορτής, θα έχουμε μεταφορικά μεν, αλλα μια πραγματική εικόνα για το πιά ηταν η θέση, η σχέση και η αξία για την αυτοκρατορία αυτών των δυό γεωγραφικών περιοχών. Εκτός του οτι η απόσταση της Μακεδονίας απ την Κωσταντινούπολη ηταν μικρή, μέσω της Μακεδονίας η Τουρκιά έλεγχε μέχρι την Τεργέστη και τη Βουδαπέστη.
Απ την Μακεδονία περνούσαν και οι δυό βασικές σιδηροδρομικές γραμμές και όλες οι οδικές αρτηρίες. Ενα ακόμα πλεονέκτημα που ειχε η Μακεδονία σε σχέση με τον Μοριά και τη Ρούμελη, ειναι οτι οι πεδιάδες της, τροφοδοτούσαν με σιτάρι και δημητρικά τις στρατιωτικές μονάδες που στάθμευαν βορριοδυτικά της Κωσταντινούπολης και δεν ηταν υποχρεωμένη να μεταφέρει τα προϊόντα αυτά απ άλλες περιοχές.
Βέβαια κάθε οργανισμός για να ζήσει χωρίς προβλήματα τα θέλει όλα τα όργανα. Αποδείχθηκε όμως οτι ο ανθρώπινος οργανισμός, μπορεί να συνεχίσει να ζεί έξ ίσου καλά και όταν ακόμα του αφαιρεθεί η σκωλικοειδής απόφυση που αντιστοιχούσε γεωστρατηγικά με το Μοριά. Η Οθωμανική Αυτοκρατορία για τίποτε δεν θα δεχόταν να της αφαιρέσουν έστω και τη σκωλικοειδή απόφυση που ηταν ο Μοριάς.
Τα ιστορικά όμως γεγονότα και η δυναμική της ελληνικής επανάστασης την υποχρέωσαν να δεχθεί, οχι μόνο να της αφαιρέσουν την σκωλικοειδή απόφυση και αρκετά ψαχνά όπως η Ρούμελη, η Εύβια και αργότερα τη Θεσσαλία. Σε καμιά περίπτωση όμως την εποχή εκείνη με την οικονομική ευρωστία και τις πολυάριθμες δυνάμεις που διέθετε θα δεχόταν να της αφαιρέσουν την Αορτή. Ακόμα και το 1897 απέτυχε η προσπάθεια για απελευθέρωση της Μακεδονίας. Χρειάστηκαν να περάσουν ακόμα ενενήντα (90) και πλέον χρόνια για να απελευθερωθεί η Μακεδονία.
Αυτά ακριβώς τα δεδομένα: στρατηγικά, οικονομικά κλπ, δεδομένα ζωτικής σημασίας για την Τουρκία τα γνώριζαν οι Μακεδόνες αγωνιστές, γι αυτό και δεν πίστευαν στην ταυτόχρονη ή σύντομη απελευθέρωση της Μακεδονίας. Και όμως συμμετείχαν ολόψυχα στον αγώνα με το σκεπτικό οτι ο αγώνας ειναι κοινός και ενιαίος. Και σαν ενιαίος ειχε την ανάγκη της όποιας βοήθειας, που θα μπορούσε να συμβάλει έστω και κατ ελάχιστο στη νίκη, έστω και μόνο να απελευθερωθεί ο Μοριάς. Να γίνει η αρχή για να αναγεννηθεί η σύγχρονη Ελλάδα. Για να υπάρχει σίγορη η νίκη, έπρεπε να κινητοποιηθούν όλες οι δυνάμεις όπου Γής των Ελλήνων και αυτό ακριβώς έκαναν οι Μακεδόνες αγωνιστές.
Αγώνας των Μακεδόνων αγωνιστών απέβλεπε σε τέσσερους βασικούς και καθοριστικής σημασίας στόχους α) Να κάνουν γνωστό στην παγκόσμια κοινή γνώμη, οτι η Μακεδονία ανήκει στην Ελλάδα. β) Να κρατήσει στην Μακεδονία στρατιωτικές δυνάμεις, που αν δεν υπήρχε επαναστατική εξέγερση στην Μακεδονία, θα ενίσχυαν και με αυτές τις τουρκικές δυνάμεις και θα αντιπαρατάσσονταν στους αγωνιστές του Μοριά και της Ρούμελης. γ) Να διαμορφώσει ενιαία εθνική συνείδηση και να την εμβαθύνει και δ) Να κρατήσει άσβεστη τη φλόγα του αγώνα, τους πόθους και τα οράματα για την απελευθέρωση εν καιρό και της Μακεδονίας.
Και οταν ο Μακεδονικός αγώνας έπαιξε με τις τόσες τοπικές εξεγέρσεις και ολοκαυτώματα : Βέροια και η Νάουσα ηταν το κέντρο συντονισμού της κεντρικό-δυτικής μακεδονίας, Ελευθεροχώρι, Χαλκιδική, Σέρρας Σιάτσιστα κλπ, τον ρόλο για τον οποίο ξεκίνησε και κάθε παραπέρα στρατιωτική δράση, που απέβλεπε στην αποσχόληση δυνάμεων του εχθρού, έπαψε να παίζει το ρόλο που έπαιζε αρχικά. Και αφού έδωσαν και το αίμα που χρειάστηκε για την εθνική αφ' ύπνηση και ενέγγραψαν τις εθνικό-πατριωτικές υποθήκες, με το Αίμα που αποτελούσε οχι μόνο πιστοποίηση αλλά και επιβεβαίωση οτι η Μακεδονία ειναι Ελληνική και συνέβαλαν στην εδραιώσει της ενιαίας εθνικής συνείδησης, αρκετοί απ τους επιζώντες

οπλαρχηγοί Καρατάσιος, Κασομούλης κ,α κατέβηκαν στη Ρούμελη και τον Μοριά και πολέμησαν στο πλευρό τους τον κατακτητή, τύραννο και δυνάστη του λαού μας.
Λόγω της γεωστρατηγικής θέσης που ειχε η Μακεδινία για την Οθωμανική Αυτοκρατορία, και η γειτνείαση με την Κωσταντινούπολη, οι στρατιωτικές δυνάμεις που κινητοποίησαν για τον τερματισμό του εξεσηκωμού και το τσάκισμα των αγωνιστών ηταν χωρίς προηγούμενο. Το ίδιο οι σφαγές και οι καταστροφές. Στη Νάουσα, το Μοναστήρι του Πρόδρομου της Βεροίας και σε πολλές άλλες περιοχές, οι Γυναίκες και τα κορίτσα πηδούσαν απ τους γκρεμούς για να μην ατιμαστούν απ τους Τούρκους και με την υπόδειξη και τη συμμετοχή των ντόπιων λακέδων προκειμένου να απομονώσουν τους αγωνιστές από επικοινωνία, τη διατροφή και στέγη άδειασαν και έκαψαν οπως γράφω και σε αλλο σημείο τα χωριά.
Σε τέτοιο βαθμό ηταν άσχετοι οι «υπεύθυνοι» που γνωρίζοντας τη εξοπλιστική γύμνια του στρατού, δεν μπορούσαν οχι μόνο να εξηγήσουν, αλλα και να δικαιολογήσουν τις αλλεπάλληλες Νίκες. Και για να μήν αποδεχθούν την αλήθεια-συμβολή του λαού τις ερμήνευσαν όπως πάντα τη συμβολή και τις θυσίες του λαού μεταφυσικά :«Ο Θεός, η Παναγιά και οι Αγιοι, οι εικόνες, το Εντούτω Νίκα, οι αγρυπνίες οι παρακλήσεις κλπ...» Με αυτό το σκεπτικό γράφτηκε ελληνική ιστορία γενικά και του αλβανικού πολέμου ειδικά, που στην ουσία δεν ειναι παρά τα στρατιωτικά και κυβερνητικά ανακοινωθέντα: Ημερομινίες, υψώματα, τοποθεσίες και αριθμοί. Ποιός τα έκανε αυτά και για ποιό λόγο έγιναν αυτά: την τάδε μέρα, την τάδε ώρα στην τάδε κορυφωγραμμή κλπ; Ποιά ηταν τα κίνητρα και για ποιό λόγο πολέμησε ο στρατός με τόση αυτοθυσία και αυταπάρνηση; Για πιό λόγω ,αψηφώντας και αυτήν ακόμα τη ζωή ο φαντάρος, συμμετείχε και συμπαραστέκονταν σύσωμος ο λαός στα μετώπισθεν, μα και για ποιόν ακριβώς λόγο τους έκανε στρατός και λαός αυτούς τους άθλους, την αυτοθυσία και τους ηρώϊσμούς;
Δύο απ τα τρία αδερφια μου, που επιστρατεύτηκαν στον αλβανικό πόλεμο, (ο ενας ηταν και πολύτεκνος), για ενα μικρό διάστημα ηταν στην ίδια μονάδα. Ενω εδώ μας έλεγαν, πως την όποια νίκη την οφείλουμε στην Παναγία! Ο,τι οι δικές μας απώλειες ειναι ελάχιστες σε σχέση με τις νίκες και αυτό οφείλεται χάρη στην «Παναγιά που μπαίνει ανάμεσα στους εμπόλεμους και δεν άφηνε τις σφαίρες των Ιταλών να φτάσουν στα κορμιά των φαντάρων μας κλπ»!! Οταν γύρισαν ομως μας διηγήθηκαν...
«...Κάποια νύχτα μετά από μια μεγάλη μάχη κοιμηθήκαμε δίπλα στους σκοτωμένους. Η μάχη αυτή κράτησε ολόκληρη τη μέρα. Μόνο όταν νύχτωσε σταμάτησε το μακελειό. Το πρωϊ κοιτάζοντας γύρω μας, τρομάξαμε. Πτώματα το ενα επάνω στο αλλο, κουφάρια, κομματιασμένα, διαλυμένα και πολλά χωρισμένα στα δυο...Αίμαι... πολύ αίμα. Παντού αίμα...Και μόλις ξυπνήσαμε άρχισε η μάχη για το τελευταίο ύψωμα. Χαλάζι οι σφαίρες, οι χειρομβοβίδες, οι όλμοι και τα κανόνια μετέτρεψαν ολόκληρη την περιοχή σε κόλαση. Και όσοι δεν σκοτωθήκαμε και λουφάξαμε πίσω από κάποια πέτρα, πριν καλά καλά προλάβουμε να ευθυγραμμίσουμε το κορμί, άρχισε νέα αντεπίθεση. Οι φασίστες και το ιταλικό πυροβολικό ασταμάτητα ξερνούσε φωτιά και σίδερο. Σίδερο που κομμάτιαζε κορμιά...». Βέβαια τότε που μας τα διηγήθηκαν ίσως διατηρήσαμε κάποια αμφιβολία για τη σκληρότητα της μάχης. Οταν όμως διάβασα τον Ελίτη και τα οσα γράφει για τον αλβανικό πόλεμο δεν μου έμεινε και η παραμικρή αμφιβολία οτι πράγματι έτσι ακριβώς ειχαν γίνει.
Ο,τι δεν μπόρεσαν να κάνουν οί πολυάριθμοι, με άρτιους-εφάμιλλους εξοπλισμούς και επιβλητικά μέσα (Αγγλοι, Γάλλοι, Βέλγοι κλπ) το κατόρθωσε μέσα σε λίγους μήνες η υψηλή φύση των Ελληνων. Με την τρέλλα έστω, οχι όμως με το ψέμα και το συμφέρον. Με το ψέμα και το συμφέρον δεν γίνονται πράξεις ηρωϊκές. Οπως το πρόβλεψαν και οι ποιητές, η ιστορική μοίρα επιφύλαξε στους Ελληνες, το βαρύ προνόμιο να δώσουν πρώτοι την απάντηση στη βάναυση επίθεση του φασισμού, οχι μόνο για τη δική τους λευτεριά, αλλα και τη λευτεριά των λαών όπου Γής. Ετσι ακόμα μια φορά ο λαός μας εκπλήρωσε την ιστορική του αποστολή, να περιφρουρηθούν οι ανώτερες αξίες και τα ιδανικά του Ανθρώπινου πολιτισμού.
Οι λαοί της Ευρώπης έτριβαν το μάτια. Ειναι τούτο δυνατόν έλεγαν; Μπορεί την ώρα που η θύελλα του δορικτήτορα σαρώνει τους λαούς της Ευρώπης, γκρεμίζει τα σύνορα και έθνη μεγάλα και ισχυρά, υποχωρούν εμβρόντητα μπροστά στη ρομφαίο του, γίνεται μια φούφτα κακό αρματωμένοι άνθρωποι να ξεσηκωθούν και να πετάξουν εξω απ τα σύνορα τους τον επιδρομέα; Που πάνε; Σε τί αποβλέπουν; Και αν, πράγμα απίθανο, κατορθώσουν τώρα το ακατόρθωτο, τί θα γίνει οταν αύριο ξυπνήσει το θηρίο και βγάλει τα νύχια του; Ολα αυτά ειναι ορθά και λογικά. αλλα ικανά να πείσουν όσους με ψυχραιμία προσπαθούν να ορθοφρονήσουν και να λογικευτούν.

Την εποχή εκείνη ο ελληνικός λαός ούτε να ορθοφρονήσει, ούτε να λογικευθεί ειχε τον καιρό. Οι ορθοφρονήσεις και συλλογισμοί θα γίνουν αργότερα. Τώρα το καθήκον λέει να πολεμήσουμε. Αυτές ειναι στιγμές όπου θριαμβεύει ο παραλογισμός. Αυτό το δέχεται η ιστορία και ειδικά η ιστορία των Ελλήνων. Οσον αφορά τη χούφτα θα επικαλεσθώ για άλλη μια φορά τον Μακρυγιάννη του 1940 και της Αντίστασης θα θύμιζε αλλη μια φορά «Κι αν είμαστε ολίγοι εις το πλήθος, παρηγοριούμαστε με εναν τρόπο, οτι η τύχη μας εχει εμας τους Ελληνες πάντοτε ολίγους, Οτι αρχή και τέλος, παλαιόθεν και ως τώρα, όλα τα θεριά πολεμούν να μας φάνε και δεν μπορούνε. Τρώνε από μάς μένει και μαγιά. Και οι ολίγοι αποφασίζουν να πεθάνουν, και οταν το κάνουν αυτήνη την απόφαση, λίγες φορές χάνουν και πολλές κερδαίνουν».
Φαίνεται πως οι λαοί της Ευρώπης, οταν διατύπωναν και δικαιολογημένα αυτές τις απωρίες, δεν ειχε διαβάσει τους δυό προειδοποιητικούς στίχους από τη «Σύβυλλα» του Σικελιανού, που προφητικά ειχε εξαγγέλλει και προμηνούσε τον αυριανό θρίαμβο με τους στίχους: «Λαέ των Ελλήνων, Αύριο Ξημερώνει η πιό Τρανή σου Αυγή, κι Αυγή του Κόσμου». Προανείγγελλε οτι θα ξημέρωνε μιά «τρανή αυγή» για την Ελλάδα, «αλλα και τον κόσμο», γιατί ο λαός αυτός, ο ελληνικός λαός, δεν σκέφτηκε ούτε πόσο μικρός ηταν ο ίδιος, ούτε πόσο μεγάλοι ηταν εκείνοι που χτύπησαν με αυθάδεια τις πόρτες του και ειπε ΟΧΙ στους επιδρομείς που σκέφτηκαν και τόλμησαν να πατήσουν τα βρεμμένα με αίμα και ιδρώτα χώματα.
Τον θρίαμβο που στάθηκε η πρώτη νικηφόρα Αντίσταση στις παντού θριαμβεύουσες ως τότε δυνάμεις του Αξονα και την επόμενη της κατοχής μέρα με τη μέρα γιγάντωνε την Εθνική Αντίσταση. Οι συνεχιστές του αγώνα της Ελευθερίας που άρχισε την 28η Οκτωβρίου, θα οργανωθούν και θα γίνουν ο εφιάλτης των κατακτητών και θα του προκαλέσουν τεράστιες ζημιές. Ο Ελληνας σαν ιδανικό του εχει την Ελευθερία, γιατί εχει συνειδητοποιήσει οτι χωρίς την Ελευθερία η ανθρώπινη ζωή δεν έχει κανένα νόημα.
Η εκλογή της μοίρας ηταν βαριά και το τίμημα μεγάλο. Ποτέ άλλοτε ύστερα απ το ξεσηκωμό του 21, δεν ειχε φουσκώσει μέσα στην ελληνική ψυχή ο πυρετός της λευτεριά και της λεβεντιάς αντάμα. Θα έλεγε κανείς, πως ο αλβανικός πόλεμος και σε συνέχεια ο ένοπλος και όποια άλλη Αντίσταση ενανίον του άξονα και σαν σύλληψη και σαν εκτέλεση ηταν έργο του λαού. Η άρνησή του να μήν υποταγεί και οι πρώτες ελληνικές νίκες έφεραν την Ελλάδα στο επίκεντρο της παγκόσμιας κοινής γνώμης. Ο αντίλαλος του «οχι» και της νίκης, ηταν κάτι το πρωτόγνωρο, τη στιγμή που ολόκληρη η Ευρώπη στέναζε κάτω απ τη μπότα του άξονα. Το ίδιο μεγαλούργησε όταν λίγους μήνες αργότερα ειπε το δεύτερο ΟΧΙ το σύγχρονο «Μολών Λαβέ» ο λαού μας. Αυτό το ΟΧΙ ηταν ποιό ηρωϊκό απ το πρώτο. Με αυτό το ΟΧΙ ο λαός μας αποφάσισε να αναμετρηθεί με τις στρατιές των Ούνων, που εξαπέλησε ο Χίτλερ στις Εξη του Απρίλη του 1941, ενανίον της Ελλάδας στα οχυρά της Μακεδονίας και αργότερα στην Κρήτη.
Εκεί στα οχυρά που μιά χούφτα ήρωες, αντιμετώπισαν με Θεϊκή καρτερία τα αλλεπάλληλα κύματα των ατσαλόφρακτων φαλλάγγων και μιάς άλλης αυτοκρατορίας 90 εκατομμυρίων, που πρόστρεξε να σώσει το ήδη τρωτό και πληγωμένο πιά μύθο του αήττητου. Εκεί που ο Διοικητής των γερμανικών μονάδων κρατώντας άσπρη σημαία φώναζε με τη Ντουντούκα να κάνει γνωστή στο Διοικητή, τη συνθηκολόγηση του Τσολάκογλου, τονίζοντας το «άσκοπο πλέον του αγώνα» και να παραδωθεί με τους άνδρες του. Για να πάρει την απάντηση απ τον Ταγματάρχη Δουράτσο οτι :«τα κάστρα δεν παραδίδονται, αλλα καταλαμβάνονται».
Οι Γερμανοί βλέποντας ποσό λίγοι ηταν οι έλληνες και με ποιά μέσα κρατούσαν τόσο χρονικό διάστημα καθηλωμένες υπέρμητριες δυνάμεις και το κόστος που πλήρωσαν σε αίμα προκειμένου να μπουν στο ελληνικό έδαφος, στάθηκαν προσοχή και παρουσίασαν όπλα στους σωρούς των νεκρών, που υπερασπίστηκαν μέχρις αισχάτον την ιερή γή τους. Στην ιστορία του ελληνικού στρατού (σελ 251) δημοσιεύεται το γερμανικό ανακοινωθές της 11/4/41.που αναφέρει τις πολεμικές εκείνες συγκρούσεις και που ανάμεσα στα άλλα γράφει: «Εκλεκτά ελληνικά στρατεύματα υπερασπίστηκαν με εντελώς εξαίρετον ηρωϊσμόν τα οχυρά της γραμμής Μεταξα. Προκλήθηκαν ώς εκ τούτου συγκρούσεις εξ εγγυτάτης αποστάσεως, τόσον πείσμονες και έντονοι, οσο δεν ειχα λάβει μέχρι τούδε χώραν εις κανένα άλλο πολεμικό μέτωπο...».
Ομως πέρασαν. Και ο ήρωας της Πίνδου, των Μακεδονικών οχυρών και της Κρήτης έγινε ο αγωνιστής της Εθνικής Αντίστασης.
Για να ακολουθήσει σε λίγο το ακόμα πιό βροντερό ΟΧΙ, με την ίδρυση του ΕΑΜ για να γίνουν οι αγωνιστές αυτοί οι εφιάλτες των κατακτητών. Θα καθηλώσουν πολλές αξιόμαχες δυνάμεις και θα

προκαλέσουν τεράστιες και ανεπανόρθωτες ζημιές με αποκορύφωμα τον Γοργοπόταμο, τις εκατοντάδες ανατινάξεις γεμάτες στρατό και πολεμοφόδια φάλαγγες, σιδηροδρομικές αμαξοστοιχίες και Νηοπομπές απ το ΕΛΑΝ, στις εκατοντάδες πολύνεκρες μάχες και τις ανατινάξεις αποθηκών πλοίων, λιμανιών, αεροδρομίων κλπ.

Ο ελληνικός λαός ειχε ενα μεγάλο θησαυρό αγωνιστικών παραδόσεων, μακρόχρονους αγώνες, θυσίες, ολοκαυτώματα και νίκες. Δεν μπορούσε να ξεχάσει, να τα απαρνηθεί όλα αυτά γιατί το ήθελαν μερικοί. Απ αυτόν τον πλούσιο και ανεξάντλητο θησαυρό αντλούσαν τη δύναμη και τη θέληση-απόφαση για αγώνα. Αυτήν ακριβώς τη δύναμη-θέληση του αγωνιστή λαού, εκφράζανε και προωθούσαν οι πρωτοπόροι και ηταν το ζωντανό παράδειγμα του.

Ηταν αυτοί που δίνανε πνοή και προοπτική στον λαϊκό αγώνα. Αυτή η Λαϊκή ανεξάντλητη δύναμη άρχισε να οργανώνεται και να κινητοποιείται απ τις πρώτες μέρες που οι κατακτητές πάτησαν το «Αγιο της χώμα οι δολοφόνοι Χιτλερικοί», που λέει και ενα απ τα τραγούδια της Αντίστασης.

Το πνεύμα της Αντίστασης έρχονταν απ το μεγάλο 21, που ηταν σχετικά πρόσφατο. Αμέσως μετά την κατάρρευση του μετώπου, ο λαός ένοιωσε οτι θα ζούσε ενα καινούριο 21. Ετσι όπως οι αγωνιστές του 21 ένοιωθαν τους αρχαίους αγωνιστές, Οδυσσέας, Λεωνίδας, Περικλής, Σόλων,Αλέξανδρος, κλπ. έγιναν Κολοκοτρώνης, Καραϊσκάκης, Ανδρούτσος, Μπότσαρης, Μπούρας, Καρατζάς Καρατάσος, ετσι και στην Αντίσταση. Οποιος γνώρισε απ κοντά τον εθελοντή αντάρτη και συζήτησε μαζί του τον αγώνα και το περιεχόμενο του αγώνα, θα διαπίστωνε οτι πρέπει να ειχε έντονη τη βεβαιότητα μέσα του οτι θεωρούσε τον εαυτό του απόγονο κατευθείαν απ τους αγωνιστές τους 21. Ολα σχεδόν τα ονόματα που πήρε η πλειοψηφία των αγωνιστών ηταν απ τη Μυθολογία, αρχαία και πατρογονικά οπως:

Λεωνίδας, Περικλής, Κολοκοτρώνης, Ακρίτας κλπ ή τοπωνυμίες: οπως Βερμιώτης, Κόζακας, Χείμαρος κλπ. Μα και οι πολιτικές οργανώσεις στο πρότυπο της«Φιλικής Εταιρίας» λειτουργούσαν. Αν η επανάσταση του 21, ηταν το σταθερό πρότυπο του Νέου αγώνα, η αρχαία Ελλάδα ηταν το αξεπέραστο πολιτιστικό πρότυπο του σύγχρονου κόσμου. Και αυτό γιατί ήξεραν, πως εδώ και από εδώ ξεκίνησαν όλα. Τα γράμματα και οι τέχνες. Η Δημοκρατία, η Πολιτική, η Ιστορία, τα Μαθηματικά, η ποίηση, η λογοτεχνία, φιλοσοφία κλπ εχουν πατρίδα την Ελλάδα.

Ο λαός μας εμπνευσμένος απ τις παραδόσεις και τους αγώνες των προγόνων σε στενή συνεργασία με τη διανόηση, οχι μόνο διαφύλαξαν αλώβητη την πατρογονική κουλτούρα, αλλα σε αντίθεση με τις άλλες Βαλκανικές και ευρωπαϊκές Αντιστάσεις παρήγαγε πολιτισμό. Κάτω από πολύ πιό δύσκολες συνθήκες ορθόνωντας ο λαός μας το ανάστημά του στον φασισμό, ντόπιο και ξένο επέκτεινε τον Ανθρώπινο και αγωνιστικό πολιτισμό. Τον πολιτισμό της Ειρήνης, της Δημοκρατίας της Αλληλεγγύης και της Κοινωνικής Δικαιοσύνης.

Οταν ο φασισμός χτύπησε την πόρτα μας και έστησε και εδώ ενα φυλάκιό του με τη δικτατορία του Μεταξά, και έβαλε σε άμεσο κίνδυνο αυτήν την πνευματική πατρογονική κληρονομιά, οι άνθρωποι όλων των ειδών του λόγου και των μορφών τέχνης, έχοντας επίγνωση αυτής της βαριάς κληρονομιάς. Ο αντιφασιστικός αγώνας συνεχίστηκε στην παρανομία με σκοπό οχι μόνο να περιφρουρήσουν αυτόν τον ανεκτίμητο θυσαυρό του λόγου και της τέχνης, αυτήν την πνευματική κληρονομιά των προγόνων από τα βέβηλα βλέμματα και τα αρπακτικά χέρια των σκοταδιστών του κόσμου, αλλά με τη ολόθερμη και εθελοντική συμμετοχή του λαού και της διανόησης στον Αντιστασιακό αγώνα στη διάρκεια της κατοχής, παρά τις τραγικές συνθήκες οχι μόνο περιφρούρησαν στο βαθμό που ηταν δυνατόν θυσαυρό, αλλα και πλούτισαν αυτόν τον ιστορικό πολιτισμό.

Μπορεί η δικτατορία να απαγόρευσε και να διέλυσε τις αντιφασιστικές οργανώσεις, μπορεί να έπιασε και να έκλεισε τα στελέχη τους και χιλιάδες άλλους αντιφασίστες στη φυλακή και στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, για να τους παραδώσει αργότερα επί αποδείξη στους επιδρομείς, αλλά τις ιδέες, το πνεύμα και την αγωνιστικότητα του λαού δεν μπόρεσε να τα δουλώσει.

Κάθε εποχή εχει τα δικά της χαρακτηριστικά, τα μέσα που την εκφράζουν και την ιδιαίτερη εκπροσώπησή της στον πολιτιστικό τομέα γενικά και στης ιστορίας ειδικά. Ολες οι εποχές, δεν χωρίζονται με ερμητικά τείχη. Δεν ειναι αυθύπαρχτες ούτε ασύνδετες η μια με την άλλη. Με οποιονδήποτε τρόπο και αν γίνεται η αλλαγή, τα βιώσιμα στοιχεία της παλιάς εξακολουθούν να ζούν και να αναπτύσσονται στην καινούρια. Οι προϋποθέσει του καινούργιου γεννιούνται μέσα στο παλιό. Αν δεν ηταν ετσι, αν γινόταν διαφορετικά, θα

καταλήγαμε στο συμπέρασμα, πως κάποια δύναμη έξω κοινωνική, μια υπερφυσική δύναμη βάζει σε κίνησει αναιτιολόγητα και αφθαίρετα την ιστορία.
Παίρνοντας και προσωπικά μέρος στο μεγάλο αγώνα της Εθνικής Αντίστασης, οι ανθρωποι των γραμμάτων και των τεχνών, έζησαν ολη την τραγωδία και ολο το αγωνιστικό μεγαλείο του λαού: τη μαρτυρική πείνα, το φοβερό θανατικό, τις μάχες, την ασφυκτική καταπίεση, το όργιο της βίας και του τρόμου,-μπλόκα, συλλήψεις, κρεμάλες, στρατόπεδα, κλούβες, βασανιστήρια και ομαδικές εκτελέσεις-αλλα και την αγωνιστική του έξαρση και ορμή, την εθελοντική αυτοθυσία, τις ηρωϊκές πράξεις και τα λαμπρά κατορθώματά του. Αυτά ακριβώς τα βιώματα αισθάνθηκαν έντονη και βαθιά την ανάγκη και το χρέος να μετουσιώσουν σε λόγω και τέχνη : να τα κάνουν ποίημα, διήγημα, χρονικό, μυθιστόρημα, θούριο, αφίσα, πίνακα.Τα έκαναν εκατοντάδες τραγούδια, με πρώτο το:
« ΠΑΙΔΙΑ ΣΗΚΩΘΗΤΕ ΝΑ ΒΓΟΥΜΕ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΑΝΔΡΕΣ ΜΕ ΟΠΛΑ ΣΤΟΥ ΩΜΟΥΣ...», το «ΣΤ ΑΡΜΑΤΑ ΣΤΑΡΜΑΤΑ ΕΜΠΡΟΣ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΤΗ ΧΙΛΙΑΚΡΙΒΗ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ...» το «ΕΑΜ, ΕΑΜ, ΕΑΜ, ΦΩΝΗ ΛΑΟΥ ΠΟΥ ΦΤΑΝΕΙ ΩΣ Τ ΑΣΤΡΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ» το «ΕΜΠΡΟΣ ΕΛΑΣ, ΕΛΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΚΑΙ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ...» το «ΠΕΣΑΤΕ ΘΥΜΑΤΑ ΑΔΕΡΦΙΑ ΕΣΕΙΣ ΣΤΟΝ ΤΙΜΙΟ ΑΓΩΝΑ...». το ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΦΩΣ ΜΟΡΦΩΣΗ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ» κλπ κλπ σύνθημα με το οποίο και για το οποίο προκειμένου να πάρει σάρκα και οστά έπεσαν πολεμώντας 1300 ΕΠΟΝΙΤΕΣ
Στο μεγάλο και πολυαίμακτο αγώνα της Αθνικής Αντίστασης, οπου ο λαός εθελοντικά φανέρωσε τις καταπληκτικές αρετές και το αγωνιστικό μεγαλείο. Συμμετέχοντας άμεσα βρέθηκαν ανάμεσα στους καλύτερους αγωνιστές της λευτεριάς και πρόσφεραν την ξεχωριστή και ειδική εκείνη συμβολή που μόνο αυτοί ηταν σε θέση να προσφέρουν: Να καταγράψουν με το λόγο και να απεκονείσουν με την τέχνη αυτόν τον αξιοθαύμαστο αγώνα του λαού ενάντια στον ντόπιο και ξένο φασισμό. Τον αγώνα για το Δίκιο και τη Λευτεριά. Πολύ σημαντικής σημασίας ηταν η προσφορά στην ελεύθερη Ελλάδα μέσα σε εντελώς διαφορετικές συνθήκες από ό,τι στην κατεχόμενη Αθήνα. Εκείνο που χαρακτηρίζει ιδιαίτερα όλα τα έργα τους εκτός του οτι ειναι φορτισμένα με άσβεστες ελληνικές μνήμες, ειναι γεμάτα Ελλάδα, αγάπη και Αντίσταση.
Τα μηνύματα ειναι διαποτισμένα με βαθιά πίστη στον Ανθρωπο, την ακατανίκητη δύναμη των λαών και τους αγώνες τους. Εκφράζουν τους πιό σκληρούς και πιό κρίσιμους αγώνες του λαού για λευτεριά και εθνική ανεξαρτησία, με μηνύματα που φτάνουν και αγγίζουν τις πιό ευαίσθητες χορδές και σημεία των ανθρωπίνων πόθων και ελπίδων: την απελευθέρωση του Ανθρώπου, σαν μοναδική και ανεπανάληπτη Ανθρώπινη οντότητα και υπόσταση.
Γι’ αυτό και αποσιωπήθηκε, διώχθηκε και καταδικάστηκε στη σιωπή και την αφάνεια. Ενα μεγάλο μέρος των έργων καταστράφηκε από τις βάρβαρες και ειδικά για το σκοπό αυτό έρευνες στα σπίτια. Δυστυχώς ενα μέρος αυτών έργων καταστράφηκε και από τους ίδιους τους Δημιουργός, αφού η ύπαρξή του ηταν συνώνυμο της ίδιας της ζωής του αν οχι και των οικείων του. Εγώ προσωπικά, αφού οι έρευνες διαδέχονταν η μιά την άλλη, υποχρεώθηκα να συναινώσει όντας κρατούμενος, να καταστραφεί ενα μεγάλο μέρος από το έντυπο και φωτογραφικό Αρχείο του Νομαρχιακου Συμβουλίου της ΕΠΟΝ.
Στην αντιστασιακή εποποιϊα του ελληνικού λαού, η συβμολή που πρόσφεραν οι άνθρωποι των γραμμάτων και των τεχνών, τόσο με το έργο τους, οσο και με την άμεση συμμετοχή και δράση στον αγώνα, στάθηκε και παραμένει μεγάλη και ειδική σε σημασία και βαρύτητα.
Ενώ λοιπόν, οι έρευνες διαδέχονταν η μια την αλλη να βρεθεί και να καταστραφεί αυτό το Αντιστασιακό υλικό και ξοδεύονταν τόνοι χαρτιού και τυπογραφικής μελάνης για να ικανοποιηθεί το αίτημα της ανέρευσης και της καταστροφής, για να καλλιεργηθεί στο λαό το αίσθημα της ηττοπάθειας και της έλλειψης έργου. Η αντίθεση ηταν ασυμβίβαστη. Παρ’ όλες τις προσπάθειες, πονηρές ή απονήρευτες που εγιναν, το πνεύμα της ήττας που τόσο πολύ ήθελαν ντόπιοι και ξένοι δεν μπόρεσε να πιάσει ρίζα. Πεποίθηση του λαού ηταν, οτι δεν ειχε νικηθεί από το φυσικό του αντίπαλο, αλλά από τους τρίτους, από τους ξένους, που ήρθαν σαν σύμμαχοι και τρογγυλοκάθησαν στην απελευθερωμένη από τον ίδιο λαό χώρα σαν νέο κατακτητές.

Και οι ανθρωποι της πέννας, του χρωστήρα και του σκαρπέλου ,γνώρισαν και αυτοί την τύχη των αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης και ολοκλήρου του λαού μας, που τη νικηφόρα πορεία του την ειχαν διακόψει βίαια οι ξένες επεμβάσεις.
Οι άνθρωποι των γραμμάτων και των τεχνών περιέγραψαν με λόγο τον αγώνα και αποτύπωσαν σε έργα τέχνης τους άθλους και την πρωτόγνωρη αυτοθυσία για τους οποίους άθλους και πρωτιές ολόκληρη η Ανθρωπότητα όπου Γής, ειχε στραμένα τα βλέμματά της στην Ελλάδα. Ενώ λοιπόν, όλοι παρακολουθούσαν (το 21) και τώρα με κομμένη την ανάσα τα γεγονότα που καθημερινά διαδραματίζονται, μιλούν για την Ελλάδα και καταγράφουν ενα προς ενα τα γεγονότα. Η Ελλάδα που ειναι η μοναδική χώρα στην οποία ηττούνταν κάθε μέρα ο άξονας, μόνο οι δικοί μας Αγία Τριάδα, που με υπόδειξη των Αγγλων δολοφόνησαν τον Ιωάννη Καποδίστρια, έκανε Υπουργό Ασφάλειας τον Παπαφλέσα, που συνέλλαβε, βασάνισε και δολοφόνησε με Χωσία κατ' εντολή της και οι φλουριατόχρυσοι «ιστορικοί» με την πέννα καταχώνιασαν, οχι μόνο το κοινωνικό περιεχόμενο του 21, αλλα και αξιοθαύμαστους αγωνιστές στην αφάνεια.
Τα γεγονότα που διαδραματίζονταν στην Ελλάδα, την περίοδο 1940-44 σ αυτήν τη γωνιά του πλανήτη, σ αυτόν τον ξερό βράχο, δεν υπήρχε Ανθρωπος στην κατεχόμενη Ευρώπη, που δεν τα αναγνώρισε, που δεν τα θαύμασε και δεν εμπνεύστηκε απ τον αξιοθαύμαστο λαό μας. Το λαό που δεν δίστασε να πάρει στα στιβαρά του χέρια, τόσο τον πόλεμο της Αλβανίας, άλλο τόσο και της Εθνικής Αντίστασης. Και τα παρακολουθούσαν βήμα προς βήμα τα γεγονότα που εξελίσσονταν στον ελλαδικό χώρο το 1940-44, γιατί γνώριζαν την καθοριστική σημασία που ειχαν για την παγκόσμια κοινότητα οι αγώνες των Ελλήνων.
Τα παρακολουθούσαν γιατί γνώριζαν πώς οι αγώνες των Ελλήνων, δεν αφορούσαν μόνο τους Ελληνες. Ηξεραν πως και ο αγώνας αυτός, οπως και οι προηγούμενοι εχουν οικουμενικότητα. Ηξεραν πως εδώ με τον αγώνα ο Ανθρωπος πήρε, την Ανθρώπινη Πνευματική του Υπόσταση. Και το κυριότερο γνώριζαν πως από εδώ ξεκίνησαν όλα: Οι Αμφικτιονίες, η Παιδεία, τα Σχολεία, τα Πανεπιστήμια, η Βουλή, οι Νόμοι, τα Στάδια και οι Ολυμπιάδες, η Ευγονία, η Ιατρική, η Υγεία και η Χριστιανική Θεολογία. Οτι όλα, μα όλα καταγόνται απ την Ελλάδα:
Τα Μαθηματικά, το Θέατρο, η Μουσική, η Ζωγαφική και η Αρχιτεκτονική, φέρνουν βαθίες τις ελληνικές σφραγίδες. Ολες, μα όλες οι Επιστήμες, οι Τέχνες, οι Πνευματικές και οι Κοινωνικό-οικονομικές επιδόσεις προέρχονται απ την Αρχαία Ελλάδα. Και αν οι αντιδραστικοί, σκοτεινοί κύκλοι και τα Φαιά φορούντες, δεν κατάστρεφαν τις βιβλιοθήκες-Αλεξάνδρειας κλπ και ειχαν σωθεί τα αριστουργήματα που έγραψαν οι Ελληνες Σοφοί, συγγραφείς και εφευρέτες, η ελληνική Επιστήμη, θα θεωρούνταν σαν το πρώτο και το μεγαλύτερο κατόρθωμα της Ανθρωπότητας.
Ολα αυτά μαζί λένε πως Εμείς οι Ελληνες, δεν ήμαστε τυχαίοι και τυχάρπαστοι σε αυτήν την Βαλκανική γωνιά της Ευρώπης. Εχουμε ταυτότητα, ιστορία, παράδοση και σελίδες αγώνων: εθνικής, ηθικής και πνευματικής Αντίστασης και εναν αξιοθαύμαστο πολιτισμό. Εχουμε αποσκευές πλούσιες σε αρετή, τόλμη και αξιοπρέπεια. Εχουμε αξιοπρεπές παρόν και μέλλον. Μα και μιά τεράστια προσφορά στην παγκόσμια κοινότητα.
Ολα αυτά δεν τα επικαλούμαστε, πολύ περισσότερο δεν τα γράφουμε εμείς. Τα αναφέρει η «Παγκόσμια Ιστορία του Πολιτισμού» συγγραφέας της οποίας ειναι ο διάσιμος Αμερικανός μελετητής της vvilldy rant, καθώς και ο Βρετανός Xenr mein, που επι λέξη λέει οτι: «Τίποτε δεν κινείται στον κόσμο μας που δεν είναι Ελληνικό». Και το βασικότερο ξέρουν πως το δικό μας παρελθόν ειναι το δικό τους παρόν. Ηξεραν ακόμα πως το ελληνικό πνεύμα, ειναι αυτό που άδρευσε τόσο βαθιά και ολοκληρωτικά τον σύγχρονο πολιτισμό, ώστε ολα τα αναπτυγμένα έθνη να ειναι πνευματικά παιδιά της Ελλάδας. Ο ελληνισμός δεν πρέπει να μείνει-όπως προσπαθούν μερικοί-χωρίς μνήμη, οράματα και ελπίδα. Μόνο αν μείνει άπαρτο κάστρο της Μνήμης και της Ιστορικής Αλήθειας θα μεγαλουργεί. Και μνήμη σημαίνει ιστορία.
Σε εναν τόπο που δεν στερείται μνήμης, μια απ τις λίγες, σπάνιες αξίες του ελληνικού λαού σαν αυτή της Αντίστασης, που ξεχωρίζει σε εθελοντική προσφορά, αυτοθυσία και ηρωϊσμό ειναι εθνικά ωφέλιμο, τίμιο και ηθικό να παραμείνει ζωντανή και να της δωθεί η πρέπουσα θέση στη ζωή και την ιστορία.
Οι Ανθρωποι της Αντίστασης αγωνίστηκαν μέχρι τη στερνή τους πνοή, με πάθος στον τετράχρονο σκληρό και αιματηρό αγώνα, για να μήν χαθεί για την Ελλάδα και οχι μόνο γι αυτήν, το μεγαλόπνευστο έργο των αγωνιστών, που καθαγίασαν με το αίμα τους οι πρωτομάρτυρες κομμουνιστές και ΜΗ, για να ηττηθεί ο

φασιστικός άξονας, την απελευθέρωση της χώρας απ την τριπλή σκλαβιά και τις υπεράνθρωπες προσπάθειες, που έκαναν για να υλοποιηθούν και τα κοινωνικό-οικονομικά προβλήματα που απασχολούσαν το λαό και τη χώρα. Προβλήματα που έμειναν άλυτα απ το 1821 ακόμα. Ενα έθνος που θέλει να αγνοεί τους αγώνες, τις θυσίες και τους αγωνιστές που τις έκαναν, ειναι καταδικασμένο να οδηγηθεί αργά ή γρήγορα στην παρακμή.
Εκεί στη μνήμη λάμπει ο πολιτισμός και η πρόσφορά κάθε λαού. Χωρίς τη μνήμη οι ιστορικές εμπειρίες και η προσφορά μένουν άγνωστες. Δεν επικοινωνούν με την αρχαία και σύγχρονη αείχρονη κουλτούρα του.
Ο,τι δεν γράφεται ξεχνιέται. Και οχι μόνο ξεχνιέται, αλλα και διαστρελώνεται, παραποιείται, αλλοιώνεται και τη θέση της ιστορικής αλήθειας την παίρνει το κατασκευασμένο ψέμα. Και το ψέμα δεν ειναι ιστορία. Η ιστορία δεν παραποιείται μόνο με το συνοθύλευμα που θεωρείται ιστορία, με επιλεκτικό τρόπο από στρατευμένους και για ταξικούς σκοπούς και στόχους. Παραποιείται και αν ακόμη δεν γίνεται αυτό έντεχνα, αποφεύγεται όμως σκόπιμα η διδασκαλία της στα σχολεία, ετσι ώστε οσο περισσότερο πλησιάζουν τα γεγονότα προς την εποχή μας, τόσο πιό άγνωστα να ειναι σε αυτούς που τα διδάσκονται. Στην αυριανή γενιά που θα αναλάβει την ηγεσία του τόπου, τους Νόμιμους κληρονόμους των αγώνων του Ελληνισμού, ετσι όπως το κατεστημένο εχει προαποφασίσει, δεν θα εχει διδαχθεί. Και αφού δεν θα εχουν διδαχθεί οι αγώνες, δεν θα ειναι και ιστορία. Αν σε αυτό προστεθεί και η ακόμα πιό έντεχνη προσπάθεια τα μηνύματα αυτών των αγώνων, περιβεβλημένα με ταξικούς σκοπούς και στόχους να διοχετεύονται σε άλλους δρόμους. Σε δρόμους που αποκτούν εθνικιστικό ταξικό και ατομικό χαρακτήρα.
Στο διάβα των αιώνων οι γενιές των Ελλήνων αγωνίστηκαν. Αγωνίστηκαν όμως για τα πανανθρώπινα οράματα και ιδανικά. Για ιδεώδη και αξίες αξεπέραστες : Για Ειρήνη, Ελευθεριά, Δημοκρατία, Δικαιοσύνη, Ησηγορία και Ισότητα. Η ιστορία οπως γράφεται και κυρίως όπως διδάσκεται τα συγκεντρώνει όλα αυτά κάτω απ ενα γενικό τίτλο «εθνικά ιδεώδη». Η επιλεκτική και στρατευμένη ιστορία τα καπηλεύεται με σκοπό να δημιουργήσει αντί για εθνική, εθνικιστική συνείδηση. Και αλίμονο στους λαούς που πέφτους στην παγίδα του εθνικισμού. Μοιραία συνέπεια αυτού του τρόπου συγγραφής και διδαχής της ιστορίας: Η μή αποδοχή του διαφορετικού, ο φασισμός, ο ραστισμός , ο πόλεμος για να επιβληθούμε εμεις οι καλύτεροι. Ο «περιούσιος λαός του Θεού». Οι καλύτεροι που κανείς δεν ειναι σαν και εμάς κλπ !!!
Η τέτοια αναγραφή της ιστορία, οχι μόνο οδηγεί στη ρήση του Hegel, που επισημαίνει οτι ο «δόλος της ιστορίας» αποδεικνύεται τελικά υπέρτερος απ την προνοητικότητα των εκάστοτε κρατούντων να μήν καταγράψουν τα γεγονότα όπως πραγματικά έγιναν την επιβεβαιώνουν την ρήση. Οτι η ιστορία εκτός του οτι γράφεται απ τους νικητές, αλλα γράφεται και με δόλο και μόνο για τους νικητές.
Τα γεγονότα οταν καταγράφονται την ώρα που διαδραματίζονται εχουν τη φλόγα και την αμεσότητα του γίγνεσθαι. Κάθε μεταγενέστερη προσπάθεια για εξωραϊσμό, απόκρυψη ή δικαίωση για να εξυπηρετήσει κατοπινές σκοπιμότητες, θα ηταν πλαστογραφία της ίδιας της ιστορίας και των γεγονότων. Και αυτά ειναι πεισματάρικα, είτε μας αρέσει είτε οχι ετσι όπως καταγράφονται έγιναν στην πραγματικότητα και οχι οπως θα θέλαμε να ειχαν γίνει. Ολοι εχουν το δικαίωμα να μάθουν από πρώτο χέρι τι ακριβώς έγινε εκείνα τα χρόνια. Δεν ειναι η αλήθεια που βλάπτει, όσο δυσάρεστη και αν ειναι. Ούτε ειναι αυτή που ξύνει πληγές, σπέρνει μίση, διχασμό και συμφορές. Ειναι, αντίθετα, η απόκρυψη της αλήθειας, η θεληματική ή αθέλητη αλλοίωση και διαστρέβλωση των πραγματικών γεγονότων, τα μισόλογα και τα ψέματα. Ειναι τα εγκλήματα μικρά η μεγάλα, καθώς και οι συνθήκες, μα και οι αιτίες που επέτρεψαν να γίνουν αυτά. Δεν οφελεί να τα κρύβει και να τα αποσιωπήσει καμιά πλευρά. Μόνο στο φώς της δημοσιότητας και οι καθαρές εξηγήσεις απέναντι στο λαό και την ιστορία, θα δώσουν την ευκαιρία στον καθένα να δεί τί έγιναν, πως έγιναν και γιατί έγιναν ετσι και οχι αλλιώς για να μην ξαναγίνουν.
Σαν λαός μας χρειάζεται η μνήμη, και κυρίως η ιστορική μνήμη. Μας χρειάζεται αυτή η κρυφή φλόγα, που άσβεστη να μας θυμίζει τα γεγονότα που σηματοδοτούν την μακραίωνη ιστορική πορεία του λαού μας. Και μας χρειάζεται γιατί η μνήνη ειναι αυτή που γράφει και διατηρεί ζωντανή την ιστορία και βοηθάει την εξέλιξη. Η ιστορική μνήμη ειναι η υποδομή πάνω στην οποία δομείται το μέλλον. Ειναι η δύναμη της μνημοσύνης, ο φάρος και ο φρουρός της συλλογικής μνήμης. Ειναι η συνείδηση του Εθνους. Κάθε λαός,

πολύ περισσότερο ο δικός μας πρέπει να θυμάται και να καταγράφει όλη του την ιστορία καλή ή κακή. Μαύρη ή άσπρη.
Ενω λέμε με στρεντόρια τη φωνή οτι το κάλεσμα του Ρήγα, στηριγμένο στην ελληνική παιδεία, ειχε οικουμενικό χαρακτήρα κρύβουμε ή και ντρεπόμαστε ακόμα να πούμε οτι το κάλεσμα του βρήκε μεγαλύτερη ανταπόκριση στους Βαλκανικούς λαούς. Γιατί να κρύψουμε λόγου χάρη, οτι ο στρατός του Αλέξανδρου Υψηλάντη, όταν αποβιβάστηκε στο Ιάσιο της Ρουμανίας, αποτελούνταν οχι μόνο από Ελληνες, αλλα από Αρβανίτες, Σέρβους και Βουλγάρους. Να πούμε το ίδιο δυνατά οτι η Εκκλησία μας, δεν αρκέστηκε στο να αφορήσει μόνο τον Ρήγα και τον Υψηλάντη, αλλα αφόρεσε και την ιδια την Επανάσταση. Οτι ανάμεσα στην σημερινή Ελλάδα προτιμότερη ηταν για αυτούς η «μικρά και έντιμος Έλλάς». Η Ελλάδα της Μελούνας, της μιζέριας της ψωροκώσταινας. Η Ελλάδα του πτωχοπροδρομισμού και των συμπεθεριών ανάμεσα στους Δελιγιανναίους και τους Κολοκοτρωναίους. Οτι σαν Λαός, είχαμε και εμείς όπως οι άλλοι λαοί τους Παυσανίες, τους Εφιάλτες στην Αρχαιότητα, τους Νενέκους και πολλούς Κοτζαμπάσηδες, Προεστούς και Κληρικούς και κυρίως Δεσποτάδες, που συνεργάστηκαν σ όλα τα επίπεδα με τον δυνάστη το 21 και πλειάδα συνεργατών στην κατοχή. Και οτι ειναι αυτοί ακριβώς που φιγουράρουν σαν πρωταγωνιστές της Επανάστασης στις πλατείες των πόλεων με αγάλματα, με προτομές, ενώ ο πρωτομάρτυρας Ρήγας, ειναι καταχονιασμένος στις συνοικίες και όταν το θυμάται κάποιο Δημοτικό Συμβούλιο στους παρόδους των πόλεων, αφού οι κεντρικοί δρόμοι και πλατείες ειναι καταλημένες απ αυτούς που τον πολέμησαν και τον αφόρισαν και στις μεγάλες και κεντρικές λεωφόρους οι Βασιλείς, οι Βασίλισσες και οι πρίγκιπες και οι όποιοι στρατηλάτες!!!
Γιατί λέμε ψέματα στα Ελληνόπαιδα, οτι η Επανάσταση κηρύχθηκε στις 25 του Μάρτη του 1821, απ τον Παλαιών Πατρών Γερμανό στα Καλάβρυτα, ενω η αλήθεια ειναι οτι κυρήχθηκε στο Ιάσιο της Ρουμανίας στις 22 Φευρουαρίου του 1821. Γιατί λέμε ψέματα οτι ο Δαβάκης έπαιξε πρωταρχικό ρόλο στον Αλβανικό πόλεμο, ενώ στην πραγματικότητα τον πρωταγωνιστικό ρόλο τον έπαιξε ο συνταγματάρχης Φρατζής.
Για όλους αυτούς η ιστορία σταμάτησε κάπου στο 1204, οταν οι στραυροφόροι άλλωσαν την Πόλη και μοίρασαν τη Βυζαντινή αυτοκρατορία. Γιατί εξακολουθούμε να διδάσκουμε στα παιδιά οτι αν υπάρχει Ελλάδα σήμερα και ελληνική παιδεία τα οφείλουμε στο κρυφό σχολειό, όπου δάσκαλοι ηταν οι παπάδες, ενώ ξέρουμε πολύ καλά, οτι η Οθωμανική Αυτοκρατορία, ηταν πολυεθνική και σαν πολυεθνική στήριξε την υπαρξή της σε τρείς βασικούς άξονες α) την ανηξηθρησκεία β) τη συνεργασία με τις ηγεσίες των λαών ή εθνικοτήτων και γ) την είσπραξη των φόρων. Για το σκοπό αυτό επέτρεπε τη λειτουργία σχολείων αλλα και τη λειτουργία ουσιαστικής αυτοδιοίκησης που βοήθησε τον Ελληνισμό, οχι μόνο να διατηρηθεί αλλά και να αναπτυχθεί και υπο καθεστώς δουλεία ακόμα. Αλλο ενα έξ ίσου μεγάλο ψέμα που τα λέμε ειναι, οτι ο ελληνισμός και ελληνικός πολιτισμός υπάρχουν χάρις στο Χριστιανισμό!
Ο θεσμός της κοινότητας, για τον οποίο θεσμό οι Ελληνες χρησιμοποιούσαν τον όρον Λοινό για τη χώρα «η δέ χώρα κοινόν» (Αριστ πολιτ 3, 13, 2 για το σύνολο των πολιτών, πάνω στον οποίο οι Ελληνες στήριζαν την υπαρξή τους, οχι μόνο λειτουργούσε αλλά και ηταν αναγνωρισμένος απ την τουρκική διοίκηση σαν νομικό πρόσωπο. Οι κοινότητες ασκούσαν ουσιαστική αυτοδιοίκηση με θρησκευτική και πολιτική και παιδαγωγική αυτοτέλεια: Κατένεμε τους φόρους, που ηταν το βασικό ζητούμενο του κατακτητή, μα και τους φόρους που επέβαλε η ίδια η κοινότητα για την κάλυψη των δικών της λειτουργικών εξόδων. α) Φόρος που αφορούσε όλες τις κοινωνικές τάξεις και στρώματα εκτός των γεωκτημόνων. β) φρόντιζε για τα οικονομικά για τη λειτουργία της κοινότητας. γ) Ασκούσε δικαστικά καθήκοντα : γάμοι, διαζύγια, διαθήκες κλπ. δ) χτίζει και επισκεύζει τα σχολικά κτίρια. ε) διορίζει τους δασκάλους και κοινοτικούς γιατρούς. ζ) φρόντιζε τους άπορους και αναξιοπαθούντας κλπ. Οταν λοιπόν, εχεις ουσιαστική αυτοδιοίκηση, με θρηκευτική και και πολιτική εκπαιδευτική αυτοτέλεια, πως εξηγείται η τέτοια προβολή του κρυφού σχολείου, και οτι σε αυτό και μόνο σε αυτό οφείλονται : «οι ιδέες και οι αναμνήσεις του γένους που ηταν φυλαγμένες στο κιτρινισμένα ψαλτήρια στις Εκκλησίες, στα μοναστήρια και το κρυφό σχολειό, που προετοίμαζε τους αγωνιστές του γένους»;
Αν αυτήν την άποψη τη δεχθούμε σαν ιστορική και μοναδική πραγματικότητα, οπως μας την επέβαλε και συνεχίζει να την θεωρεί σαν ιστορική αλήθεια ο Κλήρος, τότε πρέπει να δεχθούμε, οτι η ελληνική ιστορία συμποσούται σε αυτό που υπάρχει στα ψαλτήρια των Εκκλησιών και τα μοναστήρια. Με την ίδια λογική

πρέπει να δεχθούμε οτι ο ανώτερος Κλήρος, ειναι αυτός που κατέστρεψε την μακραίωνη προχριστιανική ιστορία του γένους των Ελλήνων και κράτηση το γένος των Ελλήνων αγράμματο.
Για να γίνει αντιληπτό πόσο η όποια εξουσία και ειδικά οι τα φαιά φορούντες, οχι μόνο μισούν αλλα και καταπολεμούν με λύσσα και με όλα τα μέσα αυτούς που τολμούν να φωτίσουν μέσω της γνώσης εστω ορισμένες πτυχές της ζωής του βασανισμένου απ τους ίδιους άνθρωπο-ανθρωπότητα. Θα αναναφέρω μια φράση που χρησιμοποίησε ο Σέξπιρ προκειμένου να καυτηριάση την όποια εξουσία, τους σκοταδιστές και του δολοφόνους της γλώσσας και του λόγου.
«Away witln him away witn him. He speaks Latin»» Τη φράση αυτή αποδίδει ο Σέξπιρ σε ενα από τα πρόσωπα του έργο του «Ερίκος Στ!» που προστάζει τους ανθρώπους του, να σύρουν στην αγχόνη σιδηροδέσμιο αντίπαλό του, επειδή ... «μιλά λατινικά». Στο ιστορικό αυτό πρόσωπο (πρόκειται για τον jack Gade ηγέτη μιας αγροτικής επανάστασης του ξέσπασε το 1450 στη Ν. Αγγλία) αποδίδει ακόμα ο Σέξπιρ την απαγγελία απ το ακόλουθο κατηγορητήριο: «Με τον πιό προδοτικό τρόπο διεύθιρες τη νεολαία του βασιλείου, ανοίγοντας ενα σχολείο για γρμματική. Και-παρ όλο που οι πρόγονοί μας δεν γνώριζαν τι ειναι βιβλίο και δεν χρησιμοποίησαν τη γραφή παρά μόνο να κρατούν τους λογαρισμούς τους, χαράσσοντας σημάδια επάνω σε ραβδιά-(ραμπούς τα έλεγαν οι δικοί μας κτηνοτρόφοι), εσύ προκάλεσες τη χρήση της τυπογραφίας. Ενάντια στη θέληση του βασιλιά και το κύρος του στέματός του, έκτισες ενα μύλο χαρτοποιϊας. Θα αποδειχτεί ενώπιόν σου οτι περιστοιχίζεσαι από άτομα που δεν μιλούν παρά μόνο για ουσιαστικά, για ρήματα και για αλλα τέτοια απαίσια πράγματα που δεν αντέχει να τα ακούει το αυτί ενός χριστιανού...». Με το στίχο αυτό όποιος και αν το είπε, δείχνει την έμφυτη απέχθεια που τρέφει απέναντι στη γλώσσα και τον γραπτό λόγω που διακρίνει διαχρονικά την όποια αυταρχική εξουσία και το όποιο δόγμα πίστης.
Ο στίχος αυτός που αποδίδεται στον Σέσπιρ, ο τρόπος χρήσης του του στίχου απο την εξουσία και τους όποιους φωτοσβέστες μου θύμσε την οργή και τη φρίκη που προκάλεσε στους δικούς εξουσιαστές και φωτοσβέστες καθώς και τις συνέπειες που υπέστει ο Ρήγας, οταν μετά το «Θούριο», που δεν ηταν καθόλου γραμμένες οι στροφές του για να ξεθυμάνει σε λόγια και δάκρυα η πίκρα των Ραγιάδων για τη σκλαβιά, παρά να γίνουν φωτιά και βόλια κατά του τυράννου, τόλμησε να μεταφράση από τα γαλλικά και να προσαρμόσει στα ελληνικά δεδομένα και φέρει τα δυό πρώτα του βιβλια: Το «Σχολείο των Ντελικάτων Εραστών» και το «Φυσικής Απάνθισμα δια τους αγχίνους και φιλομαθείς Ελληνας»
Γιατί να το κρύβουμε απ τις Νέες γενιές, οτι και στη διάρκεια της κατοχής ενα μεγάλο μέρος της άρχουσας τάξης και ειδικά η ολιγαρχία και η άκρα φασιστική Δεξιά, συνεργάστηκε αρμονικά με τους κατακτητές πριν και κατά τη διάρκεια της κατόχής. Οτι υπήρχαν οι Ράλληδες, οι Γονατάδες, οι Παπαδογκωναίοι, οι Μπουραντάδες κλπ, που οχι μόνο συνεργάστηκαν οι ίδοι, αλλά και πήραν στο λαιμό και τους απλούς ανθρώπου, που αν δεν τους επιστράτευαν αυτοί μπορεί να μήν συμμετείχαν στην αντίσταση, σε καμιά ομως περίπτωση δεν θα τάσσονταν στο πλευρό των κατακτητών για να την πολεμήσουν. Γιατί απ όλο αυτόν τον εθνοϊσμό των δοσιλόγων. Και το βασικότερο, δεν δικάστηκε παρά μόνο ο Ράλλης, σε θάνατο αλλα και για αυτόν βρήκαν τρόπο να του αναγνωρίσουν την «προσφορά»! Πέθανε οχι στο Νοσοκομείο που πάνε τους αρρωστούς κρατούμενους, οπως πέθαναν εκατοντάδες αγωνιστές της Αντίστασης και πολλές δεκάδες στη στο κάτεργο της Γυούρας, αλλα στο σπίτι του. Να μην την ωραιοποιούμε και κυρίως να μην την διαστρεβλώνουμε και παραποιούμε την ιστορική μνήμη.
Μνήμη σημαίνει παρελθόν που καταγράφει πράξεις και ενέργειες επιβεβαιωμένες, που μπορεί με αυτές να ξαναζωντανέψεις το παρελθόν, σαν προϊστορία του παρόντος...Κατά τα άλλα, το πρόβλημα ειναι ποιός γράφει και για ποιόν γράφεται κάθε φορά την ιστορία. Οι λαοί υπάρχουν με την ιστορία. Γι αυτό και δεν υπάρχει μεγαλύτερο και ειδεχθέστερο έγκλημα για το λαό απ την παραποίηση της ιστορίας του.
Και η ιστορική μνήμη του αιώνα που φεύγει λέει, οτι στο διάβα του στην χώρα μας μεσολάβησαν πολλά και σημαντικά γεγονότα. Οτι λαός μας συνέχισε να ζεί κάτω από το ίδιο ιδιόμορφο μισό αποικιακό καθεστώς υπό την πολιτικό-οικονομική εξάρτηση της Αγγλίας και κατά κύριο λόγω και απ το 1947 της Αμερικής, χωρίς αυτό να σημαίνει οτι και άλλες χώρες δεν συμμετείχαν αναλογικά στην εξάρτηση. Με την απελευθέρωση το 1912 της Ηπείρου, της Μακεδονίας και το 1920 της Θράκης, ολοκληρώθηκε...κατά κάποιον τρόπο η χωροταξική έκταση της χώρας. Συμμετείχε στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο. Ακολούθησε η Μικρασιατική καταστροφή, ο ξεριζωμός και ερχομός ενάμιση εκατομμυρίου Ελληνων στην Ελλάδα,

κυρίως στον βορειοελλαδικό χώρο. Οτι σε ολη τη διάρκεια του αιώνα η διακυβέρνηση της χώρας, ηταν οχι μόνο συντηρητικη αλλα και αυταρχική.
Μεσολάβησαν αρκετά στρατιωτικά πραξικοπήματα, κηρύχθηκαν πολλοί στρατιωτικοί «Νόμοι», εκλογικά πραξικοπήματα και τέσερες τουλάχιστον δικτατορίες. Οτι έγιναν κάθε είδους εκπτώσεις και παλινόρθωση της ξενόφερτης δυναστείας και είχαμε αρκετούς διχασμούς. Οτι τον Οκτώμβρη του 1940, η φασιστική Ιταλία του Μουσουλίνι μας κήρυξε τον πόλεμο. Στον πόλεμο αυτό ο λαός μας, παρά το γεγονός οτι ζούσε κάτω απο δικτατορία ένστολος και μή, οχι μόνο απόκρουσε τον εισβολέα αλλά και τον νίκησε στα πεδία των μαχών. Οτι στις 6 του Απρίλη το 1941, η φασιστική Γερμανία του Χίτλερ, μας κήρυξε και αυτή τον πόλεμο προκειμένου να σώσει απ την ταπεινωτική ήττα τον συνεταίρο του Μουσουλίνι και στις 21 Απριλίου αρχίζει η κατοχή της χώρας και ολοκληρώνεται στις 30-31/4/ του 1941 με την κατάληψη και της Κρήτης. Οτι ο λαός μας, παρά την κατοχή της χώρας δεν έπαψε να θεωρεί τον εαυτό του νικητή. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι λίγες μόνο μέρες κυμάτισε ανενόχλητη η σβάστικα του ναζισμού στην Ακρόπολη. Στις 30-31 του Μάη οχι μόνο ειχε κατεβεί αλλά και τσαλαπατήθηκε.
Αν εξαιρέσει κανείς τα τελευταία δώδεκα χρόνια, που τίνει να παγιωθεί μια κάπως ποιό δημοκρατική διακυβέρνηση, τα προηγούμενα χρόνια του αιώνα και οταν ακόμα λειτουργούσε το κοινοβούλιο η διακυβέρνηση της χώρας, δεν ειχε καμιά σχέση με το καθεστώς της αστικής κοινοβουλευτικής Δημοκρατίας. Μα και η μετά χουντική δημοκρατία πόρρω απέχει απ την αστική κοινοβουλευτική δημοκρατία. Το μόνο θετικό που πρόσφερε ειναι το γεγονός οτι η εναλλαγή των κομμάτων στην «εξουσία» (αλλαγή φρουράς απαιτούσε ο αμερικανόφερτος Ανδρέας Παπανδρέου),έγινε και ίσως και στο μέλλον γίνουν χωρίς συγκρούσεις και πράξεις οπως άλλοτε να οδηγηθεί η χώρα σε διχασμό. Ο λαός μας ολόκληρο σχεδόν τον αιώνα, έζησε κάτω από ενα καθεστώς συγκεκαλυμένης κοινοβουλευτικής δικτατορίας. Οτι οι δικτατορίες καταργούν όλα τα πολιτικά κόμματα, φιμώνουν τον τύπο. Οτι καίνε χιλιάδες βιβλία, συλλαμβάνουν, βασανίζουν και στέλνουν στα ξερονήσια και τις φυλακές χιλιάδες κομμουνιστές και διανοούμενους δημοκράτες ακόμα και απλές νοικοκυρές και ειδικά η βασιλο-μεταξική.
Οτι οταν η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο οι κρατούμενοι στα νησιά και τις φυλακές κομμουνιστές και ΜΗ, ζήτησαν με γράμματά τους να τους επιτράπει να πάνε να πολεμήσουν στην πρώτη γραμμή του μετώπου. Δυστυχώς όμως δεν τους το επέτρεψε η δικτατορία, που θεωρούσε τον πόλεμο αυτό σαν μιά καθαρά δική τους προσωπική υπόθεση. Το ίδιο συνέβει και με τους απόστρατους αξιωματικού του 1935, τους οποίους ομως αξιωματικούς Αγγλοι και Ελληνες από κοινού χρησιμοποίησαν για να οργανώσουν τα «Τάγματα Ασφαλείας».
Το κατέβασμα της βαστικάς από την Ακρόπολη, απ τον Μανώλη Γλέζο και τον Απόστολο Σάντα, ερμηνευτές και εκφραστές της ψυχικής διάθεσης και θέλησης ολοκλήρου του ελληνικού λαού, αποτελεί κόλαφο για τον Χίτλερ, γιατί συμβόλιζε και αρχή έναρξης του αντιστασιακού αγώνα ακριβώς την ημέρα που ειχε κατακτηθεί και η Κρήτη. Η πράξη αυτή δεν ειναι βέβαια ίσως η πρώτη Αντιστασιακή πράξη. Ειναι ομως η πρώτη που πέρασε τα σύνορα της χώρας και βρήκε αντίκτυπο στις καρδίες ολων των αντιπάλων του άξονα. Οτι οι πριν την κατοχή ηγετικές ομάδες εγκατάλειψαν λαό και χώρα έρμαιο στη διάθεση των κατακτητών. Η συλλογή όπλων απ το λαό και οι πρώτες ομάδες ανταρτών στα διάφορα σημεία της χώρας, ηταν ενα μήνυμα προς τους λαούς του κόσμου, οτι ο ελληνικός λαός οχι μόνο δεν αποδέχεται την ήττα και την κατοχή, αλλά και οτι άρχισε ήδη να οργανώνει Αντίσταση πολιτική και ένοπλη. Οτι έγινε μιά αρκετά μακρόχρονη προσπάθεια η Αντίσταση να αποτελείται από ολόλκηρο τον πολιτικό κόσμο. Η άρνηση από μέρους των παλιών κομμάτων του Κέντρου και κυρίως της Δεξιάς ηταν κατηγορηματική.
Και αφού δεν στάθηκε δυνατή η από κοινού οργάνωση της Εθνικής Αντίσταση, η παγκόσμια κοινή γνώμη μαθαίνει οτι με πρωτοβουλία των κομμουνιστών στις 27 του Σεπτέμβρη του 1941, τέσσερα πολιτικά κόμματα: Το ΚΚΕ, το ΣΚΕ, η ΕΛΔ και το ΑΕΚ, ιδρύουν το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) και σε συνέχεια τον Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό (ΕΛΑΣ) και το Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Ναυτικό (ΕΛΑΝ), την Εθνική Αλληλεγγύη (Ε.Α). Την Εθνική Πολιτοφυλακή (Ε.Π) και στις 23 του Φλεβάρη του 1943 δέκα Νεολαιϊστκες οργανώσεις ιδρύουν την Εθνική Πανελλήνια οργάνωση Νέων (ΕΠΟΝ).

Δίπλα στο ΕΑΜ ή και παράλληλα ιδρύεται η ΕΕΚΑ, το ΕΔΕΣ και μια σειρά άλλες μικρότερες Αντιστασιακές οργανώνσεις ακόμα και ατομικές. Με εξαίρεση ενα κομμάτι της Ηπείρου που ελέγχοταν απ το ΕΔΕΣ, όλη η υπόλοιπη Ελλάδα ηταν οργανωμενη και ελέγχονταν απ το ΕΑΜ.
Η Ελλάδα έπρεπε να μείνει όρθια. Η ίδρυση του ΕΑΜ το Σεπτέμβρη του 1941, αποτέλεσε ενα καινούριο, πρωτόγνωρο ιστορικό γεγονός στη Νεοελληνική ιστορία μετά το 1821. Και ηταν ιστορικό γιατί για πρώτη φορά μετά το 21, βγαίνουν καινούριες πολιτικές δυνάμεις στο πολιτικό-κοινωνικό προσκήνιο. Οι δυνάμεις που εθελοντικά θα έπαιρναν μέρος στον αγώνα για την απελευθέρωση της χώρας απ τους τρείς κατακτητές. Οι δυνάμεις αυτές ηταν οι δυνάμεις που κουβαλούσαν μέσα τους τις μακραίωνες λαϊκές αγωνιστικές παραδόσεις και το χρέος προς την πατρογονική κληρονομιά.
Οτι ο αντάρτης λαός που συμμετείχε στο ΕΑΜ, γνώριζε τί σημαίνει να είσαι κληρονόμος και θεματοφύλακας μιάς τέτοιας σε μέγεθος και περιοεχόμενο κληρονομιά. Μια κληρονομιά που διαμόρφωσε και αποτελεί τη βάση του σύγχρονου πολιτισμού. Ενος πολιτισμού που οποίο, και όποιου είδους βιβλίου και σε όποιο σημείο του κόσμου, αν ανοίξει κανείς και σε οποιαδήποτε γλώσσα του κόσμου και αν ειναι γραμμένο, ειναι παρούσα η Ελλάδα. Γνώριζε ακόμα οτι οι πρόγονοί μας για να παράγουν και να υπερασπιστούν αυτόν τον πολιτισμό, χρειάστηκαν κάθε είδους θυσίες και αγώνες με αποκορύφωμα : τη Σαλαμίνα, τον Μαραθώνα, τις Θερμοπύλες, τις Πλαταιές κλπ. Το ίδιο και οι αγωνιστές του 21, προκειμένου να τον ανασύρουν απ την μακραίωνα λήθη και οχι μόνο να τον ανασύρουν, αλλά και να τον Αναστήσουν-Αναστήλώσουν στην πατρώα Γή, να τον πλουτίσουν και να τον προεκτείνουν χρειάστηκαν τα Μανιάκια, τα Μεσολόγγια, τα Ζάλογγα, οι Αραπίτσες, το Μοναστήρι του Προδρόμου της Βέροιας Κιούγκια κλπ.
Για να μείνει η Ελλάδα όρθια, έπρεπε οι γενιές της κατοχής να δράσουν οπως έδρασαν οι πρόγονοί μας το 1821, με τον υπέρ πάντων αγώνα ήθελαν να επιβεβαιώσουν το ένδοξο παρελθόν των Ελλήνων και να εγγυηθούν το μέλλον της Ελλάδας, ετσι και οι αγωνιστές του 1941-45 : Ηθελαν να επιβεβαιώσουν-απελευθερώσουν-την Ελλάδα και να εγγυηθούν τον ελεύθερο και εθνικά ανεξάρτητο πλέον το μέλλον της Ελλάδας. Επειδή και τότε οι κίνδυνοι που διέτρεχε η Επανάσταση, όσον αφορά το κοινωνικό της περιεχόμενο απ το εξωτερικό «Ιερή Συμμαχία κλπ» αλλά και τους «συμμάχους» ακόμα και κυρίως απ το εσωτερικό-Κοτζαμπάσηδες, Κλήρος Πρόρκιτοι κλπ-ηταν πολλοί και μεγάλοι. Ο μεγάλος Σολωμός, διαβλέπωντας αυτούς τους πολλούς και μεγάλους κινδύνους που διέτρεχε η Επανάσταση, να παρεκκλίνει-εκτραπεί απ τις διακηρυγμένες ιδέες, αρχές και επιδιώξεις. Προκειμένου να μην εκτραπεί απ τους αρχικούς της στόχους, απευθυνόμενος προς τους αγωνιστές και τους ελεύθερους πολιορκημένους οχι μόνο τους εφιστούσε την προσοχή, για τους κινδύνους που διέτρεχε να εκτραπεί, αλλα και τους ζητούσε να μήν αφήσουν την Επανάσταση να παρεκκλίνει-εκτραπεί απ τους κοινωνικούς στόχους που περιείχαν αυτές οι δικηρυγμένες ιδέες, αρχές και επιδιώξεις. Με το στίχο:«Πάντ' ανοιχτά, πάντ' άγρυπνα, τα μάτια της ψυχής μου», τους καλούσε επίμονα να εχουν καθαρό Νού και άγρυπνη τη συνείδηση.
Με τον αποφθεγματικό αυτό στίχο, ο βάρδος της Ελευθερία εκτός του οτι εφιστά την προσοχή για τους κινδύνους που διέτρεχε η Επανάσταση να παρεκκλίνει, εκφράζει καλύτερα από κάθετί αλλο, το δραμά και το στόχο και της δικής του ψυχής.
Ο Σολωμός γνωρίζοντας, οτι η «Πάντα άγρυπνη» συνείδηση ειναι μεγάλη, ακατανίκητη δύναμη στον άνθρωπο-αγωνιστή, που εχει το θάρρος να αντιμετωπίζει τα όποια θέματα της ζωής και τις αντιξοότητές της με αξιοπρέπεια και ειλικρίνεια, ακολουθώντας σταθερά και αμετακίνητα τη γραμμή που χάραξε. Με το στίχο αυτόν τους καλούσε-συνιστούσε να μένουν σταθεροί και αμετακίνητοι στις επιταγές της συνείδησής τους. Στην εκλπήρωση των διακηρυγμένων ιδεών, αρχών και επιδιώξεων της Επανάστασης, αν θέλουν να εχουν το προσδοκόμενο αποτέλεσμα.
Σε ένα εθελοντικό λαΪκό κίνημα, οπως το ΕΑΜικό στο οποίο μπορούσε να προσχωρήσει όποιος ήθελε, χωρίς να του ζητήσουν πρώτα τα διαπιστευτήρια. Το προσκλητήριο ηταν γενικό και αφορούσε όλους τους Ελλάνες. Μπορούσε να συμμετάσχει αυτός που δεν ανέχονταν την κατοχή της χώρας, αυτός που ένοιωθε τον αντίκτυπο της κατοχής να τον συνθλήβει και κυρίως αυτός που πέρα απ αυτά συνειδοποίησε την ανάγκη να αγωνιστεί για την απελευθέρωση της χώρας απ τους τρεις κατακτητές. Οταν επιστρατεύεις εχεις κάποιο βιογραφικό ή υποχρεώνεις τον επιστρατευθέντα να απαντήσει σε κάποιες ερωτήσεις και με βάση αυτές κρίνεις. Ακόμα για τον επιστρατευμένο εχεις ήδη προκαθορισμένους όρους και αρχές κάτω απ τις

οποίες θα ζήσει και θα δράσει αν και οταν χρειαστεί. Μπορείς να τον τιμωρήσεις για το όποιο παράπτωμα κλπ. Στην εθελοντική ομως ένταξη αυτοί οι λόγοι δεν συντρέχουν και αυτό γιατί δεν εχεις το δικαίωμα να στερήσεις από κάποιον Ελληνα να συμμετάσχει σε εναν κοινωνικό ή απελευθερωτικό αγώνα.
Με βάση αυτούς τους όρους συγκρότησης του κινήματος μπορούσε να συμμετάσχει ο καθένας, ακόμα και αυτός που ήθελε να παρακολουθήσει, να κατασκοπεύσει ή και να κάνει ακόμα και πράξεις που να εκθέτουν το κίνημα. Τα πρώτα λόγια που άκουγε ο εθελοντής-πραγματικός και μή, από τον καθοδηγητή στρατιωτικό ή πολιτικό ήταν τέσσερα βασικά πράγματα που έπρεπε να πάρει σοβαρά υπόψη του. α) ο αγωνιστής δεν προδίνει και δεν παραδίνει το όπλο, β) δεν κλέβει, γ) δεν γαμπρίζει και δ) δεν λέει ψέματα για θέματα που εχουν σχέση με τον αγώνα. Η παραβίαση αυτών των κανόνων ζωής συνεπάγεται κάποια τιμωρία το μέγεθος της οποίας εξαρτάται απ το είδος της παραβίασης, τον χρόνο και τον σκοπό στον οποίο απέβλεπε.
Κάτω απ την αδήρρητη ανάγκη όλα τα κινήματα Αντίστασης υποχρεώθηκαν να επιβάλουν τιμωρίες και μάλιστα αυστηρές και σε μερικές περιπτώσει αιματηρές. Οι τιμωρίες αυτές οσο αυστηρές και αν ηταν, δεν έγιναν ούτε για προσωπικούς λόγους, μα ούτε και από προσωπική εμπάθεια. Οποια ομως και ηταν η τιμωρία που επιβλήθηκε στον συνεργάτη του κατακτητή, ή τον εσωτερικό κατάσκοπο, έγινε για να διασφαλιστεί το λαϊκό και εθνικό συμφέρον. Τιμωρίες και εγκλήματα για την τιμωρία και το έγκλημα αυτό καθ' εαυτό δεν έγιναν. Για να επιβληθεί μια τιμωρία πολύ περισσότερο για να διαπραχθεί ενα έγκλημα, η λογική, η Επιστήμη και η Δικαιοσύνη αναζητεί τον συγκεκριμένο λόγω για τον οποίο επιβλήθηκε η τιμωρία ή και διαπράχθηκε το έγκλημα. Ενα τέτοιο πράγμα ομως δεν έγινε. Και δεν έγινε γιατί δεν μπορούσαν να αναζητηθούν ευθύνες από εναν αγωνιστή για το θάνατο ενος γερμανοντυμένου συνεργάτη ή ενος κουκουλοφόρου καταδότη των αγωνιστών. Και επειδή η αναζήτηση του τιμωρού ή και του «εγκληματία» ακόμα δεν θα ειχε τα αναμενόμενα αποτελέσματα της γενικευμένης δίωξης, έδωσαν ιδεολογική χροιά στο έγκλημα, ετσι ώστε κάθε Αντιστασιακός να ειναι υπόδικός στη συνείδηση του «αθνικόφρονα» και εν δυνάμει «εγκληματίας» και τότε άρχισε το ασύδοτο και ανεύθυνο...
Η προπαγάνδα των συνεργατών και αυτών που εγκληματούσαν εις βάρος του λαού και της πατρίδας, στηρίζονταν σε δυο βασικά συνθήματα. α) Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν πολεμάει τους κατακτητές και β) Σκότωνε αδιάκριτα το λαό και ειδικά αυτούς, που εστω και απ τη θέση του συνεργάτη του κατακτητή πολεμούν τους προδότες του έθνους κομμουνιστές»!!!
Για το εάν πολέμησε το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ τους κατακτητές στον βιβλίο του :«Η Δεκεμβριανή Επανάσταση» ο αντι κομμουνιστής Κ Καλατζής γράφει οτι: εκτός απ την άποψη για τα δήθεν εγκλήματα, που ειναι πανομοιότυπη και ευθυγραμμισμένη με την επίσημη θέση. Μια θέση που ειχε επιβληθεί απόλυτα (αφού η αντίθετη ειχε κόστος και την ιδια τη ζωή), αναφέρεται και στην εξέλιξη των στρατιωτικών επιχειρήσεων που κατέληξαν χάρις στην ωμή και βάρβαρη αγγλική ένοπλη επέμβαση στην ήττα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ το Δεκέμβρη του 44. Ανάμεσα στα άλλα ο Κ Καλατζής, ασχολείται και με τον απλό αγωνιστή, τον ανώνυμο αντάρτη, τον ΕΛΑΣίτη. Εκείνο που πρέπει να προσεχθεί, ειναι οτι αυτός ο «αντι κομμουνιστής» συγγραφέας, αξιολογεί δίκαια αυτόν τον απλό αγωνιστή που προσχώρησε στην ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση και αγωνίστηκε για τη λευτεριά της σκλαβωμένης πατρίδας του. Τον αγωνιστή που μετά τον αφοπλισμό του τον μετατρέπουν σε «δολοφόνο» και «εγκληματία».
Σε ό,τι εχει σχέση με τις στρατιωτικές επιχειρήσει ο κ Κ Καλατζής αναφέρεται μόνο στην τελευταία φάση τους, που αφορά την αγγλική γενική επίθεση που άρχισε στις 28/12/1944. Γράφει :
«... Ο ΕΛΑΣ έχασε με μιάς την πρωτοβουλία και πέρασε στο στρατόπεδο των αμυνομένων. Οι αγγλικοί όλμοι έβαζαν γενικά ενάντια σε όλα τα «εχθρικά» υψώματα. Τα αεροπλάνα στριφογύριζαν σαν δαιμονισμένα πάνω στον ουρανό της Αθήνας, προσπαθώντας να ανακαλύψουν τις εχθρικές φωλιές. (Και πράγματι για φωλιές επρόκειτο για ο ΕΛΑΣ δεν ειχε κατεβεί στην Αθήνα). Τις πρώτες μέρες η άμυνα του ΕΛΑΣ, παρ' όλο τον αιφνιδιασμό-και την λάχιστη δύναμη-ηταν αξιοζήλευτη. Οι άντρες του πολεμούσαν ηρωϊκά. Ούτε τα αεροπλάνα ούτε οι όλμοι ούτε η είδηση πως κάνουν οι Αγγλοι γενική επίθεση μπόρεσε να τους κάνει να λυγίσουν. Α! όχι, ο Δεκέμβρης εχει μέσα του το τραγικό και το μακάβριο στοιχείο, μα εχει συνάμα και το επικό και το ηρωϊκό...»
Με εντυπωσιάσανε γράφει : «Το επικό ομως και το ηρωϊκό ειναι αποκλειστικό έργο των ηρωϊκών παιδιών του λαού. Απόγονοι αντάξιοι μεγάλων προγόνων. Με όλες τις στερήσεις, με όλο τον ελαττωματικό

οπλισμό, με την πείνα, αυτά τα παιδιά έμειναν εκεί που τα έταξε η μοίρα τους. Στη σκοπιά τους για να πεθάνουν...Εβλεπες στρατιώτες του ΕΛΑΣ κουρελιασμένους, αξύριστους, νηστικούς, αληθινές σκιές. Αυτές ομως οι σκιές τρύπωναν κάτω απ τα τάνκς και τα ανατίναζαν στον αέρα... Οι άνδρες του βουνού, εκείνοι που σκάλωσαν εκεί πάνω αρχικά από άδολη αγάπη προς την πατρίδα, εκείνοι που σκέφτηκαν να συνεχίσουν την παράδοση των ηρωϊκών μορφών του 1821, ηταν ασυγκράτητοι. Η πειθαρχία και ο αλτουϊσμός τους, η αυταπάρνησή τους, η καλοσύνη και η ανδρεία τους ηταν κάτι το εκ πληκτικό. Ούτε το πλιάτσικο τους τράβηξε ούτε ο άδικος φόνος. Πόθος τους ηταν η λατρεία της πατρίδας...Στις δύσκολες μέρες του Δεκέμβρη, που τα τρόφιμα σπάνιζαν και την μπουκιά ακόμη τη μοίραζαν με τους διπλανούς τους...Η υπεροχή των αγγλικών δυνάμεων και των μέσων λύγισαν την ηρωϊκή άμυνα του ΕΛΑΣ, αλλά δεν πέρασε πανικός στις γραμμές του. Το κάθε τετράγονο, τον κάθε δρόμο τον υπεράσπιζαν πεισματικά...» (Σελ 216-219)

Οι ελάχιστες μονάδες που βρέθηκαν στη Αθήνα τον Δεκέμβρη, δεν διέθεταν την απαραίτητη αριθμητική δύναμη σε ενόπλους, ούτε το είδως των όπλων να αντιπαρατάξουν στους Αγγλούς. Οι μονάδες του βουνού δεν μπορούσαν και λόγω απαγόρευσης (κρατήθηκαν με βάση τη συμφωνία της Καζέρτας σε απόσταση απ την Αθήνα) να διεισδήσουν στην Αθήνα απαραίτητες και η τυχόν μαζική κοινητοποίησή τους τις παραμονές της σύρραξης καθώς και η αναγκαστική μακρόχρονη πορεία τους προς την Αθήνα, εκτός του οτι θα έδινε τη δυνατότητα στους Αγγλους το χρόνο αλλά και αν ακόμα μπορούσαν η Αγγλική αεροπορία θα προξενούσε τεράστιες ζημιές. Επειτα ο πόλεμος συνεχίζονταν. Αν ο ΕΛΑΣ παραβιάζοντας την συμφωνία θα έμειναν και τα σύνορα ακάλυπτα. Για αλλη μια φορά η τήρηση πιστά της όποιας συμφωνίας υπέργαψε το ΕΑΜ με τους Αγγλους οι «ελέω θεού έλληνες» στις συμφωνίες εκπροσωπούνταν απ τους Αγγλους έβλαψε την ηγεσία του ΕΑΜ.

Αυτούς ακριβώς τους ΕΛΑΣίτες του βουνού που δεν κατέβηκαν στην Αθήνα (Βλέπουμε οτι ο ορος να μην κατέβει ο ΕΛΑΣ στην Αθήνα ηταν το λάθος των Αγγλων). Και ηταν λάθος γιατί όπως δολοφόνησαν τον ΕΛΑΣ της Αθήνας, θα ειχαν δολοφονήσει και τον ΕΛΑΣ του βουνού και δεν θα ηταν υποχρεωμένοι να οργανώσουν και να καθοδηγούν τις πολυάριθμες επι πληρωμή συμμορίες, για να τους σκοτώσουν εναν ενα. Βέβαια, το σκεπτικό ηταν αυτό : εξόντωση του κάθε ΕΛΑΣίτη. Το ζητούμενο ομως ηταν ευρύτερο: ηταν ιδεολογικό. Ηταν η δυναμική του ΕΑΜ και η επιρροή που ειχε το ΕΑΜ στο λαό . Αυτό έπρεπε να καταπολεμηθεί με το αιτιολογικό της εξόντωσης του ΕΛΑΣίτη, να ξεχαστεί και σε συνέχεια να καταχωνιαστεί. Αμ' Επος, Αμ' Εργο.

Τα λόγια αυτά, ειπωμένα από ενα φανατικό αντίπαλο, ειναι ενας πραγματικός ύμνος προς τους αδικημένους, αυτούς τους γεναίους και ανιστερόβουλους μαχητές της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, τους εθελοντές που πύκνωσαν τις φάλαγγες του Λαϊκού στρατού στον αγώνα για τη λευτεριά της σκλαβωμένης πατρίδας. Ας σημειωθεί οτι το ΕΑΜ, δεν διέθετε ούτε αεροπλάνα, ούτε στόλο, τάνκς και αντιαεροπορικά για να προβάλει κάποια αντίσταση στα σχεδιά των Αγγλων. Οι Αγγλοι ομως δεν ειχαν μεγάλα τμήματα πεζικού για να εισβάλουν στην υπόλοιπη Ελλάδα που ηταν ο κύριος όγκος του ΕΛΑΣ. Ενω ο κ Κ Καλατζής μιλά με εντιμότητα και ειλικρίνεια για τον ΕΛΑΣίτη, τους χρεώνει όμως τα «εγκλήματα» που εμπνεύστηκαν οι ειδικοί της Αλβιώνας και επιβεβαίωσε ο Μέγας Σετρίν. Και επειδή μένει προσυλωμένος στην παράταξη των ορκισμένων εχθρών του Λαϊκού Κινήματος, τα εγκλήματα αυτά τα αποδίνει «στην ανικανότητα της κομμουνιστικής ηγεσίας». Και αναρωτιέται κανείς πως συμβιβάζονται αυτές οι δυο απόψεις.

Με δεδομένη την εντιμότητα θα κάνω μια παρομοίωση: Την ηγεσία οποιουδήποτε κόμματος με τους γονείς της οικογένειας. Αν δεχθούμε οτι ηγεσία διαπαιδαγώγησε τα παιδιά της με αρχές : Να είναι συνεχιστές των παραδόσεων του 21, και ασυγκράτητοι με τον εχθρό, να εχουν πειθαρχία και αλτρουϊσμό, αυταπάρνηση, καλοσύνη και καταπληκτική αντρεία. Να μην τους συγκινεί το πλιάτσικο ούτε ο άδικος φόνος, να μοιράζεται τη μπουκιά και μοναδικό πάθος να ειναι η λατρεία της πατρίδας, πώς ειναι δυνατόν να δεχθεί κανείς, οτι απ τη μιά στιγμή στην άλλη μετατράπηκαν σε ύαινες και «μετέβαλαν την Αθήνα σε νεκρόλη;»

Γιατί ας μή γελιόμαστε. Οι Αγγλοι δεν ήρθαν στη Ελλάδα σαν σύμμαχοι. Αχ αυτοί οι αιώνιοι «φίλοι» και «σύμμαχοι», ποτέ δεν σεβάστηκαν την ιστορία μας, ούτε τη μοναδική προσφορά μας στην ανθρωπότητα.

Μας θυμούνται μόνο οταν εξυπηρετούνται τα δικά τους συμφέροντα. Βέβαια αυτό το καθεστώς της εξάρτησης και της ένοπλης επέμβασης, δεν ειναι τωρινή εφεύρεση, ούτε η μοναδική.
Ειναι γνωστό οτι σε όλες τις κοινωνικές αναταραχές υπάρχουν οι ειδικοί Μέτρ, που εκμεταλλευόμενοι την αναμπομπούλα για πλιάτσικο και ξεκαθάρισμα λογαριασμών με κλοπές, απάτες και δολοφονίες. Χρησιμοποιούν τα όποια αποβράσματα της κοινωνίας, για να στήνουν για συγκεκριμένους λόγους μακάβρια σκηνικά, οπως αυτό που περιείχε με λόγια και φωτογραφικό υλικό η έκθεση Σετρίν. Ενα τέτοιο σκηνικό μόνο με σωρούς παραμορφωμένων πτωμάτων μπορούσε να γίνει. Τέτοια υποκείμενα ασφαλώς έδρασαν το Δεκέμβρη του 1944. Σε καμιά περίπτωση ομως, όσο καλά οργανωμένοι και συντονισμένοι να ηταν αυτά τα υποκείμενα, τρία πράγματα για κανένα λόγο δεν θα έκαναν :α) Να συγκεντρώνουν σε συγκεκριμένο χώρο μετά τη δολοφονία τα θύματά τους β) να κομματιάζουν, να βγάζουν τα μάτια, να κόβουν μύτες, αυτιά, γλώσσες και γεννητικά όργανα και να τα μαζέψουν σε σωρούς-γκαζοτενεκέδες μας είπαν και γ) Οσο πορωμένοι και προσωπικοί αντίπαλοι και αν ηταν με τον ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν θα μάζεβαν τον κόσμο για να προβάλουν το αποτρόπαιο και μακάβριο έργο τους.
Η πείρα διδάσκει οτι α) τέτοια σκηνικά στήνονται από ειδικούς Μέτρ. Και οι αποικιοκράτες έχουν τεράστια πείρα, οχι μόνο να τα στήνουν αλλά γνωρίζουν και τις επιπτώσεις που αυτά τα μακάβρια σκηνικά εχουν στον απλό λαό και β) αυτού του είδους τα σκηνικά στήνονται από ενόχους με σκοπό να καλύψουν τα δικά τους εγκλήματα, μα και να αποπροσανατολίσουν την κοινή γνώμη μα και να μετά κυλήσουν την ευθύνη τους. Μόνο ανθρωποι, που εχουν ειδικό λόγω οργανώνουν και επί πληρωμή αναθέτουν την εκτέλεση στα κατακάθια ή από ανθρώπους που συμμετείχαν στα ποιό πάνω εγκλήματα, απ αυτούς που απειλούνται, πως αν δεν πάρουν ενεργό μέρος στο στήσιμο του σκηνικού, θα υποστούν ανεπανόρθωτες συνέπειες, ενώ αν συμμετάσχουν και εκτελέσουν σωστά τις υποδείξεις στο στήσιμο τους σκηνικού, όχι μόνο δεν θα υποστούν τις συνέπειες, αλλα και θα αναγνωριστεί η συμμετοχή τους σαν πράξη εθνικής προσφοράς.
Οι ανθρωποι αυτοί κρίθηκαν οι πιό κατάλληλοι, γιατί ηταν και οι ποιό παθιασμένοι, ορκισμένοι εχθροί του κινήματος. Πρόθυμοι να εκτελέσουν ό,τι τους ζητηθεί. Μοναδικό κριτήριο ειναι ο δεδηλωμένος αντι κομμουνισμός, η απαλλαγή απ τις ευθύνες και η καταξίωση.
Τέτοια μακάβρια σκηνικά με κατακρεουργημένα ανθρώπινα κορμιά, μόνο από αυτούς τους ανθρώπους μπορούν να στηθούν. Μόνο για λόγους κάλυψης εγκλημάτων, πολιτικής εκμετάλλευσης και ανταμοιβής μπορούν να διαπραχθούν τέτοιες αποτρόπειες πράξεις. Οσο για που βρέθηκαν τόσα πτώματα, τα αεροπλάνα που «στριφογύριζαν σαν δαιμονισμένα πάνω απ την Αθήνα», τα κανόνια των καράβια που ειχαν και αυτά στόχο τον λαό της Αθήνας και του Πειραιά, Τα όπλα καμπύλης τροχιάς (όλμοι),τα τάνκς που μεδραλιοβολούσαν αδιάκριτα τους πολίτες. Μα και οι τουφειοφόροι Αγγλοι στρατιώτες, που ήρθαν στην απελευθερωμένη απ το ΕΑΜ- ΕΛΑΣ χώρα, είτε το δέχονται είτε οχι γι αυτόν το σκοπό ηρθαν.
Αυτός που έρχεται να σου πάρει αυτό που έχεις και αυτός που νοιώθει ο ένοχος σκοτώνει. Και αυτός που σκοτώνει προσπαθεί οχι μόνο να δικαιολογήσει τα εγκλήματά του, αλλά και μέσω αυτών των αποτρόπαιων πράξεων να μετά κυλήσει την ευθύνη των εγκλημάτων του στον αντίπαλο για να τα εκμεταλλευθεί και πολιτικά.
Η επιθυμία για την εξουσία και την απαλλαγή ευθυνών απ τα διαπραχθέντα εγκλήματα στις περιπτώσεις αυτές, γίνεται ασύδωτο στοιχείο της ιδιωτικής, της δημόσιας και της παγκόσμιας ζωής. Και οι Αγγλοι με τη δοσίλογη Δεξιά και την πλουτοκρατική ολογαρχία και την εξουσία επιθυμούσαν να πάρουν και τις ευθύνες έπρεπε οπωσδήποτε να μετά κυλήσουν στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ για να την πάρουν, αλλα και να δικαιολογηθούν στο λαό πως βρέθηκαν ξανά στην εξουσία. Γι' αυτό και προσπαθούν μέσα απ τα γεγονότα να προβάλουν σαν «ιστορία» τα πάθη, τα μίση, την εκδίκηση και τους παραλογισμούς, που η συνέχεια του εμφυλίου πολέμου απαιτούσε.
Οι εμφύλιοι πόλεμοι ανοίγουν στο πολιτικό και κοινωνικό σώμα της χώρας πληγές μεγαλύτερες και βαθύτερες ίσως ακόμα και από την πολεμική αντιπαράθεση ανάμεσα σε δυό λαούς. Γιατί πράξεις σαν αυτές «πτωματολογία κλπ» πήγαιναν πέρα απ την καταστροφή και την ανθρωποθυσία του πολέμου. Αγγίζουν και καταστρέφουν το ήθος και την ψυχική ισορροπία του ανθρώπου. Πολτοποιούν συνειδήσεις. Επρεπε να καλλιεργηθεί και να επικρατήσει κάθε είδους κακίας και αντιπαράθεση ανάμεσα στο λαό. Ετσι δεν έμεινε αγριότητα που να μή γίνει ακόμα χειρότερη και απ αυτήν τη φρίκη-πτωματολογία. Μόνο με

αυτόν τον τρόπο θα επικρατούσαν οι εισβολείς και οι δοσίλογοι και η εξουσία θα ηταν πιά η επιβράβευση του εγκλήματος και του δόλου.
Με τσελεμεντέ λοιπόν τη διεθνή του κεφαλαίου, αρχιμάγειρα τον Τσιώρτσιλ και σερβιτόρο τον κύριο Σετρίν το πιάτο βγήκε γευστικότατο!
Αυτά τα λόγια, ειπωμένα από ενα φανατικό αντίπαλο, ειναι ενας πραγματικός ύμνος προς τους τόσο αδικημένους, αυτούς τους γεναίους και ανυστερόβουλους μαχητές της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης. Τους εθελοντές που πύκνωσαν τις φάλαγγες του Λαϊκού Στρατού στον αγώνα για τη χιλιάκριβη τη λευτεριά της σκλαβωμένης απ τους Ούνους πατρίδα. Και ενώ απελευθέρωσε την πατρίδα και συνέβαλε τα μέγιστα στην νίκη του συμμαχικού αγώνα κατά του φασισμού, βρέθηκε αντιμέτωπος με εναν εμπειροπόλεμο Νέο κατακτητή. Τούς Αγγλους αποικιοκράτες. Εναν αντίπαλο, που διέθετε απείρως ανώτερα μέσα πυρός και η υπεροχή του σε όλα ηταν καταπληκτική και παρ' όλα αυτά έμεινε πιστός στην αποστολή να λευθερωθεί επιτέλους η πατρίδα από κάθε άμεση και έμμεση εξάρτηση.
Ειναι προς τιμή του κ Καλατζή. Η πολιτική τοποθέτηση ειναι αναφαίρετο δικαίωμα του καθενός. Εκείνο που εχει σημασία και πρέπει να εκτιμηθεί βαθύτατα ειναι το γεγονός, οτι ξεπέρασε την προκατάληψή του και ειπε με τόλμη και με παρρησία για τον απλό, τον ενώνυμο αγωνιστή της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης Οση Αλήθεια μπορούσε απ αυτή που είδε και έζησε. Δεν τόλμησε ομως να την ολοκληρώσει δίνοντας τα του Καίσαρι στο Καίσαρι και τα του θεού στο Θεό. Οι σκέψεις και οι εκτιμήσεις αυτές, όπως και ο ίδιος τονίζει αφορούν το «ηρωϊκό και επικό» στοιχείο του Δεκέμβρη, που ειναι αποκλειστικό έργο των απλών μαχητών του ΕΛΑΣ. Και στην συνέχεια περνά η αφήγηση στο «τραγικό και μακάβριο» στοιχείο του Δεκέμβρη και τονίζει : «...Ειναι το στίγμα, το αίσχος του, οι ανέσχυντες κηλίδες του. Ολα αυτά τα κακά που μετέβαλαν την Αθήνα σε νεκρόπολη, ολοι αυτοί οι ακροτηριασμοί, ολες αυτές οι εξορύξεις ματιών, ολα αυτά τα τσεκουρώματα, προήλθαν από την ανικανότητα της ηγεσία των κομμουνιστών...». (σελ 216).
Βέβαια, ο κ Κ Καλατζής, δεν ειναι ο μόνος που μίλησε για ανατριχιαστικά εγκλήματα. Πριν απ αυτόν μίλησαν και έγραψαν πολλοί αλλοι, ακόμα ποιό πολλά και χειρότερα. Ειναι οι αρχιτέκτονες που για να στηρίξουν το εγκληματικό τους έργο, να εξοντώσουν «τα ηρωϊκα παιδιά του λαού». τους «Απογόνους αντάξιων μεγάλων προγόνων», αυτούς που με «άδολη αγάπη, το πάθος και τη λατρεία της πατρίδας», αυτούς ακριβώς που άφησαν πίσω τους εκτεθεμένες τις οικογένειες στους κατακτητές και συνεργάτες και εθελοντικά εντάχθηκαν στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ για να πολεμήσουν για την απελευθέρωση της πατρίδας, αυτούς που ένοιωσαν την ανάγκη να εκθέσουν στη συνείδηση του κόσμου δημιουργώντας εις βάρος του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, ενα τέτοιο μακάβριο θέαμα.
Ειναι η παλιά, αδίσταχτη και ξεσκολισμένη αποικιοκρατία που έπρεπε με κάθε θυσία να κρατήσει τούτο τον τόπο-κλειδί κάτω απ τον έλεγχό της. Ετσι οπως στο παρελθόν, δεν δίτασε να καταφύγει σε κάθε είδους δολοπλοκίες και ίντριγγες. Ετσι και τώρα δεν δίσταζε να προβεί σε κάθε είδους βρωμιές για να τον κρατήσει. Γιατί να διστάσει τώρα; Μα ούτε και μπροστά στα ποιο αποτρόπαια εγκλήματα δεν τους έβαλαν μπροστά στο πρόβλημα και αυτό γιατί τα δικαιολογούσαν πάντα πως ο,τι και αν κάνουν όποια μέσα και αν χρησιμοποιήσουν τα κάνουν για το «καλό» και το συμφέρον των «παθόντων». Τα μακάβρια θεάματα ειναι και αυτά ενα απ τα βρώμικα-όπως πάντα-μέσα που μεταχειρίστηκαν ανά τον κόσμο οι αποικιοκράτες και στη χώρα μας, οι επίδοξοι Νέο κατακτητές, σε συνεργασία με τα εσωτερικά στηρίγματα με σκοπό να εκθέσουν τους αγωνιστές και να επιτρέψουν στο εαυτό του να τους σκοτώνουν ατιμώρητα.
Τους χρειάζονταν αυτές οι μακάβριες, σκληρές και επιθετικές εικόνες, όπως σκληρές και επιθετικές ηταν και οι στρατιωτικές δυνάμεις που εν ψυχρώ εξαπέλησαν για να στραγγαλίσουν τον αφυπνισμένο, τον επαναστατημένο και αποφασισμένο για όλες τις θυσίες λαό. Ηθελαν με τις εικόνες αυτές να κατεβάσουν και το μεγαλείο του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στο δικό τους επίπεδο για να αποσωβηθούν πρώτα, να αποσείσουν μετά και σε συνέχεια να μετακυλήσουν τα εγκλήματα αυτά στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, ετσι ωστε να χαρακτηρίσουν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ εγκλημετίες στην αρχή και αργότερα όλους όσους συμμετείχαν στην ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση.
Ειναι οι τυμβορυούχοι που σκηνοθέτησαν κατάλληλα σε ποσότητα, τομές και μέσα έτσι ωστε η έκθεση Σετρίν (έκθεση που τον έκανε Λόρδο) επιβεβαίωνοντας του λόγου του «αληθές», να αποδώσει τους αναμενόμενους καρπούς. Να εχει απήχηση οχι μόνο στο εσωτερικό αλλα κυρίως στο εξωτερικό. Εκείνα τα

ντουρντουβάκια οι Ευρωπαίοι και οι Αμερικανοί και οι απλοί ανθρωποι έπρεπε να πεισθούν «ιδίεις όμαση» τα «κακουργήματα» του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, ώστε να πάψουν να τους θεωρούν ήρωες και να τους εκθειάζουν.
Στο εσωτερικό ο λαός το «εγκλήματα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ» τα ζούσε καθημερινά. Αλλωστε τα επιβεβαίωναν και τα πολεμικά ανακοινωθέντα των κατακτητών με τις απώλειες που κάθε φορά ειχαν στις μάχες με τον ΕΛΑΣ, τα συνέχαιραν και τα επιβράβευαν τα ποιό επίσημα συμμαχικά χείλη και αυτός ακόμα ο πρωτομάστορας του εγκλήματος Τσιώρτσιλ, μαζί με τους ορκισμένους εχθρούς του λαϊκού κινήματος για να δικαιολογήσουν αργότερα το εγκληματικό τους όργιο.
Τα Πτώματα υπήρχαν και ηταν εκατοντάδες. Αυτοί απλώς σαν καλλιτέχνες που ηταν, τα ρετουσάρισαν. Τα πτώματα ήταν απ αυτά που σώριαζαν τα μεδραλιοβόλα των αεροπλάνων που «στριφογύριζαν δαιμονισμένα πάνω απ τον ουρανό της Αθήνας» λόγω έλλειψης αντιεροπορικών πετώντας ακίνδυνα χαμηλά, θέριζαν κυριολεκτικά τον Αθηναϊκό και τον Πειραιώτικο λαό. Ηταν απ τα κανόνια των καραβιών, τα κανόνια και τα ταχυβόλα των τάνκς. Αυτούς τους εκατοντάδες νεκρούς, δεν έπρεπε να τους χρεωθεί Νέο αποικιοκρατική τάξη πραγμάτων. Με τόσα μαζικά, ωμά και απροκάλυπτα εγκλήματα, που προκάλεσε στο λαό η ένοπλη επέμβαση, δεν θα μπορέσουν να σταθούν και κυρίως να κυβερνήσουν για πολύ. Και καθώς τα στηρίγματά τους στο εσωτερικό, δεν ειχαν ούτε και μια έστω περγαμηνή αγώνα για την προστασία του λαού και την απελευθέρωση της χώρας, έπρεπε να τα μαζέψουν. Και οχι μόνο δεν ειχαν, αλλα τους βάραινε και η ανοικτή συνεργασία με τους προηγούμενους κατακτητές, καθώς και οι εκατοντάδες νεκροί και υλικές καταστροφές που προκάλεσαν. Νεκρούς και καταστροφές για τους οποίους έπρεπε να λογοδοτήσουν. Επρεπε να βρούν κάποιο τρόπο να δικαιολογηθούν τόσο για τα κατοχικά, αλλο τόσο και τα όσα προκάλεσαν μέχρι τη συμφωνία της Βάρκιζα, αλλά και μέσω της πτωματολογίας και όποιων άλλων έωλων επιχειρημάτων οχι μόνο να καλύψουν, αλλα και να δικαιολογήσουν τον καινούριο κύκλο αίματος.
Επειτα η τέτοια ωμή και βάρβαρη επέμβαση τους εξασφάλιζε τη νίκη, σε ποιόν θα λογοδοτούσαν ή ποιόν ειχαν να φοβηθούν. Μετά την επέμβαση αυτοί ειχαν και το πεπόνι και το μαχαίρι. Και αυτό το σκηνικό το χρειάζονταν, αφού μόνο με αυτό μπορούσαν οχι μόνο να απαλλάξουν τον εαυτό τους για τα προγενέστερα και αυτά της επέμβασης εγκλήματα, αλλά και μετά κυλώντας στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ τις ευθύνες. Να το ενοχοποιούσε για εγκλήματα που δεν διέπραξε, αλλά και θα ζητούσαν, όπως και έκαναν, να τιμωρηθούν και μάλιστα αυστηρά οι ΕΑΜμο-ΕΛΑΣίτες. Αυτός ηταν ο μόνος τρόπο για να συγκαλύψουν οι πραγματικοί εγκληματίες, αλλα και να διατηρηθεί άσβεστος ο πόθος του εμφυλίου που ηταν ο τελικός στόχος..
Κατά τους επεμβασίες Αγγλους και τους επιβήτορες της εξουσίας : «Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ήθελε να καταλάβει πραξικοπηματικά την εξουσία» και αφού ήθελε να πάρει την «εξουσία με τη βία», το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ειναι που δολοφόνησαν ομαδικά το λαό. Με τα όποια επιχειρήματα εχουν προβάλει προσπαθούσαν να πείσουν το λαό οτι, τα αγγλικά αεροπλάνα απλώς πετούσαν, τα καράβια έκαναν Μπούμ, το ίδιο και τα τάκνς έκαναν βόλτες ρυθμίζοντας την κίνηση στους δρόμους της Αθήνας και του Πειραιά. Οσο για τις χιλιάδες Αγγλους στρατιώτες έπιναν μπύρες και φώναζαν μεταξύ τους Φάκεν!
Ειναι αυτοί που έκαναν πράξη τη σύλληψη, που μετέφεραν τα πτώματα, που έκαναν τις αντίστοιχες αριστοτεχνικές τομές, σε εμφανή σημεία και την κάθε τομή με το αντίστοιχο εργαλείο. Αυτοί που τα φωτογράφησαν με αξιοθαύμαστη δεξιοτεχνία, έβαλαν το αντίστοιχο χρώμα στα επίκαιρα σημεία, ετσι που να τραβούν οχι μόνο την προσοχή, αλλά και την απήχθεια και κυρίως την εσαεί καταδίκη των κακούργων ΕΑΜοκομμουνιστών. Αυτοί που συνέλλαβαν την ιδέα της Αφίσας μικρής πρώτα και γιγάντιες μετά. Αφίσες με τις οποίες κάλυψαν από άκρου σε άκρου την Ελλάδα. Ηξεραν τη έκαναν. Ηταν και αυτό το σκηνικό μέρος του σχεδίου και σαν μέρος έπρεπε να λειτουργήσει και να λειτουργήσει σωστά. Ετσι που να δικαιολογηθούν οχι μόνο τα διαπραχθέντα και τα όποια μελλοντικά να γίνουν εγκλήματα να χρεωθούν σαν διεπραχθέντα από το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ.
Ο κ Κ Καλατζής, μην τολμώντας να πεί όλη την αλήθεια για το ποιός διέπραξε αυτά τα μαζικά και απάνθρωπα εγκλήματα και ποιοί έστησαν αυτό το αποτρόπαιαο σκηνικό, το οποίο ασφαλώς πρέπει να το ειχε δεί με τα ίδια του τα μάτια για να το περιγράφει τόσο παραστατικά. Το γεγονός αυτό, το επέδωσε στην ανικανότητα της ηγεσίας και μάλιστα του ΚΚΕ. Και καλά έκανε, αφού ένοιωθε την ανάγκη να

συμπαρασταθεί στους ομοϊδεάτες του και κυρίως να συμβάλει και αυτός με τον δικό τρόπο στη συγκάλυψη των όσων υποτίθεται είδαν τα μάτια του. Ο κ Κ Καλατζής στην απόδωση ευθυνών, δεν πήρε υπόψη του δυό βασικά και καθοριστικής σημασίας σε αυτές τις περιπτώσεις πράγματα α) Οτι όσο ηλίθιοι και αν ηταν οι κομμουνιστές, σε καμιά περίπτωση δεν θα έδιναν ένα τέτοιο πολιτικό όπλο στους αντιπάλους του... και β) Οτι οι άνθρωποι του βουνού ούτε και να διανοηθούν μπορούσαν αυτού του είδους τα εγκλήματα, πόσο μάλλον να τα κάνουν και να τα εκθέσουν σε κοινή θέα!!! Αυτό ήθελε και είχε τεχνογνωσία, Δεν ήταν κάτι απλώ και πρόχειρο για να μπορεί να το κάνει ο οποιοσδήποτε

Ανθρωποι, που από άδολη αγάπη προς την πατρίδα πολεμησαν τον εισβολέα στην Αλβανία και τους τρείς κατακτητές και βάδιζαν καθώς λέει στα χνάρια των προγόνων και την αγωνιστική παράδοση δεν κάνουν έγκλημα, για το έγκλημα. Οποιος κ Καλατζή, αγάπα την πατρίδα, αγαπά και τον λαό της. Αφού λοιπόν, δεν θα τα έκαναν όπως και ο ίδιος αποκλείει το πλιάτσικο, και αφού μοιράζονταν την μπουκιά, δεν θα έκαναν εγκλήματα για να καλύψουν την ανικανότητα. Και αν ακόμα δεχθούμε την ανικανότητα σημαίνει πως η ίδια η ηγεσία, ούτε ήθελε ούτε έκανε εγκλήματα. Τότε λοιπόν, ποιός τα έκανε; Δεν μένει παρά να δεχθούμε οτι τα έκαναν άνθρωποι, που ηταν οχι μόνο έξω απ το ΕΑΜ, αλλά και ηταν γι' αυτούς, ο μόνος τρόπος να το αμαυρώσουν πολιτικά και να το θέσουν σε διωγμό. Επρεπε αναζητούσαν τρόπο να πυροδοτήσουν την νέα φάση του εμφυλίου.

Στη καταλόγιση της ευθύνης ο κ Καλατζής, φαίνεται οτι δεν έλαβε υπόψη του ακόμα: α) οτι οι Τσώρτσιλ και Χίτλερ, όντας μέλη της διεθνούς του κεφαλαίου, δεν ειχαν διαφορές οσον αφορά την εξόντωση των κομμουνιστών και γι' αυτόν ακριβώς το σκοπό ειχαν υπογράψει από κοινού τη συμφωνία της Λισαβόνας. Μια συμφωνία, που ενδεχομένως εκτός απ την ανενόχλητη αποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα, να περιείχε και μια σειρά αλλά εξ ίσου εγκληματικά πράγματα β) οτι και οι εδώ πράκτορες των Αγγλων συνεργάζονταν με τους Γερμανούς, οχι μόνο για τη δημιουργία των εγκληματικών εθνοϊσμών και των ταγμάτων ασφαλείας, αλλα και να καταδίνουν οι πράκτορες τους αγωνιστές και ειδικά τα στελέχη του ΚΚΕ στους Γερμανούς και γ) Το ίδιο δεν πρέπει να ξεχνά οτι οι Γερμανοί φεύγοντας, ενώ σκότωσαν τους ανθρώπους : Διερμενείς κλπ, (που ήξεραν πρόσωπα και πράματα) άφησαν πίσω τους, εκτός απ τα τσανάκια τους και αρκετούς ειδικούς κυρίως Βουλγάρους φασίστες, με την εντολή να προβούν σε πράξεις που θα επιβάρυναν το ΕΑΜΙκό κίνημα. Αν ο κ Καρατζής, εννοεί οτι το ΚΚΕ, στάθηκε ανίκανο να εντοπίσει αυτούς και όποιους άλλους ειχαν παρεσφρείσει στο ΕΑΜικό κίνημα, με σκοπό να το εκθέσουν. Πράγματι εχει δίκαιο. Ομως δεν πρέπει να ξεχνά ο κ Καρατζής και όποιος άλλος οτι αυτά τα θέματα δεν ηταν από τα εύκολα.

Το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, ηταν πατριωτικό εθελοντικό κίνημα και μπορούσε ο καθένας, που δεν ανέχονταν την κατοχή και ήθελε να πολεμήσει τους κατακτητές από κάποια θέση, μπορούσε να ενταχθεί χωρίς να του ζητήσουν τα διαπιστευτήριά και το βιογραφικό του κάτι που συμβαίνει με τους επιστρατευμένους.

Και κάτι ακόμα. Το ΕΑΜ, την ειχε την εξουσία και την παρέδωσε στην κυβέρνηση εθνική ενότητας. Και θα τη διεκδικούσε στις πρώτες μετά απελευθερωτικές εκλογές τη ψήφου του λαού. Οσο συνεπώς ηλίθια και αν ηταν η ηγεσία, δεν θα χρέωνε το Λαϊκό κίνημα με αυτό το μακάβριο σκηνικό σαν αυτά που έστησαν οι συμπατριώτες του Σετρίν. Αυτά κ Καλατζή, δεν ειναι εγκλήματα που τα έκαναν αυτοί που τους τιμήσατε με τους ποιό ενδεδειγμένους ύμνους παλικαριάς και αξιοπρέπειας, που πράγματι τους άξιζαν και ειναι προς τιμή σας. Αυτοί οι άνθρωποι που τόσο καλά περιγράψατε τον ψυχισμό και τα συναισθήματα, δεν μπορούσαν να γίνουν από τη μια μέρα στην αλλα εγκληματίες. Η δουλειά αυτή θέλει χρόνο, θέλει προπαίδεια, θέλει κίνητρο και ο αγώνας για την απελευθέρωση της πατρίδας δεν αποτελεί κίνητρο για εν ψυχρώ δολοφονίες. Αυτά ηταν πολιτικά εγκλήματα. Εγκλήματα που έγιναν από ανθρώπους με αντιλήψεις συλλογικής ευθύνης. Εγκλήματα διαστροφής και απεγνωσμένων ανθρώπων. Ανθρώπων, αδίσταχτων και νοσταλγών της Μοναρχίας, της βασιλό-Μεταξικής δικτατορίας και του διχασμού. Ανθρώπων που αν δεν τα έκαναν θα λογοδοτούσαν για το κακό που έκαναν στην πατρίδα συνεργαζόμενοι άγνωστο για πιό λόγω με τους κατακτητές.

Ο ΕΛΑΣ κ Καλατζή, υμνήθηκε από πολλούς και κατηγορήθηκε από ελάχιστους. ΕΛΑΣίτης ηταν ο Αλβανομάχος και ο ΕΠΟΝίτης και σε συνέχεια ο Δημοκρατικός στρατός. Ηταν ο λαός που μέσα του βογγούσε το χρέος, όπως στις μεγάλες μέρες της ιστορίας που του υπαγόρευε τα προστάγματά της. Τα

προστάγματα της κάθε φορά «Τρανής Αυγής» και «μιας νέας ανάστασης χτυπάει καμπάνα» που δεν ηταν αλλα από το α) να ενθαρύνει-πείσει το λαό να μην λυγίσει και από αυτήν τη συμφορά και β) να μην χάσει την ελπίδα της Λευτεριάς. Ο ΕΛΑΣίτης σαν εθελοντής λαϊκός αγωνιστής αυτά μόνο άκουγε, σε αυτά πειθαρχούσε. Ρίχθηκε ολόσωμος στην άνιση μάχη και έδειξε στους περιώνυμους λαούς της Ευρώπης και του κόσμου πως οι Ελληνες υπερασπίζονται τα εδάφη και τη Λευτεριά τους.
Ο κ Καλατζή, και πάλι προς τιμή του έδωσε με τον δικό του τρόπο τα δομικά στοιχεία που χαρακτήριζαν τον ΕΛΑΣίτη. Μόνο ετσι δομημένος εθελοντικός ενας λαϊκός στρατός θα μπορούσε παρά τις στερήσεις, την πείνα και το θάνατο να αναμετρηθεί με τέσσερους αυτοκρατορικούς σιδηρόφρακτους στρατούς του Μουσουλίνι, του Χίτλερ, του Τσιώρτσιλ και του Τρούμαν, που τον χτυπούσαν από ξηρά, θάλασσα και αέρα και τους αναρίθμητους εσωτερικούς συνεργάτες που τον πολεμούσαν στο πλευρό τους.
Τα εγκλήματα αυτά τα έκαναν οι Νέο αποικιοκράτες Αγγλοι, για να ξανά ανεβάσουν στην εξουσία τους προπολεμικούς τους υπαλλήλους και αυτοί να ξανά γίνουν τα αφεντικά. Τα έκαναν άνθρωποι που τασσόμενοι στο πλευρό των νέο κατακτητών ηταν σίγουροι και για τη νίκη των Αγγλων, αλλα και το ατιμώρητο της όποιας εγκληματικής πράξης. Αν σε αυτό προστεθεί και η υπόσχεση της αναγνώριση σαν πράξη εθνικής προσφοράς, τότε έχουμε ολόκληρο το σκεπτικό και τον τρόπος δράσης, αλλά και αυτούς που τα διέπραξαν.
Σε κανένα άλλο Εθνικό Απελευθερωτικό Κίνημα, όπως ηταν το δικό μας, δεν παρατηρήθηκε το φαινόμενο μετά την απελευθέρωση, οι ένοχοι εθνικής προδοσίας και αναξιότητας, άνθρωποι πουλημένοι στους ξένους, να καταδιώκουν και να εξοντώνουν αυτούς που έκαναν με κίνδυνο της ζωής το πατριωτικό τους καθήκον, την περίοδο που η πατρίδα περνούσε την μεγαλύτερη δοκιμασία. Την περίοδο που ηταν διαμελισμένη στα τρία και διέτρεχε τον κίνδυνο με τη βοήθεια και των συνεργατών να μετατραπεί η Ελλάδα σε επαρχία του Γ! Ράϊχ.
Ο κ Καλατζής, την περίφημη πτωματολογία και τα ειδεχθές εγκλήματα τα καταλόγισε στην ανικανότητα της ηγεσία του ΚΚΕ. Αλλοι όμως πριν από αυτόν την καταλόγισαν στην Εθνική Πολιτοφυλακή, αλλοι στην Οργάνωση Περιφρούρησης Λαϊκών Αγωνιστών (ΟΠΛΑ) και άλλοι στην «ξεχωριστή ευχαρίστηση που ένοιωθαν» οι πολιτοφύλακες και οι ΟΠΑΛτζίδες να σκοτώνουν! Ετσι με τον πιό εύκολο τρόπο την τιμωρία των ολίγων προδοτών απ την Πολιτοφυλακή και την ΟΠΛΑ, την βάφτισαν «ειδεχθή εγκλήματα». Με την ίδια ευκολία μετακύλησαν την πτωματολογία σαν εγκλήματα της Ε.Π. και της ΟΠΛΑ. Αλήθεια με ποιόν τρόπο κατά τη γνώμη τους, έπρεπε να τιμωρηθούν ο χαφιές με τον σηκωμένο γιακά, ο δεδηλωμένος Γκεσταμπίτης, ο κουκουλοφόρος που σε ενα και μόνο μπλόκο έστελνε δεκάδες αγωνιστές και απλούς ανθρώπου στην κρεμάλα και τα εκτελεστικά; Μήπως έπρεπε να τους πλησιάσουν και να τους στο αυτί: σε ξέρουμε ποιός είσαι και πόσους έστειλες στην κρεμάλα, και αφού το παραδέχεσαι έλα τώρα σαν καλό παιδί που είσαι, κόψε μόνο σου το κεφάλι έτσι ώστε να μην χαρακτηριστεί ειδεχθής ο δικό μας κίνδυνος να σε βρούμε και να σε...».
Για να γίνει αντιληπτός ο τρόπος εκτέλεσης ενος προδότη-συνεργάτη των κατακτητών και ενός κουκουλοφόρου, αρκεί η περίπτωση της ανατίναξης των γραφείων της ΕΣΠΟ απ την ΠΕΑΝ. Την Αντιστασιακή οργάνωση που πρωτοστατούσε ο Παναγιώτης Κανελόπουλος και πολλοί άλλοι. Ο προδότης που κατέδωσε τους αγωνιστές της ανατίναξεις της ΕΣΠΟ, εντοπίζεται κάποτε απ τους επιζήσαντες. Συλλαμβάνεται απ τα διαφυγόντα μέλη της οργάνωσης και εκτελείται με τον πιό φρικτό τρόπο-χρησιμοποιώντας ένα σφυρί. Και κανένας ποτέ και μέχρι σήμερα ακόμα, δεν διανοήθηκε και πολύ σωστά να καταγγείλει την τέτοια εκτέλεση του καταδότη και την μέθοδο που χρησιμοποίησαν σαν ειδεχθή, ενώ αν ηταν ΕΑΜίτης, σε μια παρόμοια περίπτωση ο εκτελεστής, ο φόνος αυτός και ο τρόπος που έγινε, θα ειχε οπωσδήποτε καταγραφεί, σαν το ποιό «ειδεχθέστερο έγκλημα» κατά έλληνα «πατριώτης» και ας ηταν καταδότης και ας ειχε κάνει τεράστια ζημιά στο Εθνικό-απελευθερωτικό κίνημα. Και οχι μόνο θα ειχε καταγραφεί, αλλα και θα ειχε γίνει η αναγωγή του σαν τον μοναδικό τρόπο εκτέλεσης των «πατριωτών» και ας ήταν γερμανοντυμένοι αυτοί οι «υπέρ πατριώτες».
Ομως δεν ηταν μόνο οι παρακρατικές συμμορίες, που συνελλάμβαναν, έκαιγαν και σκότωναν τον άμαχο πληθυσμό αδιάκριτα. Μνημείο φρίκης και αίσχος αιώνιο για το τότε καθεστώς της Ελλάδας, θα αποτελεί η άγρια σφαγή μεταπολεμικά των κατοίκων του χωριού Ξηρόβρυση και των γυναικών του χωριού Στεφανίκη απ τα ίδια τα κρατικά όργανα όπως ανάφερα και πιό πάνω.

Μέσα απ τη ματωμένη πορεία των τριών χρόνων-1945-1947 , φαίνεται τόσο ανάγλυφα και τόσο καθαρά πιά, ποιοί και για ποιό λόγο σκηνοθετούσαν τα μακάβρια θεάματα και πώς μεθόδευσαν τον εμφύλιο πόλεμο. Φαίνεται ολοζώντανα, απο μέρα σε μέρα, πως σχεδιάστηκε και μπήκε σε εφαρμογή το σχέδιο για να εξουδετερωθεί όλος αυτός ο νεοελληνικό δυναμισμός, οχι μόνο της Αριστεράς, όπως τούτος ο λαός-στο σύνολό του-τον ειχε συνειδητοποιήσει και εκδήλωση στο Επος των αλβανικών βουνών και της Αντίστασης. Οι κομμουνιστές και οι αριστεροί ηταν το τυρί. Η φάκα ήταν η Ελλάδα να ξαναγίνει αγγλικό προτεκτοράτο και η δοσίλογη Δεξιά, που θα την παραχωρούσε να ξαναπάρει την υπαλληλική της ιδιότητα-εξουσία.

Ο πόλεμος τελείωσε, οι Αγγλοι με την υπόλογη στο λαό δεξιά κέρδισαν. Τα συμφέροντά τους διασφαλίστηκαν. Το λαό δεν τον ειχαν πλέον ανάγκη, ότι ηταν «υποχρεωμένος» να κάνει και να δώσει το έκανε και το έδωσε. Τωρά πιά ήρθε η δικής τους ώρα, το λαό δεν τον χρειάζονταν άλλο. Καιρός να δωθεί τέλος στα μεγάλα λόγια, ο «ηρωϊκός ελληνικός λαό, ο μέγας, ο απαράμιλλος» καλά θα έκανε να τα ξεχάσει αυτά, να ξαναγίνει «ο λαουτζίκος», να μαζευτεί στη γωνιά του, να δουλεύει όπως πάντα και να μην μιλάει. Και εμφύλιος πόλεμος ηταν ο μόνος τρόπο που μπορούσε να τα επιβάλει όλα αυτά γι αυτό και τον έκαναν.

Μέχρι της 15 Ιουλίου το 1946, οι συμμορίες, το στρατιωτικό και πολιτικό παρακράτος συνεπικορούμενοι απ το επίσημο κράτος συνελλάμβαναν, βασάνιζαν, έκαιγαν και σκότωναν όποιον, όσους και όταν ήθελαν. Το κακό όμως ειχε παραγίνει. Η αγανάκτηση του κόσμου φούντωνε. Ο λαός ζητούσε να νοικοκυρέψουμε την πατρίδα, ζητούσε συμφιλίωση και ειρήνη. Ειχε αρχίσει να κλείνει το χάσμα. Ηδη τα πρώτα συνοικέσια ξανά έφερνε το λαό κοντά. Οι βάσεις ομως για μαζικότερες συλλήψεις, βασανισμούς και εκτελέσεις ειχαν δημιουργηθεί. Επρεπε να παρθούν και τα αντίστοιχα πρακτικά μέτρα να δικαιολογηθούν τα παλιά εγκλήματα και να καλυφθούν τα νέα να διαπραχθούν. Επρεπε στο εξής οτιδήποτε γίνεται να εχει έστω την επίφαση της νομιμοφάνειας και τα έκτακτα μέτρα ηταν αυτά, που θα κάλυπτε τα παλιά και θα «νομιμοποιούσαν» την μαζική σχεδιασμένη εξόντωση.

Τα έκτακτα μέτρα και τα έκτακτα στρατοδικεία, που οχι μόνο θα επιτάχυναν και θα την έκαναν μαζικότερη την εξόντωση, θα έδινε και την «νομική» κάλυψη στα όποια εγκλήματα.

Τα έκτακτα μέτρα «ψηφίστηκαν» στις 16 του Ιουλίου του 1946 και ίσχυαν μέχρι στις 14 Ιουλίου του 1974. Επι 28 ολόκληρα χρόνια η μετά απελευθερωτική εξουσία στην Ελλάδα, στηρίζονταν σ αυτά τα έκτατα μέτρα, τις χιλιάδες των εξορίστων και φυλακισμένων, τις εκατοντάδες νεκρών και την ερήμωση της υπαίθρου. Στο ασύδοτο παρακράτος και στους ξένους στηρίχθηκε και κυβερνήθηκε η χώρα απ την δοσίλογη δεξιά με ένα και μοναδικό σκοπό και στόχο : πως θα εξοντώσουν το ΕΑΜικό Λαϊκό κίνημα για να κρατήσουν την Ελλάδα, σφιχτά και αποπνυκτικά δέμενη στο δικό τους άρμα και τα συμφέροντα τους και πως θα παραμείνει παντοτινά «το αγκιστρωμένο ψάρι που δεν θέλει δόλωμα».

Κανένας δεν μπορεί να πει με βεβαιότητα, ποιοί αλλοι λόγοι εκτος απ την εξόντωση των αγωνιστών, που θα έμπαιναν εμπόδιο στη πραγματοποίηση των σχεδίων τους, υποχρέωσαν το επίσημο κράτος να ψηφίσει τα έκτακτα μέτρα πέρα απ το να καλύψει και «δια του Νόμου» πλέον τις συμμορίες, το πολιτικό και στρατιωτικό παρακράτος και το στήσιμο των εκτάκτων στρατοδικείων. Και αυτό γιατί οι συμμορίες και παρακράτος δρούσαν κατά βούληση, ανεύθυνα και ατιμώρητα. Αν έκαναν μερικές παραχωρήσεις ακόμα στο ποιό πάνω συναγελαζώμενο παρακράτος με το πάντρεμα που ειχαν με το επίσημο κράτος, δεν θα χρειάζονταν αυτή η πολυτέλεια. Αυτοί που έζησαν τα γεγονότα ειναι σίγουρο θα έλεγαν οτι η δουλειά θα γίνονταν εξίσου καλά και χωρίς τα έκτακτα στρατοδικεία. Εκτός ποιά και ήθελαν αυτό το όργιο βίας, αυτήν τη φρίκη, αυτό το πολλαπλό καθημερινό έγκλημα, να του δώσουν μια επίφαση «νομιμότητας» ή αν τους πίεζε ο χρόνος και έπρεπε η εξόντωση να ειναι ποιό μαζική και συγκεκαλυμένη.

Η Αγγλικη ηγεσία, σαν Ιμπεριαλιστική δύναμη και κατακτητές που ηταν γνώριζαν οτι κανένα Εθνικό-Λαϊκό Κίνημα, δεν νικιέται στρατιωτικά, αλλά μόνο κοινωνικό-πολιτικά και κυρίως ηθικά. Ζώντας από κοντά (και μέσω των ...) από μέσα το ΕΑΜ, γνώριζαν οχι μόνο το εύρος και την επιρροή που ειχε το ΕΑΜ στο λαό, αλλά και πόσο βαθιά πίστευε στο πρόγραμμά του ο λαός για μια Ελεύθερη, Εθνικά Ανεξάρτητη και Δημοκρατική Ελλάδα μετά απελευθερωτικά. Γνωρίζοντας λοιπόν, την απήχηση που ειχε το ΕΑΜ στο λαό και κυρίως στη Νεολαία, καθώς και το γεγονός οτι αυτοί σαν στρατός κατοχής που ηταν, θα έφευγαν κάποια μέρα απ την Ελλάδα. Για να συνεχίσει λοιπόν, και μετά την αποχώρησή τους η διασφάλιση των συμφερόντων, έκριναν οτι οι λογαριασμοί με το λαϊκό κίνημα οπως ηταν ΕΑΜικό, δεν ηταν υπόθεση που

θα ξεκαθάριζε μέσα σε ένα δυό χρόνια και κυρίως μόνο μέσω της στρατιωτικής ήττας, αλλά θα τραβούσε σε μάκρος. Γνωρίζοντας οτι συνασπισμένη αντιδραστική η ελληνική ηγεσία απ μόνη της, δεν μπορούσε να αναμετρηθεί με το ΕΑΜ.
Γνωρίζοντας ακόμα τις τεράστιες ευθύνες, που ειχαν οι πολέμιοι της Αντίστασης, την αφερεγγυότητά τους στο λαό, την απληστία για εκμετάλλευση και συνεπώς, την γρήγορη χρεοκοπία στα μάτια του λαού, πείστηκαν οτι εκτός απ την στρατιωτική ηττα, τον εξοπλισμό με όπλα, την οικονομική βοήθεια και την πτωματολογία, την διόγκωση του παρακράτους και την πληθώρα των συμμοριών, έπρεπε την ένοπλη ήττα του ΕΑΜ, να την θωρακίσουν-κατοχυρώσουν και με διάφορους Νόμους. Νόμους, έκτακτους μεν στη διατύπωση μακρόχρονοι ομως σε ισχύ και χρήση. Γι' αυτούς τους λόγους ηταν απαραίτητα τα έκτακτα μέτρα και τα έκτακτα στρατοδικεία και κυρίως εκτός απ τη συστράτευση του ήδη πολύμορφου παρακράτους και επιστράτευση νέων συμμοριών. Και στο βαθμό που ηταν δυνατόν μέσω της απειλής και αυτής της ίδιας της ζωής να οργανώσουν κάποια τμήματα από αριστερούς να πολεμήσουν αργότερα τον Δημοκρατικό στρατό.
Αυτό που δεν μπόρεσαν να κάνουν με τους απλούς ανθρώπους το έκαναν με τους πολιτικούς κρατουμένους φαντάρους και κυρίως τους αξιωματικούς στη Μακρόνησο. Οργάνωσαν τα λεγόμενα ΕΤΑΞ : Ενοπλα τμήματα Αξιωματικών τα οποία τα έστειλαν να πολεμήσουν τον ΔΣΕ ξεκινώντας από τη σκέψη πως, άλλη γλύκα έχει να πείσεις-βάλεις ή και να υποχρεώσεις τον χθεσινό συναγωνιστή να πολεμά τον σημερινό αγωνιστή.
Ειχε φτάσει σε τέτοιο σημείο η αυθαιρεσία, η λευκή τρομοκρατία και τα βασανιστήρια, που για να περιοριστεί, αν οχι να σταματήσει χρειάστηκε να ξεσηκώθει η παγκόσμια κοινή γνώμη και αυτός ο Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών. Να διαμαρτυρηθούν για το καθεστώς της λευκής τρομοκρατίας που επικρατούσε στη χώρα. Τα βασανιστήρια που γίνονταν στις ασφάλειες για να κατασκευαστούν κατηγορητήρια και για να αποσπάσουν δηλώσεις μετανοίας. Να σταματήσουν οι εκτελέσεις. Αυτοί που είχαν επανδρώσει αυτούς τους δολοφονικούς μηχανισμούς, ηταν αυτοί που έπρεπε να δώσουν λόγω στη δικαιοσύνη και για να μη δώσουν λόγω στη δικαιοσύνη για τις δικές τους εγκληματικές πράξεις εις βάρος της χώρας και ατόμων χρησιμοποιήθηκαν γι αυτό το σκοπό. Αντί για τη δικαιοσύνη η τέτοια άλογη χρήση, τους εξασφάλισε την ατιμωρησία και τους διασφάλισε κοινωνικό-οικονομικά οφέλη και αξιώματα. Συναγελάστηκαν με τους ομοίους τους για να ηττηθούν αυτοί, που θα τους οδηγούσαν στη δικαιοσύνη για συνεργασία, δοσιλογισμό και πολλούς για αισχάτη προδοσία κατά της πατρίδας. Ηταν αυτοί που ήθελαν και συνέβαλαν να μετατραπεί η Ελλάδα σε επαρχία του Γ ! Ράϊχ!, και τώρα οι αποφάσεις για το πώς θα κυβερνηθεί η Ελλάδα, θα παίρνονταν όπως παλιά στο Λονδίνο.
Σήμερα κάποιοι υποστηρίζουν πως πρέπει να τα ξεχάσουμε αυτά. Περασμένα «ξεχασμένα» λένε. Αλλωστε εχουν περάσει και πολλά χρόνια από τότε. Τι να τα ξανά θυμόστε τώρα. Επειτα οι καιροί μα και οι άνθρωποι ακόμα εχουν αλλάξει. Το ζητούμενο δεν ειναι να ξεχάσουμε, τη μνήμη που αποτελεί τον άγρυπνο φάρο της συνείδησης. Και για να έχουμε μνήμη δεν πρέπει να ξεχνάμε. Η καταγραφή των γεγονότων ειναι μια αδήρρητη ανάγκη για τη χώρα και την δημοκρατία να γραφτεί σωστά και τεκμεριωμένα η ιστορία. Και αλήθεια και ιστορία κατά το Vico «ειναι ο,τι υπάρχει». Η αλήθεια ομως των πραγμάτων ειναι αυτή πολλές φορές που μας πικραίνει...
Χρέος λοιπόν, σε όσους έλαχε ο κλήρος να ζήσουν γεγονότα να τα καταγράψουν για να γίνει κατανοητό, οτι τη μοίρα μας σαν λαού και έθνος, βρίσκεται στα δικά μας χέρια και οτι το μέλλον μας, δεν θα διαμορφωθεί από εξωγενείς παράγοντες, αλλα από εμάς τους ίδιους.
Η ιστορία ειναι το εργαλείο με το οποίο επικοινωνούμε με το παρελθόν, ο τρόπος που γράφτηκε και γράφεται δεν βοηθάει. Και δεν βοηθάει γιατί η ιστορία μας μέχρι σήμερα λέει : «είχαμε την τάδε εποχή διχασμό» ή «παλινόρθωση της μοναρχίας». Το «καβάλα πάει στην Εκκλησιά, καβάλα προσκηνάνε», ή «ειχε ασημένια πέταλα καρφιά μαλαματαίνια» κτλ. Δεν εξηγεί όμως τους πραγματικούς λόγους και κυρίως γιατί και ποιός φταίει, ποιός οφελείται και ποιός χάνει, αν τιμωρήθηκε και πόσο ο φτέχτης, αν αναγνωρίστηκε και εκτιμήθηκε η συμμετοχή και η προσφορά σ αυτούς που πρωτοστάτησαν. Δεδομένα που μας οδήγησαν στο διχασμό ή στην παλινόρθωση της μοναρχίας.
Οι νέες γενιές δεν διδάσκονται την ιστορία κριτικά, ώστε να εχουν την εμπειρία του παρελθόντος, δεν ξέρουν την νεότερη ιστορία στις πραγματικές της διαστάσεις. Δεν ξέρουν τίποτε σχεδόν για τα δύσκολα

κατοχικά χρόνια και τα αμέσως μετά απελευθερωτικά, ώστε να βγάλουν τα αναγκαία συμπεράσματα και διδάγματα. Διδάγματα, που θα βοηθήσουν οχι μόνο στο να μην επαναληφθούν οι διχασμοί, οι παλινορθώσεις και οι εμφύλιοι πόλεμοι αλλα και να διατηρηθεί η ψυχική ενότητα που ειναι το προ απετούμενο για την δημιουργική δράση του λαού σαν ενα ενιαίο σύνολο.
Ακόμα μεγάλη σημασία εχει και η συγγραφή της κατά τόπους και Νομούς ιστορία. Βέβαια η Εθνική Αντίσταση ειχε πανελλαδικό χαρακτήρα, με γενικά γνωρίσματα ως προς τον αντικειμενικό σκοπό. Οι τοπικές όμως οργανώσεις και οι ένοπλες μονάδες για πολλούς αντικειμενικούς λόγους και ειδικά για λόγους στρατηγικής σημασίας του χώρου δράσης, ειχαν να αντιμετωπίσουν, εκτός απ τα γενικά και ορισμένα ιδιόμορφα προβλήματα όπως: πχ αυτά της Χη Μεραρχία του ΕΛΑΣ που με έδρα τη Βέροια. Η Μεραρχία αυτή, ειχε εκτός απ τα γενικά και την ευθύνη του μοναδικού σιδηροδρομικού και οδικού άξανα που συνέδεε τη Γερμανία με την Αφρική. Απο τη Γευγελί μέχρι τα τέμπη. Η Μεραρχία αυτή αντιμετώπιζε εντελώς διαφορετικά προβλήματα σε σχέση με αυτές της Ανατολικής Μακεδονίας, της Πίνδου και της Πελοποννήσου.
Το ίδιο και οι πολιτικές οργανώσεις, που έπρεπε να ανταποκριθούν και στα γενικά, αλλα και τις πρόσθετες ανάγκες αυτής της τοπικής ιδιομορφίας. Μα και όταν άρχισε η αποχώρησει των Γερμανών οι ευθύνες της λόγω της γεωγραφικής θέσης ηταν εξ ίσου μεγαλύτερες. Επρεπέ να ανταποκριθεί στις πρόσθετες ανάγκες του σχεδίου «Κιβωτός» που πρόβλεπε στο να μήν επιτρέψει να φτάσουν συντεταγμένοι και στο συνολό τους οι Γερμανοί στο δυτικό μέτωπο.
Το κείμενο αυτό, οπως γράφω και σε αλλο σημείο, δεν αποβλέπει στο να ξύσει πληγές του παρελθόντος. πολύ περισσότερο να αναμοχλεύσει πάθη. Προσπαθεί να εξιστορήσει μερικά πραγματικά γεγονότα. Και τα γεγονότα που εχουν λάβει χώρα σε συγκεκριμένο τόπο και χρόνο. Γεγονότα που δεν τα αμφισβητεί κανείς οτι έγιναν, οσο σκληρά, καταδικαστέα και αποτρόπαια και αν ειναι πρέπει να μνημονευθούν. Και πρέπει γιατί, ειναι αυτά που θα φωτίσουν το παρελθόν, αλλά και θα βοηθήσουν τον ιστορικό να τα καταγράψει σαν παράδειγμα προς αποφυγή. Να καταγράψει τη δράση του παρακράτους. Απο ποιούς αποτελούνταν και για ποίον ακριβώς λόγω έδρασε, ασύδοτα ,ανεύθυνα, ανεξέλεγκτα και ατιμώρητα. Του παρακράτους που λειτουργούσε βάση προδιαγεγραμμένου σχεδίου και ποιοί ηταν αυτοί που έδιναν το δικαίωμα στο παρακράτος, να προβαίνει σε πράξεις που δεν θα μπορούσαν για κανένα λόγο να δικαιολογηθούν: αυθαίρετες συλλήψεις, φρικτά βασανιστήρια, δίκες και καταδίκες αθώων πολιτών. Στους καλοπληρωμένους χαφιέδες να μπορούν τον πρώτο τυχόντα χωρίς καμιά ευθύνη και συνέπεια, να τον μετατρέπει σε κρατούμενο, οπως τον αδερφό μου και σε συνέχεια κατηγορούμενο στηριγμένο σε βασανιστήρια, που με την κατάλληλη επεξεργασία να μετατρέπονται σε κατηγορητήρια με περιεχόμενο το ανύπαρκτο έγκλημα ή κάποια άλλη κολάσιμη πράξη και για αυτά τα έκτακτα μέτρα ακόμη.
Με το χρόνο λένε-με, η πληγή κλείνει. Μένει ομως η ουλή στο σώμα και την ψυχή. Μένει για να σου θυμίζει αυτό που ακριβώς θέλησεις με το χρόνο να ξεχάσεις.
Αναμφισβήτητα ειναι μεγάλος ο πόνος σε στιγμές εύχριστες να θυμάσαι τη δυστυχία σου. Να θυμάσαι τα χθεσινά και να σε ακολουθούν τα περασμένα και να μήν μπορείς να τα αποφεύγεις. Και δεν μπορείς γιατί αυτές οι θύμισες ειναι βιωμένες και προέρχονται απ έναν άλλο κόσμο. Ενα κόσμο που οχι μόνο δεν σου αναγνώριζαν το δικαίωμα να υπάρχεις, αλλά ούτε και το δικαίωμα να σκέφτεσαι. Ενα κόσμο που δεν σου επέτρεπαν να σου ανήκει και αυτό ακόμα το κουφάρι. Ενα κόσμο κλεισμένο πίσω από ψηλά πανύψηλα κάστρα, με βαριές σιδηρόπορτες και σκοτεινά κελιά. Απο ενα κόσμο προγραμμένων. Απ τον κόσμο της μετά απελευθερωτικής Ελλάδας. Απ τον κόσμο της φυλακής. Απο ενα κόσμο, που για να διατηρηθείς ζωντανός έπρεπε να πείθεις καθημερινά τον εαυτό σου οτι είσαι Ανθρωπος, για να μη σε εγκαταλείψει η έμπνευση, η δημιουργία και ο οραματισμός. Να μή χάσεις την πίστη στον Ανθρωπο, το κέφι και το όραμα. Να κάνεις την πίστη στον Ανθρωπο, όραμα και το κέφι, κινητήρια δύναμη ζωής.
Ολοι αυτοί οι Ανθρωποι την αγαπούσαν την ζωή. Την αγαπούσαν σαν το όμορφο και ώριμο φρούτο που στάζει γλυκό χυμό. Την αγαπούσαν και δεν ήθελαν να χάσουν ούτε μια σταγόνα απ τον χυμό της. Κι ομως οι άνθρωποι αυτοί που αγωνίστηκαν για μια ζωή αντάξια του Ανθρώπου, κάθε πρωϊ οταν έβγαιναν απ το σπίτι δεν ήξεραν αν θα γυρίσουν και μετά τη σύλληψη όταν έβγαιναν απ τις τρύπες-κελιά δεν ηταν πάντα τόσοι όσοι ειχαν μπεί το βράδυ. Κάποιοι έλειπαν...Το χρέος προς την πατρίδα δεν τελειώνει ποτέ

Οπως το επιβεβαιώνει και η ταυτότητα μου λέγομαι Κόγιας Νικόλαος του Γεωργίου και της Μαρίας το γένος Παλικάρια.
Γεννήθηκα στις 23 Ιουλίου του 1923, στη Βέροια στην οδό Βερμίου 22. Ο Πατέρας μου ασχολούνταν με την κτηνοτροφία και τα τρία μεγαλύτερα αδέρφια μου με τις μεταφορές-καραβάνια. Πριν καλά καλά τελείωσω το Δημοτικό, το Σεπτέμβρη του 1935, οι γονείς μου με έστειλαν να μάθω την τέχνη του Τσαγκάρη. Πριν κλείσω χρόνο στη δουλειά, στις 4 Αυγ/του του 1936, ο Μεταξάς, το Παλάτι και οι ξένοι επέβαλαν στη χώρα δικτατορικό καθεστώς. Την επόμενη μέρα στο χώρο αυτού του επαγγέλματος τα πράγματα, δεν ηταν όπως την προηγούμενη και αυτό γιατί την επόμενη της δικτατορίας, πολλοί Μαστόροι και καλφάδες δεν ήρθαν στη δουλειά οπως τις άλλες μέρες. Και δεν ήρθαν γιατί το βράδυ της 4ης Αυγ/του ειχαν συλληθφεί και κρατούνταν στη Ασφάλεια. Σε λίγες μέρες οσοι από τους συλληφθέντες έκαναν δήλωση «μετανοίας» ύστερα από μερικές μέρες αφέθηκαν ελεύθεροι και επανήλθαν στη δουλειά. Ενώ οσοι δεν δέχθηκαν να κάνουν δήλωση πήραν το δρόμο της εξορίας. Συλλήψεις έγιναν και στα αλλα επαγγέλματα οπως: Ραφτάδες, Κουρείς, Φουρνάριδες κλπ. Συνέλλαβαν ακόμα και απλές νοικοκυρές.
Το γεγονός αυτό οπως ηταν φυσικό οχι απλώς σχολιάστηκε δυσμενώς από όλους, αλλά απ ό,τι θυμάμαι έβαλε και τον καθένα μπροστά στο πρόβλημα, γιατί έγινε η δικτατορία, και για το που οδηγείται η χώρα. Βέβαια και στην οικογένειάς μας, άκουγα τον πατέρα μου να μιλά συχνά για τη δημοκρατία και τα μεγάλα μου αδέρφια κυρίως τον Αντώνη, που ηταν και ο πιό μεγάλος, που την εποχή εκείνη ηταν στο σπίτι να διαμαρτύρεται για μερικά πράγματα, δεν καταλάβαινα ομως και τόσο καλά για πιό λόγω και πράγματα διαμαρτύρονταν. Η Δημοκρατία έλεγε ο Πατέρας μου ειναι σαν την Ελευθερία: Την Ελευθερία δεν την χορταίνει ο Ανθρωπος. Οση και αν του δώσεις θέλει και άλλη και αυτό γιατί μόνο ελεύθερος Ανθρωπος νοιώθει Ανθρωπος.
Μετά την επιβολή της δικτατορίας κυρίως αυτοί που έκαναν δήλωση και παρά την «δήλωση-υπόσχεση», οτι δεν θα ειχαν καμιά σχέση πλέον με τις κομμουνιστικές ιδέες και τον συνδικαλισμό, ήταν αυτοί που οχι μόνο μου εξήγησαν από ποιούς επιβλήθηκε η δικτατορία καθώς και τους λόγους για τους οποιούς αυτή επιλβήθηκε, αλλα και ποιές θα ειναι για τη χώρα οι συνέπειες απ την επιβολή της. Και όταν το 1938, από κοινού οι αντιδικτατορικές δυνάμεις ξεσηκώθηκαν για την ανατροπή της δικτατορίας με κέντρο την Κρήτη, ηταν αυτοί που οργάνωσαν σε συμπαράσταση και εδώ πολύωρη απεργιακή κινητοποίηση. Αυτοί και όσοι δεν συνελλήφθηκαν δεν αρκέστηκαν σε αυτά, αλλα οργάνωσαν ποιό εντατικά το κοπόνι της εργατικής αλληλοβοήθειας. Στο κοπόνι αυτό προστέθηκε και η βοήθεια των κρατουμένων στη φυλακή χωρίς δίκη και την εξορία.
Στην διακίνηση του κοπονιού της αλληλοβοήθειας με χρησιμοποιούσαν και μένα χωρίς να ξέρω στην αρχή για το ποιά ηταν η σημασία του. Τα κοπόνια τα πήγαινα στη Μαρία Ζιώγα αδερφή του Μπαρούτα αργότρα στην κατοχή, που την εποχή εκείνη καθόταν στον Αγιο Ανδρέα. Η Μάνα αυτή ειχε δυό παιδιά τον Μαργαρίτη και τον Βασίλη, και οι δύο Τσαγκαράδες, οι οποίοι ειχαν και οι δυό συλληφθεί και σταλεί εξορία. Τον Ιούνιο του 1940, ο Μαργαρίτης Ζιώγας μου πρότεινε να δίνει μέλος της ΟΚΝΕ,(οργάνηση κομμουνιστικής Νεολαίας Ελλάδας), αν δεν έγινα ειναι γιατί στα μέσα του Ιούλη φύγαμε παραθέρηση στο Σέλι και στη Βέροια επανήλθαμε το δεύτερο οπως πάντα δεκαήμερο του Σεπτέμβρη. Και στις 28ην Οκτωβρίου, πριν κάν προλάβουμε να συναντηθούμε η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο.
Για την ιστορία. Ο τρόπος της μεταφοράς των κοπονιών ήταν ο εξη: Τα κοπόνια μεταφέρονταν με κουτία από σπύρτα.Τα βάζαμε στο κάτω μέρος, ανάμεσα στο περίβλημα και το συρτάρι με τα σπίρτα, κρατώντας πάντα, μέχρι τον προρισμό στο χέρι ενα σπίρτο και στο στόμα ενα άναφτο τσιγάρο, ετσι ώστε σε περίπτωση κινδύνου με το σπίρτο που κρατούσα στο χέρι να το ανάψω και να πετάξω κάτω το κουτί με τα κοπόνια. Μετά την αποφυγή του κινδύνου θα γυρίζα να το πάρω. Ετσι το επάγγελμα που διάλεξαν οι γονείς μου, στάθηκε αφορμή να γνωρίσω τις ιδέες της αριστεράς και αργότερα του κομμουνισμού.
Στον Αλβανικό πόλεμο έκτος απ τα τρία αδέρφια μου που επιστρατεύτηκαν, μας επιτάξανε και οσα μουλάρια και άλογα είχαμε εκτός από ένα που την εποχή εκείνη κούτσαινε λιγάκι. Το πήραν και αυτό αργότερα με τη δεύτερη επίταξη ζώων. Χωρίς ποτέ η πολιτεία να θυμηθεί οτι τα πήρε. Και για όσους ξέρουν ενα μουλάρι προπολεμικά άξιζε από πέντε μέχρι και δέκα χιλιάδες δραχμές το καθένα.
Η Γερμανία μας κήρυξε τον πόλεμο στις 6 Απριλίου 1941 και η κατάληψη της Βέροιας απ τα γερμανικά στρατεύματα κατοχής άρχισε στις 11 Απριλίου 1941, στις πέντε το απόγευμα. Λίγο πριν απ την είσοδο των

Γερμανών στην πόλη και ενω τα στούκας πετούσαν χαμηλά πάνω απ την πόλη, έφυγα απ το σπίτι να πάω σε ενα απ τα χωράφια μας, που βρίσκονταν κοντά στο σταθμό απ τη μεριά του ποταμού. Για να πάω σ αυτό το χωράφι ακουλούθησα την σημερινή οδος Σταδίου. Την ώρα που έφτασα στο υψωματακί απέναντι απ τα παλιά Σφαγεία στο βάθος του δρόμου που στρίβει για το Ταραγαροχώρι ο δρόμος, έκαναν την εμφάνισή τους οι πρώτοι Μοτοσικλετιστές και αμέσως μετά τα τάνκς. Στο μεταξύ τα Στούκας πετούσαν πάνω απ τη φάλαγγα με κατεύθυνση την πόλη. Καθώς ήμουν προϊδεασμένος χωρίς να το θέλω αναρωτήθηκα «Και τώρα τί;...».

Οταν έφτασα στο χωράφι, είδα μερικούς γειτόνους να γύριζουν απ το σταθμό φορτωμένοι με διάφορα τσουβάλια και δέματα. Υστερα απ λίγη ώρα ρώτησα κάποιον από που τα πήρε αυτά τα πράγματα και μου απάντησε οτι στο «σταθμό άνοιξαν τις αποθήκες του στρατού και ο καθένας παίρνει ό,τι του αρέσει».

Μια και ηταν πολύ κοντά ο σταθμός απ το χωράφι, αποφάσισα να πάω και εγω να δώ τι ακριβώς συμβαίνει. Πράγματι οταν έφτασα στο σταθμό αρκετοί απ τα γύρω χωράφια και την πολή ακόμα, έπαιρναν απ τις ανοιχτές πλέον αποθήκες ο καθένας που βρέθηκε εκεί ό,τι του άρεσε: Ζάχαρη, ρύζι, σαπούνι κονσέρβες κλπ τρόφημα και διάφορα εργαλεία. Σε μιά διπλανή αποθήκη υπήρχε οπλισμός: όπλα, περίστροφα, χειρομβομβίδες, σφαίρες κλπ. Εγώ έκανα δυό δρομολόγια. Το ενα με λίγη ζάχαρη και ενα μικρό τσουβαλάκι σταφίδες και το άλλο με ενα κιβώτιο που περιείχε 9 περίστροφα και 9 κουτάκια σφαίρες για τα αντίστοιχα περίστροφα. Αφού πήρα τα περίστροφα, δεν ξαναπήγα φοβούμενος να μην με δεί κάποιος και μου τα πάρει ή και να με καταδώσει. Ειχα χώσει το κιβώτιο μέσα στα χόρτα ανέβηκα στην πόλη και οταν σουρούπουσε κατέβηκα για να τα κρύψω. Μέχρις ότου νυχτώσει άνοιξα μια αντίστοιχη με το κιβώτιο τρύπα δίπλα απ την καλύβα και το καταχώνιασα μέσα. Δεν υπήρχε κίνδυνος να καταστραφούν γιατί εκτός του οτι το εξωτερικό ξύλινο κιβώτιο ηταν διαποτισμένο με «γράσο» το εσωτερικό ηταν από χοντρή γαλβανιζέ λαμαρίνα. Την ύπαρξη αυτού του κιβωτίου δεν την γνώριζε κανένας αλλος. Στο μεταξύ γύρισαν απ το μέτωπο και τα τρία μου αδέρφια. Ευτυχώς αρτημελής.

Γύρω στα τέλη του Νοέμβρη διάβασα στην εφημερίδα «Νέα Ευρώπη» μια ανακοίνωση που ζητούσε απ αυτούς που ειχαν οποιοδήποτε όπλο να τα παραδώσουν. Ανησύχησα, αλλά σε λίγο το ξέχασα. Τον Φλεβάρη του 1942 τα πράγματα έσφυξαν και η μια ανακοίνωση διαδέχονταν την αλλη. Τώρα πλέον οι ανακοινώσεις δεν αρκούνταν στο να τα «παραδώσουν». Συνέχιζαν οτι «οσοι δεν θα τα παραδώσουν οχι μόνο θα τιμωρηθούν, αλλά θα τιμωρηθούν αυστηρά-παραδειγματικά» και κάτω απ την ανακοίνωση ενα μικρό χωρίς κανένα σχόλιο έλεγε «οτι πριν από μερικές μέρες εκτελέστηκαν δύο κάτοχοι όπλων ενα στη Θεσσαλονική και ενα στην Αθήνα». Υστερα απ αυτό άρχισαν να με ζώνουν τα φίδια με τη σκέψη μήπως και με είχε δει κάποιος οταν τα έκρυβα. Στο χώρο των Τσαγκαράδων ειχε αρχίσει το ψού-ψού και ο ενας έψαχνε να βρεί τον αλλο. Δεν πέρασε πολύς καιρός καθώς έβγαινα απ το σπίτι με πλησίασε ο πρώην μαστοράς μου Κωσταντίνος Σαβουλίδης του Δημητρίου, λοχίας και στραυματίας στον Αλβανικό πόλεμο. Αυτός ειχε κάνει δήλωση και μου έκλεισε ενα ραντεβού. Πήγα και αφού συζητήσαμε διάφορα σχετικά με την κίνηση του κουπονιού, το κακό που μας βρήκε και τη συμπεριφορά των Γερμανών, μπήκε και το θέμα: αν γνωρίζουμε κάποιον που να εχει στρατιωτικά είδη κρύμενο κάποιο όπλο.

Για άλλη μια φορά τα φίδια άρχισαν να με ζώνουν και με έζωναν γιατί τίποτα δεν ηταν ακόμα ξεκάθαρο ποιός ειναι ποιός. Και δεν ήξερα γιατί εγώ, μετά την επιστράτευση και των τριών αδερφών και την επίταξη των ζώων, ειχα προπ ολλού σταματήσει να δουλεύω Τσαγκάρης. Κάθε μέρα που περνούσε τα πράγματα έσφυγκαν. Τώρα πιά τα φίδια κάθε μέρα που περνούσε δεν με έζωναν μόνο, αλλά άρχισαν και να με τρώνε. Αρχισα να κατεβαίνω πιό συχνά στο χωράφι για να δώ, αν τα πράγματα εξακολουθούν να ειναι όπως τα άφησα. Τα πάντα ηταν στη θέση τους. Τίποτε το ξεχωριστό δεν ειχε συμβεί. Αυτό όμως δεν έλυνε το πρόβλημα. Επρεπε να βρεθεί κάποια λύση.

Τα αδέρφια μου πριν μας επιτάξουν τα ζώα στο αλβανικό πόλεμο ηταν αγωγιάτες-κυρατζίδες. ΟΙ κυρατζίδες λόγω της φύσης της δουλειάς: κλέφτες, λύκοι, ξενητιά κλπ, πολλοί οπλοφορούσαν. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγω στο σπίτι μας προπολεμικά υπήρχε ενα περίστροφο.

Μια μέρα γυρνώντας στο σπίτι από μιά σύσκεψη στην οποία διαμορφώνονταν η ίδρυση της οργάνωσης του ΕΑΜ ΝΕΩΝ, ο ομιλητής επανέφερε το θέμα των όπλων. Τωρά πιά τα πράγματα ειχαν ξεκαθαρίσει. Ξέραμε ποιός ειναι ποιός. Οταν γύρισα στο σπίτι ρώτησα τον μεγάλο αδερφό μου Αντώνη, που να βρίσκεται άραγε εκείνο το περίστροφο; Η απάντηση του ηταν οτι το «έδωσα». Και οταν του είπα οτι δένει

κανείς όπλο αυτήν την εποχή; Μου απάντησε οτι «εκεί που το έδωσε» και σίγουρος είμαι και καλό ρόλο θα παίξει. Αυτό ηταν. Αμέσως ξαλάφρωσα. Τώρα πιά θα μπορούσα να τον κάνω κοινονό του επτασφράγιστου μυστικού μου.
Ετσι μόλις μου δώθηκε η ευκαιρία του άνοιξα την καρδιά μου. Με συνεχάρει και μου ειπε οτι αυτές τις μέρες θα συναντηθεί με τον άνθρωπο, που έδωσε αυτό που ειχαμε στο σπίτι και αφού «τακτοποιηθεί» το θέμα, θα με ειδοποιήσουν και μένα για να τα πάρουν. Πράγματι ύστερα από καμιά 15νταριά μέρες πήγαμε και τα πήραμε. Μαζί με τον αδερφό μου ηταν ο Γεώργος Ζαρκάδας και ο Δήμος Μαζαράκης. Δίπλα στην ποταμιά περίμενε και ενας άλλος με ενα γαϊδουράκι. Εβαλαν το κιβώτιο επάνω και αφού πέρασαν το ποτάμι όλοι μαζί χάθηκαν απέναντι στη σκιά του μύλου του κ. Ντούφοπουλου.
Τον Γ. Ζαρκάδα, τον συνέλλαβαν την άνοιξη του 1944, στο μεγάλο μπλόκο στο στρατώνα και πέθανε απ τα βασανιστήρια στο στρατόπεδο του Παύλου Μελά στη Θεσσαλονίκη. Το ίδιο οπως αναφέρω πιό πάνω έγινε αργότερα και με τον Δήμο Μαζαράκη.
Ετσι λοιπόν, εκτός απ την παλιά μου σχέση με την Αριστερά που ήδη με ειχαν αναζητήσει το γεγονός αυτό επιτάχυνε την συμμετοχή μου στην οργάνωση του ΕΑΜ Νέων τον Οκτώβρη του 1942, την ΕΠΟΝ τον Φεβρουάριο του 1943 και στον ΕΛΑΣ, τον Απρίλη του 1944, όπως φαίνεται και απ τα πιστοποιητικά αναγνώρισης της ιδιότητάς μου σαν αγωνιστή της Εθνικής Αντίστασης.
Κάθε άνθρωπος και λαός εχει την ιστορία του και λαός μας την δική του: Μακραίωνη και πλούσια σε προσφορά και θυσίες για τη δημιουργία του Παν ανθρώπινου υλικού και πνευματικού πλούτου. Το οτι η ιστορία του λαού μας εχει ρίζες αιώνων ειναι αναμφισβήτητο γεγονός. Οπως αναμφισβήτητο ειναι και το γεγονός οτι η Νεοελληνική ιστορία αρχίζει μετά το 1821. Οταν οι πρόγονοί μας αποφάσισαν να επανασυνδεθούν με αυτές τις ρίζες. Να τις ανασύρουν απ τα βάθη των αιώνων και να δημιουργήσουν κρατική οντότητα.
Το «ελληνικό έθνος» σαν Νέο ιστορικό-πολιτικό υποκείμενο ξανά εμφανίζεται ικανό οχι μόνο να αναλάβει, αλλα και να διαχειριστεί την κρίση προς την κατεύθυνση του εκσυγχρονισμού των κοινωνιών και των πολιτισμών στο χώρο της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, απευθυνόμενο προς τους Ευρωπαίους, την παραμονή της Επανάστασης, ζήτησε να σκεφτούν εκ νέου το Ανατολικό ζήτημα και ειδικά το πλαίσιο αναδιάρθρωσης των συνόρων και των σχέσεων εξουσίας για ολόκληρη τη Βαλκανική.
Η εξέγερση στη Μολδοβλαχία, η επέκτασή της στην Πελοπόννησο και σε συνέχεια η διεύρυνσή της προς τη Ρούμελη και τα νησιά του Αρχιπελάγους, θα οδηγήσει πολλούς αστούς, λόγιους και φιλέλληνες στην Επαναστατημένη Ελλάδα. Βασικός στόχος της Επανάστασης : Η εγκαθίδρυση σύγχρονου κράτους, με βάση τα σύμβολα και τις αρχές της Φιλικής Εταιρείας και τα όποια φιλελεύθερα δυτικό-ευρωπαϊκά πρότυπα που συμπύπτουν με τις αρχές αυτές. Οι ομογενείς, λόγιοι και μή, ζώντας στη Ευρώπη και έχοντας κεφάλαιο τις διακηρύξεις του Ρήγα, σαν θεματοφύλακες και φορείς των αξιών αυτών, οχι μόνο θα ενδιαφερθούν και αυτοί, αλλα πολλοί θα έρθουν στην Ελλάδα να βοηθήσουν και έμπρακτα για την επικράτηση και την επέκταση της Επανάστασης, την οργάνωση και την πολιτική ενοποίηση των τοπικών εξεγέρσεων και τη συγκέντρωση της πολιτικής εξουσία στα πλαίσια μιας «Εθνικής Διοίκησης».
Και η Νεοελληνική ιστορία μας λέει, πως το Σώμα της Ελλάδας λόγω του τρόπου συγκρότησης της Νεοελληνικής εθνικής, κρατικής οντότητας και της διακυβέρνησης απ το 1821, υποφέρει από πολλές και ανίατες αρρώστιες. Μερικές απ αυτές οπως οι εμφύλιοι πόλεμοι και οι διχασμοί, οφείλονται στον τρόπο που αναγεννήθηκε το Ελληνικό κράτος και τον τρόπο που διαμορφώθηκε-στήθηκε ύστερα απ το Αστικό-Φεουδαρχικό συμβιβασμό η κρατική Αστικο-Τσιλφικάδικη κρατική εξουσία. Ενα κράτος, που πάσχιζε οχι μόνο να εδραιώσει την εθνική του υπόσταση στη μεταναπολεόντειο Ευρώπη, αλλά και να συνδέσει τους απανταχού Ελληνες με την Ελλάδα.
Η Νεολληνική ιστοριγραφία, που πατέρας της θεωρείται ο Παπαρρηγόπουλος, εμφορείται από ενα αμυντικό σύνδρομο σε όλες τις εκφάνσεις του Νεοελληνικού δημόσιου βίου. Ενα σύνδρομο που τελικά την οδήγησε σε ενα δεύτερο αμυντικό σύνδρομο. Το σύνδρομο του εθνικισμού και της ταύτισης του έθνους με την ύπαρξη της Δεξιάς και της Ορθοδοξίας μόνο. Τα δύο αυτά σύνδρομα της νεοελληνικής ιστορίας εκτός του οτι στένεψαν τους ορίζοντες των Νεοελλήνων, την έφεραν σε αντίθεση οχι μόνο με το αρχαίο ελληνικό πνεύμα που άρδευσε την οικουμένη, αλλα και με τους ηγέτες της Επανάστασης, που της ειχαν δώσει Αναγεννητικό, Ουμανιστικό και Οικουμενικό περιεχόμενο.

Σε κάθε κοινωνία λέει κάποιος, που δεν θυμάμαι το όνομα του, υπάρχουν οι «φρουροί της ιστορίας», σαν τοποτηρητές και θεματοφύλακες. Αυτοί που θεωρούν τον εαυτό τους οτι ειναι ιδιαίτερα ευαίσθητοι απέναντι στα λάθη όσων ειναι χαρακτηρισμένοι «εχθροί». Ο ανταγωνισμός για την εξουσία και, κυρίως για τη διατήρησή της ηταν ανέκαθεν ταυτόσημη με τον ανταγωνισμό για τη διατήρηση της κυριαρχίας επί της ιστορίας. Τον έλεγχο της ιστορίας, την ερμηνεία και τον καθορισμό ποιά και τι είδους ιστορική εικόνα θα παραδοθεί στις επόμενες Γενιές. Η παρέμβαση αυτή στην ιστορίας απ την πλευρά της εξουσίας ειναι φαινόμενο που δεν μας ειναι άγνωστο και για τη Νεοελληνική πραγματικότητα.
Αν η Επανάσταση οδηγήθηκε στον ιστορικό συμβιβασμό και τους εμφυλίους πολέμους, ειναι γιατί πολλοί απ τους ομογενείς ζώντας τα φιλελεύθερα δυτικό ευρωϊκά πρότυπα, με το αιτιολογικό οτι το ιδεολογικό-πολιτικό κλίμα της Ιεράς Συμμαχίας, που ειχε συσχετίσει τον αγώνα των Ελλήνων, με τα καρμπονέρικα κινήματα της εποχής β) οι Ευρωπαϊκές χώρες δεν θα αναγνώριζαν το νεοσύστατο κράτος-Εθνος με αυτό το ιδεολογικό και κοινωνικό περιεχόμενο και γ) οτι σε μια καρμπονάρικη Επανάσταση, οπως αυτή των Ελλήνων, δε θα έδιναν δάνεια, άρα και όπλα για την προστασία των δανείων, μα ούτε και τη συμπαράσταση της κοινής Ευρωπαϊκής γνώμης θα ειχε. Προκειμένου λοιπόν να τα «εξασφαλίσουν αυτά», οχι μόνο παραμέρισαν και σε πολλά σημεία τα απέρριψαν σαν καρμπονάρικα τα σύμβολα και τις αρχές της Φιλικής Εταιρείας, αλλά και άρχισαν να στήνουν τις οργανωτικές αρχές της επανάστασης με βάση τα δυτικό ευρωπαϊκά πρότυπα, τα οποία πρότυπα ομως την εποχή εκείνη ειχαν αποβάλλει τα καρμονάρικα σύμβολα και απόψεις. Να συγκροτούν τοπικά πολιτεύματα όπως αυτό της Δυτικής Στερεάς και συγκάλεσαν και την Α! Εθνοσυνέλευση τον Νοέμβρη του 1821.(Μαυροκορδάτος κλπ).
Αυτή η απόκλιση οδήγησε στους εμφυλίους πολέμους και με την επέμβαση των ξένων και ειδικά των Αγγλων, οδήγησαν στο ιστορικό συμβιβασμό, των αστών με τους γεωκτήμονες τον Κλήρο και αργότερα αποδέχθηκαν σαν εγγύηση ότι θα παραμείνει αραγής αποδέχθηκαν και την Μοναρχία, στα πρότυπα Βρετανικής ότι που θα κυβερνούσαν στην κυριολεξία την πολύπαθη χώρα για εκατόν δέκα (110) ολόκληρα χρόνια μέχρι και το Δεκέμβρη του 1974, που ο λαός με δημοψήφισμα κατάργησε οριστικά την Μοναρχία. Τώρα πλεον δίπλα στα δυό μεγάλα και καταστροφικά σύνδομα, προστέθηκε και ενα ακόμη. Το σύνδομο της εξάρτησης. Ενα σύνδομο που οδήγησε στην ήττα της νεογέννητης αστικής τάξης. Μια ήττα η οποία την συνοδεύει στην απέλπιδα προσπάθεια έκτοτε.
Ειναι ιστορίκα αποδεδειγμένο οτι απ το 1821 και μετά, το πακέτο εξέγχου στον τρόπο διακυβέρνησης της χώρας το ειχε η Αγία Τριάδα, που την αποτελούν α) Φεουδάρχες, β) Κλήρος γ) το Παλάτι και ελάχιστα οι αστοί. Σε αυτήν την Αγία Τριάδα, με ενα μεγάλο ποσοστό συμμετείχαν και οι ξένοι με κύριο μέτοχο ανάμεσα στους ξένους η Αγγλία, που επέβαλε και τη βασιλεία και μέσω του Βασιλιά, έλεγχε και την Αγία Τριάδα. Η Αγγλία στηριγμένη στην Αγία Τριάδα, επέβαλε τη μοναρχία οταν στην Γαλλία καρατόμησαν το βασιλιά.
Ιστορικά φορέας της Επανάστασης το 21, ηταν η νεογέννητη Αστική τάξη. Σαν νέος επαναστατικός φορέας ηταν και φορέας ενός νέου επαναστατικού προγράμματος. Ενος αστικού προγράμματος ανάπτυξης και προόδου σε σχέση με τη Φεουδαρχία. Για να καταλυθεί η χιλιόχρονη φεουδαρχία και η τεσσάρων αιώνων κατοχή απ τον πιό σκληρό εκφραστή της φεουδαρχίας, την Οθωμανική Αυτοκρατορία και για να υλοποιήσει το δικό της πρόγραμμα ανάπτυξης και προόδου η αστική τάξη ενας μόνο τρόπος υπήρχε : να λύσει μερικά βασικά προβλήματα χωρίς τη λύση των οποίων δεν υπήρχε τρόπος να τα υλοποιήσει: α)Το περιεχόμενο-ούσια της Επανάστασης να παραμείνει Κοινωνικό-Απελευθερωτικό από την αρχή μέχρι το τέλος και οχι μόνο Απελευθερωτικό όπως το ήθελε η αγία Τριάδα β) Το γεγονός αυτό υποχρέωνε την αστική τάξη να συγκρουστεί με την Αγία τριάδα σε όλα τα επίπεδα: ιδεολογικά, πολιτικά και κυρίως στην οικονομία και τις φεουδαρχικές δομές-παράδοση. γ) Ο μόνος τρόπος να ηττηθεί οικονομικά η φεουδαρχική κάστα ηταν η ακατάλυτη συμμαχία με τον λαό-Ραγιά. Επρεπε οχι μόνο να το διακηρύξει στο λαό-Ραγιά, αλλά και να τον πείσει οτι στο πρόγραμμά της η «Φιλική» εκτός απ τα τούρκικα τσιφλίκια, θα μοιράσει έστω και με εξαγορά στο λαό και τα τσιφλίκια των ελλήνων τσιφλικάδων, ετσι ώστε με το μοίρασμα της Γής, να μετατρέψει τους Ραγιάδες και κολίγους σε μικρό ιδικτήτες, ενώ παράλληλα θα αποδυνάμωνε οικονομικά την Αγία τριάδα που ηταν κάτοχος της Γής που τη εποχή εκείνη ηταν η βασική παραγωγική δύναμη.

Μοιράζοντας τη γή θα δημιουργούσε χιλιάδες μικρό ιδιοκτήτες ιδιοκτήτες που θα αποτελούσαν την ραχοκοκαλιά και την υποδομή πάνω στην οποία θα εδραιώνονταν αυτούσια και ανόθευτη η αστική Επανάσταση και. δ) να αφαιρέσει όλα τα προνόμια του κλήρου και τις φορολογικές επιβαρύνσεις απ τους ώμους του Ραγία, της μικρής και αδύναμης εστω μικροαστικών ομάδων, που ειχαν δημιουργηθεί στο εσωτερικό της χώρας, μα και αυτών που θα προέκυπταν μετά το μοίρασμα της Γής εστω και μόνο της τούρκικης. Το ίδιο έπρεπε να κάνει και με τις δομές και τους θεσμούς εξουσίας, που αυτή ειχε διαμορφώσει σε συνεργασία με τον κατακτητή. Χωρίς τη λύση αυτών των προβλημάτων και την στήριξη εξολοκλήρου στο λαό-Ραγιά, ηταν φύση αδύνατο να επικρατήσει η αστικό-κοινωνική επανάσταση. Ζητούμενο που και σήμερα ακόμα εξακολουθεί για την τάξη αυτή αφού και σήμερα ακόμα δεν τολμά να χωρίσει την Εκκλησία απ το κράτος και να καθιερώσει υποχρεωτικό τον πολιτικό γάμο και εθελοντικά τον Θρησκευτικό!

Η Επανάσταση του 21, πράγματι δεν ειχε μόνο το άρωμα του Διαφωτισμού, της Αναγέννησης, του Ουμανισμού και το κοινωνικό περιεχόμενο της Γαλλικής. Οι Φιλικοί γνωρίζοντας οτι η Επανάσταση του 21, εκτός απ τον εθνικό απελευθερωτικό αγώνα, θα έπρεπε να συγκρουστεί και με τις ντόπιες Φεουδαρχικές δυνάμεις, τις δομές και τους δεσμούς που οι δυνάμεις αυτές ειχαν διαμορφωθεί στα 400 χρόνια της κατοχής : κοινωνικούς, οικονομικούς, διοικητικούς, εθιμοτυπικούς κλπ, που η φεουδαρχία ειχε διαμορφώσει σε συνεργασία με τον δυνάστη κατακτητή. Από αυτήν ακριβώς τη διαπίστωση και αντικειμενική ανάγκη, οι Φιλικοί ειχαν διαμορφώσει το ιδεολογικό και κοινωνικό περιεχόμενο της Επανάστασης του 21, λόγω των ξεχωριστών ιδιομορφιών να υπερεβαίνει αυτό της Γαλλικής.

Η Γαλλική Επανάσταση μη όντας σε κατακτημένη χώρα, μπορούσε να νικήσει τη Φεουδαρχία με αυτό το κοινωνικό περιεχόμενο. Η ελληνική ομως, λόγω και της κατάκτησης δεν μπορούσε, εκτός ποιά και ηταν αποφασισμένη να πάρει επαναστατικό δικαίω, οχι μόνο την απελευθερωμένη τούρκικη Γη, αλλα και να απαλοτριώσει τα μεγάλα Τσιφλίκια και να αλλάξει τις δομές και θεσμούς πάνω στους οποίους στηρίζονταν η Αγία Τριάδα, χωρίς αυτήν την προϋπόθεση δεν μπορούσε, γιατί η αστοί σε αυτό το τιτάνιο αγώνα τον μόνο σύμμαχο που ειχαν ηταν ο λαός-Ραγιάς και την Ευρωπαϊκή διανόηση.

Οι Κοτζαμπάσηδες, οι Προεστοί και ο Κλήρος, κάτω απ την αδήριτη ανάγκη, θα έπαιρνε μέρος στον αγώνα μόνο οσον αφορά το σκέλος της απελευθέρωσης και αυτό οταν η πλάστιγγα θα έκλινε αποφασιστικά υπέρ της νίκης. Η ιστορική και κοινωνικό-οικονομική σύνθεση-διαστρωμάτωση επέβαλαν ο φορέας και το ιδεολογικό-πολιτικό περιεχόμενο-προσωπική ελευθερία, πολιτική και κοινωνική ισότητα κλπ-οχι μόνο ήταν αλλά και επέβαλαν να ειναι η Επανάσταση Κοινωνικό-Απελευθερωτική και οχι μόνο απελευθερωτική. Και έπρεπε να ηταν γιατί μόνο με αυτό το περιεχόμενο και στηριγμένη στο λαό-Ραγιά μπορούσε να ελπίζει οτι θα επικρατήσει. Η Επανάσταση του 21, με περιεχόμενο μόνο την απελευθέρωση η εξουσία, θα περνούσε οπωσδήποτε στα χέρια της Αγία Τριάδα. Και θα περνούσε γιατί :

Για την Ελλάδα του 21, βασική παραγωγική δύναμη ηταν η Γή. Και απ την Γή, ενα μεγάλο μέρος στον νοητό ελλαδικό τότε χώρο, την ειχαν οι Ελληνες Κοτζαμπάσηδες και ο Κλήρος. Το μεγάλο πρόβλημα συνεπώς για την ελληνική Επανάσταση, ηταν σε ποιανού χέρια θα πήγαινε η τούρκικη Γη μετα την απελευθέρωση. Σε ποιανού χέρια θα περνούσε η τούρκικη Γή που σαν την μοναδική τότε παραγωγική δύναμη, θα καθόριζε και πιό ιδεολογικό και κοινωνικό περιεχόμενο θα ειχε η Επανάσταση. Αν δηλ θα έμενε φεουδαρχική στη δομή ή θα μετεξελίσσονταν σε αστική.

Πράγματι η Επανάσταση του 1821, εκ των πραγμάτων ηταν κοινωνικό-απελευθερωτική στο περιεχόμενο της. Ο συσχετισμός των δυνάμεων όμως και η ιστορική συγκυρία, (Ιερά Συμμαχία, η μετατροπή της γαλλικής οχι μόνο σε Ναπολεώντια αυτοκρατορική και κατακτητική κλπ δύναμη και οι αντίξοες συνθήκες) και κυρίως το ότι οι Θεωρητικοί και οικονομικοί ηγέτες της επανάστασης, δεν ειχαν επενδυμένα τα κεφάλαιά τους στην Ελλάδα. Τα αστικά κεφάλαια και η ειλικρινής συνεργασία με τον λαό-Ραγιά ως προς το περιεχόμενο της Επανάστασης ηταν τα δεδομένα που θα αντιπαρατάσσονταν με τη δύναμη των γαιοκτημόνων και συγκρουόμενα μπορούσαν να συμβάλουν να αναγεννηθεί απ τις στάχτες η νέα κοινωνική Ελλάδα και οχι μόνο να απελευθερωθεί. Το γεγονός αυτό ηταν καθοριστικής σημασία για την έκβαση της επανάστασης. Αν ειχαν επενδεδυμένα τα κεφάλαιά τους εδώ και αν έβαζε στο πρόγραμμά της, οτι εκτός απ την προσωπική και πολιτική ελευθερία και το μοίρασμα της εθνικής απελευθερωμένης πλέον γής στο λαό-Ραγιά, αλλη θα ηταν η πορεία έναρξης και η κατάληξη της επανάστασης.

Η υπόσχεση για το μοίρασμα της γής θα δημιουργούσε σε λίγο μια εκτεταμένη μικρό αστική τάξη, που θα αποτελούσε την υποδομής πάνω στην οποίας θα στηρίζονταν η οικονομικό-κοινωνική και βιομηχανική ανάπτυξη.
Τότε οι διακηρύξεις των Φιλικών-αστών δεν θα ειχαν μόνο ιδεολογική επένδυση, αλλά και ουσιαστική σύγκρουση :κοινωνικό-οικονομική. Η σύγκρουση θα έδινε τη νίκη στους αστούς και η επανάσταση θα ήταν πράγματι Κοινωνικό-Απελευθερωτική και οχι μόνο Απελευθερωτική. Η οικονομία της Ελλάδας από γεωργική-φεουδαρχικη, θα μετατρέπονταν σε αστική-εμπορό-βιομηχανική. Το γεγονός αυτό με τη σειρά του, θα περιόριζε την ξένη εξάρτηση και στο βαθμό που θα αναπτύσσονταν κοινωνικό-οικονομικά θα αποκτούσε την πλήρη εθνική ανεξαρτησία. Δεν θα πλήρωνε ό λαός στους νέους αφέντες φόρο υποτελείας, ούτε θα υποτάσσονταν στη θέληση και τα συμφέροντα των ξένων. Και ηταν δυστυχώς αυτοί ακριβώς οι ξένοι που στο πρωτόκολλο του Λονδίνου της 22ας Ιανουαρίου/ 3ης Φεβρουαρίου 1830, που υπογράφεται από τις τρεις Δυνάμεις, διαβάζομε: «Η Ελλας θέλει σχηματίσει εν κράτος ανεξάρτητον, και θέλει χαίρει όλα τα δίκαια πολιτικά, διοικητικά και εμπορικά, τα προσπεφυκότα εις εντέλη ανεξαρτησίαν». Αλλα... «Η ελληνική κυβέρνησις-αποφασίζουν-θέλει ειναι Μοναρχική και κληρονομική...κατά την τάξιν της πρωτοτοκίας» και ο μονάρχης «...θέλει φέρει τον τίτλον : Ηγεμών κυρίαρχης της Ελλάδος``...». Και σε αλλο έγγραφο με την ίδια ημερομηνία οι τρείς πληρεξούσιοι Γαλλίας, Μ Βρετανίας και Ρωσίας αναγορεύουν τον «...πρίγκιπα Λεοπόλδο του Σάξ-Κόβοργ, «Ηγεμόνα Αρχοντα της Ελλάδας...» Το φινέλε του Λονδίνου ηταν την εποχή, που η Γαλλική επανάσταση κερατομούσε το βασιλιά να μας επιβάλουν τη Μοναρχία. Τα στοιχεία ειναι του Σπύρου Μαρκεζίνη, πολιτική ιστορία της Νεότερης Ελλάδας. Αφού λοιπόν, ο Λεοπόλδος δεν μπόρεσε να εξασφαλίσει την προίκα που του συνέστησε ο Καποδίστριας να ένωση τη Σάμο και την Κρήτη με την Ελλάδα παραιτήθηκε.
Οι μεγάλες δυνάμεις όμως αγρυπνούσαν. Θέλουν την Ελλάδα υπό κηδεμονία. Και ο μόνος τρόπος να την εχουν υπό την κυριαρχία τους και ειδικά το Λονδίνο ηταν να επιβληθεί η Θεσμός της μοναρχίας. Ετσι με τη συνθήκη της 25ης Απριλίου/ 7 Μαϊου το 1832 που υπεγράφη στο Λονδίνο μεταξύ «Λουδιβίκου ελέω Θεού Βασιλέας της Βαβαρίας» και των υπουργών εξωτερικών των Δυνάμεων, προσφέρεται το στέμα στο 15χρονο γιό του «Φρειδερίκον Οθωνα», ο οποίος «θέλει φέρει το όνομα Βασιλεύς της Ελλάδος. Η Ελλάς-συνυπογράφουν- υπό την κυριαρχίαν του Οθωνα και την εγγύησις των τριών αυλών, θέλει αποτελεί κράτος μοναρχικόν ανεξάρτητον, ώς ούτο ορίζεται υπό του κατά την 3ην Φευουάριου 1830 υπογραφέντος Πρωτοκόλλου...».
Με αυτόν ακριβώς τον απλό και χωρίς πολλές κουβέντες τρόπο, η «Ελλας-συνυπογράφουν-για 110 και πλέον χρόνια ζεί, υπό μοναρχικό καθεστώς. Ο θεσμός της μοναρχία ηταν ξενόφερτος στην Ελλάδα. Σαν ξενόφερτος δεν ειχε ρίζες, ούτε δεσμούς και σχέσεις με το λαό και το χώρο. Σαν ξενόφερτος ο θεσμός η μοναρχίας για να επιβιώσει και να επιβληθεί, εκτος απ τη βοήθεια των ξένων, ηταν απαραίτητο και άρα επόμενο να δημιουργήσει διάφορες φατρίες στις οποίες θα στηρίζονταν. Αυτές ακριβώς οι φατρίες ηταν εκείνες που αποτέλεσαν την αιτία της ενδημικής πολιτειακής ανωμαλίας. Αυτή η ντόπια καμαρίλα και οι διαπλεκόμενοι αστοί Ηρακλείδες του θρόνου, ηταν ο περιβάλλοντας χώρος μέσα στο οποίο ευδοκίμησε αυτός ο ξενόφερτος θεσμός. Με την πάροδο του χρόνου, τη στήριξη των ξένων και της ποικίλης ντόπιας καμαρίλας, τα συμφέροντα του θρόνου ταυτίστηκαν με εκείνα της πιό αντιδραστικής μερίδας του πολιτικού μας κόσμου. Ο εστεμένος ανώτατος άρχων έγινε ο ηγέτης αυτού του κόσμου της συντήρησης και της αντίδρασης και σε συνέχεια ο τοποτηρητής των ξένων συμφερόντων στη χώρα.
Από αυτήν την οικονικό-κοινωνική σύγκρουση, αν γινόταν με συντονισμένες οι δυνάμεις αστών και λαού-Ραγία, όσο και αν βοηθούνταν απ τον δυνάστη, η Αγία, τριάδα οσο χαμηλό και αν ηταν το γνωστικό επίπεδο του λαού-Ραγιά και η επίδραση που αυτή ασκούσε, νικητής θα έβγαινε η Αστικό-Λαϊκή Επανάσταση.
Η Φεουδαρχία ηταν το σύστημα με το οποίο κυβερνούσε ο κατακτητής δυνάστης την Οθωμανική του Αυτοκρατορία. Για να μήν αποσχολεί στρατό και να μην χάνει χρόνο, προκειμένου να εισπράττει τους φόρους υποτελείας, έπρεπε να βρεθεί τρόπους να συνεργαστεί με την εθιμική ηγεσία των Ελλήνων, για την από κοινού εκμετάλλευση του Ραγιά. Προϋποθεση ομως για να υπάρξει αυτή η συνεκμετάλλευση, έπρεπε να υπάρχει και η ταύτιση συμφερόντων στην από κοινού εκμετάλλευση του Ραγιά. Για να πετύχει αυτόν το σκοπό ο κατακτητής βοήθησε να δημιουργήσουν και οι Ελληνες, μια σε μικρογραφία δική τους

Φεουδαρχική τάξη. Και ηταν αυτή ακριβώς η ντόπια Φεουδαρχική τάξη που κρατούσε το Ραγιά υποτακτητικό άμεσα σε αυτούς και έμμεσα στο δυνάστη. Σε κάποια φάση ανάπτυξης η τάξη αυτή συνειδητοποίησε, οτι τα συμφέροντά της έρχονταν πλέον σε αντίθεση με αυτά του δυνάστη, και οτι αν δεν ηταν κατακτημένη η χώρα, όλα τα οφέλη θα τα έπαιρνε αυτή. Με αυτό και μόνο το σκεπτικό οταν ωρίμασαν οι συνθήκες, πήρε μέρος και αυτή την τελευταία βέβαια στιγμή και τις περισσότερες φορές με το ζόρι ή και τη απειλή και βία ακόμα στην Επανάσταση, με το σκεπτικό πάντα να προσποριστεί το αποτέλεσμα.
Τα ταξικά συμφέροντα της Αγία Τριάδας, δεν έρχονταν τώρα πλέον σε αντίθεση μόνο με αυτά του κατακτητή, αλλα και με αυτά της επερχόμενης αστικής επανάστασης, την τάξη των μικροαστών που στο μεταξύ αναπτύχθηκαν στο εσωτιρικό και των εκτός της χώρας αστών, που η Επιστήμη, η Τεχνολογία και οι νέες ανακαλύψεις οχι μόνο την έφεραν στο προσκήνιο, αλλά και το κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι της ανέθεσε το ιστορικό καθήκον, να ανατρέψει το φεουδαρχικό σύστημα ζωής της τότε κοινωνίας των Ανθρώπων, που στηρίζονταν σχεδόν αποκλειστικά στην έγγεια ιδιοκτησία και στη θέση του να επιβάλει το κεφαλαιοκρατικό σύστημα-καθεστώς.
Πάρα το συμβιβασμό-νική της Αγίας τριάδας, κάθε μέρα που περνούσε η αντίθεση ανάμεσα στους φεουδάρχες και του ς αστούς μεγάλωνε. Κάθε φορά λοιπόν, που θίγονταν τα συμφέροντα της Αγίας τριάδας το ΣΩΜΑ της Ελλάδας, αρρώσταινε, πονούσε μάτωνε. Οι φεουδαρχό-τσιφλικάδες, έχονταν διατηρήσει-περισώσει τα ιδιοκτησιακά τους στοιχεία ανέπαφα και άθικτους τους δομικούς μηχανισμούς του φεουδαρχικού συστήματος και τον τρόπο ζωής, προκειμένου να διατηρεί τον έλεγχο της εξουσίας κατέφευγε σε διάφορα μέτρα-τεχνάσματα. Και οταν οι δυνάμεις της, που στο μεταξύ εξασθενούσαν δεν της έφταναν ζητούσε και τη βοήθεια των ξένων και με τη βοήθειά τους, έκανε ενα στρατιωτικό ή κοινοβουλευτικό πραξικόπημα ή και εναν εμφύλιο πόλεμο, να τσακίσει τις όποιες οργανωμένες αντιδράσεις.
Τα μέτρα, τα τεχνάσματα και τα μέσα που χρησιμοποιούσε, ούκ κι έστι αριθμός. Από τα χάδια, την εξαγορά, τη διαφθορά τη διαπλοκή και την απειλή μέχρι και τον εμφύλιο πόλεμο. Την πρώτη θέση στα τεχνάσματα την εχει πάντα η απειλή, ο φόβος, το ρουσφέτη και ο εκλογικός νόμος. Τη δεύτερη το εκλογικό πραξικόπημα, ο στρατιωτικός Νόμος και το στρατιωτικό πραξικοπήμα. Αυτά οταν δεν αποδίνουν τα διαδέχονταν η βία, η ανοικτή δικτατορία και σε συνέχεια ο εμφύλιος πόλεμος. Ο εμφύλιος ένοπλος ή πολιτικό-οικονομικός, ειναι αυτός που ξεκαθαρίζει τους λογαριασμούς με τους «ατάκτους», τους «απείθαρχους» και τους ονειροπόλους οραματιστές μιας καλύτερης ζωής. Μιάς ζωής που να μπορεί ο Ανθρωπος να διατήρει την Ανθρώπινη υπόσταση και αξιοπρέπεια.
Το ωραίο ειναι οτι οι «αρρώστιες» αυτές, που οχι μόνο εμποδίζουν την ανάπτυξη της χώρας, υπονομεύουν την εθνική ανεξαρτησία, ταλαιπορούσαν το λαό, πολλές φορές τον βασανίζουν και κατά διαστήματα τον αποδεκάτιζαν. Αυτές τις δομές, αντιλήψεις και μηχανισμούς κλειδιά στην κρατική μηχανή, για τους οποίους η αστική τάξη κατηγορούσε την Αγία Τριάδα και ό,τι αντιδραστικό ειχε στους κόλπους της, οταν πήρε αυτή το πακέτο ελέγχου, δεν θέλησε για αλλη μια φορά να ξεκαθαρίσει στους λογαριασμούς με τις αντιδραστικές δυνάμεις. Αφησε άθεκτη την οικονομική της δύναμη. Αφησε ανέγγιχτους όλους τους κρατικούς και παρακρατικούς μηχανισμούς. Δεν απαλλοτρίωσε τα Τσιφλίκια και την Εκκλησιαστική περιουσία, δεν χώρησε την Εκκλησία απ το κράτος κλπ. Αφού δεν προχώρησε στην εκκαθάριση αυτών των δομών απ τα φεουδαρχικά κατάλοιπα υποχρεώθηκε αυτά τα ίδια μέτρα, μέσα και τεχνάσματα οχι μόνο άπλως να τα ανεχθεί αλλά και να τα χρησιμοποήσει κατά κώρο ενάντια στις καινούριες προοδευτικές λαϊκές πλέον δυνάμεις. Και το πιό καταπληκτικό. Τώρα ηταν αυτή η ίδια η αστική τάξη, που ταύτισε τα συμφέροντά της με αυτά της μοναρχίας
Τα τσιφλίκια και όταν η γή έπαψε να αποτελεί το μόνο παραγωγικό όπως παλιά κεφάλαιο δεν διανεμήθηκαν στους αγρότες, δεν απαλλοτριώθηκαν αλλα εξαγοράστηκαν απ το δημόσιο και χρεώθηκαν την αποπληρωμή οι αγρότες. Αν θυμάμαι καλά μέχρι το 1952 υπήρχαν ακόμα τσιφλίκια και στο Νομό μας υπήρχει και σήμερα ακόμα αυτό του Μπέη στα Πιέρια.
Αυτά ακριβώς τα ταξικά τσιφλικάδικα συμφέρονταν, που άφησε άθικτα και ανέπαφα η ηγετική ομάδα της επανάστασης, ηταν που επέβαλαν η επερχόμενη επανάσταση καίτι αστική να ειναι μόνο και αυστηρά Απελευθερωτική και να μήν εχει καμιά σχέση με το κοινωνικό-οικονομικό σκέλος. Γι' αυτό και μετά τον

συμβιβασμό της αστικής τάξης, που σήμαινε νίκη της φεουδαρχίας, εξαπέλησε απηνή διωγμό οχι μόνο ενάντια στους αγωνιστές, αλλα και όσους υποστήριζαν να μπεί σε εφαρμογή και το κοινωνικό-οικονομικό της σκέλος. Το σκέλος, που θα επέτρεπε στην αστική τάξη, έστω και αργά να έρθει στο πολιτικό-οικονομικό προσκήνιο για να αρχίσει ομαλά πλέον η οικονομική, αλλά και την κοινωνική ανάπτυξη του τόπου.

Εκείνο που ίσως δεν μπόρεσε να καταλάβει η νεοσύστατη αστική τάξη ειναι ο τρόπος με τον οποίο θα χρησιμοποιούσαν οι Κοτζαμπάσηδες και ο Κλήρος τον ιστορικό συμβιβασμό. Τον είδαν σαν το ενδιάμεσο στάδιο ενώ στην ουσία η λέξη συμβιβασμός στις περιπτώσεις αυτές σκοτώνει και το επίθετο ιστορικός. Του δίνει την χαριστική βόλη.

Η πρώτη προσπάθεια να ανατραπεί αυτός ο σχετισμός έγινε α) το 1843, ακολούθησε το 1909, και μετά την Μικρασιατική Καταστροφή. Μερική προσπάθεια έγινε και μετά απελευθερωτικά και ολοκληρώνετε με την πτώση της χούντας. Ηταν τόσες και τέτοιες η διαπλοκές της Αγίας Τριάδας με τον παλιό δυνάστη και τόσες οι παραχωρήσεις στους ξένους για να ελέγξει την εξουσία της νεογέννητης κρατικής οντότητας, που χρειάστηκε να περάσουν 153 χρόνια για να αλλάξει ο συσχετισμός στα ποσοστά ελέγχου της εξουσίας. Ο έλεγχος μπορεί να πέρασε στα χέρια των αστών, οι δομές όμως έμειναν αυτές του ιστορικού συμβιβασμού και σαν τέτοιες υποχρεώνουν και την αστική τάξη να λειτουργήσει με βάσει αυτές τις δομές. Δομές που ενέχουν και εμπλοκή στην εξάρτηση και τη διαπλοκή

Το κοινοβούλιο και οι εκλογές ειναι τα ποιό χαρακτηριστικά γνωρίσματα της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας και του κεφαλαιοκρατικού σύστημα παραγωγής και ζωής, μόνο ως προς το πολιτικό σκέλος. Βέβαια της λείπει το κοινωνικό και χωρίς το κοινωνικό-οικονομικό και χωρίς αυτό είναι δημοκρατική ΕΠΙΦΑΣΗ και μόνο για εξωτερικά δημοκρατική! Οταν οι δυνάμεις της αστικής τάξης, δεν της φτάνουν για να λειτουργήσει τη δημοκρατία, το κοινοβούλιο μέσο των εκάστοτε εκλογικών Νόμων και των υπαρχόντων δομών, ηταν και ειναι η πιό ραφινάτη κοινοβουλευτική δικτατορία. Και επειδή κάποιος θα αναρωτηθεί. Μα ειναι δυνατόν σε «πλέρια» αστική δημοκρατία (πολλοί το επικαλούνται και σήμερα αυτό το επιχείρημα), και εν όψι της τρίτης χιλιετία, να ισχυρίζεται κάποιος οτι δεν έχουμε και δεν ζούμε σε καθεστώς κοινοβουλευτικής δημοκρατίας; Η απάντηση ειναι πως, όταν μέσο των εκλογικών Νόμων, της εξαγοράς, της διαφθοράς και της απειλής κυβερνά-ασκεί εξουσία το35-38 ή και το 40% ή οταν το 38% ακόμα παίρνει το 65% των εδρών, αυτό δεν σημαίνει οτι η θέληση των ολίγων επιβάλετε επί των πολλών; Πιό άλλο επιχείρημα πρέπει να επικαλεστεί κάποιος για να αποδείξει του λόγου το αληθές;

Η αστική τάξη διακηρύττει οτι η πλειοψηφία κυβερνά και η μειοψηφία ελέγχει. Οτι το κοινοβούλιο εκλέγεται και λειτουργεί με βάση αυτήν την αρχή. Οταν αυτή η αρχή καταστρατηγείται αναρωτιέται κανείς σε τί διαφέρει η ανοιχτή δικτατορία απ την κοινοβουλευτική; Και το πιό τραγικό ειναι οτι στην πατρίδα μας απ την ημέρα της παλιγγενεσίας μέχρι και σήμερα που γράφονται αυτές οι γραμμές, ο λαός μας δεν εχει γνωρίσει τα πλεονεκτήματα της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, όπως την εννοεί στις διακηρύξεις της η αστική τάξη την κοινοβουλευτική δημοκρατία. Και οταν ακόμα δεν ειναι κοινοβουλευτική δικτατορία ειναι μιά κατ' επίφαση «δημοκρατία». Ειναι το ψευδεπίγραφο της δημοκρατίας.

Ο ελληνικός λαός δεν γνώρισε, δεν ένοιωσε, δεν χάρηκε, δεν βίωσε, πολύ περισσότερο δεν συμμετείχε ποτέ μέχρι σήμερα στα κέντρα που παίρνονται οι αποφάσεις, για τη ζωή του και το μέλλον της πατρίδας του. Η άρχουσα τάξη ισχυρίζεται οτι την εξουσία την αντλεί απ το λαό. Αν πράγματι την αντλούσε απ το λαό, δεν θα κατέφευγε στα παλιά γνωστά μέσα, μεθοδές και τεχνάσματα. Πολύ περισσότερο δεν θα της χρειάζονταν τα καλπονοθευτικά εκλογικά συστήματα, η εξαγορά, η διαφθορά και όλες οι μορφές σωματικής και πνευματικής βίας και κυρίως ο τελευταίος εμφύλιος πόλεμος.

Αν πράγματι αντλούσε, οπως ισχυρίζεται τη εξουσία απ το λαό θα της αρκούσε η κοινοβουλευτική δημοκρατία. Βέβαια, στα μέσα αυτά καταφεύγει όταν οι λαϊκές δυνάμεις μέσο των αγώνων βάζουν το πρόβλημα της αναδιανομής του κοινωνικά παραγόμενου εθνικού πλούτου και τον εμφύλιο πόλεμο όταν το λαϊκό κίνημα της αμφισβητεί την εξουσία αφού δεν έχει την συναίνεση του λαού. Οπως όλα τα συστήματα διακυβέρνησης έχουν τα δικά τους, ετσι και η αστική δημοκρατία εχει τα δικά της ελαττώματα και κυρίως οταν δεν εξελίσσεται. Σαν προϊόν συλλογικό η δημοκρατία ειναι το πιό δυσκίνητο σύστημα διακυβέρνηση.

Ειναι ομως το καλύτερο, αφού μέρχι σήμερα δεν βρέθηκε ακόμα, ενας αλλος καλύτερος τρόπος διακυβέρνησης.
Ομως για να υπάρχει η αστική δημοκρατία και να διατηρείται στη ζωή και να μήν διατρέχει κίνδυνο να ανατραπεί, χρειάζεται το καθημερινό βάθεμα και πλάταιμα των δημοκρατικών δομών και θεσμών. Αν μείνει στάσιμη ενώ η ζωή τρέχει αποδυναμώνεται και αυτό ανερείται και αυτό καταστρέφεται οταν μένει επαναπαυμένη στις αρχικές της θεωρητικές δάφνες.
Με εξασθενημένο τον έλεγχο απ την Αγία Τριάδα, με διατήρηση ομως, αν οχι και με αύξηση του ποσοστού του ξένου παράγοντα και κάτω απο φασιστικό δικτατορίκο καθεστώς φτάσαμε στο 1940. Και λέω για αύξηση του ποσοστού γιατί είχαμε φτάσει στο σημείο οι Αγγλοι να θεωρούν την Ελλάδα και τα προβλήματά της ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ τους πρόβλημα. Αυτοί και για λογαριασμό τους μας επέβαλαν την Βασιλο-Μεταξική δικτατορία τον Αύγουστο του 1936.
Με δέμενα χειροπόδαρα λαό και χώρα απ την Βασιλό-Ματαξική 4χρονη δικτατορία φτάνουμε στην 28η Οκτωβρίου του 1940. Η Ελλάδα μπαίνει στο πόλεμο κατά του φασισμού, ενώ εχει εσωτερικό καραμπινάτο φασισμό. Με άλυτα όλα τα κοινωνικό-οικονομικά και πολιτικά προβλήματα που άφησε άλυτα το 21 και αυτά που προστέθηκαν στο μεταξύ. Το δίλημμα που έμπαινε πλέον για τους Ελλήνες και την Ελλάδα ήταν : αν μετά τον πόλεμο θα λύνονταν και με πιό τρόπο, αυτά τα χρονίζοντα προβλήματα και αυτά που από χρόνια αποτελούσαν προϋπόθεση για να μπεί η χώρα στην πλειάδα των Ευρωπαϊκών χωρών ή αν και μετά τον πόλεμο, θα επανέρχονταν ξανά το καθεστώς της 4ης Αυγούστου.
Με πρωτοβουλία των κομμουνιστών την Απάντηση στο δίλλημμα την έδωσε ο λαός με την οργάνωση του Εθνκο-Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) και σε συνέχεια όλες τις άλλες αντίστοιχες Αντιστασιακές οργανώσεις, που ηταν απαραίτητες γι αυτόν τον τιτάνιο αγώνα που ανοίγονταν μπροστά στο λαό και τη χώρα. Οι οργανώσεις αυτές ηταν: Ο Εθνικός Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός (ΕΛΑΣ) και το Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Ναυτικό (ΕΛΑΝ), η Ενιαία Πανελλήνια Οργάνωση Νέων (ΕΠΟΝ), η Εθνική Αλληλεγγύη (ΕΑ) και η Εθνική Πολιτοφυλακή (ΕΠ).
Οι Ελληνες με ελάχιστες εξαιρέσεις σε πανστρατιά και έχοντας οργανώσει τις αντίστοιχες πολιτικές και στρατιωτικές δόμες μέσο της Αντίστασης, αποφάσισαν την επόμενη της κατοχής οχι μόνο να απελευθερώσουν τη χώρα απ την τριπλή κατοχή, αλλα και να λύσουν τα οσα κοινωνικό-πολιτικά και οικονομικά προβλήματα άφησε άλυτα το 21, καθώς και τα καινούρια που σώρευσε η εκατοντάχρονη σχεδόν αστικό-τσιφλικάδικη εξουσία, ετσι ώστε μετά την απελευθέρωση της χώρας και τη λήξει του Β! Παγκοσμίου πολέμου, να μήν ξανά επιστρέψει στο προπολεμικό καθεστώς και ειδικά στο καθεστώς της 4ης Αυγούστου που τόσο ήθελαν οι συντηρητικές και οι αντιδραστικές δυνάμεις.
Η Ενθική Αντίσταση του 1941-45, ιστορικά και πραγματικά ηταν η συνέχεια του 1821. Σκοπό και στόχο ειχε να ολοκληρώσει αυτό που δεν έγινε τότε λόγω του συμβιβασμού της τότε Αστικής τάξης με την Αγία Τριάδα : Να υλοποιήσει μαζί με την απελευθέρωση της χώρας και το κοινωνικό-οικονομικό και πολιτικό σκέλος της αστικής Επανάστασης, που έμεινε έκτοτε άλυτο και έπρεπε να λυθεί. Χωρίς τη λύση αυτού του σκέλους δεν μπορούσε η χώρα να αλλάξει τις δομές, τους θεσμούς και τους μηχανισμούς, που ειχε παγιώσει ο αστικό-τσιφλικόδικος συμβιβασμός.
Στην ιεράρχιση των στόχων της η Αντίστασης, την πρώτη θέση ειχε η απελευθέρωση και ο δεύτερος, να συνταχτούμε σε ανεξάρτητη πολιτεία, να κρατήσουμε τη φορά αυτή την Ελλάδα μόνο για μάς τους Ελληνες, να πάρουμε τα οσα προβλήματα απασχολουν το λαό και τη χώρα στα δικά μας αποκλειστικά χέρια, να την ανασυγκροτήσουμε και ο τρίτος, να κρατήσουμε μεταξύ μας τις όποιες διαφορές και να τις λύσουμε μόνοι μας, χωρίς την ξένη επέμβαση. Να πάψει επιτέλους η χώρα μας να παίζει τον ρόλο του αρωγού, που συνεπάγεται πλήθος ταπεινώσεων και εξεφτελισμών, ακόμα και όταν βρίσκεται με το μέρος ή στο πλευρό των νικητών.
Ειναι αλήθεια οτι αυτός ο Βράχος, βρίσκεται σε ένα απ τα βασικότερα γεωστρατηγικά σημεία, τα πιό ευαίσθητα καθοριστικά και ζωτικής σημασίας αρτηριών επικοινωνίας της πάλαι ποτέ Βρετανικής Αυτοκρατορίας, μέσω του Γιβλαρτάρ με την ΙΔΙΑ και τις άλλες αποικίες Μερικοί μάλιστα τόσο το 21, όσο και το 1941-45, ισχυρίζονταν προκειμένου να δικαιολογήσουν την απραξία τους, οτι όσο θα υπάρχει Βρετανική Αυτοκρατορία, αυτή η αρτηρία θα υπάρχει και η Αγγλία θα κάνει ό,τι περνάει απ το χέρι της για να την διατηρήσει. Αρα θα κρατά και την Ελλάδα υπό καθεστώς ιδιόμορφης αποικιακής εξάρτησης και

δεμένη στο δικό της γεωστρατηγικό άρμα. Συνεπώς καθε λαϊκός αγώνας ειναι καταδικασμένος να αποτύχει, αφού μετά την απελευθέρωση θα έπρεπε για να γίνει ανεξάρτητη χώρα να συγκρουστεί με την Μεγάλη Βρετανία.
Ειναι γεγονός οτι το ενα σκέλος της άποψης αυτής ειναι σωστός. Πράγματι ο βράχος αυτό που ακούει στο όνομα Ελλάδα, βρίσκεται σε ενα από τα ποιό γεωστρατηγικά σημεία της Νοτιοανατολικής Μεσογείου, μια θέση κλειδί για τα αγγλικά γεωπολιτικά και στρατηγικά της σχέδια. Συνεπώς για κανένα λόγω δεν θα άφηναν να τους ξεφύγει η Ελλάδα, απ την αλυσίδα που αποτελούσε ενα απ τους πιό βασικούς της κρίκους.
Ειναι γεγονός οτι ετσι όπως ειχαν διαμορφωθεί τα πράγματα στην Ελλάδα μετά το 21, ηταν επόμενο να επικρατήσει και στην ελληνική κοινή γνώμη και ειδικά στους εκάστοτε κυβερνώντες, η άποψη οτι η Ελλάδα ειναι καταδικασμένη να δέχεται αναμφισβήτητα και άκριτα την άποψη αυτή και το ρόλο που έπαιζε τότε στη χώρα μας η Αγγλία και εξακολουθεί να παίζει τώρα για την Αμερική.
Ο ρόλος αυτός ομως, δεν ειναι ο μόνος και ο καθοριστικός, που καταδικάζει την Ελλάδα να ζεί κάτω απ αυτό το ιδιόμορφο αποικιακό υπό την Αγγλία μετά το 21 και της Αμερικής τώρα καθεστώς εξάρτησης
Εκείνο που καθορίζει την εξάρτηση ειναι οι πολιτικό-οικονομικές και κοινωνικές δομές, οι θεσμοί και μηχανισμοί εξάρτησης, που εχει σε συνεργασία με τους Αγγλους, δομήσει ο αστικό-τσιφλικάδικος συμβιβασμός, για να απολκείσει το Ραγιά, απ τα όποια δικαιώματα του αναλογούσαν απ'ο τη συμμετοχή που στην επανάσταση και κυρίως ο συσχετισμός των δυνάμεων ανάμεσα στην άρχουσα τάξη και το λαϊκό κίνημα.
Η αστική τάξη οπως το 21, για να πάρει μερικά ψίχουλα εξουσίας οχι μόνο εγκατάλειψε-πρόδωσε το λαό-Ραγιά, αλλα συντασσόμενη με τον φύση εχθρό της, την τότε Αγία Τριάδα τον πολέμησε κιόλας. Συνέβαλε και η ίδια να γίνουν δυό εμφίλιοι πόλεμοι : το 1823 και του 1824. Το ίδιο έκανε ενα μέρος της αστικής τάξης και κατοχή και στο σύνολό της μετά την απελευθέρωση.
Βέβαια, οι δομές, οι θεσμοί και οι μηχανισμοί δεν παιζαν τον ρόλο τους, αν η αστική τάξη συντάσσονταν με το λαό στην κατοχή, και έπαιρνε και αυτή μέρος στην Αντίσταση όπως της ζητήθηκε-παρακλήθηκε να πάρει-και αρνήθηκε, ή εστω αν δεν συντάσσονταν με τους φύσει εχθρούς της, την αντιδραστική φασιστική Δεξιά, το παλάτι και τους ξένους αμέσως μετά την απελευθέρωση. Αν δεν συνέδεε την ύπαρξή της με τη βασιλό-μεταξική δικτατορία και με τα εγκλήματα της κατοχής, που διέπραξαν οι συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές. Αν συντάσσονταν με την Αντίσταση, έστω και την τελευταία στιγμή και οι Αγγλοι, επέμεναν να θέλουν να ξαναπάρουν τη θέση του επικυρίαρχου που κατείχαν προπολεμικά, θα ηταν υποχρεωμένοι να έρθουν στην Ελλαδα σαν στρατός κατοχής και οχι σαν «ελευθερωτές». Να απελευθερώσουν την Ελλάδα απ τους Ελληνες. Πολύ περισσότερο δεν θα μπορούσαν να μετά κυλήσουν τις ευθύνες του Δεκέμβρη στο Λαϊκό κίνημα. Μα και αν ακόμα οι Αγγλοι την καταλάμβαναν ένοπλα όπως το έκαναν, μια τέτοια κατοχή απ τις αγγλκές δυνάμεις, με συντονισμένες τις εθνικές δυνάμεις οχι μόνο δεν θα άντεχε στο χρόνο, αλλά θα έδινε και οριστική λύση στην εθνική ανεξαρτησία. Η Ελλάδα δεν ηταν μόνο η Αθήνα και η Εθνική Αντίσταση ειχε άθικτες τις ένοπλες δυνάμεις και το λαό με το μέρος της.
Ειναι γεγονός οτι οι Αγγλοι, εκτός του οτι ειχαν πολλά ερείσματα στο εσωτερικό και οτι η οικονομική και πολιτική επιρροή τους ηταν τεράστια ασφυκτική και μακρόχρονη. Η εξάρτηση της Ελλάδας, ξεκινούσε από το 1821 και συνεχιζόταν χωρίς καμιά διακοπή μέχρι το 1947, που μας παρέδωσε ποιός ξέρει με τι; ανταλλάγματα πακέτο στήν Αμερική.
Το πολιτικό και οικονομικό κατεστημένο της χώρας μας ελέγχονταν απόλυτα απ το αγγλικό κεφάλαιο οικονομικά και απ την αγγλική κυβέρνηση πολιτικά. Τίποτε δεν κουνιόταν και ούτε γίνονταν χωρίς τη δική τους έγκριση. Ηταν τόση η εξάρτηση του κατεστημένου απ τους Αγγλους, που οταν ενα κομμάτι του θέλησε να ταυτιστεί με τα συμφέροντα της Γερμανίας, για να μην της φύγει ο κρίκος Ελλάδα απ την αλυσίδα της εξάρτησης εν όψη του απερχόμενου πολέμου, επέβαλε τη δικτατορία. Την βάφτισε και τη λειτούργησε φασιστικά για να μπορεί με άνεση να εξοντώσει την ηγεσία της Αριστεράς και ειδικά το ΚΚΕ που το θεωρούσε τον κύριο αντίπαλο για την μεταπολεμική περίοδο. Την χρέωσε στο κομμάτι αυτό των αστών, που ειχε ταυτιστεί με τα συμφέροντα του Χίτλερ και για να μήν συγκρουστούν τα μελλοντικά σχέδια της Δύσης, οι χιτλερικοί δεν τόλμησαν να καταγγείλουν οτι η δικτατορία ηταν Αγγλικής Εμπνευσης και επιβουλής, αφού κοινός στόχος ηταν ο κομμουνισμός. Αυτός ο κοινός στόχος για την εξόντωση των κομμουνιστών, λειτούργησε πολύπλευρα σε όλη τη διάρκεια της κατοχής, και εντάθηκε μετά τη

δημιουργία των ταγμάτων ασφαλείας και των αστερισμό των εθνοϊσμών με αποκορύφωμα τη συμφωνία για την ανενόχλητη αποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα με αντάλλαγμα να παραδώσουν οι Γερμανοί την Θεσσαλονίκη στους Αγγλους.
Ομως η ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση δημιούργησε στη διάρκεια της κατοχής με τον αξιοθαύμαστο εθνικό-πατριωτικό και ενοποιητικό αγώνα μια καινούρια κατάσταση. Μια κατάσταση πρωτόγνωρη για τον τόπο μας. Το ΕΑΜ με την ενωτική πολιτική του σφυρηλάτησε σε αυτόν τον αγώνα μια νέα, περήφανη γενιά, εμπνευσμένη απ τα καινούρια ιδανικά. Ιδανικά και οράματα που ειχαν φτερώσει τους λαούς στη διάρκεια του αντιφασιστικού αγώνα. Μια γενιά με αυτοπεποίθηση και θάρρος, που η νικηφόρα αναμέτρηση της με τους κατακτητές, το επιβεβαιώνει. Ενας αγώνας που της ειχε εμφυσήσει εκτός απ την αυτοπεποίθηση και την αυτογνωσία για το τί ειναι ικανός να κάνει για τη μετά απελευθερωτική Ελλάδα. Αν δεν επενέβαιναν ωμά, βάρβαρα και ένοπλα οι στρατιωτικές αγγλικές δυνάμεις, άλλη θα ηταν η μεταπολεμική της πορεία. Η γενιά αυτή με τον αγώνα πρόλαβε και άγγιξε το όραμα της λευτεριάς, την αυτοτέλεια και την ολιγόχρονη εστω εθνική ανεξαρτησία.
Απόδειξη οτι η γενιά αυτή, θα έλυνε το θέμα της εθνικής υποτέλειας, αποτελεί το γεγονός οτι οταν μετά την αγγλική επέμβαση όλες αυτές οι κατακτήσεις κινδύνευαν, αυτές οι καινούριες δυνάμεις που ειχαν βγει στο προσκήνιο της ιστορία, δεν το «έβαλαν κάτω». Εδειξαν οτι ηταν αποφασισμένες να σφύξουν για αλλη μια φορά τα δόντια και να δώσουν, οσες ακόμα θυσίες χρειάζονταν για να γίνουν αυτά τα οράματα πραγματικότητα και τότε οι Αγγλοι, απέσυραν τεράστιες στρατιωτικές δυνάμεις από τα μέτωπα ενώ συνεχίζονταν ο πόλεμος για να ανακόψει με τη βία τα όποια όνειρα του αγωνιζόμενου λαού μας.
Οι Ελληνες ομως «πατριώτες» και οι Αγγλο-Αμερικάνοι που θεωρούσαν το λαό και την Ελλάδα τσιφλίκη τους, απο κοινού αποφάσισαν εκτός απ την ένοπλη επέμβαση κατά τη διάρκεια του Δεκέμβρη και το στήσιμο του σκηνικού της πτωματολογίας. Επειδή και αυτή παρά τον αριστοτεχνικό τρόπο που την έστησαν δεν έδωσε το ποθούμενο αποτέλεσμα, τότε...
Και τότε!. Ε!, τότε συνέβει ό,τι συνέβει με τον αλβανικό πόλεμο!. Το λαό τον ειχαν ετοιμάσει να νικηθεί στον πόλεμο με την Ιταλία. Ολαός ομως Νικούσε. Και οχι απλώς Νικούσε, αλλά ηταν ο πρώτος λαός που οχι μόνο έβαλε φρένο στην προέλαση του άξονα, αλλα τον υποχρέωσε και να υποχωρήσει αρκετές δεκάδες χιλιόμετρα μέσα στο Αλβανικό κατακτημένο απ τους Ιταλούς έδαφος. Και επειδή υπήρχε κίνδυνος οχι μόνο να ηττηθεί αλλα και να γελοιοποιηθεί, πρόστρεξε σε βοήθεια το μεγάλο αφεντικό του φασισμού. Ο ίδιος ο χίτλερ! Οταν και αυτός άγγιξε την Ελλάδα και το λαό, που την φρουρούσε στα σύνορα, και στα Μακεδονικά οχυρά, αν δε κάηκε τσουρουφλίστηκε και τσουρουφλίστηκε πολύ και άσχημα. Και για να ολοκληρώσει τη «νίκη» στην Κρήτη, πλήρωσε της Μάνας του το γάλα που λέει ο λαός.
Ο λαός ομως δεν Νικήθηκε. Κράτησε άσβεστη τη φλόγα της Νίκης και τα ιδανικά για τα οποία ξεκίνησε τον αγώνα. Και την επόμενη της «νίκης» του Χίτλερ άρχισε ξανά τον αγώνα. Ανασύνθεσε τις δυνάμεις του με τη δημιουργία της Εθνικής Αντίστασης, πολέμησε με νύχια και με δόντια τους τρείς κατακτητές και βγήκε Νικητής και απ αυτήν την αναμέτρηση. Και τότε! Ε! τότε συνέβει το παράδοξο. Ο μεταπολεμικός ραφινάτος φασισμός ο αντικαταστάτης του Μουσουλίνη, τη φορά αυτή τη θέση του την πήρε ο Σέρ Τσιώρτσιλ! Και έκανε και αυτός τα ίδια και χειρότερα απ το Μουσουλίνι και ας έλεγε οτι ηταν «σύμμαχος». Εφερε στρατό, καράβια και αεροπλάνα, τάνκς και μεδραλιοβόλα και αγνοώντας τους πάντες και τα πάντα, άρχισε αιφνιδιαστικά και αναίτια να σκοτώνει αδιάκριτα το λαό. Ο νικητής λαός ομως τα ιδανικά της λευτεριάς και τα όνειρα για μια καλύτερη ζωή τα κρατούσε σφιχτά στο μαντύλι. Ο λαός υπερασπιζόμενος τις ακατάλυτες Ανθρώπινες αξίες, τα ιδανικά για τη λευτεριά και τα όνειρα για τη ζωής δεν υποτάχθηκε. Αντιστάθηκε και οπως πάντα αγωνιζόμενος τα υπερασπίστηκε, με αποτέλεσμα και ο νέος Μουσουλίνι δεν μπόρεσε να νικήσει.
Και τότε! Ε! τότε έγινε το δεύτερο παράδοξο και τραγελαφικό! Οπως ο Χίτλερ έκανε συμφωνία με τον Τσιώρτσιλ να του παραδώσει την Ελλάδα μετά την ήττα-αποχώρηση απ την Ελλάδα, ετσι και ο «Μέγας» Τσιώρτσιλ, συμφώνησε με τον σύγχρονο χίτλερ, που τώρα τον έλεγαν Τρούμαν, με αντάλλαγμα την μεταβίβαση της επικυριαρχίας του, για να τον σώσει απ την διαγραφώμενη ήττα. Και τότε ήρθε ο στρατηγός Βάν Φλίτ στον οποίο οπως και στον Αγγλο στρατηγό Σκόμπυ, οι δυνάνεις τίς αντίδρασης και της υποτέλειας παράδωσαν στρατό και τη χώρα στον νέο αφέντη-κατακτητή. Εφερε και αυτός οπως ο Τσιώρτσι την Ούντρα, το Σχέδιο Μάρσαλ, και το «δόγμα Τρούμαν» και τους υπόλοιπους μηχανισμούς που

θα κυβερνούσαν για λογαριασμό τους την Ελλάδα. Εφερε και αυτός τα δικά του καράβια και αεροπλάνα και χιλιάδες τάκνς και κανόνια και εκατοντάδες χιλιάδες τόνους πολεμοφόδια και κυρίως τις Βόμβες Ναπάλμ, με τις οποίες θα έκαιγε οχι μόνο αυτούς που δεν άφησαν το Σέρ Τσιώτριλ να νικήσει και εξακολουθούσαν να κρατούν σφικτά στα χέρια το μαντύλι με τα ιδανικά και τα όνειρα, αλλα οπως ο Τσιώρτσιλ, ετσι και ο Τρούναν, αντιγράφοντας τον Χίτλερ στις κοσμοκρατορικές του βλέψεις, έκαψε αναίτια και αδιάκριτα το λαό και τη χώρα, προκειμένου να ξελασπώσει απ την ήττα τον συνεταίρο του.
Και επειδή το πάθημα γίνεται μάθημα. Για να μήν χρειαστεί να καταφύγουν σε κάποιο νέο παράδοξο, μετέτρεψαν τη χώρα σε φυλακή, έβαλαν σε καραντίνα τον κόσμο της Αντίστασης. Εβαλαν στην εντατική τη σκέψη και το λόγω και εντάφιασαν στα ανήλια και σκοτεινά μπρουντρούμια των φυλακών και τα ξερονήσια αυτούς, που κατά την άποψή τους μπορούν α κρατήσουν άσβεστη τη φλόγα των ονείρων στο λαό. Και αφού έστειλαν οσους έκριναν απαραίτητους, για να τρομοκρατήσουν τους αμετανόητους στο Αγιο Πέτρο, κράτησαν σε ισχύ τα εργαλεία με τα οποία έκαναν αυτό το «εθνικό» και «θεάρεστο έργο» οπως: τα έκτακτα μέτρα, τις φυλακές και τα ξερονήσια γεμάτα και το λαό στη δυστυχία και τον κατατρεγμό, ενώ παράλληλα ετοίμασαν και μια δικτατορία σε περίπτωση που αρχίσει να διαμορφώνεται κάποιος νέος... «κομμουνιστικό» κίνδυνος.
Ο Δεκέμβρης του 1944, ανεξάρτητα από το πώς τον αξιολογεί ο καθένας και ειδικά οι ταξικοί, κομματικοί και καλοπληρωμένοι κοντυλοφόροι, ηταν η συνέπεια και προϊστορίας της Εθνικής Αντίστασης. Στις άλλες Ευρωπαϊκές χώρες, υπήρχε μια συντεταγμένη πολιτεία, που μετά την κατάκτηση απ τους χιτλερικούς, μπήκε σε μιά τελείως νέα φάση η κορύφωση της πολιτείας τους, αλλά ο πυρήνας έμεινε σχεδόν ανέπαφος. Και η διοίκηση εκφράζοντας και διερμηνεύοντας τη θέληση του λαού, διαδραμάτισε ρόλο στις περισσότερες περιπτώσεις αντίθετο απ τις «οδηγίες» που οι συνεργάτες με τους Γερμανούς έδιναν.
Στη Γαλλία π χ μόνο η μεγάλη πλειοψηφία των ανώτερων υπαλλήλων, των διπλωματών και δικαστικών, μια αξιόλογη μερίδα της αστικής ιντελιγκέτσιας και η καθολική Εκκλησία ακολούθησε τον στρατάρχη Πεττέν. Η ηγεσία μάλιστα της καθολικής Εκκλησίας και απ τον άμβωνα ακόμα κήρυττε, την ανάγκη της συμφιλίωσης με τους κατακτητές. Αυτά τα τμήματα της Γαλλικής υψηλή κοινωνίας συνέβαλαν στη επιτυχία της συνεργασίας με τον κατακτητή τα δύο πρώτα χρόνια.
Μπορεί στη Γαλλία ενα μέρος της άρχουσας τάξης να τα βρήκε με τον κατακτητή, ο λαός ομως κατά το 90%, οπως και στην Ελλάδα, ηταν σε οξύτατη αντίθεση με τους εκπροσώπους του γαλλικού κεφαλαίου, που μέσω του Βισύ συνεργάστηκαν με τους Γερμανούς. Επειτα στη Γαλλία, ειχε υπάρξει και ενας Ντε Γκώλ, που κάλεσε σε συνεργασία εναντίον του κατακτητή το σύνολο των πολιτικών παρατάξεων, από τους κομμουνιστές μέχρι τους αντιδραστικούς της Δεξιάς.
Και στη χώρα μας πριν οι κομμουνιστές αναλάβουν την πρωτοβουλία της ίδρυσης του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου κάλεσαν τους αρχηγούς των άλλων κομμάτων, αλλά και μεμονωμένες προσωπικότητες, Παπανδρέου κλπ να ηγεθούν, ετσι ωστε η ίδρυση του ΕΑΜ να ειναι κοινής αποδοχής. Οχι μόνο δεν δέχθηκαν αλλά από αναβολή σε αναβολή χάθηκαν πολύτιμοι μήνες άπραχτοι. Ετσι φτάσαμε η ίδρυση να γίνει στο Σεπτέμβρη του 41, αντί να ιδρυθεί από τις 31 του Μάϊ, που θα ειχε και τον ανεπανάληπτο συμβολισμό με το κατέβασμα της σβάστικας απ την Ακρόπολη. Και αναρωτιέται κανείς. Αλήθεια γιατί τα αλλά κόμματα και οι αρχηγοί των κομμάτων, δεν πήραν αυτοί την πρωτοβουλία για την ίδρυση του ΕΑΜ ή γιατί δεν δέχθηκαν όταν κλήθηκαν-παρακλήθηκαν οχι μόνο να συμμετάσχουν, αλλα και να τεθούν επικεφαλής της Αντίστασης αφού τους προσφέρθηκε η αρχηγία;
Τρεις ειναι οι βασικές απαντήσεις που μπορεί να δώσει κανείς στο ερώτημα αυτό. α) Μέχρι την ημέρα της κατοχής οι αρχηγοί των ελληνικών κομμάτων διορίζονταν απ το Λονδίνο. β) Τα αστικά κόμματα ηταν αρχηγικά. Και σαν αρχηγικά η επιρροή και η αριθμητική τους δύναμη, ηταν τόση οση ηταν η δύναμη των μηχανισμών τους. Δεν ειχαν προσβάσεις στην κοινωνία. και γ) Ηξεραν οτι η συμμετοχή τους στο ΕΑΜ, αφού δεν θα ειχε και το αντίστοιχο κοινωνικό έρμα, θα ηταν απλώς άτομα. Γνώριζαν την οργανωτική και κοινωνική τους γύμνια. Ηξεραν οτι χωρίς κοινωνικό υπόβαθρο η φωνή τους, θα ηταν φωνή βοώντος εν τη ερήμω. Αν ειχαν το λαό μαζί τους η ίδρυση του ΕΑΜ θα ηταν το πρώτο τους μέλημα. Μα και μεταπολεμικά η δεξιά που ασκούσε την εξουσία άμεσα ή έμμεσα μέχρι το 1980, δεν ειχε λαϊκά ερείσματα. βασική της κομματική δομή και δύναμη ηταν ο κρατικός μηχανισμός, ο στρατός, τα σώματα ασφαλείας, ο

Κλήρος με τον άμβωνας (αφού και τις δηλώσεις μετανοίας μέσω του Αμβωνα μάθαινε ο κόσμος), τα έκτακτα μέτρα και οι χιλιάδες των πολιτικών κρατουμένων.
Το ΕΑΜ ρίζωσε στο λαό γιατί ανταποκρίθηκε στο κάλεσμα της εποχής και υπήρξε η μόνη αντιστασιακή οργάνωση του εξέφρασε τους πόθους του, που μίλησε στην ψυχή του. Αυτή η δημιουργική και άδολη προσφορά του ΕΑΜ βρήκε άμεση ανταπόκριση. Ο λαός βλέποντας την αδράνεια, τον καιροσκοπισμό και την ασυγχώρητη αδιαφορία των παλιών κομμάτων τα εγκατάλειψε και προσχώρησε στο ΕΑΜ. Οι αρχηγοί έμειναν χωρίς οπαδούς με αποτέλεσμα να ανατραπούν οι εσωτερικές πολιτικές ισορροπίες. Το ΕΑΜικό κίνημα έδειξε μια πρωτοφανή πολιτική ωριμότητα. Οι συμμετέχοντες στο ΕΑΜ δεν ηταν άνθρωποι ετερόφωτοι χωρίς γνώση και προσόντα. Ειχαν υψηλό πολιτιστικό επίπεδο, μόρφωση και δημιουργική φαντασία. Το ΕΑΜικό κίνημα κατέκτησε την πλειοψηφία του λαού. Για πρώτη φορά στην ιστορία ο λαός, βγήκε στο προσκήνιο και έπαιρνε σιγά σιγά τις τύχες της πατρίδα στα χέρια του.
Αυτό το λαϊκό κίνημα θα μπορούσε να γίνει εξουσία με μιά ομαλή δημοκρατική εξέλιξη και με δημοκρατικές ελεύθερες εκλογές, αν ο λαός με την ψήφο του, ανέθετε στο λαϊκό κίνημα τη διακυβέρνηση της χώρας. Για να μήν συμβεί αυτό ο Τσιώρτσιλ, ειχε εκπονήσει το Σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» που το ετοίμασε απ τον Αύγουστου του 1943. Του χρειάζονταν ομως και ο Δεκέμβρης και σε συνέχεια ο εμφύλιος πόλεμος για να το πραγματοποιήσει.
Ο Βασιλιάς ειχε την πλήρη υποστήριξη οχι νόμο των Αγγλων, αλλα και των Αμερικανών, που την εποχή αυτή έκανε την πολιτική υποδομή να διαδεχθεί τους Αγγλους.Τη γραμμή πλεύσης απ τον Αύγουστο του 1943 μας την αποκαλύπτει ο ιδιαίτερος σύμβουλος του Βασιλιά Π Πιπινέλης : «έπρεπε να γίνει προσπάθεια πολιτικής λύσεως συνεργασία δηλαδή (Λίβονος) μετά των κομμουνιστών και συντό χρόνο εκτοπίσεώς των». Υστερα απ αυτά θα βρεθεί άραγε κάποιος να αμφισβητήσει οτι ο Δεκέμβρης ηταν το πρώτο πράγμα που απασχολούσαν και οτι ειχε ημερομηνία έναρξης;
Ο Τσιώρτσιλ, θεωρούσε πάντα τον Γεώργιο, σαν τον πιό πιστό εγγυητή και θεματοφύλακα των καθημερινών και μακροπρόθεσμων αγγλικών συμφερόντων στην Ελλάδα. Γι αυτό προσπάθησε να δημιουργήσει τετελεσμένα γεγονότα. Κατευθυνόμενος προς τη Μόσχα σταμάτησε στη Νεάπολη της Ιταλίας στις 8/10/44. Συζητώντας με τον Παπανδρέου, σε κάποια στιγμή εντελώς απρόοπτα και άσχετα με τα θέματα του είπε : «Ωστε λοιπόν, είμαστε σύμφωνοι! Θα εγκατασταθείτε σε λίγο στην απελευθερωμένη Ελλάδα σαν νόμιμη κυβέρνηση και θα σας συνοδεύσει στην Αθήνα ο Βασιλεύς». Και η απάντηση του Παπανδρέου : «Αν επιμένετε ίσως αυτό μπορεί να συμβεί, αλλα με άλλο Πρωθυπουργό». Αλήθεια ποιός την ειχε απελευθερώσει την Ελλάδα πριν απ στις 8/10/44; Και αφού ειχε απελευθερωθεί τι ήρθαν να κάνουν οι δεκάδες χιλιάδες του αγγλικού στρατού σε μια απελευθερωμένη σύμμαχο χώρα, αν οχι να απελευθερώσει την Ελλάδα απ τους Ελληνες;
Με αυτές τις εκτιμήσεις για να προχωρήσει το σχέδιο έπρεπε να στηθεί ο Δεκέμβρης. Ο κ Τσιώρτσιλ σε μήνυμα προς τον Ηντεν : «σημασία εχει να προκαλέσουμε και να αιφνιδιάσουμε το ΕΑΜ. Ειναι εξαιρετικά σημαντικό να χτυπήσουμε απροειδοποίητα, χωρίς να προηγηθεί καμιά φανερή κρίση. Αυτός ειναι ο καλύτερος τρόπος να προκαταλάβουμε το ΕΑΜ. Η ελληνική κυβέρνηση δεν ξέρει τίποτε για το σχέδιο αυτό και δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να το μάθει. Θα πρέπει το χτύπημα για να ειναι αποφασιστικό και να καταφερθεί κατά του ΕΑΜ στην κατάλληλη στιγμή».
Επειδή δεν τηρούνταν καμιά απ τις συμφωνίες που υπογράφτηκαν με το ΕΑΜ στο Λίβανο. Το ΕΑΜ, που στο μεταξύ ειχε αποχωρήσει απ την κυβέρνηση στις 2 του Δεκέμβρη κάνει γνωστό στην «κυβέρνηση Λύπερ», οτι την επόμενη 3/12/44, θα κάνει συγκέντρωση διαμαρτυρίας στην πλατεία Συντάγματος, με βασικό θέμα την μή τήρηση απ την πλευρά της κυβέρνησης των όσων εχουν συμφωνηθεί. Να λοιπόν η χρυσή ευκαιρία για τον Τσιώρτσιλ. Απαγορεύνουν τυπικά τη συγκέντρωση και οργανώνουν τη σύγκρουση και σε συνέχεια, οταν η κατάσταση ειχε ηλεκτρισθεί ο Σκόμπυ, διέταξε την ελληνική αστυνομία να χτυπήσει τους αόπλους διαδηλωτές στο συλλαλητήριο με δεκάδες νεκρούς και τραυματίες η κατάσταση οδηγήθηκε εκεί που την ειχε σχεδιάσει και ήθελε ο Τσιώρτσιλ. Τη διαταγή για το απρόκλητο κτύπημα της συγκέντρωσης την εφάρμοσε ο Αγγελος Εβέρτ. Με επείγον τηλεγράφημα ο Τσιώρτσιλ προς τον στρατηγό Ούλσον στις 4/12/44, έδεινε τις πρώτες δολοφονικές εντολές: «πρώτο στόχος σας, με απόλυτη προτεραιότητα ειναι η νίκη στην Αθήνα».

Ενα άλλο θέμα για τον Τσιώρτσιλ ηταν ο ελληνικός στρατός της Μέσης Ανατολής, που από την άνοιξη του 1944 ζητούσε να σταλεί στην Ελλάδα να πολεμήσει και αυτός για την απελευθέρωση της χώρας. Το γεγονός αυτό ανησύχησε τον Τσιώρτσιλ, και προκειμένου να κάμψει αυτήν την απαίτηση, εκτός του οτι τους έκλεισε στο στρατόπεδο, έστειλε εκείνο το φονικό τηλεγράφημα: «μή διστάσετε, πυροβολείτε». Το ίδιο έκανε και το Δεκέμβρη του 44. Το γεγονός οτι ο Τσιώρτσιλ, ασκούσε τον άμεσο έλεγχο της Βρετανικής εξωτερικής πολιτικής, ειχε σοβαρές συνέπειες για την Ελλάδα.
Η Αμερικάνοι καθ' ότι διάδοχη κατάσταση στο γενικότερο σχέδιο, συμμερίζονταν τη γνώμη του Τσιώρτσιλ. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι δεν εξέφρασαν την παραμικρή αντίδραση για την απόσπαση δυνάμεων απ το μέτωπο για να υλοποιήσει ο Τσιώρτσιλ το Δεκέμβρη. Δεν έμεινε παρά να βρεθούν γρήγορα οι δυνάμεις που θα εξασφάλιζαν τη Νίκη στο πεδίο της μάχης. Το ΕΑΜ δεν διέθετε ούτε αεροπορία και αντιαεροπορικά μέσα, μα ούτε Ναυτικό στόλο ικανό για να προβάλει κάποια αντίσταση στα σχέδια τους. οι Αγγλοι ομως δεν είχαν μεγάλα τμήματα πεζικού, για να εισβάλουν στην υπόλοιπη Ελλάδα.
Και οταν οι συγκρούσεις έχουν αρχίσει : Ακολουθεί αλλο επείγον τηλεγράφημα «Μή διστάσετε πάντως, να ενεργήστε σαν να βρίσκεσθε σε κατεχόμενη πόλη, όπου εχει ξεσπάσει εξέγερση...Πρέπει να κρατήσουμε και να κυριαρχήσουμε στην Αθήνα». Και οταν ο Παπανδρέου παραιτήθηκε και ο Αγγλους πρέσβης, βλέποντας την κατάσταση εισηγήθηκε τον σχηματισμό οικουμενικής κυβέρνησης ακολούθησε το τηλεγράφημα του Τσώρτσιλ: «Οχι ειρήνη χωρίς νίκη. Δεν μιλάμε με δολοφόνους χτυπάμε συντονισμένα» απαγορεύοντας κάθε συμβιβασμό. Και στις 5/12/44 ακολουθεί τηλεγράφημα Τσιώρτσιλ προς Λύπερ: Πρώτο «δεν ειναι τώρα καιρός, για φαντασιώσεις, οτι τάχα οι Ελληνες πολιτικοί των διαφόρων αποχρώσεων, μπορούν να επηρεάσουν την κατάσταση. Δεν πρέπει να ανησυχείτε για τη σύνθεση της ελληνικής κυβέρνησης. Αυτή τη στιγμή πρόκειται για ζήτημα ζωής ή θανάτου. Δεύτερο πρέπει να υποχρεώσετε τον Παπανδρέου, να κάνει το καθήκον του και να τον διαβεβαιώσετε οτι, αν το κάνει θα υποστηριχτεί με όλες μας τις δυνάμεις. Οταν πιά θα εχουν τελειώσει οι μάχες. Θα μπορούσε το ίδιο καλά να αρρωστήσει και να μήν μπορεί να τον πλησιάσει κανείς...
Εχει περάσει πιά ο καιρός, που η οποιαδήποτε ομάδα Ελλήνων πολιτικών, θα μπορούσε να επηρεάσει αυτήν την εξέγερση του όχλου. Η μόνη ελπίδα του ειναι να βγεί από αυτήν την κατάσταση, τασσόμενος ανεπιφύλακτα με το μέρος μας. Θα δείτε στο επόμενο τηλεγράφημα μου οτι «...ανέθεσα το όλο θέμα της άμυνας των Αθηνών και της τηρήσεως του Νόμου και της τάξεως στα χέρια του στρατηγού Σκόμπυ και τον διαβεβαίωσα, οτι θα υποστηριχθεί εστω και αν κρίνει αναγκαίο να χρησιμοποιήσει οσηδήποτε βία. Από εδώ και στο εξής εσεις και ο Παπανδρέου, θα συμορφώνεστε στα πάντα με τις οδηγίες του Σκόμπυ, για ό,τι αφορά τα θέματα δημόσιας τάξης και ασφάλειας. Πρέπει να υποστηρίξετε και οι δύο με κάθε δυνατό τρόπο τον Σκόμπυ και οφείλετε να υποδεικνύετε κάθε μέσω, που κρίνετε κατάλληλο για να κάνει ποιό στεναρή και αποφασιστική τη δράση του».
Φτάνοντας ο Τσιώρτσιλ, απ τη Μόσχα στο Λονδίνο και έχοντας το λευκό χαρτί στο χέρι (το 9ο% προς 10% που συμφώνησε με τον Στάλιν), έβαλε μπρος το σχέδιο, που απ τον προηγούμενο χρόνο ειχε προετοιμάσει για βίαιη εξουδετέρωση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Και Τότε αναφώνησε : «Και τώρα μπρος να το κονιορτοποιήσουμε». Η μοίρα της Ελλάδας ειχε ήδη προγραφεί με τα λόγια αυτά του Τσιώρτσιλ, προς τον Αντωνυ Ηντεν : «Κατά τη γνώμη μου, αφού πληρώσαμε ενα τεράστιο αντίτιμο στη Ρωσία, για να έχουμε ελευθερία δράσεως στην Ελλάδα, δεν πρέπει να διστάσουμε να χρησιμοποιήσουμε Βρετανικά στρατεύματα για να υποστηρίξουμε τον Παπανδρέου. Αυτό σημαίνει πως τα βρετανικά στρατεύματα θα πρέπει οπωσδήποτε να παρέμβουν για να ελέγχουμε «παράνομες» εκδηλώσεις... Ασφαλώς ο Παπανδρέου μπορεί να κλείσει τις εφημερίδες του ΕΑΜ, αν αυτές προκαλέσουν απεργία τύπου...Ελπίζω να φτάσει σύντομα η ελληνική ταξιαρχία και δεν θα διστάσει να πυροβολεί οταν παραστεί ανάγκη...Χρειαζόμαστε αλλες 8 εως 10 χιλιάδες ανδρες για να κρατήσουμε την πρωτεύουσα και τη Θεσσαλινική...Περιμένω οπωσδήποτε μια σύγκρουση με το ΕΑΜ και δεν πρέπει να την αποφύγουμε, υπό τον όρο να διαλέξουμε εμείς καλά το έδαφος μας».
Για να πετύχει τον σκοπό του ο Τσιώρτσιλ, δεν δίστασε να χρησιμοποιήσει το Δεκέμβρη, εκτός τα από Τάγματα Ασφαλείας και τους χιλιάδες απόστολους-πράκτορες-συνδέσμους, που έσπευσαν σαν Πέμπτη φάλαγγα, να γίνουν άκριτοι απολογητές των Αγγλων και των Αμερικάνων μετά. Αυτοί οι υμνητές της υποταγής σε ώρες, που οι Αγγλοί με τά σιδερένια φτερά και οι μπούκες των καραβιών διαπράττουν τα

μαζικά εγκλήματα, δεν δίστασαν να υπερασπιστούν δημόσια τα ξένα συμφέροντα και την εκ νέου κατοχή της χώρας.
Ο στρατηγός Σκόμπυ, Υπουργός των στρατιωτικών κάνει γνωστό στην κυβέρνηση Παπανδρέου : «...Αποφασίστηκε να χρησιμοποιηθούν κατά του ΕΑΜ τα Τάγματα Ασφαλείας. Η εισήγηση ηταν των Αγγλων και η απόφαση δική μου, λέει ο κ Παπανδρέου. Δεν θέλω να δικαιολογήσω την πράξη μου, αλλά δεν γινόταν αλλιώς, η στρατιωτική δύναμη ήταν ανεπαρκής. Συνολικά υπήρχαν 27.000 ταγματοσφαλίτες τους οποίους ειχε συλλάβει το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και ο ΕΛΑΝ και τους ειχε κλείσει σε στρατόπεδο. Από τις 27,000 ταγματασφαλίτες χρησιμοποιήθηκαν 12,000 και πλέον χιλιάδες οι λιγότερο εκτεθεμένοι. Τους ντύσαμε λέει και τους εξοπλίσαμε και τους ρίξαμε στη μάχη».
Με τον ίδιο τρόπο και οι Αμερικάνοι έντυσαν και εξόπλισαν τα ΕΤΑΞ της Μακρονήσου και τους έριξαν στη μάχη. Τους λιγότερο εκτεθημένους τους έντυσαν, τους όπλισαν και τα έριξαν στη μάχη! Τους πολύ εκτεθιμένους δεν μας λέει τί τους έκαναν. Οι υπόλοιποι 15,000 αυτούς που θεωρούσαν οι ίδιοι πολύ εκτεθιμένους γιατί δεν παραπέμφηκαν στα δικαστήρια να δικαστούν σαν δοσίλογοι; Ενα μέρος πλούτησε το ήδη διογκωμένο παρακράτος και με το άλλο συγκρότησαν τις συμμορίες που θα λειτουργούσαν αυτόνομα να προεκτίνουν τον εμφύλιο και στην υπόλοιπη Ελλάδα.
Τον εμφύλιο που θεωρητικά άρχισε το 1920, τον Αύγ/το του 1943 παίρνει μορφή και σχήμα και τον Δεκέμβρη του 1944 άρχισε η πρακτική εφαρμογή του.
Οσοι γυρίσαμε απ την κόλαση της αναμέτρησης με τους Ούνους, ήμασταν οι πρώτοι που εκμπεύψαμε κραυγή κινδύνου. Κραυγή φρίκης, κραυγή συναγερμού και προειδοποίησης για τη μπόρα που έρχεται. Ολοι ήξεραν. Τα παλιά αποκαλούμενα δημοκρατικά κόμματα και Μή, όλοι έβλεπαν καθαρά τη μπόρα που έρχεται αλλα δεν έκαναν τίποτε. Κάποια σκέψη, κάποιο βήμα να σταματήσουν το κακό. Μια κίνηση. Κάτι. Δεν υπήρχε θέληση. Ετσι η δύναμη παρέμεινε στα χέρια των Αγγλων και της αντιδραστικής φασιστικής Δεξιάς.
Το πιό παράξενο σε όλη αυτήν την ιστορία ειναι, πως η απόφαση που πάρθηκε ειχε για μερικούς το «ανεπάντεχο» αποτέλεσμα να τους ενώση σε μια ιερή συμμαχία ενάντια στο ΕΑΜ. Θεώρησαν σαν φυσικό-θεϊκό δικαίωμα τους, να εκμεταλλευτούν αισχρά τους αγώνες του λαού στην αιωνιότητα.
Παρόμοιο παράξενο ειχε προηγηθεί ανάμεσα στις ίδιες τις καπιταλιστικές χώρες. Τις χώρες που ενώ ξεκίνησαν τον πόλεμο ανάμεσά τους (στο ξεκίνημα ο Β! παγκόσμιος πόλεμο ηταν εσω καπιταλιστικός), τελικά οταν διαπίστωσαν οτι αυτή η εσωτερική ένοπλη σύγκρουση μπορεί να οδηγήσει στην καταστροφή και αυτού του συστήματος ακόμα, δεν δίστασαν να κάνουν εκείνες τις αμοιβαίες υποχωρήσεις, ωστε να τα βρούν για να μή συμβεί, αυτό που συνέβει στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, που πρώτο έκανε την εμφάνισή του το πρώτο στον κόσμο Σοσιαλιστικό σύστημα στη Ρωσία και σε συνέχεια διαμόρφωσε την ΕΣΣΔ. Μπορεί η εσω καπιταλιστική αντιπαράθεση ανάμεσα στην Αγγλία Γαλλία κλπ χώρες της Ευρώπης με τη Γερμανία, να ειχε οδηγηθεί στην ένοπλη σύγκρουση η διεθνής του κεφαλαίο ομως, λειτουργούσε στο ρελαντί οσον αφορά την κοινή προσπάθεια για την ανατροπή του νέου κοινωνικό-οικονομικού Σοβιετικού συστήματος και την εξόντωση των λαϊκών τοπικών κινημάτων. Στην προσπάθεια αυτή δεν ειχαν καμιά, μα καμιά απολύτως διαφορά. Από ό,τι αποδείχθηκε; Ολα, μα Όλα γίνονταν από κοινού και καλό σχεδιασμενα, άλλο αν δ εν εύγενε στο σύνολο η πρόβλεψη.
Στην επιδίωξη αυτή ηταν όλοι σύμφωνοι αν δεν ειχε κιόλα προ σχεδιασθεί η αναζήση ευκαιρίας για την από κοινού εξόντωση τόσο του Σοσιαλιστικού συστήματος αλλο τόσο και των τοπικών κινημάτων οπως αυτό της Ελλάδας κλπ. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι από αυτόν το στόχο δεν παρετήθηκε τοτέ το σύστημα. Ενοπλες και πολιτικές, οικονομικές και διπλωματικές ηταν οι σχεδιασμένες απ κοινού επεμβάσεις ακόμα απ την ημέρα που πρώτο εμφανίστηκε τον Οκτώβρη του 1917. Η προσπάθεια αυτή συνέχισε τόσο στη διάρκεια του πολέμου αλλο τόσο και μετά τη λήξη του με τον ψυχρό πόλεμο, τον οικονομικό και εξοπλιστικό ανταγωνισμό το 1989 πέτυχε, αυτό που δεν μπόρεσε να πετύχει με την ατομική βόμβα. Βέβαια το μεγαλύτερο μέρος της ευθύνη για την τέτοια κατάληξη του υπαρκτού την έχει η ίδια η ηγεσία του ΚΚΣΕ. Η ηγεσία που έπαψε να αρθρώνει Σοσιαλιστικό λόγω, που δεν κοινωνικοποίησε την πολιτική εξουσία, που κράτησε το λαό στο όνομα του οποίου πήρε την εξουσία μακριά απ την εξουσία, την πληροφορία και τη Δημοκρατία αν δεν τον απέκλεισε απ αυτήν. Αν έφτασε στο σημείο που

έφτασε, αυτό έγινε γιατί εγκατέλειψε τις κοινωνικοποιήσεις της πολιτικής εξουσίας και έγινε η ιδια εξουσία.
Οπως οι Φεουδάρχες ετσι και οι κεφαλαιοκρατές μετά. Αυτό ανακηρυσσόμενοι ιδιοκτήτες του πλανήτη και διαχειριστές τις τύχες του κόσμου και του συστήματος, έξυπνα σκεπτόμενοι προκειμένου να μήν μείνει κοινωνικό-οικονομικά και εξοπλιστικά άθικτος ο βασικός τους αντίπαλος ο «εκπρόσωπος του κακού» και για να αποφύγουν και τη δική τους κοινωνικό-οικονομική και εξοπλιστική εξάντληση ωστε να μήν ειναι πλέον σε θέση να συγκρατήσουν την ορμητική ανάπτυξή των Σοσιαλιστικών ιδεών και δράσεων στο όνομά του Σοσιαλισμού γενικά και σε κάθε χώρα ειδικά. Ιδέες και δράση που θα έβαζαν σε κίνδυνο την ύπαρξη και αυτού του κεφαλαιοκρατικού συστήματος ακόμα αν συνέχιζαν την μεταξύ τους σύγκρουση. Για να μήν συμβεί λοιπόν αυτό και πριν ειναι πολύ αργά, έθεσαν σε κίνηση και λειτουργία τους μηχανισμούς της διεθνούς.
Μια πρώτη προσπάθεια να συντονίσουν από κοινού τις προσπάθειες για την εξόντωση του κοινού εχθρού έγινε οταν πήγε ο πρωθυπουργός της Αγγλία Τσάμπερλέν στη Γερμανία. Αλλη μια έγενε με την επίσκεψη του Ριμπεντρόφ στην Αγγλία, που και αυτή δεν απέδωσε τους αναμενόμενους καρπούς. Τώρα ομως δεν υπήρχαν αλλα περιθώρια. Κάθε μέρα που περνά ειναι εις βάρος του συστήματος. Ο Κόκκινος στρατός οχι μόνο ανέκοψε την προέλαση του γερμανικού στρατού στο Στάλιγκρατ, αλλα και η επέλασή του διέγραφε άμεσα τον κίνδυνο σε συνδυασμό με τα κινήματα Αντίστασης να αλλάξουν εξ ολοκλήρου τον μεταπολεμικό χάρτη της Ευρώπης αν οχι του πλανήτη.
Για να μη συμβεί αυτό έπρεπε ο καθένας να μπεί μπροστά στις ευθύνες του και ειδικά τώρα που άρχισε η ασυγκράτητη προέλαση του Κόκκινου στρατού. Τώρα πλέον αν συνέχιζαν τον πόλεμο της αντιπαράθεσης έτσι οπως ειχαν διαμορφωθεί τα πράγματα στα πολεμικά μέτωπα αυτό που θα έβγαινε κερδισμένος θα ηταν ο επάρατος Σοσιαλισμός.
Αυτή ακριβώς τη στιγμή που στο Στάλιγκράτ οι Γερμανοί στρατιώτες, αντί για το στήθος έδειξαν την πλάτη στους Ρώσους στρατιώτες οι συμμέτοχοι της διεθνούς του κεφαλαίου εν ονόματι της επιβίωσης του συστήματος ξεπέρασε τις όποιες αντιθέσεις, έδωσαν τις αμοιβαίες υποσχέσεις για το πως θα λυθούν τα μεταπολεμικά πράγματα και κυρίως ξανά συντόνισαν τις προσπάθειες για την εκ νέου και από κοινού αντιμετώπιση του κοινού εχθρού τοπικά και σε παγκόσμια κλίμακα στην μεταπολεμική εποχή. Το βασικό αίτημα των Γερμανών ηταν να μήν εξαρθρωθεί η γερμανική στρατιωτικό-πολιτική ηγεσία.
Η ιμπεριαλιστική και μιλιταριστική ηγεσία της Γερμανίας, η πέτρα του σκαντάλου της Ευρώπης στον αιώνα μας. Η κτηνώδης, ασυνείδητη και απάνθρωπη ηγεσία να μην μπεί κάτω απ δρακόντεια στρατιωτικά , οικονομικό, κοινωνικά και πολιτικά μέτρα. Να μην σπάσει η σπονδυλική στήλη του χρηματιστικού κεφαλαίου, να μη διαλυθούν τα τράστ και τα καρτέλ, να μείνει άθικτη η πολεμική βιομηχανία να διατηρηθεί άθικτος ο τεχνικός εξοπλισμός. Επρεπε να σωθούν οι μεγαλοβιομήχανοι της Χιτλερικής Γερμανίας, που ήθελε να μετατρέψει την Ευρώπη, την Ασία και την Αφρική σε αγροτική αγορά της παν βιομηχανοποιημένης Γερμανίας. Αυτή την απάνθρωπη ηγεσία ήθελαν θα περισώσουν η μετά χιτλερικη ηγεσία.
Οσοι παρακολούθησαν η διάβασαν τον τρόπο που έγινε η δίκη της Νυρεμβέργης και οι καταδίκες που επέβαλε το δικαστήριο που δίκασε τους Γερμανούς εγκληματίες πολέμου, οι ποινές και ο αριθμός των κατά δικασθέντων δείχνει ανάγλυφα την αποδοχή της γερμανικής απαίτησης απ την πλευρά των δυτικών να περισώσουν οσο το δυνατόν περισσότερους εγκληματίες πολέμου (η περίπτωση του Κούρτ Βαλχάϊμ ειναι χαρακτηριστική) και να μήν θιγεί η στρατιωτική και η πολιτική γερμανική ηγεσία. Η ηγεσία που ειχε την πείρα της αλληλέγγυας ευθύνης, της κλούβας, των ολοκαυτωμάτων και των πυραύλων...
Ειναι γεγονός οτι στη διάσκεψη του Πότσντάμ πάρθηκαν μια σειρά αυστηρά μέτρα εις βάρος της Γερμανίας: αφαίρεση μεγάλων εδαφικών εκτάσεων και προσάρτησή τους στη ΕΣΣΔ και την Πολωνία. Της επιβλήθηκαν να καταβάλει βαριές οικονομικές αποζημιώσεις, κατοχή της μισής Γερμανίας απ τους Ρώσους και του Πολωνούς και η υπόλοιπη μισή απ τους Αμερικανούς, Αγγλους και Γάλλους και πολλά αλλα μέτρα, που αν εφαρμόζονταν πραγματικά θα δυσκόλευε την γρήγορη ανασυγκρότηση της Γερμανίας. Μέτρα όμως που δεν εφαρμόστηκαν γιατί ο ψυχρός πόλεμος ειχε ήδη αρχίσει. Και ψυχρός πόλεμος χωρίς τη συμμετοχή της Γερμανίας, δεν μπορούσε να εχει την αναμενόμενη επιτυχία.

Και τότε με βάση τη διεθνή του κεφαλαίου εκπονήθηκαν τα σχέδια «ΜΑΝΝΑ» για την κάθε χώρα χωριστά. Το ελληνικό σχέδιο ειχε πέντε βασικούς άξονες α) το ξεκαθάρισμα απ όλα τα προοδευτικά και δημοκρατικά στοιχεία απ το στρατό της Μέσης Ανατολής. β) ο Τσιώρτσιλ ανέθεσε στο Ράλλη να αναλάβει την πρωθυπουργία και να οργανώσει τα Τάγματα Ασφαλείας και όλους τους άλλους εθνοϊσμους. Ο Χίτλερ ανέλαβε να εξοπλίσει τα Τάγματα Ασφαλείας και τους διάφορους εθνοϊσμούς για να πολεμήσουν τώρα πλέον απ κοινού την Αντίσταση. γ) προγραμμάτισαν την ένοπλη επέμβαση του Δεκέμβρη του 1944 δ) μέσω των πρακτόρων και την αμέριστη βοήθεια των Γερμανών οργάνωσαν διπλωματικά την παγίδευση του ΕΑΜ και ε) έκαναν απ κοινού Τσιώρτσι και Χίτλερ την υποδομή του εμφυλίου πολέμου, όπως ειχαν κάνει και τη συμφωνία της Λισαβόνας για την ανενόχλητη αποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα!
Επειδή μίλησα για αρμονική και απρόσκοπτη ελληνό-γερμανική συνεργασία για την από κοινού εξόντωση του ΕΑΜ, χαρακτηριστική ειναι η περίπτωση του χωριού Μασόβουνο της Επαρχίας Εορδαίας του Νομου Κοζάνης. Το χωριό Μεσόβουνο, ηταν το πρώτο της Ηπειρωτικής Ελλάδας που πήρε τα όπλα κατά των αρχών κατοχής, αλλα και ενα απ τα πρώτα που γνώρισε τα μαζικά αντίποινα από το ελληνό-γερμανική αγαστή συνεργασία, με εκατοντάδες Νεκρούς και δύο διαδοχικά ολοκαυτώματα.
Ο Μεταξάς παρά τις φασιστικές του αντιλήψεις και τον θαυμασμό του για το καθεστώς του Γ! Ράϊχ, ήξερε πολύ καλά πως μόνο με τις ευλογίες της Αγγλίας μπορούσε να γίνει δικτάτορας-πρωθυπουργός. Το καθεστώς της 4ης Αυγούστου το επέβαλε και το στήριξε η Αγγλία. Ο Μεταξάς πριν τον κάνει Πρωθυπουργό η Αγγλία, ειχε δώσει την υπόσχεση στο Λονδίνο, πως στην επικείμενη σύρραξη, παρά τα πιστεύω του θα οδηγήσει την Ελλάδα στο πλευρό της Αγγλίας. Σαν αντάλλαγμα ο Μεταξας α) στις 20/8/1936 αύξησε τα επιτόκια των αγγλικών ομολόγων από 30% σε 40% και το 1940 σε 43%. Οι Αγγλοι ηταν αυτοί που καθόριζαν τους τόκους και έλεγχαν τον διεθνή οικονοικό έλεγχο (ΔΟΕ) που επιβλήθηκε στη Ελλάδα στον πόλεμο του 1897 και καταργήθηκε μετά το 1945 με υπόδειξη και επιμονή της ΕΣΣΔ. και β) καθάρισε τον εσωτερικό της Ελλάδας απ τους κομμουνιστές, που ειχαν ήδη γίνει οι ρυθμιστές της πολιτικής καταστασής στη χώρα, όπως με το σύμφωνο Σοφούλη-Σκλάβαινα.
Από το 1830 μέχρι το 1916 που ο βασιλιάς Κωσταντίνος παντρεύτηκε την αδερφή του Κάϊζερ, η Αγγλία έλεγχε απόλυτα και σε όλες τις μορφές και εκδηλώσεις την ελληνική εξωτερική, εσωτερική και κοινωνικό-πολιτική ζωή της Ελλάδας. Απ το 1916 και μετά άρχισε μέσω του βασιλιά να κάνει και η Γερμανία προγεφυρώματα. Αυτό ενοχλούσε τους Αγγλους. Η αντιπαράθεση αυτή δεν εμπόδισε στο να γίνει συμβατή και αποδεκτή και απ τις δυό πλευρές η δικτατορία. Με τον Μεταξά η Γερμανία άρχισε να ξανακάνει προγεφυρώματα. Αρχισαν να αυξάνουν οι οικονομικές συναλλαγές και η αγορά πολεμικού υλικού απ τη Γερμανία. Και οταν ο Μεταξάς ζήτησε συνεργασία με τη Γκεστάπο, η κρατική μυστική υπηρεσία απάντησε: «δεν υπάρχει καμιά επιφύλαξη για τη συνεργασία ανάμεσα στη Γκεστάπο και το νέο καθεστώς». Ηδη και οι δυό χώρες ειχαν ψηφιστεί μια σειρά από Νόμους που προέβλεπαν δρακόντεια μέτρα κατά των κομμουνιστών.
Ετσι τον Απρίλη του 1941, ο Μανιαδάκης, πριν εγκαταλείψει τελευταίος την Ελλάδα. Πριν φύγει έδωσε τις περίφημες διαταγές : «Να παραμείνουν οι εξόριστοι και οι φυλακισμένοι κομμουνιστές φρορούμενοι αυστηρά από την ειδική ασφάλεια και να παραδοθούν στους Γερμανούς». Πράγματι οι Γερμανοί τους βρήκαν-όσους δεν μπόρεσαν με δική τους πρωτοβουλία να δραπετεύσουν- και τους μεταχειρίστηκαν σαν όμηρους. Σε ανταπόδοση οι Γερμανοί, έκαναν αυτό που ειχε κάνει ο Μανιαδάκης προς αυτούς. Πριν φύγουν και συγκεκριμένα στις 15 Σεπτεμβρίου 1944, παρέδωσαν τα Ες Ες τους φακέλους των Ελλήνων Αριστερών, σοσιαλιστών και δημοκρατών, που σε συνεργασία με την ελληνική ειδική ασφάλεια ειχαν φακελώσει.
Οι φάκελοι του Μανιαδάκη, εμπλουτισμένοι και από όσους φακέλωσαν και αυτοί με τη βοήθεια των οργάνων τους, των προδοτών, των ταγμάτων ασφαλείας κλπ εθνισμών στα τέσσερα σχεδόν χρόνια, που ηταν κατακτητές παραδόθηκαν στην μυστική αστυνομία του Σκόμπυ πριν φύγουν απ την Ελλάδα. Ετσι και για τον Αγγλο στρατιωτικό Διοικητή ασφαλείας, δεν υπήρξε δυσκολία να εξαπωλήσει απ τις πρώτες ακόμα μέρες του Δεκέμβρη του 44, ενα εκτεταμένο κύμα συλλήψεων, αλλά ούτε και για τα ειδικά όργανα και ιδίως τους αστυνομικούς στις ασφάλειες, που τώρα υπηρετούσαν κάτω απ τους Αγγλους, να κάνουν συλλήψεις άνετα με βάση τους καταλόγους που τους έδωσε η Γκεστάπο. Με βάση αυτά τα στοιχεία ο κ Κ. Ρέντης υπουργός εσωτερικών συνέλαβε 80,000 χιλιάδες πατριώτες που οδηγήθηκαν άμεσως μετά την

κατοχή τη φορά αυτή με αγγλικά μέσα μεταφοράς στα στρατόπεδο συγκέντρωσης στην Αλ Τάμπα της Αφρικής κλπ.
Στη συνέχεια οι άγγλοι οργάνωσαν δίπλα στο υπέρογκο στρατιωτικό και πολιτικό παρακράτος και τις δεκάδες άλλες συμμορίες της άκρας Δεξιάς. Εμιναν βουβοί στο όργιο της λευκής τρομοκρατίας του παρακράτους και των κάθε είδους συμμοριών γενικά. Συνέβαλαν συνειδητά, ώστε να δημιουργηθούν όλες οι αναγκαίες προϋποθέσει, που θα επέβαλε το φούντωμα του εμφυλίου πολέμου που ηταν άλλωστε το ζητούμενο.
Μέσα στις τάξεις της ελληνικής αστυνομίας υπήρχαν άνθρωποι των Αγγλων. Επικεφαλής της αστυνομίας Αθηνών ηταν ο Αγγελος Εβερτ, που διατήρησε τη θέση αυτή και στη διάρκεια της κατοχής και οσο καιρό κράτησε η αγγλοκρατία στην μεταπολεμική περίοδο. Ο Αγγελος Εβερτ, ηταν αυτός που εκτελώνταν τις εντολές των Αγγλων Νέο κατακτητών, έδωσε εντολή στην ειδική ασφάλεια να ανοίξει πύρ στη συγκέντρωση της πλατείας συντάγματος.
Η εξόντωση των κομμουνιστών ήταν κοινός στόχος. Το γεγονός αυτό επέτρεπε στο Μεταξά, να το παίξει δίπορτο συνεργαζόμενος για τον ίδιο λόγω και με τη Γερμανία, δεν σήμαινε οτι υπήρχε διαφορά ως προς το σκοπό. Ετσι μόλις ανέλαβε την εξουσία, για να δοθεί και Γερμανική χρειά στη δικτατορία, το πρώτο πράγμα που έκανε ηταν να συνεργαστεί με την Γκεστάπο για την καταπολέμηση των κομμουνιστών, που ηταν και ο κυριότερος στόχος της διεθνούς του κεφαλαίου. Ετσι με προσωπική παρέμβαση του Μεταξά παραδόθηκαν οι κατάλογοι των κομμουνιστών στη Γκεστάπο.
Οι Αγγλοι βέβαια, δεν θα άφηναν εύκολα, ασυζητεί και χωρίς απαιτήσεις τη χώρα. Με τα νέα όμως δεδομένα που δημιούργησε η Εθνική Αντίσταση, αν δεν μεσολαβούσε η ένοπλη επέμβαση παρά τα εσωτερικά στηρίγματα που η Αγγλια διέθεται στο εσωτερικό της χώρας δεν θα μπορούσαν να εχουν την ίδια αποφασιστική επιρροή και σημασία οπως πρώτα. Δεν θα μπορούσε ο Τσιώρτσιλ, να πεί εκείνο το περίφημο «σημασία εχει να προκαλέσουμε και να αιφνιδιάσουμε το ΕΑΜ»., ή το «δεν ειναι ανάγκη αυτό να το μάθει η ελληνική κυβέρνηση» Μια Δημοκρατική κυβέρνηση, δεν μπορούσε να αμέλησει πολύ περισσότερο να μην εκτιμήσει τον παράγονταν Αγγλία χωριστά, χωρίς να τον συνδέσει με τη γεωστρατηγική θέση της και τα αγγλικά στρατιωτικά και οικονομικά συμφέροντα.
Ιστορικά κάθε αναδυόμενη τάξη οπως η αστική, για να γίνει τάξη για τον εαυτό της, πρέπει να περάσει χρόνος. Να κάνει αγώνες και να δώσει μάχες με τους φύσει εχθρούς της. Τη φεουδαρχία και τα δουλοκτητικά υπολείμματα. Συνεπώς εχει να λύσει τρία βασικά προβλήματα α) την στρατηγική των μελλοντικών στόχων της σαν τάξη β) Να προσδιορίσει τους φύσει εχθρούς της και γ) τους συμμάχους με τους οποίους θα υλοποιήσει την ιστορική της αποστολή σαν τάξη, που θα διαδεχθεί την τάξη των φεουδαρχό-γαιοκτημόνων και του Κλήρου που κατέχουν από κοινού την εξουσία.
Στρατηγικός στόχος ειναι η κατάληψη της εξουσίας μέσω της οποίας θα εφαρμόσει το επαναστατικό της πρόγραμμα. Συνεπώς Φύσει εχθρός κάθε τάξης, που θέλει να καταλάβει την εξουσία ειναι αυτή που την κατέχει και στην περίπτωση της αστικής, ο άσπονδος εχθρός ηταν ο μακραίωνος Φεουδαλισμός. Ο Φεουδαρχισμός, που με τον ιστορικό συμβιβασμός μας κληροδότησε. Συνεπώς φύσει εχθρός της αστικής τάξης ειναι οι Φεουδάρχες, που εξουσιάζουν αυτό το καθεστώς. Κάθε νέα τάξη δεν μπορεί απ την αρχή να αμφισβητήσει στο σύνολο τη νομιμότητα του παλαιού καθεστώτος. Το ίδιο δεν μπορεί να αποσπάσει αμέσως το λαό, που ειναι η πηγή του πλούτο και της δύναμης απ την επιρροή του παλιού καθεστώτος (μήπως αυτό θυμίζει κάτι σε αυτούς που βιάστηκαν μετά την «πτώση του υπαρκτού» εκείνο το ευτυχώς)!. Ομως κάθε προηγούμενο καθεστώς με την πάροδο του χρόνου εξαντλεί τη προοδευτική του δύναμη. Ετσι, προκειμένου να παρατείνει τον χρόνο παραμονής στην εξουσία, δεν διστάζει να καταφεύγει σε μέτρα καταπιεστικά και μέσα βίας ή και στον εμφύλιο πόλεμο ακόμα, αν αυτός ειναι το μέσο με το οποίο θα διασφαλίσει έστω και για ενα διάστημα ακόμα την εξουσία.
Αυτός λοιπόν αδικημένος και καταπιεσμένος λαό-Ραγιάς ειναι εκ των πραγμάτων ο φύσει σύμμαχος κάθε νέας τάξης, που θέλει να πάρει την εξουσία και στην περίπτωσή μας της αστικής. Σε αυτόν πρέπει να απευθυνθεί και να προβάλλει τα πλεονεκτήματα, που θα εχει το νέο καθεστώς που αυτή ευαγγελίζεται, σε σχέση με το παλιό και τα οφέλη που θα προκείψουν για τον καθένα αν γίνει αποδεκτό το πρόγραμμά της. Αυτού τη συμπαράταξη θα ζητήσει γιατί αυτός θα βάλει το αίμα που θα χρειασθεί για να ηττηθεί ο εχθρός φεουδαρχία.

Σαν φορέας του καινούριου, η αστική τάξη στον αγώνα για την εξουσία εχει το πλεονέκτημα της Επιστήμης και της τεχνολογίας, που δημιουργεί την ανάπτυξη, την όποια ανάπτυξη στα επαναστατικά της σημεία τα απέρριπτε ή παρεμπόδιζε την εφαρμογή τους το φεουδαρχικό καθεστώς. Κανένα προηγούμενο καθεστώς δεν πέφτει από μόνο του, πολύ περισσότερο δεν πέφτει με το φύσημα. Για να πέσει δεν χρειάζονται μόνο αγώνες μακρόχρονους, αλλα και σκληρούς. Αυτούς τους αγώνες η ιστορία επιβεβαιώνει οτι δεν τους κάνει η ίδια η ανερχόμενη τάξη και στη συγκεκριμένη περίπτωση η αστική τάξη, αλλα ο απλώς λαός-Ραγιάς. Αυτή καθοδηγεί.

Αυτόν ακριβώς τον καταπιεσμένο και βασανισμένο λαό-Ραγιά καλεί η ανερχόμενη τάξη να συμπαραταχθεί μαζί της για να πάρει την εξουσία απ τους Φεουδάρχες. Οποια ομως και αν ειναι η έκβαση του αγώνα για την εξουσία η αστική τάξη ακολουθεί δυό βασικούς δρόμους. Αν στηριγμένη-βοηθούμενη απ το λαό-Ραγιά πάρει την εξουσία, εκτός απ τον φεουδάρχη φύσει-«εχθρό», αλλάζει και η θέση τού λαού-Ραγιά. Και αυτό γιατί για να ειναι καθαρά αστική η αλλαγή, πρέπει α) να αφαιρέσει απ τους φεουδάρχες την οικονομική υποδομή-δύναμη και να εξαρθρώσει τις δομές και θεσμούς και όλους τους μηχανισμούς της και. β) προκειμένου να εχει τη συμμετοχή του λαού-Ραγιά, πρέπει πέρα απ τις ήδη υποσχέσεις που του έδωσε για τη συμμετοχή του στην ανατροπή της φεουδαρχίας, να κάνει και νέες προτάσεις για τη μελλοντική συνεργασία.

«Η αστική τάξη και οταν ήρθε η εποχή να αμφισβιτήσει τη φεουδαρχία και στη Γαλλία ακόμα, η πρώτη της κίνηση δεν ηταν παρά δικαστική και έγινε απ το δικαστικό Παρλαμέντο, που είχε δικαστικά μόνο καθήκοντα. Αυτή ειναι αλλη μια διαφορά που υπάρχει ανάμεσα την Γαλλική και την Ελληνική Επανάσταση. Δεν υπήρχαν τα λαϊκά αντάρτικα σώματα και η πολυάριθμη κλεφτουριά στη Γαλλία οπως στην Ελλάδα. Και οι πρώτες κατακτήσεις της«τρίτης τάξεως» θα απειλούνταν γρήγορα με εκμηδένιση, αν η λαϊκή επανάσταση δε σηκόνταν να τις υπερασπίστει : Να διασώσει και να αναδείξει το Μεγαλείο της 14ης Ιουλίου 1789! Με όλα τα γνωστά επακόλουθα. Ομως πάρα την διάσωσή της απ το λαό, έμεινε μια αστική επανάσταση, που μετά τη νίκη έβαλε το λαό και αυτή στη γωνιά. Η κοινωνική ισότητα δεν πραγματοποιείται, οι χωρικοί πολύ αργά και σταδιακά συμμετείχαν στα εθνικά αγαθά και κυρίως ανακαλείται η διακήρυξη για την εθνικοποίηση της Γής και το μοίρασμά της στους αγρότες. Οι υποσχόμενες μεταρρυθμίσεις δεν έγιναν και η τύχη των εργαζομένων, που δεν έχουν το δικαίωμα της απεργίας, του συνεταιρίζεσθε και του συνασπισμού, δε βελτιώνεται καθόλου ή παρά πολύ αργά.

Αυτός που θα το αποδεχθεί το πρόγραμμα και θα ειναι και φύσει σύμμαχος ειναι ο λαός. Ο λαός που αποτελούσε την πηγή του πλούτου και της δύναμης, συνεπώς ο φύσει σύμμαχός της ειναι ο απλός λαός, οχι βέβαια δεδομένος, ο οποίος με τη αποδοχή της και τη συμμετοχή του, θέλει να βελτιώσει και αυτός τη ζωή του και αν χρειασθεί θα πολεμήσει κιόλα. Αυτόν που θα καλέσει να συμπαραταχθεί μαζί της και επειδή κάθε προ υγούμενο σύστημα-καθεστώς ούτε από μόνο του πέφτει, θα τον καλέσει να αγωνιστεί στις διάφορες φάσεις ωρίμανσης της αλλαγής με τελικό στόχο ίσως και την ένοπλη κατάληψη της εξουσίας. Αυτές ακριβώς τις εκτιμήσεις δεν έκαναν οι αστοί τόσο στην κατοχή πολύ περισσότερο την μετά απελευθερωτική περίοδο...

Εικοσι οκτώ Οκτωβρίου 1940. Αυτήν ακριβώς την αυγή του Οκτώβρη του 1940, που Σιλκελιανός την χαρακτήρισε «Τρανή Αυγή»η φασιστική Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο. Την ίδια αυτή Αυγή άνοιξαν οι ουρανοί και όρμησαν οι καβαλάριδες της αποκάλυψης. Για την Αυγή αυτή, ο παλέμαχος της Αντίστασης, Δηκιγόρος Αχιλλέας Γκούτας, σε ενα του αφιέρωμα στο περιοδικό «Πολιτιστικά δρώμενα» της Στέγης Γραμμάτων Και Τεχνών του Δήμου Βεροίας, για τα πενήντα χρόνια της Εθνική Αντίστασης γράφει:

«ΚΕΙΝΗ τη Αυγή, χωρίς να το αντιληφθούμε, άρχισε μια μακρόσυρτη δεκαετία με πολέμους, πείνα, φονικό, αίμα, δάκρυα, ηρωϊσμούς και θυσίες, προδοσίες, αφανισμό, ταπεινώσεις, παράλογο.

Οι ΓΕΝΙΕΣ που βρέθηκαν στη δίνη αυτής της δεκαετίας και που θελληματικά ή άθελα, μπήκαν τότε στο χορό της ιστορίας, εχουν σημαδευτεί για πάντα. Αν ζούνε και οσοι ζούνε ακόμα, τους ακολουθούν πράξεις και γεγονότα κείνης της εποχής-είτε το θέλουν είτε δεν το θέλουν. ΜΙΑ ΑΥΓΗ του Οκτώβρη σημάδεψε της ζωή μας...»

Η ΑΥΓΗ αυτή δεν σημάδεψε μόνο τη ζωή μας...αν δεν είχαμε υποστεί τη νέα άμεση πλέον Αγγλική κατοχή, που ηταν η πιό ωμή, και η ποιό ξετσίπωτη επέμβαση, ενω συνεχιζόταν ο συμμαχικός αγώνας εναντίον του χίτλερ, μπορούσε να αποτελέσει την απαρχή μιάς πραγματικής ουσία και περιεχόμενο

Εθνικής και Κοινωνικής απελευθέρωσης της χώρας. Μια Αυγή για την Ελλάδα. Οπως η κατοχή ετσι και η Ενθική Αντίσταση δεν ηταν μύθος και δεν στηρίχθηκε σε μύθους. Ηταν μια πραγματικότητα και ειχε πολλές και μεγάλες κατακτήσεις. Οποιος έζησε και οποιος διάβασε τους σκοπούς και στόχους της ΕΑΜικής Αντίστασης ξέρει οτι ηταν: Δημοκρατική Νομιμότητα, ενα κράτος δικαίου που να εκφράζει όλους τους Ελληνες, ανοιχτή κοινωνία, κοινωνική ευαισθησία, η διεύρυνση και η υπεράσπιση των δικαιωμάτων και ελευθεριών όλων των Ελλήνων, η διαφάνεια και ο έλεγχος των θεσμών. Οι στόχοι αυτοί δεν ηταν μετά κατοχικοί ιδεολογισμοί και επιζήμιες μυθοποιήσεις. Αποτελούσαν αγωνιστική διεκδίκηση και κατάκτηση. Δεν ηταν μύθοι για απόρριψη. Ηταν η μοναδική περίοδο στην Νεότερη ιστορία της χώρας, που μπορούσαμε με λειτουργία των δημοκρατικών θεσμών που ειχε διαμορφώσει στην περίοδο της κατοχής η αντίσταση να υλοποιηθούν σε πραγματικότητα.
Το τραγικό με τον αντιστασιακό αγώνα ειναι, οτι οχι μόνο δεν αξιολογήθηκε σαν εθνικό κεφάλαιο, αλλα προκειμένου να καταχωνιάσουν αυτές ακριβώς τις ιδέες, αντιλήψεις, προτάσεις και υποδομές που η αντίσταση ειχε δομήσει και λειτουργήσει στην Ελεύθερη Ελλάδα τα τέσσερα σχεδόν χρόνια της κατοχής. Κύριος στόχος να ενταφιάσουν αυτό ακριβώς που ηταν το περιεχόμενο του αγώνα. Το γεγονός οτι χρειάστηκε να οδηγήσουν τη χώρα στον εμφύλιο πόλεμο προκειμένου οι αντιδραστικές και οι ξένες δυνάμεις να τελειώσουν μια για πάντα με τον κατοχικό αγώνα, δείχνει πόσο αποδεκτές και παραδεκτές ηταν απ την τεράστια πλειοψηφία του λαού αυτές οι ιδέες, αξίες και αρχές της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης.
Δημιούργησαν εκατόμβες θυμάτων, τεράστιες υλικής καταστροφές Εβαλαν ξανά υποθήκη τη χώρα. Προκάλεσαν πόνο, δάκρυα και συμφορές. Ηθελαν με την βία και την αποσιώπηση να δολοφονήσουν στην συνείδηση του λαού τη Μνημοσύνη. Επηρέασαν-δηλητηρίασαν μέσω του τρόμου και την παντώς είδους βία το μετά απελευθερωτικό ανανεωτικό και δημιουργικό κλίμα. Δυσφήμισαν τη χώρα διεθνώς. Μετέτρεψαν την Ελλάδα σε ενα εκτεταμένο στρατόπεδο. Εβαλαν σε ασφυκτικό Πογκρόμ την ΕΑΜική Αντίσταση και τους συμμετέχοντες στο κλισιοσκόπιο. Επιστράτευσαν θεούς και δαίμονες, ακριβοπληρωμένους κοντυλοφόρους και ειδικούς προπαγανδηστές να εκθειάσουν τα πλεό νεκτήμα της ασύδοτης εκμετάλλευσης. Λοιδόρησαν εκ των υστέρων, εκ του μακρόθεν και εκ του ασφαλούς την Αντίσταση και τους συμμετέχοντες σε αυτήν. Πήραν έκτακτα μέτρα, λειτούργησαν εκτακτα στρατοδικεία. Συνέλλαβαν, βίασαν και έστειλαν χιλιάδες «Νόμιμα και παράνομα» στον Αγιο Πέτρο. Εκαναν και μια 7χρονη δικτατορία, για να ανακόψουν την πολιτική και τη δημοκρατική ομαλότητα που δρομολόγησε ο κατοχικός αγώνας, δεν μπόρεσαν ομως οχι μόνο να την ανακόψουν αλλα ούτε και να την επηρεάσουν στο βαθμό που ήθελαν οι αντιδραστικές και οι ξένες δυνάμεις.
Και λέω δεν μπόρεσαν γιατί την επόμενη της λήξης του εμφυλίου, οι δυνάμεις της αντίστασης ηταν παρούσες στην πολιτική σκηνή του τόπου. Και οχι μόνο ηταν παρούσες, αλλα διεκδικούσαν την υλοποίηση στη ζωή αυτών των ιδεών, αξιών, απόψεων και θεσμών. Και λίγα χρόνια μετά ο λαός με την ψήφο του έκανε την Ενιαία Δημοκρατική Αριστερά την (ΕΔΑ) αξιωματική αντιπολίτευση, γεγονός που επαναβεβαίωσε την αξία αυτών των ιδεών, αξιών και δομών για τις οποίες αγωνίστηκε κάτω απ τους όρους Δαβίδ με Γολιάθ, με την πένα και το όπλο στήθος με στήθος με τους τεσσερείς κατακτητές και πικοιλώνυμους ντόπιους συνεργάτες.
Για να κόψουν αυτήν ακριβώς την πορεία την 21/4/67 έγινε η δικτατορία των επίορκων συνταγματαρχών. Σκοπό της δικτατορίας ηταν να ανακόψουν-εξαρθρώσουν την συνοχή, την δυναμική και έντονη πίεση που ασκούσαν οι δημοκρατικές δυνάμεις για την υλοποίησης αυτών ακριβώς των ιδεών, αξιών που στη διάρκεια της κατοχής η ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση ειχε φέρει στο πολιτικό προσκήνιο. Εκείνο που πέτυχε το κατεστημένο με την 7χρονη δικτατορία, ηταν να μεταθέσει για μερικά χρόνια την προσπάθεια υλοποίησης και εναν νέο εφτάχρονο αντιδικτατορικό αγώνα. Εναν αγώνα τον οποίο τα διάφορα κέντρα προσπαθούν, οπως και τον κατοχικό να αμαυρώσουν ταυτίζοντας τον με αυτόν της κατοχής για να ακυρώσουν τις όποιες δημοκρατικές κατακτήσεις με κατασκευασμένα διλήμματα. Με διλήμματα και συνομοτικούς τρομοκρατικούς μηχανισμούς τύπου «17Ν» και όποιους αλλος γνωστούς «άγνωστους» και μη εξαιρεταίους προπαγανδηστές και τρομοκράτες με στόχο πάντα να ανακόψουν την παραπέρα πορεία υλοποίηση των πόθων του λαού που δεν ειναι άλλος απ τη Λαϊκή Δημοκρατία. Τη Λαϊκή δημοκρατία που

αποτελεί τη βασική προϋπόθεση για να ανοίξει ο δρόμος για τον Σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας των Ανθρώπων.
Η αυγή αυτή, μπορούσαμε αντί να ειναι μιά από τις ποιό δραματικές αυγές για τη χώρα και το λαό και μια απ τις ποιό τραγικές σελίδες στην ιστορία, να αποτελέσει μια καινούρια αφετηρία, ενα νέο ξεκίνημα και καθώς, ηταν ανοιχτοί οι «ουρανοί» θα άνοιγε και ο δρόμος στις καινούριες δημιουργηκές δυνάμεις και τα κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο θα ειχε μείνει ζωντανό από τα παλιά πολιτικά κόμματα. Θα άνοιγε διάπλατα ο δρόμος της λαϊκής δημοκρατίας, που ήταν όνειρο και προσδοκία του λαού. Τη δημοκρατία που πράγματι θα αντλούσε τη εξουσία απ το λαό και θα την ασκούσε με τη σύμφωνη κάθε φορά γνώμη και θέλησή του. Θα βάδιζε ενωμένη εθνικά, σύσσωμη και σύμφωνη η Ελλάδα, προς την ικανοποίηση των εθνικών της δικαίων, προς την αποκατάσταση, μέσα στα νέα της σύνορα, όλων των ελληνικών περιοχών. Θα εκσυγχρονίζονταν η αναγεννημένη αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της νέας δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης, περήφανη και αληθινά ανεξάρτητη, στο πλευρό των μεγάλων συμμάχων της και στο πλευρό όλων των ενωμένων εθνών.
Για να δώσει σάρκα και οστά σε αυτά τα ιδανικά και τα οράματα ο λαός μας, εκτός απ την πρώτη νίκη που έδωσε στο συμμαχικό αγώνα εναντίον του φασισμού με την εποοιϊα του 1940-41, και απορρίπτοντας το αντεθνικό σύνθημα το «εμείς πολεμήσαμε, τώρα άς πολεμήσουν οι άλλοι», καθώς και το αήττητο του άξονα στα Μακεδονικά οχυρά και την Κρήτη, πρόσφερε τα πάντα στον Εθνικό-Απελευθερωτικό και στο Συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα. Είμαστε η μοναδική χώρα που δεν πέτυχε η πολιτική επιστράτευση του Χίτλερ. Η μοναδική χώρα που δεν έστειλε στα μέτωπα εναντίον των συμμάχων στρατό και εργάτες για την πολεμική βιομηχανία του άξονα. Η μοναδική χώρα του ανάπτυξε σε όλη την ελληνική επικράτεια: σε κάμπους, βουνά και θάλασσα, σε πόλεις και χωρία με την ίδια ένταση αντιστασιακές οργανώσεις.
Δεκατρείς και πλέον γερμανικές μεραρχίες, με τα ποιό σύγχρονα πολεμικά μέσα προσπαθούσαν να πνίξουν την μεγαλειώδη ένοπλη και πολιτική 4χρονη Αντίσταση του λαού μας. Να κάμψει τη θέληση του λαού για λευτεριά και δίκαιο. Με κανένα αλλο Αντιστασιακό κίνημα δεν ασχολήθηκε τόσο πολύ η παγκόσμια κοινή γνώμη. Είτε το θέλουν η άρχουσα τάξη και οι όποιοι ξένοι είτε οχι ο Ελληνικός λαός, τόσο στον αλβανικό πόλεμο, αλλο τόσο και στην κατοχή έγραψε-πρόστεσε στην Νεοελληνική ιστορία, άλλο τόσο και στην παγκόσμια αρκετές αξιοθαύμαστες και ανεπανάληπτες σελίδες δόξας και μεγαλείου.
Αυτές ειναι λίγες μόνο απ τις περγαμηνές του λαού μας, αν δε υπήρχε η αγγλική επέμβαση, η μετά απελευθερωτική εποχή αυτό το όνειρο μπορούσε να γίνει πραγματικότητα. Και μπορούσε γιατί ανεξάρτητα απ το κόστος που πλήρωσε ο λαός στον Αλβανικό πόλεμο και την 4χρονη κατοχή, μέσα απ αυτό τον υπεράνθρωπο και τιτάνιο αγώνα, ο λαός μας βγήκε ψημένος και ατσαλωμένος στη φωτιά και το σίδηρο του Εθνικού και αντιφασιστικό αγώνα. Στη διάρκεια του αλβανικού πολέμου και ειδικά της κατοχής, του δόθηκε η ευκαιρία για πρώτη φορά ύστερα απ το 21, να αποκτήσει πλήρη συναίσθηση και συνείδηση της δυνάμεις του και γι αυτό περήφανος για το μέγεθος της προσφοράς του, οχι μόνο προς το έθνος των Ελλήνων, αλλά και την οικουμένη βρέθηκε έτοιμος και αποφασισμένος να ξεκαθαρίσει μια για πάντα τους λογαριασμούς, που εδώ και ενάμιση αιώνα τώρα ειχε ανοιχτούς με τους ξένους και ντόπιους αφέντες,
Ηταν αποφασισμένος να μήν ξαναπέσει πάλι στα νύχια τους, να μήν ξαναγυρίσει στην κακομοιριά και τη μιζέρια της υποτέλειας, στην μικροπρέπεια και τις μικρότητες, που η ύπαρξη των ξένων και ντόπιων «ελέω Θεού» και εμπόρων του «πατριωτισμού» και της «εθνικοφροσύνης», που υποχρεώνει ενα λαό να καταφύγει στη μετανάστευση για να επιβιώσει. Σ αυτόν τον αγώνα σφυρηλατήθηκε μιά νέα περήφανη γενιά, εμπνευσμένη απ τα καινούρια ιδανικά που ειχαν φτερώσει τους λαούς στην διάρκεια του αντιφασιστικού αγώνα. Με την αυτοπεποίθηση και το θάρρος, που η νικηφόρα αναμέτρησή της με τον εισβολέα το 40, και τους τρείς κατακτητές του 1941-44, της ειχε εμφυσήσει. Μιά Νεα Γενιά που μόλις πρόλαβε και άγγιξε το όραμα της λευτεριάς, της αυτοτέλειας και της εθνικής ανεξαρτησίας. Αυτή η γενιά μπορούσε οχι μόνο να σηκώσει τον Ηλιο της Ελλάδας από τη λάσπη, αλλά ηταν αποφασισμένη να σφίξει για αλλη μια φορά τα δόντια, να ανατάξει τις δυνάμεις και να δώσει όσες ακόμα θυσίες χρειαζόταν για να γίνει το όραμα πραγματικότητα.
Ειναι αλήθεια οτι πολλοί Ελληνες και κυρίως αυτοί που δεν πίστευαν στη δύναμη του απλού ανθρώπου και κυρίως στην ικανότητά του να υλοποιήσει αυτά τα οράματα χαρακτήρισαν, με εξαίρεση τον αλβανικό

πόλεμο, όλο τον 4χρονο αγώνα μια ουτοπία. Εζησαν πριν απ την εποχή τους, θα πουν μερικοί, ετσι για να την προσπεράσουν ... Ονειροπόλοι και ουτοπιστές. Μα οσοι «νοήμονες» ζουν στις μέρες μας θα χαμογελάσουν. Οι νοήμονες δεν παραξηγούν παραχαράσουν μόνο, διαστρευλώνουν και εκδικούνται την απειθαρχία στα δόγματά τους, που κατοχυρώνουν τα κάστρα των συμφερόντων τους και την γνωστή ακαμψία των διανοητικών δομών. Για να μην διαταραχθούν η έννοια της πειθαρχίας και του δόγματος απ αυτούς, που η συνεισφορά τους πήγε τη ζωή ποιό ψηλά και ποιό πέρα...

Ασπάστηκαν τα διάφορα συνθήματα με πρώτο και καλύτερο το «εμείς πολεμήσαμε τώρα ας πολεμήσουν και οι άλλοι για μάς» και δίνοντας ο καθένας τη δική έννοια στη λέξη ουτοπία απάντησαν:«Για ποιά ουτοπία αλήθεια αξίζει να πεθάνουμε»; Και κάθισαν αμέριμνοι στο σπιτάκι ή προεκτείνοντας το σύνθημα είπαν μέσα τους, «δικαιολογώντας» και τη στάση στο εαυτό τους και τον περίγυρο: «ας έρθουν αυτοί για τους οποίους πολεμήσαμε να μας απελευθερώσουν» Ενα σύνθημα που αποδέχεται apriori και τη μεταπολεμική μετά απελευθερωτική εξάρτηση της χώρας και την επαναφορά της ζωής στο καθεστώς της 4ης Αυγούστου. Ξεχνώντας ή μή γνωρίζοντας οτι αυτοί που θα έρθούν να μας «απελευθερώσουν» οτι αν δεν ειναι οι ίδιοι οι Ελληνες ελευθερωτές, θα έρθουν οχι για να μας «απελευθερώσουν» αλλά για να επιβάλουν και με τα όπλα ακόμα την προπολεμική τάξη πραγμάτων.

Οι άνθρωποι αυτοί εκτός απ την πιό πάνω λαθεμένη εκτίμηση, δεν μπόρεσαν να δούν σωστά μερικά ακόμα πράγματα: α) Την εποχή εκείνη δεν ηταν ο λαός, αλλά η Ελλάδα που ερωτοτροπούσε με την Ουτοπία: Να μήν επανέλθει μετά την απελευθέρωση στο καθεστώς της 4ης Αυγ/του. Ηθελε η καημένη ύστερα από (120) χρόνια μιας μοντέρνας σκλαβιάς σε σχέση με αυτήν των Τούρκων και μιας ποιό ραφινάτη τυραννία να βρεί τον εαυτός της. Να γίνει Ελλάδα, να νοιώσει Ελλάδα, να πάψει επιτέλους να ειναι μπανανία και το κλοτσοσκούφι του καθένα. Να απαλλαγή απ την ανέχεια, την ημιμάθεια, τη βία και τον πόλεμο, τον συγκεντρωτισμό και τον αυταρχισμό των κάθε φορά «νικητών». Να ζήσει με τις δικές της ιδέες και πεποιθήσεις. Τα δικά της ιδανικά, τα δικά της οράματα. Τα δικά της ήθη και έθιμα, Και για να τα ζήσει έπρεπε να ειναι ΕΛΕΥΘΕΡΗ. β) Παραγνώρισαν την βασική αρχή, οτι τίποτε δεν χαρίζεται και κυρίως η λευτεριά. γ) Αυτοί που αποφάσισαν να πεθάνουν για την ουτοπία αυτή, ήξεραν οτι ειναι απόγονοι ενδόξων προγόνων και κληρονόμοι μιάς ανεκτίμητης και τεράστια σε όγκο κληρονομιάς. Η Γενιά της κατοχής, ηταν η Γενιά απ την οποία οχι μόνο ζήτησε-απαίτησε η Ελλάδα, πάση θυσία να υλοποιήσει αυτά τα ιδανικά και τα οράματα.

Ειναι γεγονός οτι τα οράματα αποδείχνονται πολύ συχνά απατηλά. Το ίδιο ομως συχνά ειναι αυτά που εμψυχώνουν για το επόμενο, αβάσταχτα δύσκολο βήμα, σε αφάνταστα δύσκολες συνθήκες το απαραίτητο βήμα. Η Γενιά αυτή ήξερε ακόμα πως το προνόμιο της πατρογονικής κληρονομιάς, δεν το αποκτά κανείς σαν αυθαίρετο φυλετικό δικαίωμα, αλλά σαν αποτέλεσμα διαλόγου, αγώνων, μόχθου και θυσιών. Για την κατάκτηση αυτής ακριβώς της πατρογονικής κληρονομιάς αγωνίστηκε ο εθελοντής αντάρτης,(ένοπλος ή με πολιτικά), ώστε να σταθεί πράγματι αντάξιος κληρονόμος στον αγώνα να κληρονομήσει την Ελλάδα. δ) Δεν μπόρεσαν να δούν οτι μέσα απ τον Εθνικό απελευθερωτικό αγώνα αναδείχνωνταν τα σύγχρονα αιτήματα της ουτοπικής Ελλάδας. Τα αιτήματα της Κοινωνικής Αλλαγής Και αυτό δεν ηταν καθόλου ουτοπία. Ηταν αίτημα Εθνικό, Κοινωνικό, Ανθρώπινο. Και ε) Δεν γνώριζαν ή δεν συγκράτησαν απ την ιστορία πώς ό,τι καλό και μεγάλο, αξιόλογο, αξιοπρόσεχτο και αξιοθαύμαστο. Ο,τι σπάνιο και πολύτιμο υλικό και πνευματικό αγαθό για την κοινωνία των Ανθρώπων, με την ουτοπία και με την παρανομία έχουν γίνει μέχρι σήμερα στο καθεστώς της ατομική ιδιοκτησίας.

Απόδειξη αποτελεί το γεγονός, οτι αν την απελευθερωτική περίοδο και ειδικά την μετά την απελευθέρωση εποχή, την αξιολογήσουμε με την πικρή σοφία που μας πλούτησαν αυτά τα σαράντα σημαντικά χρόνια που πέρασαν, βλέπουμε σήμερα ολοκάθαρα πιά-σε όποια παράταξη και αν ανήκει ο καθένας-οτι χάσαμε τότε μια ευκαιρία που είχαμε να συνταχθούμε ύστερα από 120 χρόνια πολύπλευρης εξάρτησης, σε ανεξάρτητη πολιτεία. Η Ελλάδα δεν θα βίωνε τον εμφύλιο σπαραγμό, τις αγγλικές και αμερικάνικες κυβερνήσεις και αργότερα τις βασιλικές, δικτατορίες, τα θαλασσοδάνεια, την μετανάστευση, των αυταρχισμό του αστυνομικού παρακράτους, όπου η αστυνομιά παρακολουθούσε φοιτητές, συνδικαλιστές, εμένα και όλους τους άλλους Αριστερούς και δημοκρατικούς πολίτες. Δεν θα βιώναμε τη 7χρονη χούντα και κυρίως δεν θα πλήγωναμε τον λαό και την Ελλάδα με την εφεύρεση του «στιγμαίου» που στην απλό-

ελληνική του κατεστημένου σημαίνει οτι δεν μας «περισεύει κανένας, όλοι χρειάζονται στο καθεστώς εκτός από τους...».
Βέβαια με το «στιγμαίο» δεν πρωτοτυπήσαμε. Προϋπήρχε το προηγούμενο «στιγμαίο». Το «στιγμαίο» της Νυρεμβέργης, που βάση σχεδίου της διεθνούς του κεφαλαίου, και το σκεπτικό οτι «για τον τελικό σκοπό μας χρειάζονται ολοι» καταδίκασε μόνο μερικούς και απ τους πρωταίτιους ακόμα και δεν αναζήτησε τη βάση της πυραμίδας πάνω στην οποία στηρίχθηκε ο φασισμός και ο Ναζισμός. Αυτούς που στήριξαν και πρωτοστάτησαν έκτοτε στην αναγέννηση του Χιτλερισμού. Φαίνεται πως στη δίκη αυτού του «στιγμαίου» πρώτο ειπόθηκε απ την πλευρά της διεθνούς του κεφαλαίου, «οτι δεν μας περισεύει κανένας...» Η απαλλαγή ηταν τόσο εμφανής και εκτεταμένη σε βαθμό, που οχι μόνο δεν συλλάβανε διακεκριμένους εγκληματίες πολέμου, οπως τον Αυστριακό εγκληματία πολέμου Κούρτ Βαλχάϊμ, αλλά προκειμένου να εξυπηρετηθούν τα παγκόσμια συμφέροντά τους και κυρίως αυτά του ψυχρού πολέμου που πριν απ τη δίκη της Νυρεμβέργης ειχε ήδη κηρυχθεί. Εν γνώση τους και ενώ γνώριζαν οτι ηταν εγκληματίας πολέμου δεν δύστασαν να τον χρήσουν για πολλά χρόνια Γραμματέα του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών!!!
Ενδεικτικό παράδειγμα για το πως εκμεταλλεύτηκαν, μα και χρησιμοποίησαν τους δοσιλόγους ο Τσιώρτσιλ και οι μεταπολεμικές ελληνικές κυβερνήσεις-πυρήνας-των οποίων ηταν η φασιστική Δεξιά, ειναι ο τρόπος που η διεθνής του κεφαλαίου χρησιμοποίησε τον Αυστριακό εγκληματία πολέμου Κούρτ Βαλχάϊμ και τον Μέρτεν η χώρα μας. Ενω γνώριζε οτι διέπραξε τόσο εγκλήματα στη βόρεια Ελλάδα και ειδικά στη Θεσσαλονίκη γενικά και με το θέμα των Εβραίων ειδικά (αυτός τους ξεγύνμωσε και τους αποδεκάτησε) οχι μόνο δεν τον κινύγησε, μα και οταν τον συνέλλαβε «λένε τυχαία» οχι μόνο δεν τον δικάσαμε έστω για τον «τύπο» τον αφήσαμε να πάει ήσυχα ήσυχα να συνεχίσει το...
Ενώ λοιπόν, γνώριζαν τα εγκλήματα που διέπραξε ο κύριος αυτός, προκειμένου να τον εχουν υποχείριο, οχι μόνο δεν τον προσείγαγαν στο δικαστήριο της Νυρεμβέργης να δικαστεί μαζί με τους αλλους και αυτός σαν εγκληματίας πολέμου, τον διόρισαν Γραμματέα του ΟΗΕ. Σε ένα παγκόσμιο οργανισμό οπως ο Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών «που σκοπό ειχε τη διατήρηση της διεθνούς ειρήνης και ασφάλειας, την ανάπτυξη φιλικών σχέσεων μεταξύ των εθνών και την ολοκλήρωση της συνεργασίας για την επίλυση των διεθνών οικονομικών, κοινωνικών, πολιτιστικών και ανθρωπιστικών προβλημάτων». Σε ενα οργανισμό, τα μέλη του οποίου ειναι «αποφασισμένα να εξαφανίσθει η τυραννία και η δουλεία, η καταπίεση και η μισαλοδοξία». Σε εναν διεθνή οργανισμό, που η κοινωνία των ανθρώπων ειχε στηρίξει όλες στις ελπίδες για την διατήρηση της παγκόσμιας ειρήνης και την διασφάλιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Αυτές ήταν άλλωστε και οι βασικές διακηρύξει για την δημιουργία του.
Οταν σε ενα διεθνή οργανισμό οπως ο ΟΗΕ, που η δημιουργία του αποτέλεσε τη συνισταμένη θέληση των εμπολέμων και μή λαών του κόσμου, εναπώθησε και στηρίξει όλες τις ελπίδες, μα και την πεπείθηση οτι στο μέλλον η κοινωνία των ανθρώπων μέσω του ΟΗΕ, θα λύνει με ειρηνικό και δίκαιο τρόπο τα όποια προβλήματα, που θα αφορούσαν το μέλλον της ανθρωπότητα, ωστε να μην οδηγηθεί εκ νέου στα πεδία των μαχών με πρόταση της Αμερικής διορίζεται Γενικός Γραμματέας, ενας αποδεδειγμένος εγκληματίας πολέμου οπως ο Κούρτ Βαλχάϊμ. Ο Αυστριακός Βαλχάϊμ που αντί να προσαχθεί στο δικαστήριο της Νυρεμβέργης και να δικαστεί σαν εγκληματία πολέμου, που πράγματι ηταν οπως αποδείχθηκε και για τα οποία εγκλήματα συνελλήφθηκε, δικάστηκε και καταδικάστηκε αφού πρώτα έπαιξε τον ρόλο, που υπο την απειλή της αποκάλυψης του ανατέθηκε να παίξει εναν καθοριστικής σημασίας ρόλο στα παγκόσμια προβλήματα της ανθρωπότητας, ο καθένας αντιλαμβανεται σε ποιές θέσεις κλειδιά διορίστηκαν οι εγκληματίες πολέμου που «έμειναν» εκτός «στιγμαίου». Κάπως έτσι έγινε και με τους πεμτοφαλαγγίτες και ΕΟΝίτες του Μεταξά, τους κατοχικούς δοσίλογους και τους χουντικούς που «έμειναν» εκτός «στιγμαίου» έμειναν ανενόχλητοι στις θέσεις κλειδιά και πολλοί να μην πούμε ονόματα...παίζουν καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση της πολιτικό-κοινωνικής ζωής.
Μιρεμβέργη Για την Ιστορία, «το στιγμαίο αδίκημα» για πρώτη φορά, παρά την σθεναρή αντίδραση των Ρώσων, πρωτό-ανακαλύφθηκε και τέθηκε σε εφαρμογή στη δίκη της Νυρεμβέργης. Η ελληνική μεταχουντική κυβέρνηση έχοντας το ίδιο πρόβλημα μα τους Αγγλό-Αμερικάνους, στη Νυρεμβέργη να σώσει οσο το δυνατόν περισσότερους δωσίλογους χουντικούς το εφάρμοσε οχι μόνο με Θρησκευτική ευλάβεια, αλλα αξιοποίησε και όποια αλλη νομολογία που μπορούσε να ελαφρύνει τη θέση των χουντικών. Ετσι λοιπόν, και ο νόμος αυτός οπως και πολλοί αλλοι που «Μή κολάζοντες τους κακούς

φοβούνται αδικείσθαι τους αγαθούς». Αυτό ακριβώς έγινε στη Νυρεμβέργη, ίδιο έγινε και στη δίκη των χουντικών: σκοπός και στόχος ο ίδιος: Η διάσωση.
Στη δίκη που δικάζονταν οι Ναζί εγκληματίες του Β! Παγκοσμίου πολέμου, αντί το δικαστήριο που θα δίκαζε τους εγκηματίες του Β! Παγκοσμίου Πολέμου με τα 55 εκατομμύρια νεκρούς και τις ανυπολόγιστες υλικές καταστροφές να ειναι διαρκές μέχρις συλληφθεί και καταδικαστεί και ο τελευταίος συνεργός χαρακτηρίζοντας οι Αγγλό-Αμερικάνοι «Στιγμαίο» το αδίκημα ξέφυγαν από τη μέγκενη της δικαιοσύνης χιλιάδες εγκληματίες πολέμου.
Το κατηγοτηρίο με βάση την ευρεσιτεχνία του «Στιγμαίου»παρέπεμπε τους Φασιστό-Ναζί, 1) Για εγκλήματα στρεφόμενα εναντίον της ειρήνης 2) παραβιάσεις του δικαίου του πολέμου 3) για εγκλήματα στρεφόμενα εναντίον της Ανθρωπότητας. Και α) Για εγκλήματα πολέμου που διεπράξαν στις κατεχόμενες χώρες οι Ναζί. β) Για τις εγκληματικές μεθόδους που χρησιμοποίησαν στα κατεχόμενα εδάφη γ) Για παράβαση των Νόμων του Διεθνούς Δικαίου απ την Ιταλία στις κατεχόμενες χώρες: Ελλάδα και Γιουγκοσλαβία και δ) για την εξόντωση εκατομμυρίων Εβραίων, Αθιγγάνους και Σλάβων στους Φούρνους και κάθε είδους ταπεινωτικά πειράματα και εξεφτελισμούς της ανθρώπινης αξιοπρέπειας.
Ετσι λοιπόν, αντί το Δικαστήριο να παραπέμψει το σύνολο των εμλπεκόμενων, παρέπεμψε μόνο 23 για να δικαστούν. Υστερα από πολύ καιρό εξέδωσε την εξής απόφαση: Από τις εκατοντάδες χιλιάδες Φασιστικό-Ναζί που ίδρυσαν το κόμμα και έδρασαν από κέραιες θέσεις κλειδιά, για τη δημιουργία, τη στήριξη του Γ! Ράϊχ, την διεξαγωγή αυτού κάτ' εξοχήν εκληματικού και απάνθρωπου πολέμου καταδίκασε: μόνο (13) εις θάνατο δια αποχθονισμού, σε ισόβια (3), δύο (2) σε 20 χρόνια φυλάκιση, εναν σε 10 και αθώωσε τρείς(3)
Για να λειτουργήσει το «στιγμαίο αδίκημα» αποτελεσματικά ολοι οι κατηγορούμενοι ισχυρίστηκαν (με λίγη...) «οτι ο Χίτλερ έπερνε ΜΟΜΟΣ του τις όποιες αποφάσεις αφορούσαν τον πόλεμο και την διεξαγωγή του πολέμου. Αυτοί δεν ηταν παρά θαυμαστές και πιστοί συνεργάτες του Χίτλερ...». Κάτι παρόμοιο βιώσαμε και στη δίκη των χουντικών!
Η εφέρευση αυτή που σκοπό ειχε να σώσουν οσο το δυνατόν περισσότερους Ναζί, ηταν αγγλό-αμερικάνικης έμπνευσης και κοπής. Το αγγλό-αμερικάνικο κατεστημένο με το σύνθημα να: «σώσουμε οσο το δυνατόν περισσότερους Ναζί, και ειδικά τους τεχνοκράτες και τους διοικητικούς». Σαν νομικό μέσω, που θα τους έδινε αυτή τη δυνατότητα, διαμόρφωσαν το «στιγμαίο αδίκημα». Ετσι με την εφεύρεση του «στιγμαίο» έσωσαν α) αυτούς που συνέβαλαν (διασωθέντες...) τα μέγιστα στην ανάπτυξη της αμερικάνικης τεχνολογίας και ειδικά στον πυραβλικό και πυρηνικό-ατομικό χώρο (Μπράουν κλπ). Και οι διοικητικοί δικτακτορίσκοι που με την πείρα και τα εγκλήματα που ειχαν διαπράξει στις κατεχόμενες χώρες, έκαναν το Μεξικό και την κεντρική Αμερική αυλή των ΗΠΑ και την Λατινική Αμερική οικόπεδό τους...
Ενα οικόπεδο μέσα στο οποίο, υπό την καθοδήγηση των ΗΠΑ, άνθισαν οι κάθε είδους δικτατορίες. Δικτατορίες που ταλάνισαν τους λαούς της Λατινική Αμερικής για μισό και πλέον αιώνα. Μα και σήμερα ακόμα παρά τις απεγνωσμένες προσπάθειες που καταβάλουν οι λαοί αυτοί, δεν μπορούν να απαλλαγούν απ τους απογόνους των εκεί Ναζί, που εχουν κολλήσει σαν στρείδι στο σώμα της Λατινικής Αμερικής.
Το σύνθημα «Να σώσουμε...» λόγω του συσχετισμού των δυνάμεων απέδωσε. Οι Ρώσοι οταν διαπίστωσαν πως θα λειτουργούσε το «στιγμαίο» αντέδρασαν. Ομως σαν μειοψηφία που ηταν δεν μπόρεσαν να αλλάξουν τα δεδομένα και την ήδη ληφθήσσα απόφαση απ τους Αγγλό-Αμερικάνους, να σώσουν και να χρησιμοποιήσουν κατά το δοκούν τους διασωθέντες. Ετσι αντί για εκατοντάδες Ναζί στο εκτελεστικό και πολλές χιλιάδες στη φυλακή σαν εγκληματίες πολέμου. Ενος πολέμου που προκάλεσαν επέβαλαν και διεξήγαγαν. Εναν πόλεμο που άλεσε 55 εκατομμύρια νεκρούς, τριπλάσιους τραυματίες και προξένισε τεράστιες υλικές καταστροφές, καταδικάστηκαν μόνο είκοσι(20). Εν Ολω! οι αλλοι... Αυτή την πατέντα την μοσχοπούλησαν οι Αγγλό Αμερικάνοι με πρώτο ίσως πελάτη την Ελλάδα, για σώσει και αυτή τα δικά της καλό παίδια!
Τώρα αν υπάρχουν συνειρμοί και κάποια αλληλουχία για το πώς λειτούργησε το «στιγμαίο» στη δίκη των Χουνικών, ως προς το σκεπτικό και το αποτέλεσμα, ας το κρίνει ο καθένας που έζησε στο πετσί του την 7χρονη δικτατορία και τις επιπτώσεις που ειχε για το λαό και τη χώρα. Τους ψέφτικους λόγους που επικαλέστηκαν (κομμουνιστικός οπως πάντα κίνδυνος.. .) για να την επιβάλουν, ο ίδιος κίνδυνος για να

την κρατήσουν. Πάντως και στη χώρα μας το σύνθημα «δεν μας περισεύει κανείς». Επαιξε και μάλιστα σε μεγάλο βαθμό το ρόλο του, οπως και στη Νυρεμβέργη, αυτό το «δεν μας περισεύει κανείς».

Η περίοδος αυτή έκλεισε με τη δίκη και την καταδίκη των ελάχιστων πρωταιτίων με κριτήριο την περίφημη ανακάλυψη του «στιγμαίου αδικήματος». Μια νομική διατύπωση-εφεύρεση, που οι υπεύθυνοι Φασιστικό-Ναζί και της επάρατης δικής μας εφταετίας ειχαν «ευθύνη» μόνο για τη στιγμή που αυτοί, οι ελάχιστοι Παπαδόπουλος, Πατακός, Ζωϊτάκης κ ΣΙΑ, πήραν την απόφαση να επιβάλουν την εφτάχρονη δικτατορία!. Και το ελληνικό κατεστημένο, κάνοντας χρήση την εφεύρεση του «στιγμαίου της Νυρεμβέργης» και με το σύνθημα δεν μας «περισεύει κανείς» έσωσε... και ποιούς δεν έσωσε... Οπως έγινε και μετά απελευθερωτικά, που οχι μόνο έσωσαν το σύνολο των δοσιλόγων αλλα και τους χρησιμοποίησαν για να διεξάγει τον πολυπόθητο εμφύλιο.

Ενώ η μελέτη της ιστορία αναφέρει και η ζωή επιβεβαιώνει, οτι ο πατριωτισμός δεν τελειώνει με την κατάληψη της χώρας, και πως οταν καταχτιέται μια χώρα, οι πρώτοι που πρέπει να μην ανεχθούν και αποδεχθούν την κατοχή και να οργανώσουν Αντίσταση και σε συνέχεια να καλέσουν το λαό σε απελευθερωτική δράση (να κάνουν αυτό που έκαναν οι κομμουνιστές), ειναι το σώμα των αξιωματικών, τα σώματα ασφαλείας και η διοίκηση: γενικά ο κρατικός μηχανισμός. Αντί γι αυτό οι στρατηγοί και το κομμάτι της πολιτικής ηγεσίας που έμεινε στη χώρα, εμφορούμενοι απ τη σκέψη οτι οι Γερμανοί δεν ήρθαν για να φύγουν, και οτι ο εθνικό-σοσιαλισμός του Γ Ράϊχ, ειναι το μελλοντικό σύστημα διακυβέρνησης της Ευρώπης και ειδικά για τη χώρα μας που ειχε και την αντίστοιχη υποδομή.

Εκτός του οτι σχημάτισαν και ελληνόφωνη γερμανική κυβέρνηση να διευκολύνουν τον άξονα α) στην εξοικονόμηση ανθρώπινου δυναμικού για τα μέτωπα, παραχώρησαν ολόκληρο τον κρατικό μηχανισμό, β) να ελέγχουν για λογαριασμό και των δύο μέσο του μηχανισμού το λαό, ετσι ώστε να κάνουν πράξη τις υποθήκες που τους άφησαν φεύγωντας οι πάτρωνές τους. Και οπως ειναι γνωστό οι μεγαλές και καθοριστικής σημασίας υποθήκες ηταν τρεις α) να παραδόσουν τους φυλακισμένους και εξόριστους κομμουνιστές στους Γερμανούς β) για κανένα λόγο να μην οργανωθεί Αντίσταση γ) αν οργανωθεί να καταπολεμηθεί σε συνεργασία με τους κατακτητές. Και δ) βασικότερο οι ελληνόφωνες γερμανικές κυβερνήσεις να εντάξουν και ενέταξαν την βιομηχανία, το εμπόριο και ειδικά την μεταλλευτική βιομηχανία στην πολεμική μηχανή του άξονα. Στη πολεμική μηχανή του άξονα με την οποία πολεμική μηχανή χώρα μας ηταν σε πόλεμο.

Οι ένοπλοι λοιπόν, και μή δωσίλογοι αποτελούσαν την ραχοκοκαλιά του ελληνικού κατοχικού κράτους. Ειναι αυτοί που γνωρίζοντας πρόσωπα και πράγματα, συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές, εκτός του οτι πολέμησαν στο πλευρό τους την Εθνική Αντίσταση, μετέτρεψαν τον ιδεολογικό εμφύλιο πόλεμο, που άρχισε το 1920, που το ΣΕΚΕ μετονομάστηκε σε Κομμουνιστικό κόμμα σε ένοπλο προετοιμάζοντας ετσι το έδαφος για τον ένοπλο εμφύλιο. Ειναι αυτοί που σαν καταδότες και κουκουλοφόροι έστελναν αγωνιστές και αθώους Ελληνες στα στρατόπεδα της Γερμανίας και το απόσπασμα με αποκορύφωμα τα δεκάδες ολοκαυτώματα.

Μετά απελευθερωτικά αντί να λογοδοτήσουν στην δικαιοσύνη, τοποθετήθηκαν στις πιο κέραιες θέσεις κλειδιά στον κρατικό μηχανισμό και τους θεσμούς: το στρατό, την Εκκλησία, τα σώματα ασφαλείας, τη δικαιοσύνης κλπ. Από τις θέσεις αυτές διαμόρφωσαν, επέβαλαν και στήριξαν τότε τον εμφύλιο και το 1967 τη Χούντα. Αρα είχαμε ενα εν δυνάμει «μόνιμο» ακροδεξιό κίνημα. Αρα αυτό που έκαναν οι συνταγματάρχες, δεν ηταν τίποτε άλλο παρά η πραγματοποίηση αυτού που από καιρό προετοιμαζόταν για την κατάλληλη ώρα.

Η μετακίνηση και συγκέντρωση των πρωτοκλασάτων στελεχών του ΙΔΕΑ στην Αθήνα και την τοποθέτησή τους σε πιο κέραιες θέσεις κλειδιά σε σχέση με αυτές που ήδη ειχαν στο στρατό, τα σώματα Ασφαλείας και τον κρατικό μηχανισμό. Με αποκορύφωμα, τον Ασπίδα και την μή αποδοχή από το Βασιλιά να αναλάβει ο εκλεγμένος απ το λαό Πρωθυπουργός και το Υπουργείο στρατιωτικών.

Αλήθεια ολα αυτά τα προμηνύματα δεν ανησύχησαν την άρχουσα τάξη και την κυβέρνηση ή τα θεωρούσε απαραίτητα προκειμένου να ολοκληρωθεί ο καταχωνιασμός πρώτα και σε διαγραφή σε συνέχεια του Αντιστασιακού Επους; Ενα Επος που συγκλόνισε την οικουμένη. Ενα Επος που το δημιούργησε Εθελοντικά ο υπό την τετραπλή κατοχή λαός; Αυτό το Επος δεν ξεριζώνεται με κατασταλτικά μέτρα οσο

σκληρά και απάνθρωπα και αν ειναι αυτά. Ούτε με την (παρενθετική) «συμφιλίωση» που έγινε το 1990, για καθαρά μικροκομματικούς και συγκυριακούς λόγους.

Οταν λοιπόν, ενας αποδεδειγμένα εγκληματίας πολέμου οπως Κούρτ Βαλχάϊμ, που λόγω της γνωστής και αποδεκτής απ τον ιδιο αργότερα ενοχής, και υπο την απειλή της αποκάλυψης των εγκλημάτων του αντί να τον συλλάβουν τον διορίζουν Γενικός Γραμματέας ενος παγκόσμιου οργανισμού οπως ο ΟΗΕ, με σκοπό να λειτουργήσει κατ' υπόδειξη και για λογαριασμό αυτών που τον διόρισαν διαχειριστεί, τα παγκόσμια προβλήματα προκειμένου να μην υποστεί τις συνέπειες. Σε ενα παγκόσμιο οργανισμό που η κοινωνία των ανθρώπων ειχε εναπωθέσει όλες τις ελπίδες δείχνει τον τρόπο με τον οποίο χρησιμοποίησαν τους δοσίλογους και κυρίως τους εγκληματίες πολέμου και οι ελληνικές μεταπολεμικές κυβερνήσεις.

Οπως ο εγκληματίας πολέμου Βάλχάϊμ, ειχε να διαλέξει ανάμεσα στη σύλληψη και την καταδίκη του σαν εγκληματίας πολέμου και τον διορισμό του στη θέση του Γενικού Γραμματέα του Οργανισμού των Ηνωμένων Εθνών, ετσι και οι δικοί μας δοσίλογοι και εγκληματίες πολέμου. Αντί να συλληφθούν και να δικαστούν οπως πρόβλεπε, εστω η συντακτική πράξη, σαν αντάλλαγμα προτίμησαν να παίξουν τον γνωστό ρόλο που τους ανατέθηκε. Να διαπράξουν εκτός απ τα κατοχικά και αλλα εγκλήματα εις βάρος του λαού και της χώρας. Αντί λοιπόν, να συλληφθούν και να δικαστούν, αφού έπαιξαν ξανά επάξια τον ρόλο που τους αντέθηκε, διορίστηκαν στις θέσεις κλειδιά οπως ο Αυστριακό εγκληματίας πολέμου Βαλχάϊμ στον ΟΗΕ. Και επειδή ο λόγος για τον ΟΗΕ:

ΠΩΣ ΚΑΙ ΠΟΤΕ ΓΕΝΝΗΚΕ Ο ΠΑΓΟΣΜΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΣΚΟΠΟΥΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΠΟΙΟΥΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗΚΕ νος οργανισμού που ενώ δημιουργήθηκε να λύνει τα όποια παγκόσμια προβλήματα ειρηνικά και με βάση το δίκαιο. Ενος οργανισμού που γεννήθηκε ύστερα από μια απάνθρωπη αλληλοσφαγή με προοπτική την μελλοντική παγκόσμια διακυβέρνηση κατέληξε εργαλείο στα χέρια των ισχυρών και ειδικά των Αγγλο-Αμερικάνων παλιά και τώρα των Αμερικανών Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών, ειναι κατά κάποιον τρόπο ο συνεχιστής της κοινωνίας των Εθνών. Η ιδέα για την ίδρυση του ειχε αρχίσει να ωριμάζει στη διάρκεια του Β! Παγκοσμίου Πολέμου. Μια πρώτη εκδήλωσή του ηταν η διακήρυξη των «Ηνωμένων Εθνών» την 1/1/1942 και στη διάσκεψη της Μόσχας και της Τεχεράνης το 1943 μεταξύ των ηγετών των τριών μεγάλων συμμάχων, όπου και τονίστηκε η ανάγκη και για μετά τη νίκη η συνεργασία ολων των εθνών που ειναι αποφασισμένα «να εξαφανιστεί η τυραννία και η δουλεία, η καταπίεση και η μισαλοδοξία». Με τις αποφάσεις που πάρθηκαν στη διάσκεψη της Γιάλτας οδήγησαν στη διάσκεψη του Αγίου Φραγκίσκου καρπός της οποίας ηταν η επισφράγιση της Συμφωνίας της Γιάλτας και η ίδρυση του ΟΗΕ. Ο καταστατικός χάρτης του ΟΗΕ υπογράφτηκε στις 26/6/1945 απ τους αντιπροσώπους 50 κρατών, (μεταξύ των οποίων και η χώρα μας) που βρίσκονταν σε εμπόλεμη κατάσταση με τον φασιστικό άξονα και τους δορυφόρους του. Μετά την υπογραφή του καταστατικού του χάρτη ακολούθησε η διακήρυξη προς τους λαούς του κόσμου. Και να τη έλεγε σε πολύ χονδρές όσον αφορά του σκοπούς και τον τρόπο λειτουργίας του:

Εισηγητική έκθεση έλεγε:

ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΛΑΟΙ ΤΩΝ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ

Α π ο φ α σ ι σ μ έ ν ο ι:

Να σώσουμε τις επερχόμενες γενεές από τη μάστιγα του πολέμου, που στο διάστημα μιας γενιάς επισώρευσε άφατη θλίψη στην Ανθρωπότητα.

Να διακηρύξουμε ξανά πίστη στα θεμελιώδη δικαιώματα του Ανθρώπου, στην αξιοπρέπεια και την αξία του Ανθρώπου, στην ισότητα των δικαιωμάτων ανδρών και γυναικών και στην ισότητα των δικαιωμάτων εθνών μεγάλων και μικρών.

Να καθιερώσουμε όρους υπό τους οποίους η δικαιοσύνη και ο σεβασμός προς τις υποχρεώσεις που πηγάζουν από τις συνθήκες και απ αλλες πηγές του διεθνούς δικαίου μπορούν να τηρηθούν, και

Να ευνοήσουμε την κοινωνική πρόοδο και καλύτερα επίπεδα ζωής μέσα σε μεγαλύτερη ελευθερία. Κ α ι γ' α υ τ ό

Να είμαστε ανεκτικοί και να ζούμε μεταξύ μας ευγενικά σαν καλοί γείτονες.

Να ενώσουμε τις δυνάμεις μας για την διατήρηση της διεθνούς ειρήνης και ασφάλειας.

Να εξασφαλίσουμε, με την παραδοχή αρχών και την καθιέρωση μεθόδων, για να μη χρησιμοποιείτε η ένοπλη βία παρά μόνο για το κοινό συμφέρον, και

Να χρησιμοποιήσουμε τον διεθνή μηχανισμό για την προαγωγή της οικονομικής και κοινωνικής προόδου όλων των λαών.

Α π ο φ α σ ι σ α μ ε

Να ενώσουμε τις προσπάθειές μας με αντιπροσώπους που συνήλθαν στην πόλη του Αγίου Φραγκίσκου, αφού έδειξαν τα πληρεξούσια τους που βρέθηκαν στη απόλυτη τάξη, συμφωνία.

Σκοπός του Διεθνούς Οργανισμού: «η διατήρηση της Διεθνούς Ειρήνης και Ασφάλειας, πάνω στον παρακάτω χάρτη των Ηνωμένων Εθνών και με το παρόν ιδρύουν Διεθνή Οργανισμό ο οποίος θα επονομαστεί «Ηνωμένα Εθνη»

η Ανάπτυξη Φιλικών Σχέσεων Μεταξύ των Εθνών και η Ολοκλήρωση της Ανθρωπότητα. Συνεργασίας για την Επίλυση των Διεθνών οικονομικών, κοινωνικών, Πολιτιστικών και Ανθρωπιστικών Προβλημάτων, η μη επέμβαση στο εσωτερικό των άλλων χωρών και μη χρήση βίας». Συγκρότησε το νομοθετικό σώμα την Γενική Συνέλευση και σαν εκτελεστικό του όργανο το Συμβούλιο Ασφαλείας, τον συντονιστή του οργάνου με τον τίτλο: Γενικό Γραμματέα και το δικαίωμα ΒΕΤΟ στα 5 ιδρυτικά μέλη. Αμερική, Ρωσία, Αγγλία Κίνα και Γαλλία. Αν θυμάμαι καλά ο πρώτος Γραμματέας του Οργανισμού ηταν ο κ Τρίκ Βελή.

Παρά ταύτα υπήρξε μια διαφορά. Ο μεν Κούρτ Βαλχάΐμ, οταν η άλλη πλευρά συγκέντρωσε τα στοιχεία της ενοχής του συνελλήφθει, δικάστηκε και καταδικάστηκε σαν εγκληματίας πολέμου στη χώρα του, ενώ οι δικοί μας εκτός του οτι διέπρεψαν στις θέσεις κλειδιά να οδηγηθεί η χώρα στον εμφύλιο, ανακηρύχθηκαν οχι μόνο σωτήρες αλλα και «ήρωες».

Αν δεχθούμε οτι η ηγεσία αυτού του αγώνα κινούνταν από ουτοπία, ρομαντισμό, εξωπραγματικά οράματα και ιδανικά. Ο καθένας καταλαβαίνει, οτι δεν θα χρειάζονταν απ την πλευρά των «ρεαλιστών και των πραγματιστών» τα νέα ποτάμια αίμα του εμφυλίου πολέμου και οι τόσες υλικές καταστροφές για να εξοντωθούν οι ουτοπιστές, οι ρομαντικοί και οι εξωπραγματικοί, οι «τρελοί». Η χώρα ειχε απελευθερωθεί με τις προσπάθειες αυτών ακριβώς των ουτοπιστών και παράνομων για τις κατοχικές κυβερνήσεις, δεν έμεινε παρά με ομαλή δημοκρατική εξέλιξη και με ελεύθερες εκλογές να ρωτηθεί και να αποφασίσει ο λαός. Τότε οι ουτοπιστές και ρομαντικοί σαν εξωπραγματικοί θα έπεφταν στο κενό που οι ίδιοι δημιούργησαν. Προς τί λοιπόν, αυτή η μεταπολεμική γενοκτονία των Αντιστασιακών;

Επειδή πολλοί και πολλές φορές χρησιμοποιήθηκαν αυτοί οι όροι προκειμένου να χαρακτηρίσουν «τρελούς και ουτοπιστές» που παρά την απαγόρευση πήραν «παράνομα» μέρος στην Αντίσταση και ειδικά για μας τους φυλακισμένους, που δεν κάνανε δήλωση να γυρίσουν κοντά στους δικούς τους, αναρωτήθηκαν άραγε ποτέ αν ο Κολοκοτρώνης ή ο Καραϊσκάκης δεν ηταν «ουτοπιστές-τρελοί» «παράνομοι και τρομοκράτες» οπως μας χαρακτήριζαν οι κατοχικές κυβερνήσεις, αν θα υπήρχε Ελλάδα;

Βέβαια, εύκολες λύσεις δεν υπάρχουν. Η λύση βρίσκεται πάντα με μια ουσιαστική συζήτηση εφ' όλης της ύλης μπροστά στην κοινωνία για όλα τα θέματα μικρά και μεγάλα. Προηγούμενα, πρόσφατα και μελλοντικά. Αν δεν ειχε προηγηθεί η ένοπλη επέμβαση των Αγγλων, οι εκλογές θα έδιναν τη δυνατότητα, όλες οι πλευρές να καταθέσουν τις απόψεις, ετσι θα αποσαφεινίζονταν οι προθέσεις της κάθε πλευράς, θα εντοπίζονταν τα σημεία των διαφορών και σύγκλησης, θα αναζητιόνταν τα σημεία προγραμματικής σύγκλησης, και στο τέλος η προσπάθεια θα κατέληγε σε καθαρές λύσεις.

Το ΕΑΜ παράλληλα με την διεξαγωγή του πολιτικού και ένοπλου αγώνα επεξεργάζονταν οχι μόνο το μέλλον αλλα και τον τρόπου που θα έπρεπε να λυθούν τα μετά απελευθερωτικά προβλήματα. Ελεγε στο πρόγραμμά του : «...Θα άνοιγαν το δρόμο στις καινούργιες λαϊκές δημοκρατικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο ειχει μείνει ζωντανό από τα παλιά πολιτικά κόμματα. Θα άνοιγε διάπλατα της Λαϊκής δημοκρατίας, το όνειρο και η προσδοκία του ελληνικού λαού, θα βάδιζε ενωμένη και εθνική η Ελλάδα προς την ικανοποίηση τω εθνικών της δικαίων, προς αποκατάσταση στα νέα της σύνορα, ολων των ελληνικών περιοχών. Θα συγχρονιζόταν, η αναγεννημένη αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της νέας δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης, περήφανη και αληθινά ανεξάρτητη, στο πλευρό των δυο μεγάλων συμμάχων της , εξ ίσου, της Αγγλίας και των Σοβιέτ κατά πρώτο λόγω, αλλα επίσης και στο πλευρό όλων των άλλων ενωμένων εθνών... ».

Φέρνω στη μνήμη τις αναρίθμητες κατακόμβες σε ανθρωποθυσίες και τις καταστροφές, που υποχρεώθηκε να υποστεί για άλλη μια φορά ο λαός και η Ελλάδα, για τα ανιστόρητα λάθη και των δυό πλευρών.

Ο καθηγητής και διεθνούς φήμης οικονομολόγος Αγγελος Αγγελόπουλος, που ηταν εθνοσύμβουλος και απ τα βασικά στελέχη της ΠΕΕΑ, στο βιβλίο του «Απ την κατοχή στον εμφύλιο», επισημαίνει τις επιπτώσεις που ειχε στην πατρίδα μας αυτή η ανιστόρητη και λαθεμένη στάση και των δυό πλευρών, κυρίως ομως αυτών που ανέχθηκαν και επέβαλαν με σκοπό να εκμεταλλευτούν εγκληματικά την ξένη επέμβαση, την ωμή και βάρβαρη ένοπλη επέμβαση των Αγγλων.
Γράφει ο κ Αγγελόπουλος : «... οι συνέπειες απ τα γεγονότα των ετών 1944-1949 υπήρξαν τραγικές για τη χώρα. Ο απολογισμός των θυμάτων των Δεκεμβριανών και του Εμφυλίου Πολέμου ειναι χαρακτηριστικός. Ενω οι πολεμικές επιχειρήσεις κατά το εξάμηνο του πολέμου 1940-41 είχαμε 15,000 οπλίτες και αξιωματικούς νεκρούς, στα Δεκεμβριανά και στον εμφύλιο 47,000 και από τις δυό μεριές. Παραλείπω τα αλλα θύματα των εγκληματικών βιαιοτήτων, τους τραυματισμούς και τις δεκάδες χιλιάδες που έφυγαν απ τη χώρα. Ολα αυτά επέφεραν ουσιαστική πληθυσμιακή στασιμότητα και στέρησαν την πατρίδα μας και απ το σημαντικό εργατικό δυναμικό, αφού χάθηκαν ανυπολόγιστες εργατοημέρες. Υπολογίζεται οτι, αν δεν συναίβεναν αυτά τα τραγικά γεγονότα, ο πληθυσμός θα ειχε αυξηθεί κατά ενα εκατομμύριο πλέον του σημερινού...οι πλουτοπαραγωγικές πήγές θα ειχαν αξιοποιηθεί, η ανάπτυξη θα ειχε επιταχυνθεί και το εθνικό εισόδημα θα ηταν ανάλογο με εκείνο των αναπτυγμένων χωρών της Δυτικής Ευρώπης...» Σελ. 190.
Χωρίς την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη του 1944, η πατρίδα μας, θα ειχε μιά παρουσία εντελώς διαφορετική σε όλους τους τομείς της ανθρώπινης δραστηριότητας. Καμιά σχέση δεν θα ειχε με τη σημερινή. Η κατοχή ηταν η μοναδική ευκαιρία που μας παρουσιάστηκε απ το 21 και μετά για να θεμελιώσουμε εμείς οι ίδιοι μια πατρίδα ελεύθερη και ανεξάρτητη. Μια Πατρίδα που να κυβερνιέται απ τον ίδιο το λαό της και οχι απ τους ξένους, τους αυτοαποκαλούμενους «προστάτες» ή «συμμάχους», με τους οποίους θα μπορούσαμε και εμείς, όπως τόσες αλλες μικρές χώρες, να είχαμε και να διατηρήσουμε φιλικές σχέσεις, βασισμένες ομως στις αρχές της ισοτιμίας και οχι της υποταγής. Αυτό μπορούσαμε να το πετύχουμε. Αντί ομως να ζήσουμε αυτή τη χαρά, επακολούθησαν οι καταστροφές και οι ανείπωτες νέες δοκιμασίες του λαού μας.
Κάθε πόλεμος ειναι άγριος και ο εμφύλιος αγριότερος. Προκαλεί θύματα, ζημιές και συνέπειες, που ταλανίζουν νικητές και ηττημένους για πολλά χρόνια. Πόλεμος και ευγένεια ειναι ασυμβίβαστα, οταν μάλιστα σκοτώνεις πολίτες μιας άλλης χώρας, οπως συναίβενε με τους Γερμανούς και με την επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη του 1944. Αλλα και η αγριότητα εχει και αυτή διαβαθμίσεις και οι εχθροπραξίες διέπονται από κανόνες . Κάθε εποχή εχει τη δική της «πολεμική δεοντολογία», αλλά ο Ανθρωπος και η Ανθρώπινη ζωής σαν αρχή αξιωματική παραμένει πάντα αξία και σαν τέτοια πρέπει να αντιμετωπίζεται.
Στην μετά απελευθερωτική Ελλάδα, τόσο οι επιβήτορες της εξουσία, πολύ περισσότερο ομως οι Αγγλοι, το μόνο πράγμα που δεν τους απασχόλησε ηταν η «πολεμική δεοντολογία».Και η Ανθρώπινη αξία. Το θέμα αυτό δεν τους αποσχολούσε. Και δεν τους απασχολούσε, γιατί αν τους απασχολούσε : α) Οι Αγγλοι δεν θα βομβάρδιζαν αδιάκριτα στο όνομα να σκοτώσουν κάποιον ΕΛΑΣίτη, που στο μεταξύ μετακινήθηκε σε άλλη θέση με τα τάνκς, τα αεροπλάνα και τα καράβια τον άμαχο πληθυσμό της Αθήνας και του Πειραιά. β) Οι επιβήτορες της εξουσίας, δεν θα οργάνωναν αυτό το διογκωμένο και πολύ δαίδαλο παρακράτος και τις άπειρες συμμορίες, που πληρώνονταν -εξαργύρωναν με λίρες τα κεφάλια. Και γ) Ούτε οι Αμερικάνοι αργότερα θα δοκίμαζαν την δολοφονική ικανότητα των βομβών Ναπάλμ, πάλι στο όνομα να σκοτώσουν κάποιον στρατιώτη του Δημοκρατικού Στρατού, αδιάκριτα στις ελεγχόμενες απ αυτόν περιοχές. Αυτά τα δεδομένα αξιολόγησε ο καθηγητής Αγγελόπουλος στη συγγραφή του βιβλίου του.
Το 1945 μόλις είχαμε βγει από μια πολεμική θύελλα που ξεθεμελείωσε τον τόπο και άφησε πίσω της ερείπια και τάφους. Η υλοποίηση του κοινού στόχου των ξένων και της δοσίλογης Δεξιάς, δίπλα στα ερείπια και τους χιλιάδες τάφους που άφησε η καταχή, θα σώρευε και αλλα ερείπια και καινούργιους τάφους.
Την επόμενη της υπογραφής της Συμφωνίας της Βάρκιζας, άρχισε η συστηματική, απροκάλυπτη και κυνική παραβίαση της Συμφωνίας και με εντατικούς ρυθμούς άρχισαν οι διώξεις των αγωνιστών και ιδιαίτερα στην ύπαιθρο. Η συνασπισμένη αντίδραση δεν αρκείται στον κρατικό μηχανισμό της, ούτε στη δική της Νομοθεσία (4ης Αυγούστου και της κατοχής) και λίγο πολύ προσπαθούσε να κρατήσει στην αρχή ορισμένα προσχήματα. Γι' αυτό δίνει εντολή στις διαλυμένες συμμορίες, που στην κατοχή συνεργάζονταν και δρούσαν φανερά με τους κατακτητές. Τις συμμορίες που προκάλεσαν τόσο δεινά στο λαό και

καταστροφές στη χώρα, να αρχίσουν δράση στην ύπαιθρο και αυτό γιατί στην ύπαιθρο ζούσε η πλειοψηφία των ΕΛΑΣιτών και ηταν γνωστοί οι ΕΛΑΣίτες και οι ΕΑΜίτες. Και οχι μόνο γνωστοί αλλά και εγκλωβισμένοι στις μικρές κοινωνίες:
Ο κ Μέρκούρης, Υπουργός Δημόσιας Τάξης του Σοφούλη, δηλώνει μετά την παραίτησή του: «Αι ένοπλαι συμμορίαι κυριαρχούν είς την ύπαιθρον. Αι συμμορίαι αυταί, δυστυχώς συνεργάζονται είς πολλάς επαρχίας μεθ' όλων των επιφορτισμένων δια την τήρησιν της τάξεως κρατικών υπηρεσιών, ή όπου δεν συνεργάζονται αμέσως τυγχάνουν πάσης διευκολύνσεως εκ μέρους των Αρχών. Εως ότου ετοποθετήθην εις το υπουργείον Δικαιοσύνης (Νοέμβριον 1945) ουδείς των εν λόγω συμμοριτών αποτέλεσε αντικείμενον διώξεως, παρά τα εγκλήματα που ειχον διαπράξει»
Οσον αφορά το ποιά ήταν η σύνθηση αυτών των συμμοριών και ποιοί ηταν οι επικεφαλής, Ηταν αυτοί που απ το 1936, και πολύ πριν, ελέγχοντας κράτος, παρακράτος και οικονομία, προωθούσαν βοηθούμενοι και απ τους Ναζί και με τη βοήθειά τους, διαμόρφωσαν ενα εντελώς πρωτότυπο σύστημα χειραγώγησης, που μετέτρεψαν την Ελλάδα σε μιά μεγάλη Ερημο. Αυτοί που για να ξανακυβερνήσει η 4ο Αυγ/νή Δεξιά και μετά την κατοχή, έβαλε κάτω απ τη σκέπη και την προστασία του Χίτλερ, ένα μεγάλο μέρος αυτού του μηχανισμού. Εκεί στο θερμοκήπιο των κατακτητών εκ κολάφθηκαν και με γεωμετρική πρόοδο πολλά πλασιάστηκαν, οι συνεργάτες, οι επώνυμοι και ανώνυμοι καταδότες, μαυραγορίτες και οι αδιάφοροι για την υποδούλωση της πατρίδας.
Ηταν εκείνοι που οταν ρωτήθηκε απ ενα φίλο του Χίτλερ πως θα ελέγξει την έκταση της αυτοκρατορίας που φιλοδοξούσε να κάνει είπε επί λέξη: «σε κάθε χώρα θα βρεθούν εκείνα τα καθάρματα που θα με βοηθήσουν. Η βοήθεια αυτή θα ειναι ο μόνος τρόπος να πλουτήσουν και να κυβερνήσουν»!
Για να κυβερνήσουν οι αντιδραστικές και οι σκοτεινές δυνάμεις του παρακράτους, έπρεπε να μην διστάσουν μπροστά σε τίποτε. Μόνο στηριζόμενοι στους ξένους και συνεργαζόμενοι με τους δοσίλογους , τους μαυραγορίτες, τους κιοτήδες και τους απόντες του αγώνα και ό,τι άλλο περιθώριο υπήρχε την εποχή εκείνη, μπορούσαν να δημιουργήσουν το πλαίσιο του εμφυλίου πολέμου. Του εμφυλίου πολέμου που θα τους έδινε τη δυνατότητα να ξεκαθαρίσουν τους λογαριασμούς με την Αντίσταση.
Αυτό το συνοθύλευμα ακροδεξιών. Αυτοί η εργολάβοι του μίσους και της εκδίκησης στο όνομα του «πατριωτισμού» και της «επιχειματικής εθνικοφροσύνης», οχι μόνο δολοφόνησαν τη νεογέννητη μεταπολεμική δημοκρατία στη χώρα, αλλα έκαναν και την υποδομή του εμφυλίου πολέμου, καταστρέφονταν την ήδη έστω μικρή συνοχή προκειμένου να στραγκαλίσουν τη θέληση του λαού να απαλλαγή απ τα 4ο Αυγουστιανά κατάλοιπα και να ζήσει ύστερα από ενα πολύχρονο, πολυαίμακτο και αξιοθαύμαστο αγώνα με Δημοκρατία και Ειρήνη.
Σε αυτούς τους αποκρουστικούς στην όψη δολοφόνους, σε αυτές τις νεκρές ψυχές, τους σκληρούς και άνανδρους στην καρδιά και άδειους από αρχές και αισθήματα, στους δοσίλογους συνεργάτες που χωρίς έλεος έστελναν κατά δεκάδες τους Ελληνες πατριώτες στα στρατόπεδα, στις φυλακές, τις κρεμάλες και τα εκτελεστικά αποσπάσματα. Σε αυτού ανάθεσαν εν λευκό να αναζητήσουν τους «εχθρούς Ελληνες που καραδοκούσαν να καταστρέψουν την Ελλάδα» Τους «απάτριδες Αντιστασιακούς», τους «ΕΑΜό Βουλγάρους» και τα μιάσματα: Να σώσουν την Ελλάδα απ τους Ελληνες.
Εφοδιασμένοι και εξασφαλισμένοι οι συνεργάτες των κατακτητών και οι δοσίλογοι, με την διαβεβαίωση οτι οχι μόνο δεν πρόκειται να τους ζητηθούν ευθύνες για τη συνεργασία και για τα όποια εγκλήματα, διέπραξαν εις βάρος του λαού και της χώρας στη διάρκεια της κατοχής, αλλα και οτι μετά το ξεκαθάρισμα των λογαριασμών με την Αντίσταση-ΕΑΜ-ΚΚΕ και τη Δημοκρατία γενικότερα, η συμμετοχή τους αυτή θα θεωρηθεί «προσφορά» και «πράξη πατριωτική» και σαν τέτοια θα τύχει και της κοινωνικό-οικονομικής αποκατάστασης και όποιων άλλων αξιωμάτων-καταξίωση. Ετσι λοιπόν, απαλλαγμένοι απ τις ευθύνες για τη συνεργασία και τα όποια εγκλήματα διέπραξαν οι δοσίλογοι και τα άδεια πουκάμισα του παρακράτους και με εξασφαλισμένη την ατιμωρησία σε συνεργασία τώρα πιά και με το επίσημο κράτος οργάνωσαν τις ιδιόμορφες για κάθε περίπτωση εξαπέλησαν τη ΛΕΥΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ.
Και κάτι ακόμα. Επειδή το έργο ηταν όχι μόνο «άχαρο», (και άς ειχαν οι ανθρωποι μια μακρόχρονη προπαίδευση και πείρα), αλλα και δύσκολο. Και η υπόσχεση για καταξίωση και τα αξιώματα θα υλοποιούνταν μετά τη λήξη της αποστολής, έπρεπε για να γίνει σωστή και πιστή εφαρμογή της αποστολής που τους ανατέθηκε, εκτός απ τα συμφωνηθέντα μελλοντικά ανταλλάγματα να υπάρχει και κάποιο απτό

και άμεσο καθημερινό όφελος, ετσι που και το «ηθικό» να τονώνει και το ζήλο για κάποια υπέρβαση να βάζει σε κίνηση και δράση.
Ανάμεσα λοιπόν, στα τόσα αλλα πλεονεκτήματα και οφέλη που τους υποσχέθηκαν, αν τηρούνται και απ την πλευρά τους απαρέγκλιτα τα συμφωνηθέντα, τα όποια οικονομικά οφέλη θα προκύπτουν απ αυτές τις «καθαγιασμένες πράξεις» (βιοπραγίες, λεηλασίες και φόνους) θα τα επωφελούνταν, θα τα έπαιρναν οι ίδιοι και κυρίως οι αρχηγοί των εθνικό-πατριωτικών συμμοριών.
Αυτή η «μικρή» και «άβλαβη» παραχώρηση, ήρθε και έδεσε που λέει ο λαός: Συνέδεσε την οικονομία (το προσωπικό όφελος των εθνικοφρόνων με την «ιδεολογία» και την ιδεολογία με τη βία και τον «πατριωτισμό» με το φόνο. Η Ούνρα, και σε συνέχεια το «Σχέδιο Μάρσαλ» έδωσαν στο κράτος της Δεξιάς, οπως και στη διάρκεια της κατοχής στην κυβέρνηση Κούϊσλιγκ την όποια εξωτερική βοήθεια και ειδικά της Σουηδικής την οικονοική δυνατότητα να μεγενθύνει μέσω της βοήθειας τον χαφιέδικο μηχανισμό. Και ειναι αυτή ακριβώς η οικονομική αναδιανεμητική ικανόπτητα που της έδωσε η Ούνδρα και το σχέδιο Μάρσαλ, να μετατρέψει τον αντι κομμουνισμό εκτός από ιδεολογία και σε επικερδής οικονομική επιχείρηση.
Ετσι, αμέσως μετά της συμφωνία της Βάρκιζας και κυρίως μετά των ερχομό των πρώτων καραβιών στα λιμάνια και των αυτοκινήτων της Εμέλ στην ενδοχώρα, αρχίζει η δημιουργία συλλόγων και ενώσεων: «Βασιλική Ενωση», «Ενωση εθνικοφρόνων» κλπ «Ενωση Θυμάτων του ΕΑΜ-ΕΑΛΣ»να φυτρώνουν σαν τα μανιτάρια. Στο Νομό μας είχαμε αρκετούς τέτοιους συλλόγους και ενώσεις στις πόλεις και παραρτήματα στα χωριά και τις συνοικίες. Επικεφαλής στις οργανώσεις αυτές, ηταν κατά κύριο λόγω η Εκκλησία τα παλιά κόμματα και η πολιτική Ελίτ του συντηρητικού-βασιλικού χώρους. Η Ελίτ οποία επιδιώκει μέσω των συμμοριών και τη βία, της Ούνδρας και του Σχεδίου Μάρσαλ, να σχηματίσει μέσω αυτών την εκλογική της βάση, ετσι ώστε να καλύψει την πολιτική ανατροπή που ειχε γίνει στη διάρκεια της κατοχής. χωρίς αυτό να σημαίνει οτι και το Κέντρο, υστερούσε σε προσπάθεια να καλύψει και αυτό την ανατροπή που έγινε και στο δικό τους χώρο στη διάρκεια της κατοχής. Και για να εχουν αυτές οι βασιλό-εθνικόφρονες κοινωνικό-οικονομικές επιχειρήσεις κάποια μεγαλύτερο εύρος ταύτισε οχι μόνο το ΚΚΕ με τους δίγλωσσους Βουλγαρόφωνες αλλά το σύνολο της Αριστεράς και επειδή αναφέρθηκα στην περιβόητη ΟΥΝΡΔΑ! Θα Επικαλεστώ τον ιστορικό Πολύβιο

ΟΙ ΣΓΧΡΡΝΟΙ ΤΣΩΡΤΣΙΛ- ΡΩΜΑΙΟΙ

ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΡΩΜΑΙΟΙ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΣΩΡΤΣΙ ΚΑΙ

ΤΡΟΥΜΑΝ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Ο ιστορικός Πολύβιος μας πληροφορεί, ότι οι Ρωμαίοι διακήρυσσαν πως έρχονται στον ελληνικό χώρο όχι σαν κατακτητές, αλλά σαν θεμετοφύλακες της ελευθερίας και αυτονομίας των Ελλήνων. Πολλοί τους πίστεψαν-ανάμεσά τους και οι Αιτωλοί, οι οποίοι τους βοήθησαν εναντίον των Μακεδόνων. Όταν όμως κατάλαβαν τι σημαίνει ρωμαϊκή «νίκη», «κατελάλουν το δόγμα, φάσκοντες ού πραγμάτων, αλλά μόνον έχειν αυτό κατοχήν διάθεσιν ». Ζώντας τη Ρωμαϊκή κατοχή αντελήφθησαν οτι εκείνο που κατάφεραν αποδεχόμενοι τη ρωμαϊκή «νίκη» ηταν οτι άλλαξαν τυράννους.

Κάτι παρόμοιο έγινε μεταπολεμικά και στην Ελλάδα. Για όποιον αμφιβάλει δεν εχει παρά να ρίξει μι ματιά, για παράδειγμα, στην ομιλία ενώπιον της αγγλικής Βουλής των Κοινοτήτων του σύγχρονου Ρωμαίου νέο κατακτητή Τσώρτσιλ, και λίγο αργότερα των Αμερικάνων, για την συμπεριφορά τους Στην Αντίσταση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ που ήταν ήδη κυβέρνηση σε μια απελευθερωμένη χώρα, την ωμή βάρβαρη και ξετσίπωτη ένοπλη επέμβαση του αγγλικού στρατού το Δεκέμβρη του 1944 στην Ελλάδα και λίγο μετά των Αμερικανών:

«Εφθάσαμε λοιπόν (λέει) εις την Ελλάδα με τη συγκατάθεσιν των Αμερικανών και των Ρώσων, κατόπιν προσκλήσεως μιάς «κυβερνήσεως» όλων των κομμάτων, (αλήθεια ποιά κόμματα συμμετείχαν τότε στην κυβέρνηση;) φέροντες μέθ' ημών καλά δώρα όπως την ελευθερίαν, την τάξιν, τρόφιμα (εννοεί την ΥΟΝΡΑ) και την βεβαίωσιν του απολύτου δικαιώματος του λαού... (;) και πιο κάτω «Η κυβέρνησις μας (...) απεφάσισεν να μεριμνήσει όπως δοθεί εις τον δυστυχή λαόν μια δίκαια ευκαιρία δια να απαλλαγή από (ποιόν;),την δυστυχίαν και να αρχίσει μια νέα ζωήν...»

Όποιος συσχετίσει τις δηλώσεις αυτές με την εποχή που έγιναν και μεταφράσει στην γλώσσα που με τα Αττικά τότε γράμματα, άλλωστε, έχουν τις σοφές, φυσικές και όμορφες αναλογίες του σώματος και τη μορφή θα (έλεγα) του Ανθρώπων (που την μιλούν), αφού εχουν και αυτά τα μέλη τους, τα σημεία και τις γραμμές τους, ενώ, παράλληλα, σχετίζονται και με την αρχιτεκτονική τέχνη, καθώς και το σχήμα κάποιων απ' αυτά συμβάλλει στον σχηματισμό νοητών ιδομημάτων και, συνακόλουθα, στη δημιουργία ενός χώρου κατοικήσιμου από τη νόηση και τη φαντασία.

Φαντασία που αν την ειχε ο νεό Ρωμαίος κατακτητής της χώρας μας που υπαγορεύσει του ορούς του «εις τον δυστυχή λαό μια δίκαιη ευκαιρία δια να απαλλαγεί από την δυστυχίαν και να αρχίσει ,μια νέα ζωή». Και δεν ειχε, οπως και οι πρώην, Νύν και μελλοντικοί κατακτητές και πάσης φύσης δικτάτορες, γιατί αν την είχε θα γνώριζε και αυτός, αυτό που κατ΄επανάληψη επαναλάμβαναν οι αρχαίοι Ημών πρόγονοι, οτι τα γράμματα οπως και ο Ανθρωπος εξάλου, εχουν
Αυτή η παραχώρηση, πρόσθετη-προσφορά έπεισε και τους πιό δύσπιστους και διστακτικούς, οτι εχουν να κάνουν με συνεπείς και αξιόλογους εργοδότες. Συνεπώς έπρεπε χωρίς μεμψιμοιρίες να λειτουργήσει στο φούλ η κρεατό-μηχανή της από κομμουνιστικοποίησης. Κάθε αντίρηση και δισταγμός θα ήταν οχι μόνο αδικαιολόγητος, αλλά και καταδικαστέος απ την πλευρά της εργοδοσίας, αλλα και θα μπορούσε αν δεν δέχονταν την αποστολή να βρεθεί τρόπος να τους ζητηθούν οι ευθύνες για τα προηγούμενα. Και αυτό γιατί η τελευταία προσφορά αποτέλεσε α) Επιβεβαίωση οτι θα ικανοποιηθούν όλες οι υποσχέσεις οταν υλοποιηθεί το έργο που τους ειχε ανατεθεί, β) αναπτέρωσε το ηθικό-παραμέρισε κάθε δικαιολογία και δισταγμό. γ) Επετρέπει τον εύκολο και γρήγορο ατομικό πλουτισμό. Και δ) Απαλλάσσονται από κάθε ευθύνη οχι μόνο οι όποιες μορφής πράξεις αυτές καθ εαυτές,αλλά και σαν «φυσικοί» αυτουργοί. Ετσι φτάσαμε στο «Οποιος παρουσίαζε κομμένα κεφάλια ανδρών και γυναικών κρεμασμένα απ τα μαλλιά στους φανοστάτες των πόλεων και στις σέλες των «κατασχεμένων» αλόγων, θα εισέπραττε περισσότερες χρυσές λίρες» που γράφει ο συγγραφέας Domminiky Eydes στο βιβλίο του «Οι Καπετανιοι».
Τα τρόφιμα που μοίραζε η Ούνρα, αμέσως μετά τη Βάρκιζα, ηταν τα τρόφιμα που ειχε παραγγείλει η χώρα μας στην Αγγλία, πριν από την κατάρρευση του μετώπου και βάση της συμφωνίας θα τα παραλάμβανε το Φθινόπωρο του 1941. Τρόφιμα με τα οποία οι Ελληνες θα τρέφονταν το 1942. Οι Αγγλοι όμως με το αιτιολογικό οτι θα έπαιρνα ενα μέρος από αυτό τα τρόφιμα οι Γερμανοί, δεν τήρησαν τη συμφωνία και ο λαός μας οδηγήθηκε στο λιμό του 1942 με τις εκατοντάδες χιλιάδες των θυμάτων από την πείνα.
Φαίνεται αυτοί που συνέλαβαν και ενέκριναν αυτό τον εν λευκώ έγκλημα ειχαν διαβάσει τον στίχο του Ευριπίδη, που ανάμεσα στα αλλα λέει: «Δεινής ανάγκης ουδέν ισχύει πλέον». Και για μην υπάρχει και η παραμικρή αμφιβολία, οτι θα τηρηθούν απαρέγκλιτα οι συμφωνημένοι όροι απ την πλευρά των εντελόντων αφού «Δεινής ανάγκης...» εκτός απ όλα τα αλλα ωφέλη που θα προκύπτουν, καθόρισαν και πόσες πρόσθετες χρυσές λίρες θα πέρναν «αυτοί» από κάθε «κομμένο κεφάλι γυναικών ». Μωρέ τους τσιγγούνιδες, τους αχάριστους τα αντρικά και τα παιδικά θα τα έκοβαν χωρίς γνωστό εκ των προτέρων το αντίτιμο; Για τους άντρες και τα παιδιά υπήρχε κάποια ξεχωριστή συμφωνία και τιμολόγιο οτι θα πληρόνταν μεν, με το κομμάτι αλλά σούμα στο τέλος. Φτάνει να κρατούν λογαριασμό πόσα κεφάλια έκοψε ο καθένας και να ειναι «αποδοτικοί» στη δουλειά του κοψίματος.
Οπως γράφω και σε αλλο σημείο η ΕΑΝική Εθνική Αντίσταση, το μεγάλο πρόβλημα δεν το ειχε τόσο με τους Γερμανούς, Ιταλούς και Βουλγάρους κατακτητές. Αυτοί ηταν κατακτητές και δεδηλωμένοι εχθροί. Τους ήξερες, τους έβλεπες, φορούσαν στολή και οπλοφορούσαν. Είχαν τόπο διαμονής και μπορούσες ανά πάσα στιγμή που συγκροτούσες την αντίστοιχη δύναμη πυρός να τους τσακίσεις.
Το μεγάλο και δύσκολο στην αναμέτρηση πρόβλημα ηταν με τους ταγματασφαλίτες, τους διάφορους εθνοϊσμούς, τους χαφιέδες και τους καταδότες. Και στην ποιό μικρή επιχείρηση που έκαναν οι Γερμανοί, πάντα ενας μεγάλος αριθμός και από αυτούς ακολουθούσαν το εκστρατευτικό τμήμα των Γερμανών. Και ενω ο ΕΛΑΣ συγκρούονταν με τους όποιους κατακτητές, αυτοί πήγαιναν στις παρυφές του χωριού ή του βουνού και παριστάνοντας τον αντάρτη σκότωναν εν ψυχρώ, οσους ξέφευγαν από το μπλόκο και αυτούς που έβγαιναν μετά τη λήξη της επιχείρησης από τους κρυψώνες. Εκεί στις παρυφές έκαναν συλλήψεις, Βίαζαν, ασχημονούσαν και κρατούσαν σημειώσεις για τα περεταίρω...Δεν υπήρξε επιχείρηση που να μην συμμετείχε και μια πλειάδα απ αυτούς που εκτούς του πρακτικού καθοδηγητικού έργου εξέθεταν και την Αντίσταση στη μάτια του κόσμου.

Στην κοινωνική ζωή υπάρχουν τουλάχιστον δυο ιστορίες. Η μιά η εξωτερική των γεγονότων. Αυτή που καταγράφει με ημερομηνίες, αριθμούς απωλειών, τοπωνυμιών και στατιστικές, τη ζωή και το έργο των εστεμμένων, των στρατηγών κλπ. Αυτή ειναι η «επίσημη ιστορία» η άλλη ειναι η εσωτερική, αυτή που χαράσσεται ανεξίτηλα στη συλλογική μνήμη και συνείδηση του λαού και ξεχωριστά στον κάθε Ανθρωπο Βιωματικά: με φονικά, με αίμα, με σταυρούς, δάκρυα και ακροτηριασμούς. Με ταπεινώσεις και αφανισμό. Πίκρα και πόνο. Γονείς που σφαδάζουν για τον χαμό, μνημόσυνα άφατου πόνου και απελπισίας για τους δολοφονημένους.

Αναμφισβήτητα, πως κάπως έτσι λειτουργούσε αυτή η εγκληματική βιομηχανία για να ειναι τόσο παραγωγική αλλά και αποδοτική στους εργοδότες και τους εργαζόμενους σε αυτήν. Γιατί αν δεν λειτουργούσε με αυτόν τον κυνικό και εγκληματικό τρόπο, δεν θα διαμαρτύρονταν και ούτε θα τους κατηγορούσε, ακόμα και αυτός ο Γουτνχάουζ, Αρχηγός της αγγλικής αποστολή στην Ελλάδα στη διάρκεια της κατοχή. Αυτός ο κατ' εξοχήν εκπρόσωπος και τοποτηρητής του Τσιώρτσιλ στην Ελλάδα. Γράφει λοιπόν, προς τον προ εστάμενο του Τσιώρτσιλ ο Γουτνχάους:

«Η επιβληθήσα τρομοκρατία μετά τα Δεκεμβριανά γεγονότα της άκρας Δεξιάς, είς όλην την χώραν, αυξάνεται καθ' εκάστην. .Αναπτύσσεται και εξαπλούται εις τοιαύτην έκτασιν, ώστε καθιστά αδύνατον την ζωήν των μή βασιλοφρόνων πολιτών και αποκλείει ακόμη και την σκέψιν οτι θα ηδυνάμεθα (άρα αυτοί θα...) να προχωρήσουμεν είς εν ελεύθερον δημοψήφιασμα ή είς εκλογάς. Αι τρομοκρατικαί οργανώσεις της άκρας δεξιάς, αι κυριώτεραι των οποίων εξοπλίσθησαν εν μέρει υπό των Γερμανών και ειχον εν πάση περιπτώση συνεργασθεί μετ' αυτών, οχι μόνον δεν αφοπλίσθησαν, οχι μόνο δεν διώκονται, αλλά συνεργάζονται ακόμη απροκαλύπτως με τά των οργάνων της τάξεως, δια να καταπνίξουν εντελώς κάθε δημοκρατικήν σκέψιν...»

Ακόμα και αυτός, ο Γουντχάους, που τόσα έκανε για την πολιτική του Τσιώρτσιλ στην Ελλάδα, που όμως γνώριζε καλύτερα απ τον καθένα την αξιοθαύμαστη και αξιόλογη σε μέγεθος προσφορά της ΕΑΜικής Αντίστασης στο συμμαχικό αγώνα, για την ήττα του άξονα και την απελευθέρωση της Ελλάδας απ τον ΕΛΑΣ, δεν μπορεί να ανεχθεί την ατιμωτική μεταχείριση της Αντίστασης απ τους κάθε λογής δοσιλόγους και τους ταγματασφαλίτες. Βέβαια σαν εκπρόσωπος των αγγλικών συμφερόντων, θα ηταν ευχαριστημένος απ τη νίκη των αγγλικών όπλων και την στρατιωτική ήτταν του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Απ το σημείο αυτό όμως μέχρι που να καταδιώκουν τους ΕΛΑΣίτες, που ο ίδιος γνώρισε τον ηρωϊσμό και την αυτοθυσία και συνεργάστηκε επί τρίας χρόνια στα πεδία των μαχών μαζί τους, και τώρα να βλέπει τα εγληματικά αποβράσματα, να τους λυντσάρουν μέσα στους δρόμους και τις πλατείες των χωριών, των πόλεων και να τους κόβουν τα κεφάλια. Αυτό το κατάντημα δεν μπορούσε να το ανεχθεί. Γι αυτό και προσπαθεί να πείσει τις αγγλικές αρχές να σχηματίσουν και στην Ελλάδα μιά κυβέρνηση, που να αποτελείται τουλάχιστο από Αντιστασιακούς μή κομμουνιστές και η οποία κυβέρνηση, θα παραχωρήσει γενική αμνηστία και για τις δυό πλευρές: Δεξιά και Αριστερά.

Αντί για σχηματισμό κυβέρνησης και από Αντιστασιακούς, η οποία θα έδινε την αμνηστία, δίπλα και παράλληλα με το ανεξέλεκτο και τα επί αμοιβή εγκλήματα, προστέθηκε και μια άλλη βιομηχανία εγκλημάτων. Η βιομηχανία εγκατάστασης σε ολόκληρη τη χώρα των εκτάκτων στρατοδικείων. Τη βιομηχανία που καλυπτώμενη απ το μανδύα της «νομιμότητας» έστελνε το κάθε σφαγείο κατά δεκάδες στα εκτελεστικά αποσπάσματα. Για να λειτουργήσει αυτή η βιομηχανία, έπρεπε να προηγηθούν συλλήψεις, βασανιστήρια, κατασκευασμένα κατηγορητήρια, δημιουργία πρόσθετου χαφιέδικου μηχανισμού. Να βρεθούν οι «χαροκαμένες Μάνες» και οι «μαυροφορεμένες χήρες», που με τη βοήθεια της ασφάλειας, θα επιβεβαίωναν στο στρατοδικείο τον «σφαγέα» του γιού ή του άντρα της!

Βέβαια, από αυτά δεν μπορούσε να εχει κανείς«παράπονο». Δεν σε σκότωνε όπου σε εύρισκε. Δεν σου έκαιγε το σπίτι με ενα σπίρτο...ούτε σου άρπαζε το κοπάδι με τα πρόβατα...και την προίκα της κόρης. Αυτή η βιομηχανία λειτουργούσε «Νόμιμα» και με άψογο τρόπο, μόνο που δεν δίκαζε αλλα μόνο καταδίκαζε. Δεν τους έπαιρνε ο χρόνος φαίνεται να μπούν σε λεπτομέρειες. Επρεπε μέσα σε τακτά χρονικά διαστήματα να βγάλουν απ τη μέση τους προγραμμένους. Και για να μην μείνουν ανεκτέλεστες οι αποφάσεις, κάθε πρωϊ τα εκτελεστικά αποσπάσματα έστελναν κατά δεκάδες «τους εχθρούς» της Ελλάδας στον Αγιο Πέτρο. Αυτό που τους ανάγκαζε να δουλέψουν με ζήλο ηταν τα μεγάλο ποσοστό των οργανωμένων στο ΕΑΜ τον ΕΛΑΣ, την ΕΠΟΝ και τις άλλες ΕΑΜικές οργανώσεις οπως ο ΕΛΑΝ, η

εθνική αλληλεγγύη και την πολιτοφυλακή και να στείλουν τα Αετόπουλα στα αναμορφωτήρια της Βίδου, την Κασαβέτια και τη Μακρόνησο.
Και επειδη ο χρόνος ηταν πολύτιμος και η δουλεία που εργολαβικά ανέλαβαν από κοινού, έπρεπε να μην αφήσει κενά και ανεκτέλεστα υπόλοιπα, εκτός απ τα τόσα στρατόπεδα και τις φυλακές, έπρεπε η γενιά που βίωσε, γεύτηκε τα νάματα της Αντίστασης και το εθνικό πατριωτικό της περιεχόμενο, για να βγεί απ τη μέση ανήγαγαν τη βία σε ιδεολογία και τη βία με το έγκλημα και το έγκλημα με τον πλουτισμό και την κοινωνική καταξίωση.
Αυτό λοιπόν, το τρίπυχο: Ιδεολογίας-εχθρός, ΕΑΜοβούλγαρος , μίασμα κλπ-τα μελλοντικά προνόμια, το ανεύθυνο και ατιμώρητο σε συνδυασμό με τα απτά-χειροπιαστά οφέλη, εκτός του ότι συσχέτισε τη σύλληψη, τη βιοπραγία, την λεηλασία και το φόνο, με τον ατομικό πλουτισμό έλυσε τα χέρια των εκτελεστών, αλλα και επέκτεινε το αντικείμενο της εργασίας και έκανε πιό ευκολο και γρήγορο το έργο. Τώρα πλέον, δεν ηταν ανάγκη να αναζητηθεί ο πραγματικός «εγκληματίας» ΕΑΜίτης-ΕΛΑΣίτης. Αυτός που θα παρέδινε τη Μακεδονία στους Βουλγάρους. Ο αντίχριστος και αδιάφορος για την πατρίδα, τη Θρησκεία και την οικογένεια. Τώρα πλέον το έργο ειχε απλοποιηθεί. Μπορούσε και ηταν «εχθρός», όποιος ειχε χρήματα-κυρίως χρυσό-κτηματική περιουσία, όμορφη γυναίκα και αδερφή, μπορούσε αναίτια να συλληφθεί, να βασανιστεί, να πάει εξορία, να σταλεί στη φυλακή και στο εκτελεστικό απόσπασμα ακόμα, εκτός και άν μπορούσε να εξαγοράσει όλην αυτήν την κλίμακα των «πολυτίμων υπηρεσιών».Να προσφέρει το «αντάλλαγμα», που οι ίδιοι προσδιόριζαν το μέγεθος για τη διάσωση του μέλλοντα να βασανιστεί, να εξοριστή, να φυλακιστεί ή και να εκτεληστεί και επί τόπου ακόμα. Δικαίωμα που τους ειχε δοθεί!
Μέσω αυτών των εταιρείων-συμμοριών, που λειτούργησαν άψογα συνεργαζόμενες με τους κατακτητές στη διάρκεια της κατοχής και με την υπόσχεση της διάσωσης του συλληφθέντα ή του κατάδικου άλλαξαν τόσο στην κατοχή αλλο τόσο και μεταπολεμικά χέρια τεράστιες περιουσίες.
Η διαχείριση της πείνας την περίοδο του 1941-42 σε συνεργασία με τους κατακτητές και σε συνέχεια τη διαχείριση της βοήθειας απ το εξωτερικό κυρίως της Σουηδικής και η διαχείριση-εκμετάλλευση των συλληφθέντων για τη «διάσωσή» τους, ηταν τα τρία δεδομένα που στη διάρκεια της κατοχής και του εμφυλίου συνέβαλαν και διαμόρφωσαν τα νέα οικονομικά, πολιτικά και κοινωνικά τζάκια, μα και διαμόρφωσαν τους μηχανισμούς της κάθε είδους και μορφή συναλλαγής, διαπλοκής και διαφθοράς, που ζούμε σήμερα.
Οι εταιρείες αυτές πριν προλάβουν να διαλυθούν, κλήθηκαν εκ νέου στην ενεργό υπηρεσία. Και τη φορά αυτή ειχαν και ενα πρόσθετο λόγου να απαιτούν, ανταλλάγματα και μάλιστα μεγάλα για τη «διάσωση». Γιατί τώρα και η επίσημη πολιτεία σε αντίθεση με αυτή των κατακτητών, που σε καταδίκαζαν και σε εκτελούσαν, δεν σου δήμευαν όμως και τα περιουσικά στοιχεία, ενώ το επίσημο κράτος εκτός απ την όποια ποινή σε πολλές περιπτώσεις δήμευε και περιουσιακά στοιχεία, έτσι που...σύμφερε να τα δώσει τα αιτούμενα «λύτρα» στους «σωτήρες»... αντί να πάρει τα Δημόσιο...Οπως θα επιδίκαζε τη δική μου αν ο Πατέρα μου, δεν ειχε την πρόνοια να αφήσει με διαθήκη την επικαρπία στη Μητέρα μου.
Επειδή η αναζήτηση του πραγματικού «δολοφόνου», ηταν οχι μόνο δύσκολη, αλλά και επικίνδυνη-γιατί αυτός μπορεί να ήταν άοπλος, ειχε ομως πολεμήσει οχι μόνο τον εισβολέα, αλλα και τους τρεις κατακτητές -και ίσως δεν θα ήταν και «καρποφόρα», είχε και το μειονέκτημα της σπατάλης του πολύτιμου χρόνου. Γιατί να τρέχει λοιπόν, αφού τη θέση του μπορούσε κάλλιστα να την πάρει ο διπλανός, ο γείτονας, ο συχωριανός, ο περαστικός και ο τυχαίος, αρκεί ο θύτης να τον βαφτίσει-στιγματίσει σαν ΕΑΜίτης-ΕΛΑΣίτης και για μεγαλύτερη σιγουριά κομμουνιστή και τα πράγματα έπαιρναν το δρόμο. ..Εκτός ποιά και αν καταβάλονταν το αντίτιμο. Αν ο «εγκληματίας » δεν ειχε το πρόσβαρο αντίτιμο για την εξαγορά κακό του κεφαλιού του. Το «κρίμα» στο λαιμό του...
Με αυτόν τον τρόπο στείλαμε, αρκετές εκατοντάδε αν οχι χιλιάδες Ελληνες, στον Αγιο Πέτρο, δεκάδες χιλιάδες στα ξερονήσια, πολλές χιλιάδες στη φυλακή και εκατοντάδες στα«Νόμιμα» εκτελεστικά αποσπάσματα. Δεν μας αρκούσαν φαίνεται οι Νεκροί του Αλβανικού πολέμου,Των Μακεδονικών οχυρών, της Κρήτης, του κατοχικού λιμού και της Εθνικής Αντίστασης. Ξανά βάλαμε τη φορά αυτή μόνοι μας στου χάρου το χέρι το δρεπάνι για να μας αποδεκατίσει και σήμερα σαν τις μωρές παρθένες οδυρόμαστε σαν

κράτος, οτι δεν εχει αρκετούς στρατεύσιμους νέους κατά ΕΣΟ και η Εκκλησία κόπτεται για την υπογεννητικότητα.
Και αναρωτιέται κανείς οι ΕΑΜίτες, οι ΕΛΑΣίτες και οι κομμουνιστές ήταν «πουλημένοι», πράκτορες της Μόσχας και ενεργούσαν για λογαριασμό της; Σε μια εποχή οταν η συνείδηση της ανθρωπότητας, ζητούσε να θεμελιώσει αν όχι μια αληθινή συμφιλίωση των λαών, πάντως μια στοιχειώδη συνύπαρξη τους με την καθολική κατάφαση του δικαίου λαών και ατόμων, το «επίσημο» ελληνικό κράτος γιατί δολοφονούσε το λαό «του» με τα ίδια του τα χέρια;
Κάποτε πρέπει να αποφασίσουμε να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους. Να παραδεχθούμε όπως ακριβώς έγιναν ιστορικά τα γεγονότα. Να πούμε την αλήθεια στο λαό. Γιατί οδηγήθηκαν μετά την απελευθέρωση τα πράγματα στο σημείο να ξαναά μαυροφορέσει η Ελλάδα. Δεν μας έφταναν οι νεκροί, οι τραυματίες και οι αγνοούμενοι του αλβανικου πολέμου. Του λιμού του χειμώνα του 1942, τις εκατόμβες και τα ολοκαυτώματα της τετράχρονης κατοχής. Τους νεκρούς, τους ανάπηρους και τους εξαφανισθέντες για τη χιλιάκριβη τη λευθεριά, έπρεπε να θέσουμε ξανά σε κίνηση τις κρεατομηχανές για να αλέσουμε και τα υπόλοιπα Νιάτα της Ελλάδας; Να πούμε ποιός και πόσο φταίει η κάθε πλευρά, μα και τί έπρεπε να κάνουμε για αποφύγουμε αυτό το καινούριο μακαιλιό και δεν κάναμε. Να δεχθεί με θάρρος και παρησία η κάθε πλευρά και αγόγγυστα τις όποιες ευθύνες της αναλογούν.
Αν σαν ηγεσία και λαός πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά, τα ίδια τα γεγονότα θα μας οδηγήσουν στο πως ακριβώς ιστορικά αυτά εξελίχθηκαν. Ετσι μια πρώτη ιστορική αλήθεια θα ειναι:
α) Η Ελληνική Εθνική Αντίσταση ηταν αναμφισβήτητα απ τις μαζικότερες, αν οχι η μαζικότερη. Αλλά ενω ο απλός λαός ξεπέρασε, τον εαυτό του, δεν μπορούμε να πούμε πως η καθιερωμένη ηγεσία, πολιτικό-στρατιωτική και πνευματική, αποδείχθηκε έξ ίσου άξια αυτού του λαού και κυρίως του εαυτού της. Απ τους κόλπους της ηγεσίας βγήκανε οι ποικιλώνυμοι συνεργάτες των κατακτητών. Ενα μέρος αυτής της ηγεσίας απουσίασε ολοκληρωτικά απ τον εθνικό αγώνα. Ενα άλλο μέρος της καιροσκοπούσε, ή σχεδίαζε εναν αντιστασιακό αγώνα, ποιό πολύ για αντιπερισπασμό στο ΕΑΜ. Σε πραγματικό Αντιστασιακό αγώνα ομως δεν προχώρησαν.
β) Οπως ολες οι αστικές κοινωνίες ειναι ταξικές ετσι και η δική μας. Σαν ταξική η κοινωνία, ένας σε χοντρές γραμμές κοινωνικό-οικονομικό διαχωρισμός υπάρχει. Αυτό που λέμε κοινωνικό-οικονομική τάξη, που η ηγεσία της εξουσιάζει και αποφασίζει για τα πάντα. Από την άλλη πλευρά υπάρχει ο λαός, που και αυτός εχει διαμορφώσει τη δική του ηγεσία. Ανάμεσα και στην ίδια στην άρχουσα τάξη λόγω του κοινωνικού-οικονομικού συστήματος υπάρχουν ποικίλες αντιθέσεις. Βασική ταξική κοινωνική αντίθεση, ειναι η αντίθεση ανάμεσα στον κοινωνικά παραγόμενο πλούτο και την ατομική ιδιοποίηση αυτού του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου. Η ομάδα που ιδιοποιείται ατομικά το μεγαλύτερο μέρος του κοινωνικά παραγόμενο πλούτο ελέγχει και την εξουσία. Το ίδιο ισχύει και για την ιδιοποίηση των φυσικών αγαθών. Εκτός απ αυτήν την αντίθεση υπάρχει και αντίθεση ανάμεσα στην ίδια την αστική τάξη, για το μέγεθος του μεριδίου που θα αποσπάσει το κάθε κομμάτι της απ αυτόν τον κοινωνικά παραγόμενο και φυσικό πλούτο.
Ενα μεγάλο μέρος της μεγαλοαστικής τάξης, οι μεγαλέμποροι, οι εισαγωγή, οι μεγαλοβιομήχανοι κλπ τάχθηκαν με τους κατακτητές. Και οχι μόνο τάχθηκαν, αλλά και τους βοήθησαν στην καταλήστεψη της εθνικής οικονομίας και του εισοδήματος του λαού με τον ποικιλόμορφο μαυρά αγοριτισμό, οδηγώντας το λαό στην πείνα και το θάνατο θησαυρίζοντας παράνομα και εγκληματικά οι ίδιοι και οι κατακτητές απ την αρπαγή του εθνικού μας υλικού και πνευματικού πλούτου.
Οσοι Αντιστασιακοί του Νομού μας που ζούν ακόμα στη Βέροια, τη Νάουσα, την Αλεξάνδρεια και τα χωριά κατά μήκος της σιδηροδρομικής γραμμής, θα θυμούνται, τα βαριά φορτωμένα και σε τεράστιο μέγεθος τρένα, με σφραγισμένα τα βαγόνια που καθημερινά περνούσαν αγκομαχώντας απ το βαρύ φορτίο απ τους σταθμούς αυτούς χωρίς να κάνουν στάση, με προορισμό τη Γερμανία. Εκείνοι δε που έσκαζαν απ το κακό τους ηταν οι οργανωμένοι υπάλληλοι του ΟΣΕ και ειδικά οι οργανωμένοι Σταθμάρχες, που ενώ γνώριζαν τον προορισμό αυτών των εξπρές τρένων, χωρίς να μπορούν τίποτε αλλο να κάνουν απ το να καταγράφουν. Βέβαια αργότερα πολλά απ αυτά δεν έφταναν στον προορισμό τους.
γ) Πολλοί Ελληνες πολύ πριν απ την κατοχή, οχι μόνο ήθελαν αλλα και φρόντισαν να επιβληθεί η δικτατορία στη χώρα της 4ης Αυγούστου του 1936.

δ) Το ίδιο πολλοί Ελληνες, οχι μόνο τάχθηκαν με τον άξονα αλλά ήθελαν και βοήθησαν-αγωνίστηκαν να επικρατήσει ο άξονας στην Ευρώπη και τη χώρα μας η «Νέα τάξη». Και οταν κατακτήθηκε η χώρα απ τον άξονα, συνεργάστηκαν μαζί του σε όλα τα επίπεδα, και για να την επιβάλουν διέπραξαν πολλά και τρομερά εγκλήματα είς βάρος του λαού και της χώρας. Παραβλέποντας τον κίνδυνο να μετατραπεί η χώρα σε επαρχία του Γ! Ράϊχ. Μα και οταν τους ζητήθηκε να ηγεθούν του Αντιστασιακού αγώνα, οι εκπρόσωποι των αστικών κομμάτων, οχι μόνο αρνήθηκαν την ανάγκη να προβληθεί-συγκρότηθεί Εθνική Αντίσταση, οχι μόνο δεν δέχθηκαν να συμμετάσχουν, αλλά χωρίς αιδώ υποστήριξαν οτι δεν πρέπει να οργανωθεί. Πολύ περισσότερο να προβληθεί Αντίσταση με δυό επιχειρήματα: α) Να περιμένουμε την απελευθέρωση της χώρας απ τα συμμαχικά στρατεύματα και β) Εμείς πολεμήσαμε τώρα ας πολεμήσουν άλλοι. Αρκετά θυσιαστήκαμε!!!

ε) Πολλοί Ελληνες πρίν καταληφθεί η χώρα έφυγαν απ την Ελλάδα για να σωθούν και σε συνέχεια με τις ευλογίες μιά άλλης χώρας της-Αγγλίας-άρχισαν να παίζουν το ρόλο της Ελληνικής «κυβέρνησης» ξεχνώντας οτι η χώρα ειχε κατακτηθεί απ τους Γερμανούς και οτι οι Γερμανοί, προκειμένου να ικανοποιήσουν τις εδαφικές βλέψεις των συμμάχων τους, ειχαν διαμελήσει τη χώρα σε τρεις ζώνες. Ξεχνώντας ακόμα, οτι ειχε επιβληθεί δικτατορία και οτι αυτοί που παρίσταναν την κυβέρνηση, δεν ηταν παρά η ίδια η δικτατορία ή αν δεν ηταν η ίδια στο σύνολο ηταν τα κατάλοιπα της δικτατορίας. Και ηταν κατάλοιπα, γιατί εκλογές προκειμένουν να εκλεγεί κυβέρνηση, που να εκπροσωπεί το λαό και τη χώρα δεν ειχαν ξαναγίνει απ την 9 Ιουνίου του 1935 και αυτή ειχε καταργηθεί απ το Βασιλιά και τον Μεταξά την 4η Αυγούστου το 1936. Αρα αυτοί που έφυγαν δεν ηταν η κυβέρνηση της Ελλάδας αλλά η κλίκα της 4ης Αυγ/στου. Μανιαδάκης κ ΣΙΑ. Εκεί σιτηζόμενοι με το χρυσό που συναποκόμισαν μαζί τους οχι μόνο, το έπαιζαν «κυβέρνηση» αλλά και έκαναν την υποδομή οταν επανέλθουν στην Ελλάδα για να συνεχίσουν να κυβερνούν όπως πριν απ τον Αλβανικό Πόλεμο, σαν να μήν συνέβει στο μεταξύ τίποτε.

Στην Ελλάδα το σώμα των αξιωματικών σε σχέση με αυτών των Ευρωπαϊκών χωρών εχει λαϊκό-κοινωνική προέλευση. Στη χώρα μας δεν υπήρχε αριστοκρατική παράδοση ανάλογη με αυτή που υπήρχε στα Ευρωπαϊκά κράτη. Δεν υπήρχαν οι αριστοκρατικές κάστες. Βέβαια υπήρχαν τα τζάκια και στο βαθμό, που μπορούσαν τοποθετούσαν τους γόνους τους στις θέσεις κλειδιά και διαμόρφωναν την επιτηρίδα της ιεραρχίας στο στράτευμα. Ο κύριος όγκος ομως των βαθμοφόρων και ειδικά στους κατώτερους βαθμούς ειχαν και εχουν λαΪκό-κοινωνική προέλευση.

Οπως ηταν φυσικό, ο μακρόχρονος επαναστατικός πόλεμος και η προσπάθεια απελευθέρωσης των αλύτρωτων περιοχών έδωσε-επέτρεψε στο στρατό και ειδικά το σώμα των αξιωματικών, να γίνε προοδευτικά και γρήγορα δίπλα στη μοναρχία και το κοινοβούλιο, ενας απ τους βασικούς μηχανισμούς της κοινωνίας και πόλος, με δικές του αξίες, δικές του δομές, τρόπο σκέψης και ξεχωριστό πόλο εξουσίας.

Ο στρατός από μια εποχή και έπειτα, μπορούσε πλέον να συμπεριελάβει το σύνολο των Ελλήνων, που βρίσκονταν στην κατάλληλη ηλιακή και φυσική κατάσταση να δρέψουν για ενα μεγάλο χρονικό διάστημα υπό την δική τους εξουσία. Οπως η παιδεία διαπαιδαγωγεί-παράγει-και διαμορφώνει τους αντίστοιχους σε αριθμό και κατάλληλους σε ποιότητα ανθρώπους που χρειάζονται να επανδρώσουν τους κρατικούς και κοινωνικό-οικονομικούς μηχανισμούς, ετσι και η ηγεσία του στρατού, κατά τη διάρκεια της ειρήνης στρατολογεί το σύνολο των αρένων Ελλήνων, τους πειθαρχεί, τους οργανώνει, τους εκπαιδεύει και στο βαθμό που είναι δυνατόν τους ομογνωμοποιεί ύστερα απ μακρόχρονη θητεία, και τους επιστρέφει στην πολιτική ζωή σαν «εφέδρους» και που εν δυνάμει πλέον, ανήκουν στην μάχιμη δύναμη του κράτους.

Με την κατάκτηση της χώρας το σώμα των αξιωματικών, έχασε τη συνοχή που ειχε. Στη διάσπαση της συνοχής μεγάλο ρόλο έπαιξε και η διχοτόμηση ή μάλλον η τριχοτόμηση του σώματος των αξιωματικών: Ενα μέρος έφυγε με την «κυβέρνηση» στο Κάϊρο και τέθηκε υπό την αιγίδα των Αγγλων, ενα άλλο υπό την αιγίδα των Γερμανών και ενα αλλο πήγε στο βουνό.

Η γρήγορη ανάπτυξη του ΕΑΜικού Αντιστασιακού κινήματος, με το ισχυρότατο κοινωνικό και πολιτικό πρόσωπο απ τη μιά και η αγγλική «κηδεμονία» πάνω σε ολόκληρο το αντι-ΕΑΜικό, Δεξιά παράταξη κλπ απ την αλλη, περιόρισαν τη δυνατότητα ελιγμών τόσο των παλιών κομμάτων και πολιτευτών άλλο τόσο και των αξιωματικών. Το γεγονός αυτό εκτός του οτι οδήγησε το σώμα των αξιωματικών σε διάσπαση και τον παραμερισμό, με αποτέλεσμα στα κατοχικά χρόνια, ο ιεραρχικά δομημένος και με σημαντικές δυνατότητες οργανωτικός ιστός του σώματος των αξιωματικών, ενώ μπορούσε να παίξει τεράστιο ρόλο

στην απελευθέρωση της χώρας, έπαιξε πολύ μικρότερο ρόλο-και στο στρατιωτικό επίπεδο-ακόμα και απ τον αντίστοιχο οργανωτικό Ιστό του ΕΑΜικού κινήματος.
Και οταν προς το τέλος της κατοχής η ιλιγγιώδη ανάπτυξη του ΕΑΜ γίνεται πλέον ανεξέλεγκτη, ενα μεγάλο μέρος των αξιωματικών εγκαταλείπει τους επισιτισμούς και τις επιτροπές διανομής... όπου τους ειχαν τοποθετήσει και τους έλεγχαν οι Γερμανοί. Και ερώτημα, το μέγα ερώτημα που μπαίνει οσον αφορά το ρόλο που έπαιξαν οι αξιωματικοί, ειναι ενώ ηταν με την ιδιότητα του υπαλλήλου και ελέγχονταν απ τους Γερμανούς ποιοί κατάγγειλαν τη εργασιακή σύμβαση οι αξιωματικοί ή οι Γερμανού;
Εκτός του οτι τους κάλεσε ο Τσιώρτσι, ή υπήρξε και στην περίπτωση αυτή έγινε κάποια ιδιόμορφη συμφωνία ανάμεσα στον Τσιώρτσιλ και τον Φύρερ; Πάντως απο μια εποχή και μετά, δεν θυμάμαι τον ακριβή χρόνο, το Μπί Μπί Σί καθημερινά σχεδόν τους καλούσε να ενταχθούν-στρατευθούν στην υπόθεση της προάσπισης της προπολεμικής τάξης πραγμάτων, με κύριο στόχο να περιορίσουν την παραπέρα άνοδο της Αριστερας;
Αλλο ενα ερώτημα ειναι αν και πόσο βοήθησαν οι Γερμανοί στο να προωθηθούν οι αξιωματικοί προς το Κάϊρο; τον Ζέρβα και τους εθνοϊσμούς; Ανεξάρτητα με το πως έγινε το πρόβλημα ειναι πως όσοι δεν έφυγαν στο βουνό και το Κάϊρο, με υπόδειξη του Τσιώρτσιλ στελέχωσαν τα Τάγματα Ασφαλείας και όλους τους αντι-ΕΑΜικούς εθνοϊσμους; Το ίδιο έγινε στη Μέση Ανατολή; Αφού έγινε η αντίστοιχη εκκαθάριση και το κλείσιμο στο στρατόπεδο των δημοκρατικά σκεπτωμένων αξιωματικών και οπλιτών, ο σκληρός πυρήνας των ακροδεξιών αξιωματικών δημιούργησαν, πάντα με την υπόδειξη του μεγάλου Τσιώρτσιλ τον ΙΔΕΑ!
Στη διάρκεια του εμφυλίου ο ενιαίος ιστός του σώματος των αξιωματικών διασπάστηκε λόγω του διαφορετικού τρόπου και χώρο δράσης της κάθε μιά ομάδας των αξιωματικών; Μέση Ανατολή, Εθνική Αντίσταση, Τάγματα Ασφαλείας και Εθνοϊσμοί. Με την επικράτηση των ακροδεξιών αξιωματικών του Βεντήρη και του ΙΔΕΑ, η διάσπαση αυτή εκτός του οτι παγιώθηκε έβαλε και τη σφραγίδα της στις μεταπολεμικές εξελίξεις στη χώρα. Με το αιτιολογικό οτι αυτοί και μόνο αυτοί οι του ΙΔΕΑ, προάσπισαν το εθνικό στρατόπεδο και το έσωσαν απ τον κομμουνιστικό κίνδυνο, θεωρούσαν τον εαυτό τους τον βασικό και κύριο δικαιούχο (Αγγλων), του μεταπολεμικού πολιτικού συστήματος της χώρας και σε κάθε περίπτωση, εγγυητές της πολιτικής και κοινωνικής σταθερότητας.
Δυστυχώς, ο βασικός κορμός της ίδρυσης και δράσης αυτού ακροδεξιού επιστεγάσματος, οφείλονταν και ανήκε κατά κύριο λόγω στους απόστρατους του 1935, που η ακροδεξιά και το παλάτι προκειμένου να διαμορφώσουν τις συνθήκες της δικτατορίας ειχε αποτάξει, εξορίσει και αποβάλει για πολλά χρόνια απ τα στρατιωτικά και πολιτικά πράγματα της χώρας. Και το ερώτημα που μπαίνει είναι: γιατί οι διωγμένοι και οι εξόριστοι αξιωματικοί, οχι μόνο ανάνηψαν αλλα και πρωτοστάτησαν στη δημιουργία αυτού του ακροδεξιού κατεστημένου που τον Μαρτη του 1935 συγκρούστηκε μαζί του; Τι ακριβώς μεσολάβησε τότε και οδηγήθηκε και σε πολεμική σύγκρουση ακόμα το σώμα των αξιωματικών; Η μήπως κατάλαβαν οτι η σύγκρουση αυτή περιείχε κάποιο δόλο; Και το βασικότερο ερώτημα; Γιατί όντας δημοκρατικών φρονημάτων οι διωχθέντες αξιωματικοί, προτίμησαν να συγκροτήσουν αυτοί αυτό το ακροδεξιό κατεστημένο που τόσες πληγές προκάλεσε στο σώμα της Ελλάδας και δεν πρωτοστάτησαν στη δημιουργία Εθνικής Αντίστασης υπο την ηγεσία τους ή γιατί προτίμησαν τη συνεργασία με τους κατακτητές και δεν προτίμησαν την Εθνική Αντίσταση, που τόση ανάγκη τους είχε;
ζ) Και το ποιό τραγικό ειναι οτι ενώ η Ελλάδα, κατακρεουργούνταν και μοιράζονταν σε ζώνες, το κομμάτι του στρατού που πήραν μαζί τους, μα και όσοι αξιωματικοί ή και πολίτες πήγαν στην Μέση Ανατολή προκειμένου να τον μετατρέψουν σε πιθείνιο όργανό τους κακομεταχειρίστηκαν. Με ιδεολογικό και οργανωτικό ηγέτη τον αντιστράτηγο Κωσταντίνο Βεντήρη, συγκρότησαν τον ΙΔΕΑ (Ιερός Δεσμός Ελληνων Αξιωματικών), μια οργάνωση που εξόντωσε οτι δημοκρατικό σε αξιωματικούς και οπλίτες βρίσκονταν στη Μέση Ανατολή και έβαλε οπωσδήποτε σφράγισε την πολιτική ζωή της χώρας απ την συγκρότησή του μέχρι τον Ιούλιο του 1974.
Ιδεολογικό περιεχόμενο του ΙΔΕΑ, η ανασύσταση της ξεχασμένης έννοιας της μεγάλης ιδέας «Μεγάλης Ελλάδας» και διεκδικήσεις εδαφών απ τις γειτονικές χώρες κυρίως την Αλβανία και τη Βουλγαρία, εξ ού και τα συνθήματα «Σόφια Μόσχα κλπ...» και η πρόταση της Βασίλισσας Φρειδερίκης προς τον Αμερικανό στρατηγο Μάρσαλ «να αρχίσουν τον τρίτο παγκόσμιο πόλεμο απ την Ελλάδα». Εκαναν εκτεταμένες

εκκαθαρίσεις με βάση τα φρονήματα. Εβάλαν στις θέσεις κλειδιά τον ΙΔΕΑ. Ετσι οσων Αξιωματικών και στρατιωτών τα φρονήματα δεν ηταν σύμφωνα με αυτά του ΙΔΕΑ και τη θέση που έπαιρναν σε σχέση με την κατάσταση που επικρατούσε στην Ελλάδα, τους παρέδωσαν στον Τσιώρτσιλ, ο οποίος τους κλείσει στα σύρματα και αργότερα οταν ζήτησαν να σταλούν στην Ελλάδα να πολεμήσουν στους κατακτητές, ενα μεγάλο μέρος τους άλεσαν με τα πολυβόλα.
Στον 20ο αιώνα που σε λίγο θα μπούμε στην τελευταία 10ετία λόγω των πολέμων, τοπικών-λυτρωτικών, παγκόσμιων, των στρατιωτικών Νόμων», στρατιωτικών κινημάτων, δικτατοριών και ειδικά στη χώρα μας ο στρατός, εκτός του οτι αυξήθηκε αριθμητικά, μπήκε δυναμικά στην πολιτική. Το σώμα των αξιωματικών παρά τη λαϊκή καταγωγή οχι μόνο διαμορφώθηκε καθεστωτικά, αλλά μεταβλήθηκε και σε εγγυητή των καθεστώτων, της κάθε φορά επικρατούσης κατάστασης, της κοινωνικής ειρήνης, ετσι όπως αυτή εκφράζονταν εις βάρος του λαού. Ενας άλλος πόλος που συνέβαλε στην τέτοια διαμόρφωση του στρατού ηταν η μοναρχία η οποία ρύθμιζε και την όποια βαθμολογική εξέλιξη του σώματος των αξιωματικών.
Η μοναρχία όντας ξενόφερτη, άσχετη και ξεκομμένη απ τον λαό προκειμένου να προσεταιριστεί έδωσε στρατιωτικά αξιώματα σε αγωνιστές του 21 ή και στα παιδιά τους. Για πολλά χρόνια τον 19ο αιώνα ο συνδεδεμένος με τα θρόνο στρατιωτικός μηχανισμός παρέμεινε μια δύναμη στο παρασκήνιο, χωρίς αυτόνομο πολιτικό ρόλο. Εν όψη ομως των επερχόμενων πολέμων το 1909 δημιουργείται ο στρατιωτικός Σύνδεσμος και έκτοτε ο στρατός και ειδικά το σώμα των αξιωματικών άρχισε να νοιώθει οτι αποτελεί δύναμη παρέμβασης ή-σαν εγγυητής εστω- στην πολιτική ζωή τους τόπου.
Με βάση τα προνόμια αυτά το παλάτι, καθόριζε πλέον ουσιαστικά τη δημιουργία των υψηλών βαθμίδων του στρατεύματος. Με τον τρόπο αυτό και με βάση την βαθμολογική εξέλιξη ο σύγχρονος στρατός, έγινε οχι μόνο εξάρτημα, της άρχουσας τάξης και του παλατιού, αλλα και βασικό στοιχείο της πολιτικής. Το σώμα των αξιωματικών μετατράπηκε σε ενα είδος ιδιόμορφων πολιτικών, κριτή και εγγυητη ταυτόχρονα της κοινωνικής λειτουργίας του σύγχρονου κράτους και του συστήματος.
Οταν οι πόλεμοι τελείωσαν, το πολιτικό και κοινωνικό σκηνικό σε πολύ λίγα θυμιζε τα προπολεμικά χρόνια και πράγματα. Από τα ίδια τα πράγματα το σώμα των αξιωματικών που ηταν το ποιό συγκροτημένο, μαζικό και λειτουργικό τμήμα της κρατικής μηχανής και στη διάρκεια των πολέμων ειχε παίξει βασικό ρόλο στη διαχείριση εκτός απ τον πόλεμο αυτόν καθ' αυτόν, διοικητικούς και διπλωματικούς ακόμα. Ειδικά μετά την Μικρασιατική καταστροφή που οδήγησε στον διχασμό και τη σύγκρουση Λαϊκων και Φιλελευθέρων, βασιλικών και Βενεζελικών, κρίθηκε με την άμεση και την απευθείας ανάμιξη του στρατού στο πολιτικό προσκήνιο. Η αυλαία του Βενιζελισμού και της κατ επίφαση δημοκρατίας έκλεισε με πολεμικό σχεδόν τρόπο, οταν απέτυχε το πραξικόπημα-εξέγερση και συγκρούσεις του βενιζελικού τμήματος στο στράτευμα. Στο σημείο αυτό υπάρχει το ερώτημα: για ποιόν ακριβως λόγο έγινε αυτό το κίνημα-πραξικόπημα; Ποιούς συγκεκριμένους σκοπούς εξυπηρέτησε;
Και υπάρχει αυτό το ερώτημα γιατί ακολούθησε η σκληρή καταστολή, με ελάχιστες εκτελέσεις (Βολανή κλπ) και πολλές, μα πάρα πολλές αποτάξεις. Αποτάξεις αδικαιολόγητες για αυτήν την έκταση κίνημα-εξέγερση και σε τέτοιο βάθος αποτάξεις, που μόνο κάποιοι συγκεκριμένοι λόγοι θα δικαιολογούσαν οπως και το ίδιο το κίνημα-εξέγερση. Το κίνημα-εξέγερση τον Μάρτη του 1935 , πρόσφερε την ευκαιρία να μην υπάρχει πλέον κάποιος δημοκράτης στο φρόνημα αξιωματικός στο στράτευμα. Φαίνεται πως εκτός απ τη συντριβή της ραχοκοκαλιάς του ΚΚΕ, αυτό το ξεκαθάρισμα και στο σώμα των Αξιωματικών ηταν κάτι πολύ απαραίτητο για τον Βασιλιά και τον Μεταξά, για να γίνει πλέον περίπατος η επιβολή της δικτατορία το βράδυ της 3ης προς τις 4Αυγούστου το 1936.
Και το ακόμα πιό τραγικό ειναι οτι αυτός ακριβώς ο μηχανισμός του ΙΔΕΑ, μετά την απελευθέρωση τοποθετήθηκε στις θέσεις κλειδιά στο στρατό, τα σώματα ασφαλείας και τον κρατικό μηχανισμό και έχοντας υπο τον έλεγχό τους το σχέδιο «Προμηθέας», οταν τους δώθηκε η ευκαιρία ηταν αυτοί του ΙΔΕΑ, που επέβαλαν τη στρατοκρατική δικτατορία της 21ης Απριλίου 1967, και το λαό στο γύψο για 7 χρόνια. Και το πιό τραγικό στο όνομα της υπεράσπισης των εθνικών θεμάτων έριξαν τον Μακάριο, μας οδήγησαν σε πόλεμο με την Τουρκία και διχοτόμησαν την Κύπρο.
στ) Οσοι έμειναν σαν τοποτηρητές στη χώρα α) έθεσαν στην διάθεση του άξονα αύθανδρο τον κρατικό μηχανισμό και το παρακράτος στη διάθεση των κατακτητών. Συγκρότησαν εκτεταμένους μηχανισμούς χαφιέδων και καταδοτών-κουκουλοφόρων, έτσι ώστε να ειναι σε θέση να κάνουν πράξη τις τρείς εντολές

που τους άφησαν οι πάτρωνές τους: β) Να παραδόσουν τους κρατούμενους κομμουνιστές στην Γκεστάπο .γ) Να επαγρυπνούν για μην υπάρξη οποιασδήποτε μορφής αντίσταση κατά των κατακτητών και δ) Σε περίπτωση που οργανωθεί Αντίσταση, να καταπολεμηθεί με όλα τα μέσα και απ τις θέσεις κλειδιά που κατείχαν να βοηθήσουν. Γι αυτό και οταν άρχισε να οργανώνεται Αντίσταση, προκειμένου να την πολεμήσουν συγκρότησαν και εξόπλισαν με γερμανικά όπλα τους Παπαδόγκωνες, Μπουραντάδες, Δάγκουλάδες, Σούμπερ, Πούλιδες Παπαδόπουλους στο Κιλκίς, Μιχάλ Αγά, Κιτσά Μπατζάκ, Τσαούς Αντών, Τσολιάδες ΥΔΕ, ΠΑΟ κλπ με αποκορύφωμα τα «τάγματα ασφαλείας» του Ράλλη. Επικεφαλής ολων αυτών των εθνοϊσμών ηταν Ελληνες αξιωματικοί.

Ο κόσμος των συνεργατών, των απόντων, των καιροσκόπων και των μαυραγοριτών. Ο κόσμος των κιοτήδων και του εαυτούλη τους. Ο κόσμος που μετέτρεψε σε χρυσάφι τη δυστυχία και το θάνατο, για να καλύψει την αναξιότητά του εμφανίστηκε οχι μόνο κατήγορος, αλλα συμπαρατασσόμενος με την ένοπλη αγγλική επέμβαση το Δεκέμβρη του 44, δολοφόνησε και την προοπτική και τις προϋποθέσεις, που η εποποιϊα της Εθνικής Αντίστασης, ειχε δημιουργήσει να αναγεννηθεί μια Ελλάδα, που να ανήκει στους Ελληνες. Ειναι αλήθεια πως τώρα, καθώς η απήχηση των κατηγοριών ενάντια στους ανθρώπους της Αντίστασης περιορίζεται, μειώνεται συνεχώς ο κύκλος εκείνων που επιμένουν σε αυτές τις απόψεις.

Και θα περιοριστεί γιατί οι κομμουνιστές, ηταν ενα κόμμα υπεύθυνων ανθρώπων, που αναζητούσαν μεθοδικά από κοινού το δρόμο, που θα οδηγούσε σε ενα νέο ξεκίνημα τον παραλυμένο από το φόβο και την εγκατάλειψη κόσμο. Να κατανικηθούν τα συνθήματα της αδυναμίας για δράση και της ηττοπάθειας. Σε αντιπαράθεση με τους ηττοπαθείς, έθεσαν θεμελιώδη ερωτήματα, απαρίθμησαν αιτήματα και κατάνεμαν καθήκοντα και ευθύνες.

Οταν γραφτεί η ιστορία της αλήθειας, θα αποδείξει πως ετσι ή κάπως ετσι, λειτούργησε η οικονομικό-πολιτική εξουσία και η ηγεσία της χώρας. Χωρίς αυτό να σημαίνει οτι δεν υπήρχαν και πολλές φωτεινές εξαιρέσεις, τόσο ανάμεσα στους αστούς, μεγαλοαστούς, το στρατό, τη δικαιοσύνη και τον Κλήρο.

Σε αντίθεση με την άρχουσα τάξη, ο λαός στην κρίσιμη για το εθνός κατάσταση, όταν στις 28/10/1940, ο φασισμός του Μουσουλίνι, θέλησε να υποτάξει την πατρίδα μας, παρά τον εσωτερικό φασισμό, ο Μεταξάς σαν εγκάθεκτος Πρωθυπουργός των Αγγλων, απάντησε στον Ιταλό πράσβη που του επέδωσε το τηλεσίγραφο επί λέξη :«έχουμε πόλεμο» λαός και στρατός σαν ενας άνθρωπος βροντοφώναξαν το ένδοξο ΟΧΙ, και με το όπλο στο χέρι, με θυσίες και αίμα, τον πέταξαν έξω απ τα όρια της χώρας, τον καθήλωσαν στα βουνά της Αλβανίας και αν τον άφηναν θα τον ειχαν πετάξει στη θάλασσα. Και οταν στις 6/4/1941 ο χίτλερ επιτέθηκε στα οχυρά της Μακεδονίας, στρατός και Αξιωματικοί, με αφάνταστο ψυχικό σθένος και αδάμαστη θέληση, αντέταξαν το δικό τους ΟΧΙ, στις πρωτοφανείς για την ανθρωπότητα επιθέσεις, υπερασπιζόμενοι τα οχυρά και υποχρέωσαν τους νέους επίδοξους κατακτητές, οχι μόνο να υποστούν μεγάλες απώλειες, αλλά και να αναγνωρίσουν οτι, απ την αρχή του πολέμου πρώτη φορά συνάντησαν τέτοια ηρωϊκή αντίσταση.

Το ίδιο έκανε και τον Μάη του 1941, οταν επιτέθηκε στην Κρήτη να την καταλάβει. Και στην Κρήτη λαός και στρατός, με αφάνταστες θυσίες τον καθήλωσαν για ενα περίπου μήνα και του έφθειραν τις πιό πολύτιμες δυνάμεις. Και όταν ύστερα από ενα μακρόχρονο και αιματηρό αγώνα κατόρθωσαν τελικά να καταλάβουν την ηπειρωτική Ελλάδα και ύψωσαν την βάστικα, το σύμβολο της«νίκης» του άξονα στον Ιερό βράχο της Ακρόπολης, χωρίς στο μεταξύ να εχουν καταλάβει και τη Νησιώτικη Ελλάδα και ειδικά την Κρήτη.

Η κατάληψη ολόκληρης της Ελλάδας ολοκληρώθηκε στις 30 προς 31 του Μάη. Την ώρα που ο επικεφαλής των γερμανικών δυνάμεων στην Κρήτη τηλεφωνούσε στον Χίτλερ, οτι με την κατάληψη και της Κρήτης ολοκληρώθηκε η κατάληψη της Ελλάδας, την ίδια ακριβώς ώρα δυό αξιοθαύμαστοι λεβέντες: με κίνδυνο της ζωής τους, κατέβαζαν τη σβάστικα απ την Ακρόπολη. Η πράξη αυτή στην συγκεκριμένη ημερομηνία 30 προς 31 Μαϊου, που ολοκληρώνονταν η κατάληψη της Ελλάδας απ τους Γερμανούς, σήμαινε την έναρξη της Ελληνικής Εθνικής Αντίστασης, ενώ παράλληλα η πράξη αυτή έδινε και στους σκλαβωμένους λαούς της Ευρώπης το σύνθημα της Αντίστασης.

Μα και στην ακόμα πιό κρίσιμη για το λαό και το έθνος τριπλή φασιστική κατοχή 1941-44, οταν όλα τα έσκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά. Οταν η φασιστική νύχτα απλώθηκε σε ολόκληρη τη χώρα και η μπότα των ούνων συνέθλιβε το ματωμένο κορμί της Ελλάδας και οι Ούνοι έβαλαν μπροστά στο λαό

μας το δίλημμα: ή πλήρης σωματική και ψυχική υποταγή και συμμετοχή στην υλοποίηση των μεγαλόπνοων σχεδίων της «Νέας τάξη» πραγμάτων ή την φυσική εξόντωση. Σαν απάντηση ο λαός με πρωτοβουλία των κομμουνιστών, Σοσιαλιστών και Πατριωτών, που αφουγκράστηκαν την φωνή και τη θέληση του εθνους συγκρότησαν στις Εθνικό απελευθερωτικες οργανώσει: ΕΑΜ, ΕΛΑΣ-ΕΛΑΝ, ΕΠΟΝ, Ε,Α, ΕΔΕΣ, ΕΣΠΟ και πολλές άλλες ομαδικές ή και ατομικές οργανώσεις και βροντοφώναξε το πιό βροντερό ΟΧΙ στον κατακτητή. Χωρίς να σκεφτούν τις αφάνταστες θυσίες, το αίμα και τα ολοκαυτώματα, που θα απαιτούσε μια τέτοια απόφαση.

Η απόφαση αυτή ήταν Ισάξια με αυτήν του 1821, σε ηρωϊσμούς αυταπάρνηση και αυτοθυσία για να υλοποιηθούν οι πόθοι του λαού και οδήγησαν τη θέλησή του στην οργάνωση της Εθνικής Αντίστασης και σε συνέχεια να ενταχθεί η Αντίσταση στο πλευρό των μεγάλων συμμάχων. Δημιούργησαν όλες εκείνες τις προϋποθέσεις που απαιτούνταν για την απελευθέρωση της πατρίδας και τη νίκη των συμμάχων κατά του άξονα.

Αυτοί λοιπόν, που επέβαλαν τον Αυγούστου του 1936 τη δικτατορία, που στέρησαν τη λίγη χαρά που ειχαν αφήσει στο λαό και βασάνισαν ενα μεγάλο ποσοστό του λαό, που εγκατάλειψαν λαό και χώρα, οταν διέτρεχε ακόμα και υπαρξιακό κίνδυνο, που συνεργάστηκαν και πρόδωσαν ό,τι Ιερά και Οσια είχαμε σαν λαός και χώρα, που βοήθησαν τους κατακτητές να αρπάξουν τον όποιο υλικό και πνευματικό πλούτο παρήγαγε ο λαός απ το 21 και μετά. Αυτοί που οχι μόνο πίστευαν και ήθελαν αλλα και αγωνίστηκαν-πολέμησαν για τη νίκη του άξονα, οταν η πλάστιγγα του πολέμου έκλινε υπέρ των συμμάχων, ώς δια μαγείας αλλαξοπίστησαν. Εγιναν βασιλικότεροι του βασιλέως. Απο πολέμιοι του συμμαχικού αγώνα έγιναν υπέρ-σύμμαχοι και για να γίνουν αποδεκτοί πούλησαν την ψυχή τους στο διάβολο. Δεν σκέφθηκαν ούτε την Ελλάδα, ούτε τον λαό, πολύ περισσότερο δεν σκέφθηκαν να αξιοποιηθεί εθνικά ο τετράχρονος αντιφασιστικός αγώνας του λαού μας. Τους αρκούσε η εξουσία.

Μα για ποιόν λόγω να θυμιθούν Ελλάδα, λαό και αγώνες. Αφού τους αγώνες τις θυσίες και ας μην το αναγνωρίζουν τις έκανε ο λαός. Αυτοί τον πολέμησαν, τον βασάνισαν και τον δολοφόνησαν. Αυτόν τον υπέρ πάντων αγώνα που έκανε ο λαός, ηταν τα ανταλλάγματα που έδωσαν για να συμμετάσχουν και οι συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές στην μετά απελευθερωτική εξουσία. Προκειμένου να τους επαναφέρουν τα αγγλικά στρατεύματα στην εξουσία, δεν δίστασαν να επιστρέψουν στους Αγγλους να μετατρέψουν τη χώρα σε προτεκτοράτο και κυρίως δεν έφεραν καμιά αντίρηση στο σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» του Τσιώρτσιλ, που ήδη ειχε κηρύξει με το σχέδιο που ήταν και η τελευταία φάση τον εμφύλιο πόλεμο στο λαό μας απ το Αύγουστο του 1943 ακόμα. Στο λαό που τόλμησε χωρίς την δική του συγκατάθεση και έλεγχο να οργανώσει Αντίσταση.

Στις 9 Νοεμβρίου 1947 η αγγλική εφημερίδα «Νταίηλυ Μίρορ» που υπερέβαινε τα 2.5 εκατομμύρια αναγνώστες, απαντώντας στο ερώτημα «Τι να κάνουμε εμείς οι Αγγλοι εκεί κάτω;» Και σαν απάντηση δίνει τη μαρτυρία ενός δεκανέα,του Στέφεν Χάρρυ Στάρ, ο οποίος αφηγήθηκε οτι τον Ιούνιο του 1947 στα Τρίκαλα που υπηρετούσε είδε:«Πλήθος και Ελληνας στρατιώτας, φέροντες αγγλικάς πολεμικάς στολάς και εφίππους που κρατούσαν κεφάλια κομμουνιστών, που φονεύθηκαν σε σύγκρουση με τον ελληνικό εθνικό στρατό. Σταμάτησαν το αυτοκίνητό τους και λοχίας Αλφρεντ Κίγκς πήρε φωτογραφίες. Εκείνο το πρωϊ εξετίθεντο εννέα κεφαλαί σε κοινή θέα: οκτω ανδρών και ενα γυναικός. Δεν είμαστε κομμουνισταί-αφηγείται ο Αγγλος δεκανέας-αλλά γνωρίζαμε οτι ο «Θεός» μόνον μπορούσε να σε βοηθήσει αν ήσουν γνωστός ώς συμπαθών τους κομμουνιστάς. Η αστυνομία-προσθέτει-ειναι παντοδύναμος και οι μέθοδοί της ειναι χειρότερες και απ τις μεθόδους της Γκεστάπο».

Βέβαια οι φωτογραφίες για να τις τραβήξει ο Αγγλος λοχίας θα ηταν συγκλονιστικές. Το ερώτημα ειναι πώς φτάσαμε σε αυτό το σημείο; Να όμως που μια εγκύκλιος της Βασιλικής Χωροφυλακής, απαντά με σαφήνεια στο ερώτημα, για πως φτάσαμε, δίνει την απάντηση σχετικά με θέμα: «Τα κομμένα κεφάλια», που ηταν η συνέχιση της ζώσας πλέον αντιγραφή της περιβόητης πτωματολογίας. Λέει λοιπόν, η εγκύκλιος:

«...Τα πτώματα δέον να ερευνόνται λεπτομερώς, της ερεύνης μη εγκαταλειπομένης παρά μετά την αφαίρεσιν του οπλισμού και παντός στοιχείου ταυτότηττας των φονευθέντων. Ακολούθως αποκεφαλίζονται, αι δε κεφαλαί θα τοποθετούνται εντός σάκων και θα μεταφέορνται είς τας κατατόπους Υποδιοικλησεις δια να εκτεθούν είς κοινήν θέαν!!!»

Τρομοκρατικές και εγκληματικές πράξεις είχαμε πολλές και στην ύπαιθρο του Νομού Ημαθίας, στα κεφαλοχώρια, ακόμα και στις πόλεις του Νομού: Βέροια και Νάουσα. Τα ονόματα αυτών που πρωτοστάτησαν και διαπράξανε αυτές τις αποτρόπαιες πράξεις δεν θα βοηθούσαν σε τίποτε. Αυτό ειναι έργο των ιστορικών.

.Αυτού του είδους τα θεάματα δυστυχώς ειχαν την κακή τύχη να ζήσουν, οι κάτοικοι των πόλεων του Νομού μας, Βέροια και Νάουσα και σε πολλά χωριά και κεφαλοχώρια. Η Βέροια φιλοξένησε στα σκαλοπάτια του Δικαστικού Μεγάρου, αυτού του είδους τα θεάματα τους.., η Νάουσα το ίδιο στο στρατιωτικό Μουσείο τους...και η Μελίκη στην πλατεία τον... Μα και τα γύρο χωριά έζησαν πανόμοιοτυπα θεάματα, λέγοντας στούς οικίους: «Φέραμε το πτώμα του παιδιού σας. Πάρτε το. Θάψτε το...Και μη βγάλετε άχνα...». Ετσι γινόταν τότε. Γι' αυτό και ειχε πέσει βουβαμάρα και δεν μαθαίναμε τίποτε. Για τα θέματα αυτά επικρατούσε νεκρική σιγή. Η φωνή και το δάκρυ ειχαν συνέπειες... Η διαμαρτυρία ηταν ασυγχώρητη. Δεν έπρεπε να πάει κανείς στις κηδείες για να μή γίνει ντόρος. Δεν ειχαν το δικαίωμα να κλάψουν οι οικίοι τον νεκρό τους. Σε τέτοιο ανεξέλεκτο βαθμό ειχε φτάσει η βία στο Νομό Ημαθίας από το 518 τάγμα εθνοφυλακής και τα διάφορα αποσπάσματα οπως αυτό του κ Βαρδουλάκη; Ηταν τόση η πατριωτικά προσφορά αυτών των μονάδων, που οι εθνικόφρονες προκειμένου να εξάρουν την προσφορά, τους έβγαλαν και τραδούδια: Για την εθνοφυλακή το τραγούδι έλεγε«...Του δεκαοχτώ τα παιδιά εμπρός με...» και για τα αποσπάσματα της Χωροφυλακής «...Γειά Σου Βαρδουλάκη γειά σου, με τα τσίφτικα παιδιά σου...» και πολλά αλλα παρόμοια.

Οσο για βιοπραγίες, αυτές ηταν καθημερινό φαινόμενο και στο Νομό μας, με αποκορύφωμα την οργανωμένη επίθεση στις 28 Αυγ/του 1945, απ την ίδια την ηγεσία των τραμπούκων κατά των ηγετών του ΕΑΜ, Μήτσου Παρταλίδη και Γιάννη Πασαλίδη, τον μετέπειτα Πρόεδρο της ΕΔΑ. Η ηγεσία ειχε κλήθηκε απ την εδώ ΕΑΜική οργάνωση να μιλούσει για την απαράδεκτη τρομοκρατία που επικρατούσε στο Νομό, με αποτέλεσμα να τραυματιστεί ο Γ. Πασαλίδης σοβαρά με πέτρα στο κεφάλι και στις 30 του ιδίου μηνός με τον ιδιο τρόπο τραυμάτησαν στην Κοζάνη τον Πρόεδρο του Εθνικού Συμβουλίου της ΠΕΕΑ, στρατηγό Νεόκοσμο Γρηγοριάδη. Στην επίθεση αυτή και τον ξυλοδαρμό της ηγεσίας του ΕΑΜ, εκτός του ότι ηταν οργανωμένη απ το παρακράτος και την εδώ ηγεσία της δεξιάς, πήρε επίσημα μέρος και το ίδιο το κράτος με τα ένστολα οργανά του. Και οχι μόνο πήρε μέρος, αλλά έπαιξε και τον κυρίαρχο ρόλο στο να πετύχει η επίθεση. Συγκεκριμένα η τοπική οργάνωση του ΕΑΜ, ύστερα από πολλές άκαρπες διαμαρτυρίες προς τις τοπικές αρχές να σταματήσει η τρομοκρατία, έκανε πριν από αρκετές μέρες γνωστό στη Αστυνομία, οτι την τάδε μέρα και ώρα και το τάδε μέρος, κλήθηκε να έρθει στη Βέροια, κλιμάκιο της ηγεσίας του ΕΑΜ και θα μιλήσει σε συγκέντρωση στο πάρκο τη Ελιάς.

Οπως ειναι γνωστό, στο Νομό μας δεν υπήρχε αλλη Αντιστασιακή οργάνωση εκτός απ το ΕΑΜ. Στην αρχή έγινε μια προσπάθεια από ορισμένους αξιωματικούς (τον Μυτηλινάκη, Σαρρή κλπ) να οργανώσουν την ΠΑΟ, η οποία ειχε αντι-ΕΑΜικό προσανατολισμό. Παρ όλο που απ την αρχή ακόμα διακήρυξε τον Αντι-ΕΑΜικό του προσανατολισμό, έγιναν ακρετές προσπάθειες να βρεθεί μια κοινή γλώσσα στον τρόπο δράσης, δεν στάθηκε δυνατόν. Υστερα απ κάμποσο καιρό ο κ Μυτηλινάκης έφυγε στη Μέση Ανατολή και έπειτα από μια σύγκρουση με τον ΕΛΑΣ αυτοδιαλύθηκε.

Το θέμα για το οποίο θα μιλούσε ηταν απ τα πιό βασικά. Η τρομοκρατία στο Νομό και την Ελλάδα. Το θέμα αυτό δεν απασχολούσε μόνο τον ΕΑΜικό κόσμο. Αφορούσε και ολους τους φιλήσυχους ανθρώπους, γι' αυτό η παρουσία του κόσμου θα ηταν μεγάλη και ως εκ τούτου θα ειχε και την αντίστοιχη απήχηση. Η τοπικές ΕΑΜικές οργάνωσεις για να δώσουν έμφαση στο γεγονός αποφάσισαν, ο κόσμος να υποδεχθεί την ηγεσία στο φόρος (στη συμβολή των δρόμων Βέροιας- Νάουσας-Θεσσαλονίκης) και από εκεί πεζοί, όλοι μαζί να πάμε στο χώρο της Ελιάς, όπου θα γίνονταν η ομιλία. Η ενθικό-φασιστική δεξιά, το παρακράτος και οι δεδηλωμένοι τραμπούκοι, βοηθούμενοι από το ένστολο κράτος, ειχαν καταστρώσει το δικό τους σχέδιο να συγκρουσθεί κατά μέτωπο με την ηγεσία του ΕΑΜ, έτσι ωστε να δημιουργηθεί η εντύπωση στον κόσμο : οτι αυτοί που τολμούν να τα βάλουν με την ηγεσία ενός τέτοιου λαϊκού κινήματος, καταλαβαίνει ο καθένας...τη μπορεί να του συμβεί μεμονομένα…

Ετσι οργάνωσαν σκόπιμα αντι συγκέντρωση, αρκετών ανθρώπων στο σημείο της υποδοχής και ενα μικρότερο μέρος της ηγεσία των τραμπούκων, που θα έκαναν τη βιοπραγία, έμεινε στο χώρο που θα γινόταν η ομιλία. Επειδή θεώρησαν οτι με την παρουσία του κόσμου στο χώρο της συγκέντρωσης, θα ηταν

αδύνατο να γίνει η βιοπραγία, το σχέδιο πρόβλεπε αφού τους είχε γίνει γνωστό το πρόγραμμα: να αποσπάσουν την ηγεσία απ τον κόσμο, έτσι ώστε με άνεση να βιοπραγήσουν στην ίδια την ηγεσία. Για την επιτυχία αυτού του στόχου, να απομονώσει την ηγεσία από τον κόσμο. Τον κύριο ρόλο τον ανέλαβε το επίσημο ένστολο κράτος: η Χωροφυλακή και η εθνοφυλακή. Χωρίς το επίσημο κράτος δεν μπορούσε να πετύχει. Με το πρόσχημα να μη δημιουργηθούν «έκτροπα» τα «εντεταλμένα» όργανα τάξης, πριν η ηγεσία προλάβει να χαιρετήσει τη συγκέντρωση στο φόρο, σχεδόν την απήγαγε και την πήγε με συνοδεία στο χώρο της Ελιάς, όπου τους βρήκαν ανυπεράσπιστους, τους επιτέθηκαν και τους έσπασαν τα κεφάλια, ενώ παράλληλα έδερναν και τον κόσμο που κατά κύματα και κυρίως τα μεμονωμένα άτομα πήγαιναν προς τον χώρο της συγκέντρωσης. Την ημέρα εκεί η κατανάλωση των Φαρμακείων στο μεγαλύτερο μέρος προέρχονταν απ την πώληση υλικών επίδεσης τραυμάτων.

Η απόσταση απ το φόρο στην Ελιά ειναι μεγάλη. Οταν έφτασε ο κόσμος που στο μεταξύ ξυλοκοπούνταν καθ' οδόν στο χώρο που θα γινόταν η ομιλία, ηταν πλέον αργά. Το κακό ειχε γίνει. Και αν δεν ειχαν σκαρφαλώσει μερικοί στα μασπιέ των αυτοκινήτων της ηγεσίας, και οι διάφοροι περαστικοί που επενέβησαν, για να τους βγάλουν απ τα χέρια τους, κανένας από αυτούς που παραβρέθηκαν δεν μπορούν να πουν με βεβαιότητα τί θα συνέβαινε!

Μόνο αυτοί που οργάνωσαν με τέτοιο «άψογο» τρόπο ξέρουν ποιός ακριβώς ηταν ο συγκεκριμένος στόχος και το βαθμό επιτυχίας που ειχαν κατά νού... Ηταν τόσο συχνές και βάβραρες οι επιθέσεις, που τελικά μερικές φορές χρειάστηκε να παρέμβουν οι Αγγλοι, για να αποκαταστήσουν την τάξη.

Ηταν επόμενο και ο καθένας καταλάβαινε, οτι η εγκληματική αυτή η ενέργεια από την ίδια την ίδια την ηγεσία των τραμπούκων, εναντίον της ηγεσίας του ΕΑΜ, οχι μόνο επιβεβαίωνε οτι αυτές οι οργανωμένες πράξεις του παρακράτους προειδοποιούσαν για το τί μέλλει γενέσθαι στο μέλλον, αλλά έδινε και το πράσινο φώς για...Στους κηνυγούς κεφαλών. Σε αυτούς που για κάθε κεφάλι έπαιρναν οχι μόνο λίρες, προαγωγή και «κοινωνική» καταξίωση, αλλα και μιά αξιόλογη θέση στον κρατικό μηχανισμό και περίοπτη θέση στην μεταπολεμική «ιστορία». Αντίστοιχες βιοπραγίες έγιιιαν σε πολλές περιοχές της χώρας αφού στόχ είχαν την εξόντωση.

Ο Γράμμος ειχε πέσει στις 29/8/1949. Ο εμφύλιος ειχε τελειώσει. Τώρα έπρεπε και οι επιβιώσαντες απ αυτήν τη λαίλαπα, να προσγειωθούν στη νέα μετά το Γράμμο πραγματικότητα. Επρεπε οι επιβιώσαντες οχι μόνο να δεχθούν την στρατιωτική ήττα, αλλά και την ιδεολογική και κυρίως να ξεχάσουν κατά τους ιθύνοντες: πιστεύω και ιδανικά για... Και επειδή φαίνεται κατά τις εκτιμήσεις, πως πολλοί ηταν αυτοί ακόμα που δεν είχαν απαρνηθεί αυτά τα πιστεύω και ιδανικά...Ενα ακριβώς μήνα μετά το Γράμμο, στις 30/9/1949, ο Υπουργός Δικαιοσύνης εξουσιοδοτημένος απ την κυβέρνηση κατέθεσε σχέδιο ψηφίσματος (απ τον Αύγουστο του 1936 μέχρι...το Νομοθετικό έργο γίνονταν μέσω...) «Περί μέτρων αναμορφώσεως». Το σχέδιο ειχε δύο κεφάλαια. Το πρώτο πρόβλεπε τη σύσταση: «οργανισμού αναμορφωτηρίου Μακρονήσου με έδρα την Αθήνα». Και το δεύτερο: «Στο κολαστήριο της Μακρονήσου που λειτουργούσε από το Μάρτη του 1947, συμβαίνουν πολλά βασανιστήρια και θάνατοι»...

Ετσι, με το πρόσχημα της «αναμορφώσεως» των ήδη υπαρχόντων αναμορφωτηρίων παραίτειναν για αρκετόν καιρό ακόμα το «εθνοσωτήριο έργο» της, δια της «πειθού» αναμορφώσεως, όσων δεν αποφάσιζαν μόνοι τους να αποκηρύξουν τις ιδέες και τα ιδανικά για ενα κόσμο χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Ενα κόσμο χωρίς πολέμους, εναν κόσμο δίκαιο και ειρηνικό. Εναν κόσμο για τον οποίο χιλιάδες προοδευτικοί άνθρωποι έδωσαν τη ζωή τους και ειδικά οι κομμουνιστές. Οι κομμουνιστές δεν ρισκάρησαν και ρισκάρουν απλά τη ζωή τους. Την προσφεράν χάριν ενός σκοπού : Για ενα Νέο Ανθρώπινο Κόσμο.

Ποιός είπε οτι η ιστορία ειναι και μνήμη, ζώσα ή εφιαλτική, αλλά πάντοτε διδακτική Δεν ειναι να γυρίσει κανείς σήμερα σε μνήμες σαν αυτές της προετοιμασίας του εμφυλίου πολέμου ή πράξεις, σχέδια και Νόμους για την εξόντωση όσων γλύτωσαν τη σφαίρα του κατακτητή, του παρακράτους και των εκτάκτων στρατοδικείων. Πρέπει ομως να γνωρίσουν οι νέες γενιές, εστω και λίγα πράγματα για το δράμα του εμφυλίου πολέμου, τα κολαστήρια της Μακρονήσου, της Γυούρας και τα κάτεργα-μεσαιωνικές φυλακές. Μια κοινωνία που φοβάται να διδάξει στις νέες γενιές την πραγματική της ιστορία, να αναδείξει τους αγώνες του λαού της, ειναι μια κοινωνία που φοβάται τον ίδιο τον εαυτό της.

Πρέπει κάποτε να λύσουμε αυτήν αντίθεση που υπάρχει ανάμεσα στην πραγματική και την κατασκευασμένη ιστορία, ωστε να πάψει η ιστορία να ταλανίζει τη ζωή του λαού. Καθώς και την

αντίθεση, που σαν κοινωνία διεκδικούμε με πάθος ενα καλύτερο αύριο, ενώ η εκάστοτε ηγεσία οχι μόνο θέλει, αλλα και κάνει ό,τι μπορεί να μείνουν όλα όπως έχουν και να γραφτεί αντίστοιχα και η ιστορία τους ως ΕΧΟΥΝ.
Αν δεν την γράψουμε σωστά και αν δεν την διδάχθούν οι Νέες γενιές, από που θα ξέρουν τί έγινε στην κατοχική, τη έγινε το Δεκέμβρη του 44, την μετά πολεμική περίοδο, τον εμφύλιο, τα 40 Περινα χρόια και την πρόσφατη, ας πούμε την επτάχρονη ιστορία της δικτατορίας. Από που θα ξέρουν οτι ο πραξικοπηματίας Στέλιος Πατακός, οτι απ τις πρώτες εβδομάδες του πραξικοπήματος προσγείωνονταν, καθημερινά σχδόν με ελικόπτερο στη Γυάρο, και με το θράσος θρασίδειλου μπροστά σε 8,500 και πλέον χιλιάδες πολιτικούς κρατουμένους, «προληπτικώς συλληφθέντες» να δηλώνει οτι : «Είτε αποκηρύσσετε τας ιδέες σας, είτε θα μείνετε εσαεί εδώ, τπώματα οιδοδώτα». Πότε θα τα μάθουν αυτά οι Νέες γενιές; Από πού θα μάθουν οτι όλοι οι «στιγμαίοι δικτάτορες» για να μήν αποκαλύψουν τους «εντολείς» εκτός του οτι δικάστηκαν ελάχιστοι και σε μικρές ποινές, με το αιτιολογικό οτι η παραπέρα παραμονή τους στη φυλακή, θα προκαλούσε ανήκεστο βλάβη στην υγεία τους, αλώνιζαν υγιέστατοι την Αθήνα; Και οτι δεν έλλειπαν ποτέ απ τις επίσημες τελετές και επετείους.
Τη σκληρότητα και την απανθρωπιά αυτής της μάχης, που η Δεξιά, που έδινε μαζί με τους Αγγλους για την εξουσία σφιχταγκαλιασμένη με αυτούς τους κάθε ειδους κατοχικούς εθνοϊσμούς, μας την περιγράφουν οι Αγγλοι και οι Αμερικανοί Δημοσιογράφοι. Αυτοί που με εντολή των κυβερνήσεών τους ειχαν σαν αποστολή :Αν οχι να διαστρευλώσουν-να κάνουν το μαύρο άσπρο-τουλάχιστο να αμβύνουν, να απαλύνουν κάπως την σκληρότητα και την απανθρωπιά αυτής της εγκληματικής κραιπάλης. Και στο βαθμό που θα ηταν δυνατόν να δικαιολογήσουν ορισμένες υπερβολές και εγκλήματα σαν τυχαία και συμπτωματικά.
Ομως η τρομοκρατία ειχε πάρει τέτοιες διαστάσεις και τα εγκλήματα τόσο πολλά, καθημερινά και αδικαιολόγητα, που οι Δημοσιογράφοι οχι μόνο τα έβλεπαν, αλλά και το ζούσαν αυτό το όργιο βίας, αυτές τις σκηνές φρίκης, αυτόν το ζόφο της καταστροφής, της απανθρωπιάς και την απαξίωση της Ανθρώπινης ζωής. Βλέποντας και ζώντας αυτό το ασύδοτο ανεύθυνο και ανεξέλεγκτο και ατιμώρητο μακελειό έγραφαν :«Η Ελλάδα, για αρκετόν καιρό τώρα, βρίσκεται κάτω από τη διαλυτική μανία της Δεξιάς». Και ο Αμερικανός lilian stooyn ανταποκριτής της «Φωνής της Αμερική»: Ζούσε, έλεγε και έγραφε :«Η Αθήνα ειναι η πιό θλιβερή πρωτεύουσα της Ευρώπης» Και οταν «η Αθήνα ειναι...» ο καθένας αντιλαμβάνεται τι ακριβώς γινόταν στις μικρές πόλεις και κυρίως στην ύπαιθρο, όπου διαπράχθηκαν οι μεγαλύτερες ωμότητες.
χαρακτηριστική ειναι η μαρτυρία που δίνει ένας απ τους αρχηγούς (ύστερα απ τον Μάγιερς) της Βρετανικής Στρατιωτικής αποστολής (ΒΣΑ) στην περίοδο της Εθνικής Αντίστασης, ο Γουντχάουζ, ο οποίος στο βιβλίο του, «Το μήλο της Εριδος»γράφει :
« Κατά τη διάρκεια του 1945, το να έχεις διατελέσει μέλος της Αντίστασης, έφτασε να θεωρείται πολιτικό έγκλημα και η συνεργασία με τους Γερμανούς εναντίον του κομμουνισμού πολιτική αρετή...Ενας πρώην αντάρτης, ειχε τις μεγαλύτερες πιθανότητες να βρίσκεται στη φυλακή και ενας πρώην ταγματασφαλίτης να βρίσκεται στις στρατιωτικές και αστυνομικές δυνάμεις». Και παρακάτω προσθέτει: «...Αλλά ο Σοφούλης, δεν ένιωθε αρκετά ισχυρός, ωστε να πάρει και άλλα μέτρα εναντίον των πρώην συνεργατών, ιδίως εκείνων που ειχαν διεισδήσει στις στρατιωτικές και αστυνομικές δυνάμεις». Αυτή η εικόνα που μας παρουσιάζει ο Γουντχάουζ, παρ' όλο που δεν αποτελεί πλήρη απεικόνιση της πραγματικότητας, εκείνου του αλησμόνητου καιρού, ωστόσο προσδιορίζει με σαφήνεια ποιοί και γιατί τα διέπραξαν αυτά τα τρομερά εγκλήματα. Μόνο που ο ίδιος μιά και έζησε απο κοντά τα γεγονότα, θα ηταν πιό σωστός αν ειχε την ειλικρίνεια και την πολιτική τόλμη να ομολογήσει, πως για εκείνη την τραγική κατάσταση τεράστιες ήταν οι ευθύνες της αγγλικής κυβέρνησης.
Και το γνώριζε πολύ καλά ο Γουντχάουζ, οτι χωρίς τη δική τους υποστηρίξει της όποιας ελληνικής κυβέρνησης, τόσο οι (διεισδήσαντες), οσο και οι παρακρατικοί δεν θα ειχαν τη δύναμη να διαπράξουν τα εγκλήματα που διέπραξαν. Και δεν θα την ειχαν γιατί πολλοί απ τα πρωτοπαλίκαρα : δοσίλογοι και διεισδήσαντες θα ηταν φυλακή, για τα εγκλήματα που διέπραξαν αυτοί κατά τη διάρκεια της κατοχής και κυρίως δεν θα μπορούσαν τις εκατοντάδες τα θύματα που προκάλεσαν στο λαό της Αθήνας και του Πειραιά, τα τάνκς, τα αεροπλάνα και τα καράβια, τα οποία θύματα αφού πρώτα τα ρετουσάρισαν δαιώντος μετά κύλησαν μέσω της πτωματολογίας την ευθύνη στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ.

Το ίδιο κάλα γνωρίζε ο κ Γουντχάουζ, και τις ευθύνες της αγγλικής κυβέρνησης α) για την πολιτική του διαίρει και βασίλευε που εφάρμοσε στην διάρκεια της κατοχή στην Ελλάδα, την ανοχή που έδειξε πρώτα στους συμμορίτες και καταδότες που επιστράτευσαν οι κατακτητές β) τη δημιουργία των διαφορών εθνοϊσμών για να πολεμήσουν το ΕΑΜ και αυτού ακόμα του ΕΔΕΣ, τον οποίο ο ίδιος ακριβοπλήρωνε για τον ίδιο σκοπό γ) Τη δημιουργία από κοινού με τους Γερμανούς των «Ταγμάτων Ασφαλείας», που αποτελούσαν το πρελούντιο του εμφυλίου πολέμου, με αποκορύφωμα την ωμή και απρόκλητη ένοπλη επέμβαση και δ) την χρησιμοποίηση μετά την απελευθέρωση της χώρας απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, όλων αυτών για την κονιορτοποίηση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ μέσω του εμφυλίου πολέμου. Ολα αυτά τα γνωρίζει πολύ καλά ο κ Γουντχάους, γιατί αυτός πρωτοστατούσε για την δημιουργία, την οργάνωση και τον τρόπο χρήσης.
Γνώριζε ακόμα, πως εχουν γίνει απ την πλευρά του ΕΑΜ, πολλές φορές προτάσεις για λύση των διαφορών (επιρροή, βάσεις, συνεργασία γενικά και επι μέρους). Ο Τσιώρτσιλ ομως δεν ήθελε συμφιλίωση, ήθελε εκδίκηση. Δεν ήθελε ούτε καν αφομίωση, ήθελε εξόντωση. Γιατί δεν μας τα είπε αυτά ο κ Γουντχάους, αφού τα γνώριζε και τα οργάνωνε; Επειτα δεν ηταν αυτός, που έδωσε εντολή τους ντόπιους πράκτορές τους, να καταδίνουν στους Γερμανούς τα στελέχη του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ; Και κυρίως γιατί ο κ Γουντχάους, ανέχθηκε χωρίς να αναφέρει δυό λέξεις, να δολοφονηθούν οι ΕΛΑΣίτες και ο απλός λαό που τους συντηρούσε. Τους ΕΛΑΣίτες που αυτός μεταβίβαζε τις διαταγές του Στρατηγείου της Μέσης Ανατολής στον ΕΛΑΣ, για τις πολεμικές επιχειρήσεις που έπρεπε να κάνει ο ΕΛΑΣ, για λογαριασμό του Στρατηγείου, υπο τις διαταγές του οποίου υπάγονταν; Γιατί κ Γουντχάους, τα ξέχασες αυτά ; Γιατί ξέχασε τους επαίνους προς τον ΕΛΑΣ που εσύ μεταβίβαζες; Γιατί δεν έκανε ούτε μιά αναφορά για τα οσα συνέβαιναν; Αν οχι να τα καταδικάσεις αλλα έστω να τα μνημονεύσεις ; Γιατί ; Γιατί ; Φοβήθηκες την αλήθεια; Η γιατί κ Γουντχάους, αν πράγματι συνέβαιναν στην ύπαιθρο τα εγκλήματα που καταλογίζουν οτι διέπραξε είς βάρος του λαού και τον ΕΛΑΣ, δεν τα επιβεβαίωνες; Τι ειναι αυτό που σε δέσμευε; Μια λέξη ηταν αυτή;
Η πρώτη φάση του εμφυλίου πολέμου που ειχε προετοιμάσει απ το 1943 με το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» ο Τσιώρτσιλ έκλεισε. Απόρροια της νίκης του Τσιώρτσιλ, που ηρθε και αυτοπροσώπως στην Αθήνα ηταν η αναζήτηση λύσης της κρίσης. Ετσι οδηγηθήκαμε στη συμφωνίας της Βάρκιζας, της οποίας:
Επαναλαμβάνω μερικούς παραγράφους από την εισηγητική έκθεση και το περιεχόμενο της συμφωνίας της Βάρκιζας ειναι η εξής:
Οι κάτωθι υπογεγραμμένοι...αντιπροσωπείαι συνήλθαμεν εις Βάρκιζαν και από κοινού εξητάσαμεν τα μέσα και τον τρόπο της καταπαύσεως του εμφυλίου πολέμου-τον ετοίμασε ο Τσιώρτσιλ το 1943, με το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» και τον κήρυξε και επίσημα το Δεκέμβρη του 44-και της συμφιλιώσεως του Ελληνικού λαού και καταλήξαμεν είς την κατωτέρω συνομολογηθείσαν συμφωνίαν.
Η κυβερνητική Αντιπροσωπεία εξεδήλωσε κατά την σύσκεψιν ταύτην την σταθεράν θέλησίν της κυβερνήσεως, οπως άνευ νέας αιματοχυσίας τερματίσει την θλιβεράν εσωτερική κρίσιν, αποκαταστήσει την ενότητα του κράτους και επαναφέρει την εσωτερικήν ειρήνην και ομαλότητα. Ούτω μόνο θα δυνηθεί ο Ελληνικός Λαός να αναλάβει την δημιουργικήν προσπάθειαν δια την ανοικοδόμησιν της χώρας εκ των ερειπίων, τα οποία σκληροί αγώνες προς τους εξωτερικούς εχθρούς και ο αδελφοκτόνος πόλεμος επεσώρευσαν.
Ινα δέ η επελθούσα συμφωνία προσλάβει τον χαρακτήρα ενός ακαταλυτου ηθικού συμφώνου, εκφράζοντας τας επιταγάς της πολιτικής συνειδήσεως του Ελληνικού Λαού, η κυβερνητική Αντιπροσωπεία εζήτησεν οπως δι αυτού διακηρυθχεί η σταθερά θέλησις του Ελληνικού Λαού δια την ανάπτυξιν ελεύθερου και ομαλού πολιτικού βίου, του οποίον κύριον χαρακτηριστικόν θα ειναι ο σεβασμός της πολιτικής συνειδήσεως των πολιτών, η ειρηνική διαφώτισις και η διάδοσις πολιτικών ιδεών και ο σεβασμός προς τας ελευθερίας, τας οποίας ο χάρτης του Ατλαντικού και αι αποφάσεις της Τεχεράνης διεκήρυξαν και η συνείδησις των δι αυτάς αγωνιζομένων λαών απεδέχθη».
Για να γίνει κάποια συμφωνία πρέπει να υπάρχουν τουλάχιστο δυο συμβαλλόμενοι. Και στην Συμφωνία της Βάρκιζας οι συμβαλλόμενοι δεν ηταν δύο αλλα τρεις α) Οι αντιπρόσωποι της «κυβέρνησης» και β) οι αντιπρόσωποι της ΕΑΜική Εθνικής Αντίστασης και σαν παρατηρητές και εγγυητές για την πιστή τήρηση της Συμφωνίας οι Αγγλοι .Το κείμενο της συμφωνίας προσδιορίζει με σαφήνεια τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις της κάθε πλευράς. Η μελέτη της συμφωνίας λέει οτι απ τα ένδεκα άρθρα της συμφωνίας η

αντιπροσωπεία του ΕΑΜ, πρέπει να αναλάβει την υποχρέωση της εφαρμογής του 4ο άρθρου, που προβλέπει την απελευθέρωση όλων των ομήρων, που έχει συλλήβει ο ΕΛΑΣ, η Εθνική Πολιτοφυλακή ή ο ΕΛΑΝ και αυτούς ακόμα που κατηγορούνται οτι ειναι δοσίλογοι. Και τα όσα προβλέπει το 6ο άρθρο για την «αποστράτευση και παράδσει του όπλισμό τους» ο ΕΛΑΣ, το ΕΛΑΝ και η Εθνική Πολιτοφυλακή».
Τα υπόλοιπα εφτά άρθρα υποχρεώνουν την κυβερνητική αντιπροσωπεία να υλοποιήσει το γράμμα σε πράξη :
«Ινα δε η επελθούσα συμφωνία προσλάβει τον χαρακτήρα ενός ακατάλυτου συμφώνου, εκφράζοντας τας επιταγάς της πολιτικής συνειδήσεως του Ελληνικού Λαού...διακηρυχθεί η σταθερά θέλησις του Ελληνικού Λαού δια την ανάπτυξιν ελευθέρου πολιτικού βίου, του οποίον κύριον χαρακτηριστικόν θα ειναι ο σεβασμός της πολιτικής συνειδήσεως προς τας ελευθερίας... Καταργώντας πάντα τυχόν ανελεύθερων Νόμων...»
Ομως μετά την υλοποίηση απ την ΕΑΜική Αντιπροσωπεία, τα όσα πρόβλεπαν τα άρθρο 4 και 6, και όποιο άλλο σημείο απ τα άλλα άρθρα που το αφορούσαν.
Την επόμενη της υπογραφής της συμφωνίας, αντί να αρχίσει η υλοποίηση και απ την πλευρά της κυβέρνησης των 7 άρθρων, που ηταν βάση της συμφωνίας να μετατρέψει το γράμμα σε πράξη, με το πρώτο φως της αυγής στις 13/2/1945, χιλιάδες αθώοι πολίτες άντρες, γυναίκες και παιδιά, βρέθηκαν στα κρατητήρια, τα στρατόπεδα. Αυτό το σύγχρονο στίγμα, όπου εκατοντάδες αθώοι άνθρωποι βρήκαν οικρτό και φρικτό θάνατο οπως και οι όμηροι στην Αλτάμπα της Αφρικής. Δεκάδες χιλιάδες εργάτες και υπάλληλοι απολύθηκαν και πολλές χιλιάδες δεν τολμούσαν να πάνε στη δουλειά απ το φόβο των οργανωμένων φασιστικών ομάδων, που βοηθούμενες απ τα όργανα του κράτους οργίαζαν ανενόχλητοι.
«...Τα αποτελέσματα αυτής της τρομοκρατικής δράσης ειναι ήδη εντυπωσιακά. Απ τη Συμφωνία της Βάρκιζας 12 Φευρουαρίου 1945, μέχρι το Μάρτη του 1946 συντελέστηκαν: 1.298 δολοφονίες μέλών του ΕΑΜ, έγιναν ανεπιτυχείς απόπειρες σε άλλους 509, τραυματίστηκαν 6.671 .Πιάστηκαν και βασανίστηκαν 31.632. λεηλατήθηκαν ιδιωτικές περιουσίες 18.767 οπαδών του ΕΑΜ. Συνελλήφθησαν και αφού βασανίστηκαν παραπέμφθηκαν σε δίκη 84,931. Εγιναν 265 βιασμοί και πράξεις βίας κατά γυναικών....».
Απ τους δολοφονηθέντες, 953 σκοτώθηκαν από τρομοκράτες, 250 από εθνοφύλακες, 4 απ τους Αγγλους και οι υπόλοιποι από «αγνώστους δολοφόνους». Αυτές ειναι μόνο οι καταγεγραμμένες πράξεις που συντελέστηκαν απ τους συμμορίτες απ την επόμενη της Συμφωνίας της Βάρκιζας 13/2/1945 μέχρι 31 Μαρτίου 1946, χώρια αυτές που δεν καταγγέλθηκαν. Η καταγγελία ενός βιασμού ή και απόπειρα δολοφονίας κλπ, έπρεπε να γίνει στην Ασφάλεια. Για να αποφασίσει όμως κάποιος να κάνει την εποχή εκείνη μια τέτοια καταγγελία, έπρεπε να εχει αποφασίσει οτι μετά την καταγγελία και η δική του ζωή θα διέτρεχε τον ίδιο κίνδυνο. Τις ίδιες συνέπειες διέτρεχε και η καταγγελία κάποιου γνωστού και δεδηλωμένου δοσίλογου.
Ας μην ψάχνουν λοιπόν, οι ιστορικοί του αντί κομμουνισμού και οι πολέμιοι της δημοκρατίας, να βρουν μέσα στο κλίμα δήθεν του εμφυλίου πολέμου, ελαφρυντικά για να μετριάσουν την ιστορική ευθύνη των ενόχων. Ο ελληνικός λαός δεν θα δεχθεί ποτέ και κανένα ελαφρυντικό μέσα στην παγκόσμια δημοκρατική συνείδηση. Και δεν πρέπει, γιατί δεν ειναι μόνο τα φρικτά και αναίτια εγκλήματα που διέπραξαν τα σμήνη των ανεύθυνων συμμοριών και το διογκωμένο παρακράτος. Ειναι και το πιό απαίσιο εθνικό έγκλημα που συναποφάσισαν εν ψυχρώ, οι Αγγλοι και οι Αμερικάνοι, δυνάστες της πατρίδας μας μαζί με τα συμφύρματα του μοναρχοφασισμού και της υποτέλειας, που ηταν το «κράτος και η κυβέρνηση» της πλατείας Συντάγματος.
Ας μήν ψάχνουν λοιπόν, γιατί ψάχνοντας, θα βρεθούν μπροστά στη λυσσασμένη προσπάθεια των ποιό πάνω να μην διστάζουν μπρόστα και στο επίσημα οργανωμένο έγκλημα, το «νόμιμο» έγκλημα προκειμένου να λυγίσουν πρώτα και να τσακίσουν μετά τη θέληση του λαού να ζήσει σε μια Ελλαδα, που να του ανήκει. Θα βρεθούν μπροστά στα έκτακτα μέτρα και την βιομηχανία των εκτάκτων στρατοδικείων. Τις μαζικές θανατικές καταδίκες και εκτελέσεις. Εκτελέσεις που εχουν στιγματισθεί τελεσίδικα σαν τα ποιό ειδεχθή εγκλήματα δικαστικής ατιμίας, πολιτικής ανανδρίας και ηθικής πώρωσης. Θα βρεθούν μπροστά στις πολλές χιλιάδες των πολιτικών κρατουμένων, αγωνιστών της Αντίστασης, που πέρασαν σχεδόν το ενα τρίτο της ζωής τους στα ανήλια και σκοτεινά μεσαιωνικά κάστρα και τα ξερονήσια του Αιγαίου.

Θα βρεθούν μπροστά σε αυτούς, που η ποιήτρια Ελη Παπαδημητρίου, σε ενα από τα ποιήματά της, θέλοντας να περιγράψει τη ζωή ενός πολύχρονα κρατούμενου, τον τρόπο που βιώνει την κλεισούρα και το όραμα της αποφυλάκισής του ύστερα από μια μακρόχρονη κράτηση, τα βιώματα που θα κουβαλά μαζί του γράφει:
ΕΛΕΓΕ: «άμα θα Βγω θ ανέβω λόφο άδεντρο, θα βλέπω από βασίλεμα σε ξημέρωμα, θα βλέπω ακέριο ουρανό ούτε κλωναράκι πάνω γραμμένο να σβήσουνε απ τα μάτια μου τα σίδερα-και πάλι αυτά θυμάμαι. ΩΣ ΤΩΡΑ πάει έρχεται κοντοστάκεται, ξημέρωσε, δεν ξημέρωσε» Το ποίημα αυτό ειναι από τη συλλογή: «Μες στους λαούς λαός αγωνιστής».
Η μαύρη κατοχική νύχτα κράτησε χίλιες μαύρες μέρες και χίλιες σκοτεινές νύχτες. Νύχτες που σε κάθε αυγή οι Ελληνες ήμασταν λιγότεροι. Σκοτάδι και ερήμωση κάλυπτε την Ελλάδα. Η χώρα ειχε μετατραπεί σε ενα πεδίο μάχης του πιό αδυσώπητου, καταπιεστικού και φονικού μηχανισμού που γνώρισε ποτέ η ιστορία, ενάντια σε ενα άοπλο λαό, εγκαταλημένο στη μοίρα του από την «ηγεσία». Ενα λαό που μάτωνε, όσο κανένας αλλος λαός της υπόδουλης Ευρώπης : Στις διαδηλώσεις στους «συνήθεις τόπους των εκτελέσεων», πίσω απ τα συρματοπλέγματα των στρατοπέδων και τα σίδερα των φυλακών. Και με την αδιανόητη και σκόπιμη από τους ναζί γενοκτονία του μεγάλου λιμού του 1941-42. Για την γενοκτονία του 1941-42 μεγάλη ευθύνη εχουν και οι Αγγλοι, που με το αιτιολογικό οτι τα τρόφιμα θα τα έπαιρναν οι Γερμανοί ακύρωσα τα συμβόλαια των παραγγελιών.
Οσοι έζησαν ξέρουν, πώς το πιό δύσκολο στην Αντίσταση δεν ηταν η ανοιχτή σύγκρουση με τον εχθρό. Εκεί τα πράγματα ηταν ο αγώνας, που γίνεται με ενα θηριώδη εχθρό. Τα πράγματα εκεί ηταν ξεκάθαρα και απλά. Και όποιον πάρει ο χάρος. Το μεγάλο πρόβλημα αρχίζει απ τη στιγμή που εχεις να κάνεις με τους δικού σου. Τους έλληνες, που οχι μόνο φόρεσαν την γερμανική στολή, αλλα καθοδηγούσαν και οδηγούσαν τους Γερμανούς στα λημέρια, που έστηναν μπλόκα, που έκαναν συλλήψεις και συμμετείχαν στις γενοκτονίες και τις καταστροφές των χωριών. Με αυτούς που στον αλβανικό πόλεμο μοιραζόσουν το ίδιο μετερίζι. Ηταν η στάση απέναντι στον ίδιο τον εαυτό σου, στη συνείδησή σου για αρκετό χρόνο για το ποιά θα ηταν η στάση μας απεναντί τους.
Εκθεση του Σουηδού Πρέσβη Τύμπεργκ, στις 30/10/44 αναφερόταν, πως με την εκκένωση του ελλαδικού χώρου απ τα γερμανικά στρατεύματα, ενα εκατομμύριο κάτοικοι ηταν άστεγοι. Απ τις πόλεις και τα χωριά που δεινοπάθησαν στα χρόνια της τριπλής ξενικής κατοχής : χίλιες τριακόσιες Κωμοπόλεις, χωριά και κοινότητες είχαν εντελώς καταστραφεί μαζί με 150,000 κατοικίες. Από αντίποινα για τον απελευθερωτικό αγώνα, οι νεκροί πατριώτες ξεπερνούσαν τις 30,000 και περισσότερες από 40,000 χιλιάδες απ τις ωμότητες των κατακτητών. Το μεγαλύτερο μέρος αυτών των καταστροφών και των θυμάτων, οφείλεται στη συμμετοχή και τον υπέρμετρο ζήλο των Γερμανό φορεμένων ελλήνων, που εκτός οτι γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα και ως εκ τούτου έπαιζαν και τον ρόλο του συμβούλου, ηταν και το πλιάτσο που συναποκόμιζαν μαζί τους απ αυτές τις επιδρομές και το διπλό αντάλλαγμα απ τις καταδώσεις. Το ένα αντάλλαγμα απ τους κατακτητές για την κατάδοση και το αλλο απ τους οικείους του συλληφθέντα για τη «διάσωσή του» μέσω των εταιρειών που ειχα για το σκοπό αυτοί οι ίδιοι στην κατοχή σχηματίσει.
Στον Πούλιο, και εκατοντάδες άλλους Πούλιους, απ τον οποίο υπόφερε περισσότερο η κεντρική Μακεδονία και ειδικά η Βέροια, δούλευε για το sonderkommando 2000, μια γερμανική επιχείρηση αντι κατασκοπίας, και ειχε ξεκινήσει οργανώνοντας δίκτυα πληροφοριοδοτών και κατασκόπων που αντικείμενο της δουλειάς ηταν να διεισδύσουν στις τάξεις της Αντίστασης. Το ΕΑΜ κάθε μέρα που περνούσε αυγάτιζε και όλα έλεγαν πως αυτό στην προοπτική του θα τους δημιουργούσε ολοένα μεγαλύτερα προβλήματα και στην ελληνόφωνη κυβέρνηση και στους ίδιους ο\τους Γερμανούς. Σαν αντιστάθμισμα λοιπόν, εκτός από τα πιό πάνω «πατριωτικά» έργα το καλοκαίρι του 1943 η Βέρμαχτ του επέτρεψε να οργανώσει ενα απόσπασμα ελλήνων «εθελοντών» που φορώντας γερμανικές στολές και οπλισμό, θα έπαιρναν μέρος στις εκκθαριστηκές επιχειρήσεις στα βουνά της Κεντροδυτικής Μακεδονίας στο πλάϊ της Βέρμαχτ.
Αφού διέπραξε σωρεία εγκλημάτων στην ιδια τη Θεσσαλονίκη και την περιοχή της: Σοχό, Χορτιάτη, Γιαννιτσά και δεκάδες άλλες κωμοπόλεις και χωριά εγκαταστάθηκε στο βαριά οχυρωμένο αρχηγείο του στο χωριό Κρύα Βρύση. Την ανοιξη του 1944 στις δυνάμει του Πούλου προστέθηκε μια εξ ίσου εγκληματική μονάδα από πρώην καταδίκους με επικεφαλής τον Λοχία της GFP που μιλούσε ελληνικά,ο Σούμπερτ. Αφού δεν τον χωρούσε η Κρήτη πλέον τον έφεραν στην Μακεδονία και τον ενέταξαν στις

δυνάμεις του Πούλιου. Οι σφαγές αυτές με αποκορύφωμά τους τα Γιαννιτσά, ηταν μέρος μιας συνειδητής πολιτικής των Γερμανών, οι οποίοι χρησιμοποιούσαν την τρομοκρατία σε μαζική κλίμακα με σκοπό να εμποδίσει την ανάπτυξη του ΕΑΜ και την μαχητική δύναμη του ΕΛΑΣ.
Δεν θυμάμαι ποιόν ακριβώς μήνα του 1944 διασχίζοντας τον κάμπο της Ημαθίας για να εγκατασταθεί στη Βέροια, στο πέρασμά τους σκότωναν για ψύλλου πήδημα και προέβαιναν σε πράξεις πρωτοφανούς αγριότητας. Εκτελούσαν όποιον έβρισκαν στο δρόμο μεταξύ των οποίον και τον νοικάρη του αδερφού μου Αντώνη μικροέμπορο Ιωάννη Κατσώνη. Στο χωριό Στυλίτσι βίασαν ακρετές γυναίκες. Για τον ερχομό του Πούλου στη Βέροια, υπάρχουν πολλές εκδοχές οτι...Δεν εχω προσωπική γνώμη ποιοί και για ποιό λόγω ήρθε ο Πούλος στη Βέροια. Εκείνο που εχει σημασία ειναι οτι την επομένη του ερχομού τους και την εγκατάστασή τους στο 6ο Δημοτικό Σχολείο Βεροίας, οι πράξει βίας, βιασμών, εκβιασμών και ωμοτήτων η μια διαδέχονταν την άλλη και οι Βεροιώτες κάθε πρωϊ ηταν λιγότεροι. Κάθε μέρα που περνούσε το κακό γίνονταν χειρότερο. Τον Απρίλη ο ΕΛΑΣ οργάνωσε την επιχείρηση ενάντια των πουλικών. Στη επιχείρηση αυτή οπως γράφω και σε αλλο σημείο, σκοτώθηκε ο υπαρχηγός του Πούλου και περισσότεροι απ εκατό άνδρες του. Ο Πούλος όμως κατόρθωσε να ξεφύγει.
Στη Βέροια εκτός από τον Πούλιο, μετά το μεγάλο μπλόκο την άνοιξη του 1944, έγινε προσπάθεια να συγκροτηθεί και ενα σώμα Καραμπινιέριδων στον χώρο των δίγλωσσων Ελλήνων-Βλαχών. Βέβαια η προσπάθεια δεν πέτυχε, παρά τα μέσα που χρησιμοποιήθηκαν. Και αυτοί οι λίγοι που επιστρατεύθηκαν ή αντάχθηκαν εθελοντικά δεν έδρασαν εδώ. Επικεφαλής αυτής της προσπάθεια ηταν ο Παναγιώτης Σίμος, τον οποίο πριν προλάβει να επεκτείνει το θεάρεστο και αυτός έργο του, τον σκότωσε η ΟΠΛΑ στο σταυροδρόμι Π Τσαλδάρη και Τρίφωνος.
Το ίδιο και η μάχη της τιμής και της εθνικής αξιοπρέπειας για την απελευθέρωση της αλυσοδεμένης Ελλάδας, κράτησε χίλιες μέρες και χίλιες νύχτες. Χίλιες μέρες μάχης «για το δίκαιο και τη λευτεριά», χίλιες άγρυπνες νύχτες στα ακραία όρια της ανθρώπινης αντοχής. Χίλιες μέρες και νύχτες «...μαζί όλοι μαζί δεν θα χουμε πλέον κατακτητή...». Και πριν ακόμα λάμψει ο ήλιος πάνω από την Ελλάδα, αντί να ανοικοδομήσουμε τα ερείπια, να μαζέψουμε τα κόκαλα των αλβανομάχων και των Αντιστασιακών, οι Νέο κατακτητές Αγγλοι και τα συμφυρήματα του μοναρχό φασισμού και της υποτέλειας, μας επέβαλαν τον εμφύλιο πόλεμο και ο λαός μας, έζησε άλλες χιλιάδες μέρες και νύχτες το ίδιο μαύρες και σκοτεινές και την κάθε αυγή οι Ελληνες ήμασταν και πάλι οπως και στην κατοχή λιγότεροι. Και το σκοτάδι για πολλούς συνέχισε για πολλά χρόνια ακόμα και για μερικούς μέχρι τον Ιούλη του 1974.
Εμείς που είχαμε ζήσει βιβλικές καταστροφές, χωριών και κωμοπόλεων, τα τόσα ολοκαυτώματα και τις γενοκτονίες, είδαμε τον ήλιο να ξαναπέφτει στη λάσπη. Ο φασισμός ξανά ήρθε στην Ελλάδα. Τη φορά αυτή τον έφεραν ο Τσώρτσιλ και ο Τρούμαν, το ΝΑΤΟ, η ΣΙΑ. Ο φασισμός οπως πάντα χτύπησε πάλι...Ο ήλιος στη λάσπη, η Δημοκρατία στον τάφο, η Ελευθερία στο σταυρό και η Δικαιοσύνη φόρεσε ξανά το χακί και τις χρυσές επωμίδες.
Ας μην ψάξουν, γιατί ψάχνωντας θα βρεθούν μπροστά στη ιστορία. Την ιστορία της 4χρονης δικτατορίας που αποτέλεσε την πρώτη φάση του εμφυλίου. Θα βρεθούν μπροστά στην 4χρονη ιστορία της Εθνικής Αντίστασης και τους συντελεστές της. Μπροστά σε αυτούς που με ενα μαντύλι όνειρα και ιδανικά για μιά Ελλάδα εθνικά ανεξάρτητη και δημοκρατική, και με μόνο όπλο της καρδιάς το πύρωμα για λευτεριά και δίκαιο ορκίστηκαν «...Εις Σε, ω Ιερή πατρίδα» η λευτεριά σου και το δίκαιο θα ειναι ο οδηγός των πραξεών μου, και η ευτυχία σου η ανταμοιβή των κόπων μου. Θα βρεθούν μπροστά στην αποθέωση του παράτολμου ηρωϊσμού, αντίθετα από κάθε λογική πρόβλεψη. Μπροστά σε αυτούς που θρεμμένοι με ιδανικά και οράματα για μιά Ελλάδα Νέα. Σε αυτούς που με τον αγώνα γι' αυτήν την Ελλάδα, άφησαν αγωνιζόμενοι το εκτύπωμα-χνάρι τους στη διαμόρφωση της εθνικό-κοινωνικής συνείδησης και ηθικής για την μεταπολεμική Ελλάδα. Και το ποιό δυσάρεστο για αυτούς που θα τολμήσουν να ψάξουν.
Θα βρεθούν μπροστά στη δημαγωγία της Δεξιάς, που όπως πάντα καταφεύγει στις έσχατες απλουστεύσεις. Απλουστεύσεις που για κάποιο διάστημα πείθουν καταστρέφοντας συνειδήσεις και σκοτώνουν την ευθύνη απέναντι στη δημόσια ζωή και την εθνική υπόσταση. Θα βρεθούν μπροστά στη Δεξιά, που στον μακρόχρονο βίο της αλλάζει μεθόδους, χωρίς να αλλάξει ταξική φύση και κοινωνικές στοχεύσεις. Στη δεξιά, που για να πετύχει τους σκοπούς δυναμώνει τη λαβή στους μηχανισμούς του κράτους: Διοικητικούς, κατασταλτικούς, ιδεολογικούς και εκπαιδευτικούς κλπ μηχανισμούς.

Στη Δεξιά που μή έχοντας ψυχοσωματικές ρίζες με το λαό και τη γενιά της Αντίστασης, δεν ήθελε η Εθνική Αντίσταση, να αποτελεί πλαίσιο εθνικής προβολής και δημοκρατικής διαπαιδαγώγησης, γι αυτό και την εξωβέλισε απ τους εκπαιδευτικούς μηχανισμούς, όλους εκείνους που μπορούσαν να συμβάλουν σε αυτό. Στη Δεξιά, που για να υλοποιήσει τις όποιες στοχεύσεις της, ενισχύει το συγκεντρωτικό χαρακτήρα με μέτρα αξιών το χρήμα, για κοινωνική άνοδο και κοινωνικό-οικονομική καταξίωση το ψέμα. Η κατοχή ηταν μια κατ' εξοχήν εποχή, που εκτός απ τα αλισβερίσια με τους κατακτητές, η ένοπλη επέμβαση των Αγγλων, επέτρεψε στους κάθε είδους δημαγωγούς και συνεργάτες να ασελγούν στο κατά κρεουργημένο σώμα της Ελλάδας, για να υλοποιήσουν τις όποιες αθέμιτες επιθυμίες και φιλοδοξίες τους.
Θα βρεθούν μπροστά στη στρέβλωση της μνήμης και της ιστορίας με εξωπραγματικά επιχειρήματα-σχήματα, που επέβαλαν τα ταξικά συμφέροντα στο μνημονικό υλικό του λαού, για να καλύψει τραυματικές ταξικές παραλείψεις, συνεργασίες και προδοσίες ακόμα. Η στρέβλωση δεν αποτελεί φαινόμενο ταξικό-Ελληνικό ή ατομικό αλλά και συλλογικό. Εκεί στη συλλογική μνήμη του λαού θέλει η Δεξιά, σαν εκπρόσωπος της άρχουσα τάξη, να εχει κατασκευάσει και αντικαταστήσει τους αγωνιστές και ήρωες του αλβανικού πολέμου και της Αντίστασης με τους δικούς της. Στη μνήμη του απλού λαού θέλει να καταγράψει τους συνεργάτες γιά «αγωνιστές» τους απόντες σε «ήρωες», να αναδείξει και να περάσει στη λαϊκή παράδοση τον κόσμο των κιοτήδων.
Θα βρεθούν μπροστά στον Φιλοκτήτη του Σοφοκλέους : «Διασκεδάζουν οι θεοί να βλέπουν πως ξεφεύγει τον Αδη κάθε καρυδιάς καρύδι, Τους δίκαιους ομως και τους έντιμους τους καταβαραθρώνουν με το παραμικρό. Τί να σκεφτείς και τί να πεις ; Πως καταντήσανε ετσι ; Η μόνη μας παρηγοριά, κάποιοι παράλογοι θεοί».
Η κατοχή ειναι η κατ' εξοχήν περίοδο που η υστεροφημία προσώπων που έδρασαν σε συνεργασία με τους Γερμανούς, αντεθνικά και εθνοκτόνα να παραδίνονται μέσω της στρέβλωσης στην συλλογική μνήμη σαν «αγωνιστές» και «ήρωες» και «εθνοσωτήρες» ακόμα. Από το πλήθος ανάλογων περιπτώσεων στο παρελθόν (1821 κλπ) και ειδικά του αλβανικού πολέμου και την Εθνική Αντίσταση, συντηρείται μια ψεύτικη εικόνα «αγωνιστών» και «ηρώων», που δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα. Ανθρωποι που πολέμησαν ηρωϊκά στο πλευρό των κατακτητών μέσω της στρέλβωσης, της παραποίησης και κυρίως την ανάγκη να υπάρχουν «αγωνιστές» και «ήρώες» σβήστηκε πολύ γρήγορα απ τη συλλογική μνήμη του λαού και πήραν ηδη τη θέση των κατ εξοχήν «τιμωρών» του κατακτητή. Σε αυτό βοηθούν και οι «επαγγελματίες» διαστρεβλωτές και καλοπληρωμένοι «ιστορικοί». Οι ιστορικοί που για λόγους ταξικούς και συμφέροντος, καθυπόταξαν την Νεοελληνική ιστορία μόνο στην εθνικιστική της διάσταση, παραγνωρίζοντας εξ ολοκλήρου τη σύνδεσή της με την κοινωνία που ειναι ο φορέας της ιστορίας.
Θα βρεθούν μπροστά στη φρικτή σφαγή των αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης, στα κολαστήρια του θανάτου της Κέρκυρας, της Αίγινας, της Κεφαλονιάς, του Γεντή Κουλέ, της Τρίπολης και στα Νεκροταφεία της Γυούρας, της Μακρονήσου και τα ψυχιατρεία. Εκεί θα βρεθούν μπροστά στους αθάνατους νεκρούς, που και την ύστατη ακόμα στιγμή της ζωής τους, στο πρώτο-πρώτο φως κάποιας αυγής, πάνω στο άνθος της νιότης τους, μπροστά στις μπούκες των ντουφεκιών που σημάδευαν την καρδιά τους, αυτοί με το αίμα τους, ενώ χαράζανε το σύνορο της ζωής, πέσανε με το όραμα της λευτεριάς και της εθνικής ανεξαρτησίας. Σταυραετοί της Εθνικής μας Αντίστασης, στις ποιό ψηλές κορφές των επαναστατικών θρύλων της Ρωμιοσύνης. Στις ποιό ψηλές κορφές της αρετής, της τιμής και της ανδρείας. Με αυτό το όραμα είχαν ξεκινήσει, με αυτό το όραμα είχαν πολεμήσει μέσα στη λαίλαπα και τις φωτιές του απελευθερωτικού ξεσηκωμού και με το ίδιο όραμα ξεψύχησαν αλυσοδεμένοι σε αυτά τα θυσιαστήρια και τους χώρους των εκτελέσεων.
Θα βρεθούν μπροστά στη διαπίστωση οτι η συμμετοχή, η προσφαρά και η ευθύνη απέναντι στο λαό και την Ελλάδα, ηταν τα κύρια χαρακτηριστικά γνωρίσματα και ενδιαφέροντα του εθελοντή αντάρτη. Θα βρεθούν μπροστά στον αντάρτη που εθελοντικά αυτό επιστρατεύθηκε και αφού πολεμώντας έκανε το πατριωτικό του καθήκον, τον χαρακτήρισε η μετακατοχική «πολιτεία «εχθρό», μίασμα, ΕΑΜοβούλγαρο, και κουμμούνι», η πολιτεία και Εκκλησία «άθεο και αντίχριστο» τον συνέλαβε, τον βασάνισε τον καταδίκασε, χωρίς να τον δικάσει και την Τρίτη μέρα μετά «κατά τας γραφάς» την καταδίκη τον εκτέλεσε.
Θα βρεθούν μπροστά στους συνεργάτες, τους κουκουλοφόρους, τους απόντες και τους μαυραγορίτες και κυρίως μπροστά στους καιροσκόπους, τους ανεύθυνους και τους ιστορικά ανήθικους. Μπρόστα σε αυτούς,

που οχι μόνο πρόδωσαν την Ελλάδα, αλλα δολοφόνησαν για μια ακόμα φορά την ίδια την Ελλάδα. Μπροστά σε αυτούς που οχι μόνο παραποίησαν την ιστορία, αλλα και αντικατάστησαν τους πραγματικούς αγωνιστές με τους δειλούς και τους φυγόπονους-τομαράκιδες. Τους ήρωες με τους προδότες.
Ποιό άλλο θα μπορούσε άλλωστε να ειναι το νόημα της ιστορίας αν όχι το να «θυμούνται οι παλιότεροι και να γνωρίζουν οι νεότεροι» τους όποιους αγώνες πραγματοποίησαν και ποιά στοιχεία πολιτισμού παρήγαγαν οι προηγούμενες γενιές. Ίσως, αλλα αυτό θα πρέπει να ειναι μόνο η αρχή. Η συνέχεια συνίσταται στο να μαθαίνουμε, να ψάχνουμε, να σεβόμαστε το παρελθόν και κυρίως να προσπαθούμε να παραδεχθούμε και τα οσα δεν εγκρίναμε έτσι ωστε, να διορθώσουμε τα λάθη που κάναμε στη διάρκεια του αγώνα και τη συγγραφή της ιστορίας.
Και επειδή πιστεύω, πως όλοι εχουν το δικαίωμα να μάθουν, τί έγινε στη χώρα και τον κάθε Νομό και στο Νομό μας αμέσως μετά την απελευθέρωση, θα αναφέρω δίπλα στα άλλα περιστατικά που προ ανάφερα και τη δική μου σύλληψη και τα πολλαπλά κατάγματα του εχω υποστεί απ τα βασανιστήρια.
Τον Ιούλιο του 1946 στο χωριό Κάτω Βέρμιο (Σέλι) του Νομού Ημαθίας και κατ' επέκταση σε όλη την Ελλάδα και ειδικά στην ύπαιθρο, όπου μαίνονταν η λαίλαπα της λευκής τρομοκρατίας για να πάρει σάρκα και οστά ο εμφύλιος,μα και να γίνει όχι μόνο αισθητός αλλά πλέον υπαρκτός. Μια τρομοκρατία καθοδηγημένη απ το επίσημο κράτος και εκτελούσαν-εφάρμοζαν στην πράξη «διαπρεπείς» συνεργάτες των κατακτητών και εξ επαγγέλματος βασανιστές και δολοφόνοι.
Στις 10 Ιουλίου το 1946, η εφημερίδα «Λαϊκή φωνή» της Θεσσαλονίκης στην πρώτη σελίδα και με τον τίτλο «ΤΑ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ» γράφει: «Στις 4-7-1946, δυνάμεις χωροφυλακής με επικεφαλής :Τον Βαρδουλάκη, πήγαν για εκκαθαριστικές Επειχηρήσεις στο Βέρμιο» Πέρασαν από το Κάτω Βέρμιο (Σέλι) όπου και έπιασαν : Τον Στέργιο Αρίδα-Αρίζο, τον Νίκο Κόγια του Γεωργίου, (τσαγγάριδες) τον Γεώργιο Κασνάκη και τον Νίκο Μπέλα τους οποίους ξυλοκόπησαν τόσο πολύ, που ο τελευταίος, ενώ μεταφέρονταν στο Νοσοκομείο της Νάουσας, πέθανε στο δρόμο (οι πληροφορίες λένε, πως πέθανε από τα βασανιστήρια). Επίσης κατάσχεσαν 25 ζώα απ το Σέλι. Εδιωξαν τον Παπά Βουσουλέγκα-Μπουσουλέγκα-με την κατηγορία οτι έκανε Ρουμανική προπαγάνδα. Ετσι έμεινε το χωριό χωρίς Παπά». Όταν απόφυλακίστηκα την πρώτη φορά ύστερα από 16,5 χρόνια εκτός του ότι πήγα να δω το σπίτι του αφήσαμε (και δεν υπήρχε) για παραδώσουμε το καραβάνι αλλά και το υπόγειο του Νεόκτιστού (χτίστηκε το 1933), που μας βασάνιζαν. Ενώ βρήκα και τις δυο Εκκλησίες όπως τις άφησα, δεν βρήκα ούτε τα Θεμελια των δυο Σχολείων. Βέβαια υπήρξαν όχι μόνο ευθύνες αλλά και οι υπευθυνοι. Ποιος όμως να το τολήμησει! Και ειδικά εγώ που ήμουν με αναστολή;
Ο ανταποκριτής δίνει τα τρία βασικά στοιχεία που θέλει ο ιστορικός:Το γεγονός-απόσπασμα-συλλήψεις. Το χωριό Κάτω Βέρμιο-Σέλι και τον χρόνο 4/7/1946. Λείπει όμως ο λόγος για τον οποίο έγιναν οι συλλήψεις, ο ξυλοδαρμός των συλληφθέντων και ο θάνατος του ενός απ τα βασανιστήρια: Του Νίκου Μπέλα.
Ξέρω πως είναι αβάσταχτα τρομερό, όταν σε υποχρεώνουν να διαβάσεις πως στην αγαπημένη μας Ελλάδα, συνέβησαν τέτοια απίστευτα εγκλήματα. Μα είναι πολλές φορές τρομερότερο όταν τα ζήσεις, όπως τα έζησε η δική μου γενιά. Η γενιά της εθνικής Αντίστασης 1941-44, του εμφυλίου πολέμου και των μετ' εμφυλιακών χρόνων. Και γίνεται ακόμα πιό τραγικό, όταν τελικά αποδειχθεί-αποδείχθηκε ήδη, οτι όλο αυτό το ανεξέλεγκτο έγκλημα, αυτό το πρωτόγνωρο μακαιλιό...ειχε ενα και μόνο στόχο : να μειωθεί σε βαθμό που να ισούται με τίποτε και ή δυνατόν με «έγκλημα» ιστορικά η συμμετοχή στην Εθνική Αντίσταση, να παραποιηθούν, να διαστρευλωθούν -αλλοιωθούν και κυρίως να καταχωνιαστούν τα εθνικό-λαϊκά οράματα της εθνικής μας Αντίστασης. Να χάσει την αίγλη και τη δόξα που της αξίζει η προσφορά της, το κλέος της, οι ηρωές της. Και φοβάμαι οτι γράφοντας τα πιό πάνω οτι δεν υπερβάλω. Και δεν υπερβάλω γιατί:
Η γενιά της Αντίστασης, βγήκε μέσα απ τα σπλάχνα του λαού και αντρώθηκε στη σημαντικότερη στιγμή της σύγχρονης ιστορίας μας-τον αλβανικό πόλεμο και την Αντίσταση. Η γενιά αυτή ηταν ό,τι πολυτιμότερο απόχτησε-κέρδισε ο λαός μας σε αυτόν τον αγώνα. Αυτό το αθάνατο για τη Νεοελληνική ιστορία κεφάλαιο του λαού, η άρχουσα τάξη με τους εκπροσώπους της, οχι μόνο δεν το αναγνώρισε σαν συντελεσθήσα πράξη, μισό σχεδόν αιώνα, αλλα και σήμερα ακόμα δεν αναγνωρίζει το πολύτιμο περιεχόμενο αυτού του εθνικό-λαϊκού ιστορικού κεφαλαίου σαν πράξη εθνική και κυρίως δεν το

αξιοποίησε το κεφάλαιο αυτό στο χώρο της παιδείας στην κοινωνίας και της ιστορίας. Και οχι μόνο δεν την αναγνώρισε nte gioyre, αλλά και οταν ακόμα το 1985, έγινε μια montoyw bibenti: «αναγνώρηση» απ την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, το κόμμα της Νέας Δημοκρατίας, οχι μόνο αποχώρησε απ την βουλή, αλλα πριν αποχωρήσει δήλωσε, οτι οταν έρθει στην εξουσία θα τον καταργήσει αυτόν τον νόμο. Και το ποιό τραγικό, ειναι οτι δεν συγχώρησε ποτέ το λαό-τότε και τώρα ακόμα-και ειδικά τους πρωταγωνιστές της Αντίστασης-κομμουνιστές Σοσιαλιστές και προοδευτικούς δημοκράτες «το εθνικό ανοσιούργημα» να πάρουν πρωτοβουλίες για πράγματα που υπάγονται στη σφαίρα της δικής τους ευθύνη.
Τους κομμουνιστές και τους συνοδοιπόρους, όπως χαρακτήρισαν τους δημοκράτες, που αυτοί δίχως τη δική της συγκατάθεση θέλησαν, τόλμησαν και μπόρεσαν μόνοι και αβοήθητοι, μέσα σε ελάχιστο χρόνο, σε χρόνο μηδέν, χωρίς μηχανισμούς και ανεφοδιασμούς, χωρίς αποθήκες όπλων και πολεμοφόδια, χωρίς επιμελητείες κλπ, να κάνουν σε ολόκληρη τη χώρα δίκτυο πολιτικών οργανώσεων, να ανασυγκροτήσουν ένοπλο στρατό και να πολεμήσουν οχι μόνο τους τρείς κατακτητές, αλλά και τα-ντόπια ένοπλα τμήματα που με την συναίνεσή τη δική τους και των Αγγλων τα συγκρότησαν οι Ραλό-Γονατάδες και οι διάφοροι πούλιδες με τους κατακτητές-με όπλα που υποχρεωτικά πήραν απ τους ίδιους τους κατακτητές για να τους πολεμήσουν.
Να πολεμήσουν τους κατακτητές, που αυτοί συνεργάζονταν αρμονικά μαζί τους σε όλα τα επίπεδα και όλα αυτά σε εθελοντική βάση. Και το ποιό άσχημο ειναι ότι μπόρεσαν να διώξουν πολεμώντας τους κατακτητές, ενώ παράλληλα βοηθούσαν αποτελεσματικά τον συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα. Να συγκροτήσουν εθνικό στρατό στα προπολεμικά πρότυπα. Εκτός απ τον ένοπλο Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό, (65,500) που ειχε μόνο ο μόνιμος εθελοντικός ΕΛΑΣ και το χειρότερο να οραματίζονται δημοκρατικές διαδικασίες σε ό,τι αφορά τη διακυβέρνηση της χώρας μετά την Απελευθέρωση.
Ε! Οχι πιά και δημοκρατικές διαδικασίες διακυβέρνησης. Αυτό πάει οχι απλώς πολύ αλλά πάρα πολύ. Ειναι κάτι που ξεπερνά τα «εσκαμένα», κοινώς παραδεκτά για την άρχουσα τάξη και τους μεγάλους μας «φίλους και συμμάχους». Αυτό ειναι απ τα «εγκλήματα» που δεν μπορεί να τα συγχωρήσει ποτέ η αρχουσα τάξη στο λαό. Και ενώ τον πρόδωσε συνεργαζόμενη ενα μεγάλο της κομμάτι με τους κατακτητές και ενα αλλο με την 4ο Αυγ/νή καμαρίλλα, οχι μόνο δεν αναγνωρίζει την λαϊκή προσφορά, την πολεμά απ τις πρώτες ακόμα μέρες σε συνεργασία με τους Νέο κατακτητές, δεν δίστασε ν εξοντώσει τη ανυπότακτη αυτή γενιά με τη βοήθεια των Αγλλών και των Αμερικάνων μέσω του εμφυλίου πολέμου.
Ειναι σε όλους γνωστό, οτι γι αυτό το έγκλημα που διαπράχθηκε μετά απελευθερωτικά εις βάρος της χώρας μας, ενα μέρος της ευθύνης εχουν απ την περίοδο της κατοχής ακόμα και οι Αμερικάνοι. Οι Αγγλοι και οι Αμερικανοί, ειχαν ενα κοινό σχέδιο να συντρίψουν την Αριστερά. Θέλανε να ελαττώσουν αποφασιστικά, ανεπανόρθωτα την επιρροή, να τη δυσφημίσουν, να την εξοντώσουν. Ποτέ δεν σκέφτηκαν να εγκαθιδρύσουν ενα δημοκρατικό καθεστώς στην Ελλάδα, που να ανεχθεί μια ισχυρή Αριστερά. Δεν μπορούσαν να ανεχθούν μια Αριστερά σαν αυτή που τους προέκυψε με την απελευθέρωση, και αυτό γιατί κινδύνευε το καθεστώς και οχι το σύστημα όπως ισχυρίζονται. Δεν θα επέτρεπαν ποτέ δημοκρατικές διαδικασίες, γιατί ηταν φανερό πως ούτε το Βασιλιά, ούτε τους άλλους πράκτορες μπορούσαν να φέρουν, να τους εγκαταστήσουν και να τους κρατήσουν για πολύ στην εξουσία.
Η κρατική οργάνωση των αντιπάλων της Αριστερά ηταν στα σπάργανα. Εκτός απ τις δολοφονικές συμμορίες της δοσίλογης Δεξιάς και τους Εξ ίσου δοσίλογους βασιλόφρονες, που δραστηριοποίησαν δεν ειχαν άλλους μηχανισμούς. Ειχε δημιουργηθεί βέβαια η Αντιβασιλεία (με τον Αρχιεπίσκοπο Δαμαστηνό που ανατράφηκε στη Λόντρα). Οι κυβερνήσεις ομως που εγκαθιστούσαν οι Αγγλο-Αμερικάνοι ηταν υποχείριες τους, δοσιλογές όπως δοσιλογές ηταν και οι κυβερνήσεις της κατοχής και αυτή του Καϊρου που είχε εγκατέληψη λαό και χώρα. Σαν τέτοιες δεν μπορούσαν να σταθούν. Πολύ περισσότερο να παράγουν έργο. Οι κρίσεις ηταν αλλεπάλληλες. Η μια διαδέχονταν την άλλη. Πλαστήρας, Βούλγαρης, Κενελόπουλος, Σοφούλης κλπ.
Ιστορικά κάθε ιστορική αλλαγή προκείπτει από την κατανόηση της αναταραχής, των αντιθέσεων, της υπάρχουσας τάξης πραγμάτων και τέτοιες αναταραχές και αντιθέσεις υπήρχαν πολλές. Αυτά υποχρέωσαν τον Τσώτσιλ να εκπωνήσει το Σχέδιο ΜΑΝΝΑ

Η Αριστερά ηταν ισχυρή. Και ισχυρή Αριστερά σε κάθε παρουσιαζόμενη ευνοϊκή διεθνή συγκυρία ηταν κίνδυνος να ανατρέπει το σαθρό καθεστώς που κάθε φορά θα εγκαθίδρυαν. Αφού δεν ειχαν δικές τους αξιόλογες εσωτερικές δυνάμεις, υπολογίσιμη επιρροή στο λαό που θα μπορούσαν να στηρίζονται. Δυνάμεις που θα επέτρεπαν αν οχι την παραδοχή της Αριστεράς τουλάχιστο την ανοχή, αναγκαστικά συνεπώς, για να την υποτάξουν και να κυβερνήσουν, έπρεπε να χτυπήσουν μέχρι να συντριβή η Αριστερά. Να τη χτυπήσουν με κάθε τρόπο και μέσο. Η καταδίωξη σκοπό ειχε την εξόντωση της Αριστεράς. Η εξόντωση, τους έδινε δυό βασικά πλεονεκτήματα α) τους έδινε το χρόνο να οργανώσουν τους πολιτικούς και κυρίως τους δυναμικούς και κατασταλτικούς μηχανισμούς και ελεγχόμενο πλέον δικό τους κράτος να εξαπωλίσουν πομγκρούμ κατά της Αριστερά και β) μείωνε τα ποσοστά της Αριστεράς, τρομοκρατούσε τον κόσμο και τον αποθάρρυνε να συμμετάσχει σε αγώνες για τη βελτίωση της ζωής και τη δημοκρατία.
Επίσημα η Ουάσιγκτων και κυρίως ο Πρόερδος Ρούσβελ και οι σύμβουλοί του-αυτοί που διαμόρφωναν την μελλοντική-μεταπολεμική ηγεμονία της Αμερικής και ο εδώ πρέσβη Μάκ Βή, ποτέ και σε τίποτε δεν διαφώνησαν, μα ούτε και διαφοροποιήθηκαν στην πράξη με τη Δεκεμβριανή και την μετά «Δεκεμβριανή πολιτική του Τσιώρτσιλ». Παρά τις αντιδράσεις του τύπου, των μελών του Κογκρέσου, του Σέϊτ Πάρτμεν και μεγάλο μέρος της κοινής γνώμης, δεν ταυτίστηκαν τα λόγια με την πράξη. Για τους Αμερικανούς το έργο του Τσιώρτσιλ, στην Ελλάδα αποτελούσε στην προοπτική της δική τους υποδομής. Το γεγονός αυτό και αν ακόμα δεν γινόταν σκόπιμα, η ανοχή ειχε μια τεράστια επίδραση στην προσπάθεια του Τσιώρτσιλ, να ολοκληρώσει με οποιαδήποτε μέσα το δολοφονικό σχέδιο «ΜΑΝΝΑ». Οι Αμερικανοί πάντα ειχαν βλέψεις σε αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου και βασικό προγεφύρωμα στα πετρέλαια της Μ. Ανατολής.
Με το ερώτημα γιατί η άρχουσα τάξη, δεν οργάνωσε αντίσταση οπως οι άλλες Ευρωπαϊκες χώρες, θα αποδειχθεί οτι πράγματι η ελληνική αστική τάξη, σε αντίθεση με τις ευρωπαϊκές πρόδοσε για άλλη μιά φορά μετά το 21, οχι μόνο το λαό αλλα και τον ιστορικό της ρόλο να καθιερώθει ώς ο αναμφισβήτητος ηγέτης της χώρας.
Η ιστορία διδάσκει πως οταν κατακτιέται μια χώρα, οι πρώτοι που δεν την αποδέχονται, αντιδρούνουν και οργανώνουν Αντίσταση, ειναι το κράτος και ο κρατικός μηχανισμός, το σώμα των Αξιωματικών, τα σώματα Ασφαλείας κλπ. Τα Υπουργεία εθνικής άμυνας και εσωτερικών και όποιο αλλο συναρμόδιο υπουργείο, που οπωσδήποτε εχουν εκπονήσει κάποιο σχέδιο για το πώς θα δράσει οχι μόνο στον πόλεμο, αλλά και σε περίπτωση κατάκτησης της χώρας και κυρίως πως θα απελευθερωθεί η κατακτημένη χώρα. Θέλω να πιστεύω οτι δεν υπάρχει άρχουσα τάξη, που να μήν εκπωνεί έστω κάποια υποτυπώδικα σχέδια, για το πώς θα δράσει και θα αντιδράσει σε περίπτωση πολέμου, κατοχής κλπ. Πάντα με στόχο τα συμφέροντά της προαποφασίζει ποιές συμμαχίες θα διαμορφώσει και στο πλευρό ποιών θα ταχτεί στην κάθε περίπτωση όπως των Βαλκανικών πολέμων, του Α! και του Β! Παγκοσμίου πολέμου, καθώς και τι θα πράξει σε περίπτωση κατοχής.
Αυτά τα πράγματα καμιά άρχουσα τάξη, δεν τα αφήνει στην τύχη. Αν δεν τα έθεσε σε εφαρμογή, δεν ειναι γιατί δεν ειχε σχέδια, αλλα γιατί αυτή ηταν η μόνη στρατηγική που εφαρμόζοντάς την, θα εξασφάλιζε κατά τον καλύτερο τρόπο τα συμφέροντά της. Η κάθε άρχουσα τάξη γνωρίζει πως το ποίμνιό της, παρ' ότι υπήκοοι και οχι πολιτές γι αυτήν λόγω αρχής και ύπαρξή του, δεν θα δεχθεί τη σκλαβιά. Και οχι μόνο θα αντιδράσει, αλλα ξέρει πως θα βρεί τρόπο για να αγωνιστεί. Σε παρόμοιες περιπτώσεις και στιγμές όπως αυτή της κατοχής, που μαζί με την τύχη του λαού, κρίνεται και η δική της τύχη ή και μέρος ακόμα απ τα συμφέροντά της, οταν τα πράγματα δεν ειναι σαφή και ξεκάθαρο το αποτέλεσμα, καμιά η άρχουσα τάξη δεν διακηδεύει τα συμφέροντά της, πολύ περισσότερο την ύπαρξή της, για να συμμετάσχει σε μιά ερμαφρόδιτη ακόμα κατάσταση. Αυτό θα το κάνει-οπως το έκαναν και το 21 οι Πρόκριτοι, Κοτζαμπάσηδες και ο Κλήρος-οταν τα πολεμικά δεδομένα θα εχουν ήδη γίνει σαφή αν οχι οριστικά.
Σαν τάξη που δεν εχει τη συναίνεση του λαού να κυβερνήσει, αλλα την εξουσία της, την δίνουν και τη στηρίζουν οι ξένοι, σημαίνει οτι «φύσει εχθρό» της ειναι ο λαός, που για δικούς του αντικειμενικούς λόγους, δεν της δίνει τη συνέναιση να κυβερνήσει. Ακολουθεί αυτήν ακριβώς την πολιτική, που η δική μας άρχουσα τάξη ακολούθησε στη διάρκεια της κατοχής. Αντί να μπεί μπροστά και να καλέσει το λαό σε αγώνα, τον εγκατάληψε στην τύχη του, με τη βεβαιότητα οτι ο λαός θα οργανώσει αγώνα, οχι μόνο για την επιβίωσή του, αλλα και για την υπεράσπιση της χώρας που ζεί. Δεν το καλεί σε αγώνα, γιατί αν τον καλέσει μετά τη νίκη, θα υποχρεωθεί οχι μόνο να παραχωρήσει ενα μέρος απ τα μελλοντικά της κέρδη απ

τη συμμετοχή του λαού στα κέντρα των αποφάσεων, αλλα θα υποχρεωθεί να συμμετάσχει και η άρχουσα τάξη στην αποκατάσταση των καταστροφών, να αναγνωρίσει τον αγώνα, τις θυσίες, τους νεκρούς, τους τραυματίες κλπ. Με τη μή συμμετοχή και αναγνώριση απαλλάσει τον εαυτό της στην όποια επανόρθωση. Και το βασικότερο μετά τον πόλεμο εξακολουθεί να ειναι οικονομικά εύρωστη, αρτημελής και αριθμητικά στο σύνολό της παρόν.

Φαίνεται, πως ο αστικός πολιτικός κόσμος στην αρχή του πολέμου, έτσι όπως ειχαν διαμορφωθεί τα πράγματα στα πολεμικά μέτωπα. Η αστραπιαία κατάληψη της Ευρώπης απ τον άξονα και η μεταξική φασιστική υποδομή που προϋρχε, επιβεβαίωναν οτι η νέα τάξη πραγμάτων υπό την Γερμανική ηγεσία ηταν δεδομένη. Αν σε αυτό προστεθεί οτι ενα μεγάλο μέρος της ολιγαρχίας ειχε ταυτίσει τα συμφέροντά της με αυτά της Γερμανίας, καταλήγει αβίαστα στο συμπέρασμα οτι η όποια και οσο πλατιά και αν ηταν η αντίσταση, δεν θα μπορούσε να σταθεί, αφού δεν διέγραφε προοπτική νίκης υπο τη νέα τάξη πραγμάτων.

Για να μην υποστεί την μείωση των κερδών και την συμμετοχή του νικητή λαού στη λήψη των αποφάσιων, άφησε τα πράγματα φλού από άποψη οργάνωσης και αγώνα, που υποχρεωτικά η οργάνωση θα βάλει και το λαό στο παιχνίδι των κερδών και τη συμμετοχή στην εξουσία, αφού αυτός θα βάλει το αίμα. Με βάση αυτά τα δεδομένα γίνεται κατανοητή η μη οργάνωση και συμμετοχή της άρχουσας τάξης στην Αντίσταση. Διατηρεί τις σχέση με τη διεθνή του κεφαλαίου και τους ταξικούς δεσμούς με τις άλλες άρχουσες τάξεις και σε περίπτωση, που η Αντίσταση του λαού αρχίσει να γίνεται επικίνδυνη για τα συμφέροντά της. Και οταν ποιά στον πολεμικό ορίζοντα τα πράγματα εχουν κριθεί, τότε οργανώσε τους εθνοϊσμούς και τα τάγματα ασφαλείας, για να πολεμήσει την αντίσταση που τόλμησε να οργανώσει ο λαός χωρίς την δική της συγκατάθεση. Και οταν μετά την απελευθέρωση ο λαός μέσω του αγώνα διεκδικεί τη συμμετοχή του και στα κέρδη και στη λήψη των αποφάσεων, αν οι δυνάμεις των εθνϊσμών και των ταγμάτων ασφαλείας, δεν αρκούν να στακίσουν τις δομές που στη διάρκεια του αγώνα εχει διαμορφώσει το λαϊκό κίνημα, με αντάλλαγμα την υποθήκη της εθνικής ανεξαρτησίας και συμμετοχή των ξένων στα δρώμενα της χώρας καλεί τους ξένους να εμπεδώσουν την κατάσταση και να την εν θρωνίσουν ξανά στην πολυπόθητη εξουσία.

Με τον τρόπο αυτό, οχι μόνο απαλλάσει τον εαυτό της απ τις υποχρεώσεις προς το λαό, με την δύναμη των εθνοϊσμών και των ξένων, του αμφισβητεί τον αγώνα, τις θυσίες και το αίμα και αν δεν υποταχθεί τον θέτει εκτός «Νόμου». Και οχι μόνο τον θέτει εκτός νόμου, αλλα αν τα μέτρα δεν καρποφορούν τον οδηγεί στον εμφύλιο πόλεμο προκειμένου να τον συντρίψει. Με έκτακτα μέτρα και στρατοδικεία γεμίζει τα ξερονήσια με εξορίστους, και τις φυλακές με καταδίκη και μόνο κρατούμενους με βαριές ποινές. Θέτει σε ενέργεια τα εκτελεστικά αποσπάσματα. Επιβάλει μέσω των εκτάκτων μέτρων σιγή τάφου, διαστρευλώνει, παραποιεί τα ιστορικά γεγονότα και μετά την ήτταν υποχρεώνει τον καταδυναστευμένο λαό να αποκαταστήσει-επανορθώσει με δικές του και μόνο δαπάνες τις καταστροφές του πολέμου.

Για να μπορεί η ηγεσία κάθε χώρας να πάρει τις δικές της αποφάσεις για το πως θα αντιδράσει, να δράσει και με ποιόν θα συμμαχήσει, πρέπει ηγεσία της χώρας να ειναι εθνικά ανεξάρτητη. Να μην ειναι οπως η δική μας προσδεμένη στο πολιτικό-οικονομικό άρμα της Αγγλίας απ το 1821 μέχρι το 1913, που ανέβηκε στο θρόνο ο βασιλιάς Κωσταντίνος και η βασίλισσα Σοφία, που επηρέαζε έκτοτε βαθιά τα πολιτικά πράγματα της Ελλάδας και κυρίως κατά την περίοδο του εθνικού διχασμού, υποστηρίζοντας την πολιτική της Γερμανικής ουδετερότητας. Μια ουδετερότητα, που εξυπηρετούσε τα συμφέροντα του αδερφού της Κάϊζερ Γουλιέλμου Β!. Με το που ανέβηκε ο Κωσταντίνος στο θρόνο δίπλα, στο ένα αφεντικό προστέθηκε ένας ακόμα. Δημιουργήθηκε ενας δεύτερος ανταγωνιστικός πόλος. Ο πόλος της Γερμανικής επιρροής στην Ελλάδα. Αλλωστε σε αυτόν τον ανταγωνισμό ανάμεσα στην Αγγλία και Γερμανία, οφείλονταν και ο καταστροφικός διχασμός με αρχιτέκτονα τον Μεταξά, που ηταν άνθρωπος του γενικού γερμανικού επιτελείου. Ο άνθρωπος, που έπαιξε το γνωστό ρόλο στο διχασμό και κατά τον Α! Παγκόσμιο πόλεμο.

Παρ όλο που η κατοχή της χώρας, απ τα γερμανικά στρατεύματα υπονόμευσε τις αγγλοελληνικές σχέσεις, η επιρρόη του αγγλικού παράγοντα όμως εξακολουθούσε να παίζει ακόμα καθοριστικό ρόλο. Το γεγονός αυτό τους έδινε μεγάλες δυνατότητες να ελίσσονται. Ειχαν παλιά και πρόσφατη πείρα από φιλοξενία εξορίστων κυβερνήσεων και ηγεμόνων. Βάση αυτής της αρχής και πείρας προκειμένου να τους υποτάξουν στις δικές τους θέσεις και θέληση, έδωσαν άσυλο στην ελληνική «κυβέρνηση» και το βασιλιά.

Η ξένη κατοχή επιλέγει συνεργάτες που ή ειχαν και την αγγλική συναίνεση, όντας πράκτορές τους, ή οι Αγγλοι τους υιοθέτησαν εκ των υστέρων, είτε για τις ψευδοϋπηρεσίες που τους προσέφεραν στην κατοχή, μα και γι αυτές που έπρεπε να τους προσφέρουν στο μέλλον. Οι ανθρωποι αυτοί ηταν ενα υλικό επεξεργασμένο και προετοιμασμένο να προσφέρει υπηρεσίες έξω απ την εθνική συνείδηση και κατά βάση εναντίον της. Αυτό έγινε πράξη αργότερα, οταν όλοι ανεξαιρέτως οι συνεργάτες του κατακτητών με κάποια διάκριση βέβαια, ως προς το μέγεθος της«προσφοράς» και τον κίνδυνο που διέτρεχαν να καταδικαστούν σαν δοσίλογοι, τους εφοδίασαν με αγγλικά πιστοποιητικά και εμφανίστηκαν, οχι πλέον σαν συνειδητοί και εκούσιοι αυτό το «εκούσια» και «συνειδητή» συμμετοχή στη συνεργασία που πρόβλεπε ο «Νόμος» για τους δοσιλόγους.
Για να συλληφθεί κάποιος για συνεργάτης έπρεπε ο καταγγέλων να αποδείξει οχι μόνο με στοιχεία την πράξη αλλά και οτι η πράξη αυτή ηταν «εκούσια» και «συνειδητή» ... Ετσι είδαμε συνεργάτες των κατακτητών, αλλά με αγγλική «εντολή» να γίνουν συνεργάτες των κατακτητών. Δυστυχώς στη χώρα μας εχουν συμβεί πολλά περίεργα! Από το 1821 και μετά, μα και εξακολουθούν να γίνονται ερήμην του λαού.
Ενώ λοιπόν, η ιστορία διδάσκει αυτά και ο λαός βλέποντας τα γερμανικά Στούκας και τα τάνκς, να σκορπούν το θάνατο και τη συμφορά. Να μετατρέπουν τη χώρα σε ερείπια μπήκε το πρόβλημα: τί θα γίνει από εδώ και μπρος και τι αναλογεί στον καθένα να κάνει για το ξεσκλάβωμα της πατρίδας. Στο χώρο της άρχουσας τάξης και γενικότερα στην κρατική μηχανή, το μόνο που τους ενδιέφερε ηταν πως θα σώσουν τον εαυτό τους και το...Βασιλιά. Μετά την κατέρευση του μετώπου, την κρίσιμη μέρα της 19/4/41 ο βασιλιάς ενάλαβε καθήκοντα και Πρωθυπουργού για 3 μέρες και στις 21/4/41 όρκισε πρωθυπουργό τον Εμανουήλ Τσουδερό και μαζί του αναχώρησε στις 23/4/41 για την Κρήτη, παίρνοντας μαζί του και τους μέλλοντες να γίνουν, Πρωθυπουργοί, Υπουργοί και Στρατηγοί, ολη η κρατική ανώτατη μηχανή, οι χθεσινοί ακόμα αιώνιοι, Πάπουν προς Πάπουν «ειδικοί προστάτες» όλοι μαζί έγιναν Λαγοί. Πριν φύγει ο βασιλιάς στο «δραματικό» του διάγγελμα διαδήλωνε : «την απόφαση όλου του έθνους, να συνεχίσει από εκεί τον αγώνα, μέχρι της τελικής νίκης»
Διοικητής του τμήματος στρατιάς Ηπείρου ηταν ο αντιστράτηγος Ιων Πιτσίκας. Διαπιστώνοντας κάποιες διαρροές απ τις 18/4/41 στο μέτωπο τις έκανε γνωστές στην Αθήνα. Αρχισαν οι πιέσεις, για λύση με πρώτο τον Μητροπολίτη Ιωαννίνων Σπυρίδον. Το ίδιο και οι Διοικητές του Α!, Β! και Γ! Σωμάτων Στρατού πίεζαν για ανακοχή. Προ του κινδύνου ολικής καταστροφής, ο αρχαιότερος αυτών αντιστράτηγος Τσολάκογλου του Γ. Σ. Σ ανέλαβε το δύσκολο έργο. Ενώ στην αρχική συμφωνία οι όροι παράδοσης περιείχαν κάποια στοιχεία φερέγγυα σε συνέχεια τον εξαπάτησαν οι Γερμανοί για έντιμη παράδοση. Πήρε την ευθύνη της ανακωχής, έγινε Πρωθυπουργός της κατοχικής κυβέρνησης, (ενώ ήξερε οτι εξαπατήθηκε. Αυτό το δεύτερο ηταν το τραγικό του λάθος) καταδικάστηκε απ το ειδικό δικαστήριο εις θάνατο μετά την απελευθέρωση και πεθανε το 1948 με το στίγμα της προδοσίας! Οι υπόλοιποι έγιναν «ήρωες», κυβέρνησαν τη χώρα και την οδήγησαν στην χούντα των συνταγματαρχών και τη διχοτώμηση της Κύπρου.
Και ενώ συνέβαιναν όλα αυτά, το επιβατικό πλοίο «Αρντένα» απέπλεε με συνοδεία πολεμικού με φορτίο τα έπιπλα και τα σκεύη του βασιλικού οίκου και κάποιο άλλο πλοίο φορτωμένο με τα αποθέματα χρυσού και ό,τι αλλο σπάνιο, ακριβό και πολύτιμο υπήρχε πήραν το δρόμο της«διασφάλισης». Πίσω στα κοπέλια τους άφησαν τις τρείς μόνο γνωστές ξερές εντολές για τη στάση που πρέπει να κρατήσουν.
Σε αντίθεση με τον λαό, που ήταν καθημαγμένος απ τον αλβανικό πόλεμο, τις αλόγιστες απ τους Αγγλους καταστροφές : Γέφυρες, αεροδρόμια και λιμάνια, δρόμους, σιδηροδρομικούς σταθμούς τρένα και ό,τι αλλο μπορούσε να εμποδίσει την προέλαση του άξονα, προκειμένου να υποχωρήσουν το συντομότερο δυνατό και ασφαλείς απ τη χώρα. Την κατοχή, τις επιτάξεις, τις αρπαγές, τις μακρόχρονες προσωπικές επιστρατεύσεις και ένταξη στα συνεργεία (αγγαρία) που συγκρότησαν απ τις πρώτες ακόμα μέρες για την αποκατάσταση των καταστροφών που προκάλεσαν οι Αγγλοι φεύγοντας κλπ. Την απειλή με θάνατο για τους κατόχους όπλου και τη λάμια πείνα που τον αποδεκάτιζε, η άρχουσα τάξη ειχε το σώμα των Αξιωματικών, τα Σώματα Ασφαλείας, τον κρατικό μηχανισμό και τα όπλα στα χέρια της. Και αν ακόμα δεχθούμε πως ενα μέρος της ηγεσίας του στρατού (Τσολάκογλου κ Σια) έκαναν λάθος και ζήτησαν απ το λαό να παραδώσει τα όπλα που τυχόν ειχε, μπορούσε όπως έκανε το ΚΚΕ πρώτα και το ΕΑΜ μετά, να

ρίξει το σύνθημα για συλλογή και απόρκυψη όπλων με τα οποία θα πολεμούσαμε τους κατακτητές και θα βοηθούσαμε ποιό αποφασιστικά και τον συμμαχικό αγώνα.
Μπορούσε συνεπώς ο αστικός κόσμος, να κάνει αν ήθελε Αντίσταση ή να συμμετάσχει στην αντίσταση και οχι να οδηγηθεί στα τάγματα ασφαλείας για να την πολεμήσει. Για πιό λόγω άφησε το ΚΚΕ και το ΕΑΜ να αναπτυχθεί και σε συνέχεια διατυμπάνιζε οτι η ΕΑΜική Αντίσταση θα οδηγούσε το λαό σε κομμουνιστικό καθεστώς; Αφού λοιπόν, διέτρεχε τέτοιον κίνδυνο η χώρα απ τον κομμουνισμό, αναρωτιέται κανείς και με το δίκαιό του, γιατί δεν οργάνωσε τη δική της Αντίσταση ή γιατί δεν συμμετείχε στην υπάρχουσα και απ τα μέσα να διεκδικήσει οχι μόνο το μερίδιό της, αλλα και την ηγεσία της Αντίστασης-της προσφέρθηκε-όπως έκαναν οι Ευρωπαϊκές αστικές τάξεις της Γαλλίας, της Ιταλίας κλπ.
Επειδή το μοναδικό επιχείρημα που προβάλουν προκειμένου να δικαιολογήσουν τα όποιας μορφής και έκτασης εγκλήματα, ηταν και παραμένει (άλλωστε αυτόν τον κίνδυνο επικαλέστηκε και ο Μεταξάς και ο Παπαδόπουλος για να επιβάλουν ο πρώτος την 4χρονη και ο δεύτερος την 7χρονη δικτατορία), οτι πάση θυσία έπρεπε να αποτρέψουν τον κομμουνιστικό κίνδυνο που διέτρεχε η χώρα. Εκεινο που πρέπει να τους θυμίσει κανείς, ειναι το γεγονός οτι τους κομμουνιστές η βασιλο-μεταξική δικτατορία με την εγκαθίδρυσή της εκτός του οτι τους πέρασε απ τη φωτιά και σίδηρο (και τους επιζήσαντες ιδεολογικά) τους έστειλε εξορία και τις φυλακές και οχι μόνο, αλλά έδωσε και στην Γκεστάμπο σαν σε (Λίμπρο Ντόρο) με ονοματεπώτυμο, τόπο διαμονής, οδο και αριθμό. Ακόμα πρέπει να τους θυμίσει και οτι φεύγοντας η «ηγεσία» για τα απάνεμα λιμάνια, έδωσε την γνωστή εντολή τους : «επιζήσαντες» να τους παραδώσουν στους Γερμανούς. Και πράγματι οσοι επέζησαν απ τη λαίλαπα της δικτατορίας και δεν πέθαναν απ την πείνα το χειμώνα του 1941, η χωροφυλακή εφάρμοσε την ρητή εντολή του Μανιαδάκη και τους παρέδωσε στους Γερμανούς.
Αυτούς οι Γερμανοί τους στοίβαξαν στις ανθρωπό αποθήκες του Χαϊδαριού, του Παύλου Μελά και το στρατόπεδο της Λάρισας, απ όπου πρώτους αυτούς έπαιρνα και εκτελούσαν για αντίποινα. Κορυφαία εκτέλεση τους 200 στην Καισαρινή την πρωτομαγιά του 1944. Σώθηκαν μόνο οσοι κατόρθωσαν να αποδράσουν. Ε! λοιπόν, απ αυτούς τους ελάχιστους επιζήσαντες ιδεολογικά και απ την πείνα κομμουνιστές διέτρεχε κίνδυνο η Ελλάδα; Την Ελλάδα που στο όνομα αυτών των ολίγων και της «ελευθερίας» μέσω και της κρατικής τρομοκρατίας την μετέτρεψαν σε ενα ασύνορο κρανίου τόπο! Οσο για την Ελευθερία που ειναι συνώνυμη με τα ανθρώπινα δικαιώματα, ο λαός γνωρίζει οτι Ελευθερία ειναι πάντοτε η Ελευθερία εκείνου που σκέπτεται διαφορετικά και παύει να ειναι αποτελεσματική οταν καταντάει επιλεκτική και προνόμιο.
ΟΙ εξόριστοι και φυλακισμένοι χωρίς δική κομμουνιστές της μεταξικής δικτατορία, εκτός απ όλα τα αλλα κακά και άσχημα μετά την κατάληψη της χώρας απ τα Γερμανικά στρατεύματα, ειχαν να αντιμετωπίσουν και το φάσμα της πείνας. Την πείνα αυτήν τη φοβερή και απολέμητη αρρώστια. Η πείνα...η πείνα ειναι το φοβερότερο πράγμα και οταν είσαι έξω «ελεύθερος» Την δοκίμασε ο λαός της Ελλάδας και ιδιαίτερα της Αθήνας, τον μαύρο χειμώνα του 1941-44.
Μα η πείνα στη φυλακή και μάλιστα υπό των κατακτητών και του εμφυλίου πολέμου ειναι εντελως διαφαρετικό πράγμα. Εξω εχεις τα δυό σου χέρια και τα δυό σου πόδια. Μπορείς να τρέξει και να μαζέψει εστω και λίγα χόρτα. Και ακόμα, αν χάσεις την ανθρωπιά σου...μπορείς να πάς σε κάποιο τενεκέ σκουπιδιών, να ψάξεις και να βρει κάποια σάπια πατάτα, ντοματά ή ό,τι αλλο μπορεί να μπεί στο στόμα και να το κρατήσει το στομάχι. Στη φυλακή ομως τίποτε απ ολα αυτά τα... καλούδια. Εισαι καταδικασμένος σε αργό και βέβαιαο θάνατο. Αν σε αυτό προστεθεί και οτι αντικείμενο της φυλάκισης αυτής καθ' εαυτής ειναι η εξόντωση. Τότε μιλάμε για σίγουρο...Οταν το σύστημα θέλει να σώσει κάποιους πχ τους (δοσίλογους), θα βρεί τρόπο να τους σώσει «νόμιμα» ή παράνομα. Το ίδιο ισχύει και οταν θέλει να εξοντώσει.
Αν συμμετείχε και άρχουσα τάξη στην αντίσταση, άλλη θα ηταν η μεταπολεμική πορεία της χώρας. Για να μπορεί όμως να συμμετάσχει στην Αντίσταση, έπρεπε να αποσύρει τη συμμετοχή της από τη Διεθνή του κεφαλαίου και να αρνηθεί τη συμμετοχή της στην «κυβέρνηση» του Καϊρου. Αυτό σε καμιά περίπτωση δεν θα της το επέτρεπαν τα μεγάλα αφεντικά, στο άρμα των οποίων ηταν δεμένει χειροπόδαρα και πριν απ τη διεθνή πολύ περισσότερο μετά την προσχώρηση. Μετά και απ την «πολιτική διαθήκη» που άφησε ο Βενιζέλος και αποδέχθηκε κι υοιοθέτησε το Φόρεϊν Οφφις. Η κατοχή ηταν μια ευκαιρία για την άρχουσα

τάξη να ολοκληρώσει τον ιστορικό της ρόλο. Για να το πετύχει αυτό μόνο ενας τρόπος υπήχρε α) να ηγηθεί της Αντίστασης ή να ταχθεί στο πλευρό του λαού, που ηταν και ο φύσει συμμαχός της. β) :Να ολοκληρώσει την επανάσταση που την άφησε κολοβή το 1821 και. γ) Να πάρει τις τύχες του λαού και της χώρας στα χέρια της, έτσι ώστε μετά την απελευθέρωση να πάψει η χώρα μας να ειναι δεμένη στο Αγγλικό άρμα και προσδεμένη στο αμερικάνικο.

Γι' αυτόν που δεν γνωρίζει πρόσωπα και πράγματα φαίνεται ακατανόητο. Δεν ειναι όμως. Και δεν ειναι γιατί μετά τη δήλωση του Ελευθέριο Βενιζέλου το 1935 οτι : «Εγώ τα βρήκα με τους Τούρκους, δεν θα τα βρω με τους ιδεολογικούς μου αντιπάλους, την αποδοχή απ τον ίδιο της βασιλείας» και με υπόδειξη των Αγγλων, που ηταν οι ηγέτες της Διεθνούς του κεφαλαίου, στην οποία Διεθνή συμμετείχε και η δική μας άρχουσα τάξη, δεν μπορούσε να συμμετάσχει στην Αντίσταση. Με τη δήλωση αυτή του Βενιζέλου, την επαναφορά της μοναρχίας και την επιβολή της δικτατορίας, η άρχουσα τάξη ειχε πετύχει την ενότητά της και την συναίνεση στην από κοινού εξόντωση με όλα τα μέσα οχι μόνο των ανατρεπτικών τότε κινημάτων αλλά και των διεκδικητικών ακόμα. Συνδικαλιστικές οργανώσεις, Συλλόγους κλπ. Με την πράξη της αυτή ομως, η αστική τάξη ειχε απεμπολήσει το δικαίωμα να αποφασίζει και να δρα με δική της πρωτοβουλία και απόφαση τόσο για τα συμφέροντα της χώρας, αλλο τόσο και για τα καθαρά δικά της ταξικά.

Επειδή έκανα χρήση του όρου «Διεθνής του Κεφαλαίου» ενδέχεται να αναρωτηθεί κάποιος. Μα επιτέλους ποιά ειναι αυτή η Διεθνής του κεφαλαίου; Η απάντηση ειναι οτι μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία το 1917, την ίδρυση το 1919 της «Κομμουνιστικής Διεθνούς» και την προσχώρηση και του ΚΚΕ το 1920 στην (Κ.Δ), οι κίνδυνοι που απειλούσαν το σύστημα ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής συνολικά και σε κάθε χώρα ξεχωριστά, δεν ηταν απλως πολλοί αλλά και μεγάλοι. Και ηταν πολλοί και μεγάλοι γιατί η διεθνής του κεφαλαίου, γνώριζε καλύτερα απ τον καθένα οτι η ιδιοκτησία : Ειναι Ιστορικό και Οχι φυσικό Φαινόμενο. Ειναι και αυτή οπως ολα τα αλλα κοινωνικά φαινόμενα με αρχή και τέλος. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι κανένας δεν δημιουργεί ιστορία, ούτε παράγει προϊόντα, αν απομείνει στην προσπάθεια μόνος του και η ιδιοκτησία ειναι μόνη και ατομική.

Οπως η Καντιανή θεωρία, παρά τον περιορισμό της στον θεματισμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων θεωρεί οτι : «Ειναι η σωτήρια υπόμνηση της θεμελειώδους αξίωσης, ο εσωτερικά εδραιωμένος σεβασμός του δικαίου κάθε ατόμου, να αποτελεί την στοιχειώδη αρχή κάθε αληθινά Ανθρώπινης κοινότητας». Κατά τον ίδιο τρόπο και ο Μαρξισμός λέει οτι :«Η ιδιοκτησία καθορίζεται απ τις μορφές παραγωγής, συνεπώς εχει ιστορικό χαρακτήρα και οχι φυσικό-κοινωνικό».

Η ιδιοκτησία με το πέρασμα του χρόνου, δημιουργησε μια νέα συνείδηση στον άνθρωπο για τον εαυτό του και για τον κόσμο γύρο του και ας νομίζει οτι περιέχει την πείρα αιώνων και την πολλαπλή συνείδηση του καθολικού ανθρώπου, ενώ ο ιδιοκτήτης ειναι ένας ταλαίπωρος άνθρωπος, ενα ανθρωπάκι οταν ειναι μόνος του, αυτός και ο μπεζαχτάς του. Μια και δεν υπάρχει το στοιχείο της σύγκρισης με το προ ιδιοκτησιακό καθεστώς, ζούμε έκτοτε με ό,τι βιβλικό, φανταστικό και μυθοπλαστικό, εχει κατασκευάσει εδώ και μερικές χιλιάδες χρόνια το ιδιοκτησιακό καθεστώς αναμασώντας τα περασμένα.

Η άρχουσα τάξη έχοντας εξαντλήσει τα όποια επιχειρήματα, ειχε στην αντίκρουση των δύο τρόπων σκέψης-συστημάτων, αντί νέων επιχειρημάτων ικανά να αντικρούσουν τις Σοσιαλιστικές απόψεις κατέφυγε στην αδυσώπητη και χωρίς όρια χρήση κατασταλτικών μέτρων και διώξεις.Ο,τι διογκώνει το παρακράτος, ο,τι εχει σχέση με τον χαφιεδισμός ειχε μετατραπεί σε προσοδοφόρο επάγγελμα. Ο,τι μπορούσε ο καθένας να διώξει τον εργαζόμενο απ τη δουλειά, να τον στείλει εξορία και φυλακή ακόμα ηταν ευπρόσδεκτο. Οταν οι κομμουνιστές-Αριστερά κατηγορούσε την άρχουσα τάξη για χωρίς όριο εκμετάλλευση, για απάνθρωπη συμπεριφορά, για υποταγή στους ξένους, που μας εκμεταλλεύονται διπλά, που μας κλέβουν τον υλικό και πνευματικό πλούτο, αυτή απαντούσε με ολων των ειδών τις διώξεις.

Ενας λαός οδηγείται στην Επανάσταση, για δυο κυρίως λόγους: α) να απελευθερωθεί απ την άμεση ή έμμεση κατοχή ή εξάρτηση και β) να βελτιώσει τους όρους ζωής σε σχέση με την προηγούμενη κατάσταση τόσο στον οικονομικό-κοινωνικό αλλο τόσο και στον πολιτιστικό τομέα.

Τα Σοσιαλιστικά ιδεώδη, τα κηρύγματα και συνθήματα στην Ελλάδα ειχαν μεγάλη απήχηση, ειδικά μετά την Μικρασιατική καταστροφή και τον ερχομό των προσφύγων. Προκειμένου η άρχουσα τάξη να ανακόψει αυτήν την άνοδο της Αριστεράς, κατέφυγε στα γνωστά εκλογικά, κοινοβουλευτικά και στρατωτικά πραξικοπήματα και τις γνωστές δικτατορίες με αποκορύφωμα τη Βασιλό Μμεταξική

δικτατορία που έγινε με ενα και μόνο βασικό σκοπό: Οχι μόνο να βάλει τέλος σε αυτήν την αλματώδη ανάπτυξη του Αριστερού κινήματος στη Ελλάδα, αλλά να εξοντώσει ηθικά και βιολογικά τον ηγετικό πυρήνα, που ηταν οι κομμουνιστές, οι Σοσιαλιστές και Δημοκράτες. Ακολούθησαν οι γνωστές πολυάριθμες συλλήψεις, τα βασανιστήρια, ο πάγος και το ρετσινόλαδο. Οι ομαδικές εξορίες και φυλακίσεις χωρίς δίκη. Η κατάργηση των πολιτικών κομμάτων, η λογοκρισία στον τύπο, το κάψιμο βιβλίων και η παράδοση με ονοματεπώνυμο, οδό και αριθμό του σπιτιού των κομμουνιστών στη κατοχή Γκεστάπο.

Σε ό,τι εχει σχέση με το κάψιμο των βιβλίων ο μεγάλος μας ποιητής Κ Παλάμας στο Δωδεκάλογο του Γύφτου σε μια στροφή γράφει: « Αναψε φωτιές καλόγερε κάψε, κάψε στα χαμένα καίς της ιδέας ο σταυραετός τις φτερούγε του απλώνει πιό ψηλα προς τα ύψη προς το φώς».

Το οτι ο Βασιλιάς Γεώργιος, συνωμοτούσε με τον Μεταξά για την κατάργηση του κοινοβουλευτισμού και των ελάχιστων λαϊκών ελευθεριών και την εγκαθίδρυση της δικτατορίας, δεν ειναι καθόλου παράξενο. Το παράξενο ήταν το οτι οι Αγγλοι ενίσχυαν τον παλιό, γνωστό για τις σχέσεις του με το φασισμό Μεταξά. Τον άνθρωπο του γερμανικού γενικού επιτελείου. Τον άνθρωπο που έπαιξε το γνωστό ρόλο στο διχασμό κατά τον Α! Παγκόσμιο πόλεμο. Βέβαια, η αποδοχή και παραδοχή του Μεταξά απ τους Αγγλους, θα μπορούσε να θεωρηθεί σαν αντίφαση. Αλλα και η αντίφαση αυτή βρίσκεται μέσα στά πράγματα, και κυρίως στη «λογική» της πολιτικής του Φορεϊν Οφφις, που πρόβαλε και υποστήριξε πρώτα τον Μουσουλίνι και αργότερα τον Χίτλερ. Επέτρεψε και υποστήριξε τον επανεξοπλισμό της Γερμανίας και βάσει προδιαγεγραμμένου σχεδίου της διεθνούς, οδήγησε τη διεθνή στο Μόναχο, με στόχο να βάλει φραγμό στο εργατικό κίνημα της Ευρώπης. Να κατευθύνει τη φοβερή στρατιωτική μηχανή «προς Ανατολάς» για να τσακίσει την πρώτη και μοναδική τότε χώρα του σοσιαλισμού.

Το 1922-24, η Αγγλια αντέδρασε στο διώξιμο της Δυναστείας των Γλύξμπουργκ και την ανακήρυξη και αυτής της αναιμικής δημοκρατίας στην Ελλάδα. Και οχι μόνο αντέδρασε, αλλα απ το 1930 προετοίμαζε συστηματικά την παλινόρθωση. Για το σκοπό αυτό ενίσχυε τα αντιβενιζελικά κόμματα, να διαμορφώσουν τους αντίστοιχους μηχανισμούς ιδεολογικούς και κατασταλτικούς, χωρίς αυτό να σημαίνει οτι έπαψε ποτέ να παίζει σε δυο ταμπλώ, με μοναδικό στόχο να συντονίσουν από κοινού την προσπάθεια αναχαίτησης των κινημάτων αμφισβήτησης και ανατροπής.

Μπροστά στους κινδύνους που άρχισαν να διαγράφονται, το κεφαλαιοκρατικό σύστημα σαν σύνολο και κάθε χώρα χωριστά οχι απλώς άρχισε να ανησυχήσει, αλλα και να παίρνει και τα αντίστοιχα πρακτικά μέτρα. Ετσι ένα απ τα πρώτα μέτρα που πήρε ήταν να ιδρύσει τη δική της «Διεθνή». Να την εξοπλίσει θεωρητικά και να διαμορφώσει κέντρα προπαγάνδας με τους αντίστοιχους κατασταλτικούς μηχανισμούς. Βασικό σύνθημα της Διεθνούς του κεφαλαίου ηταν α) Ενας ειναι ο εχθρός: ο κομμουνισμός και οι δορυφόροι του β) Η εξαγορά, η διαπλοκή και η εξαπάτηση γ) Η εξόντωση με ολα τα θεμιτά και αθέμιτα μέσα της ηγεσίας του κινήματος και δ) βασικό εργαλείο τον εμφύλιο ταξικό, «ανειρήνευτο» ειρηνικό και ένοπλο πόλεμο σαν το ποιό αποτελεσματικό μέσο.

Και πριν απ το 1917 υπήρχαν λαϊκά κινήματα.Τα κινήματα αυτά ομως ηταν κινήματα διεκδίκησης ενός καλύτερου επιπέδου ζωής. Μετά το 1917 τα ίδια αυτά κινήματα, από κινήματα διεκδίκηση μετατράπηκαν σε κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής. Τα κινήματα αυτά που τα γέννησε η αλαζονεία των ισχυρών, η απληστία των οικονομικών συμφερόντων, η ληστρική εκμετάλλευση του ανθρώπου και του πλούτου του πλανήτη απ τους λίγους, η αύξιση της ανισότητας, η φτώχεια και η εξαθλίωση εκατοντάδων εκατομμυρίων πολιτών του πλανήτη. Σ αυτά τα κινήματα η διεθνής του κεφαλαίου κήρυξε ενα καθημερινό πολύμορφο και ανειρήνευτο, ταξικό εμφύλιο πόλεμο

Οι επιλογές που έκανε η άρχουσα τάξη, να μην αναγνωρίσει σαν εθνική πράξη και εθνικό λαϊκό περιεχόμενο την Εθνική Αντίσταση, να εξοντώσει τη γενιά της Αντίστασης, βοηθούμενη απ τους Αγγλους πρώτα, που οχι μόνο ήρθαν σαν κατακτητές, αλλά και συμπεριφέρθηκαν και σαν κατακτητές και τους Αμερικανούς μετά μέσω του εμφυλίου πολέμου, δεν ηταν μόνο από μίσος προς τους πολιτικούς της αντιπάλους. Ηταν η κατοχύρωση των ταξικόν της συμφερόντων και η ανταπόκριση των ευθυνών που ειχε αναλάβει απέναντι στη διεθνή και στους νέους αλληλοδιάδοχους κατακτητές.

Κάθε εποχή εχει τα δικά της ιδιόμορφα προβλήματα. Και η δεκαετία του 1930-40 ειχε τα δικά της κοινωνικό-οικονομικά, πολιτικά και ιδεολογικά προβλήματα. Με τη λήξη του Α! Παγκοσμίου πολέμου και

την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία, δέχθηκε ενα απροσδόκητο ΣΟΚ το σύστημα ιδιοκτησία στα μεσα παραγωγής. Οι αντιλήψεις για τη ζωή άλλαξαν. Νέοι ορίζοντες άνοιξαν μπροστά στην ανθρωπότητα. Ηταν επόμενο τα κινήματα διεκδίκησης σιγά σιγά να γίνουν κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής.Τα κομμουνιστικά κόμματα μπήκαν επικεφαλής αυτών των κινημάτων τα οποία αναπτύσσονταν με γεωμετρική πλέον πρόοδο. Ανάμεσα στα δυό συστήματα άρχισε ενας θανάσιμος και ανειρήνευτος πόλεμος για το :Ποιός ειναι ποιος; Και ποιός θα νικήσει ποιόν;
Σε διεθνές επίπεδο το κεφαλαιοκρατικό σύστημα, απάντησε με τη συγκρότηση της δικής του Διεθνή. Κήρυξε σε διωγμό τα λαϊκά κινήματα, κατάργησε και τα λίγα ψήγματα δημοκρατίας (Πορτογαλία, Ισπάνια, Ρουμανία, Βουλγαρία, Ελλάδα κλπ) και ανέδειξε τον φασισμό σαν μέσω σωτηρίας. Το Σοσιαλιστικό σύστημα καλούσε τους λαούς του κόσμου να κάνουν και στις χώρες τους σοσιαλισμό. Η δεκαετία του 1930-40 ηταν η δεκαετία που ανασυντάσσονταν σε παγκόσμια κλίμα οι συγκρουσιακές δυνάμεις
Αυτές περίπου ηταν οι προϋποθέσεις του μεσοπολέμου, παγκόσμια και στη χώρα μας. Αυτές ηταν το προοίμιο του Β! Παγκοσμίου πολέμου και του Ιταλού-Ελληνικού στις 28 του Οκτώβρη του 1940. Ενας πόλεμος που άμεσα με τις νίκες στην Αλβανία κατά του άξονα και έμμεσα με τον χρόνο, τα Μακεδονικά οχυρά, την Κρήτη και την σε σύντομο χρόνο οργάνωση Αντιστασιακής δράσης, έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην έκβαση του Β! Παγκοσμίου πολέμου.
Τώρα η χώρα ειχε κατακτηθεί. Οχι από ενα, αλλα από τρείς κατακτητές.Το ματωμένο κορμί της Ελλάδας ειχε μοιραστεί σε τρείς ζώνες: τη γερμανική, την ιταλική και τη Βουλγαρική. Τα πάντα ειχαν μετατραπεί σε ερείπια. Παντού υπήρχε ολοκληρωτική διάλυση και αποσύνθεση και οι «ειδικοί προστάτες» δεν περίμεναν στην πατρώα Γή, να μοιραστούν των προδομένων υπηκόων τους την τύχη, την «αξιοζήλευτη» που τους ειχαν ετοιμάσει, ούτε τα κάδρα και τα γυαλικά.
Οταν οι σιδερόφρακτοι Ούνοι ξεχύθηκαν στη χώρα μας, χτυπώντας πισόπλατα το στρατός μας, και έσπερναν την καταστροφή, το φόβο και το θάνατο. Οταν ολα τα έσκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά, και ενώ οι «ειδικοί» εγκατάλειψαν λαό και χώρα, οι κομμουνιστές όρθωσαν το ανάστημά τους, σήκωσαν ψηλά τη σημαία του αγώνα και κάλεσαν το λαό για εθνική λευτεριά ενάντια στην τριπλή κατοχή. Αλλος δρόμος δεν υπήρχε, εκτός απ αυτόν παρά ο αφανισμός. Ο δρόμος αυτός ηταν η αγωνιστική συνέχεια του εθνους. Αυτός και μόνο αυτός ο δρόμος ηταν ο δρόμος της τιμής, της αξιοπρέπειας και της εθνικής σωτηρίας. Ο λαός μας μές τους λαούς λαός αγωνιστής, δεν μπορούσε να ξεχάσει την αγωνιστική παράδοση και την Ελλάδα των βουνών. Την Ελεύθερη Ελλάδα των Βουνών όπου ξαναζωντανεύει η παλιά εποποιϊα των κλεφτών και των αρματολών των τεσσάρων αιώνων αντίστασης στο Τούρκο κατακτητή, της ανένδοτης επιμονής να μείνει η Ελλάδας Ελεύθερη. Εκεί στο βουνό σ ένα τόπο στεγνό και γυμνό, ξεπετιέται αυθόρμητα, πρωτόγονα, η πατροπαράδοτη λεβεντιά και εξέγερση των βουνίσιων και «...Ξανάζωντάνεψε το Αρματολίκι τα μπράτσα σίδερα φλόγα η ψυχή...» και «Απάνω στο ψηλά βουνά αντάρτες ΕΠΟΝίτες παλεύουν για τη λευτεριά Ελλάδα μας χτυπώντας τους φασίστες...» ακολουθούν τους μυθικούς και καταξιωμένους στον αγώνα καπεταναίους.
Ο ελληνικός λαό ειχε ενα μεγάλο θησαυρό αγωνιστικών παραδόσεων, μακρόχρονους αγώνες, θυσίες, ολοκαυτώματα και νίκες. Δεν μπορούσε να τα ξεχάσει, να τα απαρνηθεί όλα αυτά γιατί το ήθελαν μερικοί.
Απ αυτόν τον πλούτο και ανεξάντλητο θησαυρό άντλησαν οι πρωτοπόροι του αγώνα τη δύναμη και τη θέληση-απόφαση για αγώνα. Και αυτήν ακριβώς τη δύναμη του αγωνιστή λαού, εκ ξέφραζε και προωθούσε η ηγεσία της Αντίστασης και ήταν το ζωντανό παράδειγμά του. Και ηταν αυτοί που δίνανε προοπτική στο λαϊκό κίνημα. Αυτή η μεγάλη λαϊκή ανεξάντλητη δύναμη άρχισε να οργανώνεται και να κινητοποιείται απ τις πρώτες μέρες, που οι κατακτητές πάτησαν το. «...Η Ελλάς φωνάζει και τα παιδιά της τα προσκαλεί ναμήν λερώσουν το Αγιο της χώμα οι δολοφόνοι χιτλερικοί...» που λέει και ενα από τα τραγούδια της Αντίστασης.
Οι λαϊκοί ηγέτες και ανάμεσά τους οι κομμουνιστές, πάντα διαπαιδαγωγούσαν τον εργαζόμενο λαό να στηρίζεται στις δικές δυνάμεις. Να διεκδικεί το δίκιο του με τον αγώνα, να μήν περιμένει να τους χαρίσουν άλλοι τη λευτεριά, να μισεί τους τυράννους φασίστες, να θεωρεί φίλους όλους τους λαούς και εχθρούς όλους τους δυνάστες.

Το πνεύμα της Αντίστασης έρχονταν απ το μεγάλο 21, που ηταν σχετικά πρόσφατο και ειχε σε χοντρές γραμμές τα προβλήματα που το 21, λόγω του συμβιβασμού των αστών με την Αγία τριάδα και τους Αγγλους έμειναν άλυτα : Πλήρη Εθνική Ανεξαρτησία και η Ελλάδα να ανήκει στους Ελληνες. Βεβαια τέτοια διδάγματα και δίψα για λευτεριά εχουν όλοι οι λαοί. Μα τόσο καθαρό παράδειγμα-μαθήματα λίγοι λαοί ειχαν πάρει απ τους προγόνους και τους σύγχρονους ποιητάδες όπως:
«Από τα κόκαλα βγαλμένη των Ελλήνων τα Ιερά» τη θέλει τη λευτεριά ο Μεγάλος Σολωμός το 21. Και ο Κωστής Παλαμάς το 1940, θα καταφέρει να χωρέσει το έθνος, την ψυχή του, την ιστορία του, και την αποστολή του μέσα σε ένα στίχο : Αυτόν το λόγω μόνο θα σας πώ, δεν εχω αλλο κανένα «Μεθύστε με τ αθάνατο κρασί του είκοσιένα» και αργότερα στην κατοχή ο ίδιος θα βροντοφωνάξει: «Ανάξιος όποιος ξάφνου ακούει το προσκλητήριο των καιρών να το φυσάει ή να το κρούει η σάλπιγγα ή το τύμπανα τ ακούει και δεν λέει ΠΑΡΩΝ». Και σε λίγο «Ομπρός, με ορθή, μεσούρανη της λευτεριάς τη δάδα ανοίγεις δρόμο, Ελλάδα στον Ανθρωπο...Εμπρός». θα σκούξει πάλι ο Αγγελος Σικελιανός λίγες μέρες πριν τον Οκτώβρη του 1940 με το : «Λαέ των Ελλήνων, αύριο ξημερώνει η ποιό τρανή σου ΑΥΓΗ, κι ΑΥΓΗ του κόσμου» και θα προσδιορίσει στη συνέχεια την πανανθρώπινη αποστολή της τρισάγιας κατοχικής γενιάς στην υπόθεση της ελευθερίας των εθνών.
Οταν οι αθάνατοι πρόγονοί μας σήκωσαν τη σημαία της λευτεριάς το 1821, δεν έκαναν τίποτε άλλο, παρά να αψηφίσουν την υπεροχή σε νούμερα και πολεμικά μέσα τον δυνάστη εχθρό. Η αυτοκρατορία που θα τολμούσαν να αντιμετωπίσουν, κυριαρχούσε απ το Δούναβι ώς το Νείλο με πολλά εκατομμύρια κατοίκους. Ειχε στρατούς και στόλους αήττητους για την εποχή εκείνη και πόρους ανεξάντλητους, μα και η πολεμική πείρα της αυτοκρατορίας. Ενανε να τρέμουν τα ανακτοβούλια της Ευρώπης. Και οι Ελληνες μια χούφτα τότε, άοπλοι και χωρίς πολεμική πείρα. Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά στην αρχή, ειχαν και την Ευρώπη ολόκληρη εναντίον τους. Και όλοι τους συνιστούσαν να μην αποτολμήσει ένα τέτοιο εγχείρημα και αυτός ακόμα ο Καποδίστριας. Και ομως δεν δίστασαν να αρπάξουν τα λίγα έστω όπλα και με την αντάρτικη ψυχή να τα βάλουν με την κραταιά τότε αυτοκρατορία.
Η χώρα κατακτήθηκε ύστερα από ενα μακρόχρονο πόλεμο με τον Ιταλικό φασισμό και ενα αιματερό πόλεμο με τον νέο επίδοξο κατακτητή. Αμέσως μετά την κατάρρευση του μετώπου ο λαός ένοιωσε οτι θα ζούσε ενα καινούριο 21. Ξεσηκώθηκε αποφασισμένος να στηριχθεί στις δικές του δυνάμεις. Αφού η «ηγεσία» το έσκασε και οι εναπομείναντες έκριναν «άσκοπο τον αγώνα». Αποφασισμένος να ματώσει και να νικήσει, όσες δυσκολίες και θυσίες και αν χρειαστεί να κάνει και στη νέα αυτή φάση του αγώνα οσο σκληρός, δύσκολος και οδυνηρός και να ειναι θα τον αντιμετωπίσει. Αυτός ηταν ο δρόμος που μας δίδαξαν οι αθάνατοι πρόγονοί μας. Αυτή ηταν η παράδοση του λαού και αυτές ηταν η παρακαταθήκες, που είχαμε και απ αυτές άντλησαν τα όποια διδάγματα και παραδείγματα οι νέοι Λεωνίδες, Κολοκοτρωναίοι, Ανδρούτσοι, Καραϊσκάκιδες και Καρατάσοι.
Με τις αντίστοιχες κάθε φορά προσαρμογές στα νέα δεδομένα η αγωνιστική παράδοση, ειναι το βασικό θεμέλιο πάνω στο οποίο στηρίζεται και διαιωνίζεται η ιστορία και ο πολιτισμός κάθε λαού. Ειναι ο καθρέφτης πάνω στον οποίο απεικονίζεται η ζωή και η δράση των προγόνων και αποτελεί γι αυτό την ποιό πολύτιμη κληρονομιά. Ειναι η ψυχή μας, ειναι οι ρίζες μας, ειναι η δύναμη που τροφοδοτεί τους φάρους που φωτίζουν στους δρόμους του μέλλοντος και του πολιτισμού μας. Ειναι η συλλογική ιστορική μνήμη και η συνειδητοποίηση του υπάρχω.
Η γενιά της κατοχής δεν μπορούσε σε μέρες κατοχής, να την διακατέχει ο συμβιβασμός και η υποταγή. Δεν μπορούσε να δεχθεί την κατοχή που οχι μόνο θα υποβάθμιζε την Ελλάδα και τους Ελληνες απ την αξιοθαύμαστη θέση που ειχε στην παγκόσμια κοινότητα. Ξέραμε απ τους προγόνους οτι :«όποιος το στόμα του βουλώνει ποτέ δεν γλιτώνει και όποιος τα χέρια σταυρώνει βούλος δηλώνει». Σαν γενιά προσπαθούσε να βρει τη δικής ταυτότητα σε εναν κόσμο, που ηταν οχι μόνο σε ενα μεταβατικό στάδιο, χωρίς να ειναι γνωστή η κατάληξη. Σε ενα κόσμο που σε λίγο θα κληθεί να τον παραλάβει. ΟΙ κομμουνιστές που ηταν η ατμομηχανή του αγώνα, έδειξαν οχι μόνο το στίγμα της ταυτότητας του αγώνα, αλλα και τους λόγους για τους οποίους ηταν επιβεβλημένος. Και σε λίγο η ΕΠΟΝ διαμόρφωσε με το δικό της σύνθημα : ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΦΩΣ ΜΟΡΦΩΣΗ ΠΟΛΙΤΙΣΜΌΣ έδωσε και το περιεχόμενο του αγώνα της γενιάς που αν ο αγώνας ειχε την ποθητή έκβαση θα έκανε πράξη.

Ο λαός οργανωμένος στο ΕΑΜ βροντοφώναξε και στους τρεις πλέον κατακτητές το ακόμα πιό μεγάλο ΟΧΙ. Και ηταν ποιό μεγάλο και βροντερό αυτό το ΟΧΙ, γιατί το ΟΧΙ του 1940, ειχε πίσω του και μαζί του το οργανωμένο κράτος, τον οργανωμένο και εξοπλισμένο, έστω και ελειπή για την περίπτωση στρατό, το σώμα των Αξιωματικών και όλους τους αλλους μηχανισμούς (επιμελητείες, εφεδρείες κλπ) είχε ολόκληρο το λαό και επί πλέον το 40, ειχε να αντιμετωπίσει ενα μόνο φιλόδοξο επιδρομέα.
Τώρα η χώρα ειχε κατακτηθεί. Και οι δυνάμεις που την κυβερνούσαν, ηταν εμποτισμένες απ τις ποιό εξωφρενικές εγκληματικές θεωρίες και τις βάρβαρες μέθοδες βίας. Οι φυλετικές θεωρίες: όπως η ευγονική σύμφωνα με την οποία η βιολογική ανισότητα ειναι το πρωταρχικό και βασικό αίτιο της οικονομικής και κοινωνικής ανισότητας. Ο βιολογικός Ντετερμινισμός, ο άκρατος γερμανικός σοβενισμός, η μή αναγνώριση σ ολόκληρους λαούς το δικαίωμα στην βιομηχανική και πολιτιστική ανάπτυξη. Με προδιεγεγραμένο το σχέδιο εξόντωσης των μή άριων φυλών του πλανήτη. Το μεσαιωνικό πνεύμα, την αλληλέγγυα ευθύνη και την αναλογική τιμωρία ένα προς 50 ή και 100 στα αντίποινα. Δεν ειναι λίγες οι φορές που για μερικούς Γερμανούς στρατιώτες, έκαιγαν το χωριό μαζί με τους κατοίκους του οπως: Στο Μεσόβουνο, το Δίστομο, τα Καλάβρυτα, τον Χορτιάτη, την Κατράνιτσα κλπ,κλπ, και η διαστροφή ειναι μερικά απ τα στοιχεία που συγκροτούσαν τη φυσιογνωμία των κατακτητών.
Η «Νέα τάξη» που τόσο πολύ αγάπησαν οι έλληνες φασίστες και πολλοί πολέμησαν για να επικρατήσει και στη χώρα μας, δεν ηταν τίποτε αλλο απ αυτό που έγινε σύστημα απάνθρωπων μέτρων που εφάρμοζαν, που έζησαν οι κατακτημένοι λαοί, που ζήσαμε σαν λαός απ το 1936 και μετά. Μέτρα που ηταν αντίστοιχα με τις φασιστικο-ναζιστικές ιδέες, θεωρητικές και πρακτικές.
Ο φασισμός και οι δικτατορίες, εναν απ τους βασικούς στόχους που βάζουν προκειμένου να υποτάξουν τους λαούς. Αποτελούν το μέσο να αποσυνθέσουν τον κοινωνικό ιστό, να σπάσουν τους αρμούς των γενιών, να αλλοιώσουν την ιστορική συνέχεια και να αποκτηνώσουν τον άνθρωπο.
Οι κατακτητές, αφού βρήκαν στο εσωτερικό της χώρας πολλαπλά ιδεολογικά στηρίγματα. Στηρίγματα, που οχι μόνο θα τους βοηθούσαν στο καταχθόνιο έργο τους, αλλα και θα πλειοδοτούσαν κιόλας, επιδίωξαν απ την πρώτη μέρα με την εξαθλίωση, να σπάσουν το ηθικό του λαού, να στεριώσουν τη νίκη τους. Αν κατόρθωναν να υποτάξουν το λαό, θα τον οδηγούσαν στα πεδία των μαχών σαν «γεναίο στρατιώτη». Αν τον επηρέαζαν σε μικρότερο βαθμό, θα τον έσερναν έργατη στα γερμανικά βιομηχανικά κάτεργα. Οι κατακτητές ηταν πολύ σίγουροι στην άποψη, οτι ενας εξαθλιωμένος λαός δεν μπορεί να αντιδράσει, γι' αυτό και απ την επόμενη του ερχομού τους, άρχισαν να ληστεύουν τον λαό με διάφορες επιτάξεις σπιτιών, ζώων, δημεύσσεις, και σε συνέχεια τις απροκάλυπτες αρπαγές του Εθνικού μας πλούτου χωρίς να λογαριάζουν κανένα.
Τα τρένα περνούσαν κάθε μέρα κατάφορτα απ το σταθμό της Βεροίας για τη Γερμανία. Σε λίγο η οικονομία της χώρας εξαρθρώθηκε και υποτάχθηκε στις ληστρικές επιδιώξεις και τους πολεμικούς σκοπούς των κατακτητών. Τα ληστρικά οικονομικά μέτρα των κατακτητών, η κατάσχεση όλων των υπαρχόντων αποθεμάτων και οι διαρπαγές της παραγωγής, σε συνδιασμό με τον πληθωρισμό, ειχαν σαν φυσικό επακόλουθο τον υποσιτισμό στην αρχή, την πείνα σε συνέχεια και τον τρομερό ΛΙΜΟ του χειμώνα του 1941-42. Το λιμό που στοίχισε τόσα βάσανα, συμφορές και θανάτους. Το Λιμό που απείλησε με ολοκληρωτικό αφανισμό το λαό μας.
Σε καμιά αλλη κατεχόμενη από τον άξονα χώρα, δεν έγινε τέτοια και με τόσα μέσα και μορφές καταλήστεψη του εθνικού υλικού και πνευματικού πλούτου, όσο στην Ελλάδα. Και κανενός άλλου λαού το βιοτικό επίπεδο δεν έπεσε τόσο χαμηλά οσο του δικού μας. Κανένας άλλος λαός της κατεχόμενης Ευρώπης, δεν καταδικάστηκε απ τους θηριώδεις χιτλερικούς, ετσι ενσυνείδητα σε θάνατο με την πείνα. Δεν ειχε τις εκατοντάδες χιλιάδες θύματα του μαύρου και παγερού χειμώνα του 1941-1942 απ το λιμό και τις αρρώστιες. Ενα μεγάλο μέρος της ευθύνης για τον λιμό του 1941-42 φέρνουν και οι «σύμμαχοι» Αγγλοι που με το αιτιολογικό να μην τα πάρουν οι Γερμανοί τα συμφωνηθέντα για αυτήν την χρονική περίοδο τρόφιμα δεν πραγματοποίησαν τις παραγγελίες.
Ο,τι ειχε δημιουργήσει η εργασία του λαού στα 120 χρόνια της υπό κηδεμονίας εστω ελεύθερης ζωής του, σε υλικά και πνευματικά αγαθά εξαφανίστηκαν .Στη χώρα της Ελιάς και του λαδιού οι Ανθρωποι πέθαιναν με πρησμένες τις κοιλιέσα, γιατί δεν ειχαν μια σταγόνα λάδι να βάλουν στα νερόβραστα άγρια χόρτα-τα

καλλιεργημένα τα έπαιρναν-το μόνο αγαθό που του ειχαν αφήσει. Η οικονομική θέση του λαού έφτασε στη γενική πείνα και τον βέβαιο θάνατο.
Η πείνα! Η πείνα!! Η πείνα, ειναι η πιό φοβερή αρρώστεια, η πιό ύπουλη και απολέμητη αρρώστια. Και απλώνονταν ολοένα στην πόλη, την Ελλάδα. Υποσιτισμός, αβιταμίνωση. Οι Ανθρωποι πρήζονταν και σε λίγες μέρες πέθαιναν. Τα πρώτα θύματα οι άρρωστοι, οι γέροι, τα παιδιά και οι ανάπηροι του Αλβανικού πολέμου.
Ειναι χαρακτηριστική η απάντηση που έδωσε ο Γερμανός στρατηγός στην Επιτροπή, που πήγε να διαμαρτυρηθεί και να τον παρακαλέσει να φροντίσει απ τη θέση του να δωθούν τρόφημα στο λαό της Αθήνας-Ελλάδας, που τον θέριζε η πείνα: «Οι Ελληνες πρέπει να γνωρίζουν καλά τούτο : Οι πλούσιοι θα πεινάσουν, οι φτωχοί θα πεθάνουν και οι Γερμανοί θα νικήσουν». Με λίγα λόγια ο χιτλερικός δήμιος έλεγε, αφού οι Γερμανοί θα νικήσουν, αν θέλετε να μην πεθάνετε απ την πείνα, υποταχθήτε στους βέβαιους νικητές...Ακόμα ποιο χαρακτηριστική ειναι η άποψη που διατύπωσε ο Μουσουλίνι συνεταίρος του Χίτλερ, οσον αφορά την έκταση της λεηλασίας και της αρπαγής που εφάρμοσαν οι Γερμανοί στην Ελλάδα. Οι Γερμανοί τους Ελληνες :«τους πήραν ακόμα και τα κορδόνια απ τα παπούτσια».
Στην προσπάθειά τους αυτή ήξεραν, οτι εχουν την ολόθερμη συμπαράσταση των ιδεολογικών, πολιτικών και οικονομικών συνεργατών τους. Αυτών που στη διάρκεια της κατοχής ηταν η Νέα μορφή του προδότη-Εφιάλτη. Ενα απ τα επιχειρήματα-όπλα που χρησιμοποιούσαν απ τους πρώτους ακόμα μήνες οι άνθρωποι της βασιλό-Μεταξικής δικτατορίας, ηταν η καλλιέργεια της υποταγής και της ηττοπάθειας. Μια ηττοπάθεια που είχε και την προϊστορία της. Πρίν ακόμα απ την εισβολή, οι σειρίνες της πέμπτης φάλαγγας, έσπερναν με όλα τα μέσα την ηττοπάθεια, με το επιχείρημα πως το εθνικό συμφέρον δεν επιτρέπει αντιπαράθεση με μιά πανίσχυρη αυτοκρατορία, ούτε και πόλεμο με εναν πανίσχυρο και αήττητο στρατό όπως αυτός του άξονα. Βέβαια οι βολεμένοι με τον δυνάστη και το 21, έκριναν άσκοπο τον αγώνα. Ετσι και οι κατοχικά βολεβόμενοι, τον αγώνα τον έκριναν «άσκοπο» και προ καδικασμένη την κατάληξή του.
Ανάμεσα σε αυτούς ηταν και υψηλά υπεύθυνοι παράγοντες: Αρχηγοί κομμάτων, ανώτατοι στρατιωτικοί και ο Κλήρος, που πριν ακόμα καταρρεύσει το μέτωπο ο Δεσπότης Ιωαννίνων πίεζε, φορτικά τους Διοικητές της Στρατειάς Ηπείρου, να συνθηκολογήσουν, με την ενθρόνιση στον αρχιεπισκοπικό θρόνο του Δαμασκηνού στη θέση του Αρχιεπισκόπου Χρύσανθου που, δεν πήγε σαν επικεφαλής της Εκκλησίας να καλοσορίσει τους κατακτητές.
Οπως ηταν φυσικό το χάσμα ανάμεσα στο λαό και τους ιθύνοντες της δικτατορίας ειχε παγιοποιηθεί. Με τον Ιταλό-ελληνικό πόλεμο, το χάσμα αυτό διευρύνθηκε. Ο ξεσηκωμός ηταν γενικός. Εκεί στα πεδία των μαχών, ο μαχόμενος λαός και η κυβέρνηση ακολουθούσαν στην ουσία δύο διαμετρικά αντίθετους δρόμους. Ο ένοπλος λαός που εκπροσωπούνταν από τους χαμηλόβαθμους αξιωματικούς και έφεδρους αξιωματικούς που διοικούσαν τις μικρές μονάδες, τις μάχιμες μονάδες. Οι μονάδες αυτές, ήθελαν να τσακίσουν το φασιστικό τέρας ρίχνοντας τους Ιταλούς στη θάλασσα και αυτό δεν ηταν ακατόρθωτο. Και ηταν κατορθωτό γιατί στους λόχους που αριθμούσαν 150-200 φαντάρους μόνο ο λοχαγός ανήκε στο σώμα των μονίμων αξιωματικών, των επαγγελματιών του πολέμου. Και στις περισσότερες περιπτώσεις ούτε αυτός. Στις μάχες και στον αγώνα της καθημερινής επιβίωσης, επικεφαλής ηταν οι έφεδροι: οι γιατροί, οι γεωπόνοι, δικηγόροι, δημόσιοι υπάλληλοι, λογιστές και κυρίως οι δάσκαλοι και εκπαιδευτικοί. Αυτοί ηταν οι έφεδροι ανθυπολοχαγοί, υπολοχαγοί και λοχίες, που οι φαντάροι έβλεπαν και ένοιωθαν άμεσους καθοδηγητές τους.
Βέβαια, ολα τα επαγγέλματα εχουν άμεση σχέση με το λαό, ο δάσκαλος όμως εχει μια ιδιόμορφη σχέση με την κοινωνία γενικά και τον κάθε άνθρωπο ειδικά. Ο δάσκαλος όντας μέσα στο σύστημα αξιών των ανθρώπων του μεσοπολέμου και ιδιαίτερα στον αγροτικό και ορεινό χώρο δεν θεωρούνταν επαγγελματίας, ηταν λειτούργημα και μεγάλη ξεχωριστή τιμή. Ο δάσκαλος μιλούσε τη γλώσσα των χωρικών. Χωριάτικης κατά κύριο λόγω καταγωγής γνώριζε την ψυχολογία του, το φιλότιμο του λαού αλλα και την πονηριά του. Ο δάσκαλος ηταν ο άνθρωπος της προόδου : μόρφωνε τα παιδιά και μέσω της μόρφωσης σκορπούσε τη δεισιδαιμονία, ανέτρεπε την αρχέγονη τάξη με τη μόρφωση. Ο δάσκαλος δεν πρόσταζε, δεν έδινε εντολές, δεν ηταν ο άνθρωπος της καταστολής, της τράπεζας, του δικαστηρίου και της φορό είσπραξης. Δεν ειχε συγκρουσιακές σχέσεις με το λαό.

Το γεγονός αυτό τον καθιστούσε εκτός απ αγαπητό και συνεργάσιμο. Και συνεργασία σημαίνει εμπιστοσύνη. Από το δάσκαλο ζητούσε βοήθεια και συμβουλές ο χωρικός και η Μάνα για το παιδί. Την ίδια περίπου σχέση ειχε και ο γιατρός με τους χωρικού, που φρόντιζε για την υγεία και τη ζωή του. Δάσκαλοι ηταν επικεφαλής στις δυό πρώτες αντάρτικες μακεδονικές ομάδες : Ο Χρήστος Μόσχος και ο ...Γκένος

Οι διοικήσεις των μεγάλων μονάδων, ηταν συχνά απροσπέλαστες ως και άορατες για τους απλούς φαντάρους. Αυτοί έβλεπαν τους άμεσα ανώτερους τους, τους υπεύθυνους για τον επικίνδυνο του μικρόκοσμο που ζούσαν, τους ανθρώπους κύρους που γνώριζαν και απ πριν στις περιοχές τους. Αυτοί φρόντιζαν, αυτοί κινδύνευαν μαζί τους στις μάχες. Αυτοί έπαιρναν τις κρίσιμες αποφάσεις, που η διοίκηση κατώ απ το βλέμμα και τα πυρά τους εχθρού απαιτούσε οι ίδιοι να κάνουν πράξη. Στα μάτια των πολλών αυτοί άξιζαν. Με αυτούς καθημερινά επικοινωνούσαν και μοιράζονταν τη ζωή τους. ΟΙ αλλοι, οι στρατηγοί, οι μεγάλοι ηταν αδιάφοροι ως και εχθρικοί. Από αυτούς προέρχονταν οι παράλογες διαταγές για τις εφόδους με τη ξιφολόγχη στα υψώματα του εχθρού ή για τις ολονύκτιες πορείες. Εξαιτίας τους αργούσε η αντικατάσταση των μαχητών της πρώτης γραμμής, έφτανε το σισίτιο λειψό και παγωμένο. Σ αυτού χρέωναν ολα τα αρνητικά με το δικαίωμα που δίνει η απόσταση και η γεύση του μακρινού και του άγνωστου. Στο κάτω κάτω, το επίπεδο της γενικής στρατηγικής, ηταν φτωχό και άθλιο, γεγονός που δεν περνούσε απαρατήρητο σε αυτές τις γνωστές μεταξύ τους κοινωνίες των εν στόλων πολιτών, που οι συνθήκες τους δίδαξαν να σκέπτονται, να κρίνουν και να αποφασίζουν.

Εκεί μέσα σε αυτην την ιδιόμορφη «δημοκρατία του μετώπου» οι έφεδροι αξιωματικοί ανεξάρτητα βαθμού και επαγγέλματος, γνώρισαν τον πόλεμο, τις μάχες τα στρατηγήματα, τα όπλα και τον θάνατο. Εκεί έμαθαν να διοικούν μικρά τμήματα, να παίρνουν αποφάσεις, να συντονίζουν μάχες και να νικούν. Και ηταν αυτοί που ήθελαν να ρίξουν αν τους άφηναν τους φασίστες Ιταλούς στη θάλασσα.

Ουσιαστικά επρόκειτο για μια ολένα πιό έντονη δυσπιστία προς το επίσημο κράτος και τους μηχανισμούς του και για υποκατάστασή του απ νέους, πιό αξιόπιστους και πιό κοντά στο λαό μορφές εξουσίας. Αυτή ιδιόμορφα σχηματισμένη ένοπλη κοινωνία, άρχισε να αυτοσχεδιάζει ακόμα και κάτω απ τις πολεμικές συνθήκες, σε αντίθεση με το βασιλό-Μεταξικό καθεστώς, που ήθελε να διαιωνίσει το φασισμό στη χώρα και τρόμαζε απ την προέλαση αρκούμενο μετά την μακρόχρονη πολίτική της ουδετερότητας: «ήθελεν να ρίψωμεν μερικούς πυροβολισμούς δια την τιμήν των όπλων μας».

Ομως στις 6/4/41 η Γερμανία μας κήρυξε και αυτή τον πόλεμο. Το μέτωπο κατέρρευσε και η χώρα κατακτήθηκε. Ο λαός μας, μες τους λαούς λαός αγωνιστής, δεν έμεινε με σταυρωμένα χέρια. Πριν καλά καλά ολοκληρωθεί η κατάληψη της χώρας, το κατέβασμα της βάστικας από την Ακρόπολη, εκτός του οτι ο λαός μας άρχισε ήδη την Αντίσταση η πράξη αυτή θύμισε στους αγέροχους και αήττητους μέχρι τότε Γερμανούς τον Θουκύδίδη. Οι Νεοέλληνες τους θύμισαν αυτό που οι πρόγονοί μας μέσω του Θουκυδίδη είπαν στους Πέρσες «...Ουδ εκλογίσασθαι πώποτε προς οίους υμίν Αθηναίους όντας...Αυθίςδε οι μέν παρά δύναμιν τολμάται και παρά γνώμην κινδυνευταί και εν τοις δεινοίς ευέλπιδες». Το κατέβασμα της βάστικας από την Ακρόπολη τους έθεται ωμά το ερώτημα: Αλήθεια «...Ποτέ σας δεν καταλάβατε τι λογής άνθρωποι είναι οι Ελληνες...Ειναι τολμηροί πάνω από τις δυνάμεις τους, μπαίνουν σε κινδύνους που απαγορεύει η φρόνηση και μέσα στα δεινά κρατούν την ελπίδα». Και η ελπίδα δεν άργησε να ρθει.

Στις 27/9/41 ιδρύθηκε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο. Οι Αλβανομάχοι βαθμοφόροι και στρατιώτες μέσα στη «δημοκρατία του μετώπου» καταλύοντας τις όποιες αποστάσεις και οι Ιεραρχίες, όντας φαντάροι και οι δυό, οι ανάγκες του μετώπου ηταν τέτοιες που έφεραν τον φαντάρο και τον αξιωματικό σε στενή επαφή και σχέση. Αυτή ακριβώς η στενή επαφή και σχέση διαμόρφωσαν εναν ιδιόμορφο αλληλοσεβασμό. Εναν αλληλοσεβασμό που αναπτύχθηκε λόγω της στενής καθημερινής επαφής ανάμεσά τους, μετά την ίδρυση του ΕΑΜ, οσοι από τους μόνιμους αξιωματικούς και ειδικά οι έφεδροι που εντάχθηκαν στον ΕΛΑΣ, στηριγμένοι σε αυτή ακριβώς την Αλβανική κληρονομία έπαιξαν έναν τεράστιο ηγετικό ρόλο στη συγκρότηση και την διοίκηση του Εθνικού Λαϊκου Στρατού. Αυτοί οι έφεδροι και ειδικά οι Δάσκαλοι που ηταν και η πλειοψηφία, έγιναν καπεταναίοι και πολιτικοί υπεύθυνοι του ΕΛΑΣ στις διάφορες βαθμίδες.

Οι Δάσκαλοι και οι λίγες Δασκάλες, ηταν σε μεγάλα ποσοστά άτομα προοδευτικά. Στις Παιδαγωγικές Ακαδημίες ειχαν πάρει τα μηνύματα της γλωσσώ-Εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης και του δημοτικιστικού

κινήματος, ειχαν επικοινωνήσει με τις ιδέες του Δελμούζου, του Γληνού, του Τριανταφυλλίδη, του Παπαμαύρου κλπ. Ειχαν διαβάσει και διδάξει τον Σολωμό, τον Κάλβο, τον Παλαμά και αρκετοί ειχαν ξεφυλλίσει κάποια Μαρξιστικά βιβλία, Αρκετοί συμμετείχαν στον «Εκπαιδευτικό Ομιλο» και μερικοί είχαν συνδεθεί με το ΚΚΕ και το προπολεμικό κοινωνικό και αντιφασιστικό κίνημα. Μ αυτά τα πνευματικά-ιδεολογικά εφόδια και την κληρονομιά της Αλβανίας, τις στρατιωτικές δεξιότητες που εκεί απόκτησαν, με τη γνώση του εχθρού, με την άριστη γνώση-προσωπική γνωριμιά των λίγων συμπολεμιστών που πρωτοξεκίνησαν. για τα αντάρτικα. Και εκεί στη πράξη αναδείχθηκαν οχι μόνο σαν πνευματικοί αλλα και στρατιωτικοί ηγέτες.

Ενώ τον Απρίλη του 1939 η Αγγλία και η Γαλλία έκαναν δήλωση, πως θα βοηθήσουν την Ελλάδα, αν δεχθεί επίθεση. Λίγο αργότερα όμως ο τότε Αγγλος πρωθυπουργός, με γράμμα του στον Ιταλό δικτάτορα έγραφε: «Αν η Ιταλία, για να αποφασίσει να πάρει μέρος σε μια μελλοντική φάση του πολέμου, θα έπρεπε να δράσει στα Βαλκάνια, με σκοπό να εμποδίσει τη Γερμανία να φτάσει εκεί, και αν θα ηταν γι αυτό αναγκαία μια επίθεση της Ιταλίας κατά της Ελλάδας, δεν θα συναντούσε την αντίδραση της Μεγάλης Βρετανίας». Και ο Ντίρξεν, πρώην πρεσβευτής της Γερμανίας στο Λονδίνο και αργότερα τη Μόσχα γράφει : «Η Μεγάλη Βρετανία, προσφέροντας εγγυήσεις σε κράτη της Νοτιοανατολικής Ευρώπης, όπως στη Ρουμανία και την Ελλάδα, και κλείνοντας σύμφωνο αλληλοβοήθειας και σε συνέχεια τυπική συνθήκη συμμαχίας με την Πολωνία, έκανε ταυτόχρονα διαπραγματεύσεις ξεκάθαρα με τη Γερμανία, εκδηλώνοντας ην επιθυμία να της παραχωρήσει αυτές τις χώρες...». Η χώρα παραχωρήθηκε στη Γερμανία και οι Αγγλοι, που ηρθάν λίγες μέρες πριν την κήρυξη του πολέμου απ τη Γερμανία, οπως και η ηγεσία του δικού μας στρατού, θα έριχναν μερικούς πυροβολισμούς για την τιμή των όπλων μόνο και μόνο για να εκφράσουν και αυτή την συμμαχική τους «αλληλεγγύη».

Στην κατοχή το χάσμα αυτό μετατράπηκε σε αντίθεση, σε έχθρα και σε ρήξη. Η κατάσταση που διαμορφώθηκε δεν άφηνε κανένα περιθώριο στο λαό. Δεν υπήρχε αλλη διέξοδο απ τον αγώνα, για «λευτεριά ή θάνατο». Στις κατοχικές συνθήκες, ο αγώνας για την εθνική σωτηρία, δεν μπορούσε να ειναι παρά μόνο λαϊκός ο αγώνας. Ο ξεσηκωμός έπρεπε να ειναι γενικός και αδιαίρετος. Στο προσκλητήριο δεν έπρεπε να υπάρχουν απόντες. Οι προσωπικές και ιδεολογικές αντιθέσεις έπρεπε να λησμοηθούν. Επρεπε να κυριαρχήσει η βαθειά συναίσθηση του χρέους προς την Ανθρώπινη αξιοπρέπεια και η Ιερή ευθύνη προς την πατρίδα. Η φράση του Δημόκριτου : «από ομονοίης τα μεγάλα έργα» έπρεπε να γίνει το κυρίαρχο σύνθημα.

Ο φασισμός όμως και οι ηγετικές ομάδες ειχαν τα δικά τους σχέδια. Μερικές ηγετικές ομάδες να συνεργασθούν και συνεργάστηκαν σε όλα τα επίπεδα, άλλες θα εγκαταλείψουν τη χώρα και την εγκατάλειψαν και άλλες που θεωρούσαν τον αγώνα περιττό και άλλες καταδικασμένο. Αρκετοί επικαλούνταν το κόστος, ορισμένοι επαναπαύονταν στις αλβανικές δάφνες, και δεν έλλειπαν και εκείνοι που έλεγαν οτι εμείς πολεμήσαμε τώρα, ας πολεμήσουν και οι άλλοι για μάς. Η ρήση του Δημόκριτου, μόνο με το λαό μπορούσε να πάρει σάρκα και οστά. Ο αγώνας αυτός μόνο λαϊκός μπορούσε να ειναι και με τις δικές του δυνάμεις μπορούσε να γίνει, (και αφού δεν δέχτηκαν να συμμετάσχουν) και χωρίς τους ιθύνοντες και στην ανάγκη και εναντίον τους ο αγώνας έπρεπε να γίνει.

Μετά την εισβολή και ειδικά μετά την κατοχή, δεν ηταν μόνο οι γερμανόφιλοι, που σπέρνανε την ηττοπάθεια και τον πανικό. Ηταν και οι «φρόνιμοι» που διδάσκανε την αναμονή, που μιλούσαν για τις δυσκολίες και το «μάταιο» του αγώνα, που προπαγάνδιζαν τη θεωρία της πρόκλησης καταστροφών, χωρίς αντίστοιχα αποτελέσματα. Ακόμα ηταν και αυτοί που έλεγαν οτι εμείς σαν λαός πολεμήσαμε. Κάναμε το καθήκον μας. Τώρα ας πολεμήσουν οι άλλοι. Ολες αυτές οι διδαχές απ όπου και αν προέρχονταν σε τελευταία ανάλυση, δεν σήμαιναν τίποτε άλλο παρά προτροπή σε αδράνεια και υποταγή στους κατακτητές.

Ελεγαν πχ πριν απ τον πόλεμο: Τι; Θέλουν από εμάς οι κατακτητές: εκτός από λίγο χώμα και χώρο να περάσουν. Οι κατακτητές όμως δεν ήθελαν μόνο το χώμα και το χώρο της Ελλάδας. Ηθελαν μαζί με το χώμα και το χώρο, και τα κορμιά και την ψυχή των Ελλήνων. Ηξεραν πολύ καλά οτι μόνο χωρίς την οργάνωση Αντίστασης, χωρίς τον αγώνα του λαού ειχαν πιθανότητες να πάρουν αυτά που ποθούσαν. Και τότε θα ηταν απίστευτες οι καταστροφές σε ανθρώπινα θύματα και αγαθά.

Κήρυκες της υποταγής ηταν και εκείνοι που μή όντας στο πλευρό του λαού, μακριά απ τους αγώνες του, θεωρούσαν την κατάσταση χωρίς διέξοδο. Ηταν ακόμα οι μαυραγορίτες, οι εκμεταλλευτές, οι τυχάρπαστοι που καραδοκούσαν να επωφεληθούν απ την κοινή δυστυχία και έβλεπαν με κακό μάτι κάθε αντιπαράθεση με τους κατακτητές. Το λιχνάρι της εθνικής συνείδησης όλων αυτών ειχε προ πολλού σβήσει. Και κάτι περισσότερο. Αυτοί ειχαν βουλιάξει μέσα στην κατοχική διαπλοκή και την άκρατη διαφθορά. Ηταν ακόμα και αυτοί που οταν συνειδητοποίησαν την αντίστροφη μέτρηση του άξονα φώναζαν στη διαπασόν το περίφημο «Βάστα Ρόμελ να ξεπουλήσουμε σε τιμές μαύρης αγορά τα...»

Αν επικρατούσαν οι ηττοπαθείς, η κατάκτηση θα μετατρέπονταν σε μεγάλη ηθική και ψυχική συμφορά. Η κατάκτηση αυτή θα ηταν πλέον οριστική και αμετάκλητη για το λαό και τη χώρα. Θα ηταν μια ανεπανόρθωτη συμφορά. Αν δεν καταπολεμούνταν τα ανθελληνικά συνθήματα και οι όποιες προτροπές, τότε οχι μόνο ο λαός θα ξέκοβε απ την αείχρονη ιστορία και τον αντίστοιχο πολιτισμό, αλλά θα εξανδραποδίζονταν, θα σπρώχονταν στο περιθώριο, σε πλήρη καταστροφή, σε μια σκλαβιά χωρίς τέλος. Οι κατακτητές και οι συνεργάτες το γράφανε άλλωστε καθαρά στον ελληνόφωνο τύπο τους .Ειχαν ανάγκη οχι μόνο απ την ψυχική αποστράτευση, αλλά και τη συναίνεση του λαού στο καταχθόνιο έργο τους, την ώρα ακριβώς που χρειάζονταν ψυχική επιστράτευση-εθνική πανστρατιά και ριζική αντιπαράθεση με τους κατακτητές.

Το ίδιο ισχύει και για την μετά τον Δεκέμβρη Αντίσταση του λαού μας, στη ωμή και βάρβαρη επέμβαση των Αγγλων Νέο κατακτητών και των Αμερικανών αργότερα, που οι «νικητές» με τις εξοργιστικές ανακρίβειες ονόμαζαν την προσπάθεια διατήρησης της εθνικής μας ταυτότητας «συμμοριτοπόλεμο», ξεχνώντας ή παραβλέποντας οτι: Οπως στον Αλβανικό πόλεμο και την κατοχική Αντίσταση, οι Ελληνες επαναεπιβεβαίωσαν την εθνική τους ταυτότητα, ετσι και στον εμφύλιο πόλεμο, αυτή ακριβώς την επαναεπιβεβαιωμένη ταυτότητα υπερασπίστηκαν. Και να φανταστεί κανείς ότι η λέξη: ληστοσυμμορίτης και επί το ευγενέστερο ΣΥΜΜΟΡΙΤΗΣ ήταν ένα από τα κοσμητικά Επίθετα, που αβασάνιστα και απερίσκεπτα είχαν θρονιαστεί στα χείλη, όχι μόνο των δοσιλόγων, αλλά και ανθρώπων Περιοπής όταν δεν είχαν επιχειρήματα…Ας σημειωθεί ότι χρειάστηκε να ψηφιστεί ειδικός Νόμος, για μη βρει η λέξη αυτή που στρυφογίριζε στο στόμα του κάθε: «αγωνιστή» και «ήρωα»!

Αποχαιρετώντας μας ενας ταγματάρχης του Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας, κάποιο πρωϊ που τον πήραν για εκτέλεση, εκτός από την ευχή να ειναι το δικό του αίμα το τελευταίο που χύνεται στη χώρα μας συμπλήρωσε: «Αν δεν έκανα όσο από το χρέος που αναλογούσε για την πατρίδα, πάντως έκανα αυτό που μπορούσα». Και αφού πήρε μια βαθειά δύσκολη ανάσα, αντιδρώντας στους δεσμοφύλακες που τον τραβούσαν να τον παραδώσουν στους χωροφύλακες συνέχισε: «Οσοι επιζήσετε από αυτό το φονικό, δουλέψτε για να σταματήσουν οι πόλεμοι, να επικρατήσει η ειρήνη, να καταργηθούν οι τεχνικοί φραγμοί, που παρεμποδίζουν και σε άπειρες περιπτώσεις ματαιώνουν την πρόοδο και την ευημερία των λαών. Αφιερώστε τη ζωή σας στην Ελλάδα και στην ανθρωπότητα».

Βέβαια μετά την χουντική εμπειρία των συνταγματαρχών, αναγνωρίστηκε οτι ηταν εμφύλιος ο πόλεμος αυτός. Εκτοτε οι Ελληνες, άρχισαν να νοιώθουν την αίσθηση οτι επιτέλους η ιστορία αποφάσισε να βάλει μια τελεία σε ό,τι εχει προηγηθεί και να αρχίσει να γράφει ΙΣΤΟΡΙΑ.

Δεν μπορούσε η γενιά του Αλβανικού πολέμου και της Αντίστασης, να δεχθεί, ασυζητητεί και αδιαμαρτύρητα την νέα αγγλική κατοχή. Το γεγονός αυτό θα έβαζε τους Ελληνες και την Ελλάδα στο περιθώριο του κοσμοϊστορικού γίγνεσθαι. Θα υποβαθμίζαμε τους Ελληνες και την Ελλάδα, από την αξιοθαύμαστη θέση που κατείχε στην παγκόσμια κοινότητα. Επειτα μάλιστα, από το Αλβανικό Επος και το Επος της Αντίστασης, που στη διάρκειά τους έγραψε νέες σελίδες δόξας. Ενας ακόμα πρόσθετος λόγος ηταν οτι ο κάθε πρόγονος, οχι μόνο χρεώνει αλλα και θυμίζει τη δική του προσφορά. Και από τους προγόνους ξέρουμε, οπως γράφω και πιο πάνω οτι : «Οποιος το στόμα του βουλώνει ποτέ του δεν ΓΛΙΤΩΝΕΙ. Και όποιος τα χέρια τους σταυρώνει ΔΟΥΛΟΣ ΔΗΛΩΝΕΙ»

Η γενιά της Αντίστασης προσπαθούσε να βρει την δικής ταυτότητα σε εναν κόσμο μεταβατικό χωρίς να ειναι γνωστή η κατάληξη. Σε εναν κόσμο που ειχε ήδη κληθεί να τον παραλάβει. Αφού δεν μπόρεσαν οι Αγγλοι, με την ωμή και βάρβαρη ένοπλη επέμβαση να την χειραγωγήσουν μας ήρθαν οι Αμερικάνοι.

Η Ελλάδα μετά τη λήξη του Β! παγκοσμίου πολέμου οι νικητές «σύμμαχοι Αγγλό Αμερικάνοι» ανακήρυξαν σε προπύργιο του «ελεύθερου κόσμου» την Ελλάδα. Της είχαν αναθέσει να φυλάει

Θερμοπύλες. Για το σκοπό αυτό δεν έπρεπε να έχει στο εσωτερικό της «εχθρούς». ΟΙ ΗΠΑ επεμβαίνοντας ποικιλόμορφα στην Ελλάδα, ήθελαν οχι μόνο να αρχίσουν τον ψυχρό πόλεμο, αλλά και να σηματοδοτήσουν και επίσημα πιά από αυτήν τη γωνιά του κόσμου την έναρξη της Pax Amerikana, μια και οι λαοί του κόσμου ηταν τσακισμένοι από τις καταστροφές του πολέμου. Εκρινε κατάλληλη τη στιγμή να βάλει τους λαούς τού κόσμου υπό την αιγίδα της.
Το πρώτο και μεγαλύτερο πρόβλημα των εκάστοτε κατακτητών ειναι ο αφοπλισμός του λαού-στρατού της κατακτημένης χώρας. Αυτό ειναι το γενικό και κύριο πρόβλημα κάθε κατακτητή. Αυτό άλλωστε σαν νέο κατακτητής που ηταν η Αγγλία το πρώτο πράγμα που επιδείωξε ηταν ο αφοπλισμός του λαού και ειδικά ο ένοπλος ο ΕΛΑΣ. Αν υπήρχε κάποια διαφορά ανάμεσα στους Γερμανούς κατακτητές και τους Αγγλους Νέο κατακτητές, αυτή οφείλεται στο γεγονός οτι οι μέν Γερμανοί ήθελαν εκτός απ το στρατό να αφολπιστεί και ο λαός για μήν μπορέσει να οργανώσει αντίσταση, οι δε Αγγλοι ήθελαν οχι μόνο να αφοπλιστεί ο λαός και ειδικά ο ένοπλος, αλλα και να εξοντωθούν, αν οχι όλοι, γιατί αυτό ηταν τον αδυνάτον αδύνατο, οπωσδήποτε όμως η ηγεσία αυτού του αξιοθαύμαστου κινήματος. Ετσι ώστε ανενόχλητοι να επαναφέρουν τα ελληνικά πράγματα στην αρχική τους κοίτη: Στις 27/10/1940!
Στη χώρα μας όμως ειχαν και πρόσθετους λόγους να επιδιώξουν τον πλήρη αφοπλισμό του. Λόγω της αντιλαϊκής φύσης του ο φασισμός κάνει ποιό έντονη την αντίθεση με το λαό. Γνωρίζοντας οι κατακτητές το κόστος που πλήρωσαν να την καταλάβουν και την εχθρότητα που συνάντησαν στην Ελλάδα, ο αφοπλισμός έπρεπε να ειναι απόλυτος, γιατί μπορούσε να παρουσιάσει απρόοπτα. Γι' αυτό έπρεπε να ξέρουν πόσα όπλα υπάρχουν στα χέρια των Ελλήνων και ποιοί ηταν αυτοί που τα είχαν. Τα πράγματα στο θέμα του οπλισμού, έδειξαν πως οι κατακτητές ειχαν τις πληροφορίες τους, τόσο τις γενικές, οσο και αρκετές συγκεκριμένες.
Και δεν ηταν μόνο οι κρυφοί πληροφοριοδότες, υπήρχαν και οι φανεροί, όπως οι κάθε μορφής συνεργάτες, οπως οι υπηρεσίες των Κούϊσλίγκς, που ανοιχτά κήρυτταν τον πόλεμο στο λαό και ειδικά σ αυτούς που δισανασχετούσαν ή αντιδρούσαν, δεδομένα που έρχονταν σε αντίθεση με τις εντολές των «ταγών» και τα αθέμιτα δικά τους συμφέροντα,
Ενώ ο Τσολάκογλου, έκανε εκκλήσεις να ειναι οι Ελληνες «νομιμόφρονες» και απειλούσε οτι όποιος δεν παραδώσει το όπλο θα τιμωρηθεί αυστηρά και με θάνατο ακόμα-ήδη στη Θεσσαλονίκη είχαν καταδικάσει δυο σε θάνατο για κατοχή όπλων, στις πόλεις και ειδικά στην ύπαιθρο οι πατριώτες έκρυβαν όπλα. Χαρακτηριστική ειναι το πλούσιο σε ιστορία Βέρμιο, όπου ο ελληνικός στρατός με την κατάρρευση άφησε αρκετό πολεμικό υλικό. Το πολεμικό αυτό υλικό οι πρωτοπόροι του αγώνα με τις υποτυπώδεις οργανώσεις από τα γύρω χωριά τον μάζεψαν και τον έκρυψαν. Ακόμα πιό χαρακτηριστική ειναι η περίπτωση των χωριών Μεσόβουνο, Πύργοι (Κατράνιτσα) και της κωμόπολης Αμύνταιο όπου λόγω θέσης υπήρχαν αποθήκες ανεφοδιασμού και αποθήκες πολεμικού υλικού. Μόνο το χωριό Μεσόβουνο εξασφάλισε 200 όπλα για τις ανάγκες του ένοπλου αγώνα Ολο αυτό το πολεμικό υλικό πέρασε στα χέρια του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ.
Αυτό το γνώριζαν οι Γερμανοί και τα εδώ τσιράκια τους. Ομως η Αντίσταση άρχισε να παίρνει σάρκα και οστά και στις 7/8/1941 έγινε η πρώτη ένοπλη σύγκρουση στο Βέρμιο με τη Χωροφυλακή, που κλήθηκε απ την εκεί αντιστασιακή οργάνωση να παραδώσει τα όπλα. Η χωροφυλακή ενισχυμένη την επόμενη μέρα με μιά διλοχία απ το Αμύνταιο, αντί να παραδώσει τα όπλα οταν πήγε Αντιστασιακή αντιπροσωπεία άνοιξαν πύρα. Αυτή ηταν η πρώτη μάχη στο Βέρμιο.
Ηταν τόσο στενή και αμοιβαία η συνεργασία της «ελληνικής πολιτείας» με τους κατακτητές που προκειμένου να εξολοθρέψουν τις δύο ένοπλες δυνάμεις του Βερμίου υπό την ηγεσία του δασκάλου Αλέκου Χατζητάσκου στις 12 Οκτωβρίου, ο Νομάρχης Κοζάνης κ Γεωργαντάς, ο Εισαγγελέας και η ηγεσία της χωροφυλακής επισκεύτηκαν το γερμανικό Φρουραρχείο Κοζάνης και τους κατέστησαν γνωστή την σημειωθείσα στασιαστική κίνηση των κατοίκων του χωριού Μεσοβουνίου εμπνεομένων απ κομμουνιστές αρχές. Αυτό που δεν ήθελαν οι Γερμανοί. Το επόμενο βράδυ ενα γερμανικό απόσπασμα ενισχημένο και από ενα απόσπασμα χωροφυλακής και αρκετούς συνεργάτες, από τα χωριά του Βϊου: Πελαργό, Ούστια, Χαϊνταρλη κλπ, δεν βρίσκουν στο χωριό παρά μόνο ένα ένοπλο τον οποίο και εκτέλεσαν επί τόπου μπροστά στους κατοίκους του χωρίου προς παραδειγματισμό. Την δολοφονία του Ακριτίδη, παρακολούθησαν ο Νομάρχης και ο ανώτερος διοικητής χωροφυλακής.

Ο Νομάρχης παρά την αποτυχία δεν τα βάζει κάτω. Την επόμενη επισκέπτεται ξανά το Γερμανικό Φρουραρχείο, συνοδευόμενος απ τον Εισαγγελέα και τον ανώτατο διοικητή χωροφυλακής δυτικής Μακεδονίας στο οποίο απευθύνει γραπτή έκκληση για επέμβαση της Βερμάχτ προς «αποκατάστη της τάξης».
Το κόστος που πλήρωσαν τα δυό αυτά χωριά, που τόλμησαν να διαπράξουν αυτό το ανοσιούργημα, να μαζέψουν και να κρύψουν όπλα, ηταν τεράστιο σε ανθρώπινες ζωές και υλικές καταστροφές. Με τη βοήθεια του καταδοτικού μηχανισμού, εντόπησαν την ύπαρξη του οπλισμού στους χώρους αυτούς και θέλοντας να δώσουν ενα σκληρό μάθημα σε συνεργασία με το ντόπιο κατεστημένο, άλλα να πάρουν και τα όπλα. Στις 24/10/1941 2.500 Γερμανοί τη νύχτα κύκλωσαν το χωριό Μεσόβουνο και το πρωί σαν λυσσασμένοι όρμησαν στα σπίτια. Αφού μάζεψαν όλο τον κόσμο στην πλατεία χωρίζοντας τους άντρες απ τις γυναίκες και τα παιδιά από 15-65 χρονών. Εκεί στην πλατεία προς γνώση και συμόρφωσει και για να μην τολμήσουν κάποιοι να δράσουν η να σκεφτούν να κρατήσουν τα όπλα που ειχαν πάρει σκότωσαν τους 165 άντρες, έκαψαν το χωριό, εξόρισαν τις γυναίκες σε διάφορους Νομούς και όπλισαν σαν αστακούς τα γύρο χωριά: Πελαγρό, Ούτσινα, χαϊνταρλί κλπ. Δεν αρκέστηκαν όμως σε αυτήν την σκληρή και απάνθρωπη τιμωρία του Μεσόβουνου και της ευρύτερης περιοχής.
Στις 22/4/44 οι Γερμανοί με πολυάρθες δυνάμεις συνεπικορούμενοι με πλειάδα συνεργατών, άρχισαν επιχειρήσεις εκκαθάρισης του Βερμίου απ τον ΕΛΑΣ. Τη φορά αυτή ο ΕΛΑΣ αποφάσισε να τους αντιμετωπίσει σε ανοικτή μάχη. Από ό,τι θυμάμαι για την επιχείρηση αυτή διατέθηκε ενα μέγαλο μέρος της Χης Μεραρχίας με βασικό άξονα το 16ο σύνταγμα. Χίλιοι (1.000) και πλέον ΕΛΑΣίτες, όλος ο εφεδρικός ΕΛΑΣ Βερμίου και ενας λόχο της ΕΠΟΝ. Επικεφαλείς στο τάγμα του Μεσόβουνου ηταν ο Παγώνας, στην Κατράντσα το τάγμα του Αράπη και ενα ανεξάρτητο τάγμα με τον Ταγματάρχη Καρασσάβα και στο κάτω Γραμματικό το τάγμα του Κολοκοτρώνη. Από την πλευρά της Νάουσας, το τάγμα του Ακρίτα και το τάγμα του Φωτεινού. Οι μάχες άρχισαν σε τρία μέτωπα. Το ενα μέτωπο διαμορφώθηκε στην περιοχή του χωριού Μεσόβουνο, το δεύτερο στους Πύργου (Κατράνιστα) και το τρίτο στο κάτω Γραμματικό.
Για ενα δεκαήμερο το Βέρμιο φλέγονταν από άκρου σε άκρου. Οι μάχες δεν σταματούσαν ούτε τη μέρα ούτε τη νύχτα. Οι νεκροί πολλοί και οι τραυματίες ακόμα περισσότεροι. Περνούσα σύνδεμος προορισμό το χωρίο Δάσκιο, αφού πρώτα συνδέσω με δυό διμοιρίες που ειχαν ξεκοπεί. Σε ενα πρόχειρο Ιατρείο-Αναρωτήριο έξω απ το χωριό Μεσόβουνο, λίγες μέρες πριν το κάψουν για δεύτερη φορά οι Γερμανοί, ζήτησα να μου δώσουν λίγο Νερό. Εκεί με ματωμένα τα χέρια και μούσκεμα στον ιδρώτα ειδα τους Γιατρούς να επιδένουν με τα λίγα εφόδια τους τραυματίες που έφερναν οι τραυματιοφορείς, οχι μόνο αντάρτες και Γερμανούς, αλλά και πολίτες που τραυματίστηκαν από αδέσποτες σφαίρες απ τις μάχες, που από αρκετές μέρες διεξάγονταν. Εκεί πρωτογνώρισα τον γιατρό Κοκίνη απ τη Θεσσαλονίκη και τον γιατρό Γιάννη Αληχανίδη απ τη Βέροια, αργότερα γραμματέα της ΕΔΑ Νομού Ημαθίας και συγκρατούμενο για πολλά χρόνια μετά την κατοχή στις φυλακές και στη διάρκεια της χούντας ξανά στη Γυούρα και το Παρθένι της Λέρου.
Οι Γερμανοί παρά τη συντονισμένη από όλες τις προσβάσεις του Βερμίου επιχείρηση, τον αντίστοιχο για την περίπτωση οπλισμό και τον μεγάλο αριθμό συνεργατών, οπλισμένων και με πολιτικά ειχαν πάνω από 200 νεκρούς και εκατοντάδες τραυματίες. Ο κλοιός κάθε μέρα και ώρα που περνούσε έσφυγγε. Οι Γερμανοί συνεχώς ενισχύονταν από όλη την περίμετρο του Βερμίου και οι διάφοροι εθνοϊσμοί εφαρμόζοντας την αγαπημένη τους μέθοδο, που τους απέδιδε διπλά, προσπιούμενοι τους αντάρτες δολοφονούσαν οσους κατόρθωναν να ξέφευγουν από τα μπλόκα.
Οταν η διοίκηση έδωσε εντολή να συμπτυχτούν τα τμήματα με κατεύθυνση το Παϊκο-Καϊμάκτσαλαν, τότε νοιώσαμε έντονη την πίεση. Νοιώθαμε την ανάσα των Γερμανών να μας πλησιάζει. Χίλιοι και πλέον αντάρτες έπρεπε να σπάσουμε τον ασφικτικό κλοιό για να ξεφύγουμε απ τα χέρια και την οργή των Γερμανών. Εκείνοι που δέχθηκαν την μεγαλύτερη πίεση ηταν το τάγμα του Φωτεινού και του Παγώνα, που δεν μπόρεσαν να συμπτυχθούν προς το Πάϊκο ή την ελεύθερη Ελλάδα, με αποτέλεσμα και απώλειες να εχουν και ταλαιπωρίες να υποστούν για αρκετό καιρό. Στις μάχες αυτές πιάστηκε αιχμάλωτος ο ταγματάρχης Περικλής Μεσημέρης από το Μακροχώρι Βεροίας, που πριν τον εκτελέσουν στη

Θεσσαλονίκη, του είπαν να βγάλει το σήμα του ΕΛΑΣ απ το δίκοχο και τους απάντησε δείχνοντας το σήμα του ΕΛΑΣ, πως «πρώτα θα με σκοτώσετε και μετά θα το βγάλετε εσείς».
Ηταν τόση η μανία απ την αποτυχία της επιχείρησης και τις απώλειες που ειχαν οι Γερμανοί, που οχι μόνο έκαψαν για δεύτερη φορά το Μεσόβουνο καίγοντας τώρα και τους γέρους, τις γριές ακόμα και τα παιδιά που βρήκαν στους φούρνους. Πρωτοστάτες και σε αυτά τα ολοκαυτώματα οι εθνοϊσμοί. Σε συνέχεια σκότωσαν 270 κατοίκους του χωριού Κατράνιτσα-Πύργοι και έκαψαν εκτός απ την Κατράνιτσα, το Κάτω Γραμματικό, το χωριό Αρμάκια και άδειασαν από τους κατοίκους όλα τα χωριά του Ανατολικού Βερμίου.
Αυτός που οργάνωσε και συντόνιζε τη δράση Γερμανών και των εθνοϊσμών, οχι μόνο για αυτά τα ολοκαυτώματα του Ανατολικού Βερμίου, αλλα γενικότερα ηταν ο κατοχικός Νομάρχης Γεωργαντάς σε συνεργασία με τον δοσίλογο Γενικό Επιθεωρητη Νομαρχιών Αθανάσιος Χρυσοχόου, που ηταν και ο αρχιτέκτονα της θεωρίας, οτι η ΕΑΜική Αντίσταση στη Μακεδονία ηταν Βουλγαροκίνητη. Την ίδια ερμηνεία δίνουν και οσοι αλλοι εθνικόφρονες συγγραφείς ασχολήθηκαν με την Εθνική Αντίσταση οπως ο Εμμανουήλ Γρηγορίου κλπ.
Η μαύρη αγορά ηταν ο συνοδοιπόρος της ξένης μαύρης κατοχής. Αρχισε να λειτουργεί απ την πρώτη ώς την τελευταία μέρα της κατοχής και μάλιστα πριν απ αυτήν και μέσα απ αυτήν. Δίπλα στις αρπαγές, τις αυθαιρεσίες, τη μαύρη αγορά και τους κάθε είδους οικονομικούς εκβιασμούς, ηταν και το χαρτονόμισμα. Το χαρτονόμισμα (Μαρκο) ήταν απ την αρχή ακόμα πληθωριστικό. Ο όρος ομως πληθωρισμός, δεν ειναι ο κατάλληλος για να εκφράσει το κατοχικό φαινόμενο. Παρά το γεγονός οτι έζησα το θέμα αυτό δεν είμαι ο κατάλληλος, γιατί δεν πρόκειται για τη γνωστή οικονομική διαδικασία, αλλα για καθαρή αρπαγή και ληστεία. Η αποστράγγιση της οικονομίας μέσω της ελληνοποίησης του μάρκου, ειχε πιά απ τις αρχές ακόμα του Αυγούστου του 1941 είχε συντελεστεί.
Το ματωμένο κορμί της Ελλάδας με τη δημιουργία του ΕΑΜ, ντύθηκε τον αστραφτερό μανδύα της δόξας. Μιας δόξας που δεν ειχε ίσως γνωρίσει ούτε στα μεγαλύτερα κορυφώματα της ιστορίας της. Ο μύθος της παντοδυναμίας και του αήττητου των μηχανοκινήτων φαλάγγων, του αστραπιαίου πολέμου, της εύκολης εισβοής και της εντός ολίγων ημερών στη Θεσσαλονίκη και την Αθήνα, διαλύθηκε τις πρώτες ακόμα μέρες στο Καλπάκι. Το ίδιο και τα συνθήματα: «εμείς πολεμήσαμε τώρα ας πολεμήσουν οι άλλοι» και το « η νέα τάξη πραγμάτων ειναι δεδομένη» οριστική και αμετάκλητη και αλλα πολλά γλαφυρά, δεν τα άκουγε ο κόσμος και ούτε έκαμψαν στο βαθμό που επιδίωκαν οι «ειδικοί», τη διάθεση του λαού για αγώνα.
Το ΕΑΜ αμέσως μετά την ίδρυσή του άρχισε να πληροφορεί το λαό για τους σκοπούς του αγώνα. Κάθε μέρα που περνούσε κέρδιζε οχι μόνο τη συγκατάθεση, αλλα και την αρθρόα εθελοντική συμμετοχή του λαού στις γραμμές του. Παράλληλα με τις πολιτικές οργανώσεις του στήνονταν σε κάθε γωνιά της Ελλάδας, συγκεντρώναν οπλισμό και οι πρώτες αντάρτικες ομάδες ειχαν κάνει την εμφανισή τους.
Το ελληνικό παράδειγμα του αλβανικού πολέμου και της Αντίστασης, έγινε ο φάρος που έδινε θάρρος στους λαούς, που ειχαν κατακτηθεί και σε εκείνους που πολεμούσαν να συνεχίσουν τον αγώνα. Και το βασικότερο διέψευσε τον θρύλο για το αήττητο του άξονα, με αποτέλεσμα κράτη που θεωρούνταν βέβαιο (Τουρκία κλπ) οτι θα συμμετείχαν στο πόλεμο στο πλευρό του άξονα, άρχισαν να παρουσιάζουν διστακτικότητα ή και να προβάλουν άρνηση να συμμετάσχουν στην υπόθεση της «ελευθερίας των εθνών», οπως ονόμαζε το Γ! Ράϊχ τη δική του μέλλουσα να γίνει αυτοκρατορία.
Για την άρχουσα τάξη και τους εκπροσώπους της, ετσι όπως διαμορφώθηκαν τα πράγματα ηταν υποχρεωμένοι να εχει δύο βασικούς στόχους α) Τα ταξικά συμφέροντα της επέβαλαν να ειναι με τους νικητές μετά τη λήξη του πολέμου. Γι' αυτό μέχρις ότου δεν αμφισβητήθηκε η νίκη του άξονα, συνεργάστηκε με τους κατακτητές και β) όποιος και αν ήταν ο νικητής, έπρεπε η νίκη για να ειναι «πραγματική» να εξοντώσει και το όποιο ανατρεπτικό κίνημα αμφισβητούσε την πρωτοκαθεδρία της. Και στη συγκεκριμένη περίπτωση την ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση, που θα διεκδικούσε συμμετοχή στη διακυβέρνηση άρα θα έμπαινε εμπόδιο στα μελλοντικά της σχέδια έπρεπε να εξοντωθει.
Ο Ελληνικός λαός, ειχε τη μαζικότερη απ όλους τους λαούς παρουσία στον αντικατοχικό αγώνα. Εννενήντα (90) χιλιάδες αντάρτες, πάνω από (1,500,000) οργανωμένοι στο Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ), τριακόσιες πενήντα (350,000) ΕΠΟΝίτες (Νιάτα της Ελλάδας), από τους οποίους 40% γυναίκες και το 80% του λαού στο πλευρό της Αντίστασης. Η χώρα μας δίπλα στις τόσες άλλες πρωτιές, ειχε και την κακή τύχη να εχει και τους περισσότερους νεκρούς ανάλογα με τον πληθυσμό της. Σε 7%

ανέρχονται οι νεκροί στην Ελλάδα, 11% στη Ρωσία και ακολουθούν η Σερβία, η Πολωνία κλπ. Οι τόσες πρωτιές στον αλβανικό πόλεμο, η τέτοια μαζική συμμετοχή στην Αντίσταση, οι τόσες και τέτοιες ανεπανάληπτες πρωτιές στη Αντίσταση και οι τέτοιοι προσωπικοί ηρωϊσμοί στις μάχες, τα βασανιστήρια, στα εκτελεστικά αποσπάσματα (Σουκατζίδης, Μεσημέρης, Ζαρκάδας, Μαζαράκης και εκατοντάδες άλλοι Σουκατζίδιδες και Μεσημέριδες), ειναι γεγονότα και πράξεις, που οχι μόνο δείχνουν αλλά και επιβεβαιώνουν αυτό που ειπε ο Δ. Γληνός οτι ο Ελληνικός λαός:«δεν ειναι λαός ώριμος για σκλαβιά».
Το ΕΑΜ αναπτύσσονταν με γεωμετρική πρόοδο. Συνένωσε την τεράστια πλειοψηφία του λαού και η σπουδαιότητα της δράσης του σε όλους τους τομείς, ξεπερνά τη σημασία του απλού Αντιστασιακού κινήματος. Ειναι η πολυπληθέστερη λαϊκό-κοινωνική, πολιτική και ένοπλη οργάνωση απ την ύπαρξη του Νεοελληνικού κράτους. Κατείχε την εξουσία σε ολόκληρο τον Ελλαδικό χώρο, εκτός από ενα μικρό κομμάτι της Ηπείρου που δρούσε ο Ζέρβας και την πλατεία Συντάγματος που κατέχαν ακόμα οι Γερμανοί. Συμμετείχε στο συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα και υπό τις διαταγές του Γενικού συμμαχικού Στρατηγείο ο ΕΛΑΣ, έδωσε πολυάριθμες μάχες βάση προδιαγεγραμμένων σχεδίων. Ειχε διαμορφώσει μια παράλληλη εξουσία στον χώρο της Αυτδιοίκησης, της Δικαιοσύνης, της παιδείας και τον πολιτισμό, της Υγείας και την Εθνική Ασφάλεια. Περιφρουρουσε τα σύνορα και αγρυπνούσε στις συνοριακές γραμμές.
Αυτή η παράλληλη εξουσία εχει θέσει εκ νέου σε κίνηση την παραγωγική μηχανή, αναδιωργάνωσε τους αγροτικούς συνεταιρισμούς και διαμόρφωσε όλες εκείνες τις προϋποθέσεις για την ανοικοδόμηση των καταστραμένων χωριών, υδραγωγεία, δρόμοι, γεφύρια κλπ. Οργανώνε Δημοψηφίσματα, διενεργούσε εκλογές για την εκλογή προέδρων κοινοτήτων, κοινοτικών και Δημοτικών Συμβουλίων και Εθνό-Συμβούλων, απονέμε δικαιοσύνη. Ο αδερφό μου Κόγιας Αντώνιος του Γεωργίου, ήταν από τις αρχές του 1944 Δημοτικός Σύμβουλος στη Βέροια, σε αυτήν την παράλληλη εξουσία. Η εξουσία αυτή έλυνε τα τρέχοντα προβλήματα και έκανε την υποδομή για την μετά απελευθερωτική Ελλάδα. Αξίωμα που ο λαός της πόλης τον τίμησε με την ψήφο τους κατ επανάληψη τη δεκαετία του 1960-70 και το 74 που το πρώτο Δημοτικό Συμβούλιο που εκλέχθηκε.
Αναμφισβήτητα το ΕΑΜ, οχι μόνο ήθελε την εξουσία, αλλα και την ειχε. Αυτό το ειχε διακηρύξει μπροστά στο λαό με το πρόγραμμά του. Και βάση αυτού του προγράμματος κάλεσε το λαό να ενταχθεί στις γραμμές του. Την ήθελε λοιπόν, και μάλιστα πολύ και το ΕΑΜ την εξουσία. Την ήθελε ομως με την ψήφο του λαού. Και ειχε το λαό μαζί του. Το ΕΑΜ στην τερτάχρονη κατοχή περίοδο, διαμόρφωσε μια γνήσια λαϊκό-δημοκρατική εξουσία. Μια εξουσία, που οχι μόνο πήγαζε απ το λαό, αλλά και την ασκούσε ο ίδιος ο λαός. Και επειδή την ήθελε με τη ψήφο του, υπέγραψε τη Συμφωνία του Λιβάνου, της Καζέρτα, που η μεν πρώτη πρόβλεπε αναλογική συμμετοχή στη κυβέρνηση και η δεύτερη έθετε τον ΕΛΑΣ υπό τις διαταγές του Αγγλου Στρατηγού Σκόμπυ. Εκεινος που θέλει να κρατήσει τη εξουσία για λογαριασμό του δεν αυτοκτονεί πρώτα, με τις τόσες παραχωρήσεις, πολύ περισσότερο δεν θέτει το στρατό του υπό τις διαταγές του Αγγλου στρατηγού και μετά διεκδικεί την εξουσία που την ειχε ήδη παραδώσει.
Οσο «αφελείς», και «ανίκανοι» και αν ηταν η ηγεσία του ΕΑΜ, μια τέτοια «βλακεία», οπως θέλουν να πιστεύουν μερικοί ένθεν και κείθεν, δεν θα την έκανε. Αν το έκανε είναι γιατί πίστευε, ήθελε και γι' αυτό το σκοπό αγωνίστηκε. Να πάρει ή να συμμετάσχει κατ' αναλογία στην εξουσία με τη συγκατάθεση του λαού. Αυτό ακριβώς το γεγονός πείθει οτι το ΕΑΜ-ΚΚΕ δεν ήθελε τη σύγκρουση γενικά και του Δεκέμβρη ειδικά.
Ομως το κατεστημένο ήθελε η Ελλάδα, να παραμείνει ενα κράτος υποτελή στη Βρετανία. Ο στόχος αυτό όμως, δεν μπορούσε να πραγματοποιηθεί με τη βίαιη παλινόρθωση της επίορκης Μοναρχίας και αυτό γιατί οι διαθέσιμες δυνάμεις των Βρετανών, μπορεί να αρκούσα να διώξουν τις ανύπαρκτες (γιατί με βάση τη Συμφωνία της Καζέρτας, ο ΕΛΑΣ δεν ειχε δικαίωμα να εχει δυνάμεις του στην Αττική και ειδικά την Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη), δυνάμεις του ΕΛΑΣ απ την Αθήνα και τον Πειραιά και αργότερα ίσως τον μερικό έλεγχο τμήματος των βορείων και κεντρικών πεδιάδων της Ελλάδας, ομως ηταν τον αδυνάτον αδύνατη η πλήρης συντριβή του ΕΛΑΣ. Οπως ειχε δείξει το παράδειγμα της γερμανικής κατοχής, που τελικά κατάντησαν να μην μπορούν να μετακινηθούν απ τη μια μονάδα στην άλλη. Εκτός αυτού η μακρόχρονη ένοπλη σύγκρουση, θα αναστάτωνε την παγκόσμια και την Βρετανική κοινή γνώμη και κυρίως θα αποκάλυπτε οτι τα αίτια της σύγκρουσης οφείλονταν στο οτι ο Τσιώρτσιλ, ειχε προ πολλού προ αποφασίσει τη σύγκρουση για να επιβάλει με τη βία την παλινόρθωση, της μισητής απ το λαό μοναρχία

και τον έλεγχο της λεκάνης της Μεσογείου. Βέβαια, για τον έλεγχο της λεκάνης της Μεσογείου ενδιαφέρονταν το ίδιο αν οχι περισσότερο οι Αμερικάνοι.
Τα Δεκεμβριανά δεν ηταν σε καμιά περίπτωση, οπως ακόμα και σήμερα ισχυρίζονται μερικοί, η κομμουνιστική επανάσταση που προοριζόταν για μακρύ χρονικό διάστημα. Ηταν η έπεμβαση που προετοίμαζε ο Τσιώρτσιλ, διπλωματικά και στρατιωτικά, με κάθε λεπτομέρεια απ το καλοκαίρι του 1943. Με το περιβόητο σχέδιο «ΜΑΝΝΑ», να συντρίψει-κονιοτροποιήσει την ελληνική Αντίσταση στο σύνολό της, με σκοπό την αποκατάσταση των ημι-αποικιακών σχέσεων εξάρτησης, οι οποίες ίσχυαν προπολεμικά.
Η επέμβαση στην Ελλάδα, ηταν μέρος της βρετανικής πολιτικής για την νεκρανάσταση της Αυτοκρατορίας και την εξασφάλιση των διόδων επικοινωνίας της, καθώς και για την οικοδόμηση ενός αντι κομμουνιστικού προπυργίου κατά της Σοβιετικής Ενωσης.
Στο πλαίσιο αυτής της πολιτικής, ο χώρος της Μεσογείου, και ιδιαίτερα η Ελλάδα, που βρίσκεται σε ενα γεωστρατηγικό σημαντικό σημείο, στις επιδιώξεις του Τσιώρτσιλ, κατείχε κεντρική όπως πάλαι πότε θέση. Ταυτόχρονα τα Δεκεμβριανά, αποτελούν την έναρξη ενός εμφυλίου πολέμου της κυρίαρχης ελληνικής και παγκόσμιας ολιγαρχίας κατά του δημοκρατικού και φιλελεύθερου στρατοπέδου με την πλατιά έννοια του όρου. Ενός εμφυλίου πολέμου, που αφετηρία του ειναι η δεκαετία του 1920-30, με την προσχώρηση της ολιγαρχίας στη Διεθνή του κεφαλαίου σε σχέση με τα λαϊκά κινήματα και το 1916, για το χαρακτήρα του ελληνικού πολιτειακού συστήματος,
Η ενεργητική συμμετοχή της μοναρχίας, με την υπόδειξη της Αγγλίας στο φασιστικό καθεστώς της 4ης Αυγούστου 1936, φορτίστηκε και πάλι με οξύτητα στο ζήτημα του χαρακτήρα του ελληνικού πολιτειακού καθεστώς, αμέσως με τη κατάληψη της χώρας απ τα γερμανικά στρατεύματα. Η συντριπτική πλειοψηφία του λαού, από τους παλιούς πολιτικούς και τον απλό λαό, καταλόγιζαν την ευθύνη για την επιβολή της δικτατορίας στο βασιλιά και απαιτούσε δικαιολογημένα την εγκαθίδρυση της δημοκρατίας μετά τον πόλεμο. Υπέρ της μοναρχίας τάσσονταν μόνο οι φανατικοί βασιλόφρονες και οι οπαδοί του φασιστικού συστήματος. Ομως και αυτοί σαν συνεργάτες των Γερμανών στην ουσία την έβλαπταν

Οι δημοκρατικοί δεν κατόρθωσαν καμιά οργανωτική ενότητα και κυρίως δεν οργάνωσαν αντίσταση, μα ούτε και προσχώρησαν (τους ζητήθηκε) στην υπάρχουσα Αντίσταση. Προσπαθούσαν να πετύχουν τους σκοπούς τους με χαρτοπόλεμο και διάφορες διακηρύξεις. Και η ίδια η Αντίσταση ηταν διασπασμένη σε διάφορες οργανώσεις από τις οποίες το ΕΑΜ, ηταν η ποιό μεγάλη και συμπαγής, οχι μόνο αριθμητικά αλλά και χωροταξικά. Οι οργανώσεις του ΕΑΜ, κάλυπταν από άκρου σε άκρου την χώρα. Παρ' όλα αυτά μέχρι το καλοκαίρι του 1943, που το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» έγινε αποδεκτό και από τους παλαιοκομματικούς. Και από σκέψη έγινε σχέδιο με σκοπό και απόφαση από σχέδιο να γίνει πράξη. Υπήρχε ομόφωνη συμφωνία οτι η μεταπολεμική μορφή του πολιτεύματος έπρεπε να είναι Δημοκρατία.
Ενώ στο θέμα της δημοκρατίας, πριν από την εκπόνηση του σχεδίου «ΜΑΝΝΑ» υπήρχε ομοφωνία μετά προέκυψε διαφωνία πάνω στο θέμα του μεταπολεμικού Πολιτειακού-συστήματος. Οι παλαιοί πολιτικοί, ηταν φυσικό να επιδιώξουν την αποκατάσταση της ολιγαρχικής τους κυριαρχίας στο πλαίσιο της μισό αστικής δημοκρατίας, που δεν μπορούσε να επιβιώσει από μόνη της. Τα θεωρητικά πρότυπα που διαμορφώθηκαν στη διάρκεια της κατοχής στις αντιστασιακές οργανώσει του (ΕΔΕΣ ηταν αρκετά αόριστα) ενώ τα πρότυπα της Τοπικής Αυτό διοίκησης, της Δικαιοσύνης, της Ασφάλεια, της Εκπαίδευσης, της Υγείας κλπ, που εφαρμοζόταν από το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στις απελευθερωμένες περιοχές και κορυφώθηκε το 1944 με την ίδρυση της προσωρινής κυβέρνησης, άνοιγαν νέες δημοκρατικές προοπτικές.
Δημιουργήθηκε εκ θεμελίων ενα νέο Δημοκρατικό και κοινωνικό κράτος, το οποίο σήμαινε την αναγέννηση της Νέας ελληνικής πολιτείας. Βέβαια, στη δημιουργία αυτού του προτύπου συμμετείχαν ουσιαστικά και οι κομμουνιστές στην ίδρυσή του. Ομως δεν υπήρχε «κίνδυνος» για κομμουνιστική κατάληψη της εξουσίας. Σε αντίθεση με τον Τίτο, που ιυοθέτησε την Λενινιστή αρχή του «αδύνατου κρίκου» το ΚΚΕ ακολουθούσε οχι μόνο σχηματικά, αλλα και ουσιαστικά-πρακτικά το ορθόδοξο δρόμο - σχέδιο επαναστατικής εξέλιξης. Το ΚΚΕ πίστευε πως όρος για τον Σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας, ειναι η πλήρη ανάπτυξη των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγή, προϊόν των οποίων θα ηταν και ειναι η δημιουργία και ανάπτυξη τοπικά και παγκόσμια της εργατικής τάξης, ικανής να ηγηθεί των τοπικών αλλαγών και την παγκόσμια Επανάσταση. Η άποψη αυτή υπαγόρευε-επέβαλε για την μεταπολεμική Ελλάδα την εγκαθίδρυση επιτέλους της αυτούσιας αστικής Δημοκρατίας. Το ΕΑΜ ήθελε να

οριστεί η Δημοκρατία σαν την πολιτική της αναγνώρισης και την διεκδίκηση της ατομικής ελευθερίας να ειναι θεμελιωδώς συλλογική.
Σήμερα δύσκολα αντιλαμβανόμαστε έννοιες όπως συμμετοχή και καταστάσεις όπου οι επιλογές και οι αποφάσεις των ανθρώπων ρυθμίζουν οχι μόνο τη δική τους μοίρα, αλλα επηρεάζουν και τις γενικότερες εξελίξεις, και το ιστορικό προσκήνιο. Δεν θα επικαλεστώ την έννοια «ιδανικά» καθώς τα ιδανικά εμπεριέχουν και μεταφυσικά στοιχεία. Στην κατ' αντιμωλία αντιπαράθεση με τους κατακτητές, εκείνο που μετρούσε ηταν η απελευθέρωση της χώρας. Η επιλογή ηταν πολιτική, ηταν θέσεις απλές, χειροπιαστές, ανθρώπινες, ορθολογικές-περισσότερο και από την ιστορική προσφορά εχει μια αλλη ιδιαίτερη λειτουργία. Με τον τρόπο αυτό και τη συμμετοχή στον αγώνα «διδάσκει»-ξετυλίγει την πολιτική ηθική της Αριστεράς, στα εθνικά θέματα και απέναντι σε κάθε κατάσταση, σε κάθε συσχετισμό και συγκυρία.
Ενας ακόμα λόγος που επιβεβαιώνει οτι το ΕΑΜ-ΚΚΕ, δεν ειχαν στο πρόγραμμα την κατάληψη της εξουσίας ένοπλα και την εγκαθίδρυσει κομμουνιστικής κυβέρνησης όπως πολλοί ισχυρίζονται ακόμα και σήμερα, ειναι και η κοινωνική σύνθηση του ΕΛΑΣ. Η ανθρωπογεωγραφία αυτού του κατ' εξοχήν ορεινού πολέμου και η υλικότητα οσον αφορά την κοινωνική σύνθεση του ΕΛΑΣ ηταν άνθρωποι της ηπαίθρου. Τη ραχοκοκαλιά των στελεχών πολιτικών και στρατιωτικών σε όλες τις βαθμίδες της ιεραραρχία την αποτελούσαν κατά κύριο λόγο οι Δάσκαλοι, οι Γιατροί, οι Γεωπόνοι, οι Δικηγόροι, οι Υπάλληλοι, αρκετοί αγρότες και λίγοι-ελάχιστοι εργάτες. Οι απλοί μαχητές στην πλειοψηφία τους ηταν αγρότες, άνθρωποι της υπαίθρου και από τα μικρό αστικά στρώματα των πόλεων.
Για όποιον εχει διαβάσει ιστορία, έστω λίγη κοινωνιολογία και ξεφυλίσει μερικές σελίδες Μαρξισμού, ξέρει πως η κοινωνία, η όποια κοινωνία στο καθεστώς ιδιοκτησίας ειναι διαρθρωμένη ταξικά και οτι μετά την πτώση της Φεουδαρχίας, την εξουσία την έχει και την ασκεί η αστική τάξη. Ακόμα ξέρει πως όπως η αστική τάξη ηταν φορέας της αλλαγής ετσι και η Σοσιαλιστική-κομμουνιστική επανάσταση εχει φορέα της την εργατική τάξη. Αυτό που αποκαλούμε προλεταριάτο. Ξέρει ακόμα οτι το κάθε νέο σύστημα παραγωγής και διανομής, αναπτύσσεται μέσα στο προηγούμενο και η επανάσταση μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο οταν ο φορέας της επανάστασης κατορθώσει να γίνει τάξη για τον εαυτό της.
Η ελληνική εργατική τάξη ούτε στη διάρκεια του μεσοπολέμου ούτε στη διάρκεια της κατοχής ηταν τάξη για τον εαυτό της. Και το βασικότερο χωρίς να υπάρχει ο ταξικός φορέας και στη συγκεκριμένη περίπτωση η οργανωμένη και ικανή εργατική τάξη να καθοδηγήσει εναν κοινωνικό αγώνα, δεν μπορεί να γίνει κοινωνική επαναστατική αλλαγή. Να αλλάξει το κοινωνικό κοινωνικό-οικονομικό σύστημα. Επειτα το ΕΑΜ και κυρίως το ένοπλο ΕΑΜ, ο ΕΛΑΣ στο μεγαλύτερο μέρος του ειχε αγροτό κτηνοτροφική προέλευση. Ο αγρότης και ο κτηνοτρόφος δεν ειναι φορείς της κοινωνικής επανάστασης.
Ολες τις φορές η συμμετοχή της αγροτιάς στους κοινωνικούς αγώνες, σκοπό εχει να διεκδικήσει ενα κομμάτι γής-κλήρο και τη διανομή των τσιφλικιών. (ο αγώνας και η δολοφονία του Αντύπα, όταν το αγροτικό κίνημα έβαλε σε κίνδυνο το μοίρασμα των Τσιφλικίων). Το γεγονός οτι δεν γίνεται κοινωνική επανάσταση με τους αγροτό κτηνοτρόφους, το γνωρίζει καλύτερα από τον καθένα η άρχουσα τάξη. Και όμως αντί να παραδεχθεί και να αναγνωρίσει οτι το ΚΚΕ πρωτοστάτησε στη δημιουργία του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου, για να καλύψει τη δική της αδιαφορία και την εγκληματική συνεργασία με τους κατακτητές, δεν δίστασε αποδεχόμενη το σχέδιο ΜΑΝΝΑ που πρόβλεπε την με όλα τα μέσα την συντριβεί του ΕΑΜ, να κατηγορήσει το ΕΑΜ-ΚΚΕ οτι ήθελε καταλάβει πραξικοματικά την εξουσία-που ήδη είχε και δεν το έκανε όταν το δεξιό κατετημένο δεν είχε τις δυνάμεις-να το εμποδίσει για να επιβάλει άνετα το Δημοκρατικό Κοιναβουλευτικό και όχι το κομμουνιστικό καθεστώς στη χώρα.
Το σχέδιο-πρόγραμμα του ΕΑΜ, θα άνοιγε το δρόμο στις καινούριες λαϊκές δημιουργικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο θα ειχε μείνει ζωντανό απ τα παλιά πολιτικά κόμματα. Θα άνοιγε διάπλατα ο δρόμος της Λαϊκής Δημοκρατίας, που ηταν το όνειρο και η προσδοκία του ελληνικού λαού. Θα βάδιζε ενωμένη εθνικά και σύμφωνη η Ελλάδα, προς την ικανοποίηση των εθνικών της δικαίων, προς την αποκατάσταση, μέσα στα νέα της σύνορα, όλων των ελληνικών περιοχών. Θα εκσυγχρονίζονταν, η αναγεννημένη Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της νέας Δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης, περήφανη κα αληθινά ανεξάρτητη, στο πλευρό των δύο μεγάλων συμμάχων της, εξ ίσου, της Αγγλίας και των Σοβιέτ κατά πρώτο λόγω, και των Ενωμένων Πολιτειών Αμερικής, αλλά επίσης και στο πλευρό όλων των άλλων ενωμένων εθνών.

Αυτό ηταν το σχέδιο-πρόγραμμα της ΕΑΜικήςΕθνικής Αντίστασης. Επειδή ο μόνος, διακαής, οριστικός και αμετάκλητος πόθος του ΚΚΕ ηταν γίνει ενα κοινοβουλευτικό κόμμα, γι' αυτό και δεν δέχθηκε να συμμετάσχει στο «Βαλκανικό Σύμφωνο-Αρχηγείο». Μάλιστα το ΚΚΕ, έβλεπε πολλές από αυτές τις ριζοσπαστικές δημοκρατικές μεταρρυθμίσεις με μεγάλη δυσπιστία και ζήτησε-διέταξε, θα έλεγα προκειμένου να μην υπάρξουν παρανοήσεις ως προς το κύριο και βασικό στόχο της πλαίριας Αστική Δημακρατίας, να σταματήσουν όλες οι φωνές μέσα στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, οι οποίες απαιτούσαν επιτάχυνση της διαδικασίας για κοινωνική αλλαγή. Ειδικότερα αντιτάχθηκε σθεναρά σε όλες τις προσπάθειες, που ενδεχομένως θα οδηγούσε σε μια σύγκρουση με τους Βρετανούς.
Το ελληνικό μεταπολεμικό κράτος που θα ιδρύονταν πάνω σε αυτές τις αρχές και αξίες, θα ειχε στο εσωτερικό του ενα Φιλελεύθερο, Δημοκρατικό και Κοινωνικό χαρακτήρα. Οσον αφορά τις σχέσεις του με το εξωτερικό, κυρίως με τη Μεγάλη Βρετανία, θα ειχαν το χαρακτήρα μιάς συνεταιριστική ισότητα δικαιωμάτων. Το Νέο ελληνικό κράτος, δεν θα διευθύνονταν πλέον από μια ολιγαρχία και η ήμι-αποικιοκρατική εξάρτησή του από τη Μεγάλη Βρετανία. Η εξάρτηση θα ηταν το πρώτο πράγμα που έπρεπε να τερματιστεί.
Ομως η παλιά, αδίσταχθη και ξεσκολισμένη αποικιοκρατία έπρεπε με κάθε θυσία να κρατήσει αυτόν τον τόπο-κλειδί και πάλι για τον εαυτό της. Να μην αλλάξει τίποτε παρά τις τόσες ανθρώπινες θυσίες, τις καταστροφές και τη συμβολή του λαού μας στον συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα. Στο εσωτερικό της χώρας μας η Αγγλία, ειχε λαμπρά στηρίγματα και αφοσιωμένους συνεργάτες. Τα υψηλά ιστάμενα κλιμάκια των στηριγμάτων τα παραχώρησε στους Γερμανούς για να συνεργάζονται για την εξόντωση των στελεχών του ΕΑΜ και κατά προτίμηση των κομμουνιστών (ο Γουντχάους τους χρησιμοποίησε δεόντως αυτούς) και τα κατώτερα τα έδωσε να εξοπλισθούν και να πολεμήσουν από κοινού την ΕΑΜική Αντίσταση. Το σχέδιο κονιοτροποίησης του ΕΑΜ και την εξόντωση των δυναμικών στελεχών του, δεν ήρθε σαν κεραυνός σε ενα καταγάλανο ουρανό. Ειχε προϊστορία απ το 1920 και ιστορία από τον καλοκαίρι του 1943, που εκπονήθηκε και το σχέδια «ΜΑΝΝΑ». Ακολούθησαν οι γνωστές δολοφονικές εντολές του Τσιώρτσιλ...η εκτίμηση-διαπίστωση του κ Ηντεν και Μάκ Μίλλαν, μετά την απελευθέρωση, οτι το ΕΑΜ θα κερδίσει τις εκλογές ήταν η θρυαλλίδα που πυροδότησε και έθεσε σε δράση και τα υπόλοιπα κυρίαρχα στοιχεία που περιείχε το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ». Και απ την απελευθέρωση του Οκτώβρη, φτάσαμε στο Δεκέμβρη, που ηταν η φάση της υλοποίησης.
Η έναρξη της υλοποίησης ανατέθηκε σε ένα από τα υψηλά ιστάμενα στηρίγματα των Αγγων τον κ Αγγελο Εβερτ, Λάμπρου κ ΣΙΑ, που σε ολη τη διάρκεια της κατοχής διατήρησαν τις θέσεις που ειχαν και πριν απ τον πόλεμο, να ανοίξουν πύρ και να αιματοκυλήσουν την ειρηνική συγκέντρωση του ΕΑΜ, δίνοντας ετσι την ευκαιρία στους Αγγλους να προχωρήσουν στην ωμή αποικιακή ένοπλη παρέμβαση.
Η εξέλιξη αυτή ειχε γίνει φανερή για πρώτη φορά τον Αύγουστο του 1943, οταν ενα ενιαίο δημοκρατικό μέτωπο, αποτελούμενο απ τη κυβέρνηση του Καϊρου, παλιούς πολιτικούς και αντιπροσώπους της Αντίστασης, πήρε σαφή θέση κατά της παλινόρθωσης της μοναρχίας. Ο Τσιώρτσιλ που ηταν ο ιθύνον Νούς της διεθνούς, έβλεπε τον βασιλιά οχι μόνο τον εκφραστή αλλά και τον εγγυητή των Βρετανικών συμφερόντων προετοίμαζε, αν οχι από πολύ προηγούμενα τουλάχιστο, απο αυτό το χρονικό σημείο και μετά την ένοπλη επέμβαση.
Αν και κομμουνιστικός κίνδυνος στο όνομα του οποίου εξόρκιζε τους παλιούς πολιτικούς δεν ηταν υπαρκτός, εντούτης επικαλούμενος τον παθολογικό φόβο της αστικής τάξης, που δεν μπόρεσε να απογαλακτιστεί απ τον ποδόγυρο της Μοναρχίας και του Κλήρου, πέτυχε να συμβιβάσει το κομμάτι της εθνικής αστικής τάξης με την δοσίλογη ολιγαρχία. Αν το κομμάτι αυτό της εθνικής αστικής τάξης, συμμαχούσε με τον λαό που ηταν «φύσει» σύμμαχός της τα πράγματα στην μεταπολεμική Ελλάδα, θα ειχαν εντελώς διαφορετική εξέλιξη. Θα ειχε αποφύγει και η χώρα μας τον εμφύλιο όπως οι Ευρωπαϊκές χώρες.
Το ΚΚΕ, έχοντας και μερική εστω κοινοβουλευτική πείρα, το μόνο πράγμα που ήθελε-ποθούσε και επιδίωκε, ηταν να του αναγνωριστεί η συμβολή του στην απελευθέρωση της χώρας, τη συμμετοχή του στο αντιφασιστικό συμμαχικό αγώνα και να δημιουργηθούν μεταπολεμικά εκείνες οι προϋποθέσεις να λειτουργεί νόμιμα μέσα σε διασφαλισμένα κοινοβουλευτικά πλαίσια. Ολα τα αλλα ηταν και παραμένουν Βρετανό-ολιγαρχικά κατασκευάσματα και σχέδια της διεθνούς του κεφαλαίου. Απόδειξη αποτελεί το

γεγονός οτι η Βρετανική προπαγανδα, σε όλη τη διάκρεια της κατοχής υποστηριζόταν ένθερμα, από μιά ταυτόσημη γερμανική προπαγάνδα που ειχε με τις ευλογίες του Ράϊχ. Μια ταύτιση ως προς την καταπολέμηση της ΕΑΜικής Αντίστασης, η οποία αποτελούσε ενα τεράστιο εμπόδιο στην ομαλότερη, μεγαλύτερη και με ακόμα γρηγορότερους ρυθμούς ανάπτυξης της ΕΑΜική Εθνικής Αντίστασης.
Οι εναλλακτικές δυνατότητες του Δεκέμβρη 1944, δεν άκουγαν στο όνομα δικτατορία του προλεταριάτου (και αυτό το ήξεραν πολύ καλά και οι Ελληνες και οι Αγγλοι), ή φιλελεύθερη δημοκρατία στα προπολεμικά βασιλό-μεταξικά πρότυπα, αλλά : Εθνική Ανεξαρτησία, Λαϊκή Κυριαρχία ή για άλλη μια φορά οπως παλιά κράτος εκλογικής πελατείας, ολιγαρχική κυριαρχία και συνέχιση της εθνικής υποτέλειας.. Βέβαια αυτή η πεντακάθαρη επιλογή του 1944 αλλοιώθηκε, παραποιήθηκε και επισκιάστηκε από μιά σειρά παράγοντες, που ηταν απόρροια απ την ιστορική εξέλιξη και τα γεγονότα του Β! Παγκοσμίου πολέμου και η προετοιμασία απ την πλευρά της Δυτικής συμμαχίας του ψυχρού πολέμου. Δεν μπορούσε η διεθνής του κεφαλαίου να δεχθεί να βγεί και απ αυτόν τον παγκόσμιο πόλεμο ενισχυμένο το Σοσιαλιστικό σύστημα.
Ομως παρά την επιδίωξη να μην βγει το Σοσιαλιστικό σύστημα ενισχυμένο και απ τον Β! παγκόσμιο πόλεμο, τα δεδομένα του πολέμου και οι συμφωνίες που υποχρεώθηκαν να υπογράψουν στις παγκόσμιες διασκέψεις: Τεχεράνης, Κριμαίας, Μόσχας και Πότνσταμ όλες οι πρωτεύουσες των παλαιών κρατών της Κεντρική και Ανατολικής Ευρώπης: Η Βαρσοβία, το Βερολίνο, η Πράγα, η Βιέννη, η Βουδαπέστη, το Βελιγράδι, το Βουκουρέστι, η Σόφια και τα Τίρανα, παραχωρήθηκαν απ τους ίδιους στη επιρροή της Σοβιετική Ενωση. Αυτό που αργότερα με πρόθεση να αμφισβητήσουν τις συμφωνίες, ο Τσιώρτσιλ κηρύσσοντας την αντι κομμουνιστική σταυροφορία στις 5 Μαϊου του 1946 στο Κολέγιο Westnihster στο Μισούρι της Αμερικής το χαρακτήρισε «Σιδηρούν παραπέτασμα». Αλήθεια η ημερομηνία αυτή λέει τίποτε στους μεταπολεμικούς ιστορικούς, που έγραψαν Σικέ ιστορία;
Οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, αμέσως μετά την απελευθέρωση απ τον αγγλικό αποικιακό ζυγό, τον εμφύλιο πόλεμο και τη βιομηχανική ανάπτυξη, αναζητούσαν χώρους εδαφικής επέκτασης και χώρους εμπορικούς και άντλησης πρώτων υλών. Ετσι πριν τη λήξη του 19ου αιώνα είχαν επιδοθεί και αυτές στον αποικιακό ανταγωνισμό, κάνοντας τα πρώτα μεγάλα βήματα προς την παγκόσμια εξάπλωσή τους στην Καραβαϊκή, την Ασία και τον Ειρηνικό. Εκείνη την εποχή, ενας υπέρμετρος ιμπεριαλιστικός ζήλος ειχε καταλάβει τη χώρα του Τζέφερσον και του Λίνκολν. Δημοσιογράφοι, επιχειρηματίες, τραπεζίτες, πολιτικοί και η Εκκλησία, ανταγονίζονταν με πάθος για την προώθηση μιάς στιβαρής και μονοκρατορικής κατάκτησης του κόσμου. Ολοι μαζί επιβεβαίωναν χωρίς καμιά αναστολή τη θέλησή τους να γίνουν κάποια μέρα οι ΗΠΑ η Ρώμη του Κόσμου.
Εκτοτε τα βλέμματα όλων των ιθυνόντων και ειδικά των οικονομικών παραγόντων, ηταν στραμένα και προσηλωμένα στην παγκόσμια βιομηχανό-στρατιωτική υπεροχή και οι πολιτικοί ονειρεύονταν ενα «λαμπρο μικρό πόλεμο» (κατά την προσφιλή φράση του Θιοντόρ Ρούσβελτ) που θα τους επιτρέψει να τον χρησιμοποιήσουν σαν δικαιολογία για τη διεθνή εξάπλωσή τους. Και στην κατάλληλη στιγμή ενα «Πέρ Χάρμορ» που θα τους επέτρεπε να ξανά πάρουμε «δικαιολογημένα» μέρος και στον Β! παγκόσμιο πόλεμο οπως και στον Α!. Για να συμπληρώσουν την πολεμική λίστα μερικοί αλλοι σε συνέχεια:
«Κανένας λαός του 19ου αιώνα δεν πέτυχε τις δικές μας κατακτήσεις, το μέγεθος του αποικισμού μας και την επέκτασή μας ανά τον κόσμο... Τίποτε δεν θα μας σταματήσει τώρα, διαβεβαίωνε ο γεροσιαστής Χένρι Κάμποτ Λότζ το 1895, για να συμπληρώσει ο Δημοσιογράφος Μάρς Χένρι Ουότερσον στις αρχές του 1980: «Είμαστε μια μεγάλη αυτοκρατορική δημοκρατία, που προορίζεται να ασκήσει αποφασιστική επιρροή στην ανθρωπότητα και να διαμορφώσει το μέλλον του κόσμου με τρόπο που, δεν εχει κάνει κανένα αλλο έθνος, ακόμα και η Ρωμαϊκή αυτοκρατορία». Ετσι για πρώτη φορά απ το τέλος του 19ου αιώνα η προέλαση της αμερικανικής στρατιωτικής πολεμικής μηχανής και οικονομικής δύναμης συνοδεύεται και από ενα σαφή λόγω νομιμοποίησης της αυτοκρατορίας. «Η Αμερική δρασκελίζει τον κόσμο σαν ενας Κολοσσός...Από τότε που η Ρώμη κατέστρεψε την Καρχηδόνα, καμιά αλλη μεγάλη δύναμη δεν έφτασε στην κορυφή την οποία εμείς έχουμε κατακτήσει» διαβεβαιώνει ο Τσάρλς Κραουτχάμερ ιδεολόγος της αμερικανικής Δεξιάς. Η πτώση του «υπαρκτού» που ηταν ενα από τα βασικά εμπόδια, άνοιξε διάπλατα κατά τους σύγχρονους Μέτρ, το δρόμο για την υλοποίηση της αυτοκρατορικής ιδέας.

Οπως συνεπώς, ο Καίσαρας δρασκελίζοντας τον κόσμο και : «σημείωσε πλήρεις επιτυχίες σε πολύ σημαντικές παρεμβάσεις στις πλέον πολυμοχαρείς φυλές...και ο οποίος κατάφερε να τις τρομάξει, να τις αποκρούσει, να τις υποτάξει, να τις συνηθίσει να υπακούν στην εξουσία του ρωμαϊκού λαού». Ετσι και η αμερικάνικη Δεξιά, βοηθούμενη και απ τη συντηρητική και αναχρονιστική δεξιά Ελίτ, και τις ευλογίες του Κλήρου, πιστεύει και θέλει προστατεύοντας την ασφάλεια και την ευημερία της αυτοκρατορίας με τον πόλεμο, να υποθηκεύσει τους ΕυρωπαΪκούς λαού και στηριζόμενοι και στην συντηρητική και κυρίως στην αντιδραστική ευρωπαϊκή δεξιά, θα υποτάξει τους απείθαρχους και να μετατρέψει σε δούλους τους μή υποτασσόμενους λαούς όπου Γής.
Ολα πείθουν πως το όνειρο της αυτοκρατορίας και του νέου αποικισμού, δεν ειναι νέο στο πίσω μέρος του μυαλού της αμερικάνικης ηγεσίας. Ούτε το όραμα να γίνει η Αμερική παγκόσμια αυτοκρατορική δύναμη γεννήθηκε απ τη μονό πολικότητα του προέκυψε το 1989 με την πτώση του υπαρκού. Απλώς η νίκη των ΗΠΑ στο Β! παγκόσμιο πόλεμο και η πτώση του υπαρκτού, μπορεί να την συγκρίνει κανείς με τη νίκη της Ρώμης στον Β! Καρχηδονικό Πόλεμο. Οπως τότε η νίκη της Ρώμης ειχε μετατρέψει τη Ρώμη σε παγκόσμια δύναμη, ετσι και η νίκη των ΗΠΑ στο Β! παγκόσμιο πόλεμο και η πτώση του υπαρκτού μετέτρεψε αυτό που τόσο ποθούσαν οι ΗΠΑ σε παγκόσμια δύναμη.
Ομως η αυτοκρατορική επιλογή θα καταδικάσει τις ΗΠΑ να αφιερώσουν- καταναλώσουν τον ηγεμονικό τους χρόνος που τους απομένει-όποιος και οσος και αν ειναι αυτός-στο να πυργώνει τείχους γύρω από τις ΗΠΑ και τη δυτική πολιτεία. Να κατασκευάσει και αυτή το δικό της «σιδηρούν παραπέτασμα». Οπως όλες οι αυτοκρατορίες που προηγήθηκαν. Η Αμερική, πραγματική «Απώ Δύση» στο εξής σύμφωνα με τη φράση του Νοτιό Αφρικανού συγγραφέα Τζον Μάικλ Κοέτζι, δεν θα διακατέχεται παρά μόνο απ μια σκέψη : Πως να μην σβήσει, Πως να μην Πεθάνει, Πως να Παρατείνει την εποχή της».
Μόνο και μόνη η Αθήνα-η Ελλάδα με την αθάνατη δόξα της-ηταν «ελεύθερη» να αποφασίσει για το μέλλον της με εκλογές, οι οποίες εκλογές θα διεξάγονταν υπό Βρεττανική, Αμερικάνική και Γαλλική επιτήρηση... Αυτοί που ονειρεύονταν, μα και μαγείρευαν με τη λήξη του παγκοσμίου πολέμου να μήν υπάρχει δείγμα από το τρισκατάρατο Σοσιαλιστικό Σύστημα, η έκβαση του πολέμου αντί να το εξαλείψει από προσώπου γης, επεκτάθηκε και μάλιστα σε πολύ επικίνδυνο βαθμό. Υστερα από αυτά τα δεδομένα, δεν μπορούσαν αυτοί που ειχαν πληρώσει ένα τέτοιο κόστος να δεχθούν μια αστικού έστω τύπου δημοκρατία στην Ελλάδα. Την Ελλάδα, που την προόριζαν να παίξει ενα τέτοιο ρόλο, να γίνει ο φύλακας Αγγελος του «Ελευθέρου Κόσμου» και εφαλτήριο για τον τρίτο παγκόσμιο πόλεμο. Μια δημοκρατία που θα μπορούσε να γίνει αποδεκτό και το ΕΑΜ, εστω και σαν αξιωματική αντιπολίτευση.
Εδώ σε αυτήν τη γωνιά του κόσμου, που με τη συγκατάθεση και αυτών που συμπαρατάχθηκαν μαζί τους, για να εχουν άνεση στις όποιες κινήσεις έπρεπε να ξεκαθαρίσουν τον «εσωτερικό εχθρό». Αφού λοιπόν, δεν μπορούσαν να το μηδενίσουν ιδεολογικά και ηθικά, παρά τα όσα του καταλογούσαν (πρωματολογία κλπ) δεν δίστασαν να το οδηγήσουν στον εμφύλιο πόλεμο προκειμένου να το εξοντώσουν βιολογικά.
Αυτό το μικρό κομμάτι της Νοτιοανατολικής Ευρώπης, μια και το ακριβοπλήρωσαν (ετσι τουλάχιστο μας είπε ο Τσιώρτσιλ) το ήθελαν προπύργιο του «ελεύθερου κόσμου» και ορμητήριο για την απελευθέρωση των υποδούλων λαών. Μια λοιπόν, και οι Αγγλοι με την ωμή και βάβραρη επέμβαση, δεν μπόρεσαν να ολοκληρώσουν αυτόν τον επαίσχυντο ρόλο, να εξοντώσουν την Αριστερά και να απελευθερώσουν τον πολιτισμένο κόσμο ήρθαν οι Αμερικάνοι. Μας έφεραν το «Σχέδια Μάρσαλ» και το «Δόγμα Τρούμαν» και την ΕΣΣΟ ΠΑΠΑ. Το Στρατηγό Βάν Φλίτ και τον Πιουριφόι, τον Γκέϊντυ και ό,τι αλλο ειδικό και εκπαιδευμένο να δρά στο σκοτάδι. Εφεραν μηχανισμούς προπαγάνδας, κατασκόπους, ραδιοφωνικούς σταθμούς και ραδιογωνόμετρα και ολων των ειδών όπλα, στόλους και βόμβες Ναπάλμ που έκαιγαν ανθρώπους και χωριά από απόσταση.
Για να αποτελέσει βάση εξόρμησης ενας χώρος πρέπει να μην εχει «εχθρούς» στα μετώπιστεν. Και το ΕΑΜ παρά τις τόσες ανοιχτές και κρυφές συνεργασίες με τους Γερμανούς, τα πυκνά δίκτυα χαφιέδων και καταδοτών. Τα καθημερινά μπλόκα και τις ομαδικές συλλήψεις, τις εξορίες, φυλακίσεις και εκτελέσεις. Τους νεκρούς στις μάχες με τους κατακτητές και το Δεκέμβρη με τους Αγγλους νέο κατακτητές, το ΕΑΜ εξακολουθούσε να διατηρεί τις δυνάμεις του και να ασκεί επιρροή στο λαό σε μεγάλα ποσοστά. Μια που τον ελλαδικό χώρο τον προόριζαν να παίξει αυτόν τον τριπλό ρόλο: Να ανακόψει την επέκταση του «σιδηρούν Παραπετάσματος», προπύργιο του «ελευθέρου τότε κόσμου» και ορμητήριο για την

απελευθέρωση των υπόδουλων λαών, έπρεπε να εξοντωθεί ο εσωτερικός «εχθρός». Και ο μόνος και πιό αποτελεσματικός τρόπος ηταν ο εμφύλιος πόλεμος.
Στο μεταξύ με το συντονισμό του αντιφασιστικού αγώνα, ανάμεσα στους συμμάχους στον οποίο αγώνα συμμετείχε και το ΕΑΜ και την πολύτιμη βοήθεια και των άλλων αντιστασιακών οργανώσεων στις κατεχόμενες χώρες, η αντίστροφη μέτρηση στα διάφορα μέτωπα ηταν ραγδαία.
Οι Γερμανοί θα έφευγαν κάποια μέρα. Και μόνο που σκέπτονταν τις εκατοντάδες χιλιάδες λαού, που έπαιρνε μέρος στην Αθήνα και τις άλλες πόλεις της Ελλάδας, για την ματαίωση της πολιτικής επιστράτευσης, να μην κατέβουν οι Βούλγαροι στη Θεσσαλονίκη, για τα Λαϊκά και Φοιτητικά σισήτια, την επιστράτευση κλπ. Η δράση αυτή αντί να χαροποιεί έβαλε σε πολλές και μεγάλες σκέψεις την άρχουσα τάξη. Απ τη στιγμή που άρχισε η αντίστροφη μέτρηση του άξονα, πείσθηκε οτι η χώρα θα απελευθερωθεί. Συνεπώς το πρόβλημα που έμπαινε πλέον ηταν πώς θα επανέλθει η χώρα στο καθεστώς της 4ης Αυγούστου. Επρεπε να προετοιμάσουν το έδαφος για την επόμενη μέρα.
Και προετοιμασία για την άλλη μέρα σήμαινε οτι αυτό το λαϊκό κίνημα, αυτήν την ΕΑΜική πανστρατιά έπρεπε οχι μόνο να την ανακόψει, αλλα και να την τσακίσει, να τη συντρίψει αν ήθελε να επανέλθει στην εξουσία. Για το σκοπό αυτό με πρωθυπουργό τον Ράλλη, με τη συναίνεση του Τσιώρτσιλ σε συνεργασία με τους Γερμανούς κατακτητές έκαναν τα τάγματα ασφαλείας, τα εξόπλισε με γερμανικά όπλα και Γερμανό-αγγλική μισθοδοσία. Απ τους Γερμανούς εξοπλίστηκαν και όλες οι άλλες «εθνικό-πατριωτικές» ορδές. Αυτήν τη στρατιά των μισά ανθρώπων, εκτός του οτι θα πολεμούσαν από κοινού με τους κατακτητές την ΕΑΜική Αντίσταση, αμέσως μετά την απελευθέρωση θα την έθεσε τη χώρα στη διάθεση των Αγγλων.
Η άρχουσα τάξη της χώρας μας και ποιό συγκεκριμένα η μεγαλό αστική, οι μεγαλέμποροι, οι εισαγωγείς, οι βιομήχανοι και όποιοι αλλοι θεωρούσαν οτι η νίκη του άξονα ηταν αναμφισβήτητη, οχι μόνο τάχθηκαν ανοιχτά στο πλευρό των κατακτητών, αλλα και τους βοήθησαν στην καταλήστεψη της Εθνικής οικονομίας και θησαυρίζοντας παράνομα και εγκληματικά με τη διαπλοκή και τον μαυραγορητισμό, οδήγησαν τον λαό στην πείνα και το θάνατο. Και οταν η Αντίσταση άρχισε την ένοπλη δράση κατά των κατακτητών, προκειμένου να υπερασπιστούν τα κοινά με τους κατακτητές συμφέροντά και να αποδείξουν έμπρακτα την συμπαράσταση προς τους συνεργάτες τους, δημιούργησαν τις ένοπλες«εθνικό-πατριωτικές» δυνάμεις : που μαζί με τους κατακτητές συνελλάμβαναν, βασάνιζαν, έκαιγαν σπίτια, λήστευαν, βίαζαν και οργίαζαν σε βάρος του λαού και εκτελούσαν τους Ελληνες Πατριώτες, που αγωνίζονταν για την απελευθέρωση της Πατρίδας. Και όταν έγιναν αισθητές οι πρώτες ενδείξεις της αντίστροφης μέτρησης δημιούργησαν και τα τάγματα ασφαλείας και όλος αυτός ο εθνοϊσμός ηταν μια διαπραγματευτική δύναμη στα χέρια αυτού του κομματιού της άρχουσας τάξης που συνεργάστηκε, πριν απ τον πόλεμο και κατά τη διάρκεια της κατοχής ανοιχτά με τους κατακτητές. Με κεφάλαιο την «προσφορά» των ταγμάτων ασφαλείας και τις άλλες ένοπλες «εθνικό-πατριωτικές» δυνάμεις, που πολεμούσαν μαζί με τους κατακτητές την Αντίστασης, αποτέλεσε το «πατριωτικό» αντάλλαγμα στο κομμάτι της άρχουσας τάξης που αρδάνησε, αμφοταίριζε και καιροφυλακτούσε προς ποιά πλευρά θα γύρει η πλάστιγγα της νίκης για να είναι με τους νικητές.
Οταν λοιπόν, η πλάστιγκαν της νίκης έκλεισε προς τους συμμάχους του αντιφασιστικού αγώνα, στον οποίο συμμαχικό αγώνα συμμετείχε και το ΕΑΜ με πολιτικές οργανώσεις και ένοπλο στρατό. Οργανώσεις που με τον αγώνα και μια χούφτα όνειρα ανέτρεψαν τα σχέδια του χίτλερ, για πολιτική επιστράτευση και αποστολή Ελλήνων στα πολεμικά μέτωπα για να πολεμήσουν εναντίον των συμμάχων, και εργάτες στην πολεμική γερμανική βιομηχανία. Και ενα ένοπλο στρατό αποτελούμενο από 60,000 μόνιμο και πλέον χιλιάδες οργανωμένο στα πρότυπα του προπολεμικού στρατού τον ΕΛΑΣ και αντίστοιχο εφεδρικό. Ενα στρατό που αντιπαρατάχθηκε νικηφόρα στις δεκατρείς εμπειροπόλεμες γερμανικές μεραρχίες και όλο τον ποιό πάνω εθνοϊσμό, που πολεμούσε στο πλευρό τους προσπαθούσαν να πνίξουν την Αντίσταση του λαού.
Μια άλλη συνομοτική εστία προκειμένου να μην επιτρέψουν να απελευθερωθεί η χώρα με τις δικές της δυνάμεις και που συνηγορούσε για την εκ νέου υποδούλωση στα ξένα συμφέροντα, ηταν και η διορισμένη απ του Αγγλους «κυβέρνηση» της Μεση Ανατολής, με άξονα το σώμα των μονίνων αξιωματικών, που ειχαν συγκροτήσει τον ΙΔΕΑ. Με συνθήματα όπως α) «Οι Ελληνες δεν πρέπει να συνεχίσουν τον πόλεμο και ειδικά στο εσωτερικό της χώρας».β) «Η χώρα μας πρόσφερε περισσότερα από όσα έπρεπε στην υπόθεση του πολέμου, τώρα άς πολεμήσουν οι άλλοι».γ) «Ο στρατός της Μέσης Ανατολής πρέπει να

μείνει ατόφιος, για να δράσει (εναντίον ποιού;) μετά την απελευθέρωση». δ) «Ο ελληνικός στρατός πρέπει να βοηθήσει την Αγγλία, να εδραιωθεί στο χώρο της Βαλκανικής, ενάντια στο Ρωσικό επεκτατισμό κλπ. Συνθήματα που στο σύνολό τους ξεκινούσαν και κατέληγαν εις βάρος του λαού και της χώρας.

Το ΕΑΜ ξεπήδησε μέσα απ την εθνική δυστυχία και το χάος, που άφησε πίσω της η εγκατάλειψη του λαού και της χώρας απ τους «ειδικούς» και «ηγέτες» και άπλωσε στον τόπο μας η σκληρή τριπλή φασιστική κατοχή, σαν έκφραση της θέλησης του λαού να ζήσει λεύτερος και αδιαφιλονίκητος κυρίαρχος και νοικοκύρης στον τόπο του. Με τα Εθνικο-Απελευθερωτικά και Κοινωνικά του οράματα συγκίνησε κάθε πατριώτη, που η καρδιά του χτυπούσε για την πατρίδα. Στηριγμένο το ΕΑΜ στις δυνάμεις και τη θέληση του λαού, έγινε ενα δυναμικό και μαζικό λαϊκό κίνημα πρωτοφανέρωτο στην ιστορία του τόπου μας απ το 21. Ολη αυτή η μαχόμενη Ελλάδα, που πάνω από δύο εκατομμύρια άνθρωποι, με γυμνά τα στήθια και αβοήθητοι, με μόνο τη φλόγα της καρδιάς τους και ενα μαντύλι όνειρα, αψηφώντας τους κινδύνους και μαζικά αντίποινα των ναζί, απομονώνοντας τους ηττοπαθείς και τους μεμψίμοιρους, έστησαν τη σημαία της Νίκης με τους Νεολαίους Μ. Γλέζο και Α Σάντα από τις 30/5/1941,λίγες μόνο μέρες μετά την κατάληψη της Αθήνας 21/4/41 στην πατρίδα μας και ύψωσαν άπαρτα κάστρα στις πόλεις και τα χωριά και αντάρτικα λημέρια στα βουνά, για να πολεμήσει και σε συνέχεια να πετάξουν έξω απ τα σύνορα της πατρίδας κάθε κατακτητή και φιλόδοξο επιδρομέα.

Ο λαός μας μέσα απ αυτόν τον πολυάνθρωπο και τιτάνιο αγώνα, βγήκε αγωνιστικά ψημένος και ατσαλωμένος απ τη φωτιά και τους τόνους σιδήρου, που του έριξε η ποιό συγχρονη πολεμική μηχανή στη διάρκεια του εθνικό αντιφασιστικού αγώνα. Ενας λαός που για πρώτη φορά απόκτησε πλήρη συναίσθηση και συνείδηση της δύναμής του, γι' αυτό και αποφασισμένος να ξεκαθαρίσει μια για πάντα τους λογαριασμούς, που εδώ και 120 ειχε ανοίξει με τους ξένους και ντόπιους αφέντες. Αποφασισμένος να μην ξαναπέσει πάλι στα νύχια τους, να μήν αφήσει τον τόπο να ξαναγίνει ή «καϋμένη ψωροκώσταινα», να μήν ξαναγυρίσει στην κακομοιριά και τη μιζέρια της υποτέλειας, στην αναξιοπρέπεια και τις μικρότητες, που η συνεργασία ξένων και ντόπιων αφεντικών υποχρέωσε και θα υποχρέωνε να καταφύγει όπως παλιά στα σκλαβοπάζαρα του κόσμου για να επιζήσει. Ο λαός μετά την απελευθέρωση της Μακεδονίας πίστευε πως η Ελλάδα μπορούσε να θρέψει τα παιδιά της.

Στη διάρκεια του 4χρονου Αντιστασιακού αγώνα, σφυρηλατήθηκε μια νέα περήφανη γενιά, εμπνευσμένη απ τα καινούρια ιδανικά, αρχές και Ανθρώπινες αξίες. Ιδανικά που φτέρωσαν τους λαούς στη διάρκεια του αντιφασιστικό αγώνα, και τους όπλισαν με αυτοπεποίθηση και θάρρος που η νικηφόρα αναμέτρηση της με τους κατακτητές τους ειχε εμφυσήσει. Μια γενιά που μόλις πρόλαβε να αγγίξει το όραμα της λευτεριάς, της αυτοτέλειας και της εθνικής ανεξαρτησίας.

Και πράγματι θα έμπαινε γιατί οι αγωνιστές της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, πίστευαν και πολλοί πιστεύουν ακόμα οτι η συμμετοχή τους στον αντιστασιακό αγώνα ειχε δυό και μόνο συγκεκριμένους στόχους.α) Την Εθνική Απελευθέρωση, που ηταν ο βασικός πρωτάρχικός στόχος συνδεδεμένος με το κυρίαρχο για τη χώρα μας πρόβλημα της Εθνικής Ανεξαρτησίας και β) Μετά την Απελευθέρωση να λυθούν και τα κοινωνικό-οικονομικά προβλήματα. Προβλήματα καφτά πολλά απ τα οποία ειχαν μείνει άλυτα απ το 1821-Τσιφλίκια ιδιωτικά και Εκκλησιαστικά, βακούφικα κλπ, να χωρίσει η Εκκλησία απ το κράτος-καθώς και το πολιτειακό και να εκσυγχρονιστεί το πολιτικό σύστημα διακυβέρνησης. Να ανήκει η Ελλάδα στους Ελληνες και να κυβερνηθεί επιτέλους Δημοκρατικά η χώρα.

Η άρχουσα τάξη και η Δεξιά, που την εκπροσωπούσε γνώριζαν πως μετά την ήττα του άξονα μόνη της, δεν θα μπορούσε να ελέγξει αυτό το λαϊκό κίνημα, γι αυτό πριν ακόμα γίνει εμφανής η αντίστροφη μέτρηση του άξονα, προκειμένου να διασφαλίσει τα ταξικά της συμφέροντα οργάνωσε σαν συστατικό μέρος του σχεδίου «ΜΑΝΝΑ» τα «Τάγματα Ασφαλείας» και αυτή την πλειάδα των εθνοϊσμών, με τους οποίους στην αρχή της συγκρότησης πολέμησε την Αντίσταση από κοινού με τους κατακτητές και μετά την απελευθέρωση, ξαναμπήκε στο παιχνίδι του πολέμου κατά της Αντίστασης, τη φορά αυτή στο πλευρό των Αγγλων κατακτητών.

Βέβαια, ο ανταποκριτής με τον τίτλο «Τα αποσπάσματα σκοτώνουν» καλύπτει κατά κάποιον τρόπο και το τέταρτο-τον λόγο που έγιναν οι συλλήψεις-δεν δίνει όμως το λόγω για τους οποίους συνέλαβαν και τι ακριβώς έγινε στη συνέχεια. Ενας απ τους συληφθέντες και αυτόπτης μάρτυρας είμαι και ο ίδιος, όπως σωστά αναφέρει ο ανταποκριτής. Η σύλληψη, η δεκαεξάχρονη φυλακή, η στέρηση επί (10) δεκαετίας των

πολιτικών δικαιωμάτων, η τρίχρονη εξορία τον Απρίλη του 1967-70, και η συμμετοχή μου στην πολιτική και τα κοινωνικά δρώμενα ειναι ενα κομμάτι απ τη ζωή μου.
Δυο λόγια μόνο για τα παιδιά μου. Εχωντας σαν αρχή οτι ο κάθε άνθρωπο, πρέπει να διαμορφώνει τα δικά του πιστεύω, τις δικές του αρχές, αξίες, ιδέες και πεποιθήσεις, για να μήν τα επιρρεάσω με τα δικά μου πιστεύω και βιώματα, δεν τα εχω μίλησει ποτέ, για το πως πέρασα αυτά τα τριάντα δύσκολα χρόνια της Ζωή μου : στο Βουνό, τη φυλακή, την εξορία και την καθημερινή παρακολούθηση της ζωής μου. Μια παρακολούθηση μου στερούσε και αυτό ακόμα και το δικαίωμα στην εργασία τα λίγα χρόνια που βρισκόμουν εκτός φυλακής και εξορίας από την ασφάλεια και σε συνέχεια της ζωής μας. Και λέω ζωή μας, γιατί μετά το γάμο μου τον Αύγουστο του 1964, παρακολουθούσε και τη γυναίκα μου μέχρι το τέλος του 1974. Και λέω μέχρις το τέλος, γιατί τώρα πιά οι ίδιοι οι ασφαλίτες, που αποτελούσαν τη σκιά μου/άς προκειμένου να μου/ας πουν, το αυτονόητο, (αν και υπήρχαν περιπτώσεις που υπερέβαιναν το καθήκον), οτι δεν το «έκαναν από μόνοι τους» και πολλές φορές το έκαναν με «βαριά καρδιά». Κατανοητό!
Το σπίτι μας στην Βερμίου 22, αποτελείται από εναν κατάστημα και δυο διαμερίσματα. Μετά τη δημιουργία της Νεολαίας Λαμπράκη, το ένα το νοίκιασα για Γραφεία στην Νεολαία Λαμπράκη. Για να γίνει αντιληπτό το μέγεθος της παρακολούθησης, αρκεί να πώ, πως το επάνω από τα Γραφεία των Λαμπράκιδων διαμέρισμα, ο ιδιοκτήτης του Σάββας Ιωαννίδης εργολάβος, το νοίκιασε ο κ Τζό Ρεπιδώνης, εμποροϋπάλληλος και μεταφραστής στην ασφάλεια των των εισερχόμενων εγγράφων από την Ρουμανική γλώσσα στην ελληνική μια και ηταν γνώστης της Ρουμανικής γλώσσας. Στο διαμέρισμα αυτό κατά καιρούς έμεινε μέχρι αργά τη νύχτα και πολλές φορές διανυκτέρευε ενας της ασφάλειας ειδικά τις μέρες που συνεδρίαζε το Νομαρχιακό ή το γραφείο πόλης της Νεολαίας Λαμπράκη. Αφού έβαζε εμένα μέσα στο σπίτι, ύστερα από λίγη ώρα ανέβαινε στο διαμέρισμα του κ Ρεπιδώνη, από όπου παρακολουθούσε, εκτός από τι δικές μου συναντήσεις με τους όποιους συνεργάτες επισκέπτες και ποιοί Νέοι έρχονταν στα γραφεία. Δεν θα περιγράψω τα πόσα εμπόδια πρόβαλαν, η Ασφάλεια ο κρατικός μηχανισμός και τα μπλοκα που έκανα για να μην παραβρεθεί ο κόσμος στα εγγαίνια του Γραφείου. Πράγματα απερίγραπτα με λόγια!
Μετά την κατοχή της χώρας από τους τρεις κατακτητές ο κάθε Ελληνας έπρεπε να πεί το μεγάλο Ναί η το μεγάλο Οχι στη κατοχή. Να πάρει σαν Ελληνας μια συγκεκριμένη θέση γύρω από το θέμα κατοχή. Μαζί με τις εκατοντάδες χιλιάδες Ελληνες, είπα και εγώ το μεγάλο ΟΧΙ. Ομως αυτό δεν αρκούσε. Ο λόγος έπρεπε να γίνει πράξη. Και η πράξη σήμαινε οτι έπρεπε να οργανώσω ή να συμμετάσχω σε κάποια οργάνωση. Σε μια οργάνωση που οχι μόνο πίστευε οτι πρέπει να απελευθερωθεί η Ελλαδίτσα μας, αλλά και οτι θα δημιουργούσε εκείνες τις προϋποθέσεις και οργανωτικές δομές που θα έκαναν πράξη την απελευθέρωση της χώρας ανεξάρτητα από το κόστος που θα χρειαζόταν σε κόπο, πόνο, δάκρυα και αίμα.
Για την πραγματοποίηση αυτού εθνικό-πατριωτικού στόχου, στις 27/9/1941, δηγιουργήθηκε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ). Αυτή η οργάνωση απευθύνονταν στους μεγάλους. Για τους Νέους δημιουργήθηκε το ΕΑΜ-ΝΕΩΝ. Γι' αυτήν την Νεολαιϊστικη οργάνωση πρωτοστάτησα και συμμετείχα από τις αρχές του 1942, μέχρι τις 23/2/1943, που ιδρύθηκε η Εθνική Πανελλήνια οργάνωση Νέων (ΕΠΟΝ) μέχρι τον Απρίλιο του 1944, που εντάχθηκα στον Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό (ΕΛΑΣ).
»Αγαπούλες μου. Σύμφωνα με την απόφαση του Στρατιωδικείου, ο πατέρα σας υπήρξε ενας εξαιρετικά επικίνδυνος «απάτρης», που ήθελε να αποσπάσει μέρος της ελληνικής επικράτειας. Με το ίδιο επιχείρημα τον συνέλλαβαν και οι δικτάτορές της 21ης Απριλίου 1967. Ηταν ενας απαίσιος τρομοκράτης και ένας μεγάλος «εγκληματίας». Αυτός ομως και όποιος αλλος χαρακτηρισμός που αποδειδεί η απόφαση του Στρατοδικείου δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Ο πατέρα σας ειχε αλλες επιδιώξεις. Πίστευε σε υψηλά ανθρώπινα ιδανικά και οράματα. Η σκέψη και τα οράματα ξεπερνούσαν τα στενά όρια της πατρίδας. Εκείνο που κατά κύριο λόγω τον χαρακτήριζε και αγωνιζόταν ηταν η αγάπη ΕΚΤΟς από την προς τον άνθρωπο όπου Γής, χωρίς καμιά, μα καμιά απολύτως εξαίρεση. Βρέθηκε και ο πατέρα σας, όπως και εκατομμύρια αλλοι Ελληνες στη δίνη του Β! παγκοσμίου Πολέμου. Και πιστεύωντας στα ιδανικά του, αγωνίστηκε μέσα απ τις γραμμές του ΕΑΜ, της ΕΠΟΝ και του ΕΛΑΣ, στο βαθμό που μπορούσε να συμβάλει στην προετοιμασία του κόσμου για την πραγματοποίηση της διεθνούς συνεργασίας, που αποτελεί την προϋπόθεση της ειρήνης και της ευημερίας ολόκληρης της ανθρωπότητας.

Δεν θέλω να αξιολογήσω μόνος τον εαυτό μου, οσον αφορά την δράση μου. Πιστεύω πως κάποιος απ τους συναγωνιστές μου στο ΕΑΜ Νέων, την ΕΠΟΝ, τους συμπολεμιστές μου στον ΕΛΑΣ, την μεταπολεμική περίοδο, τη φυλακή, την εξορία κάτα τη διάρκεια της αποφυλάκισης την μεταδικτατορίκη δράση θα γράψει δυό αράδες.

Στο διάβα της ζωής ο καθένας αναλαμβάνει τις ευθύνες του, απέναντι στον εαυτό του και το κοινωνικό σύνολο μέσα στο οποίο υπάρχει. Μετράει και καθορίζει την προσωπική του στάση. Μια στάση που προσδιορίζει αν υπερασπίζεται ή οχι τα αναφθαίρετα δικαιώματα του Ανθρώπου, του πολίτη, του εργαζόμενου, σαν ενεργού κοινωνικού υποκειμένου, της ζωής και της φύσης. Δεδομένα, που είναι αλληλένδητα-άρρηκτα δεμένα με αυτές τις Ιδέες, αρχές, αξίες και δικαιώματα-παραδοσιακά-και σύγχρονα, πάντοτε ολοζώντανα και σε πλήρη ανάπτυξη, συμφιλιωμένα, θα δώσουν τον σπινθήρα της μεγάλης ανατροπής του κόσμου της αδικίας, για ενα καινούριο κόσμο, παν αθρώπινο δίκαιο και Ανθρώπινο. Εναν κόσμο που θα καταργήσει την εκμετάλλευση Ανθρώπου από άνθρωπο, θα γκρεμίσει τα τείχη των όποιων τεχνικών διακρίσεων που χωρίζουν τους Ανθρώπους, δεν θα υπάρχουν οριοθετικές γραμμές και σύνορα.

Βέβαια! Οπωσδήποτε θα υπάρξουν φυσικά πισωγυρίσματα, ιστορικά ατυχήματα. Γενικά όμως νομίζω, οτι ο κόσμος θα προχωρήσει...Και θα προχωρήσει γιατί δίπλα στα κοινωνικό-οικονομικά προβλήματα, που απασχολούν την κοινωνία των Ανθρώπων και το κοινωνικό γίγνεσθαι, προστέθηκαν και άλλα προβλήματα, όπως η καταστροφή του πλανήτη και ειδικά της γόνιμης επιφάνειας Γής από την αλόγιστη χρήση της και από εναν πυρηνικό πόλεμο, απ την υπερπαραγωγή με αποκλειστικό σκοπό το κέρδος και μόνο, την ακατάσχετη για τον ίδιο σκοπό μόλυνση του περιβάλλοντος κλπ, καθώς και το γεγονός οτι η Ευρώπη, ειδικά αυτή εχει πολύ διδαχθεί απ τα λάθη της, τα πάθη της, τις απώλειες, τις καταστροφές και κυρίως τις απώλειες σε Ανθρώπινες ζωές, που επισώρευσαν οι τόσοι πόλεμοι και κυρίως οι δυο παγκόσμιοι. Οι πόλεμοι και ειδικά ο Β! παγκόσμιος, που εκτός από τις ανθρώπινες απώλειες και της υλικές καταστροφές, η Ευρώπη έχασε εκτός από την παγκόσμια επιρροή της, μέσω του Σχεδίου Μάρσαλ έχασε και την γεωγραφική και εθνικής αυτοτέλεια.

Ο πόλεμος ειναι συμφυής με το ιδιοκτησιακό σύστημα παραγωγής και τον τρόπο κατανομής του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου. Εχει τις ρίζες του στις αδυσώπητες αντιφάσεις των διεθνών εσω καπιταλιστικών αντιθέσεων και συμφερόντων. Συνεπώς ανάλογα με το πώς κατανέμουμε αυτόν τον κοινωνικά παραγόμενο πλούτο θα είναι και η μορφή διακυβέρνησης, μα και η ζωή της κοινωνίας των ανθρώπων. Ο επιθετικοί κατακτητικοί πόλεμοι (κατακτητικοί-αποικιακοί κλπ) γίνονται για την προμήθεια πρώτων υλών, την εξεύρεση νέων αγορών, απόκτηση δούλων παλιά και φτηνά εργατικά χέρια τώρα, που αποτελεί τη σύγχρονη μορφή δουλείας. Αλλη μια βασική αιτία πολέμου ίσως η μεγαλύτερη ειναι ο Ιμπεριαλιστικός θρησκευτικός προσηλυτισμός που άρχισε με τις ιεραποστολές.

Αφού ο πόλεμος προσπορίζει : ύλες, αγορές, δούλους και κυρίως δύναμη και εξουσία ο ιδιοκτήτης βούλεται, επιθυμεί και θέλει. Με όργανο το κράτος που είναι ο τερατόμορφος υπηρέτης του Δία, αδερφός της βίας, γιός της στυγερής Στυγός. Πατέρας του κράτους ηταν ο Πάλλας, ο δαίμονας της πολεμικής τέχνης. Ο Δία και ο Αρής Θεοί του πολέμου ειναι οι πρώτοι, καλύτεροι, υμνούμενοι και προσκηνούμενοι Θεοί στο «Θεολόγειο του πολέμου». Καθοδηγητής του άνακτα-ιδιοκτήτη των Κρητικομυναϊκών χρόνων ήτνα ο Δίας. Αυτός του έλεγε που να πάει να πολεμήσει για να φέρει πολύτιμο χαλκό και δοριάλωτους. Δούλες στην Πύλο, από την «Κνίδο,τη Μίλητο, τη Λήμνο και την Αλικαρνασσό».

Ο Δίας, λοιπόν, και ο υπηρέτης του ο κράτος, γιός του Πάλλαντα-πολέμου, κρατούν το οπλισμένο χέρι του αιμοσταγούς ηγεμόνα-ιδιοκτήτη. Ειναι θέλημα θεού ο πόλεμος (επιθετικός) γι' αυτό και Ιερός(!) Ειναι πόλεμος Θεϊκός-Ζτιχάντ-τον ονομάζει η κάθε θρησκεία. Συνεπώς οι υπάκουοι-υπήκοοι πρέπει να διακρίνονται ως...γεναίοι «κομάντος» στα πεδία των μαχών. Κύριος της νίκης ηταν πάντα ο Δίας, γι αυτό και τα τρόπαια της νίκης ειχαν οχι μόνο το όνομά του αλλα και το ομοίωμά του.

Η Μυθολογία και η προϊστορία αφήνει με σαφήνεια να νοηθεί και η ιδιοκτησιακή ακόμα ιστορία έμμεσα, επιβεβαιώνει-δέχεται πως οι πόλεμοι άρχισαν οταν η κοινωνία των ανθρώπων πέρασε στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής. Συνέπεια και απόρροια αυτής της αλλαγής ηταν η αντικατάσταση του Εμείς με το Εγώ και το δικό μας με το δικό μου. Το σύστημα ιδιοκτησίας προκειμένου να αυτό προστατευθεί διαμόρφωσε μια κλίμακα δομών, αρχών και αξιών με βάση το εγώ, το δικό μου και το κέρδος. Και κέρδος σημαίνει εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, με ό,τι αυτή συνεπάγεται. Αν

βάλουμε στην άκρη την ιδεολογία και την οποιαδήποτε προπαγάνδα, η εξουσία πηγάζει και στηρίζεται στην ιδιοκτησία. Η ύπαρξη της και το μέγεθος κάνει το εγώ αντίστοιχα ισχυρό και κοινωνικά προβεβλημένο. Εκεί στον πυρήνα της ιδιοκτησίας, ενδημούν και εκκολάπτονται ο ρατσισμός, ο φασισμός, η βία και ο πόλεμος. Η ιδιοκτησία μετέτρεψε τον άνθρωπο σε θηρίο. Σε ενα ιδιόμορφο θηρίο που τρέφεται κατασπαράσσοντας συνανθρώπους του. Κάτι που δεν συμβαίνει σε καμιά συνομοταξία ζώων.
Πόσο σε αρμονία ηταν ο Απόστολος Παύλος, που ειναι και ιδρυτής του Χριστιανισμού, με το καθεστώς της ιδιοκτησίας όταν προστάζει την υπακοή στην επιστολή του προς Ρωμαίους (κεφ ιγ 1-17) : «κάθε άνθρωπος ας υποτάσσεται είς εκείνους που εχουν ανώτερας εξουσίας εν τη πολιτεία. Διότι το καθεστώς του κράτους με τας εξουσίας του, ειναι σύμφωνον με το σχέδιο και τη θέληση του Θεού, ο οποίος εδημιούργησε τους ανθρώπους δια να ζουν εις κοινωνίαν...» Διότι ο ιδιοκτήτης εξουσιαστής λέει «...δεν φορεί επι ματαίως την μάχαιραν, το σύμβολον αυτό της δικαστικής και εκτελεστικής εξουσίας. Την φορεί δια να τιμωρήσει και δια θανάτου ακόμη κάθε άτακτων στοιχείον. Διότι ειναι υπηρέτης του «Θεού», εκδικητής που έχει εντολήν και διακαίωμα να επιβάλλη τιμωρίας εις κάθε κακοποιόν...». Και κατά τον Θωμά τον Ακινήτη, που κάλυψε ιδεολογικά τις Σταυροφορίες: οτι ο «πόλεμος ειναι δίκαιος όταν διεξάγεται απ τον νόμιμο κάτοχο της εξουσίας, για ενα δίκαιο σκοπό και με δίκαιες προθέσεις οσων συμμετέχουν σε αυτόν...»
Ο πόλεμος λένε εχει τους δικούς του νόμους. Δεν υπάρχει καλός και κακός πόλεμος. Υπάρχει δίκαιος και άδικος πόλεμος. Δίκαιος ειναι αυτός που γίνεται για την ελευθερία-αυτοδιάθεση και μόνο, τη δημοκρατία, τα Ανθρώπινα δικαιώματα και την κοινωνική δικαιοσύνη. Και άδικος ειναι αυτός που γίνεται με σκοπό την κατάκτηση ξένων εδαφών-χωρών και λαών και την κατάργηση όλων των ποιό πάνω Ανθρώπινων αξιών και δικαιωμάτων.
Κάθε πόλεμος ειναι τρομερός και ο εμφύλιος περισσότερο απ όλους. Ο εμφύλιος πόλεμος είναι ενα τεράστιο δοχείο, όπου καλό, και κακό, δίκαιο και άδικο, μίσος και εκδίκηση, πόνος και θυμός, θλίψη και σπαραγμός υπάρχουν σε εκ κρικτική κατάσταση. Ειναι ενα μίγμα με πολλαπλές χημικές αντιδράσεις. Ενα εν ενεργεία υφαίστειο. Ο χρόνος τόσο της Αντίστασης, αλλο τόσο και του εμφυλίου πολέμου, ηταν τόσο πολύ συμπυκνωμένος και οι συγκρούσεις τόσο τρομακτικές και άνισες, που δεν προλαβαίνεις να σκεφτείς, να σχεδιάσεις και να δράσεις. Ολα αυτά έπρεπε να γίνουν ταυτόχρονα. Από μια στιγμή και έπειτα τα πράγματα παίρνουν το δικό τους δρόμο. Τόσο στην κατοχή οσο και στον εμφύλιο πόλεμο, δεν υπάρχει απόλυτος χωροταξικός έλεγχος. Αυτόν που ειχες πριν δεν τον εχεις τώρα. Και ο κίνδυνος ελοχεύει παντού. Επειτα ειναι και η προδοσιά που γενάει αβυσαλαίο μίσος.
Στον πόλεμο γενικά, στην κατοχή και στον εμφύλιο ειδικά υποχρεώνεσαι πολλές φορές, πιεζόμενος ασφυκτικά από αναπόφευκτες καταστάσεις και ανάγκες, σε κλάσματα του δευτερολέπτου να πάρεις αποφάσεις και να κάνεις πράγματα, να καταφύγεις σε ενέργειες και μέτρα, που ποτέ και για τίποτε δεν θα χρησιμοποιούσες και ούτε θα περνούσαν απ το μυαλό του ανθρώπου σε ομαλές συνθήκες. Στον πόλεμο ο καθένας από τους αντιπάλους διεκδικεί τη νίκη. Προσπαθεί να ειναι ο νικητής. «...Οποιος στη μάχη πάει για να πεθάνει στρατιώτη μου, λέει στον Εκτορα η Ανδρομάχη, για πόλεμο δεν κάνει»
Η λέξη «εμφύλιος» προκαλεί στη γενιά μου τουλάχιστο ρίγος ανάμεικτο με έντονο δέος και φρίκη. Και κανείς δεν θα ήθελε να ξαναζήσει ο λαός μας μια τέτοια δοκιμασία. Και δεν το θέλει γιατί, για τη χώρα μας η λέξη εμφύλιος και η λέξη διχασμός, δεν ταυτίζονται με τη λέξη «επικαιρότητα». Και δεν ταυτίζονται γιατί η λέξη επικαιρότητα ενέχει και την έννοια του εφήμερου. Του προσωρινού, του τυχαίου και συμπτωματικού. Ηταν κάτι που πέρασε και δεν θα επαναληφθεί. Αν θέλουμε ομως να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους, πρέπει να παραδεχθούμε, οτι στην χώρα μας οι εμφύλιοι πόλεμοι και οι διχασμοί εχουν μια ακατανόητη διαχρονικότητα. Αρχίζουν με τις Αμφικτιονίες, συνεχίζουν στην Αρχαία Ελλάδα, δεν τους αποφεύγει το 21 και ειναι παρόν στη σύγχρονη Ελλάδα. Και οχι μόνο. Θα έλεγε κανείς πως οι διχασμοί και οι εμφύλιοι πόλεμοι και τα αλλεπάλληλα δικτατορικά καθεστώτα συνέβαλαν περισσότερο από όλα τα αλλα δεδομένα στη γενικότερη κατάπτωση του ελληνικού κόσμου.
Λένε πως ο πόλεμος ξεσπάει, οταν κάποιος πιστεύει οτι το κέρδος που θα αποκομίσει απ τον πόλεμο, θα ειναι μεγαλύτερο απ τις συμφορές που θα προκαλέσει. Και ο εμφύλιος ξεσπά οταν οι λίγοι ευημερούν και οι πολλοί οχι απλώς δυστυχούν αλλά υποφέρουν. Και οι δυο απόψεις, έχουν τις θετικές και αρνητικές πλευρές, όσον αφορά τα πραγματικά αίτια για να ξεσπάει ο ενας ή ο άλλος πόλεμος. Οποια και αν ειναι η

αιτία ο πόλεμος στη συνείδηση του κόσμου που πάντα πληρώνει το κόστος, ειναι ταυτισμένος με την καταστροφή, τον πόνο , τη δυστυχία και το θάνατο.
Οι πρόγονοί μας έζησαν οχι μόνο μακρόχρονους, αλλά τρομερούς και εξαντλητικούς εμφυλίους πολέμους. Οι παλιότερες γενιές έζησαν το 21, το 1897, το 1912, και η προηγούμενη έζησε το διχασμό, τους επίστρατους, τον χωρισμό της χώρας σε φιλό Γερμανικό κράτος των Αθηνών και το φιλό αγγλικό (Ανταντικό) της Θεσσαλονίκης. Το κίνημα της Εθνικής Αμυνας τον Αύγουστο του 1916. λιγότερο αιματηρός που όμως οδήγησε σε μια μεγάλη εθνική καταστροφή. Μα και αυτός του 1935, αν δεν ειχε προ σχεδιαστεί για τους συγκεκριμένου λόγους να γίνει η εκ καθέριση του στρατού απ τα δημοκρατικά στελέχη για να ειναι εύκολη η επιβολή της βασιλο-μεταξικής δικτατορίας. Και αυτός μικρός μεν αλλα εμφύλιος ηταν. Αλλά και πριν καλά-καλά γεννηθεί το νέο ελληνικό κράτος, στην περίοδο του αγώνα της εθνικής ανεξαρτησίας, οι πρώτες στρατιωτικές επιτυχίες του εθνικού ξεσηκωμού, ήρθε να τις αμαυρώσει η εμφύλια διαμάχη. Μια διαμάχη που παρ' ολίγο, αν δεν μεσολαβούσαν διάφορα ευτυχή γεγονότα, θα ειχε οδηγηθεί και ο απελευθερωτικός αγώνας σε αποτυχία.
Εχουμε λοιπόν, κάθε λόγω Εμείς σήμερα, να σκύψουμε με προσοχή πάνω απ το πρόβλημα που λέγεται διχασμός-πόλεμος γενικά και εμφύλιος ειδικά, για να μην επαναλάβουμε τα λάθη του παρελθόντος.
Και πρέπει γιατί με τους διχασμούς και τους εμφυλίους πολέμους παλιά και τώρα, επικράτησε κάθε είδους κακία μέσα στον ελληνικό κόσμο. Οι πληγές ειναι βαθειές, το μέγεθος τραγικό και ο χρόνος υποδούλουσης των κάθε είδους επιπτώσεων, απ τον διχασμό που ειναι ο προπομπός του εμφυλίου πολέμου ειναι πολλαπλάσια μεγάλος του χρόνου που χρειάστηκε να φτάσουμε στη ρήξη. Ο χρόνος της συμφιλίωση και η επενασύνδεσει των κοινωνικού ιστού, ειναι οχι μόνο μεγάλος αλλα τεράστιος σε σχέση με τη ρήξη και κυρίως επίπονος.
Η πολεμική ήττα που υπέστει το λαϊκό κίνημα τον Δεκέμβρη του 1944, απ τους άγγλους υπήρξε πολλαπλή. Και ηταν πολλάπλη γιατί δεν ηταν μονάχα στρατιωτική και πολιτική, αλλά κατόρθωσαν με διάφορα διπλωματικά τερτίπια-πτωματολογία, μετά κύληση ευθυνών κλπ- ηταν εν μέρει και ηθική. Η τριπλή αυτή ήττα, ηταν καταστροφική για το ελληνικό προοδευτικό κίνημα. Το να νικηθεί ενα κίνημα ή μια παράταξη μετά από μια άτυχη έκβαση μιας ένοπλης σύγκρουσης, τόσο σε στρατιωτικό οσο και σε πολιτικό επίπεδο, ειναι και δυνατό και κατανοητό. Με το ΕΑΜ όμως; Που τα κύρια χαρακτηριστικά γνωρίσματα και ενδιαφέροντα του εθελοντή αγωνιστή, ηταν η συμμετοχή, η προσφορά, η ευθύνη ήταν η ηθική και το ήθος (αυτό αποδείχθηκε αργότερα ότι έμεινε αλώβητο), Αυτό το πρωτόγνωρο και ανεπανάληπτο λαογέννητο κίνημα έπαθε κάτι χειρότερο. Είχαμε και μια επιπρόσθετη και ποιό οδυνηρή ήττα στο ηθικό επίπεδο, εκεί που πριν από τη σύγκρουση υπερείχε πολλαπλάσια απ την αντίπαλη παράταξη. Το ΕΑΜ, που ειχε περγαμηνές αγώνων, θυσιών και ήθους.
Το ΕΑΜικό κίνημα, εκτός απ τα αλλα σημεία που υπερείχε της αντίπαλης παράταξης, υπερείχε σε δύο κέραια και αναμφισβήτητα πρωταρχικής σημασίας σημεία. α) Στο εθνικό-πατριωτικό του αγώνα και β) το ηθικό-κοινωνικό. Ολα αυτά η αντίπαλη παράταξη ήξερε, οτι μόνο με τη βοήθεια των ξένων, μπορούσε να τα κατανικήσει, αλλα και να οικειοποιηθεί εν καιρώ μέσω της εξουσίας. Εκείνο που δεν θα μπορούσε να καταπολεμήσει αποτελεσματικά και θα το εύρισκε ακατανίκητο μπροστά της, ηταν το κοινωνικό και το ηθικό μέρος του ΕΑΜ. Επρεπε να βρει τρόπο να το χτυπήσει κατάστηθα. Εκεί που υπερείχε στο ηθικό. Στον Ανθρώπινο, να σκοτώσει ό,τι καλύτερο ειχε :
Την Ανθρωπιά, τον Ουμανισμό και το δίκιο του αγώνα. Την εθνική προσφορά. Δεδομένα που η αντίπαλη πλευρά δεν ειχε και για τα οποία δικαιολογημένα οι ΕΑΜίτες ένοιωθαν περήφανοι. Τους νέο κατακτητές που δεν ήταν και πάλι δυο, αλλά και πάλι τρις με τη Δεξιάς, για πολλούς λόγους της χρειάζονταν ενα χτύπημα, που θα επέφερε ανεπανόρθωτη ζημιά σε αυτό το ρωμαλαίο ΕΑΜικό κίνημα.. Μια ζημιά που θα το κατέβαζε στα δικά της επίπεδα. Ενα χτύπημα αντίστοιχο με την αίγλη και το μεγαλείο του ΕΑΜ. Ενα χτύπημα που οχι μόνο θα το λέρωνε, θα το κηλίδωνε, αλλα και θα επηρέαζε τον κόσμο, θα τον τρόμαζε και θα τον έκανε οχι μόνο να κόψει τους δεσμούς που ειχε μαζί του αλλα να στραφεί και εναντίον του. Ηξεραν πολύ καλά πως χωρίς ενα τέτοιο δεν μπορούσαν να ελπίζουν σε νίκη γι αυτό και κατέφυγαν στο ποιό ποταπά μέσα.
Το τραγικό για το ΕΑΜ, ηταν οτι αναγκάστηκε να προσφέρει μόνο του το ΕΑΜ αυτόν το θρίαμβο, έκει που υστερούσε, εκεί που δε θα αποτολμούσε ποτέ να συγκριθεί μαζί του : Στο ηθικό επίπεδο, την

Ανθρωπιά, τον πατριωτισμό, την ηθική, το ΄ηθος και εθνική προσφορά. Η προσφορά ειναι μια καθαρή προσωπική υπόθεση. Την προσφορά που όλοι την «επικαλέστηκαν» αργότερα χωρίς για πολλούς και υπάρχει στην πραγματικότητα.
Από τη μια οι εκτελέσεις που έγιναν στη διάρκεια της Δεκεμβριανής σύγκρουσης, εις βάρος αντι φρονούντων είτε απ τους οπαδούς και «οπαδούς» μας, τις οποίες δυστυχώς η ηγεσία δεν πρόλαβε, αλλα κυρίως από ξένα κέντρα και εγκληματικά στοιχεία, που συστηματικά και από πολύ νωρίς οργανωμένα και επί αμοιβή. Εγκλήματα που εσκεμένα και κατ' εντολή οργάνων με σκοπό και στόχο να δυσφημίσουν το λαϊκό κίνημα. Και απ την άλλη μεριά, η αψυχολόγητη, απαράδεκτη και καταδικαστέα απόφαση της ηγεσία να συλλάβει «ομήρους» κατά την υποχώρηση απ την Αθήνα. Το γεγονότα αυτά οχι μόνο ζημίωσαν αφάνταστα το προοδευτικό κίνημα, αλλα και έδωσαν την αφορμή και τη δυνατότητα στην αμαρτωλή και χρεοκοπημένη «αντίδραση» και τους Νέο αποικιοκράτες δολοφόνους, να στήσουν το σκηνικό της Αλτάμπας και της πτωματολογίας.
Η αμαρτωλή και χρεοκοπημένη αντίδραση, με το τόσο βεβαρυμένο μητρώο από την ανοιχτή συνεργασία της με τους κατακτητές, τις δολοφονίες των αγωνιστών και την αναλγησία της στο δύστυχο και χειμαζόμενο λαό στα μαύρα χρόνια της σκλαβιάς, τώρα από την απροσεξία-δαπάνες του ίδιου του ΕΑΜ, πέτυχε ενα πολυπόθητο επιδιωκόμενο «θρίαμβο». Μεγάλο ρόλο στη συκοφαντική δυσφήμιση του ΕΑΜ, έπαιξε η έλλειψη μέσων ενημέρωσης της κοινής γνώμης για το πώς ακριβώς εξελίχθηκαν τα γεγονότα αυτά καθ' εαυτά σε αντίθεση με τις τεράστιες δυνατότητες που ειχαν εσωτερικά και παγκόσμια οι κατασκευαστές του όποιου «εγκλήματος» για τα οποία κατηγορούσαν το ΕΑΜ. Ακόμα και το πιό παραμικρό ατόπημα του ΕΑΜ, έπαιρνε τη μορφή χιονοστιβάδας και τις ποιό τραγικές διαστάσεις.
Με σατανική επινόησε οργάνωσε και σκηνοθέτησε την πτωματολογία κατά τέτοιο ύπουλο τρόπο και με την περιβόητη έκθεση του κ Σετρίν (που η έκθεση αυτή τον έκανε λόρδο) κατόρθωσαν να σπιλώσουν το Αντιστασιακό-λαϊκό κίνημα και να το ζημιώσουν αφάνταστα οχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά και έξω απ την Ελλάδα. Μέσω της πτωματολογίας μια και το ΕΑΜ δεν είχε τα υλικά μέσα, τύπο κλπ, να υπερασπιστεί και να αποδείξει, (αυτήν την δυνατότητα ήθελε ακριβώς να αποκλείσει ο Τσιώρτσιλ, οταν έδωσε την εντολή να κλείσει ο Παπανδρέου τον ΕΑΜικό τύπο και τα όποια περιοδικά), για ποιό ειδικό λόγω και από ποιούς ηταν κατασκευασμένο αυτό το ανοσιούργημα, το ειδεχθέστερο των εγκλημάτων εις βάρος ενός ολόκληρου λαού, αφού δεν μας άφηναν σε χλωρό κλαρί που λέει ο λαός. Μετά την κατασκευή της πρωματολογίας εξαπέλησαν μια τέτοια επιδέξια και επιμελημένη αντιεαμική-κομμουνιστική καμπάνια που κατατρόμαξε τον κόσμο. Η Ελλάδα βουβάθηκε.
Η πτωματολογία την εποχή εκείνη έπαιξε στο πολλαπλάσιο το ρόλο που παίζουν σήμερα τα μέσα ενημέρωσης. Ήταν τόσο έντεχνα και απλά ζωγραφισμένη η ΑΦΙΣΑ που εύκολα την συγκρατούσε και αναλφάβητος ακόμα και να την περιγράψει-μεταφέρει στο διπλανό χωριό.
Μετέτρεψαν την πραγματικότητα αλλείωσαν σε ένα μεγάλο μέρος του λαού, αφού δεν μπορούσε και ούτε είχε τα μέσα να αναλύσει τα τρέχοντα γεγονότα και κυρίως αυτά που έπραξαν εις βάρος του λαού και τα εγκλήματα για τα οποία θα λογοδοτούσαν, μέσω της πρωματολογίας τα μετά κύλησαν στο ΕΑΜ-ΚΚΕ. Αυτή η μεταστροφή της πραγματικότητας, χωρίς τη δυνατότητα και μέσα να αντικρουστεί ειχε σοβαρή επίδραση οχι μόνο στον κόσμο της αντίδρασης, αλλα και σε μεγάλη μερίδα των οπαδών του ΕΑΜ. Και το ερώτημα που έμπαινε ηταν: γιατί από κατήγοροι βρεθήκαμε κατηγορούμενοι; Γιατί τους επιτρέψαμε με κάποιο μας λάθος ή από απροσεξία να προσβάλουν την ιερή μνήμη των νεκρών μας; Και λέω των νεκρών μας, γιατί πράγματι δικοί μας ηταν οι νεκροί. Νεκροί που τα αγγλικά τάνκς, τα αεροπλάνα και τα καράβια τους, κανονιοβολούσαν αδιάκριτα επί μέρες το λαό της Αθήνας και του Πειραιά και κατά κύριο λόγω στις εργατικές πολύ άριθμες συνοικίες σε τάφους.
Αφού είχαμε να κάνουμε με γνωστούς αποικιοκράτες και δεδηλωμένους νέο κατακτητές, δεν έπρεπε να προβλέψουμε, πως οι Αγγλοι σαν αποικιοκράτες με ενα τόσο βεβαρυμένο αποικιακό παρελθόν και οι δικοί μας με το «στίγμα» της συνεργασίας με τους κατακτητές, τον μαυραγοριτισμό οχι μόνο θα ανέχονταν την Αγγλική ωμή, βάρβαρη και απάνθρωπη ένοπλη επέμβαση, σε μια απελευθερωμένη χώρα από τις 8/10/1944 και ενα σύμμαχο λαό, αλλα προκειμένου έστω και να μετριάσουν το στιγματισμό και την καταδίκη της ελληνικής και παγκόσμιας κοινής γνώμης, οτι θα έκαναν το ΠΑΝ να την στρέψουν τα όποια

εγγλήματα διέπραξαν εναντίον του ΕΑΜ, οτι ηταν ικανοί να προβούν σε παρόμοιες πράξεις, όπως η ταπεινή πτωματολογία και όποια αλλα όργια;
Τα δεδομένα αυτά-πτωματολογία κλπ-δεν ηταν κάτι το απρόσμενο. Ολη η πορεία του αγώνα έδειξε το ποιός ειναι ποιός, και ποιός κάνει τί και γιατί ενεργεί ετσι και οχι αλλοιώς. Αφού το έγκλημα και η μετά κύληση του εγκλήματος, ηταν το Α και το Ω, αποτελούσε τη βασική στρατηγική όλων των πολέμιων από την έναρξη του εθνικού απελευθερωτικού αγώνα, αυτά ηταν δεδομένα και σαν δεδομένα άρα και αναμενόμενα. Και αφού ηταν δεδομένα και αναμενόμενα, έπρεπε να είχαν παρθεί και τα αντίστοιχα μέτρα. Πρώτα να μην γίνουν και αφού έγιναν να μήν έχουν τόση μεγάλη απήχηση στον κόσμο, τοπικά και παγκόσμια.
Ανθρωποι που σκότωναν οι ίδιοι τους αγωνιστές, έκοψαν τα κεφάλια τους, και τα έβαλαν στη σούβλα και τα γύριζαν μενόμενοι στα χωριά προκειμένου τον τρομοκρατήσουν το για ενισχύουν το ΕΑΜ και το ΕΛΑΣ,που τους παρέδιναν από «πατριωτικό» ΜΕΝΟΣ στους κατακτητές, που έκαιγαν τα χωριά και ειχαν θέσει από καιρό σε λειτουργία τον εμφύλιο πόλεμο στον οποίο θα απαναλάμβαναν τα ίδια και χειρότερα θα οροδούσαν μπροστά σε θέματα ηθικής; Ανθρωποι που ειχαν ήδη κόψει και θα έκοβαν εν ψυχρώ κεφάλια και θα τα κρεμούσαν στους φανοστέτες των δρόμων. Που θα τα έβαζαν σε κοινή θεά στις πλατείες των χωριών, τα σκαλοπάτια των Δικαστικών Μεγάρων και τα Μουσεία. Που θα τα συσκέβαζαν σε ειδικά σακιά και θα τα παρέδιναν στα αστυνομικά τμήματα για να εισπράξουν το αντίτιμο, θα δίσταζαν να ξεθάψουν νεκρούς; Να κάνουν το ενδεδεισμένο Ρετούς, σε τομές και χρώματα με τα κονσερβοκούτια και να φωνάξουν σε συνέχεια τον κόσμο τους, τους φωτογράφους και τους δημοσιογράφους που έφεραν απ το Λονδίνο να αποθανατίσουν τους κατακρεουργημένους νεκρούς από το ΕΛΑΣ.
Ανθρωποι που ειχαν φέρει από τη Λόντρα, όλους τους ειδικούς κατά τομείς. Ανθρωποι δεν παρέλειψαν να φέρου και τον Σέρ Σετρίν (σαν εκπρόσωπος «λαού» και συνδικάτων), να επιβεβαιώση του λόγου το αληθές: Θα δίσταζαν οι άνθρωποι αυτοί να βεβαιώσουν, οτι «πράγματι οι νεκροί αυτοί, ειναι νεκροί που συνέλλαβε, βασάνισε και σκότωσε ο ΕΛΑΣ; Αλλωστε και ο τρόπος που ειναι «δολοφονημένοι αυτό αποδεικύει». Ό τρόπος ειναι ο «αδιάψευστος και αναμφισβήτητος μάρτυρας, οτι οι νεκροί αυτοί εχουν κατακρεουργηθεί απ τον ΕΛΑΣ». Μα επιτέλους τόσο τους έλλειψε...Ο φόνος δεν ικανοποιήθηκαν με τους πολύμορφους βομβαρδισμούς έκριναν οτι μια και ξόδεξαν πολύτιμα πολεμοφόδια, ας στα αξιοποιήσουν
Το Φώς ποτέ δεν ειναι φιλικό και ειδικά αποδεκτό, απ τις εκάστοτε ηγεσίες και τα φαιά φορούντες και κυρίως από τους νικητές, που θέλουν να διαμορφώσουν τη δική τους υποκειμενική νίκη. Τους δικούς αγωνιστές και ήρωες και να γράψουν και την ιστορία της νίκης στα δικά τους μέτρα. Δεν ειναι φιλικό γιατί φέρνει στο προσκήνιο τα μέσα που χρησιμοποιήθηκαν για να κερδιθεί η νίκη και αυτό γιατί όπως εχω γράψει και κάποιο άλλα σημείο: Κανένα καθεστώς δεν μπρεί να υπάρξει χωρίς «αγωνιστές» και «ήρωες», αφού σε αυτούς και με αυτούς, έγινε καθεστώς και εξουσία .
Το κόστος που χρειάστηκε να πληρώσει η χώρα και ο λαός. Ποιός οφελήθηκε απ αυτόν τον αδερφοκτόνο πόλεμο, και κυρίως γιατί οι «νικητές» δεν αναζήτησαν και κάποιο αλλο τρόπο να λυθούν οι διαφορές όποιες και ηταν αυτές με ειρηνικό τρόπο. Δεν ειναι φιλικό το φως γιατί φέρνει ολο το παρασκήνιο που προηγήθηκε της «νίκης», τον ίδιο τον πόλεμο και θύματα του πολέμου. Ολους τους νεκρούς και αναπήρους μα και τις καταστροφές και προπαντός τη θεμελιώδη αδυναμία να πείσει πως κατορθώθηνε η «Νίκη». Και το βασικότερο θα φωτίσει τη σαρκοβόρα συμπεριφορά των «νικητών» προς τους ιδεολογικούς πολιτικούς αντιπάλους, που την οργάνωσαν και διεξήγαγαν τον Νικηφόρο αγώνα.
Το Φώς, θα αποδείξη πως ολα αυτά και τα αντίποινα που ακολούθησαν ειναι μιά αλλη μορφή αυτοδικίας. Οτι τα αντίποινα και η αυτοδικία αποτελούν ασυγκρίτως μεγαλύτερη αξία, οταν τα επιχειρεί δύναμη κρατική και μάλιστα ανεξέλεγκτη και κυρίως ατιμώρητη εξουσία. Η εξουσία που ειναι καθεστώς το προσχεδιασμένο και εν ψυχρώ έγκλημα, ειναι τρόπος που πείθει για το πως λειτουργεί στην πράξη του «ισχυρού» και του «νικητή» η δύναμη ο οποίος «γράφει» και την ιστορία. Θα επιβεβαιώσει το δασμοβίωτο, το ξενοκίνητο, τη συμμετοχή στα όποια εγκλήματα και την δουλοπρέπεια της ελληνικής «ηγεσίας».
Πολλές φορές στο παρελθόν έγινε, μα και γίνεται συζήτηση για την «εθνική συμφιλίωση», για την οποία πολλοί πράγματι αγωνίστηκαν, οχι μόνο πολύ αλλα και ειλικρινά, και άλλοι την επικαλέστηκαν και την εκμεταλλεύτηκαν υποκριτικά. Και ο πιό στοιχιωδώς νουνεχής άνθρωπος, αντιλαμβάνεται τα δεινά που

έφερε στη χώρα μας ο διχασμός με τις διάφορες μορφές του στις κατά καιρούς ζωηρές πολιτικές αντιπαραθέσεις. Κανένας βέβαια, δεν μπορεί να ισχυρισθεί οτι ειναι αναμάρτητος και αυτό γιατί, για να υπάρξει αντιπαράθεση χρειάζονται τουλάχιστον δυο. Το πρόβλημα ομως ειναι οτι η κατάρα αυτή ταλάνιζε τη χώρα μας ασταμάτητα απ το πάλαι ποτέ και το 1821 μέχρι σήμερα μετά. Ακόμα ομως και σήμερα, υπάρχουν ορισμένοι που δυσκολεύονται ή αρνούνται να συνειδητοποιήσουν οτι η «συμφιλίωση» και σε συνέχεια η εθνική ενότητα και ομοψυχία, εχει προαπαιτούμενο τον αμοιβαίο σεβασμό στα ιστορικά πρόσωπα που πρωτοστάτησαν, οχι μόνο απ τη μια, αλλα και απ την αλλη πλευρά. Και το βασικότερο οτι η προσπάθεια για συμφιλίωση προέρχεται πάντα και πρέπει να προέρχεται απ τον νικητή.
Οσο ειλικρινής, όσο φορτική και τεκμεριωμένα και αν ειναι τα επιχειρήματα των νικημένων, θα παραμείνουν φωνή βοώντος εν τη ερήμω, αν ο νικητής δεν διακατέχεται απ αυτές τις αντιλήψεις, που ειναι το Α και το Ω, για να επέλθει η εθνική συμφιλίωση. Χωρίς την αποδοχή και τη συμμετοχή στον διάλογο του νικητή κάθε προσπάθεια θα πέσει στο κενό.
Αν δεν δεχθεί ο νικητής οτι ειναι καιρός οχι μόνο να καταγραφούν τα ιστορικά γεγονότα, οπως πραγματικά έγιναν, αλλά και να γίνει η ιστορία της Ελλάδας ιστορία όλων των Ελλήνων και οτι τα θύματα του μεγάλου αγώνα, που ηταν ΠΑΝΕΘΝΙΚΟΣ, δεν διαχωρίζονται σε δικούς μας και τους άλλους. Ολοι οσοι πέσανε στον ιερό αυτό αγώνα, έκτος από τους συνεργάτες και της όποιας μορφής καταδότες και χαφιές ηταν και παραμένουν παιδιά της ΕΛΛΑΔΑΣ.
Βέβαια, στο διχασμό και στον πόλεμο διακρατικό ή εμφύλιο οδηγούν τις ηγεσίες και τα συμφέροντα: Τα ταξικά και τα ατομικά και οταν μάλιστα η εκάστοτε άρχουσα τάξη, δεν εχει τη δύναμη να πείσει ή να τισαθεύσει το λαό και τα ταξικά συμφέροντα συμπλέκοντα με αυτά των ξένων, απ τους οποίους θα υποχρεωθεί να ζητήσει τη συμπαράσταση , οπως συνέβει μετά την απελευθέρωση στη χώρα μας. Τότε ο διχασμός γίνεται ακόμα ποιό βαθής και απρόσητος. Στηριγμένοι στους ξένους για τη νίκη, επικρατούν οι κάθε είδους φαύλοι και τη «νίκη» τελικά να την καρπώνονται οι ξένοι. Ετσι η εξουσία καταλήγει παιά να ειναι επιβράευσει του δόλου, της διαφθοράς του ατομικού και του εθνικού εγκλήματος ακόμη.
Ανθρωποι αδίσταχτοι και δολοπλόκοι, θυσίασαν ολους τους ηθικούς κανόνες στο βωμό της μελλοντικής καταξίωσης. Και επειδή οι ξένοι και οι φαύλοι ούτε σκέπτονται, ούτε πονάνε χώρα και λαό ηταν αδίσταχτοι. Εκείνοι που γίνονται ακόμα ποιο επικίνδυνοι και αδίσταχτοι ειναι οι συνεργάτες των όποιων «εχθρών» του λαού και της πατρίδας, οταν κινδυνεύει η επικείμενη εξουσία, που θα τους στεγάσει κάτω από τις φτερούγες και θα τους απαλλάξει από τα όποια εγκλήματα διέπραξαν συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές. Ενώ αν επικρατήσει η δημοκρατία θα έπρεπε να λογοδοτήσουν. Αυτή η ισχυρότατη μερίδα της εθνοπροδοσίας τα (Τάγματα Ασφαλείας κλπ εθνοϊσμοί), μετά τη διάπραξη και των οσων αλλων εγκλημάτων χρειάστηκαν για να ηττηθεί το ΕΑΜ. Και μετά τη συμμετοχή τους στη «νίκη», κατέλαβαν σαν έμπιστοι τις θέσεις κλειδιά στο κρατικό και παρακρατικό μηχανισμό, έγιναν ηγεσία του στρατού και των Σωμάτων Ασφαλείας στη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου για να εξελιχθεί και σε «ηγέτιδα τάξη» κοινωνικά την μετά πολεμική εποχή για να οδηγηθεί η χώρα επταετία της δικτατορίας.
Στην μεταπολεμική περίοδο η άρχουσα τάξη έδειξε τον πραγματικό της εαυτό. Αντί να αρπάξει την μοναδική ευκαιρία που της παρουσιάστηκε ύστερα από το 21, να συμπαραταχθεί με το «λαό» και να απαλλαγή απ την ξένη εξάρτηση, ίδια και η χώρα, προτίμησε για άλλη μια φορά τους ξένους από το λαό. Επέρριψε το λαό που θα την στήριζε για τον απογαλακτισμό της απ την ξένη εξάρτηση. Κολλημένη σαν στρείδι στο σώμα των δυνατών ξένων αποδείχθηκε, οτι δεν μπορεί να υπάρχει από μόνη της. Η μακρόχρονη εξάρτηση την κατέστησε ανίκανη να κρίνει και να αποφασίζει ακόμα και για τα δικά της ταξικά συμφέροντα.
Για ενα λαό όπως ο δικός μας, που ταλαιπωρήθηκε και δοκιμάστηκε από εμφυλίους, δεν βλάπτει καθόλου να γίνεται κάπου-κάπου μια υπόμνηση για τα δεινά του όποιου διχασμού και της όποιας εμφύλιας σύγκρουσης. Οι αναμνήσεις της γενιάς που φεύγει, αφού έζησε τον τελευταίο εμφύλιο, θα ειναι αναγκαστικά μεροληπτικές και θα σβήσουν σε λίγο. Τα λόγια ομως του Θουκυδίδη, που έρχονται απ το βάθος 24 αιώνων, σχετικά με τους πολέμους και κυρίως τους εμφυλίους, πρέπει οχι μόνο να μείνουν αλλά και να αποτελέσουν τον μελλοντικό μπούσουλα των Ελλήνων. ο Θουκυδίδης λέει : «... Οσοι δε βουλησονται των τε γενομενων το σαφες σκοπειν και των μελλόντων ποτε αυθις κατα το ανθρωπειον τοιουτων και παραπλησιων εσεσθαι ωφελιμα κρινειν αυτα αρκουντως εξει». Ας τον διαβάσουν οι

σημερινές και οι επερχόμενες γενιές, Ίσως τα μαθήματα που προσφέρουν να ειναι αποτελεσματικότερα. Και κυρίως να μην φοβηθούν οπως φοβούνται οι «νικητές» του μετά κατοχικού εμφυλίου για να μήν αποκαλυφθούν οι φυλακισμένες μνήμες.
Ειναι αλήθεια οτι για μεγάλο χρονικό διάστημα, δεν υπήρξε άλλη ιστορική εκδοχή για τον Β! παγκόσμιο πόλεμο, Αλβανικό πόλεμο, την Εθνική Αντίσταση και τον εμφύλιο πόλεμο, εκτός από την επίσημη κυβερνητική. Δεν εκφράστηκε κανένα ενδιαφέρον από την επίσημη πλευρά και τους μεταπολεμικούς ιστορικούς, λογοτέχνες, ποιητές και καλλιτέχνες του εκάστοτε κατεστημένου, παρά τις τεράστιες προσπάθειες από τη δική μας πλευρά να αναζητηθούν οι λόγοι, γιατί οδηγηθήκαμε με τον τρόπο που οδηγηθήκαμε στον Αλβανικό πόλεμο, τη συμμετοχή μας στο Β! παγκόσμιο πόλεμο στο πλευρό των νικητών συμμάχων και ποιο ηταν το αποτέλεσμα της συμμετοχής μας.
Και κυρίως για ποιόν ακριβώς λόγω οδηγηθήκαμε σαν παρατάξεις και λαός να μην έχουμε ενιαία Εθνική Αντίσταση, για ποιούς ακριβώς λόγους έγινε ο Δεκέμβρης και κυρίως γιατί οδηγήθηκε σαν λαός και χώρα στον εμφύλιο πόλεμο και πώς η κάθε πλευρά διαχειρίστηκε τα εθνικά, πολιτικά και κοινωνικά θέματα της προ κατοχικής, κατοχικής και μετά κατοχικής περιόδου. Μα και το πώς βρήκαμε τον «τρόπο», να μην λοδοτήσει σχεδόν κανένας από την αντίπερα όχθη.
Η διεξαγωγή μιας τέτοια συζητήσης, θα ειναι και σημαντική και αποτελεσματική για την κοινωνία μας. Οι κοινωνίες πρέπει να μιλούν για τις πληγές τους, ωστε να τις υπουλόνουν και ειδικά τώρα που ανακαλύφθηκε και η «πλαστική». Ακόμα και αν προκαλούν αποστροφή ή και πόνο έτσι ώστε, να μην ξανά κλείσουμε τα μάτια, να μην τα κουκουλώνουμε.. Αυτός ειναι ο μόνος τρόπος να πετύχουμε κάθαρση, αλλα και τη γνώση για το πως έγιναν. Η οποία γνώση όποια και αν ειναι θετική και αρνητική, να περάσει σαν ιστορικές μνήμες στις επόμενες γενιές. Το κεφάλαιο Βασιλο-μεταξική δικτατορία, Β! παγκόσμιος πόλεμος, κατοχή, δοσίλογοι, εμφύλιος και ξανά δικτατορία θα κλείσει και θα συμφυλιώσει την Ελλάδα μόνο, αν συζητηθεί ανοιχτά και ελεύθερα μπροστά στο λαό.
Τα τελευταία χρόνια, ευτυχώς η εκδοτική κίνηση γύρω από τα αυτά τα θέματα πυκνώνει, φέρνοντας στο προσκήνιο τον λόγω και τις μνήμες των ίδιων των πρωταγωνιστών της ιστορίας. Χρονικά, μαρτυρίες, βιογραφίες, απομνημονεύματα, ημερολόγια και συνεντεύξεις, συνθέτουν μια πολύπλευρη παραγωγή «αφηγήσεων ζωής», που δηλώνουν οτι «το δικαίωμα στην αυτοβιογραφία» αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι της ατομικής και συλλογικής μνήμης, αλλα και της σύγχρονης έρευνας, αφού, ολο και περισσότερο, οι μελετητές επικεντρώνουν το ενδιαφέρον τους στην ιστορία σαν βιωμένη ιστορία. Δεδομένης λοιπόν, της σημασίας που εχει η αφήγηση και κυρίως η κρίση σε «πρώτο πρόσωπο» με όλες και τις όποιες παραλλαγές. Και όπως τότε ηταν ανάγκη, ζωή και τιμή να πολεμήσουν τον σκλαβωμό και τον αφανισμό, οσο το δυνατόν περισσότεροι Ελληνες, ειναι συνέχεια της ίδιας ανάγκης, ζωή και τιμή μας να μιλήσουμε όσο το δυνατόν περισσότεροι μάρτυρες στην υπόθεση του ελληνικού λαού, με το διπλό βάρος της δοκιμασίας και της ομολογίας που διατηρεί η λέξη αυτή.
Θεωρώντας λοιπόν, οτι και οι καταθέσεις των κοινών ανθρώπων, θα έχουν κάποτε τη θέση στην ιστορική έρευνα, υπάρχει ανάγκη να βάλει με το δικό του τρόπο ο καθένας, τα όποια βιώματα εχει συνδέοντας το ιδιωτικό με το δημόσιο λόγω, το παρελθόν με το παρόν, την πράξη με το λόγω, καθώς και την πολιτική διάσταση των δεδομένων.
Οπως γράφω και σε αλλο σημείο, γεννήθηκα στη Βέροια, στις 23 Ιουνίου του 1923 στη σημερινή οδός Βερμίου 22. Οι γονείς μου Γεώργιος και Μαρία το γένος παλικάρια και τα τρία εν ζωή μεγαλύτερα αδέρφια απ τα οκτώ που απέκτησαν, ασχολούνταν με την κτηνοτροφία και τις μεταφορές. Πατέρας και ενα απ τα αδέρφια μου με τα (γιδοπρόβατα) και τα άλλα δύο με τις μεταφορές (καραβάνια-κυρατζίδες). Εμένα αφού δεν υπήρχε θέση στην κτηνοτροφία και το καραβάνι και με την προοπτική της αστικοποίησης της ζωής με στείλανε να μάθω την τέχνη του τσαγκάρη. Ο Χίτλερ χρειάζονταν κατσικίσια δέρματα, προκειμένου να ποδέσει το σώμα των αξιωματικών με αξιοπρεπή μπότες. Το μεταξικό καθεστώς για να εξασφαλίσει τα κατσικίσια δέρματα στο Χίτλερ, χαρακτήρισε τα γίδια καταστροφείς του δάσους-ειναι-και υποχρέωσε τους κατόχους να τα πουλήσουμε σφάζοντάς τα. Λόγο της μεγάλης προσφοράς, οι τιμές του κατσικίσου κρέατος ηταν μηδαμινή. Με τον τρόπο αυτό η οικογένειά μας έχασε ενα τεράστιο περιουσιακό στοιχείο. Τα αδέρφια μου ειχαν δημιουργήσει δικές τους οικογένειες.

Με την κήρυξη του πολέμου απ την Ιταλία στις 28 Οκτώβρη του 1940, και τα τρία αδέρφια μου επιστρατεύτηκαν και την επόμενη 29/10/40 επιτάχθηκαν και ολα τα άλογα και μουλάρια, που ειχε ο Πατέρας μου. Το ίδιο έγινε και με τα ζώα που ειχαν τα αδέρφια μου. Μας έμεινε μόνο ένα που ηταν κουτσό. Με αυτό το ζώο έπρεπε να ζήσουμε όλοι όσοι μείναμε πίσω. Οι γονείς μου, εγώ, οι τρεις γυναίκες των επιστρατευμένων και τα εννέα την εποχή εκείνη παιδιά τους. Ομως στη δευτερή επίταξη μα το πήραν και αυτό.

Από μικρό παιδί με δίδαξαν οι γονείς μου, οι οποίοι δεν ηταν πολύ πλούσιοι λόγω διαφόρων συγκαιρίων...με ελάχιστες γραμματικές γνώσεις, αλλά με ηθικό υπόβαθρο και ανθρωπιά μας έμαθαν: να σεβόμαστε τον εαυτό μας και τους συνανθρώπους μας. Αυτή την ηθική επιταγή τους την έκαναν βίωμα και τρόπο ζωής. Δεν την παραβίασα ποτέ και παντότε θα τους θυμάμαι και θα τους ευγνωμονώ, οχι μόνο που με έφεραν στο κόσμο, αλλά και για τα εφόδια που μου έδωσαν. Αυτοί μας έμαθαν εμένα και αλλά τρία μου αδέρφια, οτι η διεκδίκηση της ατομικής ελευθερίας για να ειναι πραγματική ελευθερία, πρέπει να ειναι θεμελιωδώς συλλογική.

Ο Πατέρας μου πέθανε πριν από την απελευθέρωση στις 16 του Σεπτέμβρη του 1944 (η Βέροια απελευθερώθηκε στις 27 του Οκτώβρη το 44) και δεν έζησε το δράμα που έζησε η Μητέρα μου... τη σύλληψη πρώτα του μεγάλου αδερφού μου Αντώνη, την καθημερινή κλούβα, τα δεκαέξι χρόνια που έμεινα εγώ στη φυλακή και καθημερινές απειλές, οτι θα με ξαναστείλουν στη φυλακή. Τότε που κάθε αποφυλακισθείς για την εξουσία θεωρούνταν ξένος στον τόπο του και στο σπίτι του ακόμα. Πέθανε στις 19 Σεπτεμβρίου του 1965, και δεν έζησε τα τρία δύσκολα χρόνια 1967-1970 της εξορίας των δυο της παιδιών και τους τετράχρονους μετά την απολυσή μου κατατρεγμούς. Αυτά τα έζησε η συζυγός μου και η δεκά (13) τριάμηνη κορούλα μας.

Αλλωστε, αυτή η διάπλαση του χαρακτήρα με οδήγησε στις τάξεις του προοδευτικού κινήματος. Εκεί μέσα ζυμώθηκα με τον υπέροχο κόσμο της Αριστεράς και ολοκλήρωσα την πίστη μου και το χρέος που εχω να προσφέρω ό,τι μου ειναι μπορετό στο κοινωνικό σύνολο. Γι' αυτό και δεν μετακινήθηκα απ το χώρο της Αριστεράς, στον οποίο οχι μόνο βάθαινα αυτά τα πατρογονικά κοινωνικά διδάγματα, αλλα απόκτησα και πρόσθετα σε αρμονία με τα πατρογονικά γιατί, παρ' ολα όσα μεσολάβησαν, η ένταξή μου σε αυτόν το χώρο έδωσε άλλο περιεχόμενο στη ζωή μου. Παραμένω πιστός στο όραμα και τα ιδανικά για ενα Σοσιαλισμό κοινωνικά αυτοδιαχειριζόμενο, με Ανθρώπινο πρόσωπο. Μια αυτοδιαχειριζόμενη Δημοκρατία. Μια Δημοκρατία με Ανθρώπινο πρόσωπο. Γιατί ας μη γελιόμαστε η αστική δημοκρατία όταν δεν αντλεί τη δύναμη από το λαό και δεν στηρίζεται στο λαό δεν ειναι παρά: μια επίφαση δημοκρατίας.

Η αστική δημοκρατία στην ουσία ειναι μια πρόταση που αφορά τον τρόπο λήψης αποφάσεων (κάτι που σπάνια εφαρμόζεται), η οποία πρόταση εχει ελάχιστη σχέση με τις εκλογές που ειναι και το βασικό της γνώρισμα και κυρίως με τις προεκλογικές υποσχέσεις. Την μόνη παραχώρηση που κάνει προς τους εκλογείς η αστική δημοκρατία, ειναι η δέσμευση που αναλαμβάνει απέναντί τους, οτι οι πολιτικές αποφάσεις να μην παίρνονται «παρά μόνο» ύστερα από διαβούλευση με τους κυβερνωμένους. Διαβούλευση που διεξάγεται κατά τη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου και μόνο με τους κυβερνωμένους, την οποία άποψη βιαβαιώνει οτι θα πάρει σοβαρά υπόψη. Η προϋπόθεση για να υπάρχει η δυνατότητα αυτής της διαδικασίας ειναι οι κυβερνώμενοι να τηρούνται ικανοποιητικά ενήμεροι για τα προβλήματα που υπάρχουν και που στο μεταξύ κάθε φορά θα προκύπτουν. Αλλο ενα δεδομένο ειναι το γεγονός οτι αυτοί που αποφασίζουν διαβεβαίωνουν οτι εχουν την ικανότητα και τη θέληση οχι μόνο να ακούσουν, αλλα και να καταλαβαίνουν τους κυβερνώμενους και να παίρνουν σοβαρά υπόψη τους τα αιτήματα οχι μόνο των ψηφοφόρων τους αλλα και τα γενικότερα, που αφορούν το λαό και τη χώρα.

Ενα οραμά ανθρώπινης ζωής, ιδανικά αγάπης, ζωής και πολιτισμού που ενστερνιστήκα στα χρόνια της χρυσής νιότης μου-μας και από τότε ριζώθηκε βαθιά μέσα μου. Με αυτό το όραμα συνδεδεμένο με τα ιδανικά ζωής και του πολιτισμού, ηταν που ομόρφυνε τη ζωή μου, τα έζησα με τον κόσμο της Αριστεράς. Σ αυτόν τον κόσμο ανήκω και σ αυτόν παραμένω πιστός.

Και κάτι ακόμη, που για μένα εχει ιδιαίτερη σημασία και βαρύτητα. Οταν, μέσα στον ίδιο μας χώρο, ήρθαν τα δίσεκτα και πέτρινα χρόνια και ζήσαμε πολλές δυσκολίες και γίναμε μάρτυρες απαράδεκτων ενός πολιτικού κατεστημένου, που αδίκησε, σπίλωσε, έντιμους και αξιοθαύμαστους αγωνιστές, διατήρησα την ανεξαρτησία της γνώμης μου και δεν σιώπησα. Ξεκαθάρισα από πολύ νωρίς, οτι για παρόμοιες

αρνητικές εκδηλώσεις δεν έφτεγε η Αριστερά ούτε η Σοσιαλιστική ιδεολογία, αλλά ανθρωποι συγκεκριμένοι, ιδιοτελείς και ανίκανοι που την καπηλεύτηκαν. Διατήρησα σταθερά την ατομική μου γνώμη και την κριτική μου σκέψη για το τί σημαίνει: Αριστερά και δεν αποδέχθηκα αβασάνιστα, ενέργειες, πράξεις η παραλείψεις που δεν με εκφράζανε.
Η σχέση μου με την Αντίσταση και το ΚΚΕ ηταν μονόδρομη, ηταν σχέση μακρόχρονου αγώνα και προσφοράς. Η σχέση αυτή δεν περιείχε στοιχεία προσωπικής πολιτικής και αντιπαροχών. Προτίμησα τους δύσκολους και μοναχικούς δρόμους (οχι βέβαια αυτούς που οδηγούν στην απομόνωση) και αυτό γιατί ενα από τα απόλυτα πιστεύω μου ειναι, οτι οι εξουσίες και οι ιεραρχίες έρχονται και παρέρχονται και εκείνο που μένει πέρα και πίσω από τον καθένα και θα πρέπει να μας κατευθύνει ειναι οι ανθρώπινες αξίες.
Στόχος και προοπτική όλων των αγώνων ηταν και παραμένει, η δημιουργία μιας Σοσιαλιστικής κοινωνίας στην οποία να γεννιούνται και να πεθαίνουν άνθρωποι με ελεύθερη σκέψη, κρίση και άποψη και γνώθει σ'αυτόν όχι μια κοινωνία με ανθρώπους υποταγμένους στην αδηφάγη βούληση και εκμετάλλευση των ισχυρών. Μια κοινωνία με ανθρώπινο πρόσωπο και ανθρώπινες αξίες. Αυτές θέλω, προσπαθώ και θα προσπαθήσω να υπηρετώ μέχρι το τέλος της ζωής μου.
Βέβαια, η ήττα του Λαϊκού κινήματος άφησε και σε μένα, οπως και σε όλους τους αγωνιστές της Αντίστασης, ενα βαθύ, εκτεταμένο και αγιάτρευτο τραύμα. Ο χρόνος απάλυνε τον πόνο, αλλα δεν τον γιάτρεψε. Και δεν τον γιάτρεψε γιατί οι νικητές, χωρίς «συμμετοχή» στη νίκη, Εμάς τους ιδεολογικούς τους αντιπάλους, δεν μας είδαν σαν τους ανθρώπους που συμβάλαμε σε αυτήν τη νίκη, πολύ περισσότερο δεν μας είδαν σαν ανθρώπινες υπάρξεις. Μα και οταν όσους από Εμάς συνέλλαβαν, δεν μας μεταχειρίστηκαν με κάποια, έστω λίγη, ελάχιστη ανθρωπιά. Αν θελήσει κάποιος να συνοψίσει τη ζωή των φυλακισμένων ιδεολογικών αντιπάλων, θα έλεγε οτι το μόνο που θύμιζε τη ζωή ηταν η ΑΝΑΠΝΟΗ. Ολα τα αλλα τα ειχαν ΠΑΡΕΙ. Και από πολλούς την πήραν και την ΑΝΑΠΝΟΗ
Δεν λέω πολιτικοί τους αντίπαλοι ήμασταν. Και σαν ιδεολογικοί αντίπαλοι, δεν περιμέναμε να μας περιβάλουν με στοργή και αγάπη. Πως να δικαιολογήσει όμως κανείς αυτήν τη βαβραρότητα, την ωμή, σκληρή και αδικαιολόγητη καθημερινή πρέσα; Αυτήν την καθημερινή ταπείνωση και τον εξευτελισμό της ίδιας της ζωής, που προσπαθούσαν να επιβεβαιώσουν στο πρόσωπο μας; Πως να δικαιολογήσει αυτά τα ανεξίτηλα σημάδια στο κορμί και την ψυχή; Πως να εξηγήσει την πλήρη αδιαφορία για τον ύστερα, από 5-10 ή και 15 χρόνια και μετά σε αποφυλακισθέντα οπως σε πολλούς και κυρίως πως να δικαιολογήσει κανείς την απάνθρωπη συμπεριφορά στις απορφανισμένες οικογένειες που αφήσαμε πίσω;
Ο «πανδαμάτωρ» χρόνος, δε θα σβήσει ποτέ απ τη θύμηση τις απανωτές σκληρές και απάνθρωπες δοκιμασίες που πέρασα κι εγώ μαζί με όλους τους συναγωνιστές μου της ΕΑΜική Εθνικής Αντίστασης, για το μεγάλο και ασυγχώρητο «έγκλημα» που είχαμε διαπράξει: ηταν που ανταποκριθούμε στο πανεθνικό προσκλητήριο του ΕΑΜ και ενταχθήκαμε εθελοντές στον αγώνα για την απελευθέρωση της σκλαβωμένης πατρίδας μας. Δυο ηταν τα βασικό μας σύνθημα : α) Κανένας Γερμανός, Ιταλός και Βούλγαρος στρατιώτης, δεν θα κοιμάται ήσυχος στο σπίτι, τον στρατώνα και τη σκοπιά και β) επειδή οι σφαίρες ηταν δισεύρητες κάθε σφαίρα και ένα εχθρικό κουφάρι. Και οτι η Αντίσταση ηταν ενα Λουλούδι, Ανοιξης και Ελπίδας, γιατί τέτοια ηταν η Αντίσταση στη βαρυχειμωνιά της ξενικής κατοχής.
Αναλογίζομαι πόσο διαφορετική θα ηταν η πατρίδα μας, πόσο καλύτερα θα ζούσε και θα ευημερούσε στο σύνολό του ο λαός μας, αν οι μεγάλοι σύμμαχοί μας-από Δύση και Ανατολή-μα κυρίως από τη Δύση δεν μας «αγαπούσαν» τόσο παράφορα και δεν αυτό ανακηρύσσονταν προστάτες μας, αν μας άφηναν μόνους να διαφεντέψουμε τα του οίκου μας. Μόνοι μας μακριά από επιρροές και υποδείξεις των ξένων. Θα νοικοκυρεύαμε πολύ καλύτερα την Ελλάδα μας, που ειναι και το μεγάλο μας σπιτικό και το καλύβι που καθημερινά κουρνιάζανε. Να ξαποστάση το κορμί.
Στα μέσα του Φλεβάρη του 1942 οργανώθηκα στο ΕΑΜ-ΝΕΩΝ. Το σύνθημα του ΕΑΜ-Νέων ηταν Ενα και ο χαρακτήρα του μαζικός «ο φασισμός δεν θα περάσει» και σε συνέχεια το Φλεβάρη του 1943 πέρασα στην ΕΠΟΝ. Με την ίδρυση της ΕΠΟΝ Ενας Νέος Ζωογόνος Ανεμος ενέπνευε απ άκρου σ άκρου στην Ελλάδα. Ο ουρανός για μια περίπου βδομάδα παρέμεινε καταγάλανος πάνω από τη Βέροια. Ηταν οι αλκυονίδες μέρες. Κάθε μέρα ο ήλιος έδυε πιο αργά και κάθε πρωϊ μας χάριζε την εξαίσια ομορφιά του. Οι δρόμοι γέμισαν με Νιάτα και Ζωή. Το αγωνιστικό περιεχόμενο της ΕΠΟΝ περικλείονταν στο σύνθημα: «Λευτεριά, Ζωή και Φως, Μόρφωση, Πολιτισμός». Και τον Μάρτη του 1944 εντάχθηκα στον ΕΛΑΣ. Σαν

σύνδεσμος δεν πήρα μέρος σε μάχες., αφού η δουλειά του συδέσμου δει ναι αυτή εκτός και βρεθεί στην ανάγκη Συμμετείχα όμως χωρίς να είμαι σε θέση μάχης στην προσπάθεια να μεταφέρω διαταγές η να συνδέσω εν ώρα μάχης κάποιες από τις ομάδες που ειχε ξεκοπεί απ τη μονάδα τους και στις συμπλοκές ακόμα να μεταφέρει την επείγουσα διαταγή που θα σώσει ζωές,

Η γενιά μας και ειδικά η γενιά της ΕΠΟΝ, με τη ζωή και τους αγώνες άφησε πίσω της μια φωτεινή γραμμή. Μια γραμμή που σηματοδότησε το πέρασμά της με το ήθος, το θάρρος, την πάλη, με την πέννα και το όπλο και κυρίως των ιδεολογικών συγκρούσεων, με κύριο μέλημα να ανοίξει ο δρόμος της παιδείας των πολιτών και παιδαγωγικός χαρακτήρας του κράτους, ετσι ώστε να ξεφύγουμε από την καθιερωμένη και αποστεωμένη αντίληψη, οτι ο λαός πρέπει πάντοτε να παραμένει ανήλικος και συνεπώς, ψίχουλο το ψίχουλο, πρέπει να του προσφέρεται το ψωμί της Επιστήμης, της Κουλτούρας και της Ελευθερίας.

Ολόκληρη η περίοδο της Κατοχής και της Αντίστασης επέδρασε βαθύτατα στον χαρακτήρα μου, στη σταδιοδρομία μου και στη σκέψη μου γενικά. Και ειδικότερα η δράση μου στην ΕΠΟΝ, άφησε πολύ βαθιά τα ίχνη στη συγκρότηση του Ειναι και τη σκέψη μου. Και οχι μόνο στο διανοητικό, αλλα και στο συναισθηματικό επίπεδο. Είμαι βαθύτατα συνδεδεμένος συναισθηματικά με την περίοδο αυτή. Το ίδιο και με τους Ανθρώπους που αγωνίστηκα μαζί τους σε αυτήν την περίοδο την τόσο κρίσιμη και τόσο επικίνδυνη για τη πατρίδα και τη ζωή μας. Την εποχή που τα παίζαμε ολα κάθε λεπτό και αυτό ακόμα το κεφάλι...Και επέδρασε βαθύτατα στο Ειναι μου αυτή η περίοδο, γιατί έκτος απ την αγωνιστική πλευρά η περίοδος αυτή αποτελεί τη σύγχρονη πνευματική κληρονομιά για τους ιστορικούς και τις γενιές που έρχονται...

Η τετράχρονη κατοχική περίοδο ανεξάρτητα απ την κατάληξη, αποτελεί αναμφισβήτητα τη σύγχρονη αγωνιστική, πνευματική, πολιτιστική και ιστορική κληρονομιά. Για να αποτελέσει ομως αγωνιστική, πνευματική και ιστορική κληρονομιά, πρέπει τα γεγονότα είτε μας αρέσει είτε οχι να καταγραφούν οπως ακριβώς έγιναν και οχι οπως μας αρέσει. Και το λέω αυτό γιατί οι εξουσίες πάντα εύρισκαν και βρίσκουν «λογοτέχνες» «επιστήμονες» και «ιστορικούς» να γνωμοδοτήσουν και να πλαστογραφίσουν γεγονότα και την ιστορία και οι τα Φαιά φορούντες να τις ευλογίσουν. Η ιστορία, όμως, δεν ανέχεται ψευδεπίγραφα ούτε απάλειψη ή μετά κύληση ευθυνών-όπου και οταν υπάρχουν. Η φατριαστική ή η στρατευμένη ιστορία- έλεγε ο αξέχαστος Ηλίας Ηλιού-ειναι παραποίηση της ιστορίας. Και ισχύει γι' αυτήν ο αφορισμός του Ταλλεϋράνδου :«Τίποτε δεν φιάχνετε τόσο εύκολα, όσο τα γεγονότα».

Με αυτές τις ιδέες, αρχές για πανανθρώπινες αξίες: ελευθερίας ,ισότητας, Ισηγορίας-δικαιοσύνης και της αλληλεγγύης στα θεμελιώδη δικαιώματα της εργασίας, της γνώσης, της συμμετοχής και της διαφορετικότητας, μπολιάστηκα από τότε που τις πρωτογνώρισα-οργανώθηκα και αγωνίστηκα με τις μικρές και λίγες δυνάμεις, να γίνουν τρόπος και στάση ζωής. Με αυτές πορεύομε μισό και πλέον αιώνα. Και θα συνεχίσω και στο υπόλοιπο του βίου μου να πιστεύω, πως ούτε ηταν, ούτε ειναι λάθος ο δρόμος που διάλεξα.

Και θα πορεύομαι σ αυτόν το δρόμο μέχρι το τέρμα του βίου μου, γιατί στη χώρα μας όπως γράφει στο γνωστό ποίημά του :«Ο Δωδεκάλογος του Γύφτου», ο εθνικός μας βάρδος Κωστής Παλαμά αναφερόμενος στην καταστροφή της πόλης και έμμεσα στην ήττα του 1897, για να δώσει κουράγιο στο έθνος των Ελλήνων να μη λυγίσει, μα και να προετοιμαστεί για «νίκες» έλεγε στο συγκεκριμένο ποίημα «Και μη έχοντας πιο κάτω άλλο σκαλί να κατρακυλίσει πιο βαθιά/ στου κακού τη σκάλα, για τ' ανέβασμα ξανά που σε καλεί / θα αιστανθής να σου φυτρώνουν, ώ χαρά! / τα φτερά / τα φτερά τα πρωτινά σου τα μεγάλα»!

Για άλλη μια φορά η χώρα στη διάρκεια της κατοχής διέτρεξε τον κίνδυνο να «κατρακυλίσει βαθιά στου κακού τη σκάλα», να γίνει ενδοχώρα του Γ! Ράϊχ. Το ματωμένο κορμί της Ελλάδας ειχε μοιραστεί σε τρεις ζώνες τη Γερμανική, την Ιταλική και τη Βουλγαρική. Τα πάντα ειχαν μετατραπεί σε ερείπια. Παντού υπήρχε ολοκληρωτική διάλυση και αποσύνθεση. Οι Γερμανοί κατακτητές βρήκαν στο εσωτερικό της χώρας πολλαπλά ιδεολογικό-πολιτικά στηρίγματα. Στηρίγματα που οχι μόνο βοηθούσαν στο καταχθόνιο έργο των κατακτητών, αλλα σαν κήρυκες της υποταγής πλειδοτούσαν κιόλας. Ηταν αυτοί που θεωρούσαν την κατοχική κατάσταση δεδομένη για τη χώρα. Ηταν οι ηττοπαθείς, οι μαυραγορίτες και οι τυχάρπαστοι, που καραδοκούσαν να επωφεληθούν από την κοινή δυστυχία, οι οι κοιοτήδες, αυτοί που της γύρισαν την πλάτη. Αυτοί που την εγκαλούσαν και αυτοί που την πολέμησαν;

Ο,τι ειχε δημιουργήσει η εργασία του λαού στα εκατόν είκοσι χρόνια της «ελεύθερης» ζωής του, σε υλικά και πνευματικά αγαθά εξαφανίστηκαν. Οι Γερμανικές στρατιωτικές μονάδες, με το χαρτονόμισμα που τύπωναν στα κινητά τυπογραφεία, που τα έσερναν σε κάθε μετακίνηση μαζί με τα μαγειρεία, απογύμνωναν τη χώρα και αποστράγγιζαν τη μισοπεθαμένη οικονομία της χώρας από τον πόλεμο.
Και ήρθε η Πείνα! Η πείνα!! Αυτή η φοβερή, ύπουλη και απολέμητη αρρώστια. Η Πείνα με το δρεπάνι του χάρου απλωνόταν ολοένα στις πόλεις, την Ελλάδα. Μια ατελείωτη νύχτα και ενα μαύρο πέπλο θανάτου απλώνονταν από άκρου σε άκρου πάνω απ την Ελλάδα, στη πυκνότητα του οποίου που συνέβαλλαν και οι έλληνες πεμτό φαλαγγίτες με σειρίτια και κορδόνια και μη συνεργάτες.
Παντού οι Ελληνες, σε πολύ διαφορετικές καταστάσεις, αναρωτιόνταν: Που βρισκόμαστε; Το ερώτημα δεν αφορούσε τη γεωγραφία αλλα την ιστορία. Τι ζούμε; Πού μας οδηγούν; Τι έχουμε χάσει; Πως θα συνεχίσουμε να ζούμε χωρίς ενα συγκεκριμένο ή εστω πιθανό όραμα για το μέλλον ; Γιατί έχουμε χάσει κάθε προοπτική που υπερβαίνει τη διάρκεια μιας ανθρώπινης ζωής; Στην αγωνία που βρέθηκε ο λαός οι «ειδικοί» ψιθύριζαν με νόημα: Πουθενά. Η εξουσία ειχε περάσει στα χέρια μιας κλίκας ανελέητων συνωμοτών διαποτισμένοι από φανατισμό, άγνοια και υποκρισία.
Αυτή η κατοχική νύχτα έπρεπε να τελειώσει. Επρεπε να ξανά χαράξει η μέρα για την πατρίδα. Και ο μόνος τρόπος να γίνει αυτό, να ανατείλει η ήλιος πάνω απ την Ελλάδα ηταν ο αγώνας. Μόνο με αυτόν τον υπέρ πάντων αγώνα, που καλούσε το ΕΑΜ θα ένιωθε η Ελλάδα να της «φυτρώνουν ώ χαρά τα φτερά, τα φτερά της τα πρωτινά της τα μεγάλα». Ηταν η στιγμή που ο κάθε Ελληνας έπρεπε, και ας ηταν υπό τριπλή κατοχή και άοπλος, να πει το μεγάλο ΝΑΙ ή το μεγάλο οχι. Να διεκδικήσει την αξιοπρέπεια του Ανθρώπου, σε έναν ανειρήνευτο αγώνα. Σε εναν αγώνα ζωής και θανάτου. Σε αυτόν τον υπέρ πάντων αγώνα καλούσε το λαό το ΕΑΜ, που στόχο ειχε τη δημιουργία ενός πλατιού εθνικού συνασπισμού πάλης για την επιβίωση του λαού, την απελευθέρωση της χώρας και την κατοχύρωση για πρώτη φορά μετά το 21 την εθνική ανεξαρτησία και τη λαϊκή κυριαρχία.
Ναι τα φτερά της τα μεγάλα, που θα τη βοηθούσαν οχι μόνο την απελευθέρωση της χώρας αλλά και το χτίσιμο μιάς νέας Ελλάδας. Μια Ελλάδα που να ανήκει στους Ελληνες. Η Νέα Ελλάδα έπρεπε να χτιστεί πάνω στα ερείπια του αποδομημένου κράτους, με βασικό άξονα-αίτημα να ειναι η δικαιότερη κοινωνία, η σύνδεση της Δημοκρατίας με την Κοινωνική Δικαιοσύνη. Να γίνει επιτέλους ύστερα από 120 χρόνια Εθνικά Ανεξάρτητη χώρα ουσία και περιεχόμενο και να πάρει τη θέση που της αξίζει, στην παγκόσμια κοινωνικό-οικονομική και πολιτικό-ιστορικό γίγνεσθαι και τη θέση μέσα στην κοινωνία των ανθρώπων.
Εκείνο που δεν πρέπει να ξεχνάμε ποτέ, ειναι το γεγονός οτι η «λαίλαπα» της τριπλής κατοχής, αποτέλεσε για την Ελλάδα και το λαό μας ένα από τους μεγαλύτερους εθνικούς κινδύνους που διέτρεξε ποτέ από το 21 και μετά. Και τον διέτρεξε αυτόν τον θανάσιμο κίνδυνο. α) : Λόγω της φύσης του κατακτητή και των ντόπιων ομοϊδεατών συνεργατών τους. Οι δυνάμεις που κυβερνούσαν τον Ναζισμό εμφορούνταν απ τις ποιό εξωφρενικές εγκληματικές θεωρίες, απ τις πιο βάρβαρες μεθόδους βίας. Οι φυλιτικές θεωρίες, ό άκρατος Γερμανικός σοβενισμός, η ευγονία, η μή αναγνώριση σε ολόκληρους λαού το δικαίωμα στη βιομηχανική και πολιτιστική ανάπτυξη. Με προ διεγεγραμμένο το σχέδιο εξόντωσης, όλων των μή αρίων φυλών του πλανήτη. Το μεσαιωνικό πνεύμα και η διαστροφή ειναι μερικά απά τα στοιχεία που συνθέτουν τη φυσιογνωμία των κατακτητών.
Η «νέα τάξη», δεν ηταν τίποτε άλλο απ αυτό που έγινε : Το σύστημα των μέτρων που εφαρμόστηκαν, που έζησαν οι κατακτημένοι λαοί. Που ζήσαμε σαν λαός. Μέτρων απόρριψης και εξόντωσης του διαφορετικού που προκαθορίστηκαν απ τις ναζιστικό-φασιστικές θεωρίες.
Η κατοχή της χώρας απ τα γερμανικά στρατεύματα και τα στρατεύματα των δορυφόρων, δεν ηταν μιά απλή κατοχή αλλά φασιστική κατάκτηση. Ο σκοπός των κατακτητών ηταν να «αναμορφώσουν» για πάντα τον τόπο μας και να κάνουν τον ελληνικό λαό δούλο. Αλλωστε το κάψιμο των Καλαβρύτων ειναι ενδεικτικό για τους σκοπούς που επιδίωκαν. Ετσι μόνο θα μπορούσαν να ικανοποιήσουν τις βλέψεις τους στη λεκάνη της Μεσόγειο που τις άρχισαν απ το 1916, να εξυπηρετήσουν τις άμεσες πολεμικές ανάγκες και τους μονιμότερους μελλοντικούς στρατιωτικό-πολιτικούς και οικονομικού τους σκοπούς. Και σε συνέχεια τις κοσμοκρατορικές βλέψεις τους και ειδικά μετά την κατάκτηση της Ευρωπαϊκής Ηπείρου και τη βέβαιη κατάκτηση της τότε Σοβιετική Ενωσης, που ηταν άλλωστε και ο βασικότερος αντικειμενικός σκοπός για τον οποίο ίσως έγινε αυτός ο παγκόσμιος πόλεμος.

Οι έννοιες φασίστας και αδίσταχτος, ληστρικός κατακτητής αλληλοσυμπληρώνει και η μια ειναι προϋπόθεση της αλλης. Οι φασίστες οπως ειπε ο Φόν Πάπεν, θέλενε να κάνουν ενδοχώρα τους όλη την Ευρώπη μέχρι τα σύνορα της Τουρκίας. Απέναντι στο δόγμα του χίτλερ να κυριαρχήσει μια μόνη φυλή στον κόσμο κι ένας μόνο πλανητάρχης και όρισε για τη χώρα μας πως πρέπει να γίνει χώρα Τσομπάνηδων και Γεωργών. Οι λαοί και πρώτος ο δικός μας, οπως το 21, αντέταξαν το ιδανικό της αυτοδιάθεσης των λαών. Ο χίτλερ ήθελε, να επιβάλει σαν μοίρα της χώρας μας την οπισθοδρόμηση και τον εξευτελισμό.
Αμεσοι στόχοι των κατακτητών ήταν η χρησιμοποίηση της γαιοστρατηγικής θέσης της χώρας μας, των υλικών και ανθρώπινων πόρων της προς όφελος της Χιτλερικής Γερμανίας και η ικανοποίηση των εδαφικών αξιώσεων των συμμάχων της είς βάρος της ακεραιότητας της Ελλάδας. Η Ανατολική Μακεδονία ειχε ήδη παραχωρηθεί στους Βουλγάρους, η Τσιαμουριά στους Τσάμιδες και η Πίνδο στον Πρίγκιπα Διαμαντή.
Αυτές οι επιδιώξεις ποιό απλά σήμαιναν καταπάτηση κάθε Ανθρώπινου δικαιώματος, καταλήστευση και απομύζηση ώς και την τελευταία ικμάδα, του υλικού και πνευματικού πλούτου της χώρας. Καταπάτηση των εθνικών και ηθικών αξιών, περιφρόνηση της Ανθρώπινης ζωής. Και να σκεφτεί κανείς οτι με τα καταστροφικά αυτά σχέδια ειχαν ευθυγραμμιστεί και οι ντόπιοι εθνοϊσμοί συνεργάτες, οι φασίστες οπαδοί του ολοκληρωτισμού. Ο φασίστας ναζιστής ο οπαδός του ολοκληρωτισμού, δεν μπορεί να λογίζεται πατριώτης, αφού μάχεται τις ελευθερίες άλλων λαών, οπως και του ίδιου του λαού, στον οποίο ανήκει. Γιατί οι έννοιες της ελευθερίας και της δημοκρατίας αποτελούν το υπόβαθρο των δικαιωμάτων του Ανθρώπου και του πολίτη.
Το ΕΑΜ σαν Εθελοντική υπόσταση, υπήρξε η καθολικότερη έκφραση σε όλη τη μακραίωνη ιστορία του Ελληνισμού, που συσπείρωσε και συνένωσε εθελοντικά σε εθνική ομοψυχία την τεράστια πλειοψηφία του Ελληνικού λαού, σε ενα ενιαίο και μαχητικό σύνολο και με ενα, για πρώτη φορά Δημοκρατικό τρόπο και πρόγραμμα με τον ποιό ευρύτερο κατά το δυνατόν, αναγεννητικό, κοινωνικό και ανανεωτικό περιεχόμενο, για μια πραγματικά ελεύθερη και ανεξάρτητη Ελλάδα.
Για να γίνει αυτό πράξη, ηταν απαραίτητη η κατάλυση της προηγούμενης εξουσίας και η γέννηση μιάς άλλης. Επρεπε να συμβαδίσουν και για να συμβαδίσουν, έπρεπε η οργάνωση των ατομικών κινήσεων και επιλογών με άξονα γενικότερα δεδομένα να γίνει ισχυρή κοινή αντίληψη και αυτό ακριβώς έγινε. Οι ένοπλοι εξεγερμένοι πατριώτες και οι αγροτό κτηνοτρόφοι, που τους συμπαθούσαν και τους στήριζαν, αντικαθιστούσαν την εξουσία που ανατρέπανε με Νέα, τη δική τους εξουσία, με δικά τους όργανα. Οργανα που συγκέντρωναν βαθμιαία κύρος και εξουσία, απαραίτητα και τα δυο για να λύνονται τα όποια προβλήματα που προέκυπταν απ τη ζωή τόσο στην ύπαιθρο, αλλο τόσο και στις απελευθερωμένες πόλεις και κυρίως πράγμα απαραίτητο για να παρέχεται ηθική και υλική συμπαράσταση στους ένοπλους αγωνιστές. Στους αγωνιστές, που πολεμούσαν τώρα πια κατά μέτωπο τους φασίστες. Λειτουργίες μιάς Νέας εξουσίας που αντικαταστούσαν σιγά-σιγά την μισητή εξουσία της 4ης Αυγούστου εμπλουτισμένη και με αυτήν των κατακτητών.
Οι λύσεις και οι υποδείξεις που έδινε η νέα κοινοτική και δικαστική εξουσία και κυρίως το πρόγραμμα κοινωνικό-οικονομικής ανάπτυξης: Παιδείας, Υγείας και Δικαιοσύνης αποτελούσαν το βασικό πυρήνα και προσανατολισμό για την λύση και ακόμα ποιό σύνθετων προβλημάτων. Ο «κώδικας Ποσειδών» που ηταν επέκταση του ΕΑΜικού προγράμματος, ειναι το πρώτο γραφτό κείμενο της λαϊκής εξουσίας, που γεννήθηκε επάνω στα ερείπια της εξουσίας των κατακτητών και του κράτους των ντόπιων συνεργατών τους.
Μόνο δύο γλώσσες εχει ο Ανθρωπος, για να εκφράσει και να αντιμετωπίσει την πραγματικότητα, δύο δρόμους για να κατανοήσει την ομορφιά του σύμπαντος κόσμου: τα μαθηματικά και την ποίηση, ετσι διατείνεται ο Χάϊζενμπέργκ. Μπορεί ο Πλάτωνας, να απέπεμψε τους ποιητές από την ιδανική του πολιτεία, η ζωή όμως τους επαναφέρει από την πίσω πόρτα, προκειμένου να δείξει τις δυνατότητες της φιλοσοφίας και των άλλων τεχνών σε μια ενοποιητική σύνθεση. Σε μια σύνθεση που η αύρα του ποιητικού λόγου ξέρει να μαγνητίζει, να αποκαθιστά κλειστά κυκλώματα εσωτερικής λειτουργίας, να φορτίζει και να αποφορτίζει, να ρίχνει τείχη χωρίς παράτες, σάλπιγγες και πολιορκητικούς κριούς. Να στήνει γέφυρες, να συν-κινεί, να ενοποιεί, να συμπυκνώνει και κυρίως να προαναγγείλει.

Ίσως στις Ποιητικές συλλογές του κόσμου να μην υπάρχουν Ποιητές, που να συμπύκνωσαν και να προ ανάγγειλαν την ιστορική μοίρα, που επιφύλαξε στους λαούς τους, όπως έγινε με τους Ελληνες Ποιητές, καθώς και το βαρύ προνόμιο να δώσουν πρώτοι απάντηση στη όποια βάναυση επίθεση, οχι μόνο για τη δική τους λευτεριά και τη λευτεριά των άλλων λαών όπου Γής: Οσο οι Ελληνες Ποιητές και οραματιστές, αλλα και να προαγγείλουν τη δημιουργία ενός κόσμου όπου οι ανάγκες των Ανθρώπων, δεν θα ειναι προϊόν προς πώληση. Οπου δεν θα υπάρχουν έμποροι που θα πουλούν όνειρα, πιστώνοντάς τα με θάνατο. Οπου τα δικαιώματα του κάθε Ανθρώπου, δεν θα βρίσκονται υπό συνεχή κρίση και αίρεση των λογής-λογής ιερατείων, δεν θα καταστέλλονται με τρομονόμους και αστυνόμους, γιατί η προσωπική λευθεριά, θα αποτελεί βασικό συστατικό στοιχείο της κοινωνικής δομής και οχι επίπλαστο και ευήμερο όπως σήμερα.
Γι' αυτόν τον κόσμο πολεμήσαμε, αυτόν διεκδικούσαμε, αυτόν τον κόσμο περιγράφαμε στα συνθήματά μας, αυτόν τον άλλο κόσμο ονειρευόμασταν μέσα από τους αγώνες και τους τοίχους της φυλακής,αυτόν ονειρευόμαστε ακόμα οσοι επιζήσαμε. Μα και πιστεύουμε οτι οι αγώνες των νέων γενεών σε ολο τον κόσμο, σε πείσμα των εντολοδόχων (G7-8) του κόσμου, θα αναπαράγουν και θα αναζωπυρώνουν τα οράματά μας, την ελπίδα μας, και τις τότε προσδοκίες μας. Και προσδοκία μας ηταν και ειναι, ενας κόσμος χωρίς εκμετάλλευση, Ανθρώπου από άνθρωπο, Ελπίδα μας οι αγώνες που θάρθουνε, οραμά μας ο Σοσιαλισμός με Ελευθερία, Δημοκρατία και τον Ανθρωπο στα κέντρα των αποφάσεων με κύριο πρόβλημα, μέλημα και φροντίδα τον: Ανθρωπο..
Προσωπικά ήμουν, είμαι και θα είμαι κομμουνιστής. Πιστεύω στον επιστημονικό Σοσιαλισμό με το πραγματικό ενοιολογικό του περιεχόμενο. Σαν επιστήμη, που δεν σταματά ποτέ την έρευνα, την ανάλυση και την αξιολόγηση των κοινωνικών φαινόμενων. Μόνο οι εχθροί της κοινωνίας, θέλουν να μην υπάρχει κομμουνισμός με τον Ομηρικό όρο ή των Ζηλωτων της θεσσαλονίκης «η έγνοια του ενός για τον αλλο» και την υπέρβαση του «εγώ στο εμείς». Πιστεύω πως ήρθε το πλήρωμα του χρόνου, που κανένας πλέον δεν μπορεί να αποφασίζει για την τύχη του άλλου, χωρίς τη συγκατάθεση και τη συμμετοχή του.
Αν ο υπαρκτός σοσιαλισμός έφτασε στο σημείο που έφτασε, αυτό οφείλεται στο γεγονός οτι εγκατάλειψε τις κοινωνικοποιήσεις και το «εμείς» στις πολιτικές και έγινε μέσω του «εγω» η ιδια η καθοδήγηση εξουσία. Και οχι μόνο αλλα προσπαθούσαν και απαιτούσαν και ειχαν ήδη θέση με την ένταξη των κομμουνιστικών κομμάτων στην Γ! διεθνή αν οχι υπό την απόλυτη υποταγή, ωστόσο ασκούσαν κάποιον έλεγχο και δεν ειναι λίγες οι φορές που επενέβαιναν κιόλα. Λές και δεν μας έφταναν οι Αγγλοι στο μετά απελευθερωτικό παιγνίδι μπήκαν και οι Σοβιετικοί. Αν οι Αγγλοι και οι Σοβιετικοί δεν επενέβαιναν και μας άφηναν ήσυχους, εμείς μπορούσαμε να τα βρούμε και να εξασφαλίσουμε μια κατάσταση εσωτερικά το λιγότερο σαν αυτό της Γαλλίας. Χάρη ομως στην ανοικτή στρατιωτική μηχανοκίνητη, αεροπορική και ναυτική επέμβαση των Αγγλικών δυνάμεων προς όφελος της δεξιάς, η Ελλάδα ειναι η μόνη ευρωπαϊκή χώρα όπου ανακόπηκε βίαια και τεχνητά η φυσιολογική δημοκρατική και αντιφασιστική εξέλιξη της χώρας, όσον αφορά το κίνημα της Εθνικής Αντίστασης.
Ενώ σε όλες τις Ευρωπαϊκές χώρες υπήρχαν Κυβερνήσεις του Εθνικού Συνασπισμού της Αριστεράς ή το λιγότερο, κοινοβουλευτική Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητα-σαν μεταβατικά όργανα ως τις εκλογές-στην Ελλάδα είχαμε μια δικτατορική παλινδρόμηση και κυνική αναβίωση-με δημοκρατικά προσχήματα-ενός πατενταρισμένου φασιστικού καθεστώτος.
Με βάση την σκέψη αυτή, είχα αντιταχθεί με την ορολογία του «καθοδηγώ», οταν μου ζητήθηκε με την έννοια οτι αποφασίζω για τους αλλους, χωρίς την συμμετοχή και τη συγκατάθεσή τους. Γιατί «καθοδηγώ σημαίνει» οδηγώ τους κάτω. Σήμερα, παρ' όλο οτι απαγγέλονται την πρόοδο, ακόμα δεν εχει διευκρινιστεί ακόμα ο ρόλος των κομμάτων σε σχέση με τον Ανθρωπο και τα λαϊκά κινήματα. Υποτίθεται οτι ο ρόλος των αριστερών κομμάτων στην εποχή μας ειναι πως να βοηθήσουν το λαό να πάρει την εξουσία, και οχι ο λαός στην κυβέρνηση και εμείς στην εξουσία όπως, έγινε με το ΠΑΣΟΚ. Αλλά ο λαός, πραγματικά να κατέχει και να ασκεί την εξουσία.
Γι' αυτές τις ελπίδες, γι' αυτές τις προσδοκίες, γι' αυτά τα οράματα αξίζει τον κόπο να αγωνιστεί ο Ανθρωπος, αξίζει τον κόπο να δώσει ο Ανθρωπος ενα κομμάτι από τη θέληση και τις δυνάμεις του. Και ενα κομμάτι απ τον χρόνο του και οταν χρειαστεί και ενα κομμάτι απ τη ζωή του.
Η εκλογή της μοίρας ηταν βαριά και το τίμημα μεγάλο. Ποτέ άλλοτε ομως μετά τον ξεσηκωμό του 21, δεν ειχε φουσκώσει μέσα στην ελληνική ψυχή, ο πυρετός της λευτεριά και της λεβεντιάς αντάμα. Θα έλεγε

κανείς που ο αλβανικός πόλεμος και η όποια αλλη συνέχεια του ο ένοπλος και η όποια αλλη Αντίσταση ενάντια στο άξονα, ηταν και σαν σύλληψη και σαν εκτέλεση-πράξη έργο του λαού.
Βέβαια, αυτά τα πιστεύω για όποιον τα ενστερνίζεται και αγωνίζεται να γίνουν τρόπος και στάση ζωής, μια και πολλές απ αυτές τις αξίες, αρχές και πιστεύω ειναι σε αντίθεση με το κοινωνικό-οικονομικό καθεστώς της ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής: Ειναι αναμφισβήτητο οτι θα βρεθεί κάποτε στην ανάγκη να πληρώσει κάποιο τίμημα μικρό η μεγάλο, δεν εχει σημασία. Πάντως τα μέχρι σήμερα δεδομένα επιβεβαιώνουν, οτι θα πληρώσει οπωσδήποτε κάποιο τίμημα. Οποιο όμως και αν ειναι το κόστος, ο αγώνας πρέπει να γίνει. Και πρέπει να γίνει γιατί το όποιο Νόημα της Ζωής, βρίσκεται σε κάθε πράξη, σε κάθε δραστηριότητα, σε κάθε κατάκτηση.
Τα πάντα με την πάλη και τον αγώνα κατακτιόνται. Τίποτε, μα τίποτε δεν χαρίζεται, μα ούτε και παράγεται χωρίς αγώνα, χωρίς την «έγνοια του ενός Ανθρώπου για τον άλλο», χωρίς την υπέρβαση του «εγώ» στο «εμείς» και το δικό μου στο δικό μας που έλεγε και Ομηρος και πολλοί άλλοι διανοητές. Πολύ περισσότερο η Λευτεριά. Μόνο με τον αγώνα θα αποθυθοποιηθούν οι μύθοι. Γιατί ενας λαός που χρειάζεται μυθικά πρόσωπα, δεν μπορεί να προχωρήσει. Μόνο με την απομυθοποίηση της ζωής ο άνθρωπο θα γίνει αυτοπολίτης.
Ξέρω πως τα γραφτά μου δεν πρόκειται να ευχαριστήσουν μερικού φίλους και συναγωνιστές ακόμα. Το ίδιο και αρκετούς από αυτούς που μας πολέμησαν. Δυστυχώς ο ρόλος αυτού που γράφει, δεν ειναι να ικανοποιεί τις προθέσεις και τις φιλοδοξίες. Αυτός που γράφει προσπαθεί να αναδείξει τα γεγονότα.
Καθήκον του κάθε ανθρώπου και του κάθε αγωνιστή, ειναι να εκφράζει τον εαυτό του και να τον εκφράζει ειλικρινά. Προσπάθησα στη ζωή μου να εκφράζουμε με ειλικρίνεια και να μην σιωπώ και δεν ησήγησα ποτέ γι' αυτό και διώχθηκα. Δεν μετανιώνω για το δράμα. Διάλεξα. Από την αρχή δέχθηκα οτι αυτό θα ηταν ενα κομμάτι της ζωής μου. Οπως η παραγωγή ετσι και αγώνας δεν ειναι μοναχική δουλειά. Πρέπει να συνυπάρξεις και να συνυπάρξεις ολόψυχα, όπως οι ακροβάτες στο Τσίρκο. Η προσφορά ειναι μια καθαρή προσωπική υπόθεση. Για μένα η επιτυχία, η ευτυχία και η προσφορά ειναι να συμμετάσχεις σε αγώνες, χωρίς να κάνεις συμβιβασμούς, ανταλλάγματα και πράγματα που θα μπορούσαν να σε ενοχλούν στον ύπνο.
Βέβαια, ο θυμός και ο φόβος συνυπάρχουν. Οταν φτάσεις στο σημείο να υπερβείς τον φόβο τότε μένει ο θυμός και η επίγνωση της συμφοράς που βρήκε τον λαό και τη χώρα. Και τότε μετρούν οι αξίες και ο τρόπος που σε μεγάλωσαν και σε γαλούχισαν οι γονείς. Οπως τόσοι άλλοι είπα το ΝΑΙ, είπα και εγώ το δικό μου και ξεκίνησα την προσπάθεια.
Η γενιά μου έζησε σε εναν δικό της ξεχωριστό κόσμο. Σε ενα κόσμο που του ανήκω. Τον παρατηρούσα και προσπαθούσα να επικοινωνήσω μαζί του. Δυστυχώς ζήσαμε εναν αιώνα πολύ πονεμένο, γεμάτο τραγικά γεγονότα, πίκρα, πόνο και δάκρυα που μας κάνουν να ντρεπόμαστε. Πρέπει να μιλήσουμε γι' αυτά χωρίς να αποστρέφουμε το πρόσωπο. Και πρέπει γιατί εκεί στον κόσμο της ΕΠΟΝ, του ΕΑΜ, του ΚΚΕ μάθαμε μερικά πράγματα που δεν διδάσκονται σε σχολείο του ανταγωνισμού, εγωϊσμού και καριέρας και αυτά κρατάω στο εικονοστάσι της γενιά μας: τη συντροφικότητα και μαζί το να μην είσαι παθητικός στη ζωή, και τον τρόπο-ένα τρόπο-να είσαι Πολίτης. Δεν με ενδιέφερε ποτέ να αρέσω. Ζαλώθηκα και εγώ όπως και χιλιάδες άλλοι τα μηνύματα του καιρού μου και φώναξα: Παρών όπως το ζήτησε ο Μεγάλος ποιητής, Παλαμάς για την κατάκτηση της λευτεριάς και του δικαίου. Ας μου επιτραπεί μόνο να πώ: πως ήμουν και εγώ εκεί : Για Ο,τι καλό, για Ο,τι όμορφο και ωραίο στη ζωή.
Οπως όλες οι μεγάλες ιστορικές ενέργειες, είχε και αυτός ο δοξασμένος κατοχικός αγώνας, τις φωτεινές και σκιερές πλευρές του.
Η 4τράχρονη κατοχική περίοδο ανεξάρτητα απ την κατάληξη αποτελεί αναμφισβήτητα τη σύγχρονη αγωνιστική, πνευματική και ιστορική κληρονομιά. Για να αποτελέσει ομως πράγματι την αγωνιστική, πνευματική και ιστορική κληρονομιά, πρέπει τα γεγονότα είτε μας αρέσει είτε οχι να καταγραφούν οπως ακριβώς έγιναν και οχι οπως μας αρέσει και συμφέρει. Η ιστορία δεν ανέχεται ψευδεπύγραφα, ούτε απαλύψεις και κυρίως μετά κύληση ευθυνών.
Μόνο αν διδάξουμε με έργα και οχι μόνο με λόγια στη Νέα Γενιά-γενιές τα ιδανικά της ελευθερίας, της αξιοπρέπειας, του αυτοσεβασμού και κυρίως την αποδοχή και την παραδοχή του διαφορετικού, τότε μόνο θα είμαστε σίγουροι οτι οι σημερινοί Νέοι, που τόσα τους καταμαρτυρούμε, θα πράξουν το χρέος τους

προς την πατρίδα. Μόνο έτσι θα γίνουν και αυτοί, αν πάλι χρειαστεί, ενας ακόμη κρίκος στην αλυσίδα της μακραίωνης ιστορίας μας, που ξεκινά πολύ πριν απ το «Μολών Λαβέ» του Λεωνίδα στις Θερμοπύλες, περνά από το «Ελευθερία ή Θάνατος» της εθνικής Παλιγγενεσίας, φτάνει στο «οχι» του ελληνικού Λαού το 1940 και στην απελευθέρωση της Ελλάδας από το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στις 12 του Οκτώμβρη το 1944. Μέρα την οποία απελευθερώθηκε η Ελλάδα από την τριπλή κατοχή και οχι την ημέρα που κηρύχθηκε ο πόλεμος. Η Ελευθερία ειναι γιορτή που γίνεται σε επετείους απελευθέρωσης από εχθρικό ζυγό. «Θυσία τελούμενη για την απελευθέρωση». Στην ίδια προσπάθεια συγκαταλέγεται και ο εμφύλιος πόλεμος.

Οπως σε όλες τις ταξικές ιστορίες του κόσμου, έτσι και στη δική μας ιστορία, υπάρχουν πτυχές και καθοριστικής σημασίας γεγονότα από το παρελθόν, τα βήματα των οποίων μάταια θα αναζητήσει κανείς στις σελίδες της ιστορίας. Ειναι οι στιγμές εκείνες, που λόγω της μεγάλης τους σημασίας, για λόγους υποκειμενικούς και συμφέροντος, δεν έχουν γραφτεί ακόμα και γι' αυτό μοιάζουν να έχουν σβηστεί από την ιστορική μνήμη.

Κατί που για τους ίδιους λόγους οι «νικητές» του Δεκέμβρη και του Γράμμου, καλύπτουν με ένα πυκνό και παχί πέπλο σιωπής και κυρίως την κοινή μοίρα που ακολούθησαν χιλιάδες άνθρωποι στο παρελθόν. Από αυτά τα θύματα της στυγερής δολοφονίας σωματικής και ψυχικής, συναισθηματικής και ανθρώπινης ζωής : δεν επιτρέπεται να τους στερήσουμε από το ελάχιστο εκείνο που μπορούμε μέσα στην αδυναμία μας να επανορθώσουμε να τους προσφέρουμε, αυτό που μπορούμε: την αλησμόνητη ΜΝΗΜΟΣΥΝΗ.

Αν με ρωτούσαν ποια ηταν η πιο σπουδαία πράξη στη ζωή μου, δεν θα δίσταζα να απαντήσω: Η συμμετοχή μου στην Εθνική Αντίσταση, στις γραμμές της ΕΠΟΝ από την πρώτη στιγμή της ίδρυσή της. Ανήκω σε μια γενιά που είχε την ατυχία να μεγαλώσει στο σχολείο της 4ης Αυγούστου, όπου η γενικά απολθιωμένη παιδεία μας, έχοντας ήδη μετατρέψει τις ανθρώπινες αξίες σε νεκρούς τύπους, κατάφερε να γελοιοποιήσει ακόμα και τα εθνικά ιδανικά και την παράδοση, που αντιπρότεινε σε κάθε πρόοδο, μα και σκέψη προοδευτική. το λέω αυτό, γιατί η πλημμυρίδα του ναζισμού στην Ευρώπη και η γενική κατοχή της χώρας βρήκαν απροετοίμαστη-κάτι χειρότερο-υπονομευμένη τη νεαρή μας συνείδηση. Το Σοκ ηταν τρομερό.

Βέροια από τα μέσα του 1963 μέχρι την πτώση του υπαρκτού. Κόγιας Νίκος του Γεωργίου Καρατάσου 9.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ